

Giới thiệu Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!

Truyện Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân! kể về một người con gái cô số phận không tốt kể từ khi biết tin mình là con gái của phạm nhân. Cô đã chịu khá nhiều sự khinh bỉ từ mọi người xung quanh nhưng không vì thế mà cô lại gục ngã ...

Cô cứ tiếp tục sống cho bản thân, đến khi gặp anh, một giám đốc chỉ xem đàn bà là thứ khát tiền, anh lạnh lùng bởi vì đã bị tổn thương bởi người xưa quá nhiều. Anh đã mua cô về một năm chỉ 100 vạn, trông cô thật rẻ tiền, không ngần ngại mà chấp nhận ...

Cô đã nhiều lần chịu nhục trước anh chỉ vì cơ thể đẹp để ấy để rồi bị anh khinh bỉ. Bốn năm sau cô trở thành vợ anh nhưng sẽ có rất nhiều tình tiết không ngờ sau chuyện hai người bên nhau !!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Bức hôn

Đêm, là khoảng thời gian tốt nhất để nguy trang, dưới ánh đèn mê ly đủ màu sắc, sex —— tựa hồ là sắc thái duy nhất, làm người ta càng muốn ngừng mà không ngừng được! !

Khách sạn, trên giường lớn hoa lệ, ga giường trắng tinh cuộn sóng nhấp nhô, tiếng ngậm nga không ngừng vang lên, hai chân trắng như tuyết của người phụ nữ vắt lên trên hông của người đàn ông, không ngừng đòi hỏi nhiều hơn: "Hạo Xuyên. . . . đừng ngừng lại. . . . tiếp tục đi. . . ."

Dưới ánh đèn mờ, người đàn ông cao lớn, anh tuấn, có nước da màu đồng trông như một bức tượng Hy Lạp cổ đại, trên người điểm xuyết những giọt mồ hôi trong suốt, quả thật rất gợi tình. Khi nhìn thấy có thể làm cho người ta thết chói tai.

Người đàn ông đang nhắm mắt, động tác càng lúc càng nhanh, hiển nhiên là sắp tiến vào giai đoạn cuối rồi, sắp trèo lên ngọn núi cao, vậy mà động tác vẫn mạnh mẽ như vậy. Nhưng trên gương mặt đó lại không tìm được bất kỳ một tia thương tiếc nào đối với người phụ nữ ở dưới thân, tựa hồ chỉ là đơn thuần phát tiết mà thôi.

Người phụ nữ kia theo từng động tác dừng mãnh đó mà không nhận được hết âm lên.

Đúng lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Cảm giác được đôi mi của người đàn ông tuấn lãng khê rung lên, động tác bên hông đột nhiên ngưng lại, cặp mắt đang khép chặt đột nhiên mở ra, trong nháy mắt đó toát ra ánh sáng rực rỡ quả thật làm cho lòng người ca thán trầm luân, rồi lại sinh lòng sợ hãi. Mới vừa rồi trên mặt anh còn nhuốm đầy ham muốn, mà bây giờ kích tình ấy không còn sót lại chút nào? Lạnh lùng vô tình giống như một Tiểu Bảo hung ác.

Anh trực tiếp rút người ra, không mấy may để ý đến sự đòi khát của người phụ nữ đang cầu hoan kia, nhặt một cái khăn tắm lên quấn quanh thân dưới, nhưng lại bị đôi tay mềm mại ngăn trở: "Hạo Xuyên. . . ."

Trong mắt người đàn ông đột nhiên xẹt qua một chút tàn khốc, nhìn vào cánh tay cực kỳ chướng mắt kia, lạnh lùng nói: "Lập tức rút tay ra, đừng để tôi nói lần thứ hai."

Người phụ nữ bị lời nói lạnh lùng vô tình kia làm cho giật mình, lập tức rút tay về, thức thời cầm quần áo nằm vương vãi trên đất mặc lên, sau đó xoay người rời đi.

Cô ta cũng chỉ là một trong những người phụ nữ của anh mà thôi, tựa như những người phụ nữ khác, cô ta luôn ái mộ người đàn ông tuấn mỹ mà cao quý này, đồng thời cũng luôn sợ anh. Bởi vì họ cũng biết, phụ nữ ở trong mắt anh chỉ là đồ chơi mà thôi, thế nhưng người đàn ông này lại giống như hoa anh túc, làm cho người ta muốn ngừng mà không được. Cho nên bọn họ đều phải học cách nghe lời, có như vậy mới có thể ở bên cạnh anh lâu dài được, hướng chỉ vị trí phụ nhân tổng giám đốc của Hình Thị thật sự quá chói mắt.

Đối với mọi phụ nữ mà nói, yêu anh, cứ như chờ để chuẩn bị nhảy vào địa ngục vậy.

Người đàn ông cầm điện thoại trên bàn đã kêu lên thật lâu, đồng thời đốt một điếu cigar, ưu nhã kẹp ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, trong làn khói nhàn nhạt, mặt của anh trông tuấn tú như ngọc quý, giọng nói mang chút gợi cảm nhưng u ám chậm rãi vang lên:

"Alo, mẹ à."

Bên đầu bên kia lập tức truyền đến tiếng của mẹ Hình: "Hạo Xuyên à, đừng trách mẹ dài dòng, con cũng đã trưởng thành rồi, đã đến tuổi để kết hôn rồi."

Chân mày anh tuấn của Hình Hạo Xuyên lập tức nhíu lại, khổ não đứng lên: "Mẹ, con vẫn còn trẻ."

Đầu kia mẹ Hình lập tức cất cao giọng nói: "Con cũng đã hai bảy rồi, vẫn còn trẻ? Coi như con không vì mình thì cũng phải vì Hình Thị suy nghĩ một chút, công ty của chúng ta cần một người để thừa kế. Con cứ như vậy sợ rằng đến lúc ta xuống mồ rồi mà vẫn không ôm được cháu trai!"

Hình Hạo Xuyên xoa xoa mi tâm, cười khổ nói: "Dạ, dạ, dạ, mẹ lúc nào nói cũng đúng." Trong khoảng thời gian này, mẹ anh đã thúc giục nhiều lần, khiến cho anh cảm thấy cực kỳ phiền não, nhưng cũng không có cách nào cự tuyệt.

"Con không được qua loa đâu đấy, chẳng lẽ con vẫn còn chờ cô ta? Cô ta cũng đã bỏ đi hai năm rồi, một chút tin tức cũng không có, thậm chí ngay cả một câu nói cũng không để lại cho con, lại còn bỏ đi cùng với đàn ông khác. Hạo Xuyên, con chết tâm đi! Mẹ cũng không muốn thúc giục con, chỉ là mấy năm qua, bên cạnh con vẫn không có ai, mẹ làm sao mà yên tâm được đây?" Mẹ Hình than nhẹ một tiếng, dần dần chuyển sang khuyên can.

Sắc mặt của Hình Hạo Xuyên đột nhiên cứng đờ, tựa hồ như bị những lời này gọi lên cái gì đó, ngay sau đó liền che giấu ngay, không thêm để ý chút nào cười nói: "Mẹ, ai mà không biết phụ nữ bên cạnh Hình Hạo Xuyên nhiều như lông trâu, chỉ cần con ngoắc ngoắc đầu ngón tay một cái thì vô số cô gái nguyện ý ngã vào, tre già măng mọc chính trang thật tốt, đưa đến trước mặt của con?"

Mẹ Hình đối với thái độ tiêu cực của anh thật sự mệt mỏi, liền hạ lệnh: "Những cô gái kia nhiều nhất cũng chỉ là đồ hồ ly tinh nịnh nọt, xứng làm vợ của con sao? Mẹ cũng không muốn ép con nên cho con ba ngày để tự con suy nghĩ cho thật kỹ!"

Cúp điện thoại, toàn thân Hình Hạo Xuyên vền vền chỉ quần một chiếc khăn tắm, cơ thể cao ráo rần rờ phản chiếu lên trên tấm gương đằng sau lưng càng thể hiện vẻ nam tính rõ rệt.

Cigar cứ một điếu lại tiếp một điếu, khói trắng mù mịt vây lấy khắp người, ngay cả mặt của anh cũng tựa như sương mù ở giữa không trung, Hình Hạo Xuyên tựa người lên trên kính, chân mày nhíu lại thật chặt.

Hai năm rồi, hai năm qua chưa từng có người nào dám ở trước mặt anh nhắc tới cô gái kia, không nghĩ tới thoáng một cái mà đã qua lâu như vậy.

Trong hai năm này, anh phóng túng mình buồn thả với vô số phụ nữ, ai đến cũng đều không cự tuyệt, tình nhân của anh nhiều vô số kể, nhưng không có một người nào có thể vượt qua được thời gian một tháng cả.

Anh mang trên mình danh hiệu "Tổng giám đốc đa tình", nhưng họ vĩnh viễn sẽ không nghĩ tới, tổng giám đốc Hình Thị được xưng danh "đa tình" kia đã từng bị một người phụ nữ khác vứt bỏ.

Hình Hạo Xuyên cười lạnh một tiếng, ném điếu cigar trong tay xuống đất, hung hăng nghiền nát, sau đó cời khăn tắm ra, mặc quần áo vào, nặng nề đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2: Cường hôn

Tại một căn phòng VIP sang trọng nhất của "Nhất Hào Hội Tự" của thành phố A, trong ghế lô đang vô cùng náo nhiệt, âm nhạc là lướt, ánh đèn mờ ảo dễ dàng tạo ra một loại không khí mập mờ. Mấy tên công tử thượng lưu đang hòa mình cùng với mấy cô em nổi tiếng nhất của Hội Tự, dưới ánh đèn căn phòng nói đùa tán tỉnh ngập tràn trong tửu sắc.

Tuy nhiên ở một góc khác lại yên tĩnh khác thường.

Một mình Hình Hạo Xuyên ngồi trên ghế sofa mềm mại ở trong góc, rượu vang ở trong tay cứ một ly lại tiếp một ly rót vào trong dạ dày, tựa như đang uống nước vậy. Chân mày anh tuấn, cương nghị hơi nhíu lên, biểu tình lạnh lùng, cả người như được bao quanh bởi màn sương dày đặc, khiến cho mọi cô gái chung quanh đều không dám đến gần.

"Hình, nghe nói gần đây cậu lại bị lão thái thái nhà cậu bức hôn rồi hả?" Trên bả vai chợt bị một người vỗ lên, một công tử nhà giàu toàn thân đều là hàng hiệu cầm ly rượu lão đảo đi tới trêu chọc. Người này chính là Đại công tử của Chu gia, hành vi vô cùng phóng túng, vì tháng sau chuẩn bị kết hôn, nên thừa dịp này tận tình phong lưu thêm một lần, cho nên mới có buổi tụ họp ngày hôm nay.

Thấy Hình Hạo Xuyên không phủ nhận, Chu công tử mở miệng cười trêu nói: "Không phải chứ, bị tôi đoán đúng rồi sao! Người anh em à, kết hôn chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi."

"Hừ, vậy cậu đang làm cái gì ở đây vậy? Cẩn thận không thì vợ sắp cưới của cậu biết được, khi trở về lại bị mất một lớp da đấy." Hình Hạo Xuyên liếc nhìn anh ta, giễu cợt nói.

Chu thiếu tron mắt nói: "Gia đây, tháng sau sẽ phải kết hôn rồi, thừa dịp bây giờ ra ngoài hưởng thụ một chút, ai dám làm gia mất hứng chứ? Nhưng uống

rượu nói chuyện phiếm thế này thật là nhàm chán, chúng ta chơi cái gì thú vị một chút đi!"

"Phương thức chơi như thế nào?" Có người đi tới hăng hái hỏi.

"Chúng ta liền đánh cuộc một ván, đánh cuộc xem người đi vào là nam hay nữ, nếu là nam thì tôi liền hôn một cái, còn nếu là nữ thì cho cậu hôn một cái, tôi sẽ bị phạt rượu, thấy như thế nào?" Chu thiếu theo thói quen tham gia trò chơi, cái gì cũng dám thử, nên đề nghị lần này đều được mọi người đồng ý.

Chỉ có Hình Hạo Xuyên vẫn một mình cầm ly rượu ở trong góc lạnh lùng liếc bọn họ một cái, hiển nhiên cũng không cảm thấy hứng thú, tiếp tục một ly lại một ly rót vào trong bụng, muốn đem bóng dáng ở trong lòng kia quên sạch sẽ, thuận tiện hòa tan cả khổ sở của mình, bất tri bất giác đã đem toàn bộ rượu ở trong chai uống hết.

Mà những người ở bên cạnh đang nhón nháo chơi đánh cuộc, chờ đợi con mồi đầu tiên tiến vào.

Cửa nhẹ nhàng gõ vang, sau đó chậm rãi mở ra, mọi người hưng phấn chờ đợi con mồi đi vào, sau khi người đó đi vào liền lập tức gây ồn ào.

"Là nữ! Chu thiếu anh thua rồi! Uống rượu, uống rượu!" Mọi người lại thi nhau nói.

"Được!" Chu thiếu hào sảng cầm ly rượu lên uống cạn.

Mang đồ ăn vào là một cô gái trẻ mặc đồng phục của nhân viên tạp vụ, hiển nhiên bị tình huống lộn xộn lung tung dọa sợ, có chút giật mình đứng im, không biết rốt cuộc phải ứng phó như thế nào.

Chu thiếu uống rượu xong, kéo cô gái kia đến bên cạnh mình, hướng về phía đám người đang ồn ào kia mà nói: "Tiếp theo là các người, từng người từng người tới hôn đi! Ha ha ha ha. . . ."

Những người khác đều nhảy dựng lên, ai cũng muốn nhao nhao muốn thử .

"Các người muốn làm gì? !" Cô gái vô cùng nóng nảy, quát nhẹ một tiếng, cổ găng giằng co.

Nhưng làm sao mà thoát khỏi tay của Chu thiếu đây? Gương mặt xinh đẹp gấp đến mức nhăn thật chặt khi nhìn thấy Tôn thiếu sắp tiến lại để hôn mình.

Hình Hạo Xuyên hừ một tiếng, ngược tầm mắt mông lung nhìn cô gái đang bị kìm kẹp, vừa nhìn thấy mặt của cô thì trong nháy mắt liền ngưng, ly rượu trượt khỏi tay, rơi xuống đất, màu đỏ lan tràn trên mặt thảm, thảm ướt một mảnh tựa như máu vậy.

Nhược Nhược!

"Buông tôi ra!" Mắt thấy người đàn ông trước mặt đôi môi càng ngày càng đến gần, thiếu nữ gấp đến độ trán rí ra tảng mồ hôi mỏng, cũng biết là trốn không thoát rồi.

Tôn thiếu tiến tới trước mặt của cô, vênh mặt lên trêu chọc nói: "Tiểu mỹ nữ, chiêu lật mềm này không phải đã quá cũ rồi sao?" Nói xong liền chuẩn bị hôn lên đôi môi non mềm kia.

Nhưng không ngờ, một quả đấm lại hung hăng đập tới, sắc mặt đầy tức giận đấm Tôn thiếu một quyền ngã ra đất.

Tôn thiếu nhất thời không thể nói được gì, đến khi ngã xuống, vừa định há miệng mắng to, lại phát hiện ra người đó là Hình Hạo Xuyên, vì vậy không thể không im lặng, nín nhịn.

Thiếu nữ vừa định cảm tạ anh, nhưng không nghĩ đến Hình Hạo Xuyên lại nhìn mình rất say đắm, ánh mắt thâm thúy kia nhìn chăm chăm vào cô, sau đó đưa tay ôm cô vào trong ngực, nói: "Nhược Nhược!" Một tiếng kia mang theo đè nén và thâm trầm vô tận, còn có cả cô độc như có như không, quả thật khiến cho người ta không nhịn được mà xúc động.

"Anh. . . ." Trong lúc đang kinh ngạc, một bàn tay to chợt cầm lấy cái gáy của cô, đôi môi mang đầy mùi rượu phủ lên đôi môi mềm mại như cánh hoa.

Người đàn ông hôn quá mức kịch liệt, thật giống như một con bão tố trải qua hồi lâu, lập tức bộc phát ra, hôn rừng rực mãnh liệt như lửa cháy, giống như là muốn nuốt trọn cả người của cô vậy.

Đôi môi mỏng mang theo một chút ẩm ướt dùng sức nghiền nát cánh môi mềm mại kia, mùi xạ hương đặc trưng của phái nam xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt vây lấy cô thật chặt, khiến cho cô không còn chỗ nào để lẩn tránh cả.

"Ừm!" Thiếu nữ đột nhiên bị hôn, cả kinh tròn to hai mắt, hai tay đặt trên lồng ngực dùng sức đẩy ra .

Vậy mà cô càng khước từ, người đàn ông hôn càng thêm nhiệt liệt, đầu lưỡi trơn trượt, cường thế cạy cánh môi đang hoang mang sợ hãi ra, thừa dịp xâm nhập cuốn lấy khoang miệng ngọt ngào mà không lưu loát, mang theo mùi rượu nồng đậm, từng bước xâm chiếm không khí trong miệng cô, thật giống như niềm vui thích cuối cùng trước khi thế giới bị hủy diệt vậy.

Nhìn thấy tình huống kịch tình như vậy, những người chung quanh cũng ồn ào lên cười đùa, làm cho sắc mặt của cô gái càng thêm khó coi.

Mùi rượu nồng đậm xộc thẳng đến thần kinh, tuy không để cho cô vì nụ hôn kịch liệt mà ngất xỉu, nhưng vẫn hoàn toàn bị thất thủ trước sự vây khốn này.

Cô liền dùng sức đẩy Hình Hạo Xuyên ra, lấy mu bàn tay nỗ lực lau đi đôi môi vừa bị hôn qua rồi nói: "Buông tôi ra, tôi không phải là Nhược Nhược! Tôi là Tô Lưu Cảnh! Tiên sinh, ngài nhận lầm người rồi!"

Người đàn ông tựa hồ chán chừ một khắc, nhìn cô gái đứng ở trước mặt mình, trên mặt trái xoan vì nổi giận đỏ ửng lên, lông mi thật dài giống như hai cái quạt hương bồ (Quạt làm từ lá cây hương bồ), chớp mũi tình xáo động lòng người, đôi môi anh đào vừa bị hôn qua phủ một tầng nước thật mỏng, nhất là cặp mắt to trong suốt xinh đẹp đang đọng đầy giận giữ, càng thêm rực rỡ sinh động.

Gương mặt quen thuộc như vậy, không phải cô ấy thì là ai chứ? !

Hình Hạo Xuyên nhăn mày lại tinh tế xem xét cô gái ở trước mắt, không! Không! Không!

Mặc dù có ba phần tương tự, mặc dù lúc này đang giận giữ, tròng mắt lên, giữa hai lông mày mơ hồ có cảm giác quen thuộc, để cho anh vừa nhìn thì cho rằng Nhược Nhược đã trở về rồi. Nhưng mà, không phải là cô ấy! Không phải cô ấy! Coi như có giống cô ấy đi nữa thì cũng không phải là cô ấy, Nhược Nhược của anh vĩnh viễn cũng không có người nào có thể thay thế được!

Ánh mắt thẳng thắn như vậy khiến Tô Lưu Cảnh vừa cảm tức vừa xấu hổ, vẫn còn muốn ngăn chặn lại nên liền nói: "Tiên sinh, xin hỏi còn có gì phân phó không? Nếu không, vậy tôi xin phép đi xuống trước." Công việc ở nơi này thật khó tìm, coi như trong lòng cô không cam tâm đi nữa, cũng không khỏi không miễn cưỡng bản thân, huông chỉ, cô còn có em trai cần phải chăm sóc nữa.

Đôi mắt với đủ loại ánh mắt trong ghé lộ, Tô Lưu Cảnh không muốn lưu lại thêm một khắc nào, liền xoay người đóng cửa lại rồi đi. Chỉ còn lại Hình Hạo Xuyên đứng đó nhìn cửa bị đóng lại, lẳng lặng tựa hồ như đang trầm tư cái gì.

Chu thiếu chau chau mày, đi lên trên ghế nói: "Không nghĩ tới, ‘ Tổng giám đốc đa tình ’ không có gì không thắng, vô số phụ nữ tranh nhau ngã vào lòng như thế mà lại có một ngày bị một cô gái cự tuyệt. Ha ha, cô nàng này thật là thú vị, chẳng lẽ cậu coi trọng cô ta? Anh em sẽ giúp cậu giải quyết, thấy như thế nào?"

Hình Hạo Xuyên nhìn anh ta một cái, cũng không để ý, chỉ cười khỏ khoát tay, lần nữa ngồi trở lại trên ghế, lấy một ly rượu mạnh ở trước mặt uống một hơi cạn sạch, khổ sở trong lòng càng thêm không chịu nổi.

Anh không biết mới vừa rồi mình bị làm sao, không phải đã quên cô rồi sao? Sao lại làm ra chuyện ngu ngốc đến buồn cười như vậy, mới vừa rồi chỉ thấy một người có dáng dấp giống cô đến ba phần mà liền mất đi kiêu ngạo tình tảo vốn có, thậm chí còn làm ra chuyện khác thường như vậy. Ha ha, Hình Hạo Xuyên, mày thật là đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thê Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Bắt cóc

Tô Lưu Cảnh từ trong phòng VIP đi ra ngoài, mới vừa rồi ở bên trong cố gắng duy trì rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà phát tiết ra ngoài, ở trong lòng thầm nghĩ chửi cái bọn được gọi là "Quý công tử phong lưu" này, trên thực tế cũng chỉ là sói đội lột người, ý vào mình là phú nhị, đại quan nhị đại, cha mẹ có tiền mà tự tung tự tác!

Tại sao có vài người trời sinh đã giàu sang phú quý, mà người như cô thì trời sinh đã hèn mọn như vậy? Cô nỗ lực sống, nhưng vẫn không thể trở thành những người có tiền như bọn họ được, coi người xung quanh như cỏ rác như một món đồ chơi để giải trí mà thôi.

"Tô Lưu Cảnh! Cô còn ở đây làm gì hả? Còn không mau đi làm việc, khách ở lầu ba đang chờ đấy!". Chị tổ trưởng béo tốt đột nhiên xông tới, chống hông giận dữ hét lên.

Tô Lưu Cảnh vội từ trong suy tư kéo trở về thực tại, luôn miệng nói: "Dạ dạ, em đi ngay đây!" Sau đó liền tăng nhanh bước chân đi lên lầu ba.

Sau lưng người tổ trưởng mập mạp, xấu xí vẫn còn lăm nhảm nhăng: "Thứ tiện nhân, cật dấp dấp của mình thủy mị thì định lười biếng chắc, con gái của phạm nhân mà còn dám lớn lối như vậy, giả bộ thanh cao cái gì, sau này sẽ không phải là ‘ kỹ nữ ’ bị ngàn người cười vạ người đê hay sao!"

Bước chân của Tô Lưu Cảnh hơi chậm lại, móng tay dùng sức cắm chặt vào lòng bàn tay, cơ hồ muốn chảy cả máu, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại đè nén xuống, nện từng bước cứng ngắc đi lên.

Con gái của phạm nhân cả đời này cô phải đeo trên lưng tội danh này, nó như một tảng đá nặng nề đè xuống cơ hồ muốn đem sống lưng gầy yếu đè đứt, nhưng có ai đã từng hỏi qua cô chưa, rằng cô có nguyện ý hay không?

Cuối cùng một đêm làm việc mệt mỏi cũng kết thúc, trời cũng vừa rạng sáng, Tô Lưu Cảnh vươn vươn cánh tay cứng ngắc, khoác túi màu xanh dương đã bạc màu đi ra Hội Tụ, một mình đi về nhà.

Nhưng hôm nay bầu trời đặc biệt đen, chắc nguyên nhân là không có trăng sáng, đèn ở ven đường có độc đứng thẳng, tỏa ra ánh sáng vàng vọt, thỉnh

thoảng có bóng điện bị chập chòn phát ra tiếng kêu xẹt xẹt, thật là quý mị.

Không phải là cô không biết ban đêm nguy hiểm, nhưng có biện pháp gì chứ? Cô mới mười tám tuổi, bằng cấp thì không có, căn bản không tìm được công việc gì tốt cả. Nơi này là chỗ duy nhất có thể tìm tới vì tiền lương vẫn nhiều hơn các chỗ khác, mặc dù luôn bị rất nhiều người xem thường, nhưng vì em trai của mình cô không có lựa chọn nào khác.

Không biết thằng bé ở nhà thế nào, có sợ hay không?

Tô Lưu Cảnh ở trong lòng thâm thờ dài.

Không biết vì sao lại nghĩ đến người đàn ông kia, Tô Lưu Cảnh nhẹ nhàng vuốt ve môi của mình, phía trên hình như còn lưu lại một chút xúc cảm khác thường, đó là nụ hôn đầu của cô, lại bị mất đi trong tình huống như vậy.

Mặc dù ánh đèn không rõ, nhưng khuôn mặt cùng dáng dấp của anh ta quả thật cực kỳ tuấn tú, so với mình mình còn chói mắt hơn, còn cả hơi thở trên người của anh nữa, có mùi thuốc lá nhàn nhạt hòa lẫn với mùi rượu, còn có nụ hôn của anh. . . . .

Nghĩ tới đây, mặt của cô muốn đỏ lên rồi. Trần đầy thành thực và quyến rũ như vậy, lại là một người đàn ông thành công, cho nên tất cả phụ nữ không có cách nào cự tuyệt sự hấp dẫn đó được.

Gì chứ! Tô Lưu Cảnh, mày đang nghĩ cái gì vậy? Một người như vậy khẳng định sẽ là người đa tình phóng túng, mày thực tế một chút có được hay không? !

Hơn nữa anh ta hình như coi cô trở thành một người khác, Tô Lưu Cảnh nghĩ tới điều này, trong lòng chẳng biết tại sao lại thấy tức giận.

Không nghĩ nữa! Coi như bị chó cắn một cái thôi! Tô Lưu Cảnh cố gắng lên tinh thần tăng nhanh tốc độ, sáng sớm ngày mai còn có công việc nữa, cô phải nhanh chân lên thôi.

Càng đi vào trong, ánh đèn càng mờ mờ, trong nội tâm Tô Lưu Cảnh đột nhiên cảm thấy sợ sợ, sau lưng có bóng đen chợt hiện lên không giống như bóng cây, hình như là —— có người đang đi theo cô!

Tô Lưu Cảnh liền giật mình, ngón tay lơ đãng nắm chặt lại, dưới chân gia tăng tốc độ, chạy thật nhanh.

Làm thế nào bây giờ? Tô Lưu Cảnh tuy có lá gan lớn cùng kiên cường, nhưng cũng thấy hoảng hốt, ngón tay đặt lên trên bàn phím của điện thoại di động, ấn từng mã số một.

Đang lúc chuẩn bị ấn nút gọi, lại bị người từ phía sau chụp lấy.

"Á!" Tô Lưu Cảnh chưa kịp phản kháng, thậm chí còn không nhìn thấy rõ những người đó trông thế nào, thì miệng đã bị một cái khăn chặn lại, chỉ cảm thấy chóp mũi bị mùi gì đó kích thích, mắt hoa lên, đầu thì choáng váng, sau đó liền ngất đi.

Chỉ để lại cái túi màu xanh dương đã cũ cô đơn nằm ở trong hẻm nhỏ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Cả đêm điên cuồng.

Đầu thật là đau, cả người cũng không có tí hơi sức nào, như bị một tảng đá vô hình đè lên người vậy, không thể động đậy được, trước mắt có ánh sáng hắt vào mặt, muốn nỗ lực mở mắt ra, nhưng mí mắt không ngờ vẫn nặng nề như thế. Bên trong cơ thể chợt thấy nóng ran, được phát ra từ địa phương bí ẩn nhất từ từ khuếch tán khắp toàn thân.

Chuyện gì đang xảy ra?

Cô đang ở chỗ nào? Xảy ra. . . . . Cái gì?

Thân thể nặng nề, suy nghĩ hình như cũng nặng nề đeo, không có cách nào dịch chuyển. Cũng không biết đang khát cầu cái gì, chỉ thấy thật nóng, càng ngày càng nóng, từ bên trong không ngừng lan tràn khắp nơi.

Nóng, nóng quá, trừ nóng ra, thì không còn cảm giác nào khác, khó chịu, càng lúc càng khó chịu, trong cổ họng thì khô khốc, giống như mơ hồ khát cầu cái gì.

Nhưng khẩn cầu cái gì thì cô lại không biết.

Nằm ở trên giường lớn màu xanh lam, cả khuôn mặt xinh đẹp của Tô Lưu Cảnh đỏ mảy nhú thật chặt, bứt rứt khó nhin. Thân thể trắng ngần nhuộm một tầng hồng nhạt thấp thoáng dưới cái chăn màu trắng, thỉnh thoảng theo động tác của cô làm lộ ra ngoài da thịt mịn màng mê người, thật giống như đàn tỳ bà nửa kín nửa hở lại càng thêm mị hoặc quyến rũ.

Đôi môi kiều diễm vô ý thức mà không ngừng lầu bầu, thờ than, đôi chân thon dài trắng nõn dưới lớp chăn như ẩn như hiện, quyến rũ tầm mắt của người khác, quả thật so với mị được thì càng làm cho máu nóng trong người sôi sục cả lên.

Lúc Hình Hạo Xuyên bước vào đập vào mắt anh chính là cảnh tượng đẹp đẽ cô hạn như vậy.

Có lẽ anh đã đã say, bước chân có chút loạn choạng, nhưng vẫn không xóc xếch chút nào, điều này cho thấy bản thân anh được tu dưỡng tốt như thế nào. Anh tựa hồ có chút kinh ngạc đối với cô gái đang nằm ở trên giường của mình.

Cô gái này, không phải là nhân viên tạp vụ mới vừa rồi ở trong phòng bao kia sao?

Hừ, mới vừa rồi còn cự tuyệt anh như vậy, chắc cũng chỉ là vì muốn hấp dẫn sự chú ý của anh nên mới diễn trò thôi. Đúng là không biết xấu hổ, phụ nữ chủ động ôm ấp yêu thương như vậy anh đã thấy nhiều rồi!

Trong mắt Hình Hạo Xuyên lóe lên một tia xem thường, lại thấy cô và Nhược Nhược tuy có ba phần tương tự nhưng mặt thì có vẻ non nớt hơn, nhìn một cách cẩn thận tỉ mỉ thì vẻ đẹp này luôn làm cho người ta huyết mạch tuôn trào, nơi cổ họng bỗng dưng nghẹn lại, bụng dưới bỗng chốc nóng ran lên.

Người con gái ở trước mắt, mắt sáng khép hờ, cơ thể giống như bạch ngọc, phủ một tầng hồng nhàn nhạt, rất giống với hoa đào mùa xuân nở trên đầu cành, gò má đỏ ửng như đang say rượu vậy. Cái miệng nhỏ nhắn kia anh đã thường thức qua đang râm rì, thì thầm ngậm nga tựa hồ như đã sớm đói khát, cầu mong anh tưới mát lên cánh đồng khô hạn của mình.

Anh không thể không thừa nhận, tiểu mỹ nhân này xác thực có sức quyến rũ làm cho người ta kim lòng không đậu, huống chi cô còn có gương mặt động lòng người như vậy.

Chợt, cái chăn thật mỏng bị trượt xuống, đôi tay nõn nà mềm mại từ trong chăn trượt ra, vươn lên trên cổ của hắn, đôi mảy xinh đẹp hơi nhú lên, lông mi cong dài khẽ run, tựa hồ còn đọng một giọt nước mắt ở trên đó, trong miệng vô ý lầm rầm thờ than: "Cho tôi. . . . ."

Bây giờ cô đã sớm bị một đóm lửa lan tràn khắp cơ thể rồi, lý trí, hay suy nghĩ gì cũng không nhớ nổi, chỉ biết trong người thật khó chịu, mà cơ thể của người đàn ông này lại vô cùng mát mẻ chạm vào thật thoải mái, giống như chỉ cần ôm lấy anh ta là có thể hóa giải nhiệt độ đang tăng vùn vụt trong người cô vậy.

Vậy mà phản ứng như thế lại làm cho người đàn ông kia nhếch môi, trong mắt xẹt qua một tia ham muốn vô tình. Nếu cô ta đã chủ động ôm ấp yêu thương mà anh lại từ chối thì thật bất kính rồi !

Quần áo trên người từng cái một được cởi ra, người đàn ông có cái cổ màu đồng, vô cùng anh tuấn thể chậm rãi vừa phủ người lên phía trên, hình như người ở bên dưới càng ngày rơi vào trạng thái vô cùng hấp dẫn khiến cho anh sắp không khống chế được bản thân rồi.

Không có hôn, không có vuốt ve, cũng không có bất kỳ thương tiếc nào, trực tiếp kéo hai chân của cô ra, trực tiếp xông thẳng vào.

"A!" Người bên dưới hình như vừa phát ra một tiếng rên thảm thiết, đau đến toàn thân phát run, giống như hai cánh đang bay lượn thì bị bẻ gãy, không thể tiếp tục bay lượn được nữa, trên ga giường màu trắng đột nhiên rơi xuống mấy giọt máu đỏ tươi, thật giống như cánh hoa hồng đỏ.

Người đàn ông khi thấy những giọt máu này thì nhất thời trong mắt dâng lên một tầng hưng phấn, có lẽ là do tác dụng của rượu, hay có lẽ là do nguyên nhân khác, trong nháy mắt, cô gái đang giãy giụa rên rì dưới thân kia lại vô cùng trùng hợp giống hệt với người con gái trong trí nhớ của anh.

Người đàn ông gầm nhẹ một tiếng, không kìm chế được nữa đem lấy nóng bỏng của chính mình hoàn toàn vùi sâu vào bên trong, không có thời gian để thích ứng, đã bắt đầu toàn lực vùng lên, động tác thậm chí còn mang theo mấy phần tàn bạo.

Bàn tay hung hăng giữ chặt cái eo đang muốn chạy trốn, tạo nên những vết tím bầm, liền cắn răng nghiêng lợi nói: "Nói! Em sẽ không phản bội anh!"

Hỗn loạn, hỗn loạn, toàn bộ đều là hỗn loạn, trong mắt của anh giờ phút này người dưới thân đã hoàn toàn biến thành cô gái đã bỏ rơi anh, cùng với một người đàn ông khác cao bay xa chạy.

Tô Lưu Cảnh chỉ cảm thấy rất đau, cả người giống như bị bỏ ra làm đôi vậy, đau đến toàn thân phát run, cô muốn chạy trốn, nhưng người đàn ông đang đè trên người cô thật dũng mãnh khiến cho cô không nhúc nhích được chút nào.

"Đau . . . . . Đau quá. . . . ." Đôi môi run rẩy cầu xin được tha thứ .

Mà giờ khắc này người đàn ông kia đã bị chất cồn trong người đốt cháy, không nghe vào tai chút nào, càng ngày càng thô bạo, luật động vô cùng mạnh mẽ, như muốn phá nát cô ra vậy: "Nói! Em hãy thề sẽ không phản bội anh nữa, sẽ không rời bỏ anh nữa!" Khi không chiếm được đáp án hài lòng anh cũng vẫn sẽ tiếp tục tàn khốc như vậy.

"Được. . . . . tôi thề. . . . . tôi thề!" Tô Lưu Cảnh đã đau đến mức mất hết tất cả ý thức, cơ hồ là thét lên, chỉ muốn làm cách nào chạy trốn khỏi sự trừng phạt tàn khốc kia.

Lấy được đáp án mình muốn, khỏe môi của Hình Hạo Xuyên liền cong lên, cúi người cắn lên môi của cô, dùng sức gặm nuốt: "Em quá không ngoan, hiện tại anh phải trừng phạt em mới được, có như vậy em mới không dám rời khỏi anh."

Nói xong, tần số rung động bên hông càng lúc càng nhanh. . . . .

Cô gái cất tiếng hét chói tai càng ngày càng yếu ớt, giữa giữa cũng ngày yếu đi, đến cuối cùng tựa như một con búp bê không có sức sống, mặc cho anh xoay vần.

Cả phòng tràn ngập trong mùi vị kích tình, tràn lan hơi thở ham muốn, nhưng mà một đêm này đối với hai người họ mà nói lại là một đêm đầy bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Chỉ đáng giá một đồng! (một)

Ánh mặt trời đang chiếu rọi xuống khắp nơi, giống như một vị thẩm phán trên cương vị công tác của mình luôn luôn rất công bằng, sau khi bóng đêm đi qua bình minh hé sáng để chính thức tuyên bố với thế gian tất cả mọi chuyện đã xảy ra không một ai có thể trốn tránh cả.

Khi Tô Lưu Cảnh tỉnh lại, nhất thời cảm thấy choáng váng, cô chậm rãi mở mắt ra, muốn cất tiếng lên nói lại phát hiện cổ họng khô rát cơ hồ như khăn cà đi.

Cảnh vật trước mắt dần dần rõ ràng, với xa lạ và hoa lệ của nó khiến cho cô theo bản năng đề cao cảnh giác, muốn ngồi dậy.

Nơi này là nơi nào?

Vậy mà chưa nhắc người lên mà toàn thân lại truyền đến cảm giác đau đớn, hình như đã hút cạn mọi hơi sức của cô, khiến cô một lần nữa nằm ẹp trên giường.

Chuyện gì đã xảy ra? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bất chợt lúc này lại có một cánh tay cường tráng từ bên cạnh vất qua, đè lên trước ngực của cô. Tô Lưu Cảnh hít vào một hơi, cúi đầu nhìn lúc này mới phát hiện ra, trên người mình thế nhưng lại không hề có tí quần áo nào trắng trơn lộ ra bên ngoài, mặc dù đang đắp chăn đến ngang ngực nhưng vẫn không thể che đậy được những dấu xanh tím trên làn da trắng như tuyết, có một số chỗ còn kèm theo mấy vết xước dài đỏ ửng, trông thật kinh khủng.

Máu trên mặt Tô Lưu Cảnh lập tức gần như mất hết trở nên trắng bệch, toàn thân run rẩy, trước mặt bỗng tối sầm, cơ hồ sắp ngất xỉu đến nơi.

Cô chậm rãi, chậm rãi nghiêng đầu, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh vẫn đang còn ngủ say, chỉ một động tác quay đầu thôi nhưng lại mất thời gian khá lâu như đang tiêu phí nửa cuộc đời vậy.

Người đàn ông ngủ bên cạnh cô toàn thân trần trụi, dáng người cao to cùng cái cổ màu đồng dưới ánh mặt trời càng lộ rõ vẻ to lớn, cao ngạo, bắp thịt rắn chắc càng trở nên sáng bóng, có thể tưởng tượng được thân dưới của anh ta khỏe mạnh như thế nào, cơ hồ muốn cho phụ nữ khắp thiên hạ chảy hết máu mũi.

Nhưng cảnh tượng như vậy đối với Tô Lưu Cảnh, giống như vô tình tuyên bố, một tia hi vọng cuối cùng của cô đã bị thiêu trụi rồi.

Tô Lưu Cảnh dùng sức cắn môi dưới, cố gắng khắc chế để mình không run rẩy nữa.

Trí nhớ từ đêm qua dần dần khôi phục lại, cô nhớ ra mình bị người ta đánh thuốc mê rồi sau đó. . . . . Liền nằm ở trên chiếc giường này, ngay sau đó, người đàn ông này xuất hiện. . . . .

"Cô tỉnh rồi à."

Một giọng nói trầm thấp mà lạnh nhạt ở bên cạnh vang lên, không mang theo bất kỳ ôn tồn nào, chỉ đơn giản là trần thuật lại, ánh mắt thâm thúy của anh ta quét lên trên người của cô, tựa hồ không có bất kỳ áy náy nào, thậm chí còn cho rằng đây là chuyện đương nhiên. Sau đó không thêm để ý tới cô, từ trên giường ngồi dậy, không thêm quan tâm đến việc mình đang phơi bày thân thể ở trước mắt của cô mà đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy tí tách vang lên mơ hồ vọng ra từ cửa kính, thân thể cao lớn của anh ta khúc xạ xuyên qua tấm kính càng hiển hiện lồ lộ.

Hình Hạo Xuyên từ phòng tắm ra ngoài, chỉ đơn giản quấn một cái khăn tắm ở dưới thân, thấy cô vẫn ngồi ở bên giường, chậm chạp mặc quần áo, bất nhẫn nhíu nhíu mày nói: "Làm sao cô còn chưa đi?" Theo quy củ của anh, chỉ cần anh vừa tỉnh lại, thì cô gái kia phải lập tức rời khỏi đó.

Động tác của Tô Lưu Cảnh dừng lại, năm lần bảy lượt không cho nổi tay vào ống tay áo, chậm rãi ngẩng đầu nhìn người kia, tựa hồ như đang tiêu hóa lời nói của anh ta.

Nhìn ánh mắt kia của cô cố làm ra vẻ thanh thuần đáng thương, thậm chí mơ hồ còn đang ắp chứa nước mắt, trong mắt Hình Hạo Xuyên lóe lên một tia giễu cợt, hừ lạnh một tiếng, từ trong túi lấy ra một xấp tiền, ném ở bên cạnh chân của Tô Lưu Cảnh, nói: "Tôi quên, số tiền này cô cứ cầm trước đi, tôi không mang theo chi phiếu, lát nữa tôi sẽ bảo thư ký của tôi mang đến cho cô, tôi cho cô ba phút, lập tức biến khỏi mắt tôi." Giọng nói kia tựa như không muốn nhìn thấy cô thêm một giây một phút nào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Chỉ đáng giá một đồng! (hai)

Những đồng tiền xanh xanh đỏ đỏ kia giống như hoa từ trên trời lạc xuống, bay theo những cơn gió ngoài cửa sổ rớt xuống trên người của Tô Lưu Cảnh.

Mặt của Tô Lưu Cảnh vốn đã trắng bệch trong phút chốc lại càng nhợt nhạt hơn cơ hồ là không còn tí máu nào, tựa như đối với người vừa ném tiền lên trên người mình nhất thời cảm thấy do dự. Cánh tay run rẩy cuối cùng cũng xò vào được, sau đó cầm một tờ tiền vừa bay vào mặt mình lên, rồi lại nhặt những tờ tiền nằm rải rác ở trên đùi trong đầu cô vẫn đang suy tư, những tờ tiền màu đỏ này rốt cuộc là cái gì, trị giá khoảng bao nhiêu?

Ha ha, thì ra là, giá trị của cô cũng chỉ là những tờ tiền màu đỏ này mà thôi!

Bàn tay cứng ngắc tay run rẩy nhặt hết các tờ tiền lên, chồng chất ở trong tay, một xấp thật dày, Tô Lưu Cảnh cắn chặt cánh môi tùy thời sẽ phát ra tiếng rên của mình lại, không tiếng động đi tới chỗ của Hình Hạo Xuyên.

Hình Hạo Xuyên cho là cô chê ít không nhìn được liền lên tiếng: "Tôi đã nói rồi, sẽ phái thư ký của tôi đến tìm cô, bây giờ thì đi đi!" Bọn họ cũng chỉ trải qua một đêm tình mà thôi, thế thì sao nào? Phụ nữ như cô cũng không phải là hiếm có khó tìm, hừ, không biết sao khuôn mặt giống với Nhục Nhục mà lại ghê tởm như thế chứ, quả thật là đang vũ nhục cô ấy mà!

Tô Lưu Cảnh lẳng lặng nghe, đem từng chữ từng chữ của anh ta tỉ mỉ thấm vào trong tai, sau đó tự tiêu hóa, thân thể nhỏ nhắn tùy thời sẽ bị một trận gió làm cho chao đảo, nhưng vẫn quật cường đứng đó, bỗng dưng liền ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt của anh ta.

Đôi mắt to tròn xinh đẹp kia lúc này chỉ còn toàn một mảnh trống rỗng toàn bộ đều là màu xám tro, nhưng lại tràn đầy kiên cường và xem thường.

Xem thường? Cô ta lại dám xem thường anh?

Hình Hạo Xuyên tựa như muốn khắc chế bản thân không cười nhạo ra tiếng.

Vậy mà một giây kế tiếp, liền bị hành động của cô gái này làm cho rối loạn.

Anh chỉ thấy Tô Lưu Cảnh quật cường đứng ở trước mặt mình, trong tay đang nắm một xấp tiền thật dày, thế nhưng lại hướng về phía cửa sổ, sau đó —— rào rào một tiếng, nhẹ hất tay, toàn bộ ném ra ngoài cửa sổ.

Những tờ giấy màu đỏ kia thật giống như những con hạc bay lượn trên không trung, ở trong gió chân thành nhảy múa, mang đến một cảm giác tràn ngập rung động khó có thể nói thành lời.

Anh đã bị hành động ngoài dự đoán của cô làm cho hồ đồ, chân mày của Hình Hạo Xuyên liền nhíu lại.

Cặp mắt trống rỗng vô hồn kia của Tô Lưu Cảnh đang căm phẫn nhìn anh, cánh môi tái nhợt cố gắng kìm chế nhưng vẫn không nhịn được mà khẽ phát run, sau đó dùng hết sức lực của bản thân, cầm một tờ tiền nhăn nhúm còn sót lại trong tay hung hăng vứt lên trên mặt của anh: "Một đêm của tôi trị giá nhiều tiền như vậy, mà một đêm của anh, chỉ trị giá bằng này thôi !"

Sau đó khinh thường liếc anh một cái, cũng không quay đầu lại gắng gượng kéo toàn thân đau đớn rời khỏi gian phòng này.

Hình Hạo Xuyên nhìn bóng dáng gầy gò mỏng manh của cô biến mất ở ngoài cửa, cùng với tư thế đi vô cùng quái dị và khó chịu, mơ hồ nhớ lại hành động mất không chế của mình tối hôm trước, trong mắt thoáng qua một tia phức tạp cùng suy nghĩ sâu xa.

Điện thoại đúng lúc này lại vang lên.

Hình Hạo Xuyên có chút phiền não bắt máy.

Bên đầu bên kia truyền đến giọng nói phách lối rất đáng đánh đòn của Chu thiếu: "Ha ha, Hình à, cậu thấy như thế nào? Tối hôm qua có phải rất hưởng thụ không? Minh phải tốn chút công sức mới đem được tiểu mỹ nhân kia về cho cậu đây, lại còn cho cô ấy dùng loại thuốc mới nhất nữa, thế nào người anh em, có phải cảm thấy dục tiền dục tử hay không? Ha ha. . . ."

"Cậu!" Hình Hạo Xuyên vừa nghe xong liền chau mày, cũng không muốn nghe cậu ta nói thêm câu nào nữa, không chút khách khí liền ném điện thoại

xuống đất, đem người ở bên kia cắt đứt hoàn toàn.

Thì ra là anh đã hiểu lầm cô ấy, thì ra là bị Chu thiếu trối tới đây, không trách được mới vừa rồi. . . . .

Thật là đáng chết!

Nếu như không nhìn lầm, mới vừa rồi trong ánh mắt của cô tựa hồ như đang khóc. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Em trai có đầu óc tối dạ.

Từ căn phòng kia đi ra, dọc theo đường đi phải hấp thụ biết bao ánh mắt soi mói của người khác, Tô Lưu Cảnh cũng biết bản thân của cô hiện tại trông thật nhếch nhác đến ngay cả bản thân cũng còn không muốn đối mặt hướng chi, toàn thân vô cùng đau nhức, nhưng không thể nào bằng được so với nỗi đau trong lòng của cô bây giờ.

Giống như có một con dao găm, hung hăng cắm vào lồng ngực của cô, sau đó tàn nhẫn xâm nhập từng chút một, khiến cho máu từ trong vết thương đó cuộn cuộn tuôn ra.

Đau. Thật là đau. Đau đến mức khiến cho cô cảm thấy mình đang chết dần chết mòn.

Mấy năm qua, vô luận người khác có nói cô như thế nào, giễu cợt cô ra sao, hoặc là trách mắng thì cô đều có thể mặc kệ coi như không có gì, bởi vì ít nhất cô còn cất giữ được một thứ trân quý cuối cùng, đứng trong ranh giới đó cô vẫn có thể đường đường chính chính mà nói với bọn họ rằng: "Tôi vẫn rất sạch sẽ."

Hiện tại thì thế nào? Một phần tốt đẹp cuối cùng mà cô đã cố gắng gìn giữ bấy lâu cũng đã hóa thành bọt nước từ tay của người đàn ông đó.

Mà cô, ngay cả hơi sức để phản kháng, vì mình báo thù cũng không có, cũng chỉ vì thân phận hèn mọn của mình.

Anh ta là người đứng ở trên cao tại thượng, mà cô thì sao? Số mạng cũng chỉ là nắm rom cây cỏ sớm đã bị vứt bỏ xuống dưới đáy của xã hội lâu rồi.

Đã mất đi một mảnh tôn nghiêm cuối cùng rồi mà còn phải chịu sự xem thường như vậy.

Ha ha, ha ha. . . . .

Tô Lưu Cảnh bỗng nhiên cười lớn, cười đến lồng đau như cắt, cười đến nước mắt từ sâu bên trong tuôn trào cả ra, thân thể gầy yếu vô lực tựa vào bức tường ở ven đường, cúi người xuống thật thấp, lấy tay ôm khuôn mặt tiêu tụy nhếch nhác của mình, vậy mà vẫn có một giọt nước mắt, từ giữa kẽ tay rỉ ra, nhỏ lên trên mặt đất.

Tiếng nấc nghẹn ngào vang lên, một tiếng lại một tiếng, cho dù hết sức áp chế vẫn tràn ra ngoài cổ họng, giống như thiên nga sắp chết vậy.

Thôi đi, Tô Lưu Cảnh, cuộc đời của mày coi như chấm hết rồi.

Giống như lời của mẹ cô trước khi chết, đã làm người thì nên biết chấp nhận.

Những cơn gió trong lành của buổi sớm mai tràn đến lướt qua từng tác da thịt, giống như muốn xoa dịu nỗi đau đang bùng cháy trong lòng cô, khiến cho cô cảm thấy dễ chịu hơn. . . . .

*****

Đành phải chấp nhận sự thật thôi, cô cũng không biết mình đã đi bao lâu rồi, trên người lại không có đồng nào, cố gắng bước từng bước vô cùng đau đớn rồi cuộc cũng về tới nhà. Căn phòng tồi tàn này đã được xây dựng cách đây vài chục năm, là một khoảng không rất nhỏ đan xen giữa lầu một và lầu hai, vì nhỏ như vậy nên tiền thuê cũng rất rẻ, tuy thế nhưng cũng đủ để cho bọn họ có một chỗ che mưa che nắng.

Tô Lưu Cảnh hít sâu một hơi, theo thói quen đem toàn bộ tâm tình của mình đè xuống tận đáy lòng, sau đó từ bên dưới chậu hoa lấy ra một cái chìa khóa.

Cửa mở ra kêu "két" một tiếng thật khó nghe.

"Tiểu Diệc, chị về rồi đây." Tô Lưu Cảnh cố gắng để cho giọng của mình nghe có sức sống một chút.

Trong căn phòng nhỏ mờ tối không có bất kỳ thanh âm nào, Tô Lưu Cảnh liền đi vào trong một căn phòng nhỏ hướng Tây, đẩy cửa ra nói: "Tiểu Diệc,

sao lại không để ý tới chị vậy?"

Chỉ thấy trong căn phòng nhỏ nhỏ, rèm cửa sổ đã bị kéo thật chặt, không có một tia sáng nào lọt qua, trên chiếc giường đơn trong góc chần quẩn thành một đống, bên trong đó hình như có một bóng người.

Tô Lư Cảnh thăm than một tiếng, sau đó đi tới vén chăn lên nói: "Tiểu Diệc, đang giận chị sao?"

Khi chăn được vén lên, bên trong liền lộ ra một khuôn mặt thiếu niên thanh tú, mềm mại đang cúi đầu xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ hơi tái nhợt và hoảng sợ, nhìn thấy Tô Lư Cảnh liền quật cường hất tay cô ra, giống như con thú nhỏ đang bị thương vì đánh nhau sau đó liền oán trách: "Chị không cần tiểu Diệc rồi! Tiểu Diệc cũng không thích chị nữa!"

Sau đó lại cúi đầu xuống, hung hăng cắn lên cổ tay của Tô Lư Cảnh, cắn đến nổi bật cả máu.

Tô Lư Cảnh bị đau liền nhũu mày, nhưng cũng không rút tay ra, chỉ cắn răng yên lặng chịu đựng đau đớn đến tận xương tủy. Sau đó cô ngồi xuống, đem thiếu niên kia kéo vào trong ngực, miễn cưỡng cười nói: "Không phải chị cố ý đâu, tiểu Diệc đừng tức giận nữa có được hay không? Chị bảo đảm lần sau nhất định không để tiểu Diệc ở nhà một mình nữa có được không?"

Thiếu niên được vỗ vỗ vào tay rốt cuộc cũng từ từ dừng lại, tâm tư kích động cũng chậm chậm bình hòa, sau đó chu mỏ lên, trong đôi mắt trong vắt không có một tia tạp chất nào đang chứa đầy sợ hãi và tức giận, rồi mang theo tiếng khóc nức nở ôm cổ của Tô Lư Cảnh nói: "Tiểu Diệc rất sợ hãi, không có ai ở đây, khắp nơi đều tối om, tiểu Diệc muốn chị ở nhà, tiểu Diệc không dám ngủ, tiểu Diệc thật là sợ. . . . ." Lời nói đơn thuần như vậy giống y như một đứa bé mới có bốn năm tuổi.

Mắt của Tô Lư Cảnh bỗng dưng thấy đau xót, cơ hồ như lại muốn rơi lệ, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng của cậu thiếu niên, dỗ dành: "Tiểu Diệc không sợ, có chị ở đây, tiểu Diệc không cần sợ. . . . ."

Cậu thiếu niên ngoan ngoãn ghé vào bả vai gầy yếu của người chị, đơn thuần mà uất ức khóc, giống như con thú nhỏ đã tìm thấy chỗ dựa.

Cho dù cô không muốn thừa nhận, nhưng cậu thiếu niên thanh tú mười lăm tuổi lại có trí thông minh như đứa bé năm tuổi mà thôi, đây chính là kiếp nạn mà trời cao an bài cho cô, khiến cho cuộc sống vốn đã không trọn vẹn lại càng thảm thương hơn.

Mười năm trước, cha cô bị bắt vào tù, từ ngày ấy trở đi, cả gia đình như bị ném vào địa ngục, mẹ của cô buồn rầu không vui, nửa năm sau liền bị bệnh chết, để lại cô và em trai sống nương tựa vào nhau, vậy mà đột nhiên em cô lại bị sốt cao, khiến cho một cậu bé vốn thông minh đáng yêu vĩnh viễn dừng lại ở năm tuổi kia.

Trong lòng Tô Lư Cảnh vô cùng tuyệt vọng, ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc. . . . . cô nên làm cái gì bây giờ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Sấm sét giữa trời quang.

Đập vào tai là tiếng nhạc huyền ảo ảm ĩ cùng tiếng cười nói ồn ào, trong đầu liền thấy ong ong, Tô Lư Cảnh vuốt vuốt mi tâm của mình, bẻ cái đĩa lên tiếp tục đi xuyên qua không gian náo nhiệt nhưng không hề liên quan tới mình này.

Nhất Hào Hội Tự, ở chốn ăn chơi phồn hoa này luôn cất giấu trong nó nhiều sự thật tàn nhẫn trần trụi, khi lớp áo phù hoa bị lột ra, liền trơ lại một bộ xương cốt tái nhợt, ai cũng coi thường không hề quan tâm, thậm chí còn nhe răng ra cười, sống chết mặc bay.

Vậy mà cuộc sống như thế rốt cuộc vẫn phải tiếp tục.

Thật khó khăn mới có mấy phút để nghỉ ngơi, Tô Lư Cảnh vội vàng nhai một cái bánh bao rẻ tiền cũng coi như là bữa tối, vừa nghĩ tới ngày mai nên đi mua cho tiểu Diệc chút quần áo, thân thể của thiếu niên phát triển quá nhanh, cô có thể uất ức mình, nhưng lại không muốn em trai bị thiếu thốn cái gì. Mà tiểu Diệc lại rất thích vẽ tranh, nên phải mua thêm cho nó một bộ vẽ tranh mới nữa, những thứ kia đã sớm tàn tạ không thể sử dụng được nữa rồi.

Không biết tiểu Diệc ở nhà một mình có sợ hay không?

Về chuyện học đại học của cô. . . . . Sợ rằng cả đời này cũng không có duyên rồi, không biết Di Hinh có giận cô hay không? Đã hứa rằng sẽ gặp nhau ở đại học, nhưng không có cách nào để tuân thủ nữa rồi. . . . . Không biết bây giờ có đang nổi trận lôi đình hay không, ha ha, nha đầu kia nếu biết khẳng định lại muốn tuyệt giao với cô, nhưng mà. . . . . hai bọn họ dù sao cũng là người của hai thế giới. . . . .

Nghĩ như thế nên bánh bao khô khốc trong tay rốt cuộc nuốt không trôi nữa, lúc này chợt văng lên tiếng chuông điện thoại, Tô Lư Cảnh thấy số hiện lên hồ nghi bắt máy: "Di Tiên à? Em cháu lại cáu kỉnh rồi sao?" Di Tiên là người phụ nữ ở trên lầu hai, di ấy là người rất tốt, những lúc đi ra ngoài đi làm thì di ấy thường giúp cô một tay chăm sóc tiểu Diệc.

Bên đầu bên kia truyền đến giọng nói lo lắng của dì Tiên: "Bé Tô à, mau tới đây đi! Em trai cháu bị tai nạn rồi!"

Chân của Tô Lưu Cảnh liền thấy lảo đảo, trong tai nhất thời lại thấy ong ong, điện thoại trên tay nặng nề rơi trên mặt đất.

Dì Tiên lo lắng hỏi: "Bé Tô à, cháu không sao chứ? Cháu gái?" Dì Tiên ở chỗ này cũng được vài chục năm, nên đã nhìn chị em cô lớn lên từng ngày, từ trong nội tâm của bà cũng thấy thương cảm cho hai chị em bọn họ.

Vậy mà bên đầu bên kia lại không thấy đáp lại, chỉ vang lên những tiếng tút tút kéo dài mà thôi.

Nhận được điện thoại, tim của Tô Lưu Cảnh đập liên hồi, chỉ cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, trên người không có một chút tri giác, giống như đã chết đi một nửa vậy.

Đầu óc trở nên trống rỗng, tựa hồ như đang suy nghĩ có phải là cô đang nghe lầm, cả người run rẩy, sau đó sẽ không để ý đến bất kỳ cái gì nữa, cũng không thêm xin phép, bất chấp tất cả mà xông ra ngoài.

Tô Lưu Cảnh không biết mình đến bệnh viện bằng cách nào, hoảng hoảng hốt hốt gạt đám người ra chạy vào, Tô Diệc mới vừa được đưa đến cửa phòng mổ, thiếu niên gầy yếu tái nhợt, im lìm nằm ở trên giường mổ, vết máu đỏ tươi rải rác khắp nơi trên thân hình gầy gò, thật giống như đang bị vấy mực lên vậy trông vô cùng thê thảm.

Trên mặt Tô Lưu Cảnh cũng không còn tí huyết sắc nào, nhào đến ôm chầm cả người toàn là máu của em trai, thảm thiết gọi: "Tiểu Diệc!" Nước mắt lăn chã rơi xuống như mưa.

Cậu bé hít vào thì nhiều mà thở ra thì không bao nhiêu, nỗ lực mở mắt ra, nhìn thấy chị mình, khóe môi còn dính máu nấp nấp, từ trong lồng ngực run rẩy lấy ra một đóa hoa đã bị nát: "Chị. . . . . Không vui, cho. . . . . Hoa. . . . . Hoa. . . . ." Trên bông hoa bách hợp màu trắng bây giờ đã bị nhuộm thành màu đỏ loang lổ, thật giống như đóa hoa đang khóc ra nước mắt bằng máu vậy.

Tô Lưu Cảnh nhìn bông hoa xen lẫn hai màu đỏ trắng, run run nhận lấy, giống như nặng ngàn cân, nỗ lực cười nói: "Chị. . . . . rất thích, tiểu Diệc thật là ngoan, chị cũng thật vui về. . . . ." Vừa nói xong, từng giọt từng giọt nước mắt lại thi nhau rơi xuống, giống như giọt mưa vậy, nhỏ xuống lồng ngực đầy máu của em mình, máu và nước mắt trộn lẫn vào nhau.

Mặt cậu bé dính đầy máu, đang tái nhợt nhưng vẫn ngây thơ nở nụ cười, trong giây phút này tựa như là một thiên sứ thuần khiết nhất vậy. Ngay sau đó, liền ngất đi.

Bác sĩ, y tá vội tới kéo Tô Lưu Cảnh ra, rồi nhanh chóng đẩy Tô Diệc vào phòng mổ để bắt đầu tiến hành phẫu thuật.

Tô Lưu Cảnh ra sức giãy giụa, cuối cùng lại xụi lơ ngồi trên mặt đất, thê lương gào thét: "Tiểu Diệc! Bác sĩ, cầu xin các người hãy cứu em trai của cháu! Đều là cháu hại nó! Đều là do cháu. . . . ."

Lòng bàn tay siết chặt đóa hoa, đó chính là tổ cáo đáng sợ nhất, giống như một con dao găm hung hăng chui vào trong lòng của Tô Lưu Cảnh, từng bước xâm nhập, để cho cô phải máu chảy thành sông.

Cậu thiếu niên đơn thuần, thấy chị mình mấy ngày nay không vui nên cố ý đi ra ngoài mua một bông hoa, để cho chị của mình có thể vui vẻ như xưa, nhưng không dự liệu được sẽ xảy ra một bi kịch như vậy. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Không phải là xử nữ!

Mỗi một giây, đều giống như trăm luân trong địa ngục mười năm.

Khi thấy bác sĩ từ trong phòng phẫu thuật đi ra ngoài, Tô Lưu Cảnh vội vàng xông tới hỏi: "Bác sĩ! Em trai của cháu như thế nào rồi? Xin chú nhất định phải cứu lấy em ấy!" Trong mắt đôi mắt đỏ bừng chứa đầy tia máu khẩn thiết nhìn vị bác sĩ kia.

Bác sĩ liền lấy khăn lau mồ hôi ở sau gáy của mình rồi nói với cô: "Chân trái bị gãy, xương sườn bên phải có ba cây bị gãy, gan bị ảnh hưởng, bị xuất huyết chảy rất nhiều máu, còn có đỉnh đầu bị chấn động mạnh liệt, nhưng nguy hiểm nhất vẫn là mấy cái xương sườn bị gãy đã đâm thủng phổi, có lúc sẽ không hít thở được, bây giờ đang tiến hành trị liệu, dự đoán tỷ lệ thành công chỉ có ba mươi phần trăm, cô phải chuẩn bị sẵn tâm lý đi."

"Còn nữa, phải nhanh chóng nộp lệ phí, nếu không có thuốc để trị liệu thì cho dù ca mổ có thành công đi chăng nữa cũng rất có khả năng sẽ trở thành người thực vật."

Đôi môi của Tô Lưu Cảnh trắng bệch run rẩy, khuôn mặt liền tái nhợt đi nỗ lực cất tiếng nói: "Vậy cần. . . . . Bao nhiêu tiền ạ?"

Bác sĩ trầm ngâm suy tính một lát, đưa đầu ngón tay lên nói: "Chi phí cho ca mổ, cộng với tiền thuốc, còn cả nằm điều trị tối thiểu phải mất tám mươi vạn, dĩ nhiên đây là không bao gồm những chuyện xảy ra ngoài ý muốn."

Con số này nghe thật đáng sợ, Tô Lư Cảnh nghe xong lập tức nhắm hai mắt lại.

Bác sĩ vừa nhìn cô thì cũng đoán được không đào đâu ra số tiền lớn như vậy, than thở một tiếng rồi khuyên nhủ: "Khoản phí này thật sự quá lớn, cộng thêm việc người gây ra tai nạn đã chạy mất nên chú cho là, nếu như cháu thật sự không có tiền thì không bằng dừng giải phẫu lại, hơn nữa ca mổ này có tính nguy hiểm rất cao, kể cả cháu có nộp tiền thì bệnh nhân cũng không nhất định. . . . ."

Lời còn chưa nói hết đã bị cắt đứt: "Không! Không thể! Cháu cầu chú nhất định phải mổ cho em trai của cháu, còn tiền thì. . . . . Tiền cháu nhất định sẽ kiếm được, làm ơn đừng dừng phẫu thuật lại, cháu chỉ có một người em này thôi, không thể, tuyệt đối không thể để cho em ấy chết được. . . . ." Tô Lư Cảnh không mạch lạc nói một hơi, kéo tay áo của bác sĩ mà năn nỉ, thiếu chút nữa còn quỳ xuống.

Bác sĩ vội vàng đỡ cô dậy: "Này, cháu đừng như vậy chứ, chúng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Tô Lư Cảnh liền cúi người thật sâu xuống, sau đó gạt hết nước mắt ở trên mặt rồi vội vã xông ra ngoài: "Cháu sẽ đi kiếm tiền! Chú làm ơn, nhất định phải cứu em trai của cháu! Cháu sẽ đi ngay bây giờ!"

Không còn thời gian để nghĩ tới phương pháp xử lý khác, Tô Lư Cảnh lập tức chạy vào "Nhất Hào Hội Tự".

"Quản lý Trương, tôi cầu xin ông, em trai của tôi bị người ta đâm phải, còn đang ở trong phòng cấp cứu chờ phí phẫu thuật, có thể trước trả cho em mấy năm tiền lương, bây giờ em không có biện pháp gì cả, cầu xin ông. . . . ."

"Ái chà, cô không phải là không biết quy củ ở chỗ chúng ta, tiền lương không thể nào trả trước được, nếu mà như vậy thì còn kinh doanh như thế nào được chứ?" Người đàn ông trung niên bụng phệ kiểu cách nói, trên mặt không hề có một tia xúc động nào.

Tô Lư Cảnh cũng không để ý bất kỳ cái gì nữa, lập tức quỳ xuống trước mặt hần khẩn cầu: "Quản lý Trương, tôi thật sự là không còn biện pháp khác, tính mạng của em trai tôi đang nằm ở trong tay của ông, tôi xin thề sẽ làm trâu làm ngựa cho ông, mong ông hãy giúp tôi một chút. . . . ."

Ánh mắt vẫn đục của quản lý Trương liền chớp một cái, nói: "Cái này thì tôi không thể giúp được. . . . . Trừ phi, cô chịu ra sân khấu, vậy thì lại là chuyện khác rồi."

Tô Lư Cảnh hơi ngần ra, lên sân khấu sao? !

"Thế nào, có phải không muốn không?" Giọng của Quản lý Trương liền trầm xuống, chỉ cần cô lắc đầu một cái thì không muốn bàn thêm gì nữa.

Tô Lư Cảnh chậm rãi nhắm mắt lại, móng tay cắm thật sâu vào trong da thịt, rỉ ra một tia máu đỏ tươi, chỉ có mấy giây ngắn ngủi, nhưng thật giống như trải qua tang thương cả đời rồi. Rốt cuộc mới chậm rãi, gạt đầu.

Quản lý Trương thoả mãn gật gù đầu, liền đáp: "Hôm nay sẽ an bài khách cho cô, nếu tình huống tốt thì một đêm có thể bán được tám chín vạn. Đúng rồi, cô vẫn là xử nữ chứ?"

Tô Lư Cảnh cả kinh, mắt bỗng dưng mở to, toàn thân cứng ngắc, run rẩy, nắm tay thật chặt rồi gất gao cắn môi dưới, không biết phải trả lời như thế nào.

Quản lý Trương liền kinh ngạc nói: "Nếu không phải là xử nữ thì cũng không có biện pháp nào, muốn kiếm tám mươi vạn trừ phi cô đi làm tình nhân cho người ta."

Tô Lư Cảnh hít vào một hơi, trong lòng vô cùng lạnh lẽo.

Quản lý Trương thấy không có ích lợi gì liền chê cười nói: "Đúng rồi, mấy ngày trước tổng giám đốc Triệu còn hỏi tôi hồ sơ cá nhân của cô, muốn bao nuôi cô nhưng đáng tiếc đã bị cô cự tuyệt. Nếu không thì bây giờ tôi hỏi người ta xem có còn muốn cô nữa không? Chỉ là đi vào giày rách thì giá cả kia không giống nhau đâu." Sau đó liền xoay người đi không thèm để ý tới cô nữa.

Tô Lư Cảnh thất hồn lạc phách từ Hội Tự đi ra, thứ đang cầm trong tay chính là danh thiếp của Triệu tổng, bị siết thật chặt, cơ hồ đã bị mồ hôi thấm ướt đầm, giây bị rút từ lúc nào cũng không biết, trên mặt đầy tuyệt vọng, người đi ngang qua nhìn thấy cô như vậy không ai là không thương cảm cả. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 10: Do dự

Lúc này, một chiếc xe Benz màu đen sang trọng tiến tới.

Hình Hạo Xuyên đang ngồi ở bên trong, nghiêm túc phê duyệt tài liệu ở trên đầu gối, chợt nhớ tới cái gì, liền ngừng đầu hỏi: "Luru Thừa, tôi bảo cậu điều tra tư liệu về cô gái kia đã tra được chưa?"

Luru Thừa đẩy gọng kính lên, nói mạch lạc rõ ràng: "Tổng giám đốc, cô gái kia tên là Tô Luru Cảnh, cha đang ở trong tù, còn mẹ thì bị bệnh chết cách đây mười năm, năm nay mười tám tuổi, trong nhà có một em trai đầu óc không phát triển, bây giờ đang ở ‘ Nhất Hào Hội Tụ ’ làm nhân viên tạp vụ."

Hình Hạo Xuyên liền nhú nhú mày, tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng lại thôi, bút máy màu vàng trong tay lưu loát ký tên của mình trên tài liệu .

Kể từ buổi sáng của ba ngày trước, anh vẫn luôn vô ý nhớ đến cô gái kia, nhớ tới cái đêm điên đảo đó, nhớ tới khuôn mặt giống với Nhược Nhược ba phần, nhớ tới ánh mắt quật cường của cô lúc rời đi, cùng với đầy mắt chất chứa những giọt nước mắt. . . . .

Đó là đêm đầu tiên của cô ấy. . . . .

Đúng lúc này lại có tiếng điện thoại vang lên, cắt đứt suy nghĩ của anh.

Luru Thừa vội vàng báo cáo: "Là phu nhân ạ."

Đầu của Hình Hạo Xuyên lại bắt đầu đau, bắt đầu đi ẩn xuống một phím màu đen ngay bên cạnh sườn, trên màn ảnh màu đen bên tay phải lập tức hiện ra hình ảnh của mẹ Hình vô cùng rõ nét: "Mẹ, có chuyện gì không?"

Trên màn hình mẹ Hình mặc dù đã năm mươi tuổi, nhưng vì được bảo dưỡng cực tốt, nên trên mặt không có một tí nếp nhăn nào: "Hạo Xuyên à, mấy ngày nay con đã không về nhà rồi, muốn trốn mẹ hay sao chứ?"

Thấy mẹ mình khởi binh vấn tội, Hình Hạo Xuyên vội cười ha hả nói: "Nào dám trốn mẹ chứ, gần đây công ty quá bận rộn mà thôi."

Mẹ Hình cũng không thêm chịu nề mặt mũi của con trai liền nói: "Kỳ hạn ba ngày đã qua rồi, con đã nghỉ kỹ chưa? Mẹ đã giúp con an bài một cuộc xem mắt rồi, đối phương là nhị tiểu thư của Chu gia, đáng đáp không tệ, tính tình cũng vô cùng tốt. Con nhất định sẽ hài lòng, nếu không thì mẹ sẽ tiếp tục sắp xếp cho con!" Với ý không đạt mục đích quyết không bỏ qua cho anh.

Hình Hạo Xuyên cười khổ nói: "Mẹ, chuyện này không phiền mẹ quan tâm, con sẽ tự mình đi tìm."

Ánh mắt của mẹ Hình lập tức sáng lên: "Nói vậy, thì chắc là con đã nhìn trúng cô gái nào đó rồi hả? Mang về cho ta xem một chút."

Hình Hạo Xuyên lại cảm thấy nhức đầu rồi.

"Không phải nói cho qua loa đại khái đấy chứ? Tiểu Như Nghệ không thể nào trở về đâu! Mẹ cho con biết, trong vòng một tuần nếu không tìm cho ta một cô gái để làm vợ thì cũng đừng trách mẹ tự mình động thủ đấy!" Mẹ Hình liền trừng mắt đe dọa.

Một lần nữa nghe được cái tên cấm kỵ đó, Hình Hạo Xuyên liền cau mày nói: "Mẹ, mẹ. . . . ."

Còn chưa nói hết thì đã bị mẹ Hình cắt đứt, mẹ Hình nói quả quyết như chém đinh chặt sắt: "Mẹ mặc kệ! Dù sao một tuần lễ nữa nếu không nhìn thấy con dâu của ta, thì con cứ theo thể mà làm đi!" Nói xong liền tức giận cúp điện thoại, rõ ràng không muốn phân rõ phải trái nữa rồi.

Một tuần lễ, Hình Hạo Xuyên liền ôm đầu, rên thảm ở trong lòng thân, cũng không phải là nhà máy sản xuất, tìm vợ có kiểu này nữa sao?

Thư ký Luru Thừa vừa nhìn vừa cười trộm, tổng giám đốc không cái gì không thắng sợ rằng chỉ có ở lão phu nhân mới trị được thôi, liền cẩn thận nhắc nhở: "Tổng giám đốc, làm sao bây giờ? Còn cái ước hẹn ba năm kia của ngài. . . . ."

Nghe mấy chữ này, Hình Hạo Xuyên liền giật mình, giống như một bí mật bị niêm phong tận đáy lòng đột nhiên bị chạm đến, sắc mặt lập tức lạnh xuống .

Luru Thừa thấy anh đột nhiên trở nên lạnh băng như vậy liền phát run, vội im lặng không dám bép xép nữa.

Hình Hạo Xuyên ngồi vắt chéo chân ở trên ghế, một thân âu phục màu đen cẩn thận ti mi, cơ thể thon dài to lớn nửa lộ ra bên ngoài cửa sổ, gương mặt được chiếu rọi dưới ánh mặt trời giống như thiên thần vừa tuấn mỹ nhưng lại như không có thật. Dưới đôi mày kiêu là một đôi tròng mắt đen thăm thẳm, bên trong chất chứa một chút ánh sáng rực rỡ, sóng mũi cao ở trên gương mặt tuấn lãng tạo nên đường cong hoàn mỹ, đôi môi dày mỏng vừa phải đã từng khiến cho nhiều phụ nữ muốn nhào đến mà thưởng thức mùi vị của nó.

Áo sơ mi màu đen nhãn hiệu Flange, đã cởi ra một cúc áo, lộ ra cái cổ màu cổ đồng ở bên trong, càng thêm mỉa mai hoặc, loáng thoáng trên cổ là một sợi dây có mặt thánh giá làm bằng thạch anh đen, xung quanh nó được viền bằng bạch kim, ở dưới ánh mặt trời càng làm cho người ta chói mắt.

Anh lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, không nói một lời, chân mày khẽ nhíu lại lộ ra vẻ thâm trầm khó tả, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ trên bắp đùi, tản mát ra một cỗ hơi thở khiến người khác không dám tới gần.

Ước hẹn ba năm

Ban đầu lúc Tiểu Như Nghệ không lời từ biệt đi theo người đàn ông kia, chỉ để lại cho anh bốn chữ: Chờ em ba năm.

Ba năm, đã hai năm trôi qua rồi, một chút tin tức của cô cũng không có, tại sao anh phải đợi cô ba năm chứ? Hình Hạo Xuyên anh khi nào lại trở nên rẻ mặt như vậy?

Còn có một năm nữa thôi, anh còn phải tiếp tục chờ đợi hay sao? Hay là nghe theo lời của mẹ anh, hoàn toàn quên cô đi bắt đầu lại lần nữa? Nhược Nhược, Nhược Nhược, Nhược Nhược. . . . .

Đột nhiên, ánh mắt của Hình Hạo Xuyên vô tình nhìn ra bên ngoài, chỉ thoáng nhìn qua thôi nhưng lại thấy trước cửa của quán rượu có một bóng dáng nhỏ gầy quen thuộc, chân mày tuấn đật hơi nhíu hạ xuống, lập tức ra lệnh: "Dừng xe!"

Chiếc xe Benz hào hoa nhanh chóng dừng lại ở ven đường, hấp dẫn không ít ánh mắt ngưỡng mộ của người khác.

Lưu Thừa kinh ngạc nhìn Hình Hạo Xuyên, nhưng mà anh cũng không giải thích là đang nhìn cái gì, ánh mắt đen nhánh thâm thúy nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi môi hơi ním lại, không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 11: Tôi mua cô! (một)

Tô Lưu Cảnh hít sâu một hơi, tay nắm chặt tấm danh thiếp bây giờ đã ướt đẫm, cô đang đứng trước cửa khách sạn sang trọng nhất, nhì thành phố, cả người không có cách nào khắc chế được run rẩy.

Nửa giờ sau, cô bấm số điện thoại phía trên danh thiếp, được thư ký của tổng giám đốc Triệu trả lời rằng cô cứ ở cửa khách sạn chờ ông ta rồi liền khinh thường cúp điện thoại.

Mỗi một giây, đều giống như một hình phạt, em trai cô vẫn còn ở trong phòng giải phẫu chờ đợi, nếu không có tiền thì tính mạng của nó hoàn toàn không có hi vọng rồi.

Bị hành hạ giữa hai thái cực nên bây giờ tâm của Tô Lưu Cảnh đang rất rối loạn.

Rốt cuộc, một người đàn ông bụng to trên mặt mang đầy vẻ háo sắc từ trong khách sạn trắng lệ đi ra, trong ngực còn ôm lấy một người phụ nữ ăn mặc hở hang đầy vẻ dâm dăng, một lúc lâu được thư ký ở phía sau nhắc nhở mới đưa mắt sang nhìn Tô Lưu Cảnh đang đứng ở một bên.

Tổng giám đốc Triệu chỉ tay vào Tô Lưu Cảnh cột nhà nói: "Cô, chính là tiểu mỹ nhân trong Nhất Hào Hội Tụ đúng không, tên là Tô Lưu Cảnh hả? Ha ha, đáng đáp quả thật rất thanh thuần. Thế nào? Lần trước đã lên tiếng cự tuyệt sao hiện tại lại thay đổi chủ ý thế?"

Cả người Tô Lưu Cảnh liền cứng đờ, thu lại những suy nghĩ của mình, cố gắng chịu đựng sự cợt nhả và ánh mắt vẫn đục của ông ta, đôi tay dùng sức nắm chặt lại rồi đáp: "Tôi cần tiền, tám mươi vạn."

Tổng giám đốc Triệu cười lạnh một tiếng, mắt chậm chậm đảo một vòng rồi nói: "Tám mươi vạn? Bản thân cô có giá trị đến như vậy sao? Lần trước cự tuyệt tôi sao không nghĩ tới sẽ có ngày phải đến cầu xin như thế này?"

Trước mặt mọi người bị nhục nhã như vậy, Tô Lưu Cảnh dùng sức cắn môi dưới, không muốn nhìn vào ánh mắt cố tình gây sự của ông ta.

Tổng giám đốc Triệu tổng thờ gấp dí mặt vào cái cổ xinh đẹp tuyệt trần của cô ra sức ngửi rồi nói: "Thật đúng là rất thơm, cô gái sạch sẽ quả nhiên làm cho người ta rất muốn ăn." Nói xong cũng không thèm để ý đến ánh mắt xung quanh mà hôn lên.

Tô Lưu Cảnh nhắm chặt mắt, cố gắng bắt mình phải chịu đựng nhưng thân thể lại không chịu sự chi huy của lý trí, liền dùng sức đẩy ông ta ra, đẩy xong rồi mới ý thức được mình đang làm cái gì nên vội vàng giải thích: "Tôi. . . . . Không. . . . ."

Tổng giám đốc Triệu bị đẩy bất ngờ cả người liền lao đảo, suýt chút nữa ngã chổng vó lên trời, nhất thời liền phản nộ: "Con mẹ nó đồ tiện nhân, đã đi cầu ông đây lại còn giả vờ thuần khiết, ông không giáo huấn mày thì không phải là người!" Nói xong liền giơ bàn tay nung núc thịt của mình vung tới mặt của Tô Lưu Cảnh.

"A!" Tô Lưu Cảnh kêu lên một tiếng, không kịp tránh né, liền chấp nhận nhắm mắt lại, chờ cái tát tai hạ xuống mặt mình.

Đột nhiên, ngoài dự đoán có một bàn tay to nắm vào hông cô, sau đó nhẹ nhàng dùng sức một cái, người cô liền được ôm lấy, mặt áp vào một lồng ngực to lớn mà ấm áp, cùng lúc đó, một bàn tay thon dài mà ưu nhã vươn ra, chặn lại bàn tay to lớn của tổng giám đốc Triệu, đứng ở giữa không trung không có cách nào nhúc nhích.

Tổng giám đốc Triệu dùng sức vùng ra nhưng cũng không thoát khỏi kiềm chế liền tức miệng mắng to: "Con mẹ nó mày là ai? Dám dí mũi vào việc của ông đây?"

Một giọng nói tuy tức giận nhưng vẫn giữ vững sự ưu nhã cố hữu, ở trên đỉnh đầu cô chậm rãi vang lên: "Cô ấy, tôi mua rồi." Nói xong lập tức thả bàn tay mập như heo đang làm bẩn tay mình ra.

Giọng nói hoa lệ mà trầm thấp thật giống như một khúc nhạc ưu nhã chậm rãi thổi qua tai, thật mấy chữ thật đơn giản nhưng lại vô cùng kiêu ngạo khiến người ta không thể cự tuyệt được.

Đôi mày của Tô Lư Cảnh hơi nhíu lại, giọng nói này, tựa hồ đã từng nghe thấy ở đâu rồi.

Từ trong lồng ngực ấm áp kiên cố đó ngẩng đầu lên, ánh sáng chiếu lên trên người của anh ta thật giống như độ một vầng hào quang cực kỳ rực rỡ, khuôn mặt tuy bị ngược sáng không nhìn rõ lắm lại càng thêm rung động. Mời các bạn đọc tại DocTruyen.Org để có chương mới nhanh nhất

Tô Lư Cảnh chợt từ trong lồng ngực đứng ra một bên, kinh ngạc nhìn người đàn ông ở trước mắt, người đàn ông này không phải ba ngày trước không phải chính là người đã bắt cóc rồi cưỡng bạo cô hay sao chứ? !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 12: Tôi mua cô! (hai)

Hình Hạo Xuyên lạnh nhạt nhìn vào ánh mắt vô cùng nóng bỏng và phức tạp của Tô Lư Cảnh, trong mắt thoáng qua một tia giễu cợt, cô gái này chẳng qua cũng là như thế, cùng những cô gái trà trộn ở quán rượu của Hội Tự chẳng khác gì nhau, vì tiền mà tình nguyện bán thân, buổi sáng hôm đó còn trình liệt như vậy, làm anh còn tưởng rằng mình đã hiểu lầm cô nhưng xem ra anh đã đánh giá cô quá cao rồi.

Mặt giống Nhục Nhục như vậy, đúng là làm ô uế Nhục Nhục mà!

Nhưng anh lại không phát hiện ra từ sâu trong đáy lòng mình không khỏi thấy thất vọng.

Đối mặt với ánh mắt chán ghét của người đàn ông vô danh này thì toàn bộ chuyện ngày hôm đó lại hiện ra trong đầu cô, Tô Lư Cảnh liền phản hận căm tức nhìn lại anh mà không hề kiêng dè chút nào.

Tại sao anh ta lại có thể miệt thị cô như vậy? Là ai đã phá hủy trong sạch của cô, là ai đã hủy diệt một tia hi vọng cuối cùng trong cuộc đời tăm tối này, chính là do anh ta, đã mang đến nhiều điều không may cho cô, tại sao một người đã làm những chuyện như vậy rồi lại dùng ánh mắt như thế để nhìn cô chứ? Tại sao chứ? !

Trước mặt mọi người bị đẩy ra, tổng giám đốc Triệu rất tức giận sao có thể dễ dàng bỏ qua được, liền cuộn tay áo lên xông đến, đột nhiên sau lưng người đàn ông kia có hai cận vệ mặt lạnh áo đen xuất hiện, giữ ông ta lại.

Tổng giám đốc Triệu hoảng sợ nói: "Này, các người đang làm gì vậy? Tại sao lại giữ tôi? Biết tôi là ai không? Cẩn thận tôi sẽ khiến cho các người phải hối hận đấy!"

Lư Thừa đẩy gọng kính lên, ung dung đi đến phía trước, cả người đều làm ra vẻ vô hại trả lời: "Tổng giám đốc Hình thị, danh xưng này đã đủ chưa?"

Vừa nghe đến cái tên này, tổng giám đốc Triệu liền hoảng hốt, bị dọa sợ đến mức phải không ngừng cúi đầu, khom lưng chào hỏi, sau đó ảo não trốn mất.

Tổng giám đốc Hình thị, mấy chữ này, ở thành phố A này, tượng trưng cho con số tài sản một trăm tỷ, còn có quyền thế không thể địch nổi, ai dám khinh thường chứ?

Tô Lư Cảnh cũng rất kinh ngạc, giật mình nhìn người đàn ông ở trước mắt, anh ta chính là tổng giám đốc của Hình thị? truyện thấy hay các bạn sang DocTruyen.Org đọc nhé

Ánh mặt trời chiếu vào làm mắt anh hơi híp lại, cao cao tại thượng mà nhìn xuống, trông giống như một thiên thần, anh nhàn nhạt liếc cô một cái rồi nói: "Một trăm vạn, tôi mua cô một năm."

Tựa hồ như sợ chỉ nhìn lâu một cái, sẽ hại mắt của mình bị bẩn vậy.

Tô Lư Cảnh ngần ngại nhưng chỉ tốn một giây thôi, cô đang suy tư xem rốt cuộc anh ta muốn làm cái gì, nhưng nghĩ đến em trai vẫn còn ở trong phòng giải phẫu một phút cũng không thể chờ đợi thêm nữa thì tâm lại loạn như ma, khẽ cắn răng, không chút do dự nói: "Được!"

Nghe cô nói vậy, chán ghét trong mắt của Hình Hạo Xuyên càng thêm sâu, hừ lạnh một tiếng cất giọng đầy châm chọc: "Cô gái, cô quả thật rất thẳng thắn."

Trái tim Tô Lư Cảnh như bị ai bóp chặt, đầu đau như búa bổ, khổ sở ôm ngực, không chỉ có tự giận mà còn đầy rối rắm, nhưng lại ép bản thân phải chấp nhận: "Dù sao đã bị anh chiếm đoạt một lần, lần thứ hai, lần thứ ba có ý nghĩa gì nữa chứ?"

Đúng vậy, tất cả đều không còn ý nghĩa nữa, chỉ cần có thể cứu được em trai, dù bảo cô phải chết cô cũng không màng?

Trên gương mặt xinh đẹp của người thiếu nữ chứa đầy tuyệt vọng và tự trách, trong nháy mắt khiến cho anh cảm thấy một loại cảm giác tương tự như đau lòng, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Hình Hạo Xuyên hít lại mắt vô cùng lạnh nhạt liếc cô một giây sau đó liền không để ý tới nữa, xoay người ngồi lên xe Benz, bàn tay ưu nhã tay từ trong cửa xe đưa ra, giữa ngón tay kẹp một tờ chi phiếu nhẹ nhàng vất ra bên ngoài rơi trên mặt đất, phía trên một chuỗi con số 0 khinh thường nói: "Chỗ này là một nửa tiền đặt cọc, ba ngày sau, tôi phái người đến đón cô."

Vừa dứt lời, chiếc xe Benz hào hoa không chút lưu luyến liền đi mất.

Tô Lư Cảnh cúi người xuống nhặt tấm chi phiếu ở trên mặt đất lên, muốn đứng dậy, nhưng lại không đứng lên nổi, nắm chặt tờ chi phiếu thao túng vận mệnh của mình kia, ôm gối co người lại không thể tiếp tục che giấu nỗi khổ sở của mình được nữa, âm thầm ngồi ở đó khóc. . . . .

Trong thế giới rộng lớn này không có một con đường nào để cho cô có thể lựa chọn cả.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Khế ước (một)

Ba ngày sau.

Tô Lư Cảnh ngồi im lìm bên trong chiếc xe ô tô màu đen sang trọng, mặc cho chiếc xe lạnh lẽo này chờ vận mệnh của mình đi đến bất cứ đâu, chỉ có điều cô vẫn phải đi về phía trước đối mặt với nó. Ánh sáng hắt vào bên trong, không nhìn rõ về mặt của cô giờ phút này nhưng thân thể vốn đã gầy yếu trong vòng ba ngày gần gũi lại càng gầy thêm.

Trong ba ngày này, mỗi một phút mỗi một giây, cô đều trôi qua cực kỳ khổ sở, thời gian tí tách trôi qua, giống như thời thời khắc khắc nhắc nhở cô về chuyện sắp xảy ra vậy.

Chỉ là, cô cũng nên vui mừng vì mình vẫn còn may mắn, vì tiền đưa đến kịp thời nên ca mổ tiến hành rất thuận lợi, bảo vệ thành công tính mạng cho em trai, cũng nhờ khoản tiền này cô mới mời được hộ lý đến chăm sóc cho em trai. Chỉ là không biết sau khi tỉnh lại, không nhìn thấy cô em trai có khóc, có náo hay không?

Mẹ thân yêu ở trên trời sẽ luôn ở trong chốn u minh bảo vệ bọn họ, bảo vệ các con của người chứ?

Mẹ à, mẹ có trách con không? Bán mình cho người ta, đồng thời cũng bán đi tất cả tôn nghiêm của bản thân, từ đó cuộc đời của con sẽ dơ bẩn không chịu nổi, không chỉ có thân thể của con mà ngay cả cái tên này cũng đều bị nhúng chàm cả.

Nhưng mà mẹ à, mẹ nói cho con biết, con rốt cuộc nên làm cái gì mới phải đây?

Sau lưng là nắng vàng rực rỡ, chiếu lên mặt đất những bóng hình sáng chói nhưng cho dù ánh sáng có rực rỡ thế nào đi nữa thì cũng vĩnh viễn chiếu không tới người đưa lưng về phía ánh mặt trời như cô . . . . .

Không biết xe đã ngừng lại từ lúc nào.

Cửa xe liền bị mở ra.

Một người thanh niên mặc tây trang trắng tắp đứng ở ngoài cửa xe, hơi gật đầu nói: "Tiểu thư Tô, mời xuống xe." Người này Tô Lư Cảnh đã từng gặp qua, chính là Lư Thừa.

Tô Lư Cảnh liền thấy hoảng hốt, tựa hồ như đang suy tư ý tứ của anh ta.

Lư Thừa cũng không gấp gáp, tiếp tục nói: "Tổng giám đốc bảo tôi tới đón cô, anh ấy đang ở chờ trong thư phòng." Tao nhả lễ độ, thật không hổ là thư ký đắc lực của tổng giám đốc Hình thị.

Tô Lư Cảnh hít sâu một hơi, các đốt ngón tay chậm rãi nắm chặt, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, rồi lại lập tức mở ra, trong mắt bây giờ chỉ còn lại vẻ trấn tĩnh, thật giống như tất cả tình cảm đều trong nháy mắt đều được giấu nơi sâu nhất của đáy lòng mình, khóa chặt lại, từ bây giờ cô không còn là chính mình nữa.

Lưu Thừa đẩy gong kính lên nói: "Tổng giám đốc không thích chờ đợi đâu, xin phối hợp."

Tô Lưu Cảnh không nói một câu nào, chỉ cúi đầu cắn răng bước xuống xe.

Đạp vào mắt cô là một tòa nhà vô cùng hoa lệ được xây dựng theo kiểu Châu Âu cổ xưa, diện tích rộng như vậy cơ hồ nhìn không thấy đâu là bờ, cũng tượng trưng cho quyền lực và giàu sang không gì so sánh nổi. Đọc chương mới nhanh nhất tại DocTruyen.Org

Theo Lưu Thừa đi vào, xuyên qua sân cỏ rộng rãi xanh mướt, dọc theo đường đi còn nhìn thấy mười mấy người mặc đồng phục đang làm việc rất chăm chú, cũng không soi mói nhìn cô mà chỉ tập trung làm công việc của mình.

Đi qua một khu vườn trồng hoa Tulip tỏa hương thơm ngào ngạt liền tới một khu nhà cao cấp theo phong cách Châu Âu hiện đại, phía trước khu nhà có bốn người mặc bộ váy giúp việc màu trắng chia ra đứng ở hai bên cửa, hai tay đặt ở phía trước, cùng cúi người chào hỏi Lưu Thừa: "Lưu tiên sinh."

Lưu Thừa nhìn bọn họ mỉm cười vô hại rồi gật đầu chào lại, sau đó quay đầu lại ý bảo Tô Lưu Cảnh mau cùng vào với mình.

Đi lên bậc thang, tiến vào phòng khách của khu nhà cấp cao, Tô Lưu Cảnh liền bị sự bài trí cực kỳ xa hoa của nó làm cho chấn động.

Phòng khách to như thế toàn bộ đều được trải thảm len lông cừu màu đỏ, bên trên trần nhà treo một chiếc đèn pha lê khổng lồ thả dài xuống, vô số những viên pha lê sáng chói ở ngay chính giữa của chiếc đèn khuếch tán ra, trải rộng khắp trần nhà thật giống như những vì sao trên bầu trời rộng lớn vậy. Trên vách tường trắng toát treo một vài bức tranh rất có giá trị từ những danh họa nổi tiếng, khung tranh viền vàng lồng kính trong suốt dưới ánh đèn sáng chói trông vô cùng bắt mắt. Những chậu cây cảnh nhiệt đới khổng lồ được bố trí rất hợp lý mang lại sự tươi mát cho khắp căn phòng.

Phía bên phải của phòng khách, bố trí cầu thang hình xoắn ốc nối liền với tầng hai, mỗi một chi tiết tựa như đều được thiết kế từ các chuyên gia có tiếng, mang phong cách Châu Âu cổ điển và hiện đại kết hợp với nhau, tràn đầy mỹ cảm. Nếu có một giọt nước từ phía trên rơi xuống, cơ hồ có thể tưởng tượng ra được tiếng nhạc du dương.

Trong phòng khách rộng rãi các đồ vật trang trí đều tinh xảo vô cùng, ngay cả bộ dụng cụ uống trà nho nhỏ cũng được làm từ chất liệu cao cấp bên ngoài trang trí bằng viền vàng, hướng chỉ là những bình hoa hay ngọn đèn.

Nơi này thật không khác gì với cung đình Châu Âu cả?

"Tô tiểu thư, xin theo tôi lên lầu, tổng giám đốc đang làm việc ở thư phòng tầng ba." Dọc theo cầu thang xoắn ốc có màu của cây đàn piano chậm rãi đi lên, Lưu Thừa lạnh nhạt dẫn cô lên lầu ba, rồi dừng lại trước cái cửa màu đen của căn phòng ở tận cùng bên trong.

Lưu Thừa đưa tay lên trên cửa chính chậm rãi gõ mấy tiếng, cửa làm bằng gỗ cây lê có khắc phát ra tiếng vang cũng thật dễ nghe.

Theo này tiếng gõ cửa này, tim của Tô Lưu Cảnh cũng nhảy lên theo, tâm tình vốn đã chuẩn từ trước lại không khống chế được mà khẩn trương lên.

Nghĩ đến việc sắp đối mặt với người đàn ông kia, lại bắt đầu thấy khẩn trương, không có bất kỳ lý do gì, tựa hồ như bị sự xa hoa sang trọng lẫn cao quý nghiêm trang của nơi này ảnh hưởng vậy.

"Vào đi."

Mong các bạn tôn trọng công sức của người dịch, không đọc truyện ở các web copy, chỉ đọc truyện này ở nguồn duy nhất là doctruyen.org

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Khế ước (hai)

"Vào đi."

Không biết đã trải qua bao lâu, Tô Lưu Cảnh rồi rầm đan đầu ngón tay vào nhau, rốt cuộc bên trong cũng truyền ra một tiếng nói trầm thấp nhưng lại dễ nghe ngoài ý muốn.

Lúc này Lưu Thừa mới đặt tay vào nắm cửa màu vàng mở ra, đi vào bên trong rồi cúi người chào, cung kính nói: "Tổng giá đốc, người đã đến rồi." Nói xong liền vừa mở rộng cửa ra để cô đi vào.

Trong thư phòng yên tĩnh cơ hồ không có một chút tiếng động nào, an tĩnh như vậy càng làm cho người ta thêm khẩn trương. Mặc dù lá gan của cô đủ lớn, nhưng dù sao cũng chỉ là cô gái mười tám tuổi.

Tiếp đó, người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc ngẩng đầu lên, cặp mắt đen nhánh thâm thúy đột nhiên nhìn thẳng vào Tô Lưu Cảnh làm trái tim cô nhất thời lỡ mất một nhịp.

Chỉ một cái nhìn nhàn nhạt thoáng qua vậy mà trong đôi mắt kia thật giống như đang có ánh lửa nhưng lại cơ trí trầm ổn, làm cho người ta muốn lạc vào trong đó.

"Cô đến muộn." Anh nhìn cô một cái, ngay sau đó lại cúi xuống tiếp tục nghiên cứu tài liệu, chỉ lạnh lùng mở miệng nói.

Vô cùng lạnh nhạt không mang bất cứ tia cảm tình nào, vậy mà câu nói đầu tiên này lại mang đến cho cô áp lực, thật giống như một sừng vật đối mặt với chủ nhân cao cao tại thượng của mình vậy.

Tô Lư Cảnh không biết trả lời như thế nào, cả người cũng khần trương, tay chân thì vụng về long ngóng. Cảm giác được mình và nơi này quá mức không hợp nhau, giống như một mặt hàng mỹ nghệ tinh tế mà sự tồn tại của cô lại tạo thành một vết xước lên đồ vật tinh xảo đó. Nhận thức này càng khiến cho cô không thể ngóc đầu lên được. đọc chương mới nhanh nhất tại DocTruyen.Org

Hình Hạo Xuyên vừa lật giở tài liệu trong tay, vừa hồ hững hỏi: "Biết cô tới đây để làm gì chứ?"

Tô Lư Cảnh ngăn ra một lát rồi sau đó cắn răng đáp: "Làm tình nhân của anh." Khi nói đến hai chữ cuối cùng liền thấy xấu hổ mặt lúc xanh lúc trắng, hai chữ này đối với một cô gái mới mười tám tuổi như cô mà nói, là một điều quá qua cảm kỵ lại xấu hổ, cả người như bị một ngọn núi lớn nặng nề đè lên làm cho cô không thở nổi.

Tình nhân? Hai từ này tựa hồ gọi lên hứng thú cho anh ta, khóe môi giương lên nụ cười thân nhiên, ngừng lại công việc trong tay, ngẩng đầu nhìn cô đầy thâm ý.

Tô Lư Cảnh có chút luống cuống, chẳng lẽ không đúng sao?

Nhìn cô gái nhỏ này đang cố làm ra vẻ trấn định, lại không tự chủ biểu hiện ra nét trẻ trung thanh xuân của mình ra ngoài. Trong mắt của Hình Hạo Xuyên lóe lên một tia hứng thú, ưu nhã đứng lên đi tới trước mặt cô nói: "Tôi không cần tình nhân, nếu như muốn, thì cô cho là sẽ có mấy người cự tuyệt được lời mời của tôi chứ?"

"Anh!" Tô Lư Cảnh bị kích động liền cắn chặt hàm răng của mình, anh ta đang giễu cợt cô ngay cả tư cách làm tình nhân cũng không có sao? Đúng vậy, cô cũng chỉ là một cô nhi nhỏ bé, xứng làm sao được với một tổng giám đốc quyền cao chức trọng như anh ta chứ?

Cúi đầu nhìn về mặt vừa quật cường lại vừa uất ức kia, Hình Hạo Xuyên liền nhếch môi, cúi đầu lại gần.

Nhìn anh không chút nào kiêng kỵ phóng ra sức quyến rũ mạnh mẽ của mình làm cho Tô Lư Cảnh đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh chợt loãng đi rất nhiều, nhiệt độ liền biến hóa tăng cao, trên mặt cũng không tự chủ mà bắt đầu đỏ lên.

Thấy cô theo bản năng lui về phía sau muốn cách xa mình ra một chút, Hình Hạo Xuyên liền cố ý bước lại gần hơn, rút ngắn khoảng cách giữa bọn họ không đến mười centimet, con ngươi đen nhánh sáng ngời nhìn chiếu thẳng vào cô, đầu ngón tay cố ý nắm lấy cằm của cô nâng lên ái muội hỏi: "Tôi cần một người phụ nữ, một người phụ nữ thức thời mà không tự cho mình là thông minh, cô cho rằng mình làm được như vậy sao?" Trong giọng nói tăng thêm mấy phần mỉa mai.

Vốn định để cho cô càng khần trương luống cuống nhưng không nghĩ tới cô gái nhỏ này thế nhưng lại dũng cảm chống lại ánh mắt sắc bén của anh đáp lại: "Vậy đây chẳng phải là vinh hạnh của tôi sao?"

Đưa ra một câu hỏi để bắt đầu lại lấy được đáp án bằng một câu hỏi khác, Hình Hạo Xuyên nhẹ nhàng nhún mày, hứng thú trong mắt càng đậm, cô gái nhỏ này xem ra so với tưởng tượng của anh còn thú vị hơn nhiều, lại rất thông minh, dám chống đối lại anh, ha ha, có chút hứng thú rồi đây.

Hình Hạo Xuyên không trêu chọc cô nữa, buông con mèo nhỏ đang cố ra vẻ trấn định này ra rồi nói: "Từ giờ trở đi cô chính là người phụ nữ của tôi, vì phòng ngừa một chút phiền toái không cần thiết, nên tôi cho là giữa chúng ta tốt nhất nên ký một bản khế ước, cô nghĩ thế nào?"

Cô có thể lựa chọn nói "Không" hay sao chứ? Hiển nhiên là không có. Nếu đã cảm tiền của anh ta, con người cô đã không thuộc về chính mình nữa rồi, Tô Lư Cảnh nắm chặt các ngón tay lại, nhanh chóng gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Khế ước (ba)

Rất hài lòng khi thấy cô hợp tác như vậy, Hình Hạo Xuyên lại tiếp tục nói: "Nội dung của khế ước rất đơn giản, tổng cộng chỉ có ba điều thôi."

"Điều thứ nhất của khế ước: Bắt đầu từ hôm nay, trong vòng một năm, bản thân cô sẽ thuộc quyền sở hữu của tôi, tôi yêu cầu cô làm bất cứ chuyện gì cô đều không được cãi lại, cũng không thể can thiệp vào bất kỳ quyết định gì của tôi, đến kỳ hạn một năm thì phải lập tức rời đi."

Anh cho rằng người phụ nữ nào cũng muốn dính vào anh sao? Nếu như có thể, tôi tình nguyện lập tức rời đi!

"Điều thứ hai của khế ước: Trong thời gian thực hiện khế ước, không được có quan hệ mập mờ với bất cứ người đàn ông nào, nếu như muốn cùng người đó tiếp xúc gần gũi, ví dụ như cùng nhau ăn cơm ..., phải xin phép tôi trước."

Ha ha, thật đúng là bản tính của người có người, bá đạo đến không thể chịu nổi. Tô Lư Cảnh âm thầm nghĩ.

"Về điều thứ ba của khế ước : không được ——" Hình Hạo Xuyên trầm trầm nói, khuôn mặt anh tuần chậm rãi dí sát vào cô, hơi thở cực nóng trực tiếp phả vào mặt của cô, con ngươi đen nhánh hướng về phía cô nở nụ cười lạnh lùng, gần từng chữ một: "Yêu, tôi, nếu không khế ước lập tức chấm dứt mà một trăm vạn cũng sẽ bị thu hồi toàn bộ, chỉ cần nhớ một điều chính là: giữa chúng ta chỉ có giao dịch, một năm này, cô chỉ là người hầu của tôi mà thôi, còn chính là chủ nhân của cô."

Trong giọng nói tràn đầy uy hiếp, tạo sức ép lên kẻ yếu thế, ngay cả hơi thở cũng toát lên vẻ thống trị rõ rệt. truyện được copy từ DocTruyen.Org

Nghe anh nói ra lời vô lễ như vậy , Tô Lư Cảnh không khỏi xấu hổ lập tức phản bác: "Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không yêu anh!" Vừa kiêu ngạo vừa độc ác như vậy, ai thêm yêu chứ, đầu óc quả thật có vấn đề, huống chi trước kia anh ta còn làm chuyện quá đáng đối với cô!

Nghĩ đến chuyện ngày đó, Tô Lư Cảnh liền không nhịn được mà giận sôi lên .

Nhìn mặt cô giận đến tái đi khế trùng mắt lên với, vô tình toát ra phong tình vô hạn, trên mặt Hình Hạo Xuyên trong nháy mắt thoáng qua một tia giết mình, bàn tay vô ý thức nâng mặt của cô đang muốn vuốt ve nhưng khi sắp chạm vào lại chợt thu hồi lại. Hình Hạo Xuyên nhận ra cô không phải Nhục Nhục! Bọn họ chỉ là giao dịch đơn thuần, không nên xem cô như Nhục Nhục! Cô ta chỉ là một vật thay thế, giả chính là giả, coi như có giống đi nữa thì cũng thể trở thành thật được!

Tô Lư Cảnh không biết cái người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nào mà một phút trước còn biểu tình như vậy mà một phút sau lại cực kỳ lạnh nhạt, thật đúng là quá kỳ quái rồi.

Trong lòng Hình Hạo Xuyên thoáng qua một tia ảo não, xoay người có ý giữ khoảng cách với cô, không có biểu cảm nào: "Nếu không có vấn đề gì nữa, vậy thì ký đi."

Lư Thừa không cần phải phân phó đã đem khế ước kia đặt ở trước mặt Tô Lư Cảnh, chờ cô ký tên.

Tô Lư Cảnh cúi đầu nhìn giấy trắng mực đen trước mặt, trong mắt toát lên vẻ mơ hồ, nhẹ nhàng cầm tờ giấy lên, đây chính là vận mệnh mà đời này cô chạy cũng không thể thoát được.

Nhưng cô cũng không có sự lựa chọn nào khác. đọc thêm nhiều truyện hay tại DocTruyen.Org

Cô hít sâu một hơi, lại ngẩng đầu lên, trên mặt đều là sự tuyệt vọng, chết lặng cùng với trống rỗng, cảm xúc lên nặng nề ký xuống, chỉ ba chữ thật đơn giản, nhưng lại mất rất nhiều sức lực.

Khế ước bị đóng lại, đưa đến trước mặt Hình Hạo Xuyên, anh ta cũng không thêm nhìn đến, trực tiếp để sang một bên, hồ hững nói: "Rất tốt, nơi này là còn lại 50 vạn, cô cầm đi đi. Bắt đầu từ bây giờ thì ở lại đây, bảo Quân gia dẫn cô làm quen với hoàn cảnh một chút, hiện tại tôi còn phải làm việc, cô đi ra ngoài đi."

Tô Lư Cảnh nhận lấy chi phiếu trong tay anh, nắm thật chặt rồi xoay người nện từng bước nặng nề mà đi ra ngoài.

Trong lúc cô xoay người, sau lưng lại vang lên một giọng nói lạnh lùng: "Về chuyện khế ước không cho phép nói với bất cứ ai, nếu dám tiết lộ ra —— tôi tin, cô cũng không muốn ném thử kết quả chọc giận tôi là như thế nào." Giọng nói âm trầm lạnh lẽo lại chứa đầy cảnh cáo thậm chí còn cả uy hiếp nữa, thật giống như lệnh cấm của Satan, làm cho người ta không nhịn được mà sợ hãi, cũng không hoài nghi chút nào về hậu quả đáng sợ của việc chọc giận anh ta .

Toàn thân của Tô Lư Cảnh chợt cứng đờ, rồi thẳng lưng đáp: "Vâng"

Sau khi cánh cửa hoa lệ mà giầy cộm nặng nề được đóng lại, tựa hồ biểu thị như vận mệnh của cô sau này không còn có đường để lui nữa rồi.

Trong thâm tâm của Tô Lư Cảnh chợt co rút đau đớn, trước mắt liền thấy mờ mịt, nhất thời trời đất quay cuồng, còn chưa kịp tóm lấy cái gì, đã mất đi ý thức, mà nặng nề ngã xuống đất.

"Tô tiểu thư!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Bị cô hấp dẫn (một)

Cửa sắp đóng lại, một lần nữa lại được mở ra, Hình Hạo Xuyên nhìn Tô Lưu Cảnh vừa ngã xuống đất mắt đi ý thức, đôi mày anh tuấn liền nhíu thật chặt.

Động tác liền đi trước cả ý thức, lập tức đem người ngã xui lơ ở trên đất ôm vào trong ngực, lúc này mới phát hiện ra cô gái này nhẹ vô cùng cơ hồ không hề có chút sức nặng nào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ mê man không có tia máu nào, giống như con mèo nhỏ gầy yếu co rúc ở trong lòng ngực của chủ nhân.

Sao cô ấy lại khiến bản thân mình thành ra như vậy chứ?

Sau đó liền nhận ra ánh mắt kinh ngạc của Lưu Thừa ở bên cạnh, Hình Hạo Xuyên liền khẽ khiển trách: "Còn đứng ở đó làm gì? Nhanh đi tìm bác sĩ Hàn đến đây!"

Lưu Thừa vội vàng đáp: "Vâng, tổng giám đốc!"

Nửa tiếng sau, bác sĩ liền gỡ ống nghe xuống, nói: "Hình tiên sinh, vị tiểu thư này bị thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, hơn nữa qua một thời gian dài không được nghỉ ngơi, mới dẫn đến thiếu máu, cho nên mới bị ngất xỉu, không có vấn đề gì lớn cả, chỉ cần an dưỡng nghỉ ngơi một thời gian là có thể bình phục."

Hình Hạo Xuyên nhíu mày, không kìm chế được liền thốt lên: "Nhưng bây giờ cô ấy lại đang phát sốt."

Thấy sắc mặt của Hình Hạo Xuyên không tốt, bác sĩ vội vàng giải thích: "Đây cũng là do thời gian dài trong lòng bị áp lực quá lớn, nhất thời cơ thể bị suy nhược sinh ra phản ứng tự nhiên, tôi đã truyền nước cho cô ấy, uống thêm ít thuốc nữa thì ngày mai sẽ liền hạ sốt, Hình tiên sinh xin cứ yên tâm."

Lúc này Hình Hạo Xuyên mới an tâm gật đầu, bác sĩ cũng nhân cơ hội này liền cáo từ ra về.

Đội bác sĩ đi khỏi đó, Hình Hạo Xuyên đưa mắt nhìn cô gái nhỏ đang nằm co ro ở trên giường, liền chuẩn bị đi ra ngoài, anh còn một ít chuyện nhất định phải xử lý.

Vậy mà lúc đang chuẩn bị xoay người rời đi, tay áo đột nhiên bị người ta túm lấy.

Hình Hạo Xuyên cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt tay áo của mình, mắt hơi nheo lại, anh không thích cảm giác có người quẩn lấy mình, phụ nữ chỉ có thể là đồ chơi của anh, nhiều hơn nữa thì không thể được.

Hình Hạo Xuyên vươn tay muốn đem bàn tay đang chộp vào tay áo của mình, lại bị nắm chặt hơn.

Cô gái nhỏ trên giường co rúm lại, đôi mày xinh đẹp nhíu lại thật chặt, bởi vì đang sốt nên khuôn mặt đặc biệt hồng, đôi môi còn râm rì: "Đừng đi. . . . . Tội lạnh. . . . ."

Lạnh? Hình Hạo Xuyên ngẩng đầu nhìn ống truyền, đang chảy rất ổn định, không hề có vấn đề gì, tại sao lại lạnh chứ?

Hình Hạo Xuyên không nhìn được muốn đẩy tay của cô ra, vậy mà lúc này Tô Lưu Cảnh thật giống như một đứa trẻ ôm chặt món đồ chơi ở trong ngực mình, không hề cho nó bị người khác cướp đi.

Mặt của Hình Hạo Xuyên liền trầm xuống.

Cô gái này đang muốn khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh sao? Ai cũng biết Hình Hạo Xuyên anh mặc dù được xưng là "Tổng giám đốc đa tình", nhưng cũng sẽ không vì một người phụ nữ nào mà đặt quá nhiều tâm tư, tình cảm. Đối với anh, phụ nữ chỉ là một công cụ để phát tiết mà thôi, chỉ có thể cho bọn họ tiền bạc, nhà, xe, cùng với tất cả xa xỉ phẩm khác, nhưng không cho phép bọn họ khống chế quyết định của mình, vì vậy trên thế giới trừ Tiểu Như Nghe, sẽ không còn có bất kỳ người phụ nữ nào đáng giá để anh quan tâm cả.

"Tôi lạnh quá. . . . . Đừng đi có được hay không. . . . ." Nhưng cô gái đang ngủ mê man kia lại không biết tâm tư của anh, điềm đạm đáng yêu, ánh mắt mơ màng long lánh lúc nào cũng chỉ trực rơi nước mắt, vô cùng yếu ớt. truyện mới nhất chỉ có tại DocTruyen.Org

Cô hình như đã đề nén thật lâu rồi, nhân thời cơ ngã bệnh này mà đột phá sự phong tỏa lý trí mà thoát ra ngoài, đem những sợ hãi và bi ai chôn giấu ở nơi sâu thẳm nhất của tâm hồn phát tiết ra ngoài.

Cô thấy lạnh quá, thật sự rất lạnh, tâm lạnh như băng ngàn dặm, không được ánh mặt trời soi sáng, sưởi ấm.

Giống như đang quay trở lại mười năm trước, cô quỳ gối trước giường bệnh của mẹ, nhìn thân thể của bà ở trước mắt dần dần lạnh lẽo, nhìn bàn tay của mẹ đang nắm tay mình từ từ rơi xuống, mà bản thân cô lại không thể làm được gì.

Tuổi thơ của cô đã dừng lại ở cái năm tám tuổi ấy, hạnh phúc của cô cũng vĩnh viễn dừng lại ở một năm kia, rồi từ đó chìm đắm trong tối tăm vô tận.

Âm thanh ừ ừ khua càng lúc càng lớn, nhẹ giọng khóc thút thít, nước mắt cũng đã dần đọng lại nơi khóe mắt, tích tụ thành từng giọt đầy đặn, theo khóe mắt chảy xuống, thấm ướt vào trong gối đầu.

Nhìn cô rơi nước mắt, đáy lòng nguội lạnh của Hình Hạo Xuyên cũng không kìm chế được mà khẽ dậy sóng, không có buông tay cô ra nữa, ngược lại lại

ngồi xuống ở bên cạnh cô, đưa tay lên nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt của cô.

Trong tiềm thức, anh không muốn nhìn thấy cô yếu ớt như vậy, thật giống như xuyên qua gương mặt này, mà nhìn thấy Nhục Nhục cũng ở một góc khác yên lặng rơi nước mắt.

Nghĩ như vậy liền khiến cho lòng của anh cảm thấy cực kỳ đau đớn.

Cô ta tồn tại chỉ càng làm cho anh nhận rõ người mà bản thân mình yêu chính là Nhục Nhục.

Chỉ có tác dụng như vậy mà thôi, không hơn. Mời các bạn sang web DocTruyen.Org đọc nhé

"Tổng giám đốc, tài liệu, ——" Lưu Thừa đang muốn nhắc nhở về những tài liệu cần phải ký duyệt khẩn cấp, thì lại nhìn thấy một màn này liền kinh ngạc không nói được câu nào nữa.

Hình Hạo Xuyên ngẩng đầu lên nhìn nhặt nhìn cậu ta, cũng không muốn giải thích gì cả chỉ hờ hững nói: "Đi lấy tài liệu tới đây, còn nữa, đóng cửa lại."

Lưu Thừa vội đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

Trong lúc xoay người, trên mặt của Lưu Thừa ẩn chứa ưu tư và đồng tình: hi vọng rằng cô gái đáng thương này sẽ không yêu tổng giám đốc vì trong lòng của anh ấy vĩnh viễn chỉ có cô gái kia mà thôi. Anh ấy chỉ dịu dàng vì với người mình yêu mà thôi, cho nên nếu yêu anh ta nhất định sẽ khổ sở cả đời. Nhưng trên thế giới có bao nhiêu người phụ nữ có thể thoát khỏi sức quyến rũ của tổng giám đốc chứ? Haiz. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 17: Bị cô hấp dẫn (hai)

Nhanh chóng xử lý xong toàn bộ tài liệu trong tay, Hình Hạo Xuyên xoa xoa mi tâm đau nhức, đúng lúc này tay tự nhiên lại bị một cánh nhỏ tay chụp lấy. Hình Hạo Xuyên cúi đầu nhìn người con gái vẫn còn đang ngủ mê man ở bên cạnh, đôi mày xinh đẹp vẫn còn nhíu chặt lại, khuôn mặt vẫn đỏ bừng, đôi môi nhỏ nhắn cong lên, hình như vẫn chìm trong khổ sở mà lâm bầm thì thầm những lời không rõ ràng.

Cánh môi mềm mại nhỏ nhắn bởi vì bị sốt mà đỏ thắm khác thường, thật giống như quả anh đào chín mọng, dụ dỗ tầm mắt của người khác.

Thân hình nhỏ bé cuộn tròn lại, tư thế ngủ như thể phản ánh được chủ nhân của nó đang cực kỳ thiếu hụt cảm giác an toàn, trên người đã được thay một cái váy ngủ màu trắng, cổ áo lại có vẻ hơi rộng, cũng có thể là do cô quá gầy, nên dễ dàng lộ ra xương quai xanh đẹp đẽ, xuống phía dưới một thấp thoáng còn có thể nhìn thấy hai nụ hoa mềm mại bị đè xuống như ẩn như hiện.

Yết hầu của Hình Hạo Xuyên chợt căng thẳng, không tự chủ mà trượt lên trượt xuống.

Anh đã sớm qua cái tuổi thiếu niên kích động làm sao lại bị cô gái chưa thành thực này dễ dàng gọi lên ham muốn như thế cơ chứ? Chắc là do mấy ngày nay quá bận rộn, không có thời gian phát tiết, xem ra phải tùy tiện tìm một người phụ nữ giải quyết thôi.

Hình Hạo Xuyên đứng lên, chuẩn bị đi ra gọi Lưu Thừa đem này những tài liệu này ra ngoài, nhưng vừa mới chuẩn bị đứng dậy, lại bị cánh tay nhỏ bé kia túm chặt lấy, lại còn cả gan làm loạn dời đến phía dưới của anh.

Chỗ nhạy cảm nhất của đàn ông đột nhiên bị khiêu khích, hô hấp của Hình Hạo Xuyên bỗng chốc tăng lên đột biến, có thể cảm thấy rõ ràng chỗ kia đang bành trướng lên.

Cô gái này thật sự không phải có ý đấy chứ?

Cặp mắt của Hình Hạo Xuyên hơi nheo lại, con ngươi màu đen sáng chói trở nên thâm trầm, vậy mà cô gái nhỏ ở trên giường vẫn vô tri giác không hề biết mình đang làm cái gì. Không hề biết mình đã khơi dậy thành công ham muốn của người đàn ông bên cạnh, cái miệng nhỏ nhắn lại mấp máy, thốt lên: "Mẹ. . . . ."

Hình Hạo Xuyên dờ khóc dờ cười, cô lại xem anh thành mẹ của mình?

Cho tới bây giờ Nam thần trong lòng các cô gái như anh lại bị người ta xem như mẹ của mình? Cái chuyện nực cười này không khỏi quá khôi hài rồi.

Tò Lưu Cảnh đang ngủ mê man, trong giấc mơ cô còn ở trong được mẹ ôm vào lòng vô cùng ấm áp, đột nhiên mẹ lại đứng dậy muốn rời đi, khiến cho cô nóng nảy, bất bằng được tay mẹ lại, kéo bà lại nói: "Mẹ đừng đi!" Trong giọng nói còn mang theo tiếng nức nở nhỏ nhỏ, dùng hết sức lực toàn thân, muốn giữ mẹ lại.

Hình Hạo Xuyên nhất thời không đề ý, không cẩn thận bị cô kéo lại, nặng nề đè lên trên người của cô.

Tô Lưu Cảnh ôm lấy Hình Hạo Xuyên, khóc lóc: "Mẹ, đừng đi, đừng đi mà!"

Đề lên thân thể mềm mại thơm mát của thiếu nữ, mắt của Hình Hạo Xuyên còn trầm thêm một phần...

Tô Lưu Cảnh không hề hay biết mình đã động chạm vào uy nghiêm của người nào đó, còn đưa hai cánh tay trắng mịn vòng lên cổ của "Mẹ", muốn "Bà" ở bên mình lâu thêm một chút.

Chớp mũi bị bao bọc bởi hương thơm tự nhiên đẹp đẽ, lúc này khoảng cách của bọn họ chỉ còn lại một lớp vải thật mỏng. Anh đột nhiên hồi tưởng lại cảm giác mấy ngày trước đã được thưởng thức qua... Trẻ trung, non nớt, chưa được thành thực cho lắm giống như một quả mơ chín mong biết rõ ràng là nó rất chua, nhưng lại bị hương thơm của nó dụ dỗ người ta thưởng thức. Nghĩ đến đây, cổ họng lại thấy khô nóng khác thường.

Cô gái này, không biết rằng đàn ông không chịu được khiêu khích hay sao? Vậy thì cũng đừng trách anh không khách khí!

Hình Hạo Xuyên anh chưa bao giờ vì một cô gái nào mà phải đè nén dục vọng của mình, ngoại trừ Nhược Nhược, những người khác đối với anh đều giống như nhau. Cô gái này chẳng qua đáng đáp giống với Nhược Nhược một chút mà thôi, dùng cô ta để giải quyết ham muốn của anh, không phải tốt hơn sao?

Huống chi anh đã mua cô, nếu cô đã cầm tiền của anh thì một năm này cô đều là người của anh, phục tùng bất kỳ an bài nào của anh, tất nhiên cũng có nghĩa vụ giúp anh giải tỏa ham muốn!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Bị cô hấp dẫn (ba)

Mà cô gái phía dưới quả thật không biết sống chết, giờ phút này anh đã sớm dục hỏa tràn lan, mà cô thì lại ở dưới uốn qua uốn lại, hai khối mềm mại trước ngực cọ cọ vào người anh, lại còn phát ra tiếng ngâm nga khe khẽ thật quyến rũ, đúng là tự tìm chết mà!

Hình Hạo Xuyên từ trong cổ họng phát ra tiếng thở gấp gấp, cúi người hôn lên cằm cổ trắng nõn của cô, hương thơm thiếu nữ nhàn nhạt thật làm say lòng người, càng nếm thử càng khiến cho người ta không ngừng chế được mà muốn nhiều hơn nữa.

Anh không thể phủ nhận, bản thân cô gái nhỏ này xác thực có chút hương vị quyến rũ từ trong xương tủy, hương thơm ngọt ngào trên thân thể như chú bướm vừa được phá kén chui ra. Mùi vị này, giống như nụ hoa mềm mại ở trong tay anh chậm rãi nở rộ, phát tán ra khắp nơi như có như không dụ dỗ lòng người, khiến anh đặc biệt ưa thích.

"Ừm . . . ." cô gái đang mê man bên dưới bị người đàn ông mạnh mẽ hôn khắp toàn thân, liền run rẩy, tựa hồ đối với sự thân mật quá mức mới lại như vậy rất muốn trốn tránh, vậy mà thân thể lại không tự chủ vươn cao, giống như dâng mình đến miệng cọp vậy. Cánh môi anh đào còn phát ra tiếng rên khe khẽ, muốn dẫn dụ người ta phạm tội.

Ai ôm cô vậy, thật là ấm áp, vô cùng ấm áp.

Tô Lưu Cảnh mất đi ý thức dựa vào bản năng, tìm kiếm sự ấm áp đã mất từ lâu.

Bị cô cuốn lấy chặt hơn, hô hấp của Hình Hạo Xuyên càng thêm vắng vẻ, tầm mắt không cách nào dời khỏi hai đóa hoa yêu kiều, môi còn phát ra tiếng ní non mê người. Tư thái như vậy, giống hệt như Nhược Nhược ở dưới thân anh triền miên, vừa ngọt ngào vừa thuần khiết.

Lúc anh thân cận không bao giờ hôn một người phụ nữ nào, bởi vì hôn môi đối với anh quả thật không cần thiết, cùng với những người phụ nữ này lên giường chỉ vì phát tiết dục vọng còn những thứ khác anh không muốn lãng phí ở trên người của bọn họ.

Anh tuy lạm tình, nhưng cũng không có nhiều tình, anh lạm tình cũng đại biểu cho việc vô tình, tàn nhẫn.

Nhưng giờ phút này, anh không nhận được mà cúi người xuống chạm vào môi của cô.

Mà môi của cô, ngoài dự đoán lại ngọt ngào, mềm mại giống như quả anh đào nho nhỏ, vừa ngâm vào đã muốn tan ra, làm cho người ta càng muốn thưởng thức sự ngọt ngào bên trong tốt đẹp đến cỡ nào.

Đang nhiệt tình như lửa thì anh lại đột nhiên đứng phắt dậy, mặt mới vừa lộ rõ ham muốn trong nháy mắt lại bị đánh tan, trở nên trầm tĩnh bình thản, nhưng giữa hai hàng lông mày lại ẩn chứa vẻ ảo não: có lẽ nụ hôn này, là sai lầm rồi.

Nụ hôn của anh, chỉ nên để dành cho Nhược Nhược, trừ cô ấy ai cũng không có tư cách có được nụ hôn của anh, huống chi đây lại là một cô gái vì tiền mà bán thân!

Nghĩ đến đoạn này, trong mắt của anh thậm chí còn mang một ít chán ghét, anh thế nhưng suốt chút nữa bị cô gái này đầu độc rồi, chết tiệt thật !

Cũng may anh đã khống chế được xao động nhất thời của mình, sau đó tỉnh táo đứng dậy, cầm tài liệu lên hồ hững đi ra ngoài, cửa ở phía sau nặng nề đóng lại.

Bị tiếng đóng cửa làm cho kinh động, Tô Lư Cảnh vô ý thức giật giật, ngay sau đó lại bắt đầu ngủ mê man.

Ngoài cửa, Lư Thừa vẫn đứng chờ suốt từ nãy đến giờ, mặc dù này mấy phần tài liệu này tương đối quan trọng, nhưng không có sự đồng ý của tổng giám đốc, ai cũng không dám tự tiện đi vào, chỉ đành phải ở bên ngoài sốt ruột chờ đợi.

Hình Hạo Xuyên không thể hiện thái độ gì, đem tài liệu trong tay giao cho Lư Thừa, chỉ để lại một câu: "Xử lý tài liệu này đi, còn nữa, giúp tôi gọi cái người tên Sofia đến đây." Nói xong, liền lạnh lùng xoay người rời đi.

Lư Thừa sững sờ, chờ đến khi phản ứng kịp, lập tức lên tiếng: "Vâng".

Sau đó quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng đang khép chặt kia, tựa hồ muốn xuyên qua cánh cửa này than thở thay cho cô gái ở bên trong: Mới có ngày thứ nhất, đã bị thất sủng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Nhục nhĩ (một)

Lúc Tô Lư Cảnh tỉnh lại, trời đã sáng choang, đầu vẫn còn mờ mịt nhưng người đã nhẹ rất nhiều, không nặng nề giống hôm trước nữa.

Mở mắt ra, nhìn thấy những đường viền trang trí hết sức hoa mỹ trên trần nhà, còn có cả đèn chùm ưu nhã lộng lẫy nữa, lúc này mới phát hiện ra mình đang nằm ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Nơi này là nơi nào?

Đúng rồi, ngày hôm qua cô đã bán mình cho Hình Hạo Xuyên, sau đó, hình như là bị ngất xỉu.

Trong giấc mơ tựa như có người đã ôm cô vào lòng, lồng ngực vững chãi cực kỳ ấm áp. Tô Lư Cảnh vỗ đầu nhắc nhở bản thân phải thật tỉnh táo, chắc là cô bị ngất cho nên đầu óc mới mơ hồ như thế, làm sao có thể có người ôm cô được chứ? Mười năm qua, luôn luôn cô độc giống như một quả bóng cao su bị người ta đá tới đá lui, đã sớm quên cảm giác được ôm ấp như vậy rồi.

Còn nữa, tấm chi phiếu kia không biết đang ở đâu nữa? Đây chính là cái phao cứu mạng cho em trai cô, không thể bị mất được !

Tô Lư Cảnh hốt hoảng tìm kiếm sau khi tìm được liền nhìn chằm chằm vào dây số không ở trên đó, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Dưới chân giường là hai bộ quần áo được xếp ngay ngắn, một bộ là quần áo hôm qua cô đã mặc, một bộ chính là một cái váy màu hồng nhạt, trên váy còn đính hoa rất đẹp, nhìn một cái cũng biết là rất đắt. Những quần áo như thế này Tô Lư Cảnh bình thường ngay cả nghĩ đến cũng không dám nghĩ, vậy mà lúc này trong lòng lại chẳng mấy vui mừng.

Những thứ này, đều được đánh đổi bằng tôn nghiêm của cô, do cô bán mình mà có.

Tô Lư Cảnh chần chờ một lát, nhưng vẫn mặc bộ quần áo cũ của chính mình, đó chính là cái áo sơ mi hơi cũ cùng với quần jean đã bạc màu, mái tóc dài đen bóng đen bóng thả xuống ngang vai, mặt mộc không trang điểm, cứ như vậy đi ra ngoài.

Nơi này là một gian phòng khách ở lầu hai, từ cầu thang lầu hai đi xuống phía dưới liền nhìn thấy Hình Hạo Xuyên đang ngồi ở trên ghế sofa, vừa đọc các loại báo chí kinh tế vừa nghe thư ký báo cáo hành trình hôm nay của mình, hầu như không hề chú ý tới sự tồn tại của cô ở đó.

Tô Lư Cảnh cắn cắn môi, đang muốn đi xuống cầu thang, lại thấy một cô gái xinh đẹp ưu nhã trong tay đang cầm một ly cà phê, lắc lư vòng eo mảnh khảnh cười duyên đi tới bên cạnh Hình Hạo Xuyên nói: "Hạo Xuyên, đây là cafe người ta đặc biệt pha cho anh đấy, theo đúng khẩu vị của anh chỉ cho nửa thìa đường thôi, nếm thử một chút xem sao." Nụ cười kia cơ hồ có thể khiến cho người ta kinh hồn lạc phách.

Cái cô gái xinh đẹp, thân hình nóng bỏng này chính là Sofia đêm qua được gọi tới, Một người mẫu mới nổi trong giới giải trí, dáng người cao gầy, trang điểm rực rỡ, làn da mềm mại như nước, là một người phụ nữ luôn cuốn hút người khác phái. Ngay cả Tô Lư Cảnh cũng không thể không thừa nhận, đều là phụ nữ nhưng xác thực Sofia có nhiều điểm khiến cho người khác phải ghen tỵ.

Hình Hạo Xuyên nhận lấy cà phê, nếm thử một ngụm, rồi khẽ nâng cằm của cô ta lên, chạm nhẹ vào đó coi là đang khen tặng.

Hình Hạo Xuyên tuy lạnh lùng, nhưng trừ lên giường, cũng sẽ không nguyện ý tiêu tốn nhiều thời gian ở trên người phụ nữ, cái hôn khẽ này thật sự đã

ngoài dự liệu của cô ta rồi. Sofia kích động ngồi lên đùi của Hình Hạo Xuyên, hai cánh tay nồn nà mềm mại không xương vòng lên trên cổ anh, thân mật ôm ấp yêu thương, không thêm để ý chút nào đến ánh mắt kinh ngạc của Tô Lư Cảnh ở sau lưng .

Sáng sớm liền được chứng kiến một màn ái muội như vậy, Tô Lư Cảnh quần bách không biết nên lưu lại hay nên lập tức rời mới tốt. Nếu lập tức rời đi lại sợ dẫn đến sự chú ý không cần thiết, đang hốt hoảng phân vân không biết nên làm như thế nào cho phải thì lại chạm phải ánh mắt sắc bén của Hình Hạo Xuyên .

Toàn thân Tô Lư Cảnh liền run lên.

Sofia cố gắng hấp dẫn cố gắng di dời lực chú ý của Hình Hạo Xuyên , dù sao cơ hội như vậy cũng rất hiếm có, lại phát hiện ánh mắt của anh đã sớm không còn ở trên người mình, Sofia khẽ cắn răng, quay đầu lại, liền nhìn Tô Lư Cảnh ngây ngốc như khúc gỗ đứng ở trên cầu thang.

Đôi mắt đẹp của Sofia liền quan sát cô từ trên xuống dưới, từ trên đùi của Hình Hạo Xuyên bước xuống, yếu điệu đi đến trước mặt Tô Lư Cảnh, ánh mắt nhìn cô tuy cười cười nhưng Tô Lư Cảnh có thể nhận thấy rõ ràng đằng sau nụ cười kia là sự khinh bỉ và đối địch nồng đậm không hề che giấu.

Cô ta thấy Tô Lư Cảnh từ trên lầu đi xuống, nói cách khác tối hôm qua cũng ở lại đây giống cô ta, chắc cũng là tình nhân của Hình Hạo Xuyên liền châm biếm nói: "Hạo Xuyên, cô ấy là ai vậy? Là người hầu mới tới đây sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Nhục nhã (hai)

Tô Lư Cảnh không nghĩ tới bản thân ở ngay trước mặt Hình Hạo Xuyên mà cô ta lại có thể trắng trợn nhục nhã mình như vậy, mặt liền tái đi, nhưng không thể phủ nhận khi hai người bọn họ đứng chung một chỗ, quả thật là một trời một vực, một người giống như hoa Hồ Điệp nhẹ nhàng bay bay trong gió, một người khác chẳng khác gì con sâu ăn lá mờ mịt , xám xịt. Tô Lư Cảnh nắm chặt tay lại, theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hình Hạo Xuyên.

Vậy mà mặt của anh ta lại không hề biến sắc tiếp tục uống cà phê, thản nhiên ngồi xem một màn kịch hay sắp sửa diễn ra.

Sofia thấy vậy liền nghĩ Hình Hạo Xuyên đã đồng tình với hành động này của cô ta, càng thêm hả hê nói kháy: "Ái chà, bộ quần áo này có vứt đi cũng không ai muốn nhặt, chắc là đây nắm mốc, chẳng lẽ Quân gia không phát cho cô đồng phục mới để làm việc sao?"

Tô Lư Cảnh nghe những lời châm chọc đùa cợt kia, sắc mặt liền chuyển sang trắng bệch, cắn chặt môi dưới, nhưng không tài nào đáp trả được một câu. Cô có thể trả lời cô ta là mình không phải là người hầu sao? Vậy cô phải trả lời mình ở chỗ này với thân phận gì đây? Thản nhiên nói cho cô ta biết, mình cũng giống như cô ta, đều là một trong những tình nhân của Hình Hạo Xuyên sao? Không, nói như thế còn đáng khinh bỉ hơn! Nghĩ như vậy nên cô mới giữ nguyên im lặng . . . . .

Sofia thấy cô không nói gì, tự cho là mình đã chiếm thượng phong, đập giày cao gót, xoay người nhào tới trên người Hình Hạo Xuyên, ôm tay của anh làm nũng nói: "Hạo Xuyên, người cô ta thật sự rất bẩn, đôi giày rách nát kia làm bẩn hết cả thảm, tâm tình tốt của người ta đều bị cô ta làm hỏng hết rồi, đuổi cô ta đi ra ngoài đi." Cô ta tự cho rằng mình xinh đẹp hơn người, lại là người mẫu nổi tiếng, sao có kém hơn cô nhóc miệng còn chưa dứt sữa kia được?

Tô Lư Cảnh nhìn đôi giày lười trên chân của mình, mặc dù không mới, nhưng vẫn rất sạch sẽ, không hề dơ bẩn chút nào, đây chẳng phải là cố ý bôi móc nhục nhã cô sao.

Hình Hạo Xuyên cũng không để ý lắm, chỉ hứng thú đưa mắt quan sát, tựa hồ muốn nhìn xem Tô Lư Cảnh thực sự có bản lĩnh gì.

Sofia cứ tưởng rằng sự chê bai đó của mình có thể thu hút được sự chú ý Hình Hạo Xuyên, nhưng không nghĩ tới kết quả hoàn toàn ngược lại, cắn răng nói tiếp: "Còn đợi ở chỗ này làm gì? Chưa ngại bản thân không đủ chướng mắt sao?"

Tô Lư Cảnh bị si và liên tục như vậy, lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, không kiêu ngạo không tự ti đáp trả: "Vị tiểu thư này, không biết cô đã từng nghe qua câu này hay chưa: có người, cho dù có nghèo cũng không hề hèn mọn, mà có người, cho dù ăn mặc xinh đẹp thế nào đi nữa cũng vẫn rất xấu xí."

Cô ta chưa kịp nổi giận, thì Tô Lư Cảnh lại nhún nhường tặng thêm một câu: "Dĩ nhiên, tôi không nói rằng cô không có giáo dục, càng không nói cô xấu xí, cứ yên tâm đi." Giọng nói không trầm bổng nhấp nhô chỉ giống như đang trần thuật, thế nhưng trong trong mắt sáng ngời chứa đầy gai nhọn, thật giống như chứa đựng vô số ngôi sao, lấp lánh hấp dẫn tâm mắt của người khác.

"Cô!" Sofia tự cho mình là người có tên tuổi trong giới thượng lưu, lại có không ít người theo đuổi, không nghĩ tới lại bị một con nhóc vô danh tiểu tốt dạy dỗ như vậy. Nhưng lại không dám ở trước mặt Hình Hạo Xuyên mà gờn nhá múa vuốt, giận đến mức nói không ra lời.

Tô Lư Cảnh cũng không để ý đến biểu tình phẫn nộ của cô ta, nhìn sang Hình Hạo Xuyên uất ức khẽ nói: "Hình tiên sinh, không quấy rầy ngài nữa, tôi lên trước."

"Chờ một chút.". Hình Hạo Xuyên từ náy đến giờ vẫn một mực yên lặng lại đột nhiên mở miệng nói: "Tới đây."

Tô Lư Cảnh kinh ngạc không thôi, anh ta đang nói với cô sao?

Hình Hạo Xuyên liền lặp lại: "Đến trước mặt của tôi."

Lần này người kinh ngạc không chỉ có một mình Tô Lư Cảnh, còn có cả Sofia vừa sợ lại vừa ghen tị nói: "Hạo Xuyên . . . ."

Tô Lư Cảnh không biết rốt cuộc anh ta muốn làm cái gì, chỉ đành phải chầm chậm đi tới. Nhưng không nghĩ đến chỉ còn cách khoảng năm bước thì đột nhiên lại bị anh kéo một cái, liền cảm thấy trời đất quay cuồng, lúc định thần trở lại thì đã nằm ở trong ngực của anh.

Mà cô thì đang ngồi ở trên đùi anh! Còn tay của anh lại thân mật siết chặt hai bên eo của cô!

Chuyện gì đang xảy ra?

Tô Lư Cảnh kinh ngạc ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm vào con ngươi đen bóng thâm thúy của Hình Hạo Xuyên, trên môi vẫn mang theo nụ cười thần nhiên, cơ hồ như muốn hút hồn người đối diện, toàn bộ xung quanh đều bị hơi thở của anh bao phủ, mùi hương bạc hà nhàn nhạt cộng thêm mùi vị đặc trưng vốn có của phái nam nữa.

Tô Lư Cảnh cảm giác được rất rõ nhiệt độ trên người mình đang ngày một tăng cao.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 21: Nhục nhã (Ba)

Sofia thấy Hình Hạo Xuyên ôm Tô Lư Cảnh vào trong ngực, uất ức nói: "Hạo Xuyên. . . . ." Hai vành mắt xinh đẹp ửng đỏ, mang đầy vẻ nhu nhược yếu đuối, khiến đại đa số đàn ông nhìn thấy hình ảnh này cũng sẽ không thể nhịn được muốn bế cô vào trong ngực, che chở thương yêu.

Đáng tiếc, Hình Hạo Xuyên lại không nằm trong số đông này.

Hình Hạo Xuyên hứng thú nhìn ánh mắt tránh né của Tô Lư Cảnh, muốn bức bách để cô không còn chỗ nào có thể trốn, trầm giọng nói: "Lư Thừa, đưa tiểu thư Sofia về đi."

Lư Thừa vừa nhận được chỉ thị, lập tức mở tay ra nói: "Tiểu thư Sofia, xin mời."

Sofia không ngờ Hình Hạo Xuyên lại đuổi mình đi như thế, càng thêm uất ức gọi tên của anh.

Hình Hạo Xuyên tựa hồ không nhận được nữa, mắt hơi híp lại liếc sang Lư Thừa, Giọng còn trầm hơn nhiều: "Lư Thừa, còn phải để tôi nhắc lại một lần nữa sao?"

Những lời này mặc dù nói với Lư Thừa, nhưng lại bao gồm cả hàm ý cảnh cáo người khác, lúc này Sofia đã sợ run lên, ảo não rời khỏi đó. Cô ta cũng không phải là người ngu, mặc dù muốn độc chiếm Hình Hạo Xuyên, thuận tiện có thể giành lấy vị trí phu nhân tổng giám đốc của Hình thị, nhưng nếu như đã chọc giận anh, thì danh phận gì cũng đừng nhắc tới mà ngay cả cái nhà này đoán chừng cũng không thể bước vào nửa bước.

Lúc gần đi Sofia còn dịu dàng nũng nịu: "Hạo Xuyên, lúc rảnh rồi nhớ gọi điện thoại cho em nhé, em sẽ luôn luôn đợi anh."

Đáng tiếc là Hình Hạo Xuyên cũng không hề tỏ ra thương tiếc đóa hoa đã sớm nhuốm bụi hồng trần này.

Sau khi Sofia đi khỏi, cả phòng khách nhất thời cũng yên tĩnh hơn rất nhiều.

Tô Lư Cảnh bị buộc ngồi ở trên đùi của anh, tất cả bầu không khí để hô hấp đều mang theo hơi thở của anh, cực kỳ không được tự nhiên xoay người đi, muốn đứng dậy, vậy mà ngược lại cái tay ôm vào ngang hông cô lại càng giữ chặt hơn, ôm đến khít khao.

"Bỏ . . . . . Bỏ tôi ra. . . . ." Mặc dù đã trở thành người của anh, nhưng mà đối với tư thế ái muội này, khoảng cách lại quá gần, sự tiếp xúc quá thân mật như vậy Tô Lư Cảnh không thể nào thần nhiên tiếp nhận được, hai tay kháng cự chống lên trên ngực anh, vậy mà nhiệt độ cực nóng truyền tới đầu ngón tay vẫn khiến cho cả người tê dại, liền giật mình như phải bỏng rút tay trở về.

Hình Hạo Xuyên trầm ngâm thương thức gò má đang ửng hồng lên của cô, nhẹ giọng nói: "Thế nào, đã quên thân phận của mình sao?"

Toàn thân Tô Lư Cảnh đột nhiên cứng đờ, nhất thời lại không dám động đậy, Đúng vậy, tại sao cô lại quên mất việc mình đã hoàn toàn chính chính bán cho người đàn ông này, anh ta bây giờ chính chủ "Chủ nhân" của cô!

Hình Hạo Xuyên nhẹ nhàng gẩy nhẹ một lọn tóc trên đầu cô, đưa lên mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi, rồi nói: "Mới vừa rồi, biểu hiện cũng không tệ." Anh vốn còn tưởng rằng thiếu nữ yếu ớt này sẽ giống như cô gái nhỏ chưa hiểu sự đời, khóc uất ức mà cầu cứu mình chứ, thật không ngờ, anh đã chọn trúng một cô gái thật sự có mấy phần ý vị.

Tô Lưu Cảnh khiếp sợ ngẩng đầu lên đáp: "Vừa rồi, anh đang khảo nghiệm tôi?" Không trách được anh cứ thờ ơ ngồi nhìn không thèm ngăn cản như vậy, thì ra là muốn xem xem rốt cuộc cô sẽ xử trí như thế nào.

Hình Hạo Xuyên giống y như đang đùa nghịch một con rối, một tay giữ chặt cái eo nhỏ mảnh khảnh, một tay khác lại đang lưu luyến vuốt ve dọc xương quai xanh xinh đẹp đang lộ ra ngoài cổ áo sơ mi của cô, phác họa lại hai đường vòng cung như cánh bướm kia, khẽ môi khẽ giương lên: "Phụ nữ, mà quá mức thông minh thì người khác sẽ không yêu thích, nhất là khôn vặt."

Lúc này khẽ môi của anh khẽ nâng lên, như có như không toát ra vẻ tà mị, giống hệt với ác ma chuyên đi quyến rũ người khác, chỉ là mới có đôi câu vài lời đơn giản nhưng trong nháy mắt đã phá vỡ tín ngưỡng của họ.

Đầu ngón tay hơi lạnh, mang theo sự hấp dẫn vốn có, dễ dàng làm cho toàn thân cô rung động mặc dù rất nhỏ, khoảng cách quá mức gần, hô hấp của anh như có như không phả lên trên mặt cô, ánh mắt sắc lạnh, như đại dương rộng mênh mông, còn có vô số lốc xoáy, cơ hồ có thể khiến người ta chết chìm trong đó.

Lưu Thừa nói chưa bao giờ sai: chỉ cần anh muốn, thì anh rất dễ dàng có thể làm cho bất kỳ cô gái nào yêu mình!

Bị đối xử như vậy, thân thể ngây ngô của Tô Lưu Cảnh hơi run sợ, cắn răng muốn kìm chế hoảng sợ của mình, lông mi thật dài khẽ run lên, cô cũng không biết cả đêm qua anh ta có đối đãi với mình như thế hay không, nhưng vào giờ phút này, trái tim lại như con nai đang nhảy loạn, cảm giác sợ hãi của cái đêm đáng sợ hôm đó lại xồng đèn, hoàn toàn thoát khỏi quỹ đạo.

Rõ ràng lý trí tự nói với mình, lập tức phải thoát khỏi sự đụng chạm của ai kia, rồi lại có tâm tình đang giấu kín, khiến cho cô không cách nào nhúc nhích được.

Hình Hạo Xuyên rõ ràng nhận thấy cô gái nhỏ trong lòng mình đang khấn trương muốn chết, nhưng lại cố ra vẻ trấn định, toát lên vẻ ngây thơ đáng yêu, mặc dù cố gắng để cho bản thân thành thực dừng cảm, nhưng trong xương cũng chỉ là cô gái nhỏ mới mười tám tuổi mà thôi.

Trêu đùa đã đủ rồi, Hình Hạo Xuyên quyết định buông tha cho cô.

Cuối cùng cũng thoát ra được, Tô Lưu Cảnh vuốt ngực, thở hổn hển hít lấy hít để bầu không khí trong sạch, cô cũng không biết tại sao lại như vậy, chỉ mới tiếp xúc đơn giản, cũng không hề động chạm vào đâu, mà cô lại cảm giác như mình bị ném xuống biển mà không có phao vậy, sắp chết chìm đến nơi lại may mắn được cứu sống.

Cảm giác như thế, thật quá xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Quy củ Hình gia

Nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng lên của cô, còn cả vẻ hốt hoảng khó kìm nén, khẽ môi của Hình Hạo Xuyên khẽ cong, đứng lên nói: "Được rồi, tôi chuẩn bị phải đến công ty. Chú bình, xe đã chuẩn bị xong chưa?"

Chú Bình quần gia vẫn luôn đứng ở cửa trông chừng, cung kính cúi người nói: "đã chuẩn bị xong thưa ngài." chú Bình đã làm việc ở Hình gia hơn hai mươi năm, rất có uy phong, ngay cả Hình Hạo Xuyên cũng phải gọi ông một tiếng chú Bình.

Hình Hạo Xuyên cũng gật đầu như đã biết, ưu nhã cài lại khuy tay áo bằng kim cương số lượng có hạn trên thị trường của mình, rồi xoay người đi ra ngoài, vừa mới bước đi một bước liền bị Tô Lưu Cảnh gọi lại.

"Cái đó.... Tôi phải làm những gì?" Tô Lưu Cảnh đã ổn định lại tâm tình của mình rồi lấy dũng khí hỏi.

Hình Hạo Xuyên nghiêng đầu, nhàn nhạt liếc nhìn cô nói: "cô sao? không phải làm gì, chỉ cần đang hoang đợi ở chỗ này là được. Thím Bình, đem những quy củ ở đây nói cho cô ấy."

"Vâng." Người phụ nữ đã lớn tuổi mặc trang phục trắng muốt dành cho người hầu ở một bên cung kính đáp.

"Tôi...." Tô Lưu Cảnh thấy Hình Hạo Xuyên lại muốn đi, nóng nảy thốt lên, nhưng lời ra đến miệng lại im bật.

Hình Hạo Xuyên không nhịn được nhíu mày lại hỏi: "Còn chuyện gì nữa?"

Lòng Tô Lư Cảnh thấp thỏm xoắn xoắn vạt áo sơ mi, cắn cắn môi nói:” Tôi muốn xin nghỉ nửa ngày, có được không?”

“Được, nhưng phải đi cùng với tài xế, còn nữa, những lời của tôi ngày hôm qua hy vọng cô sẽ không quên.” Anh nói câu cuối cùng này với vẻ mặt đầy lạnh lùng, nhưng trong lời nói rõ ràng mang theo cảnh cáo nghiêm túc, giống như những ái muội vừa rồi chỉ là hư không.

Tô Lư Cảnh biết anh đang muốn nhắc nhở mình, không nên đem chuyện khế ước mà tiết lộ ra ngoài, nếu không ---

đang lúc mất hồn, Hình Hạo Xuyên đã xoay người rồi đi, đến lúc cô ngẩng đầu lên chỉ thấy bóng lưng cao lớn của anh dưới ánh mặt trời từ từ biến mất.

Người đàn ông này.....

cô không hiểu nổi.....

“Tiểu thư Tô, mời cô xuống dưới, chúng tôi muốn quét dọn vệ sinh, tiên sinh không thích trong nhà có bất kỳ cái gì không sạch sẽ.” Thím Bình không biết từ lúc nào đã đứng ở trước mặt cô nói.

Tô Lư Cảnh nhìn chiếc ghế sofa bị chính mình làm cho lộn xộn, vội bứt rứt đứng dậy, đối mặt ánh mắt cực kỳ lạnh nhạt của thím Bình, ngay cả tay cũng không biết nên để ở chỗ nào.

Thím Bình là vợ chú Bình quản gia, ở Hình gia cũng là người rất có địa vị, bình thường mọi việc trong nhà cũng đều một tay bà quán xuyến.

Thím Bình nhìn cô gái có vẻ ngoài thanh thuần như thế kia không ngờ cũng cùng một giuộc với các cô gái khác đều vì tiền mà bán rẻ bản thân dính lên trên người tiên sinh. Từ trong nội tâm vô cùng thất vọng, lạnh lùng nói:” Tiểu thư Tô, quy củ của nơi này đều do tiên sinh quyết định, tiên sinh không thích những cô gái không thức thời, cho nên muốn qua đêm trong phòng của tiên sinh, thì trước đó phải tắm rửa thật sạch sẽ, sáng ngày hôm sau trước khi tiên sinh tỉnh lại sẽ phải rời đi. Làm người phụ nữ của tiên sinh nhất định phải khéo léo, không được tự cho mình là nữ chủ nhân của nơi này. Nếu như tiên sinh mang những cô gái khác trở lại, mời tránh sang một bên, càng không thể oán trách. Còn nữa, căn phòng cuối cùng trên lầu ba kia, không có dự chấp thuận của tiên sinh, ngàn vạn lần không thể đi vào!”

Nghe những lời nói lạnh lẽo của thím Bình, trên mặt của Tô Lư Cảnh lúc trắng lúc xanh.

không giống với sự chế nhạo của Sofia, những lời vô cùng chân thật này, từng chữ từng chữ đều vô tình nhắc nhở cô, thân phận bây giờ là gì, hèn mọn như thế nào.

“Tiểu thư Tô, cô có nghe thấy không?” Thím Bình thấy mặt cô trắng bệch ra, cũng thấy không đành lòng, nên không muốn giấu cợt thêm nữa.

Tô Lư Cảnh nhẹ nhàng gạt đầu ở trong lòng tự thuyết phục:” Tô Lư Cảnh, mày khổ sở cái gì chứ? Đây là quyết định của mày, nên không thể oán trách ai được, chỉ có thể tiếp nhận thôi.

Nhưng tại sao nơi được gọi là trái tim đỏ lại tệ đại, khó chịu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Bạn bè

Buổi chiều, tài xế tiểu Trần lái xe chở cô đến bệnh viện.

Tiểu Diệc cuối cùng đã tỉnh lại, khóc nháo đòi gặp chị mình, trông chừng đỡ dành cả nửa ngày cũng không được, lại còn làm cho vết thương trên người toạc ra chảy máu, trong phòng bệnh loạn thành một đoàn, cho đến khi Tô Lư Cảnh đến mới dẹp yên được.

Tô Lư Cảnh đau lòng nhìn gương mặt tái nhợt của tiểu Diệc, băng quấn trên trán cũng thấm cả máu ra ngoài, đau lòng nói: "Tiểu Diệc không ngoan, còn như vậy nữa chị sẽ giận đấy."

Trong đôi mắt trong suốt của tiểu Diệc ầng ầng nước, uất ức đáp: "Tiểu Diệc biết sai rồi, chị đừng đi, tiểu Diệc muốn ở với chị. . . . ."

Tô Lư Cảnh đau lòng muốn chảy nước mắt, nhưng không còn cách nào, hiện tại thân bất do kỷ, ngay cả bản thân mình cũng đã bán cho người ta rồi.

Tô Lư Cảnh cố gắng mỉm cười vuốt ve đầu của tiểu Diệc khuyên: "Tiểu Diệc này gần đây chị có chuyện, phải đi đến chỗ khác một thời gian, nhưng nếu rảnh sẽ đến thăm em, tiểu Diệc phải ngoan ngoan nghe lời của chị y tá, nếu không chị sẽ không tới thăm em đâu."

Tiểu Diệc nghe thấy vậy lập tức che miệng lại, cố gắng hiểu chuyện đáp: "Tiểu Diệc sẽ rất ngoan, sẽ biết điều, chị nhất định không được vứt bỏ tiểu Diệc. . . . ."

Tô Luru Cảnh nhẹ nhàng ôm lấy em trai, cố giấu khăn khăn trong cổ họng, gật đầu nói: "Ừ, chị sẽ vĩnh viễn ở cùng với em."

Trong phòng bệnh trắng toát, hai con người nhỏ bé tựa vào nhau thật chặt dưới ánh nắng chiều nhạt nhòa, thật giống như hai con chim nhỏ cô độc bị thương, dựa vào lẫn nhau, cố gắng hấp thu lấy sự ấm áp đáng thương ở trong mưa gió, khiến các bác sĩ, y tá đi qua ai cũng không kìm được xúc động.

Nộp năm mươi vạn còn lại cho bệnh viện, hơn nữa còn nhờ vả bọn họ chăm sóc thật tốt cho tiểu Diệc, xong xuôi tất cả Tô Luru Cảnh liền hít một hơi thật sâu, thật không muốn buông tha, xoay người đi ra khỏi bệnh viện.

Vừa muốn lên xe, đột nhiên có người sau lưng gọi cô lại.

"Luru Cảnh!"

Tô Luru Cảnh cả kinh, vừa mới xoay người liền bị ôm chặt lấy.

"Cái con nhóc chết tiệt này, tại sao lâu như thế mà lại không liên lạc với mình chứ? Tìm cậu hết cả hơi?"

Bên tai truyền tới giọng nói nóng nảy cùng với tràn ngập quan tâm, thân hình đang cứng đờ của Tô Luru Cảnh rốt cuộc đã tìm được bến cảng để neo đậu vậy, trầm tĩnh lại, giờ tay lên ôm lại cô bạn tốt, rồi chậm rãi nói: "Dĩ Hinh." Hốc mắt không nén được mà đỏ lên.

Tổng Dĩ Hinh hung dữ đánh lên trên người Tô Luru Cảnh hỏi: "Không phải cậu nói là nghỉ hè đi làm thêm để kiếm học phí sao, cùng vào một trường với mình sao chứ? Mà mình đã khắp các trường, cũng không có trường nào có tên của cậu cả, cậu không ghi danh đúng không?"

"Dĩ Hinh, thật xin lỗi." Tô Luru Cảnh giả vờ bị đau cầu xin tha thứ.

"Nếu hoàn cảnh nhà cậu không tốt, có thể đến tìm mình, cái con nhóc xấu xa này . . . . . Căn bản không coi mình là bạn cậu mà. . . . ." Tổng Dĩ Hinh nói xong, cũng không kìm nén được nữa, ôm Tô Luru Cảnh khóc rống lên.

"Này, dáng vẻ của cậu như thế chẳng có tí thực nữ nào, cẩn thận không lại làm cho mấy nam sinh đang theo đuổi cậu bị dọa chạy mất dép đấy." Tô Luru Cảnh ôm lấy cô ấy, trêu ghẹo nói.

Cô thật không muốn làm cho tình bạn của bọn họ bị ảnh hưởng bởi bất cứ việc gì, Dĩ Hinh là người bạn duy nhất của cô, cho nên cô càng thêm quý trọng. Hơn nữa, coi như có lên đại học đi chăng nữa thì em trai cô sẽ làm thế nào đây. . . . . Huống chi, tiền thuốc thang của tiểu Diệc đã gần một trăm vạn, coi như nhà của Dĩ Hinh cũng khá giả nhưng cũng không thể cho cô mượn một khoản tiền lớn như vậy.

"Bọn họ dám? !" mắt hạnh của Tổng Dĩ Hinh mở lớn, không để ý đến việc gương mặt xinh đẹp của mình đang đầy nước mắt.

Tâm tình của Tô Luru Cảnh vốn đang tang thương cũng phải cười rộ lên, nói: "Bọn họ dĩ nhiên không dám rồi."

Tổng Dĩ Hinh cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, lo lắng nói: "Lúc đến tìm cậu mới nghe nói em trai cậu xảy ra chuyện, thằng bé hiện tại như thế nào? tiền thuốc men có vấn đề gì không? Chắc là phải mất một số tiền lớn không nhỏ đâu, có muốn mình giúp cậu một tay không?"

Tô Luru Cảnh chợt thấy chột dạ, trong lúc này không biết đáp lại như thế nào: "Cái đó, không cần. . . . ."

Tổng Dĩ Hinh hồ nghi nhìn cô, lúc này mới chú ý tới chiếc xe hơi sang trọng cùng với tài xế ở sau lưng cô kinh ngạc hỏi: "Chiếc xe này. . . . . Luru Cảnh, làm sao cậu có thể?"

Tô Luru Cảnh cắn cắn môi, căn bản không biết trả lời như thế nào liền quay sang nói với tài xế tiểu Trần, sau đó lôi kéo Tổng Dĩ Hinh vào một nhà quán nước gần đó.

Tổng Dĩ Hinh thấy sắc mặt cô khó xử, càng thêm lo lắng: "Luru Cảnh, nói mau! Làm sao lại có nhiều tiền như vậy? Còn nữa tại sao lại có tài xế chuyên biệt chờ cậu? Mau nói cho mình biết đi! mình sốt ruột muốn chết! không phải cậu. . . . ."

Nghe nói trên xã hội rất nhiều cô gái bởi vì không có tiền mà bán bản thân, bản thân cô thật sự không thể tin được cô bạn thân của mình cũng sẽ đi tới bước đường này.

"không! không! mình. . . . ." Tô Luru Cảnh vội phủ nhận, "mình đi làm bảo mẫu, chủ nhà. . . . . Chủ nhà là người rất tốt, ông ấy cho mình mượn tiền, chờ sau này. . . . . Có thể từ từ trả." Mỗi một câu thốt ra đều cực kỳ khó chịu.

cô đang nói dối, nhưng là trừ việc nói dối ra cô không nghĩ ra biện pháp gì nữa cả, chẳng lẽ muốn cô chủ động nói với người bạn tốt nhất rằng cô bán mình? không! Nếu là như vậy so chết còn khó chịu hơn.

"thật sao?" Tổng Dĩ Hinh vẫn nghi ngờ hỏi lại.

Tô Luru Cảnh dần xuống đáy lòng hốt hoảng, ra sức gật đầu.

Tổng Dĩ Hinh thấy cô khẳng định như thế, hoài nghi trong lòng bị đánh tan, chỉ là tiếc hận nói: "Luru Cảnh, cậu thật không học đại học sao? Thành tích của cậu tốt như vậy, đứng thứ ba toàn thành phố cơ mà, thật là đáng tiếc."

Lòng bàn tay của Tô Lưu Cảnh đang cầm chặt ly thủy tinh lạnh lẽo, nhàn nhạt cười nói: “Về sau nếu có cơ hội, tin tưởng mình đi, mình nhất định có thể dựa vào thực lực của mình để thi vào đại học.” Tuy cô đang cười nhưng sao lại đầy vẻ đau thương.

“Lưu Cảnh. . . .” Tống Dĩ Hình đau lòng cầm tay của cô, cô rất muốn giúp đỡ người bạn này của mình, nhưng mỗi lần mở miệng cũng bị Tô Lưu Cảnh cự tuyệt. cô cũng biết Tô Lưu Cảnh là một cô gái kiên cường, nhưng là quá mức kiên cường thì ngược lại sẽ dễ dàng bị thương, trừ việc ở bên cạnh cô ấy, cô cũng không có bất kỳ biện pháp nào khác.

“Hay cậu dứt khoát làm chị họ của mình đi! Anh họ mình vừa đẹp lại có tiền, để cho anh ấy rước cậu về nhà! Như vậy chúng ta mà có thể ở cùng nhau! Người thông minh lại xinh đẹp như cậu,, anh ta nhất định sẽ thích!” Ánh mắt của Tống Dĩ Hình chợt sáng lên, âm âm ỉ ỉ nói với cô.

Tô Lưu Cảnh nghe cô ấy nói anh họ của mình có rất nhiều tiền liền cười khổ đáp: “Này, cậu muốn làm bà mối sao, canh họ trông như thế nào mình cũng gặp qua, hơn nữa anh ấy ưu tú như vậy, làm sao có thể để ý mình đây? Lại nói nhà bọn họ địa vị như thế, càng không chấp nhận một nàng dâu như mình? Dĩ Hình à, cậu đừng hồ đồ nữa.” Hơn nữa, điều cô không muốn nói ra miệng chính là. . . . Thân thể của cô đã không còn trong sạch nữa, làm gì có ai chấp nhận chứ. . . .

Mặc dù biết không có khả năng, nhưng cô vẫn cảm kích Dĩ Hình.

Tống Dĩ Hình cũng biết trong nhà bên kia căn bản sẽ không đồng ý, chỉ có thể le lưỡi, chống cằm thở dài.

Đột nhiên, điện thoại vang lên, Tống Dĩ Hình vừa nhìn tên người gọi tới, lập tức như chuột thấy mèo, kêu rên nói: “Nguy rồi! Ba mình gọi tới, ông đã sắp xếp cho mình đi xem mắt, mình đã trốn không đi! hiện tại nhất định là gọi tới hỏi tội rồi, làm thế nào bây giờ?”

Tô Lưu Cảnh cười nói: “cậu mau đi trở về chủ động nhận tội tranh thủ nhận sự khoan hồng.”

“Hu hu. . . .” Tống Dĩ Hình trung ra vẻ mặt đưa đám nói, cuối cùng còn cố ý dãn dò, “Lưu Cảnh, nếu có chuyện nhớ gọi mình ngay, chúng ta là bạn bè tốt mà!”

Tô Lưu Cảnh mỉm cười tạm biệt bạn tốt, nhưng trong lòng thì tiu nghỉu như mèo nhúng nước: Dĩ Hình, cậu biết không? Lúc này cậu tình nguyện ý bồi ở bên cạnh mình, đã là may mắn lớn nhất của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Ý đồ của anh

Đêm đó Hình Hạo Xuyên cũng không về, Tô Lưu Cảnh hỏi thăm mới biết, thì ra là anh đã xuất ngoại, đại khái phải hai ba ngày nữa mới trở lại.

Tô Lưu Cảnh vừa nghe thấy thế, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cô rất sợ phải đối mặt với Hình Hạo Xuyên, một đêm vô cùng tàn bạo kia vẫn còn ám ảnh trong tim của cô, hơn nữa với phần khế ước như vậy, mặc dù hết sức che giấu, nhưng cô thật sự sợ anh, rất sợ rất sợ.

Cô biết, khế ước bán thân này sẽ là vết nhơ của cả đời này, cũng sẽ không thể thoát được ám ảnh của nó.

Không có sự chấp thuận của Hình Hạo Xuyên, cô không thể bước ra khỏi cái nhà này một bước, hơn nữa thím Bình cùng với những người làm ở đối với cô rất có thành kiến, cho nên trong ba ngày này, cô rất an phận ở trong cái lồng giam vô hình này. Nếu thấy quá nhàm chán không có chuyện gì làm, thì cô sẽ ra vườn hoa giúp chú Nam chăm sóc vườn hoa Tulip, hoặc là đến phòng bếp giúp dì Lưu việc nọ việc kia.

Bọn họ đều là người chất phác, ban đầu mặc dù có chút thành kiến với cô, nhưng qua mấy ngày ở chung, liền nhận ra cô gái nhỏ này cũng không phải là người khó ưa như lời đồn, không giống với những người phụ nữ cao ngạo vãn đến đây, dần dần cũng thích cô gái hiền lành này, nhưng cũng có không ít người vẫn giữ nguyên thái độ khinh bỉ.

Buổi tối ăn uống qua loa, thím Bình cũng không bởi vì cô mà đặc biệt chuẩn bị thực đơn phong phú, bởi vì, nó không đáng. Địa vị của cô ở chỗ này, chẳng qua cũng chỉ là một người tình được mua về mà thôi. Trở về phòng, theo thường lệ chuyện đầu tiên cô làm chính là gọi điện thoại cho người trông chừng hỏi thăm tình huống của Tiểu Diệc.

Tiểu Diệc cuối cùng cũng đã ổn định lại, nhưng vẫn thường xuyên ngủ mê man, thân thể cũng dần dần khôi phục từng bước, cũng rất nghe lời vì vậy tâm trạng thấp thỏm không yên của Tô Lưu Cảnh rốt cuộc cũng đỡ hơn phần nào, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi lo lắng.

Nằm ở trên chiếc giường lạnh như băng, Tô Lưu Cảnh nghiêng người cuộn mình lại ở trong bóng tối, tư thế như vậy cực kỳ thiếu hụt cảm giác an toàn, giống như trẻ sơ sinh chưa chào đời vậy, co rúc ở trong bụng mẹ, hấp thu sự ấm áp từ tình mẫu tử.

Đột nhiên, cô nghe thấy lầu dưới loáng thoáng có tiếng huyền ảo.

Hình như nghe được thím Bình nói tiền sinh đã về.

Anh ta đã về rồi sao? !

Tô Lưu Cảnh mở choàng mắt, ở trong bóng tối ngồi bật dậy.

Suốt ba ngày nay không gặp anh ta, không nghĩ tới lại về vào lúc này.

Tô Lưu Cảnh thận trọng từ trong phòng đi ra, mặc dù không muốn gặp anh ta, nhưng cô vẫn muốn xin anh ta đồng ý để cho cô thỉnh thoảng, chỉ cần thỉnh thoảng thôi có thể đi ra ngoài một lát, đi thăm tiểu Diệc xem nó như thế nào là được rồi.

Nhưng vừa đi đến chiếu nghỉ ở cầu thang, chứng kiến tình cảnh ở bên dưới cô liền lập tức dừng bước.

"Tiền sinh, ngài đã về." Thím Bình ân cần thăm hỏi.

Hình Hạo Xuyên nhàn nhạt đáp lại, Trên người đang khoác chiếc áo màu đen, vẻ mặt long đong một mõi đi tới, sau lưng là hai người hầu xách hành lý theo sát phía sau.

Mới vừa ngồi xuống, liền nghe được một tiếng: "Hạo Xuyên. . . . ."

Một cô gái xinh đẹp từ phía sau đuổi theo, tay mềm mại khoác lên tay của Hình Hạo Xuyên, dán chặt vào người anh nói: "Hạo Xuyên, người ta cũng đã ba ngày không được nhìn thấy anh, nhớ anh muốn chết rồi." Người này chính là Sofia, vừa nghe tin Hình Hạo Xuyên trở về, lập tức chạy đến đây.

Hình Hạo Xuyên hơi nhếch môi, từ chối cho ý kiến, ánh mắt lại sắc bén nhìn về phía người làm đang đuổi theo Sofia vừa tiến vào.

Người làm run sợ thanh minh: "Tiền sinh, tiểu thư Sofia cố ý muốn xông vào, tôi. . . . ."

Hình Hạo Xuyên hờ hững khoát khoát tay, ý bảo anh ta đi ra ngoài.

Người làm thấy vậy, như được đại xá lập tức lui ra ngoài.

Sofia thấy thế, trong bụng liền hoảng hốt, vội vàng như rắn nước quẩn lên trên người anh nũng nịu nói: "Hạo Xuyên, anh đi công tác cũng không thèm gọi điện thoại cho người ta. . . . ." Ngón tay kia tỉ mỉ phác họa, mập mờ khoanh vòng tròn trên lồng ngực của anh, như có như không khơi gợi lên dục vọng của anh.

Ánh mắt đang sắc lạnh của Hình Hạo Xuyên cố ý bị dẫn dụ từ từ sâu thăm thẳm, ba ngày không được giải quyết nhu cầu bị cô ta quyến rũ như vậy cũng từ từ dâng trào lên.

Lá gan của Sofia càng lớn hơn liền mở rộng hai chân ra, ngồi lên trên đùi Hình Hạo Xuyên, cũng không hề quan tâm đến cái váy vốn đã ngắn vì vậy xuân quang liền lộ lộ hiện ra. Thậm chí còn hơi giầy dụa vòng eo mảnh khảnh, khiến dưới chỗ dưới váy như ẩn như hiện nhẹ nhàng cọ lên bắp đùi của Hình Hạo Xuyên, chỉ sợ anh không nhìn thấy được.

Hai tay ở trên ngực từ từ tuột xuống, trượt đến bụng của anh, dầm dẫm vuốt ve, mở cổ áo cực thấp của mình ra, cố ý cúi người xuống, khiến cho hai nụ hoa trắng nõn trước ngực đung đưa dao động.

"Người ta rất nhớ anh, buổi tối không có anh an ủi, người ta làm sao mà ngủ được. . . . ." Sofia không biết xấu hổ nói ra, to gan quyến rũ người đối diện, khiến Tô Lưu Cảnh trên cầu thang nghe được cậu này mặt đỏ tới tận mang tai.

Hình Hạo Xuyên cũng không có biểu cảm gì, giữ chặt bàn tay càng ngày càng đi xuống dưới đáp lại: "Vậy sao? Thế thì tôi phải kiểm tra mới được." Nói xong, cánh tay liền dùng sức, bế cô ta lên.

Sofia kích động hét lên, vòng tay lên cổ của anh, cọ sát lên trên người của anh nũng nịu nói: "Hạo Xuyên, anh xấu lắm. . . . ."

Hình Hạo Xuyên thấy cô ta kích động như vậy, trong mắt sắc lạnh, vô tình nở nụ cười, làm như vậy cũng không phải là anh chú ý đến cô ta, chẳng qua là đang muốn phát tiết dục vọng tích tụ đã lâu trong cơ thể, về phần đối tượng là ai lại chẳng như nhau, còn cô ta cũng chỉ là trùng hợp thuận tay mà thôi.

Hình Hạo Xuyên tà mị cười lên, bế cô ta đi thẳng lên lầu.

Tô Lưu Cảnh đang đứng trên cầu thang thấy thế, vội bị dọa sợ hoảng hốt xoay người trốn vào một góc bên cạnh, che khuất thân hình của mình.

Cô rất nhớ quy củ Hình gia có một điều là: nếu Hình Hạo Xuyên mang những người phụ nữ khác về, cô bắt buộc phải tránh! Không được xuất hiện ở trước mặt bọn họ!

Nhìn Hình Hạo Xuyên ôm Sofia lướt qua, thân hình cao lớn giống như một bức điêu khắc cổ Hy Lạp hoàn mỹ nhất, Tô Lưu Cảnh vừa định vỗ vỗ ngực, thờ phào nhẹ nhõm.

Còn chưa kịp yên tâm, thì không ngờ Hình Hạo Xuyên lại đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt đen nhánh sắc bén nhanh như tia chớp nhìn thẳng vào cô.

Bất kỳ ai cũng không thể chống lại cặp mắt sắc bén như chim ưng kia cả, đôi mắt với con ngươi thâm thúy của anh, trái tim của Tô Lưu Cảnh đột nhiên nhảy lên bình bình, nhất thời luống cuống tay chân, không biết ứng đối như thế nào.

"Hạo Xuyên . . . . . Nhanh lên đi..., người ta không kịp đợi. . . . ." Sofia đang bám sát vào trên người của anh đôi khát khó nhịn kêu lên.

Trong mắt của Hình Hạo Xuyên lóe lên tia châm chọc, sau đó liền quay đầu, ôm Sofia rời đi.

Tô Lưu Cảnh còn chưa kịp may mắn, liền nhìn thấy Hình Hạo Xuyên mang Sofia vào căn phòng sát vách! Mắt thấy cánh cửa kia vừa đóng lại liền tự hỏi . . . . .

Anh rốt cuộc muốn làm gì? !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Tàn bạo

Vách tường này lại không đủ dày để ngăn cản bất kỳ âm thanh gì.

Trong căn phòng bên cạnh, tiếng rên rỉ kiều mị, tiếng thở dốc không ngừng xuyên thấu qua bức tường này, thỉnh thoảng còn xen lẫn vào đó tiếng va chạm kịch liệt cùng với tiếng van xin khe khẽ bắn thẳng vào trong tai của cô.

Tô Lưu Cảnh nghe thấy thế mặt đỏ tới tận mang tai, cho dù có bịt kín chắn không chừa một khe hở nào, cũng không thể ngăn được những âm thanh đầy nóng bỏng kia.

Anh ta là lợn giống hay sao chứ? Thế nhưng. . . . . Thế nhưng. . . . . Thật sự là quá đáng mà!

Tô Lưu Cảnh ở trong lòng âm thầm mắng người nào đó, nhưng trên mặt vẫn không ngừng nóng lên, quả thật ép cô đến sắp điên mất rồi.

Mà ở một chỗ nào đó trong cơ thể không hiểu tại sao lại buồn bực không vui.

Tên đàn ông này đã cướp đi lần đầu tiên của cô, vậy mà lại còn ở trong căn phòng sát vách, ôm ấp một người phụ khác cùng nhau cá nước thân mật, còn cô thì lại buộc phải ở một bên nghe.

Tô Lưu Cảnh, mày thật đúng là số khổ mà.

Đột nhiên ——

"A! ! !"

Một tiếng thét thê lương chói tai vang lên phá vỡ hết tất cả, nửa giây trước còn kiều diễm, triền miên thờ dốc cơ mà.

Tô Lưu Cảnh bị dọa sợ vội vàng ngồi bật dậy.

Chỉ nghe sát vách, có tiếng cầu xin tha thứ, réo rắt thảm thiết của Sofia vang lên: "Hạo Xuyên, em sai lầm rồi! Đừng mà, hãy tha cho em!" Mà những tiếng nói phía phần sau thật giống như bị bóp nghẹt, không phát ra được vậy.

Đã xảy ra chuyện gì? Tim của Tô Lưu Cảnh ngày càng gia tăng tốc độ, nín thở nghe.

Mà ở bức tường ngăn bên kia.

Đôi mắt của Hình Hạo Xuyên lạnh như băng, vừa vô tình vừa giễu cợt nhìn người phụ nữ đang xui xẻo dưới đất, đau khổ khẩn cầu: "nói cho tôi biết, cô đã đi theo tôi đã bao lâu?" Câu hỏi cực kỳ lạnh nhạt, không có chút tình cảm nào, thật giống như đồng quân vương cao cao tại thượng đang xét xử tội đồ hèn mọn vậy.

Khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Sofia lấm đầy nước mắt, trở lên xấu xí vô cùng, cổ bị bóp chặt, khổ sở mở miệng: "Hai .... Mười chín ngày ..."

Làm người tình của Hình Hạo Xuyên tối đa nhất chỉ được có một tháng, chính là bởi vì còn dư lại một ngày, nên Sofia mới không thể không lo sợ, muốn giờ chút thủ đoạn mang thai đứa bé của anh, có như thế mới có thể vĩnh viễn được ở bên cạnh anh mà thôi.

Hình Hạo Xuyên nhàn nhạt liếc cô một cái, lạnh lùng nhếch miệng nói: "Lâu như vậy rồi mà hình như cô vẫn chưa hiểu quy củ của tôi rồi."

Sofia nghe thấy thế, vội vàng quỳ gối bên cạnh chân anh, khỏ sở cầu khẩn: "không, không! Hạo Xuyên, em sai rồi, em không nên tự cho là đúng, em thật sự biết sai rồi, đừng đuổi em đi, ... Em cầu xin anh, em thật sự rất yêu anh ... Để cho em ở bên cạnh anh có được hay không? Em thề, em sẽ không bao giờ hy vọng xa vời mang thai đứa con của anh nữa, sẽ không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như vậy nữa! Hạo Xuyên..."

cô hiểu rất rõ những thủ đoạn của Hình Hạo Xuyên, nếu người phụ nữ nào dám ở trước mặt anh dám mang tâm cơ thì không một ai có một kết quả tốt, huống chi là một người bị anh ném bỏ!"

Hình Hạo Xuyên ghét bỏ hất tay của cô ta ra nói: "cô đã ở đây làm chuyện ngu xuẩn thì chắc phải dự liệu được kết quả như thế nào, Hình Hạo Xuyên tôi sẽ không bao lưu lại những người phụ nữ tự cho là mình thông minh." Muốn mang thai con của anh sao? Không hiểu sao người đàn bà nào cũng ngu xuẩn như vậy, coi như mang bầu được thì thế nào? Anh cũng sẽ ohas bỏ. Muốn làm mẹ của con Hình Hạo Xuyên? Bọn họ, căn bản không xứng!

"Nơi này có năm trăm vạn, đủ cho cô dùng cả đời sau rồi, cái cô cần không phải là cái này sao? Đừng để tôi nhìn thấy cô trong thành này lần nào nữa!" nói xong lạnh lùng, voi tình ném ra cả một đồng tử chi phiếu.

không cần phải có bất kỳ sai bảo nào, bốn gã hộ vệ mặc áo đen đã sớm im lặng đi tới, tàn nhẫn túm lấy người phụ nữ không mảnh vải che thân đang ngồi ở trên đất, kéo ra ngoài.

"Đừng mà!!!" Sòia thê lương gào lên. cô không thể bị đuổi ra khỏi thành phố này được! cô ta là người mẫu, mới nổi lên trong làng người mẫu, lại còn là người tình của tổng giám đốc Hình Thị, không thể bị trục xuất như vậy! không thể được! Nhưng tất cả so với tương tượng của cô ta không giống nhau, cô ta vẫn nghĩ rằng mang thai đứa bé của anh, thì chắc chắn sẽ được ngồi lên vị trí tổng giám đốc phụ nhân của Hình Thị, sao lại biến thành thế này chứ?

Nhưng cô ta không thể nói thêm một câu nào nữa, vì những hộ vệ vẻ mặt lạnh đã lấy một miếng vải nhét vào miệng của cô ta, cứ để nguyên như vậy mà kéo cô ta ra ngoài.

Sofia bị chặt vật lộn đi, đúng là cái kết thật đáng buồn cho một người phụ nữ bởi vì chính lòng tham của mình, mà kết quả liền trắng tay.

Mặt của Hình Hạo Xuyên vô cùng lạnh lùng giống như tới Diêm la đến từ địa ngục ... Hờ hững tiếp tục phân phó.

"Người đâu, đem chặt đứt một cánh tay của người đã làm gián điệp cho cô ta, rồi đuổi đi!." Tương anh không biết sao? Có thể chạy vào được nơi này vào đúng lúc anh trở về, nhất định là đã mua chuộc một người nào đó ở đây mật báo cho cô ta biết.

Hừ, đời này anh hận nhất là sự phản bội, dám phản bội Hình Hạo Xuyên anh thì nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

"Vâng, thưa tiên sinh." Hộ vệ cẩn thận nhận lệnh, không cần đến một khắc, trong sân ở dưới lầu liền nghe thấy một tiếng thét cực kỳ thê lương vang vọng khắp khu nhà, thật giống như là ác quỷ đến từ địa ngục hành hạ con người ta ở núi đao biển lửa. không cần suy nghĩ cũng đoán ta cục diện máu tanh kia, trong đêm tối tịch mịch còn có vẻ càng thêm đáng sợ, làm cho người ta không nhịn được mà kinh hồn bạt vía mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trong phòng mình, Tô Lưu Cảnh nghe thấy tiếng gào thét thê lương, không nhịn được sợ hết hồn hết vía, hai chân cũng không biết là đã nhìn ra từ lúc nào.

Người đàn ông này, thực sự thật đáng sợ.... Đáng sợ, vượt qua cả sự tưởng tượng của cô.

Tô Lưu Cảnh tựa người trên vách tường, theo bản năng nuốt nuốt cổ họng đang khô khốc, tựa như dùng phương pháp này để hoá giải trái tim đang hoảng sợ nhảy lên của mình.

Đúng lúc này lại nghe được một giọng nói trầm ấm mà lại vô cùng có lực truyền đến: "Tô Lưu Cảnh đến đây!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Sự hấp dẫn của anh (một)

Chương 26: Sự hấp dẫn của anh (một)

Một giọng nam trầm thấp mà vô cùng có lực xuyên qua vách tường truyền vào trong tai cô, không cao không thấp, lại thật
siêu như một cơn gió thổi vào vách đá, vào vách đá trở lại

giống như một cơn gió thổi vào vách tường, vang vọng trở lại, tràn đầy từ tính của phái nam, làm cho người ta rung động, đó chính là giọng nói mà mọi phụ nữ không có cách nào...chống cự lại được.

Nhưng vào giờ phút này vang vào tai của Tô Lưu Cảnh, lại làm cho trái tim của cô run lên bần bật, trí óc cũng rối loạn thành từng đoàn.

Mới vừa rồi chính tai cô chứng kiến được toàn bộ chuyện đáng sợ kia, không khỏi toát đầy mồ hôi lạnh, bây giờ nghe thấy giọng của anh gọi mình, thật giống như sấm nổ bên tai, cảm tưởng như vách tường mỏng manh ngăn cách căn bản không tồn tại, người đàn ông cao lớn, ngạo nghễ kia đang đứng ở trước mặt cô, khiến cô theo bản năng lui về phía sau một bước, muốn trốn tránh.

Có lẽ không còn kiên nhẫn được nữa, người kia liền quát khế lên: "Cô cũng muốn bị ném ra ngoài sao? !" Không khó nghe ra trong giọng nói này đang khó chịu đến mức nào, lại còn vang lên trong đêm tối tĩnh mịch, thật giống như Vua bóng tối thao túng cuộc sống nhân sinh.

Lòng của Tô Lưu Cảnh bần loạn, run lên cầm cập, giật nảy người. Người đàn ông này, giọng nói thật gắt gỏng để cho lòng người kinh sợ. Cô không hoài nghi chút nào, nếu trong lúc mấu chốt này mà làm trái lại lời của anh, thì chẳng khác gì con mồi chủ động dâng mình vào trước họng súng, tấm gương của hai người vừa nãy vẫn còn sờ sờ ra đấy thôi.

Tô Lưu Cảnh hít sâu một hơi, đi chân trần bước ra khỏi phòng, ngay cả chuyện mình chưa đi giày cũng quên khuấy đi mất. Đất lạnh dưới chân mơ hồ truyền tới, giống như muốn dùng

phương thức này để cố gắng giữ cho mình tỉnh táo.

Tô Lưu Cảnh, không cần phải sợ! Anh cũng chỉ là một con người, cũng không phải là ma quỷ, sẽ ăn thịt được mày.

Tô Lưu Cảnh nắm chặt đầu ngón tay run rẩy ra khỏi cửa, mấy người hộ vệ mặt không có biểu cảm gì lạnh lùng đứng ở trước cửa, chỉ chờ đợi Hình Hạo Xuyên không hài lòng, tùy thời ra mệnh lệnh cho bọn họ lùi người trái lệnh ra ngoài.

Thấy Tô Lưu Cảnh đã tới, đám cận vệ tự động tách ra hai bên, ý bảo Tô Lưu Cảnh có thể tiến vào.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bên trong khe cửa từ từ mở rộng là một khoảng không toàn là màu đen, tạo nên áp lực cho người ta đến hít thở cũng còn phải khó khăn. Từng phần tử trong không khí đều tràn ngập căng thẳng, sự căng thẳng này tựa hồ vẫn còn lại hơi thở nhuốm đầy nhục dục trước đây không lâu, bá đạo xông vào trong mũi, Tô Lưu Cảnh vốn cố gắng muốn duy trì trấn định lập tức cứng ngắc, nhịp tim mất không chế mà đập loạn lên.

Mà cánh cửa phía sau lưng cô bất tri bất giác chột khép lại, Tô Lưu Cảnh vội quay đầu lại, liền cảm thấy trước mắt đột nhiên có ánh sáng chiếu thẳng tới, ở trong bóng tối cực kỳ chói mắt.

Tô Lưu Cảnh giơ tay lên che lại, vừa mới thích ứng thì đột nhiên lại có ánh sáng, lại nhìn thấy cái đèn thủy tinh nhỏ trên tường vừa vừa sáng mà người đàn ông tuấn đạt mà cường đại đó đang ngồi trên sô pha màu đen bên dưới.

Người đàn ông này toàn thân trên đang để trần, trên người chỉ khoác một cái khăn tắm, ngực mở rộng, phơi bày thân thể cường tráng màu đồng ra bên ngoài, không có nhiều cơ bắp rồi rầm đáng sợ, cũng không vạm vỡ khó coi, dưới lồng ngực tinh trắng đỏ như đang ẩn chứa sức lực khổng lồ có thể bùng phát bất cứ lúc nào, bên hông chỉ có một chiếc khăn tắm rộng thùng thình miễn cưỡng che kín bộ vị mấu chốt, hai cái chân thon dài gác lên bàn, tựa thể ngồi ~~in~~ nhà mà kêu gọi như vậy có thể khiến cho bất kỳ phụ nữ nào cũng không thể khống chế được mà kích động trào đến.

May là Tô Lưu Cảnh không giống như vậy, cũng không dám quay đầu đi, nhưng ánh mắt thì lại không biết nên đặt vào đâu.

Trong tay Hình Hạo Xuyên đang cầm một ly rượu vang đỏ thẫm, con người thâm thúy mà mê người híp lại, tựa hồ như đang nhìn cô, lại như chỉ nhàn nhạt lướt qua, khóe môi như có như không khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong mờ mờ, hơi thở tà mị đặc trưng, lan tràn khắp nơi, giống như muốn bao phủ khắp toàn thân của cô vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Sự hấp dẫn của anh (hai)

Cô bỗng dưng cảm thấy khó thở, cổ bấm móng tay thật mạnh lên lòng bàn tay, rồi hít vào thật sâu hỏi: "Anh, tìm tôi có chuyện gì không?" Cô chưa bao giờ từng cảm nhận được việc mở miệng nói một câu lại khó khăn đến như thế.

"Không muốn nhìn thấy tôi sao?" Nhàn nhạt đáp lại, làm cho người ta không phân biệt rõ rốt cuộc là dấu hiệu trước khi nổi giận hay chỉ là một câu câu hỏi bình thường.

Tô Lưu Cảnh lập tức liền trả lời: "Không! Không có!"

Chất lỏng óng ánh trong ly rượu bằng pha lê trong suốt được nhấp khẩu từ Úc ở lòng bàn tay nhẹ nhàng đưa tạo thành một đường cong xinh đẹp mỹ lệ, cặp mắt đen nhánh thâm thúy nhìn không đến đáy đặt ở trên người cô, chậm rãi nói tiếp: "Mới vừa rồi những chuyện kia cô đều nghe được chứ?"

Theo trực giác nếu nói là phủ nhận, có thể sẽ gặp được hậu quả nghiêm trọng hơn, Tô Lưu Cảnh cắn cắn môi, thấp thòm lo âu gật đầu.

Không phải chứ? Chẳng lẽ lại giết người diệt khẩu? Hay là lại muốn phát tiết hết tức giận ở trong người, chém đứt một cái tay của cô để trừng phạt tội

nghe lên? Làm ơn đi, cô không muốn nghe có được không!

Nghĩ như vậy, liền muốn khóc thét rồi.

Nhìn vẻ mặt biến đổi thật phong phú của cô gái nhỏ, khóe môi của Hình Hạo Xuyên khẽ cong lên, ánh mắt đen nhánh nhìn cô chăm chăm, sâu như vậy, thâm thúy như vậy, cơ hồ muốn nuốt cô vào bụng: "Thế nào, cảm thấy tôi rất đáng sợ sao?"

Cảm xúc của cô đã bị lộ ra trần trụi, bàn tay mảnh khảnh của cô nắm lại thật chặt, tiếp tục gật đầu.

Mà lúc này biểu tình của Hình Hạo Xuyên càng thêm khó hiểu, ưu nhã đứng lên, từng bước từng bước đi tới chỗ Tô Lư Cảnh.

Nhìn thấy Hình Hạo Xuyên từ từ tiến tới gần, từng bước chân đều giống như mang theo ý vị xâm chiếm mãnh liệt, Tô Lư Cảnh không khỏi hốt hoảng, ngón tay nắm lấy thật chặt, cố gắng giữ cho bản thân không chạy trốn khỏi chỗ này.

Cúi người nhìn vẻ mặt quật cường cổ tự trấn định của cô, Hình Hạo Xuyên hơi híp mắt lại, bóng dáng cao lớn giống như người khổng lồ hoàn toàn bao phủ thân thể bé nhỏ, tựa hồ chỉ cần đưa hai cánh tay ra là có thể hoàn toàn nuốt trọn cô gái nhỏ, nhàn nhạt cười, nói: "Rất tốt, quả nhiên là người mà tôi đã chọn, lá gan rất lớn, xác thực không giống với người bình thường."

Thanh âm của anh rất nhẹ, nhưng vẫn có thể xuyên thấu qua linh hồn của con người ta, mang theo lực chấn động cường đại, khiến họ không nhận được mà kinh sợ, run rẩy.

Cái khăn tắm màu trắng tựa hồ chỉ có tác dụng trang trí, căn bản không thể chống đỡ cái gì, làn da màu đồng gần trong gang tấc, mang theo hơi thở phái nam nồng đậm giống y như ánh mắt của anh bá đạo tàn sát ra chung quanh, để cho cô theo bản năng lùi về phía sau.

Anh, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Tô Lư Cảnh khổ sở than thầm trong lòng, trong đầu không biết tại sao lại hồi tưởng lại hình ảnh kiều diễm vừa mới diễn ra trong gian phòng này, còn có cả tiếng va chạm triền miên nóng bỏng trong bóng tối xuyên qua vách tường, mặt lúc trắng lúc xanh, vừa thẹn thùng vừa lúng túng.

Đang mất hồn, không cẩn thận liền dẫm vào vật gì đó ở dưới đất, chỉ ở trong nháy mắt, không kịp túm lấy cái gì, Tô Lư Cảnh hoảng sợ kêu lên, chuẩn bị ngã ngửa ra đằng sau.

Không phải chứ? Đen đuôi đến mức này hay sao? Tô Lư Cảnh nhắm mắt lại, chờ cái gáy của mình chạm đất.

Trong nháy mắt khi vừa ngã xuống, chợt bên hông lại có một sức lực giữ lại, cả người văng văng rơi vào trong vòng tay của ai đó.

Tô Lư Cảnh không ngừng thở hổn hển, thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần, trái tim đập gia tốc trong lồng ngực, cái tay đặt ở bên hông cô giống như một gọng kim kiên cố, rốt cuộc cũng có thể thả lỏng rồi, liền vỗ lên ngực nói: "Cảm ơn. . . ."

Hình Hạo Xuyên cũng không đáp lại, chỉ đưa cặp mắt thâm thúy hài hước nhìn cô, khóe môi lại vẽ lên một đường cong thần bí, tựa hồ như đang nhắc nhở cô cái gì, cũng mơ hồ mang theo chút ái muội ở trong đó.

"?" Tô Lư Cảnh nghi hoặc nhìn anh, theo ánh mắt của anh nhìn xuống phía dưới, cái tay của cô không biết từ lúc nào lại đang cầm một sợi dây màu trắng.

Cái dây này từ đâu ra? Tô Lư Cảnh quan sát đoạn dây đột nhiên cảm thấy đã từng gặp qua ở đâu đó rồi, con mắt lơ đãng thoáng nhìn qua, ngu ngơ cảm thấy có gì đó không đúng. Ánh mắt lại đưa xuống dưới lần nữa, lúc này mắt của Tô Lư Cảnh đột nhiên tròn to, người đàn ông đang ôm cô trần trụi toàn bộ phơi bày ra ngoài không khí, không một mảnh vải che thân!

Lồng ngực như ản như hiện hoàn toàn mở rộng, cái khăn tắm rộng thùng thình cũng đang tụt xuống, đem cả thân hình như tượng Hy Lạp kia lộ ra ngoài, ngay cả cơ bụng bần chắc, hai chân thon dài trắng tấp, cùng với vật nóng bỏng ở giữa nữa ——

"A ——! ! !"

Tô Lư Cảnh như bị chạm điện nổ oành một cái, dùng sức giãy ra khỏi lồng ngực đang dính chặt vào trên người, đôi mắt xinh đẹp mở to đến đáng thương: "Anh, anh. . . ." Làn da trắng như tuyết đỏ bừng lên, cũng không biết nên nhìn về phía nào nữa.

Hình Hạo Xuyên tà mị nhếch môi nói: "Có thể trả lại dây lưng cho tôi trước được không? Còn nữa ——" tựa hồ cảm thấy khoảng cách như vậy quá mức xa, Hình Hạo Xuyên liền tiến gần hơn một bước, bức cho cô gái nhỏ đang kinh sợ không thể lui trong góc được nữa, vậy cô lại nói tiếp: "Cô vẫn thích chủ động như vậy sao?" Giương mặt hoàn mỹ giống như Satan vô cùng hấp dẫn cúi sát lại gần cô mà trêu chọc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Phục vụ anh tắm (một)

Nghe được lời nói gần như trêu đùa của anh, mặt của Tô Lưu Cảnh sắp bùng đến nơi, vội vàng đem đai lưng nóng phồng tay nhét trả lại cho anh, hai tay dùng sức chống lên ngực của anh, đầu ngón tay vẫn nóng bừng, hốt hoảng nói: "Trả lại cho anh! Buông . . . . . Buông tôi ra!"

Tô Lưu Cảnh thật rất xấu hổ, anh làm vậy là có ý gì, cho là cô cũng giống như loại phụ nữ tùy tiện như Sofia sao?

Hình Hạo Xuyên đã sớm dự liệu được phản ứng của cô, vung cánh tay lên, trước khi Tô Lưu Cảnh tránh né liền kéo cô vào trong ngực của mình, để người cô dán lên người anh thật chặt, đôi lông mày tuấn dật khẽ giương lên: "Nếu mà tôi nói không thì sao?" Hô hấp cực nóng trực tiếp phả vào chóp mũi cô, hơi thở mập mờ trêu đùa ập tới.

Tô Lưu Cảnh nỗ lực tránh thoát, nhưng không có chút tác dụng nào, chau mày tức giận nói: "Tiên sinh, ngài gọi tôi tới đây rốt cuộc là có chuyện gì?"

Hơn mười phút trước, anh vẫn còn đang triền miên với một người phụ nữ khác ở nơi, mà bây giờ lại đối với cô. . . . . đối với cô như vậy, thật là quá đáng!

Hình Hạo Xuyên thương thức vẻ mặt sắp nổi trận lôi đình của cô, đột nhiên nhận thấy đùa giỡn với cô cảm giác cũng không tồi, cố làm ra vẻ ngẫm nghĩ một lát, sau đó nhếch môi gần từng chữ: "Phục vụ tôi, tắm."

"Cái gì?" Tô Lưu Cảnh lập tức bối rối, chỉ ngây ngốc đứng nhìn anh, tựa hồ như đang suy nghĩ mới vừa rồi mình có phải thính giác của mình có vấn đề gì hay không. Phục vụ anh ta tắm? !

"Thế nào, chưa nghe rõ sao?" đầu ngón tay của Hình Hạo Xuyên khẽ vuốt ve cằm của cô nói.

Tư thế mập mờ, giọng nói lại nguy hiểm khiến Tô Lưu Cảnh không hề do dự, vội tránh khỏi ngực của anh, cắn răng đáp lại: "Được, tôi sẽ đi ngay bây giờ."

Chỉ chốc lát sau nước tắm đã chuẩn bị xong xuôi, Tô Lưu Cảnh nhất mực cung kính cúi đầu nói: "Tiên sinh, nước pha xong rồi." Nhưng trong lòng lại khổ sở thâm than, rốt cuộc anh ta còn muốn làm gì nữa? !

Hình Hạo Xuyên không trả lời, vô cùng tự nhiên cởi áo choàng tắm trước mặt cô, không thêm đề ý đến việc cơ thể tinh tráng của mình đã hoàn toàn lộ ra bên ngoài, giống như một bậc đế vương ưu nhã mà thân nhiên đi vào phòng tắm.

Tô Lưu Cảnh đỏ mặt, mắt cũng không tự chủ mà nhìn sang chỗ khác, nghe được tiếng cửa phòng tắm đóng lại, cứ tưởng rằng rốt cuộc đã có thể nghỉ xả hơi, không nghĩ tới cửa lại được mở ra lần nữa, giọng nói trầm thấp mà không mất vẻ lạnh lùng truyền tới: "Tô Lưu Cảnh, vào giúp tôi kì lưng."

Phòng tắm, lửa thể, kì lưng! Những từ này hoàn toàn đánh tan tinh táo của Tô Lưu Cảnh, thét to: "Không được!"

Theo tiếng thét chói tai như chém đinh chặt sắt của Tô Lưu Cảnh cả gian phòng đột nhiên liền an tĩnh lại, thời gian đứng vào thời khắc này hình như cũng đang dừng lại.

"Sao?" Chỉ một thán từ ngắn ngủi, nhưng thật giống như đang hạ nhiệt độ trong phòng xuống thêm năm độ, xem tiếng thét kiều diễm mới vừa rồi trong không khí chỉ là ảo tưởng.

Hình Hạo Xuyên chậm rãi từ trong phòng tắm đi ra tựa người lên trên khung cửa, ánh mắt tràn đầy tà mị giờ phút này lại âm trầm mãnh liệt như đáy biển, hài hước nói: "Ha ha, cô chính là phụ nữ đầu tiên dám cự tuyệt tôi, nhưng Tô Lưu Cảnh, " giọng nói của anh mang theo hơi thở đầy nguy hiểm: "Cô hình như đã quên mất thân phận của mình rồi." Tư thái hoàn mỹ cường đại giống y như một đế vương.

Một câu nói bình thản lại trầm thấp như vậy, nghe không ra bất cứ cảm tình nào, không có cảnh cáo, cũng không có uy hiếp, nhưng thật giống như một quả bom nổ tung oanh tạc, khiến cả người Tô Lưu Cảnh lập tức chấn động.

Thân phận của cô. . . . .

Nếu anh ta không nhắc nhở, thì mới vừa rồi cô cơ hồ đã quên thân phận của mình. Đúng vậy, anh ta mới là chủ nhân của nơi này, mới là người đứng ở tầng cao nhất đặt ra quy chế cho tòa thành này. Tại sao lại dám cự tuyệt chứ?

Nghĩ như vậy, tay của Tô Lưu Cảnh từ từ nắm chặt lại.

Hình Hạo Xuyên cũng không thêm đề ý chút nào đến vẻ cô đơn đang tản ra từ trên người cô, xoay người lần nữa đi vào phòng tắm, lại tiếp tục châm chọc: "Yên tâm, tôi cũng không có bao nhiêu hứng thú với dáng người như sân bay của cô đâu."

Điều này cũng rất chuẩn xác, mỗi một người phụ nữ của anh ai mà không phải là báu vật vô cùng xinh đẹp, có lỗi có lỗi, mà khẩu vị của anh lại cực kỳ kén chọn, dung mạo, hình thể, phong cách ăn mặc ở phương diện nào cũng đều phải đạt yêu cầu. So sánh với Tô Lưu Cảnh, một cô gái non nớt, còn chưa thành thực người nào mà chẳng chiếm ưu thế hơn.

Sao mà cô không nghe ra anh đang châm chọc mình cơ chứ, trái tim vô cùng đau đớn, móng tay dùng sức cắm sâu vào trong lòng bàn tay, hàm răng trắng muốt cắn chặt lên môi tạo nên những vết mờ mờ, sau đó liền lấy hết hơi sức nhấc chân gian nan đi vào.

Q.1 - Chương 29: Phục vụ anh tắm (hai)

Trong phòng tắm bốc hơi nghi ngút, những tầng hơi nước mù mịt dần dần tản ra xung quanh, mang theo hơi nhiệt nóng ảm dính vào trên da, muốn gạt đi cũng không gạt được, như muốn xuyên thấu qua tầng sương mỏng manh kia qua làn da ngấm vào trong xương tủy.

Khói mù lượn lơ mong lung, trong bồn tắm sóng nước mênh mông, dưới vòi hoa sen vàng rực, nước nóng cuộn cuộn phun xuống, lại từ trong bồn tắm tràn ra, người đàn ông tinh tráng kia đang thoải mái nằm ở trong đó mặc cho nước chảy rào rào lên da thịt màu đồng của mình, làn da được dòng nước cọ rửa ánh lên một tầng sáng chói, càng lộ vẻ cường tráng cùng. . . .mê hoặc.

Tô Lư Cảnh đứng ở cửa phòng tắm, ngập ngừng đứng im bất động, mắt nhìn chăm chăm lên sàn nhà ướt, trên mặt cũng hồng rực lên, mũi chân vô ý thức đi đi trên sàn, đó là chính là thói quen mỗi khi cô gặp điều gì khó xử..

Trong làn hơi nóng bóng không nhìn thấy rõ biểu tình của Hình Hạo Xuyên, đôi mắt sắc lúc này đang híp lại, lười biếng nhìn cô, giống như con báo đang nghỉ ngơi nhưng tùy thời đều có thể bắt chợt nhào vào cắn xé, nuốt vào trong bụng.

Nhìn thấy Tô Lư Cảnh đang khần trương, trong mắt của Hình Hạo Xuyên xẹt qua một tia sáng lấp lánh, thân nhiên nói: “Tới đây, kỳ lưng giúp tôi.”

Thân hình Tô Lư Cảnh cứng đờ, nhưng nhìn vào con người sâu không thấy đáy kia của anh, tất cả cự tuyệt đều không thể nói ra thành lời, quan hệ của bọn họ giống như một hệ sinh thái (*chuỗi thực vật sinh tồn trong tự nhiên), mà cô nhất định là con rối mặc anh tùy ý chơi đùa, một khi không hài lòng, tùy thời có thể bóp cho nát báy.

Nhưng chuyện giúp đàn ông kỳ lưng, chuyện này quá mức thân mật, cũng quá mức mật mờ, chuyện này thật sự vượt quá sự tiếp nhận của cô, mười tám năm nay chưa bao giờ trải qua, nhưng rồi lại không thể không nghe theo.

Nặng từng bước cứng ngắc đến gần, bàn chân trần của cô dẫm lên mặt nước đang không ngừng tràn ra trên sàn, làm bắn ra xung quanh. Dưới tầm mắt nóng bỏng của Hình Hạo Xuyên, cầm khăn lau trên bồn tắm lên, ngón tay không không chế được mà run rẩy, muốn chạy trốn, rồi lại bị biểu tình trêu đùa của anh mà chậm rãi đưa khăn lên cái lưng to lớn, nhiệt độ trên lưng của anh cơ hồ muốn làm phỏng tay của cô, nước nóng vẫn không chảy vào trên lưng anh, dưới cơ bắp trắng kiện, đường cong hoàn mỹ giống như dây công tính toán muốn cho người thết lên chói tai!

“Còn phải bắt tôi đợi bao lâu?” Hình Hạo Xuyên nhử mảy nói, không khó nghe ra sự khó chịu trong đó.

Tô Lư Cảnh cả kinh, cố nén khần trương và sợ hãi của mình, ra sức kỳ cọ.

“cô không có tí hơi sức nào sao?” Người đàn ông không nhịn được lại lên tiếng.

Tô Lư Cảnh khẽ cắn môi, vội vã tăng thêm sức lực.

Người đàn ông thích ý nhắm mắt, hưởng thụ sự phục vụ của cô.

Ở bên trong không khí nóng hầm hập này Tô Lư Cảnh thật sự khó chịu, đầu óc choáng váng mơ hồ, giống như tùy thời có thể té xỉu vậy, không chỉ có thêm mồ hôi từ trên trán chảy xuống, khiến tầm mắt càng trở nên nhòe hơn.

Lau thật lâu mới rốt cuộc kết thúc, Tô Lư Cảnh vội nói: “Tiên sinh, kỳ tốt lắm rồi, tôi có thể đi ra chưa?”

Người đàn ông lại không nói lời nào, giống như là đang ngủ thiếp đi, Tô Lư Cảnh muốn nhân cơ hội này liền chạy đi, vậy mà một cánh tay thon dài lại túm chặt lấy cổ tay cô, còn chủ nhân của nó lại chậm rãi nói: “cô quên, còn phía trước nữa sao.”

Cái gì? Phía trước?

Tô Lư Cảnh trừng to hai mắt không thể tin nổi nhìn anh, nhưng chống lại cô là cặp mắt lạnh lẽo không thể phản kháng kia, ngay cả cự tuyệt cũng không có tư cách, Tô Lư Cảnh chấp nhận nhắm mắt lại cầm khăn lên, lau ngực của anh, hàm răng cơ hồ cắn nát cánh môi.

Tô Lư Cảnh à, ai bảo anh ta đã mua mảy chứ, ai bảo mảy mắc nợ anh ta, mảy chỉ là thường dân nhỏ bé, sống dưới đáy của xã hội sợ rằng ở trong mắt bọn họ chẳng khác gì con kiến hôi cả, mà đã là con kiến hôi, thì làm gì có quyền lựa chọn.

Từng giọt nước tí tách từ vòi hoa sen hắt vào, giống như mưa xuân vậy, chiếc áo sơ mi trắng đơn giản trên người Tô Lư Cảnh, nhanh chóng bị hắt ướt nhẹp, nham nháp dính trên người, vô cùng khó chịu, nhưng ở trong mắt của Hình Hạo Xuyên lại là một quang cảnh khác.

Những giọt nước hắt lên trên người của cô, làm cho chiếc áo màu trắng nhanh chóng bị ướt nhẹp, dán thật chặt ở trên người, bao bọc khít khao bộ ngực

sữa non mềm ngay cả chiếc áo ngực nhỏ nhỏ bên trong cũng trở nên trong suốt, cô đang cúi đầu kỳ cọ, nên chỗ cổ bởi vì tư thế này mà tự nhiên hướng ra phía ngoài, tư thế như vậy giống như đang cố ý quyến rũ anh, dâng mình đến trước mặt của anh.

Những tia nước từ phía trên phun xuống hắt lên trên gương mặt không hề có chút son phấn nào, thanh thanh tú tú, trắng nõn mượt mà lấp lánh động trên gò má hồng nhuận, giống như hoa bách hợp vào buổi sớm mai quyến rũ lay động lòng người.

Hô hấp của Hình Hạo Xuyên từ từ trở nên nặng nề, phả vào trên mặt Tô Lưu Cảnh ngứa ngáy, khó chịu, vừa định giơ tay lên lau đi, không nghĩ tới cánh tay của mình lại bị người ta bắt lấy, cả người không chịu được khổng chế liền bị kéo đi.

“A!” Tô Lưu Cảnh hoang mang sợ hãi hét rầm lên, chỉ nghe “bì bôm” một tiếng, cả người cũng bị kéo vào trong bồn tắm, trong khoảnh khắc liền ngã vào lồng ngực cường tráng, làm nước từ trong bồn tắm trào ra rào rào, tràn hết ra sàn nhà.

Toàn thân Tô Lưu Cảnh đều ướt đầm, giùng giàng cố gắng ổn định cơ thể, rồi lên tiếng chất vấn: “Anh làm gì thế?” Lại đối mặt với đôi mắt tràn đầy ham muốn, bên trong viết đầy dục vọng nồng đậm.

Hình Hạo Xuyên cười nhạt, trong mắt nhìn không sót một thứ gì, ngón tay đặt lên môi cô ái muội vuốt ve.

Anh vốn chỉ muốn trêu chọc cô nhóc này một chút, nhưng không nghĩ rằng lại bị cô gọi lên ham muốn. Nhưng nếu cô đã khơi lên thì cô phải phụ trách dập lửa!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 30: Phục vụ anh tắm (ba)

Dưới làn nước trong suốt, người đàn ông đang đặc biệt động tình nhìn không sót một cái gì trên cơ thể non nớt, lúc này Tô Lưu Cảnh làm sao không biết ý nghĩa trong ánh mắt anh cơ chứ, hoảng hốt muốn chạy ra khỏi bồn tắm, lại bị anh kéo về, một lần nữa liền quay trở về trong ngực của ai chưa, còn chưa kịp phản ứng, một nụ hôn bá đạo cơ hồ làm cô hít thở không thông ập đến.

Tô Lưu Cảnh không có sức để kháng cự lại, thậm chí ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, vòng eo gắt gao bị khóa lại, chống đỡ lên trên ngực anh, mùi hương đặc trưng của phái nam tập kích vào trung khu thần kinh, đôi môi cứng rắn mà cường thế ngậm lấy cánh môi mềm mại của cô, dùng sức cọ xát, liếm láp cánh hoa anh đào, đầu lưỡi xông vào giữa hai hàm răng đang kẹp chặt lại, cố gắng chui vào trong miệng của cô.

"Bỏ ra. . . . . Tôi. . . . ." Tô Lưu Cảnh nhắm chặt hai mắt kháng cự, hai tay chống trước ngực anh ra sức khước từ, vậy mà không có cách nào tránh thoát được, bất chợt cái tay ở bên hông mập mờ mà càn rỡ bấm lên eo cô một cái, cảm giác xa lạ như có dòng điện chạy qua làm cho cô vừa run rẩy vừa đau đớn. Tô Lưu Cảnh bị đau há miệng ra kháng nghị, nhưng không ngờ anh lại nhân cơ hội này cạy hàm răng của cô ra, xâm nhập chiếm lấy hương vị ngọt ngào trong cái miệng xinh xắn.

Đầu lưỡi của anh không hề để ý chút nào đến sự kháng cự lại của cô, tùy ý khuấy đảo liếm láp, mang theo nhiệt độ nóng bỏng truyền vào bên trong, hương vị của phái nam cùng với mùi bạc hà nhàn nhạt, giống như một loại chất độc vọt vào trong óc, bàn tay cực nóng càn rỡ vuốt ve qua lại, đối với mỗi người đàn bà khác hẳn như ai cũng mong ước có được nụ hôn nhiệt liệt của anh, nhưng với Tô Lưu Cảnh thì ngược lại, đó chỉ là một loại hành hạ.

Tô Lưu Cảnh nhắm chặt hai mắt, lúc này cô chẳng khác gì một con cừu nhỏ bị tùy ý vuốt ve, không có chút năng lực phản kháng nào, chỉ có thể nhận lấy sự đùa bỡn của "Chủ nhân".

Cô như vậy, ngay cả chính bản thân cũng cảm thấy mình cực kỳ hèn mọn.

Đợi đến khi anh buông cô ra, Tô Lưu Cảnh vô lực nằm ở trên người Hình Hạo Xuyên, thở hổn hển, ra sức hít thở không khí vào trong lồng ngực.

Trên đỉnh đầu lại truyền đến một giọng nói trầm thấp nhưng lại mang theo mấy phần cưng chiều: "Đồ ngốc, hít thở đều sẽ không sao?"

Chưa bao giờ được cưng chiều như vậy khiến cho Tô Lưu Cảnh thụ sủng nhược kinh, mở to hai mắt kinh ngạc mà nhìn người đàn ông trước mặt.

Trong lòng mắt thâm thúy kia, lóe một chút vui vẻ, cưng chiều, cùng với một tia khiến cho Tô Lưu Cảnh không thể nào tin nổi, tựa hồ gọi là. . . . . Dịu dàng?

Một Hình Hạo Xuyên như vậy, thật sự là người vừa trước đây không lâu nổi giận đùng đùng trắng trợn ném một người phụ nữ trần trụi khác ra ngoài, hơn nữa còn chém đứt một cánh tay của người hầu sao?

Ánh mắt như thế, quả thật làm cho người ta không đòi mất được, cũng không trách được có nhiều người phụ nữ nối tiếp nhau tre già măng mọc cam nguyện nhảy vào hố lửa.

Gò má của Tô Lư Cảnh không được tự nhiên xấu hổ đỏ ửng lên, còn chưa biết phản ứng như thế nào, thì người kia đã cúi xuống lần nữa, lần này không giống với nụ hôn đơn thuần vừa rồi, hành động trở nên thô bạo mà nóng nảy, mang theo nồng đậm ham muốn, ngay cả hô hấp cũng vẫn đục phàn nào, hai tay thon dài càn rỡ thăm dò vào trong áo sơ mi của cô, muốn cởi bỏ những thứ đang ướt đầm che đậy trên người cô.

Tô Lư Cảnh hít vào một hơi, thét to: "Đừng!".

Vậy mà Hình Hạo Xuyên lại tựa hồ như không nghe thấy, điên cuồng xé rách quần áo của cô, đôi môi mòng nhiệt tình ở trên cần cổ trắng ngần để lại ấn ký của mình, hơn nữa còn không ngừng lan xuống phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Á, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 31: Phục vụ anh tằm (bốn)

"Buông tôi ra!" Mắt thấy quần áo của mình sắp bị cởi ra, Tô Lư Cảnh liền giãy giụa cố thoát thân, dưới tình thế cấp bách, liền cúi đầu cắn một cái lên trên cánh tay của Hình Hạo Xuyên, để ngăn cản hành động của anh.

Dưới hàm răng bấp thịt của người đàn ông trong nháy mắt liền cứng ngắc, động tác cũng đình trệ.

Cho đến khi chân răng truyền đến cảm giác tê dại, mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập ở trong khoang miệng, Tô Lư Cảnh mới buông ra nhìn thấy vết răng trên cánh tay của anh hốt hoảng thở hổn hển, khiếp sợ nhìn người đàn ông kia từ nãy giờ vẫn không nói một lời.

Anh khê híp mắt lại, tức giận từ đáy mắt tràn ra, giống như con báo đã bị chọc giận, cả người tản ra khí lạnh, khiến Tô Lư Cảnh theo bản năng liền sợ hãi, tự nhủ trong lòng: Tránh đi! Chạy đi! Lập tức chạy trốn thôi! Nếu không hậu quả sẽ tuyệt đối không cách nào chịu đựng được!

Nhưng cả người như thể bị đóng băng, không tài nào nhúc nhích được.

Tay của Huỳnh Hạo Xuyên dùng sức nâng cằm của cô, miệt thị cười lạnh một tiếng, khê quát lên: "cô lại dám phản kháng? Tô Lư Cảnh, cô thật đúng là không sợ chết! Hình như cô đã quên, mình là người đã được tôi mua về!"

Tâm thần Tô Lư Cảnh chợt chấn động, bị sát khí nồng đậm trong mắt của anh dọa sợ khiến mắt bỗng dưng mở to, đôi môi thì trắng bệch.

Lời nói mang theo khinh miệt như vậy, giống như một dòng điện quang đánh vào trong lòng Tô Lư Cảnh, vừa bỏng rát vừa đau đớn, mới vừa rồi còn đang bắn loạn nóng hừng hực lập tức bị ném vào hầm băng, lạnh lẽo từ xung quanh đâm tới, giống như từng mũi kim bén nhọn đâm vào trong da thịt, đau nhói khó nhịn.

Tô Lư Cảnh liều mạng nắm chặt lòng bàn tay, cố gắng trấn định nói: "Khê..... Khê ước không viết chuyện này....." Lời vừa nói ra không tự giác liền run rẩy, khí thế của người đàn ông này thật quá mức cường đại.

"Ha ha, khê ước?" Anh giống như đang nghe chuyện cười, tay nắm lấy cằm cô càng thêm dùng sức, đưa khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cô làm ra vẻ trấn định tới trước mặt mình nói: "Tôi mới chính là người đặt ra quy tắc của trò chơi này, nói chuyện khê ước với tôi, có phải cô đã quá tự tin hay không, hả?"

Anh lập tức hỏi ngược lại, tư thái và giọng nói như vậy chẳng khác gì một đấng tối cao, đưa mắt nhìn từ trên xuống xem xét đánh giá cô thật kĩ lưỡng, ánh mắt cực kì lạnh lẽo: "Được rồi, chúng ta sẽ nói tới phần khê ước một chút, điều thứ nhất thân thể của cô hiện tại thuộc quyền sở hữu của tôi, tôi lệnh cho cô làm bất cứ chuyện gì, cô đều không được cãi lời."

Tô Lư Cảnh cắn chặt môi dưới, toàn thân không khác chế được mà phát run, sắc mặt vốn tái nhợt lại trắng thêm mấy phần, giống như một đóa hoa phiêu linh trong gió, tùy thời có thể nát vụn thành từng mảnh.

Hình Hạo Xuyên thật tức giận, lạnh lùng giễu cợt nói: "Tô Lư Cảnh, không cần phải giả vờ thuần khiết với tôi, cô và những người phụ nữ khác có gì khác nhau chứ?"

Nghe anh nói vậy, cả người Tô Lư Cảnh càng thêm lạnh lẽo, cái lạnh này từ trong xương truyền ra, xâm lấn toàn thân.

Đúng vậy, cô và những người phụ nữ kia có gì khác nhau? không phải đều vì tiền mới đi theo anh ta sao. Giống nhau từ trong xương, giống nhau ở chỗ đều hạ tiện, vì tiền mà ngay cả mình cũng có thể bán. Có cái gì khác nhau chứ? Hỏi rất hay, có cái gì khác nhau chứ..... Cam chịu số phận đi, mày cũng nên chấp nhận.....

Khỏe môi của Tô Lư Cảnh tự nâng lên nụ cười châm biếm, bàn tay mới vừa rồi khước từ anh chạm vào lúc này cũng vô lực rũ xuống, chấp nhận nhắm chặt hai mắt lại, nhưng khỏe mắt lại mơ hồ có nước chảy ra, coi như cố gắng che đi nữa cũng không thể nào che giấu được, hội tụ thành con sông nhỏ nhỏ thuận dòng mà xuôi xuống.

Hình Hạo Xuyên nhìn dáng vẻ yếu ớt tùy thời đều có thể từ trời cao rơi xuống tan xương nát thịt, cùng với vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng của cô, không khỏi phiền não, đẩy cô ra nói: "Cút! Cút ra ngoài cho tôi!"

Tô Lư Cảnh bị đẩy ra, không có bất kỳ phản kháng, thuận theo lời của anh từ trong nước đứng lên, bàn chân trần từng bước từng bước đi trên sàn nhà lạnh lẽo, quần áo ướt đầm dẫm thật chặt vào thân thể nhỏ nhắn, càng thêm gầy guộc mong manh. Từng giọt nước lớn theo mái tóc thật dài chảy xuống, rơi vào người, nhếch nhác đến đáng thương, dưới chân lảo đảo, ngay cả mắt cá chân cũng xanh trắng một mảnh, giống như tùy thời có thể ngã xuống vậy.

Hình Hạo Thiên nhìn theo bóng lưng yếu ớt của cô, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác thất bại đã lâu chưa từng có, chợt từ trong nước đứng lên, cầm khăn tắm bọc lấy nửa thân dưới của mình, rồi bước nhanh đến phía trước ôm lấy Tô Lư Cảnh loạng choạng như sắp ngã nhào.

Tô Lư Cảnh sợ hãi kêu lên một tiếng, ngay sau đó lại cắn chặt lấy đôi môi, không dám thốt ra bất kỳ một chữ nào.

Hình Hạo Xuyên nhìn vẻ mặt sợ hãi kia, giống như xuyên thấu qua gương mặt đó thấy Nhược Nhược đang bị thương vậy, phiền não trong lòng càng tăng lên, sải bước đem người trong ngực ôm ra khỏi phòng tắm, ném vào trên giường lớn.

Đôi mày nhăn lại nhìn cô thật sâu rồi không nói một lời xoay người rời đi.

Thấy cửa phòng đóng lại ngay trước mắt, Tô Lư Cảnh ôm chặt lấy chân, hàm răng dùng sức cắn lên, vậy mà vẫn không ngừng run rẩy, thân thể co rút lại, yên lặng vùi đầu vào trong chăn, không muốn để cho nước mắt yếu ớt bại lộ ở bên ngoài ánh sáng.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thê Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Đi gặp mẹ Hình (một)

Tô Lư Cảnh là bị những tia nắng chói chang đánh thức, xoa xoa mái tóc rối bù cùng với ánh mắt mờ mịt, lúc này mới phát hiện ra tối hôm qua bất tri bất giác khúc ngủ thiếp đi.

Cửa bị gõ vang theo tiết tấu, một nữ hầu gái không biểu cảm gì đi tới nói: “Tô tiểu thư, tiên sinh mời cô nhanh chóng xuống lầu.”

“À...vâng...” Tô Lư Cảnh nhẹ giọng trả lời.

Tô Lư Cảnh soi mình trong gương, mặt mũi nhếch nhác, quần áo xộc xệch, nhẹ nhàng nghiêng hai mắt lại, vuốt vuốt mái tóc dài, chân không bước xuống giường.

Lúc xuống lầu, Hình Hạo Xuyên đang ngồi ở trên ghế sofa kiểu cung đình của Anh xem tài liệu, trong tay là một ly cà phê thơm nồng, ưu nhã thường thức, Lư Thừa vẫn còn đứng ở sau lưng anh như cũ, cung kính đem tài liệu theo thứ tự trình lên cho anh xem.

Nhìn thấy Tô Lư Cảnh đi xuống, Hình Hạo Xuyên cũng không tỏ thái độ gì, chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, rồi tiếp tục xem tài liệu của mình, tựa hồ như cả đêm trước thật chỉ là tưởng tượng của bản thân cô, tàn bạo, nổi giận, tắm rửa, gì gì đó cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Tô Lư Cảnh bức rức đứng đó, không biết phải làm gì, khoảng cách không gần không xa, cự ly càng thể hiện nội tâm bài xích của cô. Người đàn ông này hoàn mỹ được giống như một bá tước châu Âu cổ, nhưng mà sự tức giận của anh, cô vạn lần không dám thử lần nữa.

Rất cuộc cũng chờ đến lúc anh xử lý xong phần tài liệu kia, mới dành ra một chút thời gian tới Tô Lư Cảnh đang ngây ngô đứng ở nơi đó.

“Thím Bình, dẫn cô ấy đi xuống tân trang lại một chút.” Giọng nói bình thản vô cùng giống như đối đãi với một vật phẩm có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

“Vâng, thưa tiên sinh.” Thím Bình cung kính đáp lại, sau đó đưa mắt quan sát chiếc áo sơ mi rẻ tiền mà Tô Lư Cảnh đang mặc trên người nói: “Tô tiểu thư, xin mời.”

Tô Lư Cảnh mấp máy môi, lông mi thật dài vẫn nhìn xuống nên không nhìn rõ biểu tình của cô ra sao, sau đó theo thím Bình đi xuống, vì đã xoay người đi nên cũng không nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của Hình Hạo Xuyên.

Giống như con rối bị người ta giật dây, Tô Lư Cảnh ngờ ngác mặc cho đám người cởi quần áo của mình ra, thay một bộ quần áo mới vào, tiếp theo là tóc, ngay cả ngón tay cũng đều không bỏ qua, khiến Tô Lư Cảnh không khỏi hoài nghi, mình chẳng khác gì một con búp bê không có linh hồn.

Đợi đến lúc hoàn thành, Tô Lư Cảnh nhìn thấy trong gương một cô gái xa lạ khoác trên người một bộ váy màu trắng phiêu dật mỹ lệ, trong lòng không có bất kỳ cảm khái nào mà lại trống rỗng đến đáng sợ, tựa hồ như thân xác thuộc về mình lại bị người khác cướp đi, cũng không còn giống như ngày trước nữa.

Trong phòng khách, Hình Hạo Xuyên đang cầm trong tay báo cáo của tháng trước, thỉnh thoảng cúi xuống nhìn Lư Thừa về sự thay đổi nhân sự quản lý gần đây của công ty, sau đó đưa ra mệnh lệnh, nói xong liền cầm cốc cà phê mạ vàng tinh mỹ, đưa lên miệng uống.

Mắt vô ý nhìn sang, trong chớp mắt bỗng nhiên mất hồn.

Chỉ thấy một cô gái mặc váy dài màu trắng chậm rãi đi về phía anh, giản dị mà thời thượng, lá sen dưới làn váy theo bước chân nhẹ nhàng tung bay, càng làm nổi bật làn da mềm mại trắng nõn, tản ra sáng bóng y hệt trên châu, đôi môi giống như cánh hoa anh đào quyến rũ mê người, lông mi thật giống như cánh bướm khẽ run, vô ý tiết lộ ra đôi mắt trong vắt như pha lê, tóc dài mượt giống như thác nước rủ xuống, trên cần cổ trắng muốt là sợi dây chuyền ngọc trai, càng làm nổi bật lên xương quai xanh mảnh khảnh của cô.

Ánh mắt của Hình Hạo Xuyên quá mức nóng rực, cơ hồ muốn đem cả người cô từ thân thể đến trái tim hoàn toàn nhìn xuyên thấu, khiến tâm tình Tô Lư Cảnh vốn đang thấp thỏm càng thêm lo lắng. Hàm răng trắng muốt cắn xuống môi dưới, ánh mắt rũ thật thấp tránh ánh nhìn của anh.

Ước chừng qua nửa phút Hình Hạo Xuyên mới ý thức được rằng mình đang mất hồn, tầm mắt cực kỳ nóng bỏng mới vừa rồi lập tức âm trầm xuống, bỏ tài liệu trong tay xuống, nói: “đi thay bộ váy này đi!”

Tô Lư Cảnh kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh, căn bản cũng không hiểu tại sao vẻ mặt của anh lại biến hóa nhanh đến như vậy. Đám thím Thẩm cũng đang nghĩ như thế.

“không nghe thấy sao? Nhanh đi đổi cái khác!” Hình Hạo Xuyên lớn tiếng nói.

“Vâng, vâng.” Thím Bình vội lên tiếng trả lời.

Nhưng ngay khi Tô Lư Cảnh vừa chuẩn bị rời đi, Hình Hạo Xuyên lại mở miệng nói: “Đợi đã.” Lông mày tuấn dật không biết vì sao lại nhíu lên, chau sâu như vậy, sau đó không nhìn cô nữa, xoay người đi ra khỏi phòng khách nói: “Thôi, cứ như vậy đi. đi theo tôi.” Trong giọng nói tựa hồ cất giấu cảm giác bị thất bại mà phức tạp.

Tô Lư Cảnh thật sự không thể giải thích vì sao anh lại thay đổi thất thường như thế, nhưng nhìn thấy vẻ mặt âm trầm kia, tất cả nghi vấn đều nuốt ngược trở lại, giống như búp bê vải nhu thuận mà vô lực đi theo bước chân của anh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Đi gặp mẹ Hình (hai)

Bên trong xe yên tĩnh đáng sợ, Hình Hạo Xuyên vắt chéo hai chân ngồi ở một bên, im lặng không lên tiếng, đôi mắt thâm thúy mà sắc bén hiện đang khép hờ, tựa như đang nhắm mắt dưỡng thần, cho dù có như thế thì tư thái này vẫn rất cao quý ưu nhã không phải ai cũng có được phong thái như vậy.

Tô Lư Cảnh không được tự nhiên ngồi ở trong góc, hận không co rút thành một chấm nhỏ để cách người đàn ông này xa một chút. Anh ta mang cô ra ngoài rốt cuộc là muốn đi đến chỗ nào?

Cô rất muốn hỏi, nhưng lại không dám, đành phải ngồi yên lặng.

Từ cửa xe nhìn ra ngoài quang cảnh đẹp đẽ lần lượt thay đổi, tim của Tô Lư Cảnh vô cùng mệt mỏi phập phồng theo những ánh sáng liên tục chớp lóe kia, đột nhiên qua tấm kính thủy tinh trong suốt cô nhìn thấy anh mở mắt ra.

Hại Tô Lư Cảnh lộ bộ phận giật mình.

Qua tấm kính kia, đôi mắt sắc giống như bảo thạch sáng chói mắt, cơ hồ có thể đốt cháy tâm hồn của người đối diện, lông mày tuấn dật nhíu lại, môi mỏng khẽ giương lên tựa hồ như đang suy tư điều gì, vẻ mặt như thế, khiến cô không có cách nào nhìn thấu được.

Ánh mắt của anh giống như đang nhìn cô, lại tựa hồ như không giống, có lẽ đang nhìn xuyên qua người cô tìm kiếm thứ gì đó. Mà cô, thì lại không hiểu.

Bốn mắt chạm vào nhau khiến cho cả hai người họ thoáng mất hồn, Hình Hạo Xuyên là người đầu tiên lấy lại tinh thần, ánh mắt thâm thúy trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, nhàn nhạt mở miệng: "Lát nữa đi gặp mẹ của tôi, cái gì nên nói, cái gì không nên nói chắc trong lòng cô cũng đã rõ ràng."

Giọng nói đầy cứng nhắc, không mang theo chút tình cảm nào, giống như đang xử nghiệp vụ của mình vậy, mà căn bản cũng không phải hướng về phía một người.

Mẹ của anh ta? Tô Lư Cảnh nghe vậy liền cả kinh, anh ta mang cô đi gặp mẹ của mình để làm cái gì? Cô vốn chỉ là một tình nhân không phải sao? Tại sao muốn mang cô đến đó? Chuyện đưa con dâu đi gặp mẹ chồng sao có thể xảy ra được. Hình Hạo Xuyên đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì?

Tô Lư Cảnh mở miệng muốn hỏi, nhưng vẻ mặt của Hình Hạo Xuyên rõ ràng không muốn nhiều lời, để cho lời vừa đến khóe môi, vẫn phải nuốt xuống.

ngón tay khấn trương túm lấy làn váy.

Hì vọng mẹ Hình là một người tốt, nếu không thì quả thật cô không còn đất để dung thân nữa rồi.

Hai người họ, mỗi người một tâm sự, không bao lâu xe liền dừng lại một khu biệt thự xây dựng theo phong cách nhà vườn Châu Âu.

Tài xế cung kính xuống xe mở cửa, mời bọn họ xuống xe.

"Thiếu gia, cậu đã về rồi, phu nhân đang phòng khách đợi cậu đấy." Một lão quản gia lâu năm cử chỉ thông dong ưu nhã tiến lên nghênh đón.

Hình Hạo Xuyên gật đầu đáp: "Ừ." Sau đó thẳng bước đi vào.

Tô Lưu Cảnh sững sốt, vội đi theo, nhưng vì Hình Hạo Xuyên bước quá nhanh, nên cô đành phải túm váy rào bước đi theo phía sau.

Khu nhà này của Hình gia rất lớn, khắp nơi đều trồng hoa, còn có sân cỏ trùng điệp, giống y như trang viên trong phim điện ảnh nước ngoài, phòng ốc cũng như vậy, đúng là chỉ những người chân chính có tiền mới có được sự hưởng thụ tốt nhất, ngay cả người hầu đều phẳng phất kiêu ngạo không giống với nơi khác.

Dưới con mắt soi mói, tò mò quan sát của những người làm nơi đây, Tô Lưu Cảnh không được tự nhiên nhắm mắt, cúi đầu theo sát bước chân của Hình Hạo Xuyên, bọn họ đi qua một khoảng sân rộng rãi lúc này mới đi tới phòng khách của nhà chính.

Trong phòng khách, mẹ Hình nhìn đứa con trai cả thảng không thấy mặt đâu, giả vờ tức giận nói: "Hạo Xuyên, rốt cuộc con đã chịu trở lại gặp bà già này rồi hả?" Nhưng trên mặt vẫn thể hiện vẻ trù ẻo, thương yêu. Mẹ Hình đã gần năm mươi tuổi, nhưng vì được bảo dưỡng cực tốt, ăn mặc lại cao quý, nhìn qua chỉ hơn bốn mươi tuổi, chắc lúc còn trẻ cũng là một mỹ nhân, các đường nét trên gương mặt vẫn còn rất sắc nét, duyên dáng.

Còn chưa kịp hỏi tội con trai, đột nhiên nhìn thấy Tô Lưu Cảnh ở sau lưng Hình Hạo Xuyên vượt ngục thờ nhẹ, lông mày của mẹ Hình đột nhiên nhíu lại, đi tới bên cạnh Hình Hạo Xuyên, tỉ mỉ quan sát Tô Lưu Cảnh từ trên xuống dưới một phen, mới vừa rồi về mặt còn mừng rỡ như vậy, đột nhiên trở nên lạnh lẽo, nghi ngờ cất tiếng hỏi: "Hạo Xuyên, đây chính là người mà con đã chọn?" Trong khẩu khí không khó nghe ra sự bất bẽ cùng với bất mãn, thậm chí còn có cả tức giận nữa.

Tô Lưu Cảnh đột nhiên bị điểm danh, liền hoảng hồn, trước ánh mắt sắc bén giống như dao của mẹ Hình, trong lòng không khỏi "Lộp bộp" run rẩy!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: Mẹ Hình phản đối.

Đối mặt với chất vấn của mẹ Hình, Hình Hạo Xuyên cũng không có biểu tình gì, chỉ lạnh nhạt nhìn Tô Lưu Cảnh rồi ngồi vào trên ghế sofa, nhận lấy cốc trà mà nữ giúp việc đưa tới, khẽ nhấp một hớp mới nói: "Mẹ cho là thế nào?"

Câu trả lời như thế này không phải là đáp án mong muốn, khiến mẹ Hình lập tức âm trầm xuống, đi tới trước mặt Tô Lưu Cảnh, nhìn cô bởi vì đuổi theo anh quá nhanh mà đang thở hổn hển, đầu tóc thì lại rối bời, lập tức khiển trách: "Cha mẹ cô không dạy cho cô đến nhà người khác phải tuân thủ lễ nghi sao?"

Tô Lưu Cảnh bị khiển trách trắng trợn không nề tình như vậy, sắc mặt liền trắng bệch, trù trù siết chặt làn váy, nghĩ đến việc Hình Hạo Xuyên phản phó, không thể không kim bất mãn xuống, cúi đầu nói: "Thật xin lỗi."

Lấy được lời xin lỗi, mẹ Hình vẫn còn chưa phải hài lòng, cũng không quay đầu lại mà nói: "Hạo Xuyên, không phải con đang nói đùa với mẹ đấy chứ?"

Bà thật sự khó có thể tưởng tượng, thúc ép con trai thế nhưng đối lại nó liền vứt bỏ những thực nữ danh môn, đi chọn một đứa con gái thoát nhìn đã biết nghèo hèn, thô tục không chịu nổi như vậy! Thật sự là không thể tưởng tượng nổi!

Hình Hạo Xuyên khoanh hai tay trước ngực, tựa vào trên ghế sofa, mỉm cười đáp: "Mẹ bắt con trong một tuần lễ tìm về cho mẹ một cô con dâu, hiện tại con mang về rồi, thế nào, mẹ không hài lòng sao?" Tư thái của anh như vậy, ưu nhã chẳng khác gì một Thân Vương cả. .

Mẹ Hình vừa nghe, lập tức tức giận, hết sức phản đối nói: "Hạo Xuyên, con muốn đùa với mẹ sao! Không được! Tuyệt đối không được! Mẹ tuyệt đối không thể nào đồng ý cô ta được!"

Hình Hạo Xuyên không nhanh không chậm hỏi: "Tại sao?"

Mẹ Hình chau mày, ngón trỏ không chút khách khí chỉ vào gương mặt đang hoang mang sợ hãi của Tô Lưu Cảnh, mà chỉ trích: "Tại sao? Chẳng lẽ con bởi vì gương mặt đó của cô ta?" Gương mặt này, hình dáng này, rõ ràng đang phác họa lại bóng dáng của một đứa con gái khác.

Nghe được câu này, Tô Lư Cảnh kinh ngạc ngẩng đầu lên, mặt của cô? Mặt của cô thế nào? Có vấn đề gì không?

Tô Lư Cảnh kinh ngạc nhìn hướng Hình Hạo Xuyên, tuy vẫn lạnh nhạt nhưng cũng lập tức khó nhìn, mới vừa rồi ánh mắt còn đang mỉm cười đột nhiên lạnh lẽo hẳn, cặp mắt thâm thúy mê người có cái gì đó mà cô không cách nào thấy rõ.

Mẹ Hình thấy mình đã xúc phạm đến giới hạn của Hình Hạo Xuyên, vội vàng chuyển đề tài, bà cũng biết cái đứa con gái không thể nhắc tới này, từ trước cho tới nay vẫn luôn là trở ngại lớn nhất của mẹ con bọn họ, đành phải thu hồi tức giận thu nói: "Mẹ mặc kệ con muốn làm sao, dù sao mẹ tuyệt đối sẽ không chấp thuận cô ta bước vào cửa của Hình gia chúng ta đâu!" Mặt bà đầy chán ghét lo lắng nhìn Tô Lư Cảnh.

Tô Lư Cảnh bị mẹ Hình nói vậy bị dọa sợ theo bản năng lui về phía sau một bước.

"Mẹ, mẹ chỉ cần một người có thể sinh cháu trai cho mình không phải sao?" Hình Hạo Xuyên khẽ cười đáp lại, nhưng sắc mặt rõ ràng lạnh nhạt hơn so với trước kia rất nhiều.

Nhìn thấy sắc mặt của Hình Hạo Xuyên ngày càng không tốt, mẹ Hình vội vàng lui binh, tận tình khuyên bảo: "Mẹ có thể giới thiệu cho con các quý nữ danh viện khác, bảo đảm nhất định sẽ tìm cho con một người vợ hoàn mỹ nhất, nhưng cô gái này, tuyệt đối không được!"

Nghe vậy, Hình Hạo Xuyên vô cùng thản nhiên, khẽ cười, đứng dậy đi tới bên cạnh Tô Lư Cảnh, kéo cô vào trong ngực, ghé vào bên tai cô cười như không cười đáp: "Nhưng mà con đã xác định là cô ấy rồi thì làm thế nào?"

Với hành động thân mật cùng lời nói mập mờ kia của anh, mặc dù Tô Lư Cảnh biết rằng anh chỉ đang diễn trò, thế nhưng khí nóng phả vào bên tai, khiến cho cô thấy bứt rứt, bất tri bất giác liền đỏ mặt.

Mẹ Hình vốn muốn duy trì tư thái ưu nhã nhưng toàn bộ lại hóa thành hư không, hung hăng liếc Tô Lư Cảnh rồi lên tiếng nói: "Hạo Xuyên! Cô ta nhất định là chỉ vì tiền tài mới tới với con, ngàn vạn lần không được để cho gương mặt kia của cô ta mê hoặc!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35: Mẹ Hình gây khó khăn.

"Cô ta nhất định là chỉ vì tiền tài mới tới với con, ngàn vạn lần không được để cho gương mặt kia của cô ta mê hoặc!" Mẹ Hình lớn tiếng trách cứ.

Sắc mặt của Tô Lư Cảnh trong nháy mắt trở nên trắng bệch, giống hệt như Bạch Tuyết, cánh môi cho dù đã đánh son nước nhưng cũng vẫn nhìn ra được sắc thái khổ sở.

Đáy lòng ảm đạm mà hèn mọn bị người khác nhấn tâm đâm xuyên qua, Tô Lư Cảnh như muốn ngất xỉu, đám người hầu vội đủ loại ánh mắt khác thường nhìn cô, chờ xem kịch vui, cơ hồ đứng không vững nữa, may mà có một bàn tay to đặt ở bên hông của cô, giữ chặt bóng hình nhỏ bé đang muốn lung lay sắp đổ.

Liên nghe thấy Hình Hạo Xuyên thản nhiên nói bên tai: "Có phải vì tiền hay không vậy thì còn phải hỏi cô ấy đã, Lư Cảnh, nói cho tôi biết, em là vì tiền của tôi sao?"

Tô Lư Cảnh không thể tin ngẩng đầu lên nhìn vào mặt của Hình Hạo Xuyên đang gằn trong gang tấc, nhìn vào tròng mắt đen nhánh của anh đầy kinh ngạc, nhưng lại không tìm được một tia nào chứng minh rằng anh đang nói đùa.

Mẹ Hình hừ lạnh một tiếng, gây sự nói: "Nói đi! Sao cô lại không trả lời? Bị tôi nói trúng rồi phải không? Chính vì ham tiền tài của con trai tôi nên cô mới bám lấy nó!"

Đối mặt người cố tình gây sự như vậy, Tô Lư Cảnh lập tức muốn xoay người chạy trốn, nhưng bàn tay đang giữ chặt bên hông không cho phép cô lui về phía sau một phân một hào. **Bat❖điên❖đàn❖lê❖quý❖đôn.**

Môi của anh thân mật dán vào tai của cô, hơi thở cực nóng giống như gió mát mùa hè phả vào trong lỗ tai của cô, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt cơ hồ có thể mê hoặc tâm trí của con người, lại dùng giọng nói nhẹ như gió thoảng thì bên tai cô: "Đừng quên những lời tôi nói với cô ở trên xe."

Tô Lư Cảnh gắt gao cắn chặt môi dưới, cũng cảm nhận được cả người mình đang phát run, dùng âm thanh nhẹ nhàng yếu ớt, khó khăn thốt ra hai chữ: "Không. . . . . Không phải. . . ." Hai chữ này cơ hồ rút hết khí lực của toàn thân, cái trán trơn bóng, rịn ra mồ hôi lạnh, cõi lòng tắc nghẽn bấn loạn khiến cho cô sắp không thở nổi.

Mẹ Hình bị câu trả lời của cô làm cho nghẹn lời, gương mặt cao quý tức giận đến xanh mét: "Cô!"

Lại thấy trên mặt của con trai lạnh nhạt như hàn băng tựa hồ như đã sớm dự đoán trước biểu tình như vậy, luống cuống vừa rồi rất nhanh liền thu lại, thông minh tự cân nhắc: nếu cùng con trai trở mặt như thế này, cuối cùng người chiếm tiện nghi chẳng phải là đứa con gái kia sao, còn có thể khiến cho

quan hệ mẹ con của bọn họ thật vất vả mới hàn gắn được lại tan vỡ lần nữa!

Nghĩ đến đây, vội đề xuống lửa giận trong lòng, tận tình khuyên nhủ Hình Hạo Xuyên: "Hạo Xuyên, mẹ tôn trọng ý kiến của con, nhưng mẹ không hy vọng con vì tức giận, mà mang hạnh phúc của chính mình ra chơi đùa, cô gái này trước tiên có thể ở bên cạnh con, nhưng chuyện kết hôn chúng ta sẽ từ từ bàn bạc lại có được hay không?"

Hình Hạo Xuyên không thể không đồng ý, chau chau mày lại, anh vốn mua Tô Lư Cảnh một năm, cũng chỉ vì cái "Ước hẹn ba năm" đó chỉ còn dư lại một năm cuối cùng, nếu mẹ anh đã tạm thời không ép anh kết hôn, thì coi như mục đích đã đạt được, về phần quá trình, cũng không quan trọng lắm.

Thấy mặt cô vẻ dân ra, mẹ Hình thăm thò phào nhẹ nhõm, tầm mắt lần nữa chuyển dời đến Tô Lư Cảnh, hỏi: "Cô tên là gì?"

Tô Lư Cảnh cúi đầu không muốn nhìn bà ta, chỉ thần nhiên đáp: "Tô Lư Cảnh." Trong lòng khổ sở khó chịu, bà ta cho rằng cô tự nguyện đứng ở nơi này? Nếu như không phải . . . . . Không phải là vì tiểu Diệc, không phải là tiền viện phí chết tiệt kia, cô sao có thể chặt vật để cho những người có tiền này tức giận, mắng mỏ như vậy?

Tiền. . . . . À! Thì ra tất cả quay đi quay lại đều động đến một chữ này. . . . . Mẹ Hình nói không sai, cô chính là vì tiền, cho nên mới tiếp cận anh ta không phải sao?

Tô Lư Cảnh khổ sở mà tự giễu nhắm mắt lại, mặc dù được người đàn ông bên cạnh hồ hững ôm vào trong ngực, nhưng tại sao một chút ấm áp cũng không có, lạnh đến đáng sợ?

"Tô Lư Cảnh? Cô họ tô?"

Mẹ Hình vừa mới trấn định lại, vừa nghe thấy tên của Tô Lư Cảnh thì kinh ngạc hỏi ngược lại, giống như đang gặp phải chuyện gì ngoài dự đoán vậy.

Đáng tiếc Tô Lư Cảnh lại đang cúi đầu, cũng không nhìn thấy được biểu tình cổ quái phức tạp trên mặt của bà ta.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái nhỏ bên cạnh đang trắng bệch ra, đáy lòng nguội lạnh của Hình Hạo Xuyên không hiểu sao lại tự dưng mềm xuống, ôm Tô Lư Cảnh nói: "Mẹ, còn có chuyện gì nữa không? Nếu không có chuyện gì, thì bọn con đi về trước, trong công ty còn có việc chờ con xử lý."

Lần đầu tiên Tô Lư Cảnh thấy cảm kích anh như thế, nếu như lại ở chỗ này đợi thêm một phút nữa, chắc cô sẽ điên lên mất!

Mẹ Hình tựa hồ đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, sắc mặt nặng nề tự cân nhắc chuyện gì, thỉnh thoảng lại phức tạp liếc nhìn Tô Lư Cảnh, qua loa đáp: "Được, các con cứ đi trước đi, đi trước đi."

Hình Hạo Xuyên tựa hồ nhận thấy được vẻ mặt thay đổi của bà, nhủ mày nhìn mẹ Hình chăm chú, khiến bà phải vội vàng che giấu cười nói: "Hạo Xuyên, về sau nhớ thương về đây thăm mẹ, về hôn sự của con, về sau sẽ từ từ thương lượng lại."

Hình Hạo Xuyên thấy bà đã khôi phục lại bình thường, liền không đa nghi nữa, gật đầu kéo Tô Lư Cảnh rời đi.

Chờ sau khi bọn họ rời đi, mẹ Hình lập tức lo lắng nói với người làm: "Mau tìm Lý quản gia tới đây cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Chưa từng công bằng

Từ ngôi nhà kia đi ra ngoài, Tô Lư Cảnh tựa người vào trên kính xe, giống như một con cá đuối chút nữa bị chết vì thiếu oxi rốt đã được trở lại trong nước, hỗn hển thở dốc. Gió từ bên ngoài thổi vào trong cửa sổ, lướt qua mặt của cô, lạnh buốt.

Ngôi nhà đó tượng trưng cho tiền bạc và quyền lực nhưng lại làm cho cô thấy khó thở, ngay cả hô hấp cũng có vẻ rất khó khăn.

Người giống như cô trời sinh đã thấp hèn, còn bọn họ luôn luôn đứng ở vị trí cao cao tại thượng; cô chẳng khác gì cô bé lọ lem tự ý xông vào cung điện nguy nga tráng lệ; người như cô bước vào trong đó quả thật chính là một tỷ vết. . . . . Nhưng cũng không có ai nghĩ tới, nếu như có thể, cô tình nguyện cả đời này cũng sẽ không bước chân vào ngôi nhà đó!

Nhưng mà, cái thế giới này vốn không hề công bằng.

"Sao, uất ức hả?" Hình Hạo Xuyên vừa mở tài liệu điện tử mà Lư Thừa gọi tới, vừa lạnh nhạt hỏi.

Tô Lư Cảnh cắn răng, đáp: "Không." nỗ lực giữ cho mình bình tĩnh cùng với nhu thuận, nếu đã làm thuê cho anh ta, thì cần phải có thái độ phục vụ đúng mực không phải sao?

Hình Hạo Xuyên ngẩng đầu lên, nhú mày, phát ra một tiếng không rõ nghĩa: "Hừm?"

Tô Lư Cảnh không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, không muốn trò chuyện với anh nữa.

Chợt, một bàn tay thon dài từ từ đưa sang, nắm lấy cái cằm của cô, kéo cô quay lại nhìn thẳng vào mình nói: "Cô đang oán hận tôi?"

Tô Lư Cảnh nỗ lực muốn tránh thoát, vậy mà bàn tay kia lại càng thêm dùng sức, chỉ đành phải để mặc cho anh giữ cằm, rừ mí mắt xuống đáp: "Không có."

Hiển nhiên, đáp án này cũng không thể khiến Hình Hạo Xuyên hài lòng, các ngón tay kia rõ ràng đang lôi kéo cô đến gần, hơi thở của anh phả lên trên mặt của cô, ánh mắt đen nhánh thâm thúy nhìn thẳng không cho cô tránh né, khỏe môi nâng lên đường cong nhân nhậ, nói: "Có lẽ Thím Bình đã quên nói cho cô biết một quy củ nữa, đó chính là tôi không thích người khác nói láo ở trước mặt mình."

Tô Lư Cảnh nghe xong, miệng liền khô khốc, uất ức và chán ghét mới vừa rồi thật vất vả mới đề xuống được lại xông đến lần nữa: "Tiên sinh, tôi cảm phiền của ngài nên phải nghe theo mệnh lệnh của ngài, cái này thì có cái gì không đúng? Ngược lại nên cảm ơn ngài cho tôi có cơ hội để ‘ làm việc ’!" Đúng vậy, cô chỉ muốn xem những chuyện này trở thành công việc, cũng sẽ không thấy khó khăn nữa, càng sẽ không bởi ánh mắt soi mói của người khác mà đau lòng, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Hình Hạo Xuyên nhìn cô triển khai toàn bộ phòng bị cùng với ánh mắt trong suốt mà quật cường kia, thỉnh linh bật cười lên: "Tô Lư Cảnh, cô thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng." Cô như vậy giống như trở lại lần đầu tiên bọn họ gặp mặt không hề che giấu đề phòng hay giấu cợt.

Tô Lư Cảnh mấp máy môi, nhưng cũng không làm đáp lại.

Hình Hạo Xuyên lại đùa giỡn nói tiếp: "Chỉ là ‘ công việc ’ làm người phụ nữ của tôi hình như cô chưa làm được đến nơi đến chốn thì phải." Tiếng nói vừa dứt, anh chợt túm lấy cái gáy của cô, đôi môi mỏng không chậm trễ chút nào liền áp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Trêu đùa.

Mắt thấy này hai cánh môi mỏng manh khêu gợi kia liền không chậm trễ chút nào mà áp tới, Tô Lư Cảnh hít vào một hơi, vội vàng dùng tay che môi của mình lại.

Xúc cảm nóng ẩm chợt dán lên đầu ngón tay, vừa mềm mại vừa mang theo góc cạnh đặc hữu của phái nam, mẫn cảm nhất dính sát vào ngón tay, như có một dòng điện tê dại từ đầu dây thần kinh truyền đến đại não, khiến cho cô không nhận được mà run rẩy.

Nhưng không nghĩ đến Hình Hạo Xuyên thừa dịp này bắt được tay của cô, cố định ở bên tai, cả phòng tuyến đều thất thủ, không có gì chống đỡ hoàn toàn hiện ra trước mặt Hình Hạo Xuyên.

Phòng tuyến mở rộng ra thế kia khiến cho Tô Lư Cảnh không khỏi kinh hoảng: "Anh, anh muốn làm gì?"

Có lẽ là do khoảng cách quá gần, nhưng cũng có lẽ là do nguyên nhân ánh sáng, mà mặt của Hình Hạo Xuyên càng thêm tà mị so với bình thường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi hoa đào bởi vì tới hôm qua thô bạo mà vẫn còn hơi sưng kia, cố ý xuyên tạc ý của cô: "Cô như vậy là đang hoan nghênh tôi thưởng thức sao? Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh rồi."

Nói xong, một tay liền choàng qua vòng eo mảnh khảnh của Tô Lư Cảnh kéo sang, để cô ngồi lên trên đùi của mình, theo tư thế chèn ép cứ thế mà hôn xuống.

Nụ hôn này không thô bạo giống với đêm hôm trước, mà dịu dàng như gió nhẹ, êm ái giống như mây ở phía chân trời, mang theo cảm xúc ấm áp dán lên môi của cô, hơi thở nhân nhậ mùi bạc hà trong nháy mắt xâm nhập trung khu thần kinh. Đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng đưa ra, khe khẽ phác họa theo đường viền môi của cô, đẩy đưa triền miên, sau đó ngậm vào trong miệng khẽ cắn, thuận tiện cắn nuốt tất cả hô hấp của cô, một nụ hôn dịu dàng như vậy quả thật khiến cho con người ta tê dại, muốn chết chìm trong đó.

Tô Lư Cảnh cự tuyệt từ từ nộ khí giới, cả người giống như đang đắm chìm trong trong nước vậy. . . . .

Trong lúc đang mất hồn, nụ hôn này chợt ngưng hẳn lại, Hình Hạo Xuyên ngẩng đầu lên, trong mắt vô cùng điềm tĩnh, tự cao nhìn xuống, lông mày tuấn dật chau lại nói: "Thì ra mùi vị của cô chẳng qua cũng chỉ như thế." Trong giọng nói tràn đầy đùa cợt cùng châm biếm.

Nhìn ánh mắt hài hước kia, Tô Lư Cảnh mới vừa lâm vào hôn mê trong nháy mắt liền thanh tỉnh, lập tức hiểu được, thì ra là nụ hôn này cũng chỉ là vì tới hôm qua cô cự tuyệt mà muốn trêu chọc trả thù.

"Anh. . . .Anh khôn kiếp!" Mặt của Tô Lư Cảnh trở nên xanh mét, hung hăng lau cánh môi vẫn còn vương mùi vị của tên kia, tựa hồ như muốn lau sạch toàn bộ, coi như có hồng da cũng sẽ không tiếc, giống như trên người anh mang theo loại độc tố trí mạng nào đó vậy.

Thấy biểu tình ghét bỏ cùng với hành động hung hăng lau sạch kia của cô, Hinh Hạo Xuyên trầm trầm nheo mắt lại nói: "Tựa hồ cô có ý kiến đối với tôi?" Có bao nhiêu phụ nữ ước gì được anh hôn mà cô gái này lại cả gan dám làm như vậy, thật là không biết sống chết!

Tô Lư Cảnh tuy nóng giận, vốn rất muốn ầm nhẫn vì muốn được an bình, nhưng ngược lại còn bị vũ nhục tệ hại hơn, Tô Lư Cảnh nắm chặt lòng bàn tay, dùng sức đáp trả: "Tôi cũng là con người, xin ngài trước khi làm chuyện gì đó, suy nghĩ đến cảm thụ của tôi một chút!"

Tối ngày hôm qua cũng thế, hôm nay đột nhiên dẫn cô đến trước mặt mẹ Hinh để bị xem thường, thậm chí cha mẹ của cô còn bị người ta trách mắng vì không nuôi dạy con tử tế, rồi đến bây giờ lại trêu chọc như thế, chẳng lẽ những người ý vào việc mình có tiền thì có thể mặc sức khi dễ người khác hay sao? !

Hinh Hạo Xuyên cười nhạo một tiếng nói: "Cảm thụ của cô? Trừ lấy tiền ra, cô còn có cảm thụ gì sao?" Cô gái này, thế nhưng lại dám lớn tiếng với anh, cô ta cho rằng mình là ai chứ? Còn chưa từng có người nào dám như thế.

Tô Lư Cảnh hít vào một hơi, trái tim co rút đau đớn. Dưới ánh mặt trời gương mặt của cô càng trở nên tái nhợt giống như một áng mây không màu.

Nhìn thấy cô tỏ vẻ uất ức như vậy, còn có ánh mắt quật cường nhìn anh chằm chằm đầy chán ghét kia nữa, kiên nhẫn của Hinh Hạo Xuyên rốt cuộc cũng khô kiệt, phiền não khề quát lên: "Xuống xe!"

Cái gì? Tô Lư Cảnh sững sờ.

Hinh Hạo Xuyên bảo tài xế lập tức dừng xe, sau đó lạnh lùng nói với Tô Lư Cảnh: "Có nghe thấy không, xuống xe cho tôi!"

Tô Lư Cảnh nhìn đường lớn ngoài cửa sổ không có một bóng người, cùng với cây cối xanh um xung quanh, nơi này là khu nhà giàu nổi tiếng toàn thành phố, vì muốn hưởng thụ không khí trong lành cùng với tuyệt đối an bình cho nên xây ở nơi xa nhất ngoại ô, mỗi một căn nhà đều cách nhau đến vài dặm đường. Mà bây giờ anh ta lại bảo cô xuống xe?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38: Người thanh niên xa lạ.

Nhưng mà cô lại càng không muốn ở đây chịu đựng ánh mắt lạnh như băng cùng với thái độ xem thường của Hinh Hạo Xuyên, nghĩ thế liền cắn chặt răng đẩy cửa xe ra.

Chiếc xe không hề có ý dừng lại, cửa xe chỉ "cạch" một tiếng gọn gàng linh hoạt đóng lại, hất bụi lao thẳng về phía trước.

Tô Lư Cảnh đứng ở ven đường, mờ mịt nhìn cảnh sắc xa lạ chung quanh, ngay cả mình rốt cuộc đang ở chỗ nào cũng không biết thì trở về thế nào đây?

Đang lúc mờ mịt, thậm chí cô còn nghĩ cứ như vậy mà chạy trốn đi, nhưng ngay sau đó lại dẹp đi ngay ý tưởng buồn cười này của mình, có thể chạy trốn đi đâu chứ? Chỉ cần Hinh Hạo Xuyên muốn, với năng lực của anh, bằng thủ đoạn cùng với quyền thế kia, thì chẳng tốn tí sức lực nào là có thể tìm được cô rồi, huống chi, em trai vẫn còn đang nằm trong bệnh viện.

Tô Lư Cảnh, mảy quả nhiên vẫn còn quá ngây thơ, quá ngu xuẩn.

Hít sâu một hơi, men theo phương hướng biến mất của chiếc xe liền đi về phía trước, con đường này thật yên tĩnh, không có một tia âm thanh nào, ánh mặt trời giữa trưa chiếu xuống, vô cùng chói mắt, nắng thẳng chín vẫn còn bỏng rát, gay gắt chiếu lên trên da, may là Tô Lư Cảnh cực khổ đã quen, tuy vậy cũng có chút không chịu nổi.

Gọi điện thoại nhờ Di Hinh giúp đỡ sao? Nhưng cô phải giải thích chuyện này như thế nào đây? Trừ Di Hinh ra, còn có ai có thể trợ giúp cô chứ?

Đang buồn rầu, một chiếc xe thể thao màu đỏ đột nhiên lướt qua bên cạnh, không biết tại sao lại dừng lại, lập tức lùi về phía sau.

Tô Lư Cảnh cho là mình đang chặn đường của họ, liền tục không ngừng lui sang bên cạnh.

Nhưng chiếc xe thể thao kia dĩ nhiên cũng vẫn dừng ở bên cạnh cô.

Một người người đàn ông mặc âu phục màu trắng đưa kính gác lên trên tóc, mỉm cười nói với cô: "Tiểu thư, tôi có thể giúp được gì cho cô không?"

Tô Lư Cảnh kinh ngạc chỉ chỉ vào mình, mắt to trong suốt tựa hồ như muốn nói: Tôi sao?

Tô Lưu Cảnh kinh ngạc xác thực cũng dễ hiểu, bọn họ vốn là người xa lạ, người đàn ông này xem ra lại là người giàu có, có bản đại bác cũng không tới cùng nơi, làm sao vô duyên vô cớ lại rơi xuống một người chia tay ra giúp đỡ cô chứ?

Người đàn ông mỉm cười nhún nhún vai, mắt cong lên, gương mặt đẹp trai tràn đầy chân thành: "Tôi không có vinh hạnh này sao?" Anh ta chỉ tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, vừa trẻ tuổi, vừa anh tuấn, lại nhiều tiền, vừa nhìn liền khẳng định rất được các cô gái hoan nghênh.

Tô Lưu Cảnh chần chừ nhìn một con đường xa tít tắp cơ hồ không thấy đích đến trước mắt, lại nhìn vào gương mặt chân thành vô hại của anh chàng kia, cắn răng quyết định. Thôi! Dựa vào chính mình coi như có đi tới trời tối cũng không nhất định đi được đến nội thành, mà cô lại còn không biết đường, nơi này ngay cả bóng dáng taxi cũng không có, chứ đừng nói gì đến xe buýt, huống chi trên người cô cái gì cũng không có, cũng không có gì để sợ cả. Cô tin, trên đời này vẫn còn có người tốt.

Nghĩ như vậy, Tô Lưu Cảnh cũng không dài dòng dây dưa, quyết định lên xe.

Người thanh niên hứng thú nhìn Tô Lưu Cảnh, nói: "Không sợ tôi là người xấu, có mưu đồ bất chính với cô sao?"

Tô Lưu Cảnh mấp máy môi, không nhìn được liếc mắt đáp: "Những người có tiền có phải vẫn thích chơi trò chơi như vậy hay không? Từ quần áo cho đến chiếc xe thể thao này vừa nhìn cũng biết, anh nhất định không phải là người bình thường, đã như vậy, nếu muốn phụ nữ mà nói, thì tùy tùy tiện tiện ngoắc ngoắc tay lập tức có cả một đồng lớn các cô gái nhào tới, cần gì phải hí sái với bản dân như tôi đây làm gì?"

Nụ cười trong mắt chàng trai càng tăng lên, không nhìn được khẽ cười, vui vẻ nói: "Ha ha, quả nhiên có ý tứ."

"Hả?" Tô Lưu Cảnh không nghe rõ, nghi vấn hỏi lại.

Người thanh niên cũng không trả lời, hỏi thẳng: "Tiểu thư xinh đẹp, xin hỏi cô muốn đi đến đâu?"

Tô Lưu Cảnh liền báo địa danh, sau đó anh ta liền lưu loát đạp chân ga, tay lái khẽ đánh một đường vòng cung xinh đẹp, xe thể thao màu đỏ giống như tia chớp xông ra bên ngoài.

Tốc độ thật sự rất nhanh, chẳng khác gì tên lửa cả, Tô Lưu Cảnh bị dọa sợ vội vịn vào cửa xe, bên tai là tiếng cười sảng lảng của chàng trai: "Xin chào, tên tôi là Thẩm Minh Phong."

Rốt cuộc cũng trở lại Hình gia, Tô Lưu Cảnh vô cùng nói cảm ơn sau đó bước vào bên trong.

Trong phòng khách, Hình Hạo Xuyên đang đen mặt ngồi ở trên ghế sofa lật xem tài liệu, nhìn thấy Tô Lưu Cảnh trở lại, cất giọng âm trầm nói: "Đứng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 39: Anh đi tìm cô?

"Đứng lại! Cô đã đi những đâu?"

Không đề cập tới cũng may, nhắc tới cái này trong lòng Tô Lưu Cảnh lập tức sẽ bốc hỏa, vốn hết sức duy trì nhu thuận, toàn bộ đều bị tiêu hủy, cả người vừa mặt lại vừa bức mình, giọng điệu có chút hơi cao: "Tiên sinh, hình như ngài là người đuổi tôi xuống xe cơ mà."

Hình Hạo Xuyên nhướng mày, sắc mặt càng thêm âm trầm, nặng nề khép tài liệu trong tay lại, ánh mắt sắc bén cơ hồ muốn giết chết cô.

Tâm tình Tô Lưu Cảnh từ trước cho tới nay luôn bị đè nén theo tình huống này liền bộc phát, quật cường tiến lên nhìn lên đối mặt với anh, cả phòng khách nhất thời yên lặng như tờ, yên tĩnh đáng sợ bao trùm khắp nơi, ngay cả người hầu nữ vốn muốn tới đây đưa cà phê cũng bị sợ đến run rẩy.

Chú Bình thỉnh linh sợ run cả người, tiên sinh giống như đã thật lâu không có phát giận lớn như vậy.

"Hình, sao lại trưng bộ mặt đó ra chứ, chẳng lẽ không hoan nghênh mình sao?" Một tràng tiếng cười sảng lảng theo bước chân từ ngoài cửa truyền tiến tới.

Ah?

Trong lòng Tô Lưu Cảnh âm thầm nghi ngờ, vội quay đầu lại nhìn, chủ nhân của âm thanh này thật quen thuộc, chính là Thẩm Minh Phong năm phút trước vừa mới tạm biệt với cô.

Tại sao anh ta lại ở chỗ này?

Thẩm Minh Phong ném chìa khóa xe trong tay cho người giúp việc, cười ha hả đi tới nói: "E hèm? Tiểu mỹ nhân nhanh như vậy đã không nhận ra tôi

sao?" Hân là khách quen của nơi này.

Tô Lưu Cảnh bị cách xưng hô huyền ảo kia làm cho mặt đỏ ửng, hơi ngượng ngùng lên tiếng: "Anh Thẩm." Đối với Thẩm Minh Phong người vừa chia tay giúp đỡ cô trong lúc khó khăn, đã để lại ấn tượng trong cô thật tốt .

Tuy nhiên lại không chú ý tới cách gọi này của mình có vẻ hơi thân mật khiến khuôn mặt của Hình Hạo Xuyên chợt lóe lên một tia âm u.

"Còn đứng ở nơi này làm gì? Còn không mau đi xuống cho tôi!" Hình Hạo Xuyên nhìn Tô Lưu Cảnh khẽ quát lên.

Tô Lưu Cảnh quát cường nhìn lại anh một cái, cuối cùng đánh không lại lực áp bức cường đại kia, đành phải khẽ gật đầu chào Thẩm Minh Phong rồi đi xuống.

Mắt của Thẩm Minh Phong lướt qua trên người Tô Lưu Cảnh, sau đó chân thành đi tới trước mặt Hình Hạo Xuyên, không hề khách khí ngồi xuống, cảm lý cả phê mà người hầu gái mới vừa đưa lên, nhấp một ngụm rồi cất lời trêu ghẹo: "Tại sao lại không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy? Lãng phí cả mỹ nữ nhà người ta."

Hình Hạo Xuyên hừ lạnh đáp: "Thứ nhất, tôi trả tiền. Thứ hai, nếu cậu thích tôi sẽ nhường cho cậu."

Thẩm Minh Phong cười đập lên ngực anh một cái nói: "Này, vợ bạn không thể chạm, đạo lý này mình vẫn còn nhớ rất rõ." Hai nhà Hình, Thẩm vốn là thế giao lâu đời, hai người cũng coi như là anh em cùng nhau lớn lên, mấy năm kia Hình gia rung chuyển , Thẩm gia liền chia tay giúp đỡ, tất nhiên quan hệ so với người khác luôn tốt hơn nhiều.

Thẩm Minh Phong hất cằm, xoay chuyển lời nói: "Chỉ là đặt cô ấy ở bên người, trong lòng cậu chắc chắn thoải mái sao? Mặc dù bác gái bức hôn quá gấp có thể tạm thời lấy ra làm bìa đỡ đạn, nhưng là dù sao đáng đáp của cô ấy cùng với Tiểu Như Nghiê . . . . ." Dù sao quen biết nhau đã lâu, chuyện hai năm trước anh cũng biết được phong phanh chút ít.

Hình Hạo Xuyên rõ ràng không tình nguyện nghe những lời nói kia: "Nếu cậu tới có việc khác thì cứ nói thẳng, còn chuyện này đừng bàn lại nữa."

"Này, cậu vẫn là bộ mặt thối, thật không hiểu nổi tại sao những người phụ nữ kia thiếu ngược hay sao mà người nào cũng muốn nhào tới trên người cậu, thật là làm cho người ta đỏ mặt mà thôi. . . . ." Thẩm Minh Phong đang cười đùa, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nghiêm nghị nói tiếp: "Nói vào chuyện chính, dự án gần đây chính phủ kêu gọi đầu tư, Lý thị cùng mấy Công ty lớn khác đều muốn cạnh tranh, thủ đoạn cũng không lấy gì làm tốt đẹp lắm, chúng ta giải quyết thế nào?"

Dự án này hai tháng trước đã thả ra tin tức, sẽ có lợi nhuận cực kỳ cao vì vậy hấp dẫn không ít công ty, dự án như vậy vụng trộm làm chút chuyện mờ ám vốn không thể tránh khỏi, nhưng nếu thực sự quá phận mà nói, liền bị người ta chỉ trích.

Hình Hạo Xuyên cảm tách cả phê tinh mỹ trên tay, hương vị nồng đậm tỏa ra, ưu nhã đưa vào trong miệng, đáp: "Thủ đoạn? Tôi nhớ Lý thị này có thể xuất ra thủ đoạn trước mặt hai nhà Hình, Thẩm hình như còn chưa có xuất hiện." Anh vốn cũng không phải là người lương thiện gì, đã có người dám khi ở trên đỉnh đầu anh giương oai, thì không thể trách anh ngoan thủ cay nghiệt rồi.

*****

Tô Lưu Cảnh ôm cái bụng đói lép kẹp, làm bộ đáng thương chạy đến phòng bếp, cũng không thể trách cô được, cả ngày hôm nay từ sáng đến bây giờ, ngay cả nước trắng cũng không được uống một giọt, còn phải chịu đủ gày vò, nên bụng đã sớm kêu gào.

Thời gian ăn tối cũng đã sớm qua, thím Bình càng sẽ không có ý sai người chuẩn bị cơm tối cho cô.

Trong nhà bếp, di Lưu thấy Tô Lưu Cảnh đi vào, vội nhỏ giọng gọi cô đến trước mặt nói: "Lưu Cảnh à, chắc vẫn còn chưa ăn cơm tối đi, di Lưu chờ lại cho cháu chút đồ ăn, mau tới ăn đi."

Tô Lưu Cảnh vội cảm kích đáp: "Thật tốt quá, cảm ơn di Lưu."

Di Lưu hiền lành cười nói: "Không cần phải cảm ơn, bình thường cô cũng tới phòng bếp giúp tôi không ít việc mà." Cô bé này xem ra cũng không giống với những người khác, theo kinh nghiệm nhiều năm của bà, mỗi người đều có chỗ khó xử của họ, cô gái đáng thương này chỉ sợ cũng là nạn bất đắc dĩ .

Tô Lưu Cảnh cũng không khách khí nữa, liền ngồi xuống ăn ngon lành.

Di Lưu nhìn cô ăn cất lời khuyên giải: "Lưu Cảnh à, về sau đừng làm ngược ý của tiên sinh nữa, cuối cùng người thua thiệt vẫn là cháu mà thôi."

Tô Lưu Cảnh gật gật đầu đáp: "Dạ." Sao cô lại không biết cái đạo lý này chứ, chỉ là bị người ta khi dễ đến nông nổi như vậy, thì sao không tức giận cho được.

"Cháu cũng đừng trách tiên sinh mới vừa rồi lại tức giận như thế, sau khi cậu ấy trở lại đã phái người đi đón cháu, kết quả là cả một buổi chiều cũng không đón được, mặt vẫn còn âm trầm, cho nên khi cháu về liền chạm phải hòng súng sắp phát nổ." Di Lưu vừa dọn dẹp bát đĩa, vừa nói liên miên.

Tô Lưu Cảnh kinh ngạc hỏi lại: "Anh ta phái người đi tìm cháu?"

Di Lưu lại kể lại chuyện này một lần nữa, nhưng Tô Lưu Cảnh lại đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình không nghe vào tai chữ nào.

Anh ta như vậy có khác gì vừa tát một cái lại cho một quả táo ngọt sao? Trước tiên ném cô xuống đường, giả bộ sai người làm đi đón cô, cuối cùng còn bày ra gương mặt đó hưng sư vấn tội, chẳng lẽ còn muốn cô cảm ân ái đức? Cô mới không lạ gì!

Nhưng tại sao khi nghe câu nói kia, trong đầu lại hiện lên bóng dáng của anh ta chứ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 40: Mẹ Hình tới cửa.

Hình Hạo Xuyên gần đây rất bận, bởi vì một dự án gì đó, vội vã liên tiếp mấy ngày liền thấy cũng không thấy mặt đâu, giống như đã quên mất cô, vứt bỏ ở trong góc không thèm ngo ngàng đến.

Tô Lưu Cảnh cầm từng cánh hoa cắt bỏ bớt cánh lá rồi cắm vào trong lọ thủy tinh, vừa cắm hoa, vừa ngắm người suy nghĩ.

Người kia, đến cùng muốn làm cái gì đây? Cô ở trong nhà này chẳng khác gì một vật trang trí cả, lúc chủ nhân vui vẻ thì lấy ra nhìn một chút, lúc mất hứng thì liền ném sang một bên.

Đã mấy ngày cô không đi thăm tiểu Diệc rồi, lúc gọi điện thoại đến thằng bé vừa khóc vừa nháo khiến cho cô cực kỳ đau lòng, nhưng lại không có biện pháp nào, Hình Hạo Xuyên căn bản không muốn để ý tới cô.

Cái nhà kính này thật lớn, nhưng hoa thì lại rất ít, toàn bộ chỉ có 12 bụi cây hoa hồng trắng, có thể đặc biệt xây một nhà kính trồng hoa hồng trắng ở nơi này đủ để nhìn ra được Hình Hạo Xuyên có bao nhiêu yêu thích đối với loại hoa này.

Trong nhà kính này một năm bốn mùa nhiệt độ đều ổn định ẩm ướt, ngay cả ánh sáng cũng có thiết bị đặc biệt khống chế, hơn nữa còn được các nhà thực vật học đặc biệt chăm sóc, cho nên chu kỳ của hoa rất dài, có thể kéo dài hơn nửa năm.

Tô Lưu Cảnh chưa từng nhìn thấy qua đóa hoa nào mỹ lệ như thế, sắc hoa thuần trắng từ cánh hoa tới tận đáy, cánh lồng trong cánh, nhấp nhô giống như ẩn chứa dòng nước suối trong suốt, mỗi một bụi hoa hồng đều giống như thiên sứ, vô cùng thẹn thùng, lại ngây thơ hồn nhiên, còn mang theo chút ngượng ngùng quyến rũ, theo con gió nhẹ nhàng đung đưa, tựa như toàn bộ thế giới không thể tìm ra sắc thái nào sạch sẽ thuần túy như thế.

Tô Lưu Cảnh ngắm những cánh hoa hồng xinh đẹp, phiền não trong lòng cũng theo đó giãn ra một chút. Khóe miệng lơ đãng nở nụ cười thân nhiên, trên người lại đang mặc một chiếc váy màu trắng thanh lịch đứng ở nơi này hòa vào một thể, dung hợp thành một.

"Tô tiểu thư, phu nhân tới muốn gặp cô, mau đến đây đi!" Một nữ hầu gái vội vàng hấp tấp chạy vào nói.

Tô Lưu Cảnh sửng sốt, thấy thần sắc của cô ấy cuồng quật như vậy vội để những bông hoa đang cắt dở xuống nói: "À, vâng." Một mặt vẫn đang suy nghĩ, Hình Hạo Xuyên không có ở đây, Hình phu nhân tới nơi này làm gì? Muốn gặp cô? Lần trước gặp mặt cũng nhìn ra được bà ta có ấn tượng vô cùng không tốt đối với cô, hiện tại lại cố ý thừa dịp Hình Hạo Xuyên không có ở đây mà muốn gặp cô, chắc chắn chẳng có gì tốt cả, nghĩ vậy liền không khỏi nhíu mày, trong lòng thấp thỏm bất an.

Khi vào phòng khách, mẹ Hình đã ngồi trên sofa rồi, tư thái ưu nhã mà cao quý thường thức trà Thiết Quan Âm cực phẩm, mùi thơm lâu lại thâm thúy, bà vốn là tiểu thư thứ ba của Thẩm Gia ở Giang Nam, cho nên thường thức tự nhiên cũng sẽ khác với người thường, tuy vậy sắc mặt của bà cũng không được tốt cho lắm.

Tô Lưu Cảnh thả chậm bước chân, cung kính cúi đầu chào hỏi: "Chào phu nhân." Nếu như có thể, cô cực kỳ không muốn cùng với người phụ nữ thông minh này xảy ra bất kỳ xung đột nào, thứ nhất, là không có bất cứ ý nghĩa gì, thứ hai người cuối cùng thua thiệt vẫn là cô mà thôi.

Ánh mắt thâm trầm của Mẹ Hình lập tức đánh tới khiến đáy lòng Tô Lưu Cảnh run lên.

"Các người đi xuống trước đi." Mẹ Hình cũng không để ý tới cô, trước hết phân phó đám người làm đi ra ngoài hết, rõ ràng là muốn đơn độc nói chuyện.

Thẩm Chiêu Vân ưu nhã đặt ly trà tinh xảo trong tay xuống, ngược nhìn Tô Lưu Cảnh, nhíu mày nói: "Bình thường cô vẫn như vậy sao? Xem cách ăn mặc của cô thành cái dạng gì rồi?" Vừa mở lời liền ra uy hạ thấp.

Tô Lưu Cảnh theo bản năng cúi đầu xuống, bởi vì vội vàng nên cô đã quên cài bao tay áo cùng với quần áo làm việc trong vườn hoa, mặc dù coi như gọn gàng sạch sẽ, nhưng mà ở trong phòng khách hoa lệ này có vẻ không phù hợp cho lắm.

Thẩm Chiêu Vân thấy Tô Lưu Cảnh nhu thuận cúi đầu, cũng không cạnh khóe nữa, thầm nghĩ đối phó với con bé này xem ra cũng không mấy khó khăn, trong mắt lóe lên một tia khôn khéo, đứng lên chậm rãi đi tới trước mặt cô, cất giọng phóng khoáng nói: "Cô cũng đừng sợ, hôm nay tôi tới tìm cô không phải muốn gây phiền toái."

Tô Lư Cảnh vẫn yên lặng , không nói gì.

"Tô Lư Cảnh, đích xác là một cái tên hay, đáng người cũng không tồi, cũng thật thông minh, vừa nhìn liền khiến cho người khác ưa thích." Thẩm Chiêu Vân mới vừa nghiêm túc lập tức thay đổi mim cười nói: "Nhưng cái quý nhất chính là bản thân tự biết rõ mình là ai, cô thấy có đúng không?"

Mi tâm của Tô Lư Cảnh nhần lại, trong lòng đã biết bà có chủ ý gì, một quý phu nhân cao cao tại thượng lại chịu ủy khuất hạ mình thực hiện chính sách dụ dỗ với cô, thật đúng là quá vinh hạnh rồi.

Thẩm Chiêu Vân lại tiếp tục nói: "Tôi đã điều tra, hoàn cảnh của nhà cô quả thật không tốt, cho nên khó tránh khỏi sẽ đi phải đi đường vòng, muốn tìm một người có tiền cũng có thể thông cảm được. Tôi cũng không muốn vòng vo với cô nữa, nói đi, muốn bao nhiêu tiền, nếu không quá phận, tôi vẫn có thể giúp được ." Câu cuối cùng này mặc dù vẫn mang theo nụ cười ưu nhã, nhưng giọng nói lại lập tức chuyển sang trọng tâm. Ý tứ chính là: cô cần bao nhiêu, tôi cũng có thể đáp ứng, nhưng đừng có mà quanh co đầu trí, sẽ không có kết cục tốt đâu!

Tô Lư Cảnh nghe thấy vậy, dùng sức cắn môi dưới, nắm chặt tay lại.

Thẩm Chiêu Vân vốn tưởng rằng phen này có thể khiến cho con nhóc kia ngoan ngoãn đầu hàng, nhưng không nghĩ con bé lại không nói một lời, về mặt chột âm trầm xuống, cười lạnh một tiếng rồi nói tiếp: "Xem ra, tôi đã xem thường cô rồi." Nghiễm nhiên dụ dỗ cũng không được, uy hiếp cũng không xong.

Thẩm Chiêu Vân lui về phía sau một bước, liếc xéo cô, không chút khách khí nói: "Tô Lư Cảnh, tôi mặc kệ cô vì sao lại đến gần con trai tôi, nhưng chỉ bằng việc mẹ cô mất sớm, em trai nhọc trí, còn có người cha ở tù chung thân, cô nói xem với thân phận như vậy há có thể gả vào nhà chúng tôi được sao? !"

Ngực của Tô Lư Cảnh như bị đâm vài nhát dao, rốt cuộc nhịn không nổi nữa, phản kháng: "Em trai của tôi không hề nhọc trí!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 41: Mẹ Hình cảnh cáo

Cái gì cô cũng có thể chịu được, chỉ có điều này là không thể! cô chịu bao nhiêu cực khổ, bao nhiêu uất ức đều được, nhưng cô không cho phép ngay cả em trai đáng thương bởi vì mình mà bị người ta vũ nhục.

Tiểu Diệc chính là đứa trẻ giống như thiên sứ, thẳng bé đơn thuần thiện lương lại thiếu thốn tình thương, không có bất kỳ lỗi lầm gì, tại sao lại phải chịu sự khinh thường như vậy?

Tô Lư Cảnh quật cường ngẩng đầu lên, không hề sợ hãi chút nào khi đối mặt với cặp mắt sắc bén kia, giữ tư thái quật cường kiên trì bảo vệ chủ kiến của mình.

“cô!” Thẩm Chiêu Vân không nghĩ tới cô lại đột nhiên phản kháng, vừa giận vừa sợ trừng to hai mắt, gay gắt nói: “Lại dám ăn to nói lớn ở trước mặt tôi, con gái của Tô gia lá gan thật đúng là rất lớn!”

Mấy cô hầu ở ngoài cửa trông chừng bị tiếng quát này dọa sợ đến toàn thân chấn động, run lấy bầy, mà bên trong Tô Lư Cảnh lại vẫn quật cường đón lấy ánh mắt của bà ta, trong mắt lóe lên tia sáng rực rỡ như ánh mặt trời.

“Tôi cảnh cáo cô đừng si tâm vọng tưởng! Tôi chỉ cho cô một cơ hội! Tờ chi phiếu trắng này tôi có thể cho cô tự mình điền vào, số tiền tự cô có thể suy tính rõ ràng, cầm tiền rồi lập tức rút ra khỏi đây cho tôi, không được quanh quẩn ở trước mặt con trai của tôi nữa!” Thẩm Chiêu Vân miệt thị liếc nhìn cô, từ trong túi lấy ra một tờ chi phiếu trắng đã chuẩn bị từ trước đó hung hăng vất vào trên mặt của Tô Lư Cảnh.

Hình ảnh xoay chuyển, trong nháy mắt Tô Lư Cảnh như trở lại trước đây không lâu, đến buổi sáng sớm đen tối đầy đau đớn, còn cảnh tượng trước khách sạn hôm đó, Hình Hạo Xuyên cũng dùng chính tư thái này ném tiền xuống đất, từ đó mà danh dự của cô liền tụt dốc không phanh.

A! Lại là tiền, tiền! Đồng tiền đáng chết!

Thẩm Chiêu Vân nhìn cô gái nhỏ gầy yếu trước mắt, không có khóc lóc run sợ, cũng không có a dua nịnh hót, mà lại mim cười, mặc dù rất nhạt, nhưng nụ cười kia lại làm cho người ta hết sức khó chịu. Lạnh nhạt lại còn mang theo một tia giễu cợt cùng với một chút bi thương, nhưng lại không thêm nhìn đến tấm chi phiếu trắng một cái, điều này không thể xuất hiện trên người của cô gái nghèo hèn không có chút địa vị xã hội nào!

cô gái như thế, hoặc là lòng tham không đáy muốn nhắm thẳng vào mục tiêu phu nhân tổng giám đốc, giành lấy vị trí cùng lợi ích lớn hơn, hoặc chính là không quan tâm đến tiền.

Làm sao có thể?

Bà cũng đã điều tra qua, em trai của con bé này đang nằm trong bệnh viện, tuyệt đối sẽ rất cần tiền, huống chi đối với đám người bản dân như bọn họ, chỉ phiếu trắng cầm trong tay đã sớm để cho bọn họ mở cò trong bụng rồi. Chẳng lẽ cô ta còn chê ít?

Thắm Chiêu Vân cười lên một tiếng rồi nói: “Tô Luru Cảnh, cô thật đúng là rượu mời không uống, chỉ thích uống rượu phạt!”

Tô Luru Cảnh hít sâu một hơi, đau thương chặn ngay chỗ trái tim, lạnh nhạt đáp: “Hình phu nhân còn chuyện khác sao? Nếu không có chuyện gì thì tôi xin tiếp tục đi ra chăm sóc hoa cỏ.”

Thắm Chiêu Vân phẫn nộ mắng: “Tô Luru Cảnh, đừng trách tôi không cảnh tỉnh cho cô, dám ở trước mặt của tôi mà giờ trò thì sẽ không có kết quả tốt đâu! cô đừng ý rằng bây giờ đang được con trai tôi cung chiều mà có thể trèo lên đầu tôi? cô cứ chờ xem thủ đoạn của tôi đi! Xem thử xem cuối cùng rốt cuộc là ai thâm hơn!” Dứt lời liền phát tay áo bỏ đi.

Nếu mà lúc trước bà đã sớm đuổi con bé này ra ngoài từ lâu rồi, nhưng trở ngại giữa bà ta và con trai hiện giờ vẫn chưa được hàn gắn hoàn toàn, nếu không phải muốn con trai càng hận mình thì khẳng định bà ta đã làm nhiều hơn thế này rồi. Nhưng cứ yên tâm, bà ta đã sớm có chuẩn bị rồi.

Bất luận như thế nào, bà ta tuyệt đối không cho phép con nhóc này lại gần con trai mình thêm nữa! Ai cũng có thể làm con dâu của bà, chỉ có con bé này là không thể!

Tô Luru Cảnh, cô cứ chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: An phận thủ thường.

Lời của mẹ Hình, Tô Luru Cảnh nghe xong cũng không để ở trong lòng, những năm này, cô đi làm ở bên ngoài, tiếp xúc với nhiều dạng người, so với mẹ Hình còn có khối người ỷ thế hiếp người như vậy, huống chi hiện tại cô cái gì cũng không có, còn có gì phải sợ nữa chứ?

Nhưng trong lòng cuối cùng vẫn còn vương mắc, mỗi lần nghe thấy đám người hầu vụng trộm nhỏ giọng bàn tán, trong lòng lại không khỏi chua xót khó chịu, cô nghĩ, đây hẳn là vì bốn chữ —— ăn nhờ ở đậu này đi.

Bởi vì ăn nhờ ở đậu, cho nên ngay cả đi bộ cũng phải cúi đầu, đó cũng chính là thực tế không phải sao.

Buổi tối hôm đó, Hình Hạo Xuyên gần rạng sáng mới trở về, Tô Luru Cảnh cũng không ôm hi vọng gặp mặt anh ta, nhưng lại không nghĩ tới anh ta lại tìm mình.

Do dự đứng ở cửa phòng ngủ của anh, Tô Luru Cảnh ngẫm nghĩ một khắc, rồi giơ tay lên gõ cửa, nhưng chưa kịp gõ xuống, cửa lại nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Hình Hạo Xuyên cũng không thèm nhìn xem người đến là ai, đã nói thẳng: "Nghe nói hôm nay mẹ tôi tới đây?" Có lẽ là do đêm khuya nên giọng của anh có vẻ hơi trầm thấp xuống, phối hợp tiếng lá cây xào xạc ngoài cửa sổ, càng thêm gọi cảm mê người.

Hình Hạo Xuyên vừa tắm xong, trên người đang mặc áo ngủ tơ tằm màu đỏ sậm, ngồi ở trên ghế sofa, xoa mi tâm, lông mày nhíu lại hình như có vẻ hơi mệt mỏi.

Anh chính là người cuồng công việc chính cống, một khi đã để mắt đến dự án nào thì có thể mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ, không thể không nói Hình thị được như ngày hôm nay đều do một tay anh chèo lái mới có thể không ngừng lớn mạnh, cũng cố càng thêm vững chắc.

Tô Luru Cảnh bĩu môi nghĩ thầm: nếu biết rồi, cần gì phải hỏi nữa chứ? Người có tiền thật cổ quái luôn thích đem những vấn đề nhàm chán này tới để khảo nghiệm cô sao? Thật đúng là không có sáng tạo gì cả.

Nhưng vẫn cung kính nói: "Đúng vậy, thưa tiên sinh."

"Bà ấy nói với cô những gì? Muốn cô ngoan ngoãn rồi đi sao?" Hình Hạo Xuyên chậm rãi mở mắt ra, con ngươi đen nhánh vẫn sắc bén trước sau như một, giống như một con báo uy mãnh, chuyện gì cũng không chạy khỏi ánh mắt của anh cả.

Nhận thức như thế khiến trong lòng Tô Luru Cảnh lại run lên, liền lên tiếng: "Tôi cũng không vi phạm những điều trong khế ước." Cô biết anh đang chất vấn mình có đem sự kiện kia nói ra hay không, cho nên cũng không nguyện ý vượt rầu hùm, chuốc lấy đau khổ làm gì.

Nhìn vẻ mặt của cô như một con mèo nhỏ xù lông đề phòng, Hình Hạo Xuyên vốn đang mệt mỏi lại thấy thoải mái không ít, bật cười thành tiếng: "Ha ha, coi như cô cũng đủ thông minh." Anh mới nói có một câu mà cô đã có thể suy đoán ra hàm ý trong đó, thật đúng là có chút ý tứ.

Đây coi như là đang khích lệ sao? Nếu như có thể, Tô Luru Cảnh thật muốn liếc mắt xem thường, chính mình có thể đối mặt với một con báo hung mãnh, tùy thời có thể nổi giận nhào tới cắn đứt cổ họng bất cứ lúc nào, vì thế không thể không tăng cường cảnh giác lên cảnh giới cao nhất.

"Cái đó, thừa tiền sinh, phu nhân tựa hồ như đã hiểu lắm cái gì, tôi nghĩ ngài nên giải thích cho bà một chút?" Tô Lưu Cảnh thử nói.

Cô cũng không phải là người ngốc, từ lần trước Hình Hạo Xuyên dẫn cô đi gặp mẹ Hình từ thái độ của anh cô cũng có thể thấy được, mình chẳng qua cũng chỉ là một tấm bia đỡ đạn để anh đối phó qua loa với mẹ Hình mà thôi, nhưng rốt cuộc là vì cái gì đây? Đến tột cùng là anh đang có chủ ý gì, tại sao lại muốn tìm cô tới đàm đương nhân vật này? Cô thật sự nghĩ không thông.

Nghe cô nói như thế, ánh mắt Hình Hạo Xuyên chợt lóe lên, giọng nói mặc dù vẫn bình thản, nhưng vẻ mặt trong phút chốc liền lạnh xuống, trong ánh mắt tràn đầy lệ quang: "Có một số việc không cần cô phải quản, cũng không cần lo! Ý nghĩa của câu ‘an phận thủ thường’ không cần tôi phải dạy cho cô chứ"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 43: Ngủ cùng tôi

"Có một số việc không cần cô phải quản, phải lo! Ý nghĩa của câu ‘an phận thủ thường’ không cần tôi phải dạy cho cô chứ."

Cẩn thận nhưng vẫn chạm vào chỗ hiểm, Tô Lưu Cảnh cắn môi, cúi đầu nói: "Xin lỗi, tôi biết rồi."

Thấy sắc mặt của Hình Hạo Xuyên không được tốt, Tô Lưu Cảnh biết mình hiện tại tốt nhất nên đi ra ngoài, nhưng...

Tô Lưu Cảnh nắm tay thật chặt, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Cái đó... Tiên sinh, thỉnh thoảng tôi có thể đi ra ngoài một chút được không?" Mặc dù biết khả năng Hình Hạo Xuyên đồng ý cũng không lớn, nhưng cô vẫn muốn thử một lần, bởi vì cô không biết bao giờ mới gặp anh lần nữa. đã một tuần cô không đến thăm tiểu Diệc rồi, nên thật sự rất lo lắng.

"cô có chuyện gì sao?" Hình Hạo Xuyên không nhịn được nhíu mày hỏi.

Tô Lưu Cảnh gật đầu, thấp thỏm nắm chặt tay.

Hình Hạo Xuyên xem ra vô cùng mệt mỏi, không có tâm tình gây khó khăn cho cô, nên dễ tính đến khó tin: "Về sau cô có thể đi ra ngoài, cứ nói với chú Bình trước một tiếng là được." Coi như là phần thưởng cho cô hôm nay đi đối mặt với mẹ anh không phạm lỗi làm gì.

Tô Lưu Cảnh không nghĩ tới anh lại đơn giản đồng ý như vậy, thật mừng rỡ đáp: "Cám ơn tiên sinh!"

Dưới ánh đèn nhu hòa, trên gương mặt trắng như sứ của cô toát ra một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, đây là lần đầu tiên anh phát hiện, thì ra lông mi của cô lại dài như vậy, thật dài che kín cả đôi mắt tinh nhanh, con ngươi trong suốt như đáy hồ lóe lên ánh sáng rực rỡ xuyên thấu qua hàng mi tản ra thật mịn hoặc giống như pha lê vậy. Khôe môi đỏ hồng tự nhiên, mang theo làn nước nhu hòa, cực kỳ hấp dẫn tầm mắt của người khác. trên người cô tản ra mùi thơm nhàn nhạt, chỉ cần hơi cúi đầu, mùi hương hoa hồng trắng sẽ thương thoảng bay vào mũi.

Là ai đã từng nói qua, đẹp nhất trên đời, quyến rũ nhất chính là không cần cố ý mà vẫn tán mắt ra bên ngoài.

cô như vậy, thật ngây thơ, thanh thuần.

cô như vậy để cho anh cơ hồ ở giây thứ nhất, tận đáy lòng liền nghĩ đến cái tên đó, chẳng bao lâu sau, chính là gương mặt trong sáng mỉm cười...

Tô Lưu Cảnh còn chưa kịp hưng phấn mấy giây, đột nhiên bắt gặp trong mắt anh có gì đó không đúng, hai mắt như muốn tàn sát bừa bãi giống như sói chúa nhìn thấy con mồi, đầy ham muốn chiếm hữu, trong nội tâm lại thấy hồi hộp, như bị tạt một chậu nước lạnh, đem mọi mừng rỡ vừa đâm chồi tươi đến ướt đẫm, theo bản năng lập tức muốn thoát khỏi đây, cuống quýt nói: "Tiên sinh, ngài nghĩ ngại trước đi, tôi, tôi xin phép đi ra."

Ánh mắt như thế trước đây không lâu cô đã nhìn thấy qua, đó là hôm ở trong phòng tắm anh cũng dùng ánh mắt này nhìn cô, như muốn ăn tươi nuốt sống vậy!

Vừa nghĩ tới một lần kia, cô liền không nhịn được mà run rẩy, từng lỗ chân lông cũng đều run lên lấy bầy.

Nhưng còn chưa kịp kéo cửa ra, sau lưng lại bị một sức mạnh thật lớn lôi lại, không có bất kỳ giảm xóc, thậm chí ngay cả kêu cũng còn chưa phát ra, đã nặng nề bị ném lên trên giường.

"Tiên sinh!" Tô Lưu Cảnh kinh hoàng hét to.

Giường, địa điểm này thực sự quá đáng sợ. cô vĩnh viễn sẽ không quên chuyện xảy ra trong một đêm kia.

Hình Hạo Xuyên nhíu mày, ôm cô vào trong ngực, khẽ quát lên: "Im lặng!"

Tô Lư Cảnh bị đặt lên giường, bị sức nặng nửa người anh đè lên trên, ngực nặng trĩu không thở nổi, thân hình tinh tráng của người đàn ông bao phủ toàn thân, ngay cả ánh đèn cũng tối xuống, chung quanh tất cả ánh đèn là hơi thở bá đạo mà xâm lược, giống như sấm sét giữa trời quang khiến Tô Lư Cảnh sợ hãi, càng thêm cố gắng giằng co, muốn nhảy xuống giường.

Nhìn thấy trên mặt cô đầy vẻ phản kháng không ngừng, Hình Hạo Xuyên phiền não quát lên: "Đừng động! Tôi sẽ không làm gì cô cả, nằm ngủ cùng tôi là được rồi." nói xong, đầu càng trở nên nặng trĩu.

Từ trước tới nay, đối với phụ nữ mọi việc đều hết sức thuận lợi, chỉ cần anh nhẹ nhàng ngoắc ngoắc tay, thì đã có vô số người lao đến, tre già măng lại mọc. Mà cô gái nhỏ này, lại dám một lần lại một lần cự tuyệt anh, xem anh như thú dữ, lủ lủ mà tránh xa. Anh lại đáng sợ như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Á, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 44: Ôm nhau ngủ.

Mấy ngày qua vì dự án kia, mỗi ngày anh chỉ ngủ khoảng ba bốn tiếng, hiện tại mệt mỏi vô cùng, chỉ muốn ôm thứ gì thật tốt ngủ một giấc mà thôi.

Người con gái này không thể chiều theo anh một lần sao?

Bị lớn tiếng quát bắt dừng lại, tim Tô Lư Cảnh liền run lên, ngẩng đầu lên vừa vặn chống lại con ngươi đen nhánh như muốn hút người ta vào đó, ánh mắt tràn đầy nóng nảy cùng tính xâm lược, bị sợ đến ngưng phản kháng.

Cô nghĩ, nếu mà người đàn ông này đã muốn, thì cho dù có chống cự thế nào cũng không thực hiện được.

Hình Hạo Xuyên nhận thấy cô gái nhỏ trong ngực rốt cuộc đã hơi thuận theo, lúc này mới hài lòng nhét cô vào trong ngực mình, ôm lấy thân hình mềm mại nhỏ nhắn giống như búp bê kia rồi nhắm hai mắt lại.

Mà Tô Lư Cảnh nằm yên trong lòng của anh, tâm tình lại vô cùng bồn loạn mà lại như mất khống chế, hốt hoảng nhúc nhích loay hoay, chung quanh tất cả đều mang theo tính xâm lược cùng hơi thở bá đạo. Khoảng cách của hai người thật gần, thật chặt chẽ chỉ cách hai lớp quần áo mỏng manh, vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy lồng ngực màu mật ong tinh trắng rộng rãi, quá mức gần như vậy thật nguy hiểm, khiến cho cô cảm thấy sợ, thân thể cứng ngắc mặc cho anh ôm vào trong ngực, như sắp mất đi tri giác, ngay cả hàm răng như muốn run lên.

Bên tai là hô hấp gần như vững vàng Hình Hạo Xuyên, không nhúc nhích bao lấy cô chặt chẽ, có lẽ đã ngủ thiếp đi. Tô Lư Cảnh thận trọng thử thăm dò lần nữa, cố gắng từ trong ngực anh thoát ra ngoài.

Vậy mà vừa động từng cái, ánh mắt của Hình Hạo Xuyên trên đỉnh đầu bỗng dưng mở ra lần nữa.

"Cô cứ cử động lần nữa thử xem!" một tay Hình Hạo Xuyên đặt lên hông của cô, đem nó dán thật chặt trên thân chính mình, âm trầm híp mắt uy hiếp.

Tô Lư Cảnh sợ cứng người, không dám làm một cử động nhỏ nào. Trong lòng thật sắp khóc, bỗng dưng lại có chút hối hận tại sao cô lại không có cảm tiền của mẹ Hình chứ, chỉ cần tạm thời cúi đầu, chịu nghe mấy câu chê cười là có thể trả lại tiền đã vay của Hình Hạo Xuyên, thuận tiện xé bỏ tấm khế ước ghê tởm này!

Tô Lư Cảnh, mày thật là đồ ngốc! Nhưng đối mặt với nhục nhã như vậy, thật sự không thể nhẫn nhịn được. Nếu như cho cô thêm một cơ hội nữa, sợ rằng vẫn sẽ đối chọi gay gắt như vậy.

Vậy mà Hình Hạo Xuyên tựa như có thể nhìn thấu tâm tư của cô, cắn răng nghiêng lợi uy hiếp nói: "Tô Lư Cảnh, đừng đánh chủ ý lên mẹ của tôi, coi như cô thật có biện pháp lấy được một trăm vạn, tôi cũng sẽ không cần! Bởi vì, kẻ chế định trò chơi này là tôi, chỉ cần tôi không gật đầu, cô nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Tô Lư Cảnh không thể không trả lời: "Dạ, tiên sinh."

Hình Hạo Xuyên hừ mũi, cảnh cáo nhìn cô mấy lần, sau đó đoạt lấy nguồn nhiệt ấm áp tỏa ra từ cơ thể cô, lần nữa nhắm hai mắt lại, rốt cuộc gian phòng đã có thể hoàn toàn an tĩnh.

Vì quá yên tĩnh nên ngay cả hô hấp cũng nghe được rất rõ ràng.

Người đàn ông tựa hồ đã ngủ thiếp đi, nhưng bàn tay nắm ở trên eo cô lại trước sau như một thật bá đạo, quấn lấy thật chặt không để cho cô mảy may nhúc nhích. Tô Lư Cảnh rất buồn ngủ, nhưng lại thấy thật căng thẳng, đó cũng là phản ứng tự nhiên của thân thể, đối với những thứ mình sợ hãi vẫn luôn đề cao cảnh giác.

Ánh đèn mờ mờ từ trên vách tường hoa lệ chiếu xuống, tỏa lên trên mặt của anh, tựa hồ đây là lần đầu tiên Tô Lư Cảnh quan sát người đàn ông này gần

nghư thế, ánh mắt đã nhắm lại nên về sắc bén cùng xâm lược bình thường liền biến mất, hai hàng lông mày mềm mại giãn ra, lông mi tuy không dài nhưng cũng đủ nồng đậm, sống mũi thẳng tắp hoàn mỹ, có lẽ là do tư thế ngủ, cánh môi thật mỏng hơi hơi cong lên, thế nhưng nhìn lại có vẻ đáng yêu.

Đáng yêu? Không phải chứ, từ này làm sao có thể dùng cho người đàn ông tựa như con báo âm hiểm được?

Nếu anh có thể không chế một chút tính khí của mình, lại bớt đi một chút bà đạo tự cho là đúng có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều . . . . .

Nghĩ như vậy, nên căng thẳng như dây cung đang kéo căng liền chậm rãi thả lỏng, bồi rồi nồng đậm tập kết tới , vốn đang đề phòng cũng từ từ nộ khí giới đầu hàng, cứ như vậy bất tri bất giác đã ngủ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Chị gái không đủ tư cách.

Buổi sáng lúc Tô Lưu Cảnh tỉnh lại, ý niệm đầu tiên đó chính là: ngu ngốc, thế nào lại ngủ thiếp đi! Thậm chí còn quên người ngủ bên cạnh mình chính là một con sói!

Tô Lưu Cảnh thăm mắng mình mấy câu, sau đó thận trọng hé một mắt ra, lại phát hiện bên cạnh trống không, tên đàn ông đã đi rồi. Vừa định thở ra một hơi, ngẩng đầu lên thế nhưng lại nhìn thấy anh ta đang đứng bên cửa sổ, trên người vẫn còn mặc chiếc áo ngủ bằng tơ tằm màu đỏ sậm, đôi tay đút ở trong túi, cặp mắt nhìn xa xăm, khóe môi thật mỏng ép lại thành một đường cong, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Hình như cảm thấy được tầm mắt của Tô Lưu Cảnh, Hình Hạo Xuyên xoay chuyển ánh mắt, nhìn Tô Lưu Cảnh một cái, lông mày cực kỳ tuấn đạt khẽ chau, con ngươi sâu không thấy đáy, thần nhiên nói: “Tỉnh rồi thì ra đi.”

Tô Lưu Cảnh nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh, cực kỳ hoài nghi người đàn ông này thật là người ngày hôm qua ôm cô ngủ, là người đàn ông thậm chí nhìn có vẻ hơi đáng yêu đây sao?

Cho nên nói, đây chẳng qua chỉ là ảo giác!

Tô Lưu Cảnh bĩu môi, từ trên giường bước xuống, oán thăm đi ra ngoài, đóng cửa lại.

thật là có đủ xấu xa! Lợi dụng xong liền ném, đúng là tư bản chủ nghĩa vạn ác!

Vừa mới xoay người liền gặp phải Thím Bình đang bên điểm tâm tới, Tô Lưu Cảnh vội vàng bước lại chào: “Thím Bình, chào buổi sáng.” Đối với con người khiêm khắc này chẳng khác gì thấy chủ nhiệm của cô lúc còn đi học, cái loại không khí nghiêm túc đó làm cho người ta theo bản năng liền thuận theo.

Thím Bình gật đầu, hồ nghi nhìn cô, sau đó liền đi tới gõ gõ lên cửa.

Tô Lưu Cảnh bị ánh mắt kia sấm soi, trái tim liền rung động, giống như cô đã làm sai điều gì, vội gia tăng tốc độ chạy mất.

cô tựa hồ đã quên, thím Bình đã nói cho cô biết trong quy củ của Hình gia giống như có một điều là: nếu ngủ qua đêm trong phòng tiên sinh, thì buổi sáng trước khi tiên sinh tỉnh lại phải rời đi.

Tính khí của Hình Hạo Xuyên cũng không tốt, một khi đã không tuân theo quy tắc của hắn, nhẹ thì khiển trách, nặng thì đuổi ra ngoài, vậy mà cô lại bình yên vô sự đi ra ngoài này, cho nên trong mắt thím Bình mới xuất hiện biểu cảm không thể tin được kia.

Vì đã được Hình Hạo Xuyên đồng ý, buổi chiều Tô Lưu Cảnh liền xin phép chú Bình, có vẻ anh ta đã thông báo qua, cho nên ông cũng không ngăn trở, ngược lại còn hỏi cô có cần xe đưa đi hay không. Nhưng Tô Lưu Cảnh lại từ chối, cô cũng biết địa vị của mình rốt cuộc như thế nào, hơn nữa không muốn chuốc lấy những phiền toái không cần thiết.

Lúc đến bệnh viện, tiểu Diệc đang khóc rống cự tuyệt thay thuốc, thằng bé vốn là có chứng tự kỷ, trong đầu lại chỉ dùng lại bản thân mới năm tuổi, vì thế tương đối bài xích với xã hội xa lạ này, giống như con thú nhỏ cô độc mà lại không có cảm giác an toàn, cự tuyệt tất cả những người xa lạ đến gần, giãy giụa làm cho băng gạc thấm cả máu.

Bởi vì thằng bé không phối hợp, nên bác sĩ và các y tá tương đối hao tâm trí, thuốc phải thường xuyên thay đổi, nếu không khi hết hiệu quả, vết thương liền dễ dàng bị nhiễm trùng, đến lúc đó rất có thể sẽ phiền toái.

Tô Lưu Cảnh vội vàng chạy qua ôm lấy tiểu Diệc đang trốn ở trong góc: “Tiểu Diệc ngoan, chị tới rồi đây, tiểu Diệc không sợ.”

Tiểu Diệc rốt cuộc cũng nhìn thấy chị gái mà mình tâm tâm niệm niệm, liền khóc to lên: “Chị, chị không cần tiểu Diệc sao, tiểu Diệc đã rất ngoan, chị cũng đã đồng ý để đến thăm tiểu Diệc mà, nhưng chị lâu như vậy cũng không tới. . . . . Có phải không thích tiểu Diệc rồi hay không. . . . .”

Tô Luru Cảnh nghe em trai vừa khóc vừa nói, lòng liền thấy chua xót, ôm lấy người thiếu niên mảnh khảnh đáp: “Chị đâu có không cần tiểu Diệc, không phải đã rồi tới sao? Chị hứa về sau nhất định sẽ thường xuyên đến thăm tiểu Diệc có được hay không?”

“Chị. ....chị. ....” Thiếu niên gầy yếu dùng sức ôm lấy người thân duy nhất, uất ức khóc lớn.

“Tiểu Diệc ngoan để chị y tá đến giúp em đổi thuốc có được hay không?” Tô Luru Cảnh lau nước mắt trên mặt, cười nói.

Tiểu Diệc nhìn một y tá xa lạ bên cạnh, lại nhìn một chút ánh mắt tha thiết của chị mình, sợ hãi gật gật đầu.

Đổi thuốc xong, có lẽ cảm thấy mệt mỏi nên tiểu Diệc nhanh chóng liền ngủ mất.

Tô Luru Cảnh nửa quỳ ở trước giường bệnh, nhìn khuôn mặt tái nhợt của em trai, thật sâu nói một câu: “Chị thật xin lỗi em. ....”

Trước khi chết, mẹ đã giao em trai cho mình, nhưng mà cô lại không chăm sóc cho thằng bé được từ tẻ, không có cách nào để cho thằng bé có một cuộc sống tốt cả, không có cách nào để chữa bệnh, mà bây giờ, ngay cả việc ở bên cạnh thằng bé cũng không làm được.

cô thật không có đủ tư cách làm một người chị tốt.

Mẹ, mẹ ở trên trời có thể tha thứ cho con không. ....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thê Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Ăn bữa tối

Lúc Tô Luru Cảnh đang ở trong bệnh viện hỏi thăm bác sĩ tình hình của tiểu Diệc thì đột nhiên nhận được điện thoại của Hình Hạo Xuyên, bảo cô ra cửa bệnh viện chờ anh.

Tô Luru Cảnh còn chưa kịp nói gì, điện thoại đã quả quyết cúp xuống.

Thở hắt ra một hơi, Tô Luru Cảnh không thể không tạm biệt bác sĩ, dặn dò mấy câu với người mình mời tới chăm sóc tiểu Diệc rồi liền vội vã xuống lầu.

Vừa đi đến cửa, liền nhìn thấy một chiếc xe Porsche xa hoa cực độ có bản số lượng có toàn cầu phát ra tia sáng rực rỡ, chạy nước rút mà đến nhanh chóng dừng ở cửa bệnh viện, hấp dẫn ánh mắt của biết bao người đi đường, ai cũng tặc lưỡi hít hà hâm mộ.

Một giây cũng không dừng lại, cửa xe liền bị đẩy ra, bên trong truyền đến giọng nói ngạo lạnh: "Lên xe."

Một chiếc xe thể thao xa hoa như thế, thế nhưng dừng trước một cô nhóc bình thường, nếu đi vào trong đám người bình thường cũng sẽ bị hòa tan, bao phủ, điều này khiến cho người khác không thể rửa mắt mà nhìn rồi.

Tô Luru Cảnh cũng nhìn thấy những ánh mắt hâm mộ hoặc khinh bỉ kia, cắn cắn môi vội khom lưng lên xe.

Cửa xe không chút khách khí đóng lại, Tô Luru Cảnh còn chưa ngồi vững xe đã rò ga đi mất.

Không khí bên trong xe bị ép xuống rất thấp, đủ để cho cái nắng nóng của tháng chín liền bị đóng băng, Tô Luru Cảnh thận trọng quan sát thần sắc của anh, nhẹ giọng hỏi: "Tiên sinh, xin hỏi chúng ta đang đi đâu vậy?"

Hình Hạo Xuyên cũng không phô trương giống như ngày thường "Cứ đi rồi cô sẽ biết." Mà là gọn gàng linh hoạt đáp lại: "Đi ăn một bữa cơm tối." Sau đó bình thản lật xem tài liệu về marketing của quý này.

Ăn cơm tối? Mà phải dùng hưng sư động chúng như vậy sao? Còn mang cả cô đi theo, thoát nhìn chắc chắn là Hồng Môn Yến rồi.

Đến cửa khách sạn, Tô Luru Cảnh mới hiểu rõ ý nghĩa của câu "Ăn một bữa cơm tối" là như thế nào. Nơi này vốn là khách sạn sáu sao lớn nhất cũng xa hoa nhất dưới trướng của Hình thị, vẻ tráng lệ quả thật người bình thường như cô khó có thể tưởng tượng nổi. Đi vào phải đưa Platinum Card (Thẻ Bạch kim) ra, người bình thường cần bản ngay cả tư cách bước vào cánh cửa kia cũng không có.

Hình Hạo Xuyên xuống xe, hiên ngang tiêu sái đi vào, người gác cửa ở đây cũng đã quen nhìn thấy những nhân vật lớn, khi thấy Hình Hạo Xuyên, lập tức cung kính cúi thấp lưng chào: "Tổng giám đốc, mời vào."

Tô Luru Cảnh nhìn trước mắt hoa lệ trước mắt, không ngừng tặc lưỡi hít hà, trong lòng oán thầm chủ nghĩa tư bản vạn ác lần nữa, nữa lúc ngẩng đầu thấy Hình Hạo Xuyên đã đi vào từ bao giờ, vội vã tăng nhanh bước chân chạy tới, tính xấu của anh ta cô hưởng qua không chỉ một lần, không cần gây chuyện thì tốt hơn.

Thật không nghĩ, mới vừa chạy đến cửa liền bị ngăn lại: "Tiểu thư, xin lấy Platinum Card ra." Trong mắt anh chàng giữ không giấu được vẻ khinh bỉ. Xác thực, Tô Lư Cảnh chỉ một thân cực kỳ đơn giản, áo sơ mi cao bồi, đến một chỗ xa hoa rực rỡ như vậy có vẻ vô cùng không thích hợp, giống như một cô lọ lem nhỏ bé, nhưng nơi này lại không phải là dạ vũ của hoàng tử.

"Tôi . . . ." Tô Lư Cảnh bị chặn tại cửa nhất thời lúng túng cực kỳ, muốn vào lại không thể vào, chỉ đành đưa ánh mắt nhờ giúp đỡ nhìn về phía Hình Hạo Xuyên.

Hình Hạo Xuyên quay đầu lại, chú ý tới xôn xao nho nhỏ sau lưng, nhú nhú mày, đi đến kéo tay của cô, đem lấy cổ tay của cô khoác lên trên cánh tay của mình, ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ nhìn bọn họ nói: "Cô ấy là người tôi mang tới, có vấn đề sao?"

Anh chàng giữ cửa định thần nhìn lại, lại là tổng giám đốc của mình, bị sợ đến đổ mồ hôi hột, vội vàng gật đầu cúi người cười nói: "Không có, không thành vấn đề, tiểu thư xin mời, tổng giám đốc xin mời vào." Trong lòng cũng đang kêu rên, lúc nào thì khẩu vị của tổng giám đốc lại trở nên như vậy. . . . .
. Thật kỳ lạ, cô gái này trừ dáng dấp có chút đáng yêu, rõ ràng chính là bản dân nhà, không trách được bọn họ đã cản lại.

"Một đám chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng." Hình Hạo Xuyên hừ lạnh một tiếng, không để ý tới bọn họ nữa, kéo Tô Lư Cảnh đi vào khách sạn.

Không nghĩ tới Tô Lư Cảnh lại bật cười "Hi hi" thành tiếng.

Hình Hạo Xuyên nhú nhú mày, không tức giận mà hỏi lại: "Cô cười cái gì?"

Tô Lư Cảnh há miệng, bất buộc bản thân không nên cười thành tiếng: "Nếu như bọn họ là chó mà nói, chủ của chúng không phải là . . . . ." anh sao?

Nửa câu phía sau này còn chưa nói ra ngoài, đã bị người đàn ông kia cắt đứt: "Câm miệng, đừng làm cho tôi mất mặt!"

Tô Lư Cảnh nhún vai, nếu sợ mất mặt thì còn mang cô đến đây làm gì, cô vốn chính là thường dân cô đại mà.

Nhưng nhìn tay mình đang khoác lên cánh tay cường tráng của anh, ngẩng đầu nhìn người đàn ông tuấn mỹ giống như tượng điêu khắc kia, trong lòng không biết tại sao lại có một dòng nước ấm chảy qua. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 47: Ba người xem mắt (một)

Đích thân quản lý khách sạn đặc biệt dẫn họ tới vòng VIP, lúc Tô Lư Cảnh theo sau lưng người kia đi vào thời điểm vừa nhìn thấy người ngồi trên chủ tọa cơ thể theo phản xạ có điều kiện lập tức cứng đờ.

Người đang ngồi kia chính là mẹ Hình.

Lúc mẹ Hình nhìn thấy Tô Lư Cảnh cũng liền hừ mũi một tiếng, dòi đi tầm mắt, khinh thường không muốn nhìn.

Mà ngồi bên cạnh bà ta còn có một cô gái xinh đẹp trẻ trung, tóc thật dài đã được ưu nhả vấn sơ lên bằng một vật trang sức sáng chói, trên người mặc váy hồng nhạt, nhìn một cái cũng biết là hàng hiệu nổi tiếng làm cho người khác sợ hãi than thán, kèm theo tư thái thực nữ đúng theo quy tắc chuẩn mực của xã hội thượng lưu, nếu so với Tô Lư Cảnh đang đứng không hề có hình dáng gì đặc biệt quả thật có sự chênh lệch thật lớn...

"Hạo Xuyên, tới xem một chút đây là ai nào". Mẹ Hình kéo tay thiếu nữ bên cạnh, cười híp mắt nhìn Hình Hạo Xuyên.

Hình Hạo Xuyên ưu nhả ngồi xuống, mặc cho phục vụ tận tình giúp anh xếp bát đĩa, khăn ăn, nhú máy cầm ly rượu lên khẽ nhấp một hớp.

Mặt mẹ Hình cứng đờ, sau đó vừa cười đứng lên nói: "Nhiều năm không gặp, khẳng định không nhớ rõ rồi. Đây là con gái út của nhà Nam Cung, năm đó, hai người các con chẳng phải cùng nhau lớn lên chẳng khác gì thanh mai trúc mã. Con bé cố ý đi Anh quốc học trường dành cho thực nữ, hiện tại đã tốt nghiệp về nước, là người tình trong mộng của không ít công tử danh môn".

Nam Cung Như ở một bên cúi đầu xấu hổ mỉm cười, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Hình Hạo Xuyên một cái.

Vừa thấy nói như thế, Hình Hạo Xuyên cũng thật có chút ấn tượng, năm đó tựa hồ xác thực có một cô gái nhỏ ngày ngày quán quít đi theo phía sau anh, chỉ là bốn chữ "thanh mai trúc mã" này không khỏi có chút nặng.

"Anh Hình, chào anh, Nam Cung Như nhân cơ hội này tích cực chào hỏi, mặc dù tận lực che giấu, nhưng là ánh sáng lóe lên trong mắt khiến cho người khác không thể không chú ý.

"Ừ" Hình Hạo Xuyên gật đầu đáp, sau đó nghiêng đầu nói với Tô Lư Cảnh đang lúng túng đứng ở một bên: "sao còn chưa ngồi xuống?"

một tiếng này để cho ánh mắt mọi người đều tụ tập trên người cô, Tô Lư Cảnh vội vàng lúng túng ngồi xuống.

Mẹ Hinh chán ghét nhìn con bé vô cùng chướng mắt kia một cái, sau đó liền nói với Nam Cung Như: “tiểu Như à, ngồi vào bên cạnh anh Hinh đi, dễ dàng ôn chuyện hơn”.

Nam Cung Như lập tức vui vẻ ra mặt đáp: “được ạ”, tí mi chính trang sắc mặt, ngượng ngùng cùng vui sướng vừa đúng, xác thực không hổ vừa tốt nghiệp trường “Danh môn thực nữ” ra ngoài.

Nam Cung Như thân mật ngồi ở bên tay trái Hinh Hạo Xuyên, giả vờ tò mò nhìn Tô Lư Cảnh một cái, ngọt ngào hỏi: “Anh Hinh, vị bên cạnh là người nào vậy?”.

Hinh Hạo Xuyên như có điều suy nghĩ liếc nhìn Tô Lư Cảnh đang run rẩy trả lời: “cô ấy là bạn gái tôi”. Hai chữ bạn gái này cực kỳ mơ hồ, một mặt thừa nhận cô và bản thân mình có quan hệ với nhau, nhưng mối quan hệ đó lại rất mập mờ, dễ thân, cùn có thể sợ.

không thể không nói thủ đoạn của Hinh Hạo Xuyên cực cao tay, người an bài bữa ăn tối nay dù sao cũng là mẹ anh, anh vẫn còn đang băng khoăn, cho nên cũng không muốn trước mặt người ngoài làm bà mất thể diện. Sao anh không biết mẹ mình có chủ ý gì, cho nên đây cũng coi như một hình thức cảnh báo biến tướng, anh mang bạn gái tới tham gia bữa ăn tối này, rõ ràng không muốn đến cuộc “xem mắt” nhằm chán như thế này.

Nam Cung Như cố ý kéo dài thanh âm, nói: “A, thì ra là bạn gái anh Hinh sao”. trên mặt xẹt qua một tia địch ý, sau đó lại che dấu đi, ngọt ngào động lòng người quay sang chào hỏi Tô Lư Cảnh: “xin chào, tôi lên là Nam Cung Như”.

Mặt tươi cười đưa tay không đánh người, mặc dù không khí không hề vui mừng hoan hỉ như vậy, nhưng vẫn không thể không đáp lại: “xin chào, tôi tên là Tô Lư Cảnh”.

Tô Lư Cảnh mặc dù thấy cô ta nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng đáy mắt không che dấu được vẻ miệt thị, trong lòng đại khái cũng đoán được: cô ấy đã xem mình là đối thủ.

Hơn nữa quan sát biểu tình của mẹ Hinh, coi như đã hiểu: thì ra đây là một màn xem mắt biến tướng. Mà cô lại bất hạnh bị Hinh Hạo Xuyên lấy ra làm bìa đỡ đạn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 48: Ba người xem mắt (hai)

Nam Cung Như mỉm cười nói: "Tên của cô nghe thật là hay."

Sau đó lại thiết tha nói: "Vậy xin hỏi cô đang học đại học nào? Tôi vừa trở về nước về nên rất muốn tìm một trường đại học ở trong nước tiếp tục đào tạo, có khi chúng ta lại trở thành bạn học cũng không chừng."

Tim của Tô Lư Cảnh như bị dao đâm, nhàn nhạt đáp: "Tôi không học đại học." Đại học vẫn luôn là nỗi đau trong lòng cô, mặc dù cô đã thuyết phục bản thân không nghĩ đến, nhưng là mỗi lần bị nhắc tới, trong lòng liền khó chịu không thể chịu được.

Nam Cung Như liền ra vẻ đáng tiếc: "Như vậy sao, thật đúng là đáng tiếc!"

Tô Lư Cảnh cười cười gượng gạo, ngón tay đặt ở dưới bàn vô ý nắm chặt lại.

“Vậy bình thường cô thích cái gì?” Tôi thích nghe nhạc kịch, sau đó luyện tập cắm hoa, hay là tập một vài động tác yoga, một mình thật sự rất nhàm chán, không bằng chủ nhật chúng ta cùng nhau đi.” Nam Cung Như mỉm cười dịu dàng, vô cùng động lòng người.

Nghe thấy những từ ngữ xa lạ mà cao nhã kia, Tô Lư Cảnh cười lớn trả lời: “Tôi ..... không biết những thứ kia....”

Mẹ Hinh ngồi ở đối diện một mặt ưu nhã ăn thịt bò bít tết, một mặt phát ra tiếng xuyết xoa giễu cợt, con nhóc bản dân muốn dựa dẫm vào người có quyền thế có thể hợp với những thứ này mới lạ. Phen này, cao thấp đã hiển hiện rõ, thiếu nữ bản gia làm sao có thể so sánh với danh媛 thực nữ được chứ, trong lòng cảm thấy hôm nay mình an bài Nam Cung Như gặp mặt Hạo Xuyên tuyệt đối đúng đắn rồi.

Bà tin tưởng con trai của mình chỉ nhất thời bị mê hoặc, một khi cô gái tốt hơn đặt ở trước mặt, nhất định sẽ biết quay đầu lại.

Nam Cung Như lấy được ánh mắt tán đồng của mẹ Hinh, trong lòng càng thêm đắc thắng, gờm dao nĩa trong tay lên, động tác êm ái mà ưu nhã cắt một miếng thịt bò nhỏ, đưa vào miệng nói: “Tô tiểu thư, làm sao cô lại không ăn? Chẳng lẽ là thịt bò bít tết không hợp khẩu vị sao?”

Tô Lư Cảnh nhìn cắn cắn môi dưới, nhìn bộ dao nĩa bằng bạc sáng choang đặt ở trước mặt, còn có rượu đỏ và thịt bò bít tết thơm ngon, bức rức cảm

chặt ngón tay, chẳng lẽ cô lại nói: thật xin lỗi, tôi không biết cách ăn sao?

Nam Cung Như tỏ vẻ kinh ngạc che miệng nói: “Ái chà, chẳng lẽ không phải cô...” Ngay cả phương thức ăn cơm theo kiểu châu Âu cũng không biết, chuyện này trong giới danh môn quý tộc quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Mỗi một câu của Nam Cung Như đều nhằm vào Tô Lưu Cảnh, mặc dù là lời nói vô cùng bình thường, nhưng bị cô khéo léo lợi dụng trở thành công cụ công kích Tô Lưu Cảnh.

Từ nhỏ đến lớn cô ta vẫn thăm mền Hình Hạo Xuyên, hơn nữa còn lấy vị trí chủ nhân của Hình gia làm mục tiêu phấn đấu, cho nên mới cố ý đi đến Anh quốc học ở học viện thực nữ Hoàng gia, vì muốn học được những bản lĩnh có thể nắm bắt được đàn ông, hiện tại lại có mẹ Hình ủng hộ, càng thêm nắm chắc phần thắng, nhưng thế nhưng lại không nghĩ đến nửa đường lại nhảy ra một Tô Lưu Cảnh, sao không phần hận được chứ.

Tô Lưu Cảnh khó chịu nghiêng đầu đi, khóe mắt lơ đãng liếc sang vẻ mặt châm biếm của Nam Cung Như, lửa giận chợt bốc lên, lập tức nói với nữ phục vụ viên phía sau lưng: “Làm phiền cô cho tôi một đôi đũa được không?”

Đôi đũa?

Ăn thịt bò bít tết.... mà lại dùng đũa?

Nhân viên phục vụ cứ tưởng rằng mình đã nghe nhầm, mẹ Hình cùng với Nam Cung Như thì vô cùng kinh ngạc mà nhìn cô, ngược lại trong mắt Hình Hạo Xuyên lại xẹt qua một tia hứng thú.

Tô Lưu Cảnh cực kỳ tức giận, tính tình quật cường bắt đầu nổi lên, ra dáng lợn chết sẽ không sợ phỏng nước sôi mà lập lại: “Đúng, một đôi đũa.”

Nhân viên phục vụ vội đi ra ngoài tìm một đôi đũa mang vào, đưa cho Tô Lưu Cảnh.

Tô Lưu Cảnh cũng không sợ, dù sao mình sớm đã bị người khác điều tra rất rõ ràng, còn phải sợ cái gì chứ, tâm tình lập tức buông lỏng, cầm đũa lên đưa toàn bộ miếng thịt bò bít tết vào trong miệng.

không để cho cô thống khoái, cô cũng sẽ không để cho họ thống khoái!

Nam Cung Như nhìn hành động thô lỗ kia, bị sợ đến hít vào một hơi. Với một người thực nữ như cô ta mà nói, hành động như vậy quả thực chính là kinh thế hãi tục.

Mẹ Hình nhìn dáng vẻ can rở lúc ăn của cô liền nhìn về phía Hình Hạo Xuyên nói: “Hạo Xuyên, con xem đây là cái dáng vẻ gì! Con gái bản dân quả nhiên thật không có giáo dục!”

Hình Hạo Xuyên nhìn cô tức giận tròn to mắt, còn bị thức ăn nhét vào mà gò má phình to ra, giống y như đứa trẻ con vậy, cũng không thêm ngăn cản, ngược lại khóe miệng lại giương lên đường cong nhàn nhạt, có chút cưng chiều đáp: “Con thấy như vậy vô cùng tốt.”

Nhìn Tô Lưu Cảnh biểu lộ tức giận, trong lòng Hình Hạo Xuyên thế nhưng lại sinh ra cảm giác: cô gái này thật đúng đặc biệt ngoài dự liệu, còn có bao nhiêu niềm vui bất ngờ chờ anh khám phá đây.

“Tốt?” Mẹ Hình bị lời này của con trai làm cho muốn ngắt, ngón tay sơn màu đỏ tươi chỉ vào Tô Lưu Cảnh nói: “Con xem, cô ta từ trên xuống dưới có điểm gì tốt chứ? Quần áo không chỉnh tề, cử chỉ thô tục, tên ăn xin bên ngoài so với cô ta còn tốt hơn!”

Tô Lưu Cảnh đang ăn liền dừng lại, vọt đứng lên nói: “Xin lỗi, tôi đi rửa tay một lát.” một hai coi cô như con khỉ trong đoàn xiếc mà đùa bỡn thì sung sướng sao? Xin lỗi, cô không muốn theo!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 49: Ngoài ý muốn

Vốc nước lạnh lên rửa mặt, Tô Lưu Cảnh đứng ở trước bồn rửa tay nhìn mình trong gương, thờ dài thật sâu.

Mới vừa rồi cô sắp bị không khí lục đục đầu óc này làm cho hít thở không thông, cảm thấy mình giống như thú nuôi trong đoàn xiếc, bị mấy người kia tùy ý trêu chọc, đem tất cả mọi chuyện liên quan đến cô ra mà giễu cợt coi đó làm vui.

Đang suy nghĩ xem có nên trở lại cái nơi làm người ta hít thở không đó hay không, đột nhiên lại nghe được tiếng ồn ào ở bên ngoài.

Tô Lưu Cảnh hồ nghi đi ra, thấy ở chỗ khúc quanh bên cạnh phòng rửa tay, nơi mà khách sạn dành riêng cho khách uống nước, có một đôi nam nữ đang dây dưa tranh chấp. Người phụ nữ khóc lóc, nhào vào trên người đàn ông, còn người kia thì lại tránh như tránh tà, một lời cũng không thêm nói, thậm

chỉ còn giờ tay lên muốn đánh.

Tô Luru Cảnh nhú mồm, xông lên ngăn cản ở trước mặt người phụ nữ đang khóc như hoa lê đài vỹ, nhất thời xúc động, thuận tay cầm một cốc nước bên cạnh, hất lên trên mặt của người đàn ông, ngăn lại hành động vũ phu của anh ta: "Này! Anh làm gì thế? Đánh phụ nữ rất vui sao?"

Cô không thể chấp nhận được chuyện như vậy, tại sao đàn ông lại có thể không chút kiêng kỵ dựa vào sức lực của mình tùy ý khi dễ phụ nữ chứ?

Người đàn ông anh tuần thời thượng không kịp phản ứng trước hành động của cô gái đột nhiên xuất hiện này, chỉ có thể vội vàng nhắm mắt lại mặc cho toàn bộ cốc nước hất lên trên mặt, thánh thót chảy vào trong cổ, quần áo ướt hơn phân nửa.

Thương Thiên Kỳ vuốt những giọt nước đọng trên mặt, nhìn cô gái đột nhiên nhảy ra trước mắt, lại nhìn lại áo sơ mi của mình nhếch nhác chẳng khác gì một cái khăn lau cười khò nói: "Vị tiểu thư này, hình như cô làm rồi." Anh trầm nghĩ, hôm nay trước khi ra cửa nhất định chưa xem giờ, đầu tiên là bị người phụ nữ điên kia theo dõi dây dưa, lại bị cô gái này hất toàn bộ chén nước lên mặt, thật đủ xui xẻo.

Làm?

Tô Luru Cảnh sững sờ. Làm sao có thể? Mới vừa rồi cô rõ ràng thấy anh ta muốn đánh lên sau lưng cô nàng đang khóc nỉ non kia cơ mà.

Còn người phụ nữ mới vừa rồi còn đang khóc lóc rồi rít, nhìn thấy Tô Luru Cảnh đột nhiên xuất hiện, lặng đi nửa khắc, sau đó liền túm lấy tay của Tô Luru Cảnh, kêu lên: "Cô ta chính là hồ ly tinh kia có đúng hay không? Chính cô ta đang quyến rũ anh có phải hay không?"

Tô Luru Cảnh đột nhiên bị người phụ nữ kia túm lấy la lối om sòm, không hiểu liền nói: "Này, cái đó, cô nhận làm rồi. . . . ." không phải cô ta nên cảm ơn cô vì đã đưa tay giúp đỡ sao? Thế nào lại quay sang mắng cô chứ?

Người phụ nữ đang la lối om sòm kia tất nhiên sẽ không cảm tạ "Ân nhân cứu mạng" của mình, nhất quyết túm lấy Tô Luru Cảnh không thả: "Đừng có giả bộ! Thiên Kỳ, anh ấy đã thuộc về tôi rồi, ai cũng đừng mong tranh giành! Cái con hồ ly tinh này, tao đánh chết mày!" Móng tay giương lên đưa đến trên mặt Tô Luru Cảnh, muốn cào nát mặt của cô ra.

Cả người Tô Luru Cảnh bị nàng túm lấy, có muốn ngăn cản cũng không nổi, mắt thấy đầu móng tay bén nhọn đưa đến trên mặt của mình mà không làm gì được

Một bàn tay kịp thời đưa qua, bắt được tay của người phụ nữ điên cuồng kia, đẩy cô ta qua một bên, Thương Thiên Kỳ chán ghét nói: "Được rồi! Cô làm cho tôi quá chán rồi! Tôi với cô không có bất cứ quan hệ gì cả, cô còn như vậy tôi cũng không ngại kiện cô tội quấy rối đâu!"

"Thiên Kỳ, anh đừng đối xử với em như vậy, em rất yêu anh mà." Phụ nữ kia liền mềm xuống, khóc đến thê thảm không chịu nổi.

Thương Thiên Kỳ đầu đầu phải quát lên: "Eliza, tôi cũng không yêu người! Nếu để cho cô tới thử một chút, có người cả ngày ở phía sau theo dõi 24h, không cho phép cô cùng bất kỳ người phụ nữ nào tiếp xúc, còn muốn cãi lộn đánh nhau, cô cho rằng mình sẽ yêu người đó sao? !"

Anh cũng mau bị người phụ nữ này ép điên rồi, bọn họ chẳng qua chỉ quen biết ở một bữa tiệc, không nghĩ tới cô ta suốt ngày quẩn lấy anh rồi lại gây huyên náo, quả thật khiến cho tinh thần hồng mất!

Người phụ nữ tên là Eliza kia bị Thương Thiên Kỳ nói vậy sợ co rụt lại, cũng tự biết bản thân đã thực sự quá phận, kinh hãi nhìn anh: "Thiên Kỳ. . . . ."

Trên người ướt nhèm nhẹp cực kỳ khó chịu, sắc mặt Thương Thiên Kỳ rất khó coi, Eliza bị dọa sợ liền ảo não trốn mất.

Tô Luru Cảnh thấy thế liền nhận ra chính mình đã gây trở ngại cho anh ta, vội chột dạ chuẩn bị chuẩn đi, lại bị người kia từ phía sau bắt được.

Một thanh âm nghe hết sức réo rắt dụ dỗ người nghe, lại mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhưng truyền vào tai Tô Luru Cảnh lại thành gió đông lạnh buốt: "Tiểu thư, tôi có thể thỉnh giáo một chút, cô có đối với việc này có giải thích gì không?"

Hơi thở của đàn ông xa lạ hơi thở phả vào bên tai, khiến cả người Tô Luru Cảnh run lên, thấy chạy không thoát, Tô Luru Cảnh xoay người ngược lưng cười nói: "Cái đó. . . . . Thật xin lỗi, tôi chỉ là đi ngang qua. . . . ."

"Đi ngang qua?" Người đàn ông bị giới nước ướt từ trên xuống dưới, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo khiến mọi cô gái đều phải ghen tỵ liền ghé vào trước mặt cô, nghe được câu trả lời kia, Thương Thiên Kỳ không nhịn được cong cong khóe môi: "Thật biết điều."

Ánh mắt sáng quắc gần trong gang tấc, mang theo hơi nước dịu dàng, lộ ra đồng tử màu xanh dương mỏng manh, có thể rõ ràng nhìn thấy cái bóng của mình phản chiếu bên trong, đẹp đến độ khiến người khác phải sợ hãi than thán.

"Vậy cô chuẩn bị phụ trách như thế nào về việc ‘ đi ngang qua ’ này của mình?" Thương Thiên Kỳ tiến tới trước mặt cô trêu đùa hỏi, khóe miệng nở nụ cười mê hoặc.

Tô Luru Cảnh lúng túng nói: "Cái đó, tôi. . . . ."

Lại thấy trên khuôn mặt cực kỳ tinh xảo của Thương Thiên Kỳ có chút gấp rút mà mập mờ, chậm rãi đến gần: "Một cái hôn cũng không quá chứ."

Tô Luru Cảnh kinh ngạc tròn to hai mắt, vừa mới chuẩn bị đẩy anh ra, đột nhiên một quả đấm từ phía sau lưng hăng hăng vung tới.

Kèm theo đó là một tiếng bạo rống tràn đầy tức giận: "Buông cô ấy ra!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 50: Không khỏi tức giận

Bất thành linh bị nhận một quả đấm không đâu, mà cái đấm này mang theo sức gió hung hăng vung tới đây, ép Thương Thiên Kỳ phải buông Tô Lư Cảnh ra, liền tiếp lùi về phía sau.

Tô Lư Cảnh nhìn đột biến trước mắt, sợ đến sững sờ, còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay đã nắm ở ngang hông của cô, tiếp theo đó cả người liền được kéo vào một lồng ngực thật vững chãi.

Hình Hạo Xuyên?

Sắc mặt Hình Hạo Xuyên tái xanh nhìn Thương Thiên Kỳ thành công tránh thoát quả đấm của mình, gương mặt tức giận, bàn tay đang nắm ở eo Tô Lư Cảnh cũng giảm xuống ba phần sức lực.

Thương Thiên Kỳ nghiêng người né tránh, nhưng vẫn bị ảnh hưởng, khoe môi liền nứt ra một vết rách.

Mu bàn tay xoa xoa khoe môi, nhìn thấy tia máu nhàn nhạt không ngoài dự liệu, Thương Thiên Kỳ liền nổi giận, đấm trả lại: "Này! Anh làm gì đấy?" Làm cái gì sao? Hôm nay thật là một ngày xui xẻo! Đầu tiên là bị theo gót, sau đến là bị hất nước, tiếp đến lại bị đánh, có ý gì đây, anh chỉ là muốn trêu đùa một chút có được không?

Trong đầu Hình Hạo Xuyên vẫn thoáng hiện cảnh tượng mới nhìn vừa rồi, tựa như muốn tuyên cáo chủ quyền, đem Tô Lư Cảnh ngăn ở phía sau, sau đó nhanh chóng đón lấy quả đấm kia, chất vấn ngược lại: "Vậy anh đang định làm gì?"

Mới vừa rồi, thấy Tô Lư Cảnh cùng người đàn ông tuần mỹ này chỉ hôn môi, lửa giận nhất thời không khống chế được mà vung một đấm, cũng quên mất nơi này là khách sạn sáu sao, là nơi mà các giới thượng lưu, cùng quan viên cao cấp của chính phủ thường lui tới.

Đừng hỏi anh tại sao, đây chẳng qua là một loại bản năng, tựa như dã thú nhìn thấy lãnh địa của bản thân, bị người khác đoạt lấy. Tô Lư Cảnh thuộc quyền sở hữu của anh, người khác không có tư cách đụng vào.

"Cái đó, anh không sao chứ?" Tô Lư Cảnh bây giờ mới phản ứng kịp thấy khoe môi Thương Thiên Kỳ bị chảy máu, vội vàng tiến lên hỏi thăm, cô không biết tại sao Hình Hạo Xuyên lại chột xồm vào, càng không biết tại sao họ lại đột nhiên đánh nhau như vậy, diễn biến quá nhanh khiến cho cô ngay lúc này không tài nào nghĩ ra được.

Nhưng còn chưa chạm được vào Thương Thiên Kỳ, liền bị Hình Hạo Xuyên kéo lại, giam cầm vào trong ngực thật chặt.

Tô Lư Cảnh vội vàng la lên: "Buông tôi ra! Anh ấy đang bị chảy máu!" cô cảm thấy Thương Thiên Kỳ không phải người xấu, mà nụ hôn kia cũng chỉ là muốn đùa giỡn mà thôi.

Nghe thấy Tô Lư Cảnh vẫn còn muốn bảo vệ cho tên kia, gương mặt tuần tú của Hình Hạo Xuyên hoàn toàn lạnh xuống, ánh mắt sắc bén đến đáng sợ, cả giận nói: "A! Đau lòng? Thừa dịp tôi không có ở đây liền không nhận được mà đi quyến rũ đàn ông khác sao? Tô Lư Cảnh, cô thật đúng là có bản lĩnh, đừng quên ai bây giờ mới là chủ nhân của cô!"

"Anh nói gì thế? Anh làm tôi đau đấy!" Bàn tay đang giữ chặt cổ tay của cô kia cơ hồ muốn bóp vỡ, Tô Lư Cảnh bị đau liền kêu lên.

Thương Thiên Kỳ nghe thấy lời nói đầy sỉ nhục như thế, liền túm lấy cánh tay Hình Hạo Xuyên đang giữ tay của Tô Lư Cảnh, bắt mắt tiến lên nói: "Anh không nghe thấy cô ấy nói buông ra sao?" Anh không phải là người thích lo chuyện bao đồng, nhưng nhìn đến cô gái đặc biệt này bị người ta đối đãi như thế, vẫn nhìn không được mà tiến lên can thiệp.

"Anh và cô ấy có quan hệ như thế nào? Tại sao lại muốn nhúng tay vào?" Hình Hạo Xuyên thâm trầm nhíu mày nói, giọng nói âm u đến đáng sợ.

Thương Thiên Kỳ liền hỏi ngược lại: "Vậy anh cùng cô ấy có quan hệ gì? Tại sao lại đối xử với cô ấy như vậy?"

Nhìn Thương Thiên Kỳ che chở cô như thế, kèm theo biểu tình bài xích trên mặt Tô Lư Cảnh, Hình Hạo Xuyên dùng sức nắm tay thật chặt, rồi quát lên: "cô ấy là người phụ nữ của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: Phụ nữ của ai?

"Người của anh?" Thương Thiên Kỳ giống như đang nghe thấy chuyện gì buồn cười: "Vây cũng còn phải xem vị tiểu thư này có thừa nhận hay không đã." Trong mắt tràn ngập vẻ không tin.

Chỉ một câu nói, liền đem Tô Lưu Cảnh kéo vào trung tâm cơn bão lần nữa, đối mặt hai người đàn ông này ánh mắt hoặc khích lệ, hoặc cảnh cáo, Tô Lưu Cảnh cắn cắn môi, hốt hoảng chuyển tầm mắt, chần chừ đáp: "Tôi. . . . . tôi. . . . ."

Thấy cô chần chừ, hai người đàn ông này mỗi người một vẻ mặt, vẻ mặt của Thương Thiên Kỳ là hài hước châm chọc, còn mặt của Hình Hạo Xuyên lại càng thêm âm trầm.

Chuyện ồn ào ở nơi này nhanh chóng đưa tới chú ý của nhân viên khách sạn, quản lý vội dẫn người tới giải quyết tranh cãi.

"Hai vị khách, xin hỏi có thể giúp một tay sao?" Viên quản lý bụng to béo cười tươi hỏi, trong bụng lại âm thầm đổ mồ hôi lạnh. Người như vậy không thể đắc tội nổi, bởi vì có thể xuất hiện ở khách sạn sáu sao này nếu không phải là danh môn, thì cũng chính là chính khách, ai cũng không thể đụng vào, huống chi một người trong số đó còn là tổng giám đốc của mình, thật sự là không tốt rồi.

Thương Thiên Kỳ cùng Hình Hạo Xuyên thấy vậy, cũng không muốn ở trước mặt người khác làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến thân phận của mình, chỉ là sát khí trong mắt của hai bên vẫn còn hung hăng vô cùng.

Tô Lưu Cảnh không muốn chọc giận Hình Hạo Xuyên, cũng không muốn làm cho tình huống ngày càng tệ hơn, chỉ đành phải nói xin lỗi với Thương Thiên Kỳ: "Hôm nay thật sự xin lỗi, về chuyện quần áo của người còn có. . . . . vết thương trên miệng anh, mời rời đi trước có được hay không?" Đối với người đàn ông tình cờ gặp phải này, Tô Lưu Cảnh thật sự rất xin lỗi, không những bị hất một chén nước vào người lại còn hại anh ta bị tai bay vạ gió, cô cũng không muốn anh ta gặp phải phiền toái nữa.

Nhìn thấy sự khẩn cầu trên mặt của Tô Lưu Cảnh, Thương Thiên Kỳ không làm khó cô nữa, cũng không muốn gia tăng phiền toái không đáng có, chỉ cười nói: "Vây cũng tốt, tôi đi trước. Lần sau gặp lại."

Sau đó cương quyết xoay người rời đi, thế nhưng trong lúc rời đi còn tặng cho Tô Lưu Cảnh một cái hôn gió ngay trước mắt của Hình Hạo Xuyên.

Làm cho sắc mặt của Hình Hạo Xuyên càng thối hơn.

Thấy người kia đã đi, quản lý khách sạn lúc này mới thở ra một hơi, đi đến trước mặt Hình Hạo Xuyên nịnh hót nói: "Kính chào Tổng giám đốc, ngài có gì phân phó sao? Tôi lập tức đi chuẩn bị ngay!"

Ánh mắt sắc bén của Hình Hạo Xuyên liếc người kia một cái, sau đó lạnh lùng phun ra một chữ: "Cút!".

Quản lý khách sạn co rụt lại, vội dẫn mấy tên thủ hạ thức thời đi nhanh khỏi đó.

Khu vực uống nước rộng như vậy lại một lần nữa an tĩnh lại, không có bất cứ một âm thanh nào, không khí đông đặc đến đáng sợ.

Hình Hạo Xuyên vươn tay nắm lấy cằm của cô, nguy hiểm nheo mắt lại nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt cứ như con báo đang rình mồi vậy. Hừ lạnh một tiếng nói: "Lần sau gặp lại", Tô Lưu Cảnh quả nhiên là tôi đã xem thường cô, ở ngay dưới mí mắt của tôi mà lá gan vẫn còn lớn như vậy."

Tô Lưu Cảnh cố gắng muốn thoát khỏi sự kìm chế của anh, đáng tiếc thực lực quá cách xa, không có tác dụng gì cả, chỉ quật cường đem tầm mắt hất sang một bên.

Thấy cô quật cường không nói tiếng nào, Hình Hạo Xuyên lại càng thêm phiền não, một cái tay khác giữ chặt hông của cô, cường thế ép cô lên trên vách tường phía sau, khiến cho cô phải ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh: "Không phải là người của tôi, như vậy cô muốn làm người phụ nữ của hần ta sao?"

Bị người đàn ông bá đạo, đã man cùng không hiểu chuyện này kích động đến ngay cả hô hấp cũng tắc nghẽn, Tô Lưu Cảnh cắn chặt răng, rốt cuộc không nhịn được nữa liền phản kháng: "Tôi là người phụ nữ của anh sao? Chẳng lẽ tôi không phải là món đồ chơi hoặc là một cái bia đỡ đạn, có cũng được mà không có cũng không sao? Chủ nhân, tôi cũng được coi là người phụ nữ của anh sao?"

Người đàn ông này tại sao có thể như vậy? Mới vừa rồi tại trong phòng ăn, cô bị mẹ của anh ta cùng với "Thanh mai trúc mã" gì gì đó cùng nhau giễu cợt vũ nhục, mà vẫn sống chết mặc bay, hiện tại lại tới hưng sư vấn tội, rốt cuộc anh còn bá đạo tới trình độ nào nữa? !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng ả, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 52: Phạm sai lầm

Khi nghe hai chữ "Chủ nhân" được nói ra từ trong miệng của Tô Lư Cảnh, Hình Hạo Xuyên chẳng những không thỏa mãn hoặc hài lòng như dự liệu, ngược lại lại giống như bị hóc xương cá vậy, trên không ra trên, dưới không ra dưới, rất là khó chịu.

Tô Lư Cảnh thấy anh cau mày ngưng mắt nhìn mình, trong lòng liền cười lạnh: À, anh không có lời gì để nói nữa sao? Đáng về hùng hổ gây sự mới vừa rồi đã đi nơi nào? Về mặt sống chết mặc bây hăng hái xem trò vui đi đâu mất rồi?

thật phí công trước đó cô còn cảm thấy một chút xấu hổ, xem ra đầu của cô bị hỏng nên mới như vậy.

Nhưng tại sao một chỗ nào đó trong lòng lại như bị siết chặt lại: hít thở không thông chứ?

Hình Hạo Xuyên đối mặt với ánh mắt chất vấn khiển trách của Tô Lư Cảnh, lửa giận lập tức bị cắt ngang, nhất thời nói không ra lời. Anh không thể không thừa nhận, hôm nay dẫn Tô Lư Cảnh tới đây, đích xác là muốn dùng cô làm bia đỡ đạn, chẳng phải mục đích anh mua Tô Lư Cảnh để làm như thế sao?

Nhưng khi chứng kiến mẹ mình cùng Nam Cung Như cất lời nói khi dễ cô, nhìn thần sắc đè nén mà ẩn nhẫn toát ra trên mặt Tô Lư Cảnh, anh đã nghĩ qua có lẽ nên đi ngăn trở, nhưng vẫn cố nhịn xuống, bởi vì anh đột nhiên tràn ngập tò mò không biết cô sẽ ứng đối với tình cảnh này như thế nào.

cô sẽ khóc chạy đi? Hay là xù lông phản kháng? Hoặc sẽ uất ức nhờ anh giúp đỡ?

Trong vô thức, anh chợt rất muốn xem xem cô gái quật cường này lúc uất ức nhờ mình giúp đỡ, sẽ là cái dạng gì đây?

Nhưng anh lại không nghĩ tới thế nhưng cô lại làm như vậy, dùng đũa để ăn đồ tây, hình như cô không hề run rẩy khó chịu, mà lại vô cùng bình thản ở trước mặt bọn họ gặm lấy gặm để, thậm chí còn khiến cho bọn họ rất không thoải mái.

Nha đầu này lại một lần nữa vượt ra khỏi dự liệu của anh.

Nhưng sau khi nhìn thấy cô rốt cuộc chịu đựng không nổi lấy cớ rời đi, trong đầu anh vẫn luôn động lại tia bi thương lúc Tô Lư Cảnh xoay người rời đi, vì vậy anh liền bỏ lại sau tai những lời oán trách của mẹ mình, đi theo cô ra ngoài.

Lo lắng cho cô sao?

không thể nào, có lẽ anh chỉ sợ cô chạy mất thì sẽ mất đi một cái bia đỡ đạn mà thôi, Hình Hạo Xuyên liền tự nhủ như thế, nhưng ngay khi thấy cảnh tượng cô cùng một người đàn ông khác thân mật ở chung một chỗ, anh lại nhất thời luống cuống động thủ đánh người.

Luống cuống như vậy, để cho chính bản thân anh cũng không giải thích được, rốt cuộc là sai lầm chỗ nào?

Tô Lư Cảnh thấy anh đáp lại với vẻ mặt khinh thường, trong lòng càng lạnh hơn, tự giấu mờ miệng nói: "Chủ nhân, còn có gì phân phó sao? sự thật là mẹ của ngài đang chờ lâu rồi, xin dừng để cho bọn họ đợi lâu." Lòng bàn tay nắm lại thật chặt, tự nói với mình: Tô Lư Cảnh, mày chỉ là một con hát mà anh ta bỏ tiền ra mua để diễn trò, đừng đánh giá mình quá cao!

Hình Hạo Xuyên nhìn trên mặt cô tuy đang cười lại khó coi hơn cả khóc, liền phiền não nói: "không cần cười nữa!" Cười như vậy cho để cho anh càng thêm phiền muộn, sau đó kéo tay Tô Lư Cảnh, đi vào trong thang máy.

Tô Lư Cảnh bị anh dùng sức nhét vào thang máy, nhìn anh quả quyết ấn xuống phím số "1" liền nhíu mày hỏi: "Này, anh làm gì đấy?" thật là đau, sao anh vẫn cứ thô lỗ như vậy?

Trong thang máy nhỏ hẹp, thân hình cao hơn 1m8 của Hình Hạo Xuyên càng thêm cao lớn, đứng ở trước người của cô, dễ dàng bao phủ nuốt trọn, giống như một ngọn núi đồ sộ sắp áp xuống, một đôi mắt bén nhọn như loài Báo quét tới, khiến cho cô thâm sợ hãi.

Trong không gian thu hẹp bé tắc như vậy, tựa hồ ngay cả không khí cũng thấy chật chội, Tô Lư Cảnh cực kỳ không tự nhiên nói: "Mẹ anh vẫn còn ở trên kia!"

"Câm miệng!" Hình Hạo Xuyên quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, đảo mắt thang máy đã mở ra, tiếp tục cầm lấy tay cổ tay của cô dắt ra khỏi khách sạn, quát lên: "Đi!"

Thấy sắc mặt anh không tốt, tùy thời có thể nổi giận, Tô Lư Cảnh chỉ đành phải ngậm miệng không nói thêm lời nào nữa. Đúng như anh đã nói, anh là chủ nhân, mà cô, chỉ cần nghe lời là đủ, thật đúng là đáng buồn.

Sắc mặt của Hình Hạo Xuyên hiện giờ rất khó coi, lạnh lùng nhìn về phía trước không biết đang suy nghĩ cái gì. Tài xế thấy tổng giám đốc của mình ra ngoài vội cung kính mở cửa xe.

Hình Hạo Xuyên không nói một lời nhét Tô Lư Cảnh vào trong xe, sau đó cất bước đi vào, dùng sức đóng cửa lại. Chiếc xe hình như cũng cảm nhận được anh đang tức giận, vèo một tiếng bay đi.

Dọc theo đường đi Hình Hạo Xuyên không nói một câu, cũng không hề liếc nhìn cô một cái nào, giống như cô không tồn tại vậy, cả xe chìm trong trầm

muộn. Tô Lưu Cảnh bấu môi, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ khoảng cách giữa hai người tựa hồ rất xa lại tựa hồ như đang khởi động một dòng nước ngầm.

Lúc đến Hình gia, Hình Hạo Xuyên là người đầu tiên xuống xe, ngay cả chú ý cũng không thêm chú ý đến cô, bèn tự mình đi vào.

Tô Lưu Cảnh cắn răng nghiêng lợi nhìn theo bóng lưng của anh, vừa oán thăm cái người bạo quân này, vừa im hơi lặng tiếng đi theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 53: Com rang trứng!

"Đứng ở đó làm gì? Còn không mau đi?" Thấy Tô Lưu Cảnh chậm rì rì đi theo phía sau, kéo dẫn khoảng cách xuống hơn mười thước, giống như cố ý cách xa anh vậy, Hình Hạo Xuyên quay đầu lại khẽ quát lên.

Tô Lưu Cảnh cả kinh, khẽ cắn răng, im hơi lặng tiếng chạy vội theo sau, trong lòng lại âm thầm mắng: người có tiền đáng ghét, sao lại thiết kế sân vườn lớn như vậy, quả thật muốn lấy mạng người mà.

Đi vào phòng khách, Hình Hạo Xuyên phiền muộn tháo cà vạt ở trên cổ ra, sau đó ngồi ở trên ghế sofa, liếc mắt nhìn người đang thờ hồn hèn chạy vào, sắc mặt cũng hơi đỏ lên, nói: "Đi làm com tối cho tôi."

Tô Lưu Cảnh còn chưa kịp hít thở, tay phủ lên trên lồng ngực kinh ngạc lặp lại: "Com tối?"

Hình Hạo Xuyên ngẩng đầu liếc cô một cái, thấy cô vô thức đặt tay ở trên ngực, thờ hồn hèn làm bộ ngực trẻ trung phập phồng, không biết sao cổ họng lại chột căng thẳng, ngay sau đó đưa tầm mắt nhìn sang chỗ khác nói: "Thế nào, có ý kiến gì không? Đừng quên là bởi vì ai mà tôi nửa đường phải rời khỏi khách sạn."

Tô Lưu Cảnh sắp bị tức nghẹn rồi, tư tưởng bá đạo gì thế không biết, chẳng lẽ cô còn phải cảm tạ anh hay sao?

"Tạ ơn tiên sinh." Mấy chữ này quả thực được nặn ra từ trong kẽ răng.

Hình Hạo Xuyên nhìn cô tức giận đến phòng mang trợn má, tâm tình tốt lên trông thấy, bắt chéo hai chân, bình thản nhận cả phê của nữ giúp việc đưa lên, nói: "Không cần."

Trong lòng Tô Lưu Cảnh tuy vô cùng khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn cung thuận nói: "Vậy xin hỏi tiên sinh, ngài cần ăn món gì?"

Hình Hạo Xuyên vừa thưởng thức biểu tình muôn màu muôn vẻ của cô, vừa thưởng thức cả phê Lam Sơn cực phẩm trong tay, đại lượng đáp: "Tùy tiện làm mấy món có thể vào miệng là được."

Có thể vào miệng. . . . . Thật đúng là nể mặt cô rồi, Tô Lưu Cảnh nghiêm mặt, oán hận đi vào phòng bếp.

Nhìn thấy Tô Lưu Cảnh rời đi, sắc mặt của Hình Hạo Xuyên từ từ trầm xuống, đem cả phê đáng chất đang lạnh dần trong chén từng chút, từng chút hoàn toàn rót vào trong cổ họng, đèn pha lê trên đầu chiếu xạ ra ánh sáng chói mắt chiếu vào trên mặt, tạo cho người ta cảm giác mê ly, mập mờ.

Tô Lưu Cảnh bằng tốc độ rất nhanh, chỉ thoáng một khắc đồng hồ, liền bê một khay màu bạc lớn đi vào.

"Tiên sinh, bữa tối làm xong rồi." Tô Lưu Cảnh cung kính đi tới nói.

Hình Hạo Xuyên để cốc cà phê đã cạn đáy trong tay xuống, khoanh hai tay lại chau chau mày, ý giống như đang nói: nhanh như vậy sao?

Tô Lưu Cảnh học theo bộ dáng của nữ giúp việc, hai tay để ở phía trước cúi người xuống mời anh thưởng thức.

Hình Hạo Xuyên hồ nghi đi lên trước, mở nắp màu bạc phía trên ra, một mùi thơm nức bay vào mũi, anh đưa mắt nhìn đồ ăn ở bên trong tựa hồ có chút không tin hỏi ngược lại: "Com rang trứng?"

Tô Lưu Cảnh lấy ra hai chiếc đĩa tinh xảo, rồi múc com rang trứng mới vừa làm xong vẫn còn nóng hổi lên trên, cả gan nói: "Tiên sinh, mời dùng."

Hình Hạo Xuyên châm biếm lên tiếng nói: "Cô đang đùa gì thế?" Com rang trứng? Đường đường một tổng giám đốc Hình thị như anh, tài sản không đến nghìn tỷ cũng có hơn trăm tỷ, thế nhưng bữa ăn tối chỉ có một bàn com rang trứng? Nếu nói ra ngoài sẽ tạo thành tin đồn Hình thị sắp bị đóng cửa mất.

Tô Lưu Cảnh sớm đoán được anh sẽ có bộ dáng như thế này, bất đắc dĩ nhún nhún vai nói: "Xin lỗi tiên sinh, tôi rất đói, cho nên chỉ có thể nhanh chóng làm chút com rang trứng, nếu như ngài không muốn chịu thiệt mà nói, thì không thể làm gì khác hơn là mời di Lưu làm lại lần nữa." Nói xong cũng không khách khí liền ngồi xuống, cầm cái muỗng lên ăn từng miếng com rang trứng ở trước mặt.

Nếu là bình thường, khẳng định cô sẽ thức thối thuận theo, nhưng thật sự xin lỗi, hôm nay tâm tình của cô vô cùng nghèo nàn, tổng giám đốc cứ chơi đi, cô mạn phép không thể theo cùng!

Hình Hạo Xuyên thấy cô dù bận rộn mà vẫn ung dung, liền cảm thấy cực kỳ buồn cười, đi tới trước mặt Tô Lư Cảnh, một tay nắm lấy chiếc cằm của cô, nhìn thẳng vào mắt cô, khoe miệng đầy tà mị: "Làm lại coi như xong, chẳng qua tôi hiện tại rất đói, cô nói xem, cô nên dùng cái gì để bồi thường đây?"

Khoảng cách gần như vậy lại cùng anh nhìn thẳng vào mắt, không tới năm centimet nên có thể rõ ràng nhìn thấy tròng mắt đen nhánh thâm thúy như biển, tràn ngập tà mị cùng nguy hiểm, Tô Lư Cảnh mới vừa rồi phách lối hiên ngang liền không có tiền đồ mà rút lại, ngưng ngưng nâng lên cái đĩa trong tay nói: "Com rang. . . . . Trứng?"

Hình Hạo Xuyên ha ha cười lên, ánh mắt chột lóe, trong nháy mắt bàn tay liền dùng lực kéo cổ tay của cô, để cô áp sát vào mình, một cái tay khác nắm thật chặt vòng eo mảnh khảnh, một chân thuận thể chế trụ giữa hai chân của cô để hóa giải sự chống cự, bá đạo để cô xuống phía dưới.

Hơi thở của đàn ông đầy mị hoặc, giống như có tầng sương mù quấn vòng quanh, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào cái cằm đang nhếch lên của cô, hô hấp cực nóng mang theo mùi bạc hà ập đến, trong mắt mang theo nụ cười tà ác, nhẹ giọng nói từng chữ: "Không bằng ăn cô thì hay hơn."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 54: Đùa giỡn

Trong nháy mắt bị người đàn ông này đè ở phía dưới, Tô Lư Cảnh theo bản năng liền chống cự, tuy nhiên lại bị cái chân chống đỡ ở giữa hai chân của cô dễ dàng triệt tiêu, ngay cả sau lưng cũng dính vào trên bàn ăn, chỉ cần vừa nhẹ nhàng nhấc người dậy là có thể chạm được vào lồng ngực rộng rãi bền chắc của anh, cả người đều bị bao trùm, tư thế như vậy thật nguy hiểm đến đáng sợ.

Chột, cảm bị một thứ mềm mại gì đó chạm vào, đáy mắt của người kia phảng phất một tầng sương mù: "Không bằng ăn cô thì hay hơn."

Tô Lư Cảnh ngẩn ra, mặt đỏ bừng lên, phò trương thanh thế hét lớn: "Đùa, đùa gì thế!". Hai tay dùng sức chống đỡ trước ngực anh, nhưng cho dù thế nào cũng đẩy không ra, ngược lại, rất có xu thế càng ngày càng gần.

Hình Hạo Xuyên nhìn vẻ mặt hốt hoảng của cô, khoe miệng hơi nhếch lên, gương mặt vô cùng tuấn mỹ khiến người ta thét chói tai áp xuống tới, cự ly ở giữa hai cá nhân, tựa hồ ngay cả tờ giấy mỏng cũng không chen lọt. "Cô cho rằng, tôi đang nói đùa sao? Vậy xem ra, tôi tất yếu phải vì mình giải thích một chút."

"Cái này! Không cần đâu!" Tô Lư Cảnh bị sợ đến vội vã quay đầu đi chỗ khác, dùng sức nhắm mắt lại, tim trong ngực kinh hoàng nhảy loạn.

Xuyên thấu qua một tầng không khí thật mỏng, cô tựa hồ có thể nghe được tiếng cười trầm thấp của ai kia từ trong cổ họng truyền ra, cảm thấy không khí trên đỉnh đầu vừa mới mẻ một chút, Tô Lư Cảnh cứ cho là anh đã vui đùa đủ rồi nên liền buông ra, kết quả mới vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy gương mặt hoàn mỹ của anh cúi xuống, ghé vào cổ của cô, sau đó tựa như khiêu khích nhìn cô một cái, đưa ra đầu lưỡi đỏ tươi, nhẹ nhàng liếm lên mặt cô.

Một cổ nhiệt thấp kèm theo cảm giác tê dại dọc theo dây thần kinh truyền tới đại não làm người ta run sợ, trong đầu Tô Lư Cảnh chột ảm một cái liên nổ tung.

Bộ dáng kia, quả thật thật có thể tùy thời "Ăn" cô không còn một mảnh, Tô Lư Cảnh bị sợ đến độ, hoang mang đưa tay bảo hộ ở trước người mình, đôi mắt to xinh đẹp mở thật lớn giống như chú nai con bị hoảng sợ: "Anh. . . . . Anh!"

"Tôi thế nào? Chẳng lẽ là quá kích động cho nên lời nói cũng không được lưu loát?" Hình Hạo Xuyên càng thêm trêu đùa nói, chân thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khuỷu chân của cô.

Loại xúc cảm này khiến cho toàn thân Tô Lư Cảnh cứng ngắc, mà cả người lại như tê dại đi, mâu thuẫn như vậy nên cô liền dùng sức đưa tay chống đỡ lên trên bờ vai của anh, khước từ nói: "Anh đừng quá phận!"

Đúng vào lúc này.

"A a —— tôi thật không đúng lúc rồi, lại nhìn thấy cảnh tượng tươi đẹp. . . . ." Một giọng nói sang sảng đáng đánh đòn truyền tới, khiến hai người trong phòng khách trong nháy mắt liền cứng đờ đứng ở nơi đó.

Toàn thân Thẩm Minh Phong là bộ âu phục màu trắng lịch lãm, mặt cười đến vô hại, ánh mắt mập mờ nhìn tư thế của hai người họ, trong miệng lại vang lên tiếng "Chặc chặc".

"Nhưng sau bữa ăn tối nếu vận động quá lớn lại không tốt cho tiêu hóa đâu nha. . . . ."

Tô Lư Cảnh theo tầm mắt của anh nhìn sang, chỉ thấy cả người bị Hình Hạo Xuyên đè ở phía dưới, mà hai tay của mình đang chống đẩy trên bả vai của anh, tư thế này ở trước mặt người ngoài quả thật giống như là đang nghênh hợp đối phương.

Vừa nhận thức như vậy khiến Tô Lư Cảnh cực kỳ xấu hổ, lúng túng, mặt liền đỏ bừng lên, dưới chân dùng sức đạp cho Hình Hạo Xuyên một cước, thừa dịp anh không kịp phản ứng, vội chạy sang một bên, cầm cái đĩa lên làm bìa đỡ đạn, gương mặt cũng sắp vui vào trong món cơm rang trứng, chỉ lộ ra hai lỗ tai hồng hồng, tỏ rõ sự lúng túng của cô lúc này.

Thẩm Minh Phong nhàn nhã, thông thả đi tới, đưa mắt nhìn Hình Hạo Xuyên trêu ghẹo: "À, xem ra tôi đã quấy rầy hai người rồi."

Hình Hạo Xuyên cũng đã sớm phản ứng kịp với một cước kia của cô, nhưng bởi vì có "Người ngoài" ở đây nên cũng không tiện trêu chọc nữa, liền đại lượng tha cho cô một lần, ưu nhã xử lý những sợi lông trắng trên áo khoác thủ công của mình, cười như không cười đáp lại: "Cậu cũng biết mình đang quấy rầy đến chúng tôi sao?"

Tuy lời là nói với thằng bạn trời đánh của mình, thế nhưng ánh mắt lại như có như không liếc về phía Tô Lư Cảnh.

Trái tim của Tô Lư Cảnh không biết vì sao lại càng rối loạn, trong ngực giống như có cái gì đó nhảy lên, loại cảm giác này để cho cô thật sợ hãi, vội đứng lên, lên tiếng chào: "Cái đó. . . . . Tôi lên lầu trước đây!" Sau đó liền bỏ chạy trốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 55: Vui đùa một chút mà thôi

Thẩm Minh Phong thấy Tô Lư Cảnh đỏ mặt chạy lên lầu, liền quay sang trêu ghẹo Hình Hạo Xuyên: "nói thật đi, không phải cậu thật sự coi trọng cô ấy chứ?"

Hình Hạo Xuyên bị giễu cợt liền hừ một tiếng, cũng không thèm để ý đến.

Thẩm Minh Phong càng thêm bát quái, chế nhạo nói: "không phải bị mình nói trúng tim đen đấy chứ? Mới vừa rồi không khí thật sự không đúng nha."

Hình Hạo Xuyên nhìn quý công tử khiêm nhường trước mắt, cũng không thèm ngăn cản, chân mày chỉ khẽ chau, ngay sau đó lại giãn ra, chẳng hề để ý mà nói: "Trong lúc nhàm chán vui đùa một chút mà thôi."

Tô Lư Cảnh đang đi trên cầu thang nghe thấy vậy thân hình chợt cứng đờ.

Liếc nhìn phản ứng của Tô Lư Cảnh trên cầu thang, Thẩm Minh Phong chỉ sợ thiên hạ không loạn, đồ thêm dầu vào lửa: "Nhưng có lẽ người ta lại không muốn như vậy."

Hình Hạo Xuyên chẳng hề để ý mà nói: "Chuyện đấy thì có liên quan gì đến tôi? Nếu mỗi người đàn bà, người nào cũng tới tìm tôi phụ trách, thì xếp hàng từ nơi này đến cửa chính cũng thừa rồi."

Lúc nghe được một câu "chuyện đấy thì có liên quan gì đến tôi", Tô Lư Cảnh chợt cảm thấy thật buồn bực, giống như có một bàn tay chợt vỗ lên trên mặt của cô, không muốn nghe thêm nữa, cắn răng bước nhanh đi vào phòng của mình, đóng cửa lại.

Nhìn thấy Tô Lư Cảnh tựa như đang trốn chạy, Thẩm Minh Phong lắc lắc đầu than tiếc nói: "Hạo Xuyên, cậu thật đúng là máu lạnh, ở trước mặt người ta mà lại không thèm nề mặt như vậy."

"Tình cảm và thể diện?" Hình Hạo Xuyên giống như đang nghe thấy chuyện cười, liền nói tiếp: "Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô ấy nhớ vị trí của mình, dù sao tránh phiền toái không cần thiết vẫn tốt hơn, cũng không cần phải phí công ứng đối với những việc như thế này. Phụ nữ muốn ở bên cạnh tôi lâu dài, phải luôn hiểu rõ ràng phân lượng của mình."

Thẩm Minh Phong lắc đầu nói: "Đến bây giờ mình mới chính thức hiểu được vì sao người khác lại đặt cậu tước hiệu: "Tổng giám đốc Lạnh Tịch rồi. Nếu cậu vẫn muốn chơi loại trò chơi như thế này, cẩn thận ngày nào đó bị lật thuyền trong mương đấy."

Hình Hạo Xuyên khinh miệt nói: "Cậu yên tâm, ngày đó vĩnh viễn không thể nào xảy ra trên thế giới này trừ người kia còn có ai đáng giá để tôi liếc mắt nhìn chứ?"

"Vậy còn chưa chắc nha." Thẩm Minh Phong không đồng ý nhún vai đáp.

Hình Hạo Xuyên không nói gì, nhưng ánh mắt lại như có như không liếc một cái lên cửa phòng đóng chặt ở trên lầu, ngay sau đó cầm cốc cà phê mới vừa được mang tới che giấu đi, nhấp một hớp chất lỏng đắng chát: "nói đi, trẻ như thế, tới đây có chuyện gì?"

nói đến đây, Thẩm Minh Phong nhanh chóng thu hồi về cả lơ phát phơ, nghiêm túc nói: “Còn không phải bởi vì lão Phật gia nhà cậu, gần đây hứng thú tìm vợ con cho con trai, làm cho hai vị phụ huynh của nhà mình cũng hào hứng bắt mình đi xem mắt, thậm chí còn dính dấp đến ước định gì đó của ông nội từ mười mấy năm trước, cậu nói xem chuyện này nực cười như thế nào.”

Hình Hạo Xuyên nghe thấy thế có chút hả hê nói: “Rất có sáng ý.”

“không giúp một tay thì thôi đi, lại còn bỏ đá xuống giếng.” Thẩm Minh Phong liếc mắt nhìn thấy trên bàn đang đặt một đĩa com rang trứng, phía trên còn rải hành lá xanh mướt thơm lừng, trông qua cũng có vẻ ngon.”Ah, com rang trứng, nấu ăn rất ngon nha.”

Nhưng còn chưa kịp cho vào miệng, nửa đường liền bị người khác cướp đi.

“Này, cậu làm gì thế? Chỉ một đĩa com rang trứng thôi, có cần thiết phải so đo như vậy không?” Thẩm Minh Phong gào ầm lên.

Hình Hạo Xuyên nhìn đĩa com rang trứng vàng óng trên bàn vẫn còn tỏa ra mùi thơm, trong lòng lại chợt thoáng qua hình ảnh Tô Lưu Cảnh tập trung ăn từng miếng com rang trứng cùng với gương mặt tròn trịa đáng yêu, kiên định đem nắp đẩy lên, gọi: “Chú Bình, Thẩm thiếu gia cần phải trở về rồi, mau tiễn khách.”

“Này! Cậu không cần phải dùng đến cái cách này đâu chứ... Này!”

Trong phòng, Tô Lưu Cảnh dùng sức đè lên ngực trái, lồng ngực phập phồng hỗn hển, tựa hồ chỉ có làm như vậy mới có thể hóa giải được phiền muộn vừa đột nhiên xuất hiện.

thì ra lời vừa rồi anh chỉ muốn vui đùa một chút mà thôi, thì ra hành động ái muội mới vừa rồi chỉ là do anh quá mức nhảm chán, muốn tổ chức một trò chơi.

không phải cô đã sớm biết, người đàn ông này máu lạnh vô tình, làm sao sẽ là thật đây?

Tô Lưu Cảnh, mày hãy nhớ: giữa hai người chỉ là quan hệ mua bán, chỉ cần coi mình là một hàng hóa, không cần phải nghĩ quá nhiều, một năm này trôi qua thì tất cả sẽ đều kết thúc, Tô Lưu Cảnh mày phải trấn định đi.

Nhưng sao chỗ đó trong ngực lại buồn bực lợi hại như vậy? Giống như sắp không thở nổi, Tô Lưu Cảnh, mày bị bệnh rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 56: Xem mắt?

Lưng tựa lên trên cánh cửa, Tô Lưu Cảnh hít một hơi thật sâu, ra lệnh cho bản thân không cần phải suy nghĩ lung tung, không được chạm vào ranh giới đã phân chia rõ ràng kia, tất cả nên trở về đúng với quỹ đạo của nó vốn có.

Lúc này đột nhiên chuông điện thoại lại vang lên.

Nhìn vào trên màn hình điện thoại di động nhấp nháy tên Dĩ Hinh, Tô Lưu Cảnh vội vàng ấn nghe: "Dĩ Hinh, có chuyện gì sao?"

Đầu kia Tống Dĩ Hinh liền bĩu môi nói: "Không có việc gì thì không thể tìm cậu sao?"

Nghe được giọng nói quen thuộc của bạn tốt, Tô Lưu Cảnh cười đáp: "Dĩ nhiên có thể."

"Lưu Cảnh, Lưu Cảnh tốt bụng, hãy giúp mình. . . . hu hu hu. . . . Cha mẹ bắt mình đi xem mắt vào cuối tuần này, nghe nói đối phương là con nhà giàu bất tài vô dụng đáng dấp đã xấu, phẩm chất lại kém vô cùng, ý vào mấy đồng tiền dơ bẩn liền đặc biệt thích đi tán gái, nếu cậu không giúp mình thì mình liền... liền xong đời rồi." Tống lấy hình kêu rên khóc kể lể.

Nghe thấy Dĩ Hinh ở đầu bên kia vừa khóc rống vừa làm nũng, trong đầu lại tự nhiên tưởng tượng ra hình ảnh của Tống Dĩ Hinh giờ phút này đang cắn cắn khăn tay, buồn bực mới vừa rồi rốt cuộc cũng tiêu tan hết sạch. Tô Lưu Cảnh không nhìn được mà phì cười: "Không thể nào, nếu thật sự kém như vậy thì bác trai, bác gái sao có thể ép cậu đi được?"

"Chẳng lẽ cậu không tin mình sao? Cậu là người bạn tốt nhất của mình, cũng không thể thấy chết mà không cứu! Cậu giúp mình lần này đi mà, mình sẽ cảm kích cậu cả đời. . . ." Tống Dĩ Hinh vừa cứng rắn vừa dụ dỗ nói.

Tô Lưu Cảnh bị cô ép buộc không còn cách nào khác, làm sao lại không biết cô ấy đang cố ý bôi nhọ đối tượng kia cơ chứ, muốn mượn cô để chạy trốn đây mà, bắt đầu dĩ cười nói: "Được rồi, được rồi. Nói đi, muốn mình làm cái gì?"

"Cái gì? Thay cậu đi xem mắt?"

Chủ nhật.

Hình Hạo Xuyên nhận được điện thoại của một người phụ nữ liền đi ra ngoài, Tô Lưu Cảnh nói không ra cảm giác gì, chỉ cảm thấy trong lòng rối loạn, ngổn ngang. Loại cảm giác này khiến cô theo bản năng liền chối bỏ ngay việc phải suy nghĩ sâu xa hàm nghĩa trong đó.

Gặp chú Bình xin nghỉ, Tô Lưu Cảnh một thân một mình đi tới quán cà phê đã hẹn trước đó với Tống Dĩ Hình, sau giữa trưa người trong quán cũng không phải rất nhiều, chỉ có một số nhân viên văn phòng nhàn tản, nhân lúc nghỉ trưa đi đến nơi này ngồi một chút, ánh mặt trời tản mạn chiếu xuống, khiến cho con người cũng muốn lười biếng theo.

Tô Lưu Cảnh vừa đi đến cửa, liền bị một người đeo kính đen, đội mũ kín mít kéo lại.

Tô Lưu Cảnh cả kinh, vừa định hét lên, miệng liền bị bịt lại.

Người nọ tháo kính mắt ra, nhỏ giọng nói: "Lưu Cảnh, là mình."

Tô Lưu Cảnh kinh ngạc mà nhìn Tống Dĩ Hình bây giờ quả thật có thể sánh ngang với Bin Laden, dờ khóc dờ cười nói: "Này, cậu muốn đi cướp ngân hàng hay là làm phần tử khủng bố, sao lại giả trang thành ra thế này?"

"Cái này gọi là phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, có hiểu hay không?" Tống Dĩ Hình phớt tình thuyết giáo: "Như vậy mới không bị người ta nhận ra."

Tô Lưu Cảnh đưa mắt nhìn lên bầu trời, xác thực là không có ai nhận ra được, nhưng có người gọi cảnh sát đến hay không vẫn còn khó nói.

Tống Dĩ Hình thấy thời gian xem mắt sắp đến rồi, vội vàng la lên: "Lưu Cảnh, hôm nay phải nhờ hết vào cậu rồi! Bây giờ cậu cầm bó hoa hồng phấn này tiến vào trong đó, mình sẽ ở bên cạnh quan sát, nếu có tình huống gì mình sẽ lập tức xông tới."

Tô Lưu Cảnh cố kỵ nói: "Nếu anh ta phát hiện ra thì làm thế nào?"

Tống Dĩ Hình không thêm đề ý chút nào hừ hừ nói: "Nhận ra thì càng tốt, mình sẽ nói thẳng cho anh ta biết chị đây không muốn cùng anh ta xem mắt, để cho anh ta sớm biết khó mà lui."

". . . . . Được." Tô Lưu Cảnh toát hết mồ hôi lên tiếng.

Thương lượng xong phương án ứng đối, Tô Lưu Cảnh hít vào thật sâu, tâm tình thấp thỏm đi vào trong quán cà phê, Tống Dĩ Hình đã vào bên trong chiếm được một chỗ tốt đang hướng cô làm động tác OK.

Tô Lưu Cảnh gật đầu một cái, sau đó liền đi tới một cái bàn cạnh cửa sổ, trên bàn có một bình hoa thủy tinh trong vắt cắm một bó hồng phấn kiểu điểm uớt át. Trước bàn, một người đàn ông mặc áo sơ mi tơ tằm màu đen, áo khoác ngoài màu nâu vô cùng khoáng đạt, tay đang lật giở một quyển tạp chí để giết thời gian.

Tô Lưu Cảnh thầm đoán chắc có lẽ người này rồi.

Đội đến gần mới nhìn thấy, người trước mắt này đang đeo cặp kính rất thời thượng, tóc vuốt ngược lên, lộ ra một phong thái tùy ý thành thoi, diện mạo vì bị mắt kính che khuất nên không thấy rõ, chỉ lộ ra sống mũi thẳng tắp, cùng với đôi môi màu hồng nhạt, còn cả chiếc cằm gầy gò nữa. Mặc dù đang ngồi, nhưng nhìn đôi chân thon dài kia của anh ta thì liền biết, vóc dáng so với người mẫu chuyên nghiệp cũng không kém là bao.

Một tay của người nọ đang chống lên cằm, một tay giở từng tờ, từng tờ tạp chí. Tuy trông có vẻ nhàn nhã bình thản nhưng vẫn tản mát ra ngoài khí thế cường đại như có như không.

Tô Lưu Cảnh phát hiện, có không ít cô gái ở chung quanh đang chăm chú dõi theo anh ta, thế nhưng người này lại hồn nhiên hưởng thụ những ánh mắt nóng bỏng thiết tha kia, dường như trời sinh ra đã như thế.

Tô Lưu Cảnh thầm nghĩ: sao người này so với miêu tả của Dĩ Hình lại hoàn toàn khác biệt như vậy? Sẽ không nhận lầm người đấy chứ?

Vừa định chạy trốn, quay sang chỗ Tống Dĩ Hình nhờ giúp đỡ, thì anh ta lại đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Cô tới xem mắt sao?", giọng nói trầm trầm, giống như như tiếng đàn violon xen, làm cho trái tim của người đối diện cũng pháp phồng mà rung động theo.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 57: Quạ đen!

Giọng nói này, có vẻ quen quen, tựa hồ đã nghe qua ở đâu đó.

Tô Lư Cảnh vừa ngẩng đầu chỉ nhìn được loáng thoáng ánh mắt của anh ta qua cặp mắt kính kia, cùng với khoe môi đang nhàn nhạt giương lên. Tô Lư Cảnh nhăn mày nghĩ hoặc nói: "Anh là. . . . ."

Người đàn ông nhếch môi, hài hước thào đôi kính vướng víu ở trên mặt xuống, đôi mắt bị che giấu dưới cặp kính lập tức liến lộn ra, làm cho xung quanh nhất thời nổi lên tiếng hít khí cùng than thở.

Con người trong suốt như thủy tinh khiến người nhìn phải lóa mắt, bao phủ một tầng xanh lam nhàn nhạt, cơ hồ có thể soi rõ bóng của mình ở trong đó, khoe mắt của anh hơi cong lên trên, lông mi dài thật dài, trông thật mê hoặc lòng người.

Tô Lư Cảnh kính ngạc nhìn anh thốt lên: "Là anh!"

Thương Thiên Kỳ hơi nhún vai đáp: "Xin chào, không nghĩ tới nhanh như vậy sẽ gặp nhau."

Tô Lư Cảnh lúng túng giật nhẹ khoe môi, không thể không ngồi xuống, trong lòng đang không ngừng than thầm: người đi xem mắt Dĩ Hinh sao lại là anh ta?! "Duyên phận" này có phải cũng quá sâu rồi hay không, hay là do thể giới bất tri bất giác bé lại?

"Cái đó, vết thương kia của anh đã đỡ chưa? Lần trước thật sự xin lỗi." Tô Lư Cảnh ngượng ngùng nói, mặt khác lại dùng khoe mắt liếc sang chỗ của Tống Dĩ Hinh.

Nhưng Tống Dĩ Hinh bên kia tựa hồ như đã xảy ra vấn đề gì đó, sao lại tranh chấp cùng với một người đàn ông kia chứ, căn bản không còn sức để đếm xỉa tới chuyện ở bên này.

"Đã không sao. Nhưng mà chúng ta thật đúng là rất có duyên, lần trước ở khách sạn, lần này lại cùng nhau xem mắt." Thương Thiên Kỳ như có như không cũng liếc về nơi đó của Tống Dĩ Hinh, sau đó lên tiếng di dời lực chú ý của Tô Lư Cảnh.

Rõ ràng là lời nói rất bình thường, nhưng thốt ra từ miệng anh lại mang đầy vẻ mập mờ như có như không. Tô Lư Cảnh ngại ngùng đáp: "Cái đó.....Ha ha." Vừa nói vừa xoắn các ngón tay lại với nhau.

Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ muốn nàng nhắm mắt đưa chân sao? Tống Dĩ Hinh, cầu xin cậu khiêm tốn một chút.

Thương Thiên Kỳ thường thức vẻ mặt đáng yêu đang lo lắng bất an của cô, nhàn nhạt nở một nụ cười ôn hòa: "Không nghĩ tới người phải gặp hôm nay sẽ là cô, chuyến đi này thật đúng là không tệ." Nụ cười nhàn nhạt ôn hòa kia của anh quả thật có thể trong nháy mắt nháy mắt giết chết biết bao nhiêu cô gái ở chung quanh.

Bầu không khí không biết vì sao lại trở nên mập mờ khiến Tô Lư Cảnh đành phải giả vờ như nghe không hiểu, ha ha cười lên.

Trong mắt Thương Thiên Kỳ lóe lên một tia tà mị, cố ý sát lại gần cô, đưa mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đang muốn tránh né kia, ác ý nói: "Tựa hồ lần trước cô vẫn còn nợ tôi một cái hôn nha."

Quả nhiên, gương mặt của Tô Lư Cảnh trong nháy mắt liền đỏ bừng lên, có thể sánh ngang với trái cà chua, hốt hoảng không biết nên đặt ánh mắt ở nơi nào: "Cái đó.....Cái đó...."

Thành công trên đầu cô, Thương Thiên Kỳ còn cố ý nháy nháy mắt nói: "Không phải cô sẽ xù nợ đấy chứ." Hành động này lập tức làm người xem há hốc mồm, chảy khô nước miếng.

Tô Lư Cảnh quả thật muốn khóc: Dĩ Hinh, làm sao bây giờ?

Tựa hồ hưởng ứng thêm lo âu trong lòng cô, Tống Dĩ Hinh ở nơi đó huyền não càng ngày càng dữ hơn.

"Hình như nơi này quá ồn ào, không bằng chúng ta đổi sang chỗ khác để tiếp tục?" Thương Thiên Kỳ liền lên tiếng đề nghị.

Tiếp tục? Tới chỗ nào tiếp tục? Tô Lư Cảnh vội nói: "Không, không cần! Nơi này tốt vô cùng!"

Đổi chỗ khác? Không phải chứ, tuồng kịch này có phải quá trốn quá rồi hay không? Cô nhớ mình cũng không phải là ảnh hậu của Giải Kim Tượng đợt này.

Tiếng ồn ào bên chỗ Tống Dĩ Hinh, càng lúc càng lớn, đến nỗi phục vụ trong quán cà phê cũng phải hấp tấp chạy đến hòa giải.

"Này! Anh có làm hay không, tôi cũng không phải cố ý vẩy nước lên người anh, tại sao tôi phải xin lỗi chứ?" Đầu Tống Dĩ Hinh vẫn còn đội mũ, hai tay chống nạnh mà cất tiếng la mắng.

Người đàn ông mặc âu phục màu trắng đang đưa lưng về phía Tô Lư Cảnh, không ngừng cầm khăn ăn lau cà phê trên người, bưng bưng đáp trả: "Vị tiêu thư này, có phải là chiếc nón lá kia của cô quá cản trở, ngay cả cà phê cũng cầm không xong?"

Tống Dĩ Hinh tức giận mắng: "Nón lá? Anh đã từng nhìn thấy qua nón lá nào mới như vậy chưa? Đồ đàn ông bi ổi! Đáng đáp như chó đội lốt người, nội tâm cũng giống luôn cả chó!"

Người đàn ông kia cũng không nhẫn nại được: "Quả thực là gái quê không thể nói lý, cô còn như vậy tôi cũng không ngại gọi '110' đâu!"

"Mẹ nó! Bà đây còn sợ anh!"

.....

Huyên não càng lúc càng lớn, không ít người cũng vây đến xem náo nhiệt.

Thương Thiên Kỳ nhủ nhủ mày, sau đó đứng dậy nói với Tô Lưu Cảnh: "Nơi này không thích hợp để nói chuyện, đi thôi, tôi dẫn cô đi đến một chỗ yên tĩnh."

Tay bị anh cầm kéo đi như vậy, mặt Tô Lưu Cảnh liền đỏ lên, không được tự nhiên nói: "Không....Không cần...."

Nhưng Thương Thiên Kỳ lại không thêm để ý tới sự cự tuyệt kia, túm lấy tay của cô, móc tiền ra đặt lên bàn coi như đã thanh toán, sau đó liền mỉm cười kéo cô đi ra ngoài.

"Ai ..... Không được....." Tô Lưu Cảnh lúng túng vì rơi vào trạng thái bị động, mắt thấy mình sắp bị kéo ra khỏi quán cà phê liền lên tiếng phản đối.

Sau đó lại nghe thấy một tiếng rống to: "Đứng lại!"

Tổng Di Hình đầu đội nón lá rộng vành, mắt đeo kính đen, đột phá vòng vây, xông ra bắt lại tay của Tô Lưu Cảnh nói: "Cái tên sắc lang này muốn làm gì? Mau để người lại!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 58: Một đoàn hỗn loạn

Trong lúc quán cà phê tiến vào trạng thái gay cấn, cũng không có ai chú ý tới một chiếc Maybach màu xám bạc đang bon bon tiến về phía này.

"Chậm đã, dừng xe lại!" Người bên trong xe đột nhiên cất tiếng.

Tài xế lập tức phản ứng, đạp phanh xe, chậm rãi dừng lại vị trí đối diện với quán cà phê.

Cửa sổ xe liền hạ xuống một nửa, người bên trong xe đang chăm chú quan sát cảnh tượng ở đối diện, thấy Tô Lưu Cảnh cùng một người đàn ông xa lạ thân mật cầm tay thì đôi mày tuấn đạt liền nhíu lại.

Một đôi tay mềm mại từ bên cạnh đưa qua, dịu dàng nói: "Tổng giám đốc Hình, anh đang nhìn cái gì vậy? Không phải chúng ta đang đi đến sân đánh Golf sao?"

Hình Hạo Xuyên không nhận được liếc nhìn bàn tay của cô ta một cái. Cô ta là sủng vật mà Tổng quản lý của Lâm thị tặng cho anh, xét thấy quan hệ hợp tác cũng không tiện từ chối, dù sao cũng chỉ là gấp díp thì chơi thôi, phụ nữ như vậy anh cũng đã thấy nhiều, liền miễn cưỡng thu chơi hai ngày, nhưng nếu đã vượt qua ranh giới cuối cùng của anh, anh bảo đảm sẽ để cho cô ta chịu không nổi mà chạy.

Mỹ nhân thấy anh không có phản ứng, liền tung hết những chiêu trò quyến rũ đàn ông của mình ra, nhẹ nhàng cọ cọ bộ ngực mềm mại lên trên cánh tay của anh khẽ nói: "Hình tiên sinh. . . . . Chúng ta đi mau thôi. . . . ."

Không biết vì sao, Hình Hạo Xuyên đột nhiên cảm thấy phụ nữ mà làm điều bộ phận như vậy quả thật khiến cho người ta nôn mửa, chán ghét đẩy cô ra khỏi tầm mắt, lạnh lùng nói: "Xuống xe."

Người phụ nữ kia cả kinh, tựa hồ cho là mình đang nghe lầm.

"Có nghe hay không? Cút xuống cho tôi!" Hình Hạo Xuyên không nhận được quát lên.

Cô ta bị sát khí của anh chấn động, hoảng sợ đến mức không dám nói một lời nào, vội vã bước xuống xe.

Hình Hạo Xuyên chuyển tầm mắt, nhìn cảnh tượng trong quán cà phê đối diện, mắt khẽ nheo lại, trong con ngươi thâm thúy tràn đầy vẻ phức tạp.

Mà lúc này trong quán cà phê.

Tổng Di Hình thấy Thương Thiên Kỳ kéo tay của Tô Lưu Cảnh, muốn "cường chế" mang cô rời khỏi quán cà phê, giận dữ trong nháy mắt liền nổ tung, không rảnh cùng tên "Bí ồ" kia gây gỗ nữa, đột phá vòng vây, để bảo vệ người bạn tốt của mình, cô nắm tay của Tô Lưu Cảnh rồi quay sang Thương

Thiên Kỳ quát: "Cái tên sắc lang này, muốn làm gì? Mau để người lại!"

Mà cái người "Bỉ ổi" toàn thân mặc tây trang màu trắng đưa mắt nhìn sang, thầm nghĩ thật không tốt, ngay sau đó cũng lập tức chạy tới đó.

"Này! Gái quê, cô làm gì thế?". Nhưng còn chưa nói xong, khi nhìn rõ diện mạo của Tô Lư Cảnh, người nọ liền kinh ngạc trợn to hai mắt.

"Là cô?!"

Bốn người tụ tập một chỗ, sau khi thấy được mặt của đối phương liền trăm miệng một lời chỉ vào đối phương mà nói: "Thật là anh/cô sao?!"

Bốn người làm thành một vòng, khiếp sợ đưa mắt nhìn nhau.

Thẩm Minh Phong và Tống Di Hình đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn người đối diện với mình, một lần nữa đồng thanh hô: "Làm sao anh/cô lại ở nơi này?"

Trên mặt của Tô Lư Cảnh cùng Thương Thiên Kỳ giăng đầy vạch đen nhìn sang đối phương.

"Cô ấy thay thế cô, còn cậu ta lại thay thế tôi. . . . ." Thẩm Minh Phong quan sát một vòng, không cần phải suy nghĩ nhiều, bộ mặt đầy rối rắm, mở miệng khẳng định luôn: "Cho nên. . . . ."

"Người tôi muốn xem mặt chính là anh?" Tống Di Hình không thể tin liền cướp lời.

"Cô dẫu mà ông nội tôi chọn lại là cô?". Giờ phút này vẻ mặt của Thẩm Minh Phong quả thật giống như đang nuốt phải một con ruồi chết.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng lui về phía sau tránh như tránh tà, chỉ sợ nếu gần đối phương nhiều thêm một giây sẽ bị truyền nhiễm vậy, sau đó cùng lớn tiếng mắng: "Shit!".

Tô Lư Cảnh nhìn cảnh tượng loạn thành một đoàn này, cơ hồ muốn bất tỉnh.

Vốn là muốn tìm người tôi xem mặt thay, đã thế hai người bọn họ còn giả trang chạy đến cùng một chỗ, phí công cô còn đang suy nghĩ xem phải che giấu thế nào, lại không nghĩ tới. . . . . kết quả lại thế này. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 59: Bắt gặp

"Cái tên bỉ ổi vô sỉ này, cách xa tôi ra một chút! Tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý kết hôn với anh đâu!"

"Yên tâm, phẩm vị của tôi còn chưa có kém đến trình độ đó, đồ gái quê!"

"Mẹ nó! Anh có phải là đàn ông hay không? Có hiểu được phép lịch sự tối thiểu là gì hay không hả?"

"Hừ, có phải là đàn ông hay không cũng không cần cô tới giám định!"

Phía bên này, hai người trong cuộc bước vào cuộc tranh cãi nảy lửa, liền quên mất hai người thay thế được mời đến đang đứng tẩn ngẩn ở một bên.

"Hai người. . . ." Tô Lư Cảnh muốn cất lời khuyên giải, nhưng hai bên ai cũng không rảnh để ý tới cô, đành phải lo lắng đứng ở một bên.

Thương Thiên Kỳ liền ghé đầu sang kề vào bên tai cô nhỏ giọng nói: "Để cho bọn họ đấu đá với nhau đi, chúng ta đi trước thôi."

Tô Lư Cảnh do dự nói: "Như vậy có được không?". Cô chưa từng nhìn thấy Tống Di Hình đánh đá như vậy bao giờ, càng không nghĩ tới người vẫn ôn tồn nho nhã như Thẩm Minh Phong, thế nhưng cũng sẽ không để ý đến hình tượng mà cãi lộn giữa đường giữa chợ, hai người họ sẽ không cãi nhau đến tối đây chứ.

Thương Thiên Kỳ rõ ràng bày ra tư thái muốn xem náo nhiệt liền cười nói: "Không có chuyện gì, cô chưa từng nghe qua câu ‘ Oan gia hoàn hi’ sao? Có lẽ sau khi cãi nhau có thể tóe ra lửa tình cũng nên."

Khả năng này. . . . . sẽ lớn sao? Tô Lư Cảnh không cách nào tưởng tượng nổi.

Thương Thiên Kỳ không cho chần chừ thêm nữa, liền kéo tay dẫn cô ra khỏi quán cà phê.

Bị kéo ra bên ngoài, Tô Lư Cảnh không được tự nhiên muốn giãy tay ra, vậy mà Thương Thiên Kỳ lại như có như không nắm càng chặt hơn, làm cô

lúng túng nói: "Cái đó, chúng ta đi đâu vậy?"

Thương Thiên Kỳ dí dõm nháy nháy mắt, dưới ánh mặt trời đôi mắt của anh càng rực rỡ giống như đá quý giấu dưới đáy biển sâu: "Hẹn hò!"

Cái gì? ! Tô Lư Cảnh kinh ngạc trợn to hai mắt, hẹn hò sao? Cô không nghe lầm đấy chứ? Cô nhớ bọn họ mới chỉ gặp mặt nhau có hai lần, ngay cả quen biết cũng không phải, anh đang đùa gì thế?

"Không, không được!". Tô Lư Cảnh vừa chuẩn bị cự tuyệt, đột nhiên chân liền vấp phải cái gì đó, không không chế được mà nhào lên phía trước.

Trước mặt lại chính là phương hướng của Thương Thiên Kỳ !

"A!" Tô Lư Cảnh không còn kịp làm bất kỳ phản ứng nào, thân thể không không chế được mà vọt thẳng tới chỗ của Thương Thiên Kỳ.

Trong nháy mắt va chạm, môi của hai người như có như không trượt qua nhau, mặt đối mặt, sau đó cô liền được Thương Thiên Kỳ kịp thời ôm vào trong lòng.

Hai người họ đều vô cùng kinh ngạc, một người thì hoàn toàn khiếp sợ đến cứng đờ, một người lại mỉm cười vui vẻ vì có được kinh hi ngoài dự đoán.

Chỉ là ai cũng không có ai chú ý tới đường phố đối diện cách đó không xa, trong chiếc xe Maybach màu xám bạc, trong ánh mắt thâm thúy dâng trào sóng ngầm mãnh liệt, tỏa ra một tầng khói mù đen đặc, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng hai người đang ôm nhau, sau đó lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

Mà ở phố đối diện, hai người kia vẫn duy trì tư thế ôm nhau, một quên tránh thoát, một hải lòng hưởng thụ nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực. Đại não của trong nháy mắt bị đình trệ. . . . . hoàn toàn sợ đến ngất người.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên dồn dập, đem Tô Lư Cảnh đang từ trong mơ màng quay về với thực tại.

Lúc này Tô Lư Cảnh vội vàng nhảy ra khỏi lòng ngực của Thương Thiên Kỳ, nhưng xấu hổ không dám nhìn thẳng vào anh, hốt hoảng nhận điện thoại: "Alo. . . . ."

Bên đầu kia trầm mặc một hồi, sau đó một giọng nói trầm thấp mà tràn đầy từ tính truyền đến: "Tô Lư Cảnh, cô đang ở đâu, làm cái gì?"

Hình Hạo Xuyên?

Tô Lư Cảnh lập tức luống cuống, không biết phải đáp như thế nào, trong lòng không khỏi chột dạ, cô cảm thấy mình giống như một người vợ ra ngoài vùng trộm bị chồng mình bắt quả tang vậy.

Này, Tô Lư Cảnh, mày đang nghĩ lung tung gì vậy? Cái gì mà vợ ra ngoài vùng trộm, đầu mày bị hỏng rồi!

Thế nhưng theo bản năng cô cũng cảm thấy không thể nói cho Hình Hạo Xuyên biết bây giờ đang làm cái gì, chần chờ một lát mới qua loa đáp: "Tôi, tôi đang ở bệnh viện thăm em trai."

Bên đầu điện thoại kia liền lâm vào trầm mặc lần nữa, cơ hồ có thể nghe rõ mồn một nhịp tim đang đập hoảng loạn của cô, thỉnh thoảng thỉnh thoảng trong lòng ngực, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi mà lòng bàn tay của Tô Lư Cảnh đã ướt đầm mồ hôi.

Ước chừng khoảng mười mấy giây sau, mới truyền đến tiếng đáp lại: "Vậy sao?" Thanh âm rất trầm, giống như đầm sâu ngàn dặm, Tô Lư Cảnh tựa như nghe được trong câu hỏi này ẩn chứa một sự giễu cợt cùng với tức giận tái mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 60: Chọc giận

"Vậy sao?" Tiếng của Hình Hạo Xuyên qua điện thoại truyền tới, làm cho Tô Lư Cảnh thầm run lên, giống như khoảng cách này căn bản không tồn tại, người đàn ông kia đang đứng ở trước mặt cô, phơi bày lời nói dối của cô ra trước ánh sáng.

Lúc này con ngươi màu đen đầy sắc bén của anh thoáng hiện ngay trước mắt, để cho hô hấp của cô lập tức rối loạn.

Tô Lư Cảnh nắm thật chặt điện thoại di động nuốt lời muốn nói xuống dưới cổ họng, cái gì cũng không nói ra được.

"Tô Lư Cảnh, có biết tôi ghét nhất là cái gì không? Cô -- rất, được." Hình Hạo Xuyên hừ lạnh một tiếng, nhìn xuyên qua cửa sổ xe mới mở phân nửa, nhìn Tô Lư Cảnh đứng bức rút cách đó không xa, ánh mắt toát ra lạnh lẽo, từng chữ từng chữ mang đầy ý giễu cợt qua điện thoại, đánh úp vào tai khiến cho cô không thờ nổi.

Tô Luru Cảnh chợt ngẩng đầu, hình như cảm thấy anh đang tức giận, lại lập tức thấy được chiếc xe Maybach đẹp mắt cách đó không xa, coi như có cách xa đi chẳng nữa cô cũng có thể nhìn thấy hàn băng trong đôi mắt của anh.

"Tôi không có..." Tô Luru Cảnh cảm giác mình nên lên tiếng giải thích, nhưng lại không tìm được bất kỳ lý do nào, muốn dùng thân phận như thế nào để giải thích đây vốn chỉ là một hiểu lầm, không phải cô vừa nói dối anh hay sao? Mà coi như có giải thích đi chẳng nữa thì anh có để ý không?

Tô Luru Cảnh ngơ ngác nhìn về phía Hình Hạo Xuyên, cắn chặt môi dưới, rốt cuộc cũng có dũng khí giải thích: "Tiên sinh, mới vừa rồi chỉ là..."

Vậy mà người bên đầu dây bên kia không muốn đợi cô thêm một giây: "Nửa giờ sau, nếu tôi không nhìn thấy cô ở nhà, thì tự biết hậu quả." Hình Hạo Xuyên lạnh lùng nhìn Tô Luru Cảnh, lạnh nhạt lưu lại một câu, sau đó liền ném điện thoại đi động qua một bên, tựa hồ không muốn nhìn cô thêm một giây phút nào, lập tức phân phó tài xế lái xe đi.

Chiếc Maybach màu xám bạc đột nhiên tăng tốc, chỉ để lại một luồng sáng trắng trong mắt người đi đường rồi biến mất.

Tô Luru Cảnh nhìn chiếc xe thể thao hào hoa lướt đi ngay trước mắt, theo bản năng muốn bước nhanh tới đuổi theo chiếc xe, lại bị Thương Thiên Kỳ ngăn lại.

"Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?" Thương Thiên Kỳ nhìn mặt cô hốt hoảng vội hỏi.

"Tôi, tôi phải đi rồi, hẹn gặp lại." Hiện giờ, trong đầu của Tô Luru Cảnh chỉ lặp đi lặp lại lời nói vừa rồi của người kia, vô cùng hỗn loạn, chỉ muốn mau trở về, nếu không cô cũng không biết Hình Hạo Xuyên sẽ làm ra những chuyện gì nữa.

Thương Thiên Kỳ thấy thần sắc của cô có gì đó không đúng, vội vàng lay lay cánh tay gầy yếu hỏi: "Tôi đưa cô về."

Tô Luru Cảnh theo bản năng lui về phía sau một bước, né tránh bàn tay của anh, sau đó cầm điện thoại đi động thật chặt chạy về phía trạm chờ xe buýt nói: "Cảm ơn anh, nhưng không cần đâu!"

Thương Thiên Kỳ còn muốn giữ lại, nhưng Tô Luru Cảnh chạy nhanh khỏi đó.

Nhìn theo hình bóng mảnh khảnh nhỏ nhắn từ từ biến mất ở trong dòng người, trong lòng Thương Thiên Kỳ từ từ trào lên từng đợt sóng lẫn lẫn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của mình, hồi tưởng lại nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước mới vừa rồi, mặc dù ngón ngui chưa đến một giây nhưng xúc cảm êm ái dịu dàng đó như khắc sâu vào tâm khảm, cho tới bây giờ cũng không hề tiêu tán.

Anh thầm nghĩ cô gái này thật thú vị.

Rồi anh đột nhiên lại nhớ đến, hình như anh đã quên giới thiệu bản thân mình với cô bởi vì mỗi khi họ gặp nhau liên tục gặp phải những sự cố.

Nhưng cũng không sao, về sau gặp lại giới thiệu là được rồi.

Khóe môi Thương Thiên Kỳ khẽ vẽ lên một đường cong, ánh sáng tự tin trong mắt sáng chói như bảo thạch....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 61: Trừng phạt (một)

Đi xuống đường hầm, Tô Luru Cảnh bằng tốc độ nhanh nhất lao ra trạm tàu điện ngầm, nhìn đồng hồ, còn không đến mười phút nữa là nửa tiếng, nhưng từ chỗ này đến Hình gia lại không hề gần, cho dù cô có đón xe tới cũng không kịp, huống chi bây giờ đang là lúc tan tầm, khó có thể tìm được một chiếc xe taxi nào không chở khách cả.

Có quá nhiều thứ không thuận lợi, Tô Luru Cảnh cắn răng vắt chân lên chạy về phía trước.

Ông trời thật không chiều lòng người, mới chạy được nửa đường lại bắt đầu mưa, Tô Luru Cảnh cuống cuống vắt giò lên cổ, không bao lâu quần áo đã bắt đầu ướt, chờ đến lúc chạy tới cửa nhà họ Hình, toàn thân đã ướt đầm từ đầu đến chân.

"Tôi tiểu thư, làm sao cô lại thành ra như vậy?". Chú Nam trông hoa thấy Tô Luru Cảnh ướt như chuột lột đứng ở ngoài, vội vàng mở cửa cho cô đi vào.

Tô Luru Cảnh ôm hai cánh tay, bắt chợt liền rung mình, cả người lạnh toát, nhưng vẫn cất lời hỏi: "Chú Nam, tiên sinh trở về chưa?"

Chú Nam nhỏ giọng đáp: "Tiên sinh về rồi, nhưng sắc mặt không được tốt lắm, cháu nên chú ý một chút."

Tô Luru Cảnh gạt đầu một cái, không kịp thay quần áo liền vội vã xuyên qua sân chạy vào trong phòng khách.

Nhắm mắt đi vào phòng khách, chuẩn bị hứng chịu cơn lửa giận của Hình Hạo Xuyên, không nghĩ tới trong phòng khách lại trống không, anh không hề có ở đây.

Tô Lưu Cảnh lúc này mới thở phào một hơi, len lén vỗ ngực.

Còn chưa hoàn toàn bình ổn, liền thấy Thím Bình nghiêm túc đi tới nói: "Tô tiểu thư, cô đã trở lại.". Tuy đang nói nhưng mắt lại nhìn xuống đôi giày ướt rượt của cô đang đạp ở trên mặt thảm len lông cừu, làm động lại một vùng nước, lập tức nhíu mày lại.

Tô Lưu Cảnh do quá vội vàng, không chú ý đến việc, hiện tại liền phát hiện ra vội nói: "Thật xin lỗi, thím Bình, cháu sẽ đi quét dọn ngay bây giờ .".

Thím Bình lạnh lùng nói: "Không cần, tiên sinh đang ở thư phòng trên lầu chờ cô đấy, đừng để ngài ấy phải đợi lâu."

Tô Lưu Cảnh sửng sốt, nguyên tưởng rằng đã tránh được một kiếp, không nghĩ tới vẫn chạy không khỏi, nhỏ giọng đáp một tiếng: "Vâng", sau đó dưới ánh mắt sắc bén của thím Bình vội vã đi lên lầu.

Tâm trạng thấp thỏm đứng ở cửa thư phòng, Tô Lưu Cảnh mấy lần ngẩng đầu lên muốn gõ cửa lại không dám, cái lạnh xuyên qua da thấm vào xương tủy, khiến cho toàn thân lạnh như băng. Không biết Hình Hạo Xuyên sẽ trừng phạt mình như thế nào? Nghĩ thế lại cảm thấy sợ hãi.

Chần chừ thật lâu, rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí gõ gõ lên cánh cửa, lo lắng gọi: "Tiên sinh."

Cửa "Két" một tiếng liền được mở ra.

Tô Lưu Cảnh mới vừa đẩy cửa ra đi vào, đột nhiên bị một bóng đen cao lớn chặn ở phía trước, cơ hồ không có thời gian để phản ứng, chỉ cảm thấy cánh tay đau xót, cả người bị nâng lên, ngay sau đó liền thấy trời đất quay cuồng, chưa kịp kêu lên, đã bị ném lên trên ghế sofa bên cạnh.

"Tiên sinh. . . .". Tô Lưu Cảnh nhìn bóng dáng cao lớn đang bao phủ cả người cô từ trên xuống dưới, sắc mặt của Hình Hạo Xuyên nghiêm trọng như một pho tượng không có tình cảm, giống như một ma vương, xem xét kỹ lưỡng tội ác của cô, trong ánh mắt lại đầy chán ghét.

Đúng vậy, chính là chán ghét, giống như trên người cô đang chứa vật gì thật bẩn vậy.

Hình Hạo Xuyên như vậy, không nóng nảy nổi giận, cũng không nghiêm khắc khiển trách, vô tình lạnh lẽo khiến người ta phát sợ.

Cả người Tô Lưu Cảnh run lên, muốn chống tay đứng lên, nhưng còn chưa kịp chống nửa người trên, lại bị nặng nề đẩy về trên ghế.

Một bàn tay to như gọng kìm sắt siết chặt cổ tay của cô, đầu gối nặng nề đè lên trên hai chân, nguy hiểm nheo mắt lại nói: "Cô muốn trốn sao? Không kịp rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 62: Trừng phạt (hai).

Giọng nói của anh chứa đầy nguy hiểm tựa như mãnh thú, khiến toàn thân Tô Lưu Cảnh run rẩy, theo bản năng muốn cách xa anh một chút, nhưng nửa người đều bị anh kiềm chế, nên không có khả năng nhúc nhích.

Anh cúi người, nhìn hàng mi của cô không ngừng run rẩy, giọng nói từ trong lồng ngực rung động ra, thật giống như sắp sấm chớp giữa trời quang vậy: "Hiện tại biết sợ? Tôi đã cảnh cáo cô, không được phạm đến ranh giới cuối cùng của tôi rồi mà. Lại dám trở mặt nói láo, thật đúng là gan lớn bằng trời, cô không nhớ tôi đã ném Sofia ra ngoài như thế nào rồi sao? Có lẽ tôi cũng nên cho cô một bài giáo huấn như vậy?"

"Thứ tôi chán ghét nhất chính là phản bội cùng với nói dối. Cô nói xem, hôm nay cô đã phạm phải mấy điều?"

Tô Lưu Cảnh bị sát khí trong mắt làm cho giật mình, cảnh tượng về Sofia đêm hôm đó do ý sùng mà kiêu liên bị ném ra ngoài cửa chính thoáng hiện ở trong đầu, vội vàng giải thích: "Tiên sinh, tôi không có! Tôi chỉ giúp đỡ bạn tôi một chuyện. . . . ."

"Giúp đỡ?", anh cười châm biếm, nhưng mắt lại không hề cười, ngón tay phủ lên môi của cô nhẹ nhàng chà xát: "Đến giúp đỡ bằng cách đưa mình tới cửa để quyến rũ đàn ông khác, cùng hôn nhau nóng bỏng ngay giữa đường phố sao?"

Anh đang rất tức giận, vô cùng tức giận, giống như một món đồ vốn thuộc về mình, lại bị người khác nhúng chàm, loại cảm giác này cực kỳ chán ghét.

"Tiên sinh, tôi không cố ý, đó là do tôi không cẩn thận vấp ngã mới. . . . ." Tô Lưu Cảnh vội vàng giải thích, cô có dự cảm nếu là hiện tại không giải thích rõ ràng, hậu quả kia nhất định sẽ không gánh nổi.

Nhưng chưa kịp nói rõ ràng, đã bị đánh gãy, Hình Hạo Xuyên vốn không muốn nghe cô "Giải thích", anh đã tận mắt nhìn thấy mà còn không phải là thật sao?

"Không cẩn thận? Sau sự 'không cẩn thận' này có phải sẽ là cởi hết quần áo, bò lên trên giường của đàn ông khác hay sao?!"

Bị anh nhục nhã châm chích, sắc mặt của cô liền xanh như tàu lá, đầu ngón tay cũng đều run rẩy, không biết là do lạnh, hay là do bị nhục nhã nên mới vậy.

Ngón tay của Hình Hạo Xuyên dùng sức túm lấy cái cằm nhọn của cô, bắt cô phải ngẩng đầu lên đối mặt ánh mắt sắc bén rét lạnh của mình: "Thứ của Hình Hạo Xuyên tôi, trừ phi tự tay tôi vứt bỏ, nếu không thì ai cũng không thể động vào, bởi vì, tôi ngại bẩn."

"Môi của cô, thật bẩn.". Nói xong, lực độ ngón tay càng lúc càng lớn, không hề thương tiếc hai cánh hoa mềm mại kia, tựa hồ muốn lau sạch sẽ toàn bộ vết bẩn ở trên đó.

Vừa nhìn thấy đôi màu hồng kia, anh liền nghĩ đến chúng đã từng bị người đàn ông khác hôn qua, ngực lại bốc lên từng cơn lửa giận.

Tô Lư Cảnh bị đau chau mày lại, muốn trốn tránh lại trốn không thoát.

Cho đến khi làn môi kia bị lau đến khi sưng đỏ, bông rất đau đớn, mùi máu tươi xông vào khoang miệng, lúc này anh mới dừng tay.

Tô Lư Cảnh quật cường cắn chặt răng, không để cho mình khẽ rên ra tiếng, tim lại như bị xé toạc ra: vật bẩn, thì trong lòng hắn, cô cũng chỉ là một đồ vật dơ bẩn.

Thấy cô trầm mặc không nói, giống như đang thừa nhận, Hình Hạo Xuyên tức giận siết chặt cằm của cô, nói: "Nói chuyện! Cô cảm thấy mình rất uất ức có phải hay không!".

Tô Lư Cảnh cố gắng đè nén buồn bực trong ngực, ngón tay nắm lại thật chặt đáp: "Tôi nói thì anh lại không tin, tôi cần gì phải làm điều thừa chứ?"

"Làm điều thừa? Nói chuyện với tôi lại chính là làm điều thừa?". Lý trí của anh lúc này đã hoàn toàn tan vỡ, trầm thấp quát một tiếng, cúi người xuống, vung tay lên, dùng sức xé rách áo sơ mi ướt đầm ở trên người của cô ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Soạt" vang lên, Tô Lư Cảnh kêu khẽ một tiếng, toàn bộ cúc áo trên người tung tóe rơi xuống đất, ngực cũng hoàn toàn được mở rộng ra. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 63: Trừng phạt (ba).

Toàn bộ cúc áo tung tóe rơi xuống đất, áo ngực cũng hoàn toàn lộ ra bên ngoài, vì bị ngấm nước mưa cho nên chiếc áo đã gần như trong suốt, lúc này do cô sợ hãi kêu lên mà trở nên dòn dập phập phồng, toàn bộ cảnh tượng xinh đẹp này đập vào trong mắt của Hình Hạo Xuyên khiến con người của anh chợt co rút mãnh liệt.

Tô Lư Cảnh thở hắt vì kinh ngạc, muốn đưa tay che đi phần cơ thể trần trụi đang bị lộ ra bên ngoài không khí, nhưng cổ tay lại bị Hình Hạo Xuyên giữ thật chặt, không thể nhúc nhích. Mặt của Tô Lư Cảnh lúc xanh lúc hồng, hàng mi vì hoang mang sợ hãi mà run lên thật sự không biết phải ứng phó như thế nào .

"Này. . . . . Buông tôi ra!" Tô Lư Cảnh hét hoảng kêu lên, sóng ngầm trong mắt Hình Hạo Xuyên khiến cho cô cực kỳ sợ hãi, loại ánh mắt như thế này cô cũng đã từng gặp qua, nó đại biểu cho cái gì thì càng không phải bàn cãi nữa.

Nhưng sau đó anh chẳng những không nghe theo, mà ngược lại còn giơ tay lên, vươn tay chà sát bộ ngực của cô, cách một tầng áo ngực trong suốt mỏng manh kia vuốt ve hai khỏa mềm mại bên dưới, làm cho hai nụ hoa anh đào mơ hồ ẩn hiện.

Trong nháy mắt Hình Hạo Xuyên liền thấy cổ họng khô đắng, cực kỳ đối khát. Xúc cảm ám áp dưới lòng bàn tay tựa như một thanh nam châm hấp dẫn lòng bàn tay của anh, loại cảm giác này quả thật làm cho người ta vô cùng mê muội.

Thấy tay của anh đột nhiên chạm đến ngực của mình, Tô Lư Cảnh bị dọa sợ đến mức hô hấp hơi chậm lại, toàn thân cứng ngắc, chưa từng rơi vào trường hợp như thế bao giờ, Tô Lư Cảnh vừa then thùng lại sợ, giống như con chim sợ cành cong nỗ lực giằng co: "Đừng!". Nhưng người kia lại dùng đầu gối đè lên trên hai chân của cô, không để cô rời khỏi nửa bước.

"Thế nào, không phải vẫn thích đưa mình tới tận cửa sao? Chịu để cho người khác hôn, cũng không muốn cho tôi đụng vào?". Hình Hạo Xuyên cúi người, tháo chiếc cà vạt trên cổ đẩy vướng víu ra, một tay cầm chặt cổ tay của cô đè lên trên đỉnh đầu, hoàn toàn bao phủ cô dưới sự khống chế của chính mình, tay kia lại tăng thêm sức lực mà nắn bóp.

"Cái người điên này! Buông tôi ra! Buông tôi ra!" Tô Lưu Cảnh nhắm chặt hai mắt lại, dùng hết sức mà giãy ra, mái tóc dài xõa tung tán loạn, khóe mắt rỉ ra những giọt lệ khướt nhụa.

Nhưng cô như thế càng chọc giận Hình Hạo Xuyên hơn, anh run lên, con ngươi như có hai ngọn đuốc cháy bùng bùng, cất giọng trầm thấp tựa như con thú đang nổi giận: "Kẻ điên? Hôm nay tôi liền điên khủng cho cô xem!"

Cho tới bây giờ chưa từng có người phụ nữ nào dám phản kháng anh như thế, cô cho rằng mình là cái gì? Cũng qua cũng chỉ là một món đồ chơi có cũng được mà không có cũng chẳng sao mà thôi, người phụ nữ này quả thực muốn tìm chết!

Nói xong liền dùng sức xé toạc chiếc áo ngực mỏng manh kia ra, món đồ này vốn đã mỏng đến đáng thương vì thế liền dễ dàng bị xé rách thành hai nửa, vứt bỏ qua một bên, hai quả anh đào mềm mại hoàn toàn lộ ra bên ngoài.

Đó thật là một cảnh đẹp đến mất hồn, hai luồng mềm mại giống như những áng mây trắng mềm mại nhất trên bầu trời, bởi vì thẹn thùng, e ngại mà cả người đỏ bừng lên, mặc dù rất muốn co mình lại nhưng người đàn ông bá đạo ở phía dưới căn bản không cho cô ẩn núp, thân thể càng trở nên đằm đằm đáng yêu.

Thiếu nữ dưới thân tản ra mùi thơm mê người, làm cho người ta không nhịn được muốn nuốt vào trong bụng.

Hình Hạo Xuyên cũng không muốn đè nén ham muốn của mình, không hề chần chờ chút nào liền cúi người há mồm ngậm nụ hoa phấn hồng kia vào trong miệng.

Mặc cho Tô Lưu Cảnh tránh né như thế nào, cũng không thoát được.

Kỹ xảo của người đàn ông này thật sự quá cao, chỉ cần dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, sau đó cẩn thận dùng răng khẽ cắn, đã làm cho Tô Lưu Cảnh những rung động xa lạ mà bất lực.

"Không! Tôi không muốn. . . . ." Tô Lưu Cảnh gất gao nhắm chặt mắt lăm bắm, tựa hồ không muốn nhìn thấy cảnh mình bị người khác tùy ý xâm phạm thân thể.

Hình Hạo Xuyên như đang nghe thấy được chuyện cười, ngẩng đầu lên, chớp mũi thẳng tắp nhẹ nhàng khẽ cọ lên trên gò má của cô, sau đó nhẹ cắn lên vành tai trong suốt, tư thái thật mập mờ giống như cặp tình nhân thân mật nhất, nhưng lời nói ra lại hoàn toàn bất đồng: "Không muốn? Cô là tình nhân của tôi, bắt đầu từ ngày tôi mua cô hôm đó, cô không có tư cách nói không với tôi!"

Tô Lưu Cảnh bỗng dưng mở mắt ra, đúng vậy, cô không có tư cách, sau ngày ký kết khế ước kia, cuộc đời của cô liền mặc cho anh định đoạt.

Tô Lưu Cảnh, mảy đã sớm dự liệu được ngày này sẽ xảy ra, không phải sao? Không phải là phải chấp nhận rồi hay sao? Thân thể của mảy đã sớm không còn sạch sẽ, thêm một lần nữa, thì có vấn đề gì?

Nhưng tại sao bây giờ lại thấy khó chịu thế này? Tô Lưu Cảnh, rốt cuộc là mảy đang để ý cái gì?

Đáy lòng mơ hồ vang lên một hồi chuông cảnh báo, không cần nghĩ tiếp nữa, nếu không sẽ không có cách nào chịu đựng đâu.

Hình Hạo Xuyên thấy cô bỗng nhiên mất hồn như thế liền dùng sức bấm vào bầu ngực anh đào non mềm, hung ác nói: "Nằm dưới người tôi, mà còn nghĩ ngợi lung tung, xem ra trừng phạt vẫn còn chưa đủ!". Cô gái này lại dám công khai coi thường anh, cô thật không sợ chết sao!

Tô Lưu Cảnh bị đau than nhẹ một tiếng, ngay sau đó lại cắn môi dưới, đem tiếng rên yếu ớt kia nuốt vào trong bụng, quật cường quay đầu sang một bên, không muốn nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn của anh.

Hình Hạo Xuyên thấy cô gất gao cắn môi, như thế này không phải là đang thăm phản kháng anh động chạm vào người sao, ánh mắt chợt lạnh lẽo, lửa giận bùng lên: "Không muốn để cho tôi chạm vào? Nằm mơ đi!"

Không thèm kiên nhẫn đùa giỡn nữa, anh nhắm tâm đẩy hai chân của cô ra, ngón tay thăm dò đi vào u cổ sau đó lại rút ra, ngay sau đó lập tức kéo khóa quần ra đem vật nóng bỏng đã sớm chờ phát động gắng gượng vọt vào.

Chỗ tư mật kia vẫn còn khô khốc, chưa trải qua bất cứ chuẩn bị gì, trong nháy mắt anh vừa xâm nhập vào, trong cổ họng của Tô Lưu Cảnh chợt phát ra tiếng rên réo rất thảm thiết, khổ sở lắc đầu, muốn tránh thoát cảm giác đau đớn tê liệt đang cuốn tới, ngón tay dùng sức xoắn chặt vào ghế sofa, nhưng lại không bắt được cái gì.

"Đau. . . . .". Cô gắng ghe nén, nhưng vẫn không ngừng được đau đớn đáng sợ kia, tiếng ngâm khổ sở rốt cuộc không kìm được nữa mà bật ra ngoài.

Tiếng ngâm khẽ bật ra vào đúng lúc này chẳng khác gì như rượu đổ thêm cồn, đốt cháy ham muốn đang bùng bùng dâng lên của Hình Hạo Xuyên. Hả thân bị co rúm lại, chặt chẽ bao vây lấy vật nóng bỏng kia, từ trong cổ họng của anh phát ra một tiếng rống buồn bực, cũng không chịu được nữa, bàn tay dùng sức nắm chặt vào vòng eo mảnh mai mềm mại, bắt đầu mãnh lực ra vào.

Khô sở, khô sở, chỉ có khô sở, vốn đây là hành động ngọt ngào nhất với người thân cận nhất trên đời, vậy mà với cô lại không vui thích một chút nào.

Một đêm kia, lúc thân thể bị vật cứng rắn xé thành hai nửa đã trở thành cơn ác mộng đáng sợ, giống như ma quỷ xâm chiếm lấy thần kinh của cô.

Trên cửa sổ bằng kính to lớn sát đất, hiện lên hình ảnh cô đang bị anh xâm chiếm, toàn thân trần trụi chật vật không chịu nổi, mà anh vẫn vô cùng chính tề, đối lập rõ nét như vậy để cho cô cảm thấy giờ phút này mình còn không bằng một kỹ nữ.

"Đừng mà! . . . . . Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!". Sắc mặt của Tô Lưu Cảnh trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trán rỉ ra, trong mắt chứa đầy hốt hoảng, cái tay rút cuộc cũng được do liên dùng sức đập vào người đàn ông đang đè ở trên người mình, gào lên: "Không cần!"

Phản kháng như vậy căn bản không thể nào lay động đến anh, ngược lại càng thêm kích thích ham muốn cùng nhiệt huyết chinh phục, trong mắt anh mặt của cô cùng một gương mặt tương tự khác từ từ dung hợp, trong đầu thấp thoáng hiện lên cảnh tượng Tiểu Như Nghi cùng người đàn ông kia rời đi, sau đó lại không ngừng thay đổi thành hình ảnh Tô Lưu Cảnh ở trước mặt mọi người hôn một người đàn ông khác. Anh cơ hồ sắp không phân rõ, người ở bên dưới đến tột cùng là Nhược Nhược, hay còn là Tô Lưu Cảnh.

Cảm giác bị phản bội lần nữa ập đến, để cho anh tức giận ra, cũng chỉ là tức giận, cùng tức giận!

"Làm sao cô có thể phản bội tôi?". Hai tay của Hình Hạo Xuyên nắm chặt bên hông của cô, dùng sức thẳng tiến, hai mắt bởi vì ham muốn mà đỏ ngầu lên: "Nói cho tôi biết, về sau có dám nữa hay không hả?"

Phòng tuyến đã bị công phá toàn bộ, Tô Lưu Cảnh cũng chống đỡ không nổi nữa, khổ sở gào thét nói: "Đừng. . . . .". Nước mắt yếu ớt bất lực chảy xuống, rớt lên mái tóc đen dài, thật giống như Mỹ Nhân Ngư dưới đáy biển sâu sắp từ vong, không thể tiếp tục chịu hành hạ được nữa.

Hình Hạo Xuyên khẽ quát lên: "Có dám nữa hay không!". Tiếng quát trầm thấp kèm theo động tác thô bạo, giống như đang tàn nhẫn quát roi lên thân kinh yếu ớt của cô.

"Không dám! Không dám!". Tô Lưu Cảnh không nhịn được khóc nức lên, bất lực cầu xin tha thứ.

Cô thua, cô thua rồi, thua thật sự rồi.

Hình Hạo Xuyên mãnh lực ra vào, bức bách nói: "Lặp lại lần nữa!"

Tô Lưu Cảnh thét chói tai, đau khóc lên thành tiếng, hai tay vô lực cào loạn ở giữa không trung: "Tiên sinh, tôi không dám, thật không dám!"

Lúc này Hình Hạo Xuyên mới hài lòng dùng công kích lại, bắt lấy cánh tay đang quơ loạn giữa không trung của cô, đặt ở trên vai của mình, cúi người ở bên tai cô nói như thôi miên: "Nhớ, lời của mình vừa nói —— phải phục tùng tôi."

Sau khi nói xong mới nhàn từ võ về chơi đùa toàn thân của cô, đốt lên nhạy cảm xa lạ ẩn sâu bên trong, giúp cô thanh tỉnh lại.

Toàn thân bị tay của anh vỗ về chơi đùa, Tô Lưu Cảnh giống như một con rối, bất lực phát ra tiếng nỉ non than nhẹ, khoái cảm từ từ cuốn đến sâu hơn, khổ sở dần dần tiêu tán, trong cơ thể như bị nhấn vào một cái nút đang ẩn nấp, trở nên xa lạ giống như không phải là chính cô, mà chỉ là món đồ chơi trong tay anh.

Mặc cho anh cần, anh cứ lấy, mặc anh chơi đùa ban thưởng.

Tiếng nói của anh mang theo từ tính khẽ phảng phất ở bên tai, thật giống như quỷ Satan dụ hoặc, dẫn dụ cô đi vào vùng đất cấm, ác độc cắn nuốt sự trẻ trung non nớt của cô: "Ngoan một chút, tôi sẽ khiến cô vui vẻ."

Lời của anh tràn đầy ma mị, cô không thể không nghe theo, tự động buông lỏng bản thân.

Nhìn cô gái nhỏ phía dưới rút cuộc cũng thả lỏng, theo động tác của anh vô lực than nhẹ, gương mặt toát ra vẻ mơ màng phấn nộn làm say lòng người, thân thể trắng nõn cũng bị chiếm một tầng hồng nhạt, lông mày thanh tú tựa như khó chịu, lại tựa như vui vẻ mà nhướn lên, hai cánh môi đỏ thắm vô thức khẽ hé mở, cái lưỡi màu hồng lúc ẩn lúc hiện, giống như dẫn dụ người ta chiếm đoạt.

Trong nháy mắt, ham muốn của Hình Hạo Xuyên bùng lên dữ dội, cúi người ngậm lấy cái lưỡi thơm ngọt ngào, vừa chậm rãi ra ra vào vào trong cơ thể cô, tìm kiếm vui sướng hân hoan, để cho cô phải chảy nước mắt thét lên chói tai.

Khoái cảm xa lạ giống như thủy triều cuốn tới, bao phủ lấy toàn thân Tô Lưu Cảnh, cả người cô giống như một chiếc thuyền lá nhỏ bập bênh trên biển rộng bao la, chỉ có thể mặc cho anh định đoạt, nước chảy bèo trôi, dùng sức nắm chặt bả vai của anh, mong tìm kiếm một điểm tựa.

"Đừng phản bội anh. . . . .". Thân thể tinh tráng mạnh mẽ của anh ra sức lay động, một mặt lại nhỏ giọng nỉ non: ". . . . . Nhược Nhược. . . . ." như muốn chôn sâu yếu ớt ở tận đáy lòng.

Lúc Tô Lưu Cảnh lơ đãng thoáng nghe được cái tên này, chưa kịp phân biệt rõ ràng, đã nặng nề rơi vào vực sâu vạn trượng, song triều cuốn tới càng ngày càng mãnh liệt.

Cả căn phòng tràn ngập trong không khí mập mờ, không có bất kỳ ngôn ngữ nào, chỉ còn lại tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ kiều mị đầy mập mờ, kèm theo đó là tiếng va chạm kịch liệt. . . . .

Cho đến khi ngoài cửa sổ mưa dần dần ngừng lại, khoảng không gian đen kịt của màn đêm ngưng ngừng mở màn, mới rút cuộc dừng lại.

Mà hiện giờ Tô Lưu Cảnh đã sớm không chịu nổi cầu hoạn liên tiếp của ai đó mà bất tỉnh nhân sự. Vòng ngực của Hình Hạo Xuyên vẫn còn kịch liệt đập phồng, mồ hôi chảy ròng ròng trên thân thể trắng trẻo, chiếc áo sơ mi Italy đắt giá được may thủ công đã hoàn toàn ướt đầm, dán thật chặt lên người, cơ bắp hoàn mỹ hiện lên cuộn cuộn nếu để phụ nữ khác nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ không nhịn được mà thét chói tai.

Nhìn Tô Lưu Cảnh đáng thương co rúc trên ghế sofa, lý trí rốt cuộc cũng quay trở lại, Hình Hạo Xuyên không thể không nhíu mày, sau đó kéo chiếc áo khoác trên đất lên đắp kín cho cô.

Hôm nay anh thật quá thất thường, anh cũng không rõ, mình giận dữ như vậy đến tột cùng là vì Nhục Nhục mà giận lây sang cô, hay còn là. . . . . vì đã nhìn thấy cảnh tượng cô và người đàn khác thân mật với nhau.

Hình Hạo Xuyên lại tiếp tục nhíu mày suy nghĩ.

Quan tâm đến cô sao? Làm sao có thể? Đó chỉ là vì cô không tuân thủ quy định nên anh muốn trừng phạt một trận, giá trị của cô chỉ là bia đỡ đạn, những lúc nhàn hạ thì trở thành hậu cung để anh mua vui mà thôi, người như cô làm sao xứng để cho anh phải quan tâm chứ?

Thật là quá buồn cười.

Anh chỉ liên tưởng đến Nhục Nhục mà sinh ra ảo giác, không hơn.

Nhưng khi nhìn thấy trên cơ thể trắng nõn của cô khắp nơi đều là những vết xanh xanh tím tím, còn cả vết nước mắt chưa kịp khô trên mặt của cô thì trong lòng Hình Hạo Xuyên lại sinh ra một cảm giác tương tự với đau lòng.

Anh nghĩ, dường như bản thân đã hơi quá mức rồi.

Thiếu nữ ở trên ghế sofa đang co rúm lại thành một đoàn, tuy đang ngủ nhưng vẫn còn nức nở, vành mắt hồng hồng trông cực kỳ đáng thương: "Không cần nữa. . . . . đừng mà. . . . ."

Đáy lòng của anh đột nhiên thấy thương tiếc, cúi người khẽ hôn lên trên trán của cô, rồi nhẹ giọng nói: "Ngoan, ngủ đi."

Sau đó lại dùng áo khoác cẩn thận bao bọc lại cho cô, lần đầu tiên anh mới phát hiện thì ra cô lại gầy như vậy, gầy đến nỗi chỉ cần một cái áo khoác là có thể bao bọc toàn bộ cơ thể, vuốt ve mái tóc hơi rối nơi thái dương của cô, rồi bế bổng cô lên.

Tô Lưu Cảnh đang ngủ lại cảm nhận được ấm áp trên người của anh theo bản năng liền sát lại gần thêm, ngón tay mảnh khảnh giống như đũa bé túm thật chặt lấy áo sơ mi của anh, dù hoặc anh trong vô thức.

Hình Hạo Xuyên mới vừa ổn định lại hô hấp thì cổ họng lại căng thẳng lần nữa.

Lập tức đè xuống dục vọng vừa ngẩng đầu lên, Hình Hạo Xuyên cười khổ bế cô vào trong phòng tắm. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 64: Cấm túc

Ngày hôm sau lúc Tô Lưu Cảnh thức dậy, đã gần đến buổi trưa, toàn thân đau như bị đánh, mỗi bộ phận đều đang kêu gào đau đớn kèm theo một mối.

Từ trên giường giùng giàng ngồi dậy, theo cái chấn từ từ trượt xuống, thân thể trần trụi hoàn toàn bại lộ ở trong không khí, trên da thịt trắng nõn điểm những nốt xanh xanh tím tím, dễ dàng chứng tỏ rốt cuộc đêm qua đã xảy ra những chuyện gì.

Tô Lưu Cảnh hít sâu một hơi, trí nhớ lập tức ủa về, bối rối nhìn chung quanh, mới phát hiện ra bản thân đang nằm trong chính căn phòng của mình, anh đã ôm cô trở về đây sao?

Nghĩ tới sự bạo ngược của anh cùng với cuộc yêu hết sức đau đớn nhưng cuối cùng lại vô cùng vui vẻ ngày hôm qua, nhớ tới cảm giác tùy thời sẽ bị chết chìm kia, mặt của Tô Lưu Cảnh lúc đó lúc trắng, dùng sức cắn môi dưới thật chặt, miên man suy nghĩ.

Ngày hôm qua lúc mới đầu anh đã cực kỳ tức giận sau đó lại rất dịu dàng với cô rốt cuộc là như thế nào? Cô ở trong lòng anh được coi là cái gì đây?

"Cộc, cộc, cộc" tiếng gõ cửa liên vang lên, tay cầm bị người ta xoay xoay mở ra, một nữ giúp việc đi tới nói: "Ô tiểu thư, cô đã dậy rồi sao?". Lời nói tuy vô cùng cung kính, nhưng ánh mắt lại không che giấu được vẻ khinh miệt.

Tô Lưu Cảnh đang mất hồn chợt bừng tỉnh lại, thấy được khinh miệt trong mắt cô ta, liền lấy tay kéo chăn che kín những dấu vết ái muội rải rác khắp thân thể của mình.

Nữ giúp việc lại tiếp tục nói: "Thím Bình phân phó tôi tới hỏi ý kiến của cô xem bữa trưa muốn ăn ở trong phòng hay là đi ra ngoài ăn."

Nhắc đến ăn cơm, lúc này Tô Lưu Cảnh mới cảm thấy trong dạ dày réo ầm ỉ, bụng đói đến phát đau, nhớ tới hình như cả ngày hôm qua cô không ăn uống gì cả, liền trả lời: "Không cần, tôi đi ra ngoài ăn."

Nữ giúp việc kia không nói thêm gì nữa, đóng cửa lại liền đi ra ngoài.

Tô Lưu Cảnh ôm chân, cả người lại ngã vật trên giường, ngửa mặt ngơ ngác nhìn trần nhà, cặp mắt trong suốt yên lặng, đầu óc trống rỗng, trong mắt đọng đầy trống trải cùng mờ mịt.

Chợt có một cảm giác kích động muốn khóc, nhưng lại bị bản thân ép xuống. . . . .

Nhanh chóng rửa mặt, thay quần áo khác, lúc Tô Lưu Cảnh lúc xuống lầu, đã nhìn thấy thím Bình cố ý chuẩn bị cơm trưa cho cô, chuyện này lúc bình thường căn bản là không thể nào.

Có lẽ đây chính là mặt tốt của việc "Được cung chiều", Tô Lưu Cảnh tự giễu cười một tiếng.

Ngồi ở trong phòng khách một thân một mình ăn những món ăn tinh mỹ, chấp nhận những ánh mắt giễu cợt hoặc đứng xem náo nhiệt của đám người làm, Tô Lưu Cảnh thầm nghĩ chuyện xảy ra ngày hôm qua chỉ sợ là tất cả bọn họ đều biết hết cả rồi.

Nhưng Tô Lưu Cảnh liền tự nói với bản thân: biết thì thế nào, dù sao ở trong mắt bọn họ cô chính là loại người như vậy?

Thế nên bữa cơm này nhờ phúc của bọn họ mà nhạt như nước ốc.

Khó chịu nhai nhai nuốt nuốt xuống, ăn qua loa cho xong, lúc này thím Bình mặt không biểu cảm gì đi tới nói: "Tô tiểu thư, tiên sinh phân phó mấy ngày nay cô ở trong nhà nghỉ ngơi cho thật tốt, cũng không cần phải đi ra ngoài."

Tô Lưu Cảnh ngẩn ngơ, kinh ngạc gật đầu một cái: cô bị, cảm tức rồi sao....

*****thình thoảng làm tuyến phân cách "í ề í ề này nọ"*****

Giống như lập tức lại trở về đoạn thời gian kia, như con chim bị nhốt trong một cái lồng xinh đẹp, Tô Lưu Cảnh ngồi ôm gối phơi nắng đến ngẩn người, thân thể rất nặng nề, nhưng cô cũng không thêm để ý.

Rõ ràng là cảm giác không có gì thay đổi, nhưng thật sự đã xảy ra biến hóa gì đó, nhưng thay đổi cái gì thì cô không thể nói rõ được.

Hình Hạo Xuyên lại biến mất, không biết lại đi nơi nào, có lẽ đã xuất ngoại hoặc đến chỗ của những người phụ nữ khác, nhưng mà anh vốn cũng không cần thiết phải xin phép cô không phải sao?

Ở trong ngôi nhà này, chỉ sợ ngay cả nữ giúp việc cô cũng không bằng thôi.

"Theo tin tức mới nhất, đến cuối năm nay tập đoàn Hình thị sẽ kết thân cùng nhà Nam Cung, nếu hai nhà kết thân chắc chắn sẽ khiến cho thị trường chứng khoán hai bên tăng mạnh, nâng cao tính hiệu quả kinh tế, chuyện này có được sự ủng hộ nhiệt liệt từ Hình lão phu nhân, sau khi tin tức truyền ra, cả hai bên đều không phủ nhận. Còn có tin tức khác truyền ra rằng trong bữa tiệc sinh nhật của Nam Cung tiểu thư tới ngày mai, Tổng giám đốc Hình sẽ cầu hôn...."

"Lưu Cảnh, cẩn thận tay!"

Di Chu hô lên một tiếng kịp thời mạng Tô Lưu Cảnh đang trong mất hồn quay về thực tại, lúc này cô mới phát hiện ra thiếu chút nữa liền cắt vào tay rồi, may mà có Di Chu nhắc nhở, nên mới chỉ bị cứa một vết nhỏ, một giọt máu từ đầu ngón tay nhỏ ra, cô vội vàng đem ngón tay nhét vào trong miệng.

Di Chu giả vờ tức giận nghiêm mặt nói: "Ái chà, tại sao lại không cẩn thận như vậy chứ, lúc cầm dao cần phải tránh phân tâm." Nói xong liền lấy băng dán cá nhân ra, băng vết thương giúp cho cô.

Tô Lưu Cảnh cảm kích cười nói: "Cảm ơn Di Chu."

Di Chu nhận lấy con dao thầm nhủ tương lai sẽ không để cho cô gặp mặt những thứ này nữa rồi nói: "Mới vừa nãy đang suy nghĩ gì à? Sao lại nhập tâm như vậy?"

"Không có gì ạ." Tô Lưu Cảnh cười cười trả lời qua loa, nhưng nụ cười kia không xuất phát từ nội tâm.

"Lưu Cảnh à, trên tivi đang những tin này cũng là vì muốn tăng tỉ lệ người xem mà thôi, cháu đừng nghe bọn họ nói lung tung, tiên sinh sẽ không kết hôn cùng cái cô tiểu thư Nam Cung đó đâu." Di Chu đã đoán ra được tâm tư của cô liền nhanh mồm nhanh miệng nói. Nam Cung tiểu thư trước kia cũng đã tới đây, là người có tính tình cao ngạo không để ai vào trong mắt cả, hiển nhiên là do được cung chiều từ nhỏ nên mới thế, vì thế bà rất không ưa cô gái này.

Tô Lưu Cảnh bật cười nói: "Sao Di Chu lại biết?"

"Bởi vì trong lòng tiên sinh --" Di Chu vừa định nói, lại đột nhiên im bật. Cái tên này luôn là cấm kỵ ở đây, tất cả mọi thứ về vị tiểu thư kia đều không được nhắc tới, bất luận người nào tiết lộ ra ngoài, đều sẽ bị đuổi ra khỏi cửa! Với tính tình của Tiên sinh thì ai cũng không dám xúc phạm.

"Được rồi di Chu, mới vừa rồi cháu không nghĩ đến những thứ kia đâu, chỉ đột nhiên ngăn người chút thôi." Tô Lưu Cảnh không muốn nghiên cứu sâu hơn, liền cầm nắm bột đã được nặn hoàn chỉnh cho vào trong lò nướng, khiến cho mình phải bận rộn, để không rảnh mà suy nghĩ đến những thứ xa vời kia nữa.

Di Chu nhìn bóng lưng gầy yếu của cô gái nhỏ khéo léo khiến người ta thương tiếc này, ở trong lòng thầm than thở: nếu tiên sinh có thể coi trọng vị tiểu thư này thì thật tốt, người tốt tính khí lại dịu dàng điềm đạm, kiên cường lại khéo léo, làm sao tiên sinh lại cố sống cố chết níu kéo người kia như vậy!

Cường ép mình bận rộn suốt một ngày, Tô Lưu Cảnh mệt mỏi nằm ở trên giường, vuốt ve cánh tay ê ẩm của mình, không hiểu sao lại cảm chiếc điện thoại từ đời Tống của mình lên, ấn tới chuỗi mã số vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Trên màn ảnh chỉ ghi chú hai chữ -- "Tiên sinh".

Tô Lưu Cảnh mấy lần lướt qua, lại mấy lần quay trở lại, cuối cùng vẫn không có ấn xuống, đặt điện thoại di động lên ngực, yên lặng ở trong bóng tối mà suy nghĩ miên man.

Không thể nghi ngờ, anh là người hoa tâm, nóng nảy, hung ác, mạnh mẽ, anh có vô số, vô số tật xấu nhưng tại sao....trái tim nơi lồng ngực kia, lại đang suy nghĩ đến anh, mỗi lần như thế liền không khống chế được mà đập loạn chứ?

Cô lại nghĩ, hình như mình lại bị bệnh, chỗ nào đó đang mắc bệnh nghiêm trọng, hơn nữa, còn không có thuốc chữa được.

Trong bóng tối, Tô Lưu Cảnh ôm chặt lấy cái chăn, cuộn mình vào bên trong, thuận tiện che lại sự yếu ớt cùng vô vọng của bản thân lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 65: Bữa tiệc (một)

Tô Lưu Cảnh ở trong hoa viên cắt sửa cành hoa mà thấp thỏm không yên, trong đầu không ngừng nghĩ tới chủ đề đang được bàn tán sôi nổi khắp thành phố.

Tối nay chính là sinh nhật của Nam Cung Như, anh thật sẽ cầu hôn với cô ấy sao?

Mặc dù cô không hiểu rõ lắm về giới thượng lưu, nhưng thủ đoạn dùng hôn nhân để liên thủ với nhau để giành kinh tế ích lợi lớn hơn tuyệt không phải là chuyện hiếm. Anh và Nam Cung Như đích xác là một cặp môn đăng hộ đối.

Ngẫm đi ngẫm lại, cho dù không phải là Nam Cung Như, thì cũng sẽ là một tiểu thư Hào Môn ưu tú khác, đến lúc đó, bản thân cô sẽ như thế nào đây?

Kết thúc khế ước, để cho cô tự do? Hay là bị tụt hạng phải ra bên ngoài, tiếp tục làm tình nhân bí mật?

Kể từ ngày đó, đã thật lâu anh cũng chưa trở về, có lẽ đã chơi chán rồi, tựa như một Quý công tử nhất thời mê luyến sự mới mẻ của cô bé lọ lem, nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi những danh媛 thực nữ, người mẫu mĩm tinh điện ảnh xinh đẹp kia. Cô bé lọ lem chẳng qua vẫn chỉ là một câu chuyện cổ tích Andersen, vĩnh viễn không thể nào xảy ra trên thực tế .

Tô Lưu Cảnh tự giễu cười cười, những chuyện này vốn không ở trong phạm vi mà cô cai quản, cũng không phải là chuyện mà cô nên quan tâm. Chỉ cần chờ một năm trôi qua, để đoạn thời gian hoang đường này hoàn toàn kết thúc, tất cả sẽ trở lại theo đúng quỹ đạo của nó.

Tự cảnh cáo bản thân như vậy, tựa hồ như đang ở trong chỗ tối e ngại phải đứng ra ngoài ánh sáng, sợ rằng một khi đã đụng vào, sẽ thấy không có đường để quay đầu lại.

"Ô tiểu thư." Tiếng gọi vang lên đột nhiên cắt đứt suy nghĩ của Tô Lưu Cảnh .

Tô Lưu Cảnh vội lấy lại tinh thần, thấy người vừa đến là thư ký Lưu Thừa của Hình Hạo Xuyên liền vội nói: "Chào thư ký Lưu."

Đẩy gọng kính lên, Lưu Thừa lịch sự cười nói: "Ô tiểu thư, xin mời đi chuẩn bị, tổng giám đốc bảo tôi tới đón cô."

Tô Lưu Cảnh kinh ngạc hỏi: "Đón tôi? Đi đâu vậy?"

Lưu Thừa cúi người nói: "Tổng giám đốc phân phó tôi dẫn cô đến ‘ Cỏ mộng ảo ’, anh ấy sẽ trực tiếp đến thẳng chỗ đó."

Tô Lưu Cảnh ngăn người một chút, mới nói: "A, vâng."

"Cô Mộng ảo", chỉ cần là phụ nữ, không ai không biết cái tên này, lúc Tô Lư Cảnh đi làm ở Nhất Hào Hội Tự thường nghe những quý phụ nhắc tới, theo truyền thuyết, đó chính là một nơi mộng ảo, tựa như sử dụng ma pháp của cô bé lọ lem, bất luận khi đi vào là dạng gì, thì lúc đi ra nhất định có thể làm khắp nơi kinh ngạc. Đối với phụ nữ mà nói, đây chính là một niềm mơ ước mà bọn họ luôn luôn hướng tới. Nhưng vì chi phí ở nơi đó cực cao, người bình thường không thể nào vào được.

Từ trong xe bước xuống, Tô Lư Cảnh nhìn chổ trước mắt trang hoàng như bình thường, nhưng lại có cảm giác cao nhả xa hoa không nói ra được, không giống như những thẩm mỹ viện khác mang vẻ tục tũn, nói hơi quá lời, thì nơi này thật giống như một Vương hậu tay cầm quyền trượng đang ngồi ở trong cung đình xa xôi, mặc bộ xiêm áo màu vàng kim lấp lánh. Chỗ này thật giống như giấc mộng ẩn dấu thật sâu trong lòng từng người phụ nữ.

May là Tô Lư Cảnh cũng không vì nó mà sợ hãi than thán.

Một cô gái xinh đẹp lão luyện đi tới, cung kính lễ độ hạ thấp người mà nói: "Là Tô tiểu thư sao? Tổng giám đốc Hình đã dặn trước rồi ạ, mời vào bên trong."

Tô Lư Cảnh vội vàng gật đầu, đi theo vào.

Vừa vào trong liền bị một đội ngũ thợ trang điểm cùng phục trang chuyên nghiệp vây lấy, đãi ngộ như chẳng khác gì một cô công chúa cả.

Làm tóc, môi được trang điểm tinh tế, gương mặt bị đánh má hồng thanh nhã, ngay cả móng tay cũng được sửa sang tỉ mỉ hoàn mỹ từ trên xuống dưới.

Tô Lư Cảnh bị xoay như chong chóng, sau khi toàn bộ xong xuôi nhìn mỹ nhân môi hồng răng trắng trong gương, không dám tin đó là mình.

Không trách được có nhiều người mơ ước được đi tới nơi này như vậy, thì ra có ma lực lớn đến thế.

"Tiểu thư, chúng tôi đã chọn lựa ra mấy bộ váy theo dáng người cùng khí chất của cô, vậy cô muốn thử bộ nào trước?". Nhà thiết kế mặc bộ đồ công sở màu hồng chấp hai tay đứng trước, mỉm cười nói.

"Bộ này đi.". Tô Lư Cảnh cơ hồ không chần chừ một giây, chọn một chiếc váy màu trắng thanh nhã, giống như đóa hoa sen lẳng lặng nở rộ trong hồ.

Nhà thiết kế vội vàng lấy váy ra, đi vào gian thay đồ mặc giúp cô.

Tô Lư Cảnh nhìn mình trong gương, tóc thật dài buông xõa trước ngực, thật giống như rong rêu dưới đáy biển sâu bồng bềnh lơ lửng, trải lên da thịt trắng nõn, trong suốt như châu như ngọc. Chiếc váy dài màu trắng này chẳng khác gì ánh trăng trên trời, dịu dàng bao quanh cơ thể của cô, long mi thật dài khẽ run, gương mặt hồng hồng không che giấu được vẻ ngượng ngùng.

Cô như vậy tựa hồ như tiên nữ Hằng Nga ẩn thân trên cung trăng.

Tô Lư Cảnh nhìn cô gái trong gương, không dám tin người này chính là mình.

Đột nhiên, có một bóng dáng cao lớn xuất hiện trong gương, thân hình lần lượt thay đổi làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác: giống như anh đang giam cầm cô ở trong đó. Người này không phải ai khác mà chính là người đã biến mất mấy ngày nay - Hình Hạo Xuyên.

Tô Lư Cảnh cả kinh, vội vàng xoay người, vừa lúc chống lại ánh mắt thâm thúy, nóng rực của Hình Hạo Xuyên.

Trong nháy mắt lúc cô xoay người, trong mắt của anh chợt lóe lên kinh ngạc, tựa như trong con ngươi đen nhánh chỉ phản chiếu bóng dáng của cô, không thể chấp nhận bất cứ thứ gì khác.

Ánh mắt nóng rực kia dường như muốn nuốt cô vào trong bụng, khiến Tô Lư Cảnh lập tức đỏ mặt, xấu hổ quay đầu đi chỗ khác.

Nhà thiết kế cũng thấy được ánh mắt nóng bỏng của Hình Hạo Xuyên, vội thức thời nói: "Tiên sinh, lễ phục sắc hoa Bách hợp này vô cùng thích hợp với khí chất của tiểu thư đây, mặc vào quả thật cực đẹp, ngài nhìn xem có đúng như thể không?"

Thật không nghĩ một khắc trước anh còn kinh ngạc, một phút lại thay đổi nhanh như chớp, sắc mặt lập tức trở nên hờ hững, lạnh lùng nói: "Đổi đi, không được lấy màu trắng."

"Bộ váy này thật rất thích hợp. . . . .". nhà thiết kế kinh ngạc cố gắng níu kéo. Theo con mắt chuyên nghiệp của mình thì bộ này quả thực thiết kế ra vì cô gái này.

"Tôi nói cô ấy không thích hợp, không nghe rõ sao?". Hình Hạo Xuyên không nhịn được khẽ gắt lên, trong mắt đã tràn đầy ý lạnh.

Tô Lư Cảnh đột nhiên nghĩ đến, lần trước lúc đi gặp mẹ Hình, anh nhìn thấy cô mặc đồ màu trắng cũng không hề vui vẻ chút nào, chẳng lẽ là anh không thích màu trắng? Hay còn là . . . . .

Cô thay bộ kia ra mặc vào bộ lễ phục màu đỏ bước ra ngoài, khi khoác lên trên mình bộ váy này cô lập tức mang lại cho người đối diện một cảm giác hoàn toàn mới, nếu như nói bộ váy trước đó cô như nữ thần dưới ánh trăng, thì như vậy cái này, giống như một tinh linh quyến rũ hồn người.

Chiếc váy màu đỏ này cũng không quá phô trương, thiết kế cúp ngực, dễ dàng tôn lên hai chiếc xương quai xanh mảnh khảnh, cong cong như cánh

bướm, vô cùng vừa vặn khít chặt lộ rõ vòng eo thon thả, làn váy bông bênh làm lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn.

Trong con người cô mơ hồ có sự kết hợp giữa thiếu nữ và đàn bà, mang sự thanh thuần và mị hoặc hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, lại phối hợp thêm đôi mắt trong suốt lấp lánh, quả thật chính là một tiểu yêu tinh mê hoặc lòng người.

Hình Hạo Xuyên mím môi nhìn cô thật sâu một cái, rồi nói: "Tốt, cứ như vậy đi." Nói xong liền xoay người sai bước đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng anh rời đi, Tô Lưu Cảnh siết chặt làn váy, bứt rứt đứng ở nơi đó.

"Còn không đi mau?". Hình Hạo Xuyên thấy cô không đi theo, không nhịn được mà quay đầu lại nói.

Tô Lưu Cảnh nghe thấy thế vội rào nhanh bước chân đi theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 66: Bữa tiệc (hai).

Tô Lưu Cảnh mặc trên người lễ phục sang trọng, không được tự nhiên ngồi ở trong xe, len lén đưa mắt đánh giá Hình Hạo Xuyên đang nhắm mắt dưỡng thần.

Kể từ cái ngày tàn bạo cùng với nóng giận đó, đã sắp một tuần cô không thấy anh, bây giờ nhìn gần mới phát hiện người đàn ông này có chút xa lạ.

Cô chợt nhận ra, mình hoàn toàn không hiểu được người đàn ông này, một chút cũng không.

Hôm nay, không phải anh nên đến tham dự tiệc sinh nhật của Nam Cung Như đại tiểu thư của nhà Nam Cung hay sao? Còn dẫn cô theo làm cái gì? Chẳng lẽ... lại muốn cô cùng đi? Sẽ không đâu, trường hợp quan trọng như thế, sao anh lại không cân nhắc cơ chứ, chắc chắn là lại muốn lợi dụng làm gì rồi?

Tô Lưu Cảnh nhìn xuyên qua bên kia, dưới ánh đèn đường, khuôn mặt anh lúc sáng lúc tối, cùng với đôi chân mày khẽ nhíu lại, tựa hồ như đang ưu phiền, đột nhiên tim chợt sinh ra cảm giác đau xót.

Ở trên thiên đường, mẹ có thể nói cho con biết rốt cuộc con nên làm như thế nào đây?

Bên ngoài hội trường của nhà Nam Cung.

Từ lúc xế chiều, đã có một đám ký giả đứng vây quanh vận sức chờ phát động.

Tất cả mọi người đang dò mắt mong đợi, xem xem hôm nay trong tiệc sinh nhật của Nam Cung Như, đến tốt cùng tổng giám đốc Hình thị có tới cầu hôn hay không. Nếu là chớp được tin tức này, tất nhiên sẽ tạo nên tiếng vang khắp thành phố!

Đợi đến khi một chiếc xe Maybach màu xám bạc lái vào, tất cả ký giả lập tức sôi trào, tất cả liền vây tới, lên tiếng thảo luận không ngừng.

"Anh ấy đến rồi! Tổng giám đốc Hình thật sự đã đến rồi!"

"Chẳng lẽ tối nay anh ấy thật sẽ cầu hôn tiểu thư Nam Cung?"

"Mau chụp đi! Đây nhất định là trang đầu của số báo ngày mai!"

.....

Trong nháy mắt tất cả đèn flash đều bùng nổ, ánh đèn trắng xóa cực kỳ chói mắt chiếu sáng cả một vùng, trông giống như ban ngày.

Xe rốt cuộc cũng dừng lại, Hình Hạo Xuyên cài lại nút tay áo bằng kim cương, lạnh nhạt mà ưu nhã mở cửa xe ra, không hề hoảng hốt chút nào, tựa hồ sớm đã thành thói quen được mọi người chú ý.

Đi theo sau lưng anh, ánh đèn sáng rực phản xạ vào khiến Tô Lưu Cảnh không tài nào mở mắt ra được.

Thấy một cô gái xa lạ đột nhiên xuất hiện, đám ký giả liền nhốn nháo hẳn lên, mắt cũng bừng sáng.

"Cô gái phía sau anh ấy là người nào?"

"Kể từ vụ người mẫu Sofia mai danh ẩn tích lần trước, gần đây cũng không có nghe nói tổng giám đốc Hình lại có tân sủng."

"Hôm nay là sinh nhật của tiểu thư Nam Cung Như, sao tổng giám đốc Hình lại mang một cô gái thần bí xuất hiện? Chẳng lẽ chuyện kết thân đơn thuần chỉ là lời đồn?"

"Đừng để ý, mau chụp đi, dù sao tối nay cũng có trò hay để xem rồi!". Đối với đám ký giả mà nói, xì căng đan bất quá là nghề nghiệp bọn họ, bây giờ lại nhìn thấy cảnh tượng "Đặc sắc" như vậy làm sao có thể không kích động được cơ chứ?

Ánh mắt của Ký giả chẳng khác gì với đèn cao áp bật lên trên người của Tô Lưu Cảnh, khiến sắc mặt cô trông thật nhợt nhạt, dưới ánh nhìn chăm chú như vậy cả người tựa như bị lột trần trụi, lồ lộ ra ở trước mặt mọi người.

Tô Lưu Cảnh cắn chặt môi dưới, kinh hoàng tăng nhanh bước chân, muốn thoát khỏi chỗ này, nhưng giày cao gót lại chột giẫm hệt lên bậc thang, cả người chống chọi sắp ngã.

Tô Lưu Cảnh hít vào một hơi, rất may có một đôi tay kịp thời đỡ lấy cô, sau đó một liên dùng sức, kéo vững vàng kéo cô vào trong ngực.

Tô Lưu Cảnh ngẩng đầu lên, thấy Hình Hạo Xuyên hơi nhíu mày nói: "Sao lại không cẩn thận như vậy?". Tùy trách cứ, nhưng trong giọng nói lại mang theo một chút quan tâm.

Khoảng cách gần như vậy, cô lại đang ở trong ngực của anh, vừa ngẩng đầu liền có thể nghe được tiếng hô hấp của ai kia, khiến Tô Lưu Cảnh đỏ bừng mặt, cúi đầu khẽ nói: "Cảm ơn."

"Ừ, đi thôi." Kéo tay của Tô Lưu Cảnh vòng qua khuỷu tay của mình, Hình Hạo Xuyên quay đầu lại liếc nhìn đám ký giả đang không ngừng bầu đến, ánh mắt chột mãnh liệt, cái loại đó sắc bén lạnh lẽo ánh mắt của, cho dù cách rất xa cũng có thể cảm nhận được hấn đầy mắt sát khí.

Các ký giả đều sững sốt, vội thoắt thu lại chút.

Mặc dù là Đại Tân Văn, nhưng là nếu là chọc cho Hình thị tổng giám đốc một mất hứng, khá hơn nữa tin tức, bọn họ cũng là muốn roi chén com, bọn họ còn là thức thời vụ cho thỏa đáng.

Cố gắng khoác lên khuỷu tay anh, Tô Lưu Cảnh mới vừa rồi còn hết hoảng e ngại giống như đã tìm được bến đỗ an toàn, thờ phào nhẹ nhõm.

Theo Hình Hạo Xuyên đi vào bên trong hội trường, cả căn phòng rộng lớn hoa lệ tựa như cung đình cổ xưa, từng chi tiết đều làm cho người khác phải tặc lưỡi hít hà, trong đại sảnh đang vang lên tiếng nhạc êm ái, người qua lại quần là áo lượt, tất cả đều là danh môn quý tộc, giai cấp thượng lưu.

Phục vụ phải có hơn chục người, tất cả đều mặc tây trang đi lại trong đám người kính cẩn rót rượu.

Mà Hình Hạo Xuyên vừa đến, hiển nhiên liền làm cho cả hội trường như được rót vào một nguyên tố mới để mở màn bữa tiệc, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn tới bên này, rồi rít chào hỏi.

Đàn ông nhìn thấy anh đa số liền nghĩ tới những hợp đồng buôn bán hợp tác có trị giá trăm tỷ, còn phụ nữ nhìn anh một mắt là vì vẻ bề ngoài đẹp trai tuấn tú, mặt khác nữa chính là vì vị trí phu nhân tổng giám đốc còn đang bỏ trống kia. Anh vốn là người trời sinh ra đã là vật sáng, hấp dẫn tầm mắt người khác ở mọi lúc mọi nơi, giống như Đế Vương giữa chốn quần lâm vậy.

Tô Lưu Cảnh thận trọng đi theo ở phía sau, cúi đầu, cố gắng để giảm bớt sự tồn tại của mình.

Thẩm Minh Phong cười tươi roi rói cầm một ly rượu sâm banh đi tới nói: "Hình, cậu đã đến rồi?"

Hình Hạo Xuyên không chút khách khí đoạt lấy ly rượu trong tay của anh, uống một hơi cạn sạch, cuối cùng còn lên tiếng bới móc: "Phẩm vị của cậu thật đúng là chưa ra hình dáng gì."

Thẩm Minh Phong liếc mắt nhìn Tô Lưu Cảnh đang đứng sau lưng của Hình Hạo Xuyên, chau chau mày trêu chọc lại: "Minh phải thừa nhận phẩm vị của cậu không tệ ~"

Mặt Tô Lưu Cảnh đỏ lên, càng thêm xấu hổ cúi thấp đầu.

"Được rồi, không đùa nữa, lão già kia đang ở trên lầu chờ cậu đấy.". Thẩm Minh Phong nghiêm mặt thông báo. Lão già mà anh đang nhắc đến chính là người lần trước gây trở ngại trong dự án của bọn họ, sau khi bị chèn ép mà vẫn còn chưa chết tâm, lại tự chui đầu vào lưới.

Hình Hạo Xuyên cười châm chọc một tiếng, rồi lạnh lùng nói: "Vậy thì đi xem thử xem bọn họ còn có thể giờ trò gì.". Đám đấu với anh, để xem rốt cuộc bọn họ có bản lĩnh gì.

"Tôi. . . ." Tô Lưu Cảnh vừa định nói nhưng đáng tiếc là Hình Hạo Xuyên và Thẩm Minh Phong đã rời đi rồi.

Bị ánh mắt xung quanh bắn tới hoặc là muốn xem chuyện vui, hoặc là xem thường, cũng có cả địch ý nữa, Tô Lưu Cảnh cực kỳ khó chịu nắm chặt lòng bàn tay, ở trong bữa tiệc này, sự tồn tại của cô thật giống như một tên hề nhếch nhác mặc cho các quý phụ kia thưởng thức.

Tô Lưu Cảnh chạy trốn vào trong góc, lưng tựa vào trên vách tường, muốn trốn chạy những ánh mắt độc như kim châm kia.

Bất chợt, đầu vai lại bị người nào đó vỗ lên.

Tô Luru Cảnh theo phản xạ quay đầu lại, đập vào mắt là khuôn mặt anh tuấn bức người, liền kinh ngạc nói: "Anh!".

Người kia hơi cong khốe môi lên, trong con mắt màu xanh dương tràn đầy vui mừng: "Hi . . . . . Lại gặp mặt rồi, chúng ta thật đúng là có duyên. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 67: Đụng hàng.

Tô Luru Cảnh kinh ngạc nói: "Làm sao anh lại ở chỗ này?".

"Này, tính toán ra, thì đây cũng lần thứ ba chúng ta gặp mặt, mà tôi vẫn chưa cho cô biết tên của tôi, thật đúng là sai lầm lớn. . . . .". Thương Thiên Kỳ nháy mắt, trêu chọc nói.

Thấy anh nói thế, cô không nhịn được mà bật cười.

Thương Thiên Kỳ lui về phía sau một bước, lịch sự khom người, làm một tư thế cực kỳ ưu nhã: "Xin chào tiểu thư xinh đẹp, tôi tên là Thương Thiên Kỳ."

Bị hành động này của anh chọc cười, Tô Luru Cảnh liền háng giọng một cái, khuyu gối nói đùa theo: "Xin chào, tôi tên là Tô Luru Cảnh.". Mặc dù bọn họ mới gặp nhau có ba lần, nhưng trực giác nói cho cô biết, anh là một người đáng giá để làm quen.

Hai người nhìn nhau, đồng loạt mỉm cười.

Chợt một tràng nghị luận từ nơi không xa truyền tới.

"Này, thấy cô gái đó chưa? Vừa nãy còn đi theo tổng giám đốc Hình vào đây, sau lại bị tổng giám Hình bỏ rơi nên hiện tại lại muốn làm quen với một anh chàng đẹp trai khác, thật ghê tởm. . . . ."

"Thoạt nhìn liền biết ngay là gái nhà quê, lại còn ở chỗ này làm bộ làm tịch, thật không biết xấu hổ".

Mấy người phụ nữ mặc lễ phục trẻ ngực tụ tập chung một chỗ, thì nhau bàn tán, thỉnh thoảng còn hung hăng trừng mắt nhìn cô nữa, trong mắt tràn đầy ghen tỵ, nói to đến mức cho dù cách hơn 10m, cũng có thể nghe được rõ ràng, rõ ràng là đang cố ý châm chọc cô mà.

Mặt Tô Luru Cảnh liền biến sắc, không được tự nhiên cắn cắn môi dưới.

Thương Thiên Kỳ nhìn đám phụ nữ ở sau lưng kia một cái, bọn họ thấy anh xoay người, mới vừa rồi còn vô cùng đố kị liền vội vàng bày ra các nụ cười ưu nhã giống như những người đoan trang thực nữ. Ngay sau đó Thương Thiên Kỳ lập tức sáng tỏ.

Cố ý ngả người sang, ghé sát vào bên tai Tô Luru Cảnh, cô làm ra vẻ ái muội khẽ nói: "Biết phương pháp trả đũa sự ghen tỵ tốt nhất là gì không?"

Tô Luru Cảnh không hiểu chớp chớp đôi mắt to tròn trong suốt tựa hồ có thể dễ dàng nhìn vào tận bên trong đáy lòng của cô.

Thấy cô thuần lương y hệt như con mèo nhỏ, Thương Thiên Kỳ nửa đùa, nửa thật nói: "Đó chính là làm ra chuyện khiến cho bọn họ càng bị phẫn hơn, ví dụ như, thân mật với tôi thêm một chút nữa, cô thấy như thế nào?"

Tô Luru Cảnh nháy nháy mắt, lần này đã phản ứng kịp, biết anh đang nói đùa, muốn khuyên mình không nên để ý đến những thứ này, liền phì cười thành tiếng.

Cũng không chú ý tới, người đàn ông ở trên cầu thang nhìn thấy cô nhóc của mình ở trong góc thân mật cười đùa với gã đàn ông lần trước, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo đến đáng sợ.

Thẩm Minh Phong ở một bên đang vui vẻ đột nhiên sợ run cả người, nói: "Hình, cầu xin cậu khiêm tốn một chút, sát khí này của cậu làm cho tôi sắp bị đông cứng lại rồi."

Hình Hạo Xuyên hừ mũi, không thèm để ý tới bạn mình, liền lạnh lùng đi xuống cầu thang.

Thẩm Minh Phong ở phía sau ôm cánh tay, chép chép miệng nói: "Này, cậu cũng lạnh lùng quá đấy."

Cô nhóc này đang muốn khiêu chiến sự chịu đựng của anh sao? Lại dám hét lần này đến lần khác phạm vào điều cấm kỵ của anh, hay là do anh trừng phạt còn chưa đủ, cô cố ý làm vậy đúng không? Cùng đàn ông khác chuyện trò vui vẻ, còn khi ở trước mặt anh lại cứ giả vờ như con thỏ nhỏ, vụng về

bày ra khuôn mặt rất giống với Nhục Nhục, hừ, thật đúng là “quá ngây thơ” rồi.

Cô đến đây với tư cách là bạn gái của anh, mà vẫn còn đi quyến rũ đàn ông khác chẳng lẽ cô không biết cái gì gọi là đúng mực sao? Hay là đi theo anh còn chưa thỏa mãn, lại muốn đi tìm người khác làm hậu thuẫn? Người như vậy thật đáng khinh, ngay cả một đầu ngón tay của Nhục Nhục cũng còn kém xa!

Đang muốn tiến lên dạy dỗ cô nhóc không biết điều này, thì đúng lúc đó tiếng nhạc chợt ngưng bật, đèn đóm trong phòng vụt tắt.

Tất cả ánh sáng đều được tập trung lên sân khấu.

Nam Cung Thành vui vẻ đi lên sân khấu phát biểu: “Hôm nay, cảm tạ các vị đã bớt chút thời gian tới tham dự bữa tiệc sinh nhật của con gái tôi, làm tôi thật cảm kích khôn cùng, cũng không nhiều lời nữa, tôi xin giới thiệu với mọi người chủ nhân của bữa tiệc ngày hôm nay, con gái tôi - Nam Cung Như.”

Lời còn chưa dứt, một tràng vỗ tay lập tức vang lên nhiệt liệt.

Một cô gái xinh đẹp cao gầy ưu nhã đi lên, nhất thời dẫn tới những tiếng trầm trồ suýt xoa. Hôm nay quả thật trông Nam Cung Như tựa như một cô công chúa xinh đẹp, trên đầu đội vương miện kim cương rực rỡ, vô cùng chói mắt, trên cổ là sợi dây chuyền bằng ngọc trai ngọt ngào ưu nhã, càng tôn lên làn da trắng nõn nà, trên người mặc một bộ lễ phục tinh xảo mỹ lệ, vóc người có lồi có lõm, xa hoa đến cực hạn.

Sau khi đợi những tiếng suýt xoa lắng xuống, lập tức lại một hồi thôn thức vang lên.

Bởi vì ánh mắt của mọi người sau khi trầm trồ nhìn Nam Cung Như thì ngay sau đó lại chuyển sang một bóng dáng nhỏ nhắn khác ở trong góc.

Mà điều đặc biệt ở đây chính là lễ phục ở trên người bọn họ lại giống nhau như đúc!

Đây là lễ phục của “Jewelry”, được tạo bởi Richie, một nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, mỗi một bộ quần áo đều được sản xuất chưa tới mười chiếc, mỗi một món đồ đều có giá trên trời, tuy vậy cũng có lúc cho dù có tiền cũng mua không được, vì thế những người mặc những bộ quần áo này nếu không phải là siêu sao thì cũng là quý nữ hào môn.

Nhưng hiện tại không biết từ nơi nào lại nhảy ra một cô gái, mặc bộ trang phục này cũng đủ biết người này có thân phận như thế nào, không phải tình nhân của ai đó thì là cái gì, đã thế lại còn cố gắng giành danh tiếng với nữ chủ nhân của ngày hôm nay, quả thật không biết sống chết rồi.

Trong lúc này, khi vừa nhìn thấy Nam Cung Như xuất hiện, sắc mặt của Tô Lưu Cảnh lập tức liền xanh mét, cơ hồ là lập tức muốn chạy đi.

Vậy mà đột nhiên ánh đèn lại ập tới, khiến cho cô không biết trốn vào chỗ nào.

Cả người bại lộ dưới ánh đèn chói mắt, lại bị ánh mắt của mọi người bắn tới, có thể nhìn thấy rõ ràng sự khinh bỉ cùng chán ghét ở trên mặt của bọn họ.

Trên mặt của mỗi người đều như đang nói: người đang ở trên sân khấu mới chính là công chúa chân thật, mà cô, chẳng qua chỉ là đồ giả mạo mà thôi.

Nam Cung Như cao ngạo hát cầm lên, hả hê nhìn Tô Lưu Cảnh nhếch nhác ở bên dưới, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy sắc bén châm chọc.

Không sai, thật sự là cô ta cố ý đấy! Cô ta cứ tưởng rằng sau khi tin tức kết thân được tung ra, chắc chắn khiến cho sóng to gió lớn, Hình Hạo Xuyên suy tính đến lợi ích thực tế, nhất định sẽ cân nhắc đến chuyện kết hôn, nhưng lại không nghĩ tới anh lại dẫn theo con bé quê mùa tới tham dự bữa tiệc sinh nhật. Làm thế chẳng khác gì đang tát lên trên mặt của cô ta, bảo sao có thể cam tâm được? Vì vậy cô ta cố ý sai người đi tìm một bộ lễ phục giống y hệt như vậy, để cho con bé kia lập tức sẽ trở thành trò cười của thiên hạ tới nay.

Bình thường trong một bữa tiệc mà trùng quần áo với chủ nhân của nó sẽ là một chuyện vô cùng không lễ phép, sẽ bị người khác lên án, huống chi tới nay, một cô nàng lọ lem, lại dám giành danh tiếng với công chúa chân chính, quả thực là không biết tự lượng sức mình.

Dám tranh giành anh Hình với cô ta, để xem tới hôm nay, nhất định sẽ phải làm cho tiện nhân này nếm thử một chút đau khổ!

Bị ánh mắt sắc bén của mọi người đồng loạt bắn tới, Tô Lưu Cảnh liền thấy choáng váng, mắt như hoa lên, cơ hồ đang muốn chạy trốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 68: Bàn tay của Thượng đế

Bị ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của mọi người xung quanh đồ dòn lên người, Tô Lưu Cảnh cực kỳ hoảng sợ, cơ hồ muốn chạy trốn chết, nhưng mà toàn thân lại cứng ngắc, không bước nổi một bước.

Tô Lưu Cảnh theo bản năng ngẩng đầu lên, ở trong đám đông nỗ lực tìm kiếm bóng dáng của Hình Hạo Xuyên, rất muốn nhờ anh giúp đỡ.

Cách đó không xa, Hình Hạo Xuyên cũng đã chú ý tới ánh mắt yếu ớt này của cô, đôi mày chột cau lại thật chặt.

Thủ đoạn của Nam Cung Như tuy chưa đủ cao minh, nhưng lực sát thương cũng rất mạnh, Hào Môn sở dĩ vẫn là Hào Môn, chính là bởi vì nó giả dối, do tiền bạc xây đắp nên mọi giả tượng, cho nên bọn họ rất am hiểu chiêu trò bỏ đá xuống giếng này, cũng rất am hiểu thái độ thờ ơ lạnh nhạt, bọn họ đứng ở trên cao bao bọc trong tiền tài luôn tự cho mình là siêu phàm, xem thường tất cả bần dân.

Mà lúc này Tô Lưu Cảnh, lại giống như là một con kiến hôi, nhỏ bé đến đáng thương tùy thời đều có thể bị dẫm đạp.

Mặc dù một khắc yếu ớt vẫn còn đang tức giận, nhưng giờ phút này nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô, vẫn là nhịn không được muốn tiến lên che chở cho cô trước đầu sóng ngọn gió này.

Nhưng anh lại bị người nào đó đoạt trước một bước.

Thấy Tô Lưu Cảnh tái nhợt, vui vẻ trên mặt của Thương Thiên Kỳ hoàn toàn biến mất, không kìm được tiến lên đỡ lấy cô, muốn trở thành chỗ dựa cho cô gái nhỏ này.

Sau đó lại ở trước mặt mọi người, bình thân đi đến trước sân khấu, mỉm cười mở miệng nói: "Nam Cung tiểu thư, hôm nay bộ lễ phục này của cô thật đúng là rất cao quý, xinh đẹp lại hào phóng nữa."

Nghe được Thương Thiên Kỳ mồm lời khen, Nam Cung Như lại càng thêm đắc ý, nhum ngoài mặt vẫn muốn duy trì hình tượng của một thực nữ có giáo dưỡng: "Cảm ơn tiên sinh đã khích lệ."

Nhưng cô ta kịp tự đắc xong, Thương Thiên Kỳ ngay sau đó liền xoay chuyển tình thế: "Đáng tiếc —— còn có một tỳ vết."

Tỳ vết nào?

Tất cả mọi người đều bị lời này của anh làm cho sững sốt, người kia đang nói đùa sao? Lễ phục của "Jew-el-ry" chính là đồ cao cấp nhất trên thế giới, được đích thân "bàn tay của Thượng đế" Richie tạo ra, làm sao có thể có tỳ vết nào?

Hơn nữa tại dưới trường hợp này, nói ra như vậy, cũng không khỏi cũng quá thất lễ rồi. Cho dù có chút tỳ vết thì anh ta lấy tư cách nào để tới đây phán xét?

Thương Thiên Kỳ cũng không hề xấu hổ, hơn chưa nói rất mạnh mẽ, tỏ vẻ không có gì cả: "Các vị không tin, để tôi tới biểu diễn thử cho mọi người xem nhé."

Ngay trong lúc mọi người bàn tán ầm ĩ dưới, anh liền xoay người đi tới trước mặt Tô Lưu Cảnh, làm một tư thái theo lễ nghi cung đình, rồi mỉm cười nói: "Vị tiểu thư này, có nguyện ý trở thành người mẫu của tôi không?"

Trong lòng biết anh làm vậy là vì muốn giải vây cho mình, không khỏi cảm thấy ấm áp, nhưng nhìn sang ánh mắt của mọi người, Tô Lưu Cảnh liền lo lắng nhỏ giọng nói: "Đừng làm rộn, tôi không sao."

Cô biết, nếu anh cũng không thể tự bào chữa, thì cuối cùng người xui xẻo không chỉ có bản thân mình, sợ Thương Thiên Kỳ vì mình mà bị liên lụy, cô thật sự không muốn như vậy chút nào.

Nhưng Thương Thiên Kỳ lại vẫn lạnh nhạt, tựa hồ không vì tình hình hiện nay mà bối rối, chỉ mỉm cười nói: "Tin tưởng tôi, OK?"

Tô Lưu Cảnh nhìn sâu vào trong hai con ngươi mông màu xanh dương, dưới ánh sáng lấp lánh phản chiếu cuối cùng gật đầu.

Thương Thiên Kỳ nở một nụ cười trấn an, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của mọi người ở đây, lập tức khom người xuống, cứ như vậy dùng sức xé ra.

Chỉ nghe thấy tiếng "xoạt xoạt", làn váy của Tô Lưu Cảnh bắt đầu từ chỗ đầu gối, liền bị nhấn tâm xé rách một mảng lớn, xéo xuống độ cong 45 độ, một mảng da thịt trắng nõn mỹ lệ chợt hiện ra như hoa đào nở rộ ở trước mặt mọi người.

Hành động kinh thế hãi tục như thế đều khiến mọi người sợ hãi than lên một tiếng, đồng thời cũng làm cho Tô Lưu Cảnh kinh ngạc phải hít sâu vào một hơi.

Thương Thiên Kỳ dường như vẫn còn không hài lòng, đem mảnh vải màu đỏ đang cầm trong tay vuốt vuốt, ngay sau đó ngón tay thoăn thoắt hoạt động tiếp đến một đoá hoa lụa cực kỳ xinh đẹp được tạo ra, rồi đem nó thắt ở trên cánh tay của Tô Lưu Cảnh.

Cũng không có quá nhiều thay đổi, vậy mà lại làm cho người ta cảm giác quả thật bộ lễ phục đã đổi mới hoàn toàn, nếu vốn chỉ mang lại hơi thở của một thiếu nữ và một người đàn bà thành thực, vậy thì bây giờ chỉ có thể dùng hai chữ "Quyến rũ" để hình dung.

Vốn là cánh tay đơn điệu, lại được bông hoa lụa vừa vặn bù đắp, chỗ làn váy tuy hơi xộc xệch một chút, nhưng ngoài cảm giác khêu gợi còn mang đến cho người ta cảm giác thẹn thùng nữa.

Hơn nữa còn hoàn toàn đối lập với bộ lễ phục được thiết kế hơi quy củ trên người của Nam Cung Như, cắt xén bớt đi một chút độ dài càng có thể hấp dẫn con mắt của người khác, quả thực là một nữ vương của buổi party!

Thương Thiên Kỳ không chút nào xấu hổ hưởng thụ ánh mắt kinh ngạc của toàn thể đám đông, ưu nhã mỉm cười nói: "Thật ngại quá, tôi chính là Richie, các vị ngưỡng mộ đã lâu."

Rồi quay sang phía Tô Lưu Cảnh dí dỏm nháy nháy mắt.

Lúc mọi người nghe thấy cái tên này hầu hết đều cảm thấy kinh ngạc.

Mặc dù người đàn ông này chỉ là một nhà thiết kế, nhưng mà ở trên thương trường ai cũng không dám khinh thường anh ta, đối với phụ nữ mà nói, anh chính là người sáng lập ra bàn tay của Thượng Đế, còn đối với các thương nhân mà nói, cái tên này luôn có giá trị vượt xa cả tưởng tượng.

Anh ấy lại là Richie!

Là bàn tay của Thượng đế trong truyền thuyết kia, là ông vua trong giới thiết kế: Richie!

Tô Lưu Cảnh kinh ngạc nhìn người đàn ông luôn cười đùa trước mắt, thật sự không thể tin được, người được coi như thần thoại này thế nhưng lại đang đứng ở trước mặt mình.

Thương Thiên Kỳ nhìn vẻ mặt khiếp sợ nhưng hết sức đáng yêu của Tô Lưu Cảnh, nháy mắt cười nói: "Vui sao? Nếu như muốn cảm ơn tôi vì đã giải vây cho em, vậy thì đừng ngại mà hãy tặng cho tôi một cái hôn...."

Nghe được lời nói trêu chọc quen thuộc, Tô Lưu Cảnh chỉ coi là một trò đùa giỡn của anh mà thôi, nhỏ giọng cảnh cáo: "Này, muốn nói giỡn cũng phải chú ý đến kết quả mới được." Coi như cô đã nhìn thấu bản chất của anh rồi, có nơi nào là bàn tay của thượng đế chứ, rõ ràng là một ác ma luôn trêu chọc người khác làm niềm vui mà.

Tình cảnh như thế rơi vào trong mắt của Hình Hạo Xuyên, lại giống như hai người đang ở trước mặt anh mà lại ngang nhiên đùa giỡn với nhau, lửa giận trong lòng mới vừa dập tắt lập tức hồi sinh. Hừ, Tô Lưu Cảnh cô rất được, nhanh như vậy đã tìm đến núi mới để dựa vào.

Hình Hạo Xuyên cơ hồ muốn bóp vỡ ly rượu mà bồi bàn vừa đưa lên.

Cũng giống như anh, Nam Cung Như đang ở trên sân khấu đang cực kỳ tức giận, nếu như nói một khắc trước cô ta còn là một công chúa vô cùng vinh dự, vậy thì bây giờ lại trở nên cực kỳ lúng túng. Bộ lễ phục hoa lệ trên người, vốn rất có lực công kích, vậy mà lúc này liền trở thành trò cười, cô ta đứng đó âm thầm nghiền răng ken két.

Âm thầm suy nghĩ, nếu như còn bị động nữa thì tối nay người trở thành trò cười lại chính là cô ta mất.

Nam Cung Như liền thay đổi cục diện, nói cười riu rít: "Tối nay thật may mắn vì đã mời được Richie tiên sinh tới tham dự sinh nhật của tôi, thật vinh hạnh vô cùng. Còn bây giờ tôi xin mời mọi người cùng nhau chia sẻ niềm vui hôm nay với tôi." Vừa nói xong, một chiếc bánh ngọt khổng lồ ba tầng liền được đẩy ra.

"Tôi muốn mời anh Hình cùng cắt chiếc bánh này với mình, có thể không ạ?" Trên mặt khi nói những lời này cực kỳ thẹn thùng, quả thật làm cho người ta yêu mến.

Trước mặt nhiều người như vậy, nếu Hình Hạo Xuyên cự tuyệt, đó chính là công khai không cho nhà Nam Cung chút thể diện nào, mà ở trong vòng Hào Môn luân quần này, cho dù mặt mũi có lớn hơn nữa cũng không thể nào không coi trọng, dựa vào gia thế có từ mấy trăm năm của nhà Nam Cung thực lực không thể nào khinh thường, tội gì mà vì một việc nhỏ nhỏ này mà làm tổn hại đến giao tình giữa hai nhà.

Vì thế cô ta chắc chắn, Hình Hạo Xuyên sẽ không cự tuyệt.

Quả nhiên, Hình Hạo Xuyên chỉ khẽ cau mày lại, trong mắt xẹt qua một tia bất mãn, nhưng vẫn che giấu xuống, ưu nhã đi lên sân khấu.

Thấy anh từ trong đám người đi ra, Tô Lưu Cảnh liền sững sờ, con tim chợt chậm rãi toát ra lạnh lẽo.

Thì ra mới vừa rồi anh chỉ một mực đứng đó nhìn, nhưng lại không hề có một chút ý tứ nào tới đây giải vây....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 69: Mất mặt.

"Anh Hình." Nam Cung Như nhìn thấy Hình Hạo Xuyên bước lên sân khấu, thẹn thùng gọi một tiếng, nụ cười trên mặt vừa đứng, tựa như thiếu nữ ngưng ngừng khi đối mặt với người mình yêu, nhưng vẫn giữ được khí chất của một danh môn thực nữ cần cù.

Nụ cười này, ba phần then thừng, hai phần e sợ, còn có năm phần tràn đầy tình yêu. Hơn nữa một tiếng "Anh Hình" ngọt ngào mềm mại kia, lập tức hướng tầm mắt của mọi người đều phải tập trung vào mình và Hình Hạo Xuyên, như đang muốn tuyên bố giữa bọn họ xác thực có quan hệ gì đó vậy. Khiến cho chuyện "Kết thân" đang xôn xao gần đây, càng thêm khó bề phân biệt, tràn đầy mập mờ thu hút.

Nam Cung Như diễn xiếc, sao Hình Hạo Xuyên lại không rõ ràng chứ, trong lòng thầm cười nhạt, nhưng trên mặt vẫn duy trì vui vẻ: "Sinh nhật vui vẻ."

Có được lời chúc mừng của người mình yêu, Nam Cung Như kích động vô cùng, cố gắng đè nén tâm trạng phần chấn xuống: "Cám ơn anh Hình, đột nhiên em lại nhớ tới sinh nhật năm mười hai tuổi có anh cùng trải qua, hôm nay em rất vui vì người đó cũng chính là anh."

Mọi người đều bừng tỉnh hiểu ra: thì ra hai người bọn họ chính là thanh mai trúc mã.

Hình Hạo Xuyên thấy cô ta đã phí hết tâm tư như vậy, liền nhân dịp giương khoe mỗi nói: "Thôi nên thôi."

"Vâng". Nam Cung Như vui vẻ đáp lời.

Bài hát sinh nhật vang lên, trong lời chúc phúc của quan khách, Nam Cung Như mỉm cười đan hai tay lại, nhắm mắt ước nguyện, sau đó một hơi thổi tắt hai mươi cây nến.

Trong nháy mắt vừa thổi tắt hết nến, Nam Cung Như chột nhón chân lên, hôn lên má Hình Hạo Xuyên một cái, sau đó nhào lên trên người anh, lớn tiếng tỏ tình: "Anh Hình, em thích anh!"

Trong đại sảnh đang im lìm trong khoảnh khắc tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô vang lên nhiệt liệt.

Trong góc, lúc Tô Lưu Cảnh chứng kiến một màn này liền trợn to hai mắt, cơ hồ quên cả hít thở, trái tim cũng chột theo tiếng vỗ tay nhiệt liệt kia mà ngừng đập.

Thời gian giống như hoàn toàn bất động ở một giây đó, người ở trên sân khấu trong nháy mắt trở nên xa không thể chạm. Tô Lưu Cảnh nhìn hai người đang ôm nhau kia giống như đang cách xa mình trăm sông nghìn núi, mà cô ở phía đầu bên tay cho dù có đưa tay thế nào cũng với không tới chỗ đó.

Một người ưu nhã cao quý, một người mỹ lệ hào phóng, hai người họ, quả thực là hoàng tử cùng công chúa kết hợp hoàn mỹ. Vậy hôm nay cô đứng ở chỗ này, rốt cuộc đang muốn xem cái gì đây? Còn anh tại sao hôm nay lại muốn mang cô đến đây, đến chứng kiến bọn họ xứng đôi như thế

nào sao?

Trong thoáng chốc cô nhìn thấy Nam Cung Như ném tới một nụ cười hả hê.

Sắc mặt Tô Lưu Cảnh trắng bệch, cũng không nhìn được nữa, xoay người một cái khỏi đây.

Mới vừa rồi, lúc cô bị người ta nhục nhã lại không chạy trốn nhưng hiện tại, thực sự không thể nào nhìn được nữa.

Thấy sắc mặt của cô tái nhợt xoay người muốn rời khỏi, Thương Thiên Kỳ lo lắng hỏi: "Cô làm sao vậy?"

"Tôi, tôi không sao, thấy hơi buồn bực, nên muốn đi ra ngoài hóng mát một chút". Lòng ngực của cô nặng nề cực kỳ khó chịu, nói xong liền tránh né bàn tay của Thương Thiên

Kỳ đang vươn ra muốn kéo tay của mình, xoay người chạy mất.

Thương Thiên Kỳ muốn đuổi theo nhưng đáng tiếc đèn trong đại sảnh ánh đèn quá mờ, lại quá mức chật chội, đảo mắt liền không trông thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô đâu nữa.

Đôi mày đẹp khẽ từ từ nhíu lại. Thương Thiên Kỳ nhìn Hình Hạo Xuyên đang bị Nam Cung Như ôm xiết, ánh mắt liền trở nên nghiêm nghị hẳn.

Nhào vào trong ngực của Hình Hạo Xuyên, Nam Cung Như ghé mắt thấy Tô Lưu Cảnh ở trong góc tái mặt chạy trốn chết, mắt lóe lên vẻ khinh miệt cùng tự đắc: đồ tiện nhân đáng chết, anh Hình là của tôi, đừng có nghĩ đến việc tranh giành!

Hình Hạo Xuyên không nghĩ tới Nam Cung Như sẽ lớn mật đến thế, lại dám ở trước mặt mọi người hôn mình, thậm chí còn lớn mật tỏ tình, ngay lập tức làm rối loạn tất cả trật tự.

Khóe mắt liếc về phía trong góc lại phát hiện người con gái kia đột nhiên biến mất, Hình Hạo Xuyên lập tức bừng tỉnh, đẩy Nam Cung Như đang dính vào trong ngực của mình ra.

"Anh Hình. ...." Tâm của Nam Cung Như chột lạnh lẽo, không hiểu thốt gọi tên anh.

Hình Hạo Xuyên cười nhạt nói: "Em là em gái của anh cùng với Minh Phong, bọn anh dĩ nhiên cũng rất thích em". Lập tức đổi khái niệm, đem cái "Thích" này cùng với cái "Thích" kia biến đổi cho nhau.

Mặc dù không thẳng thắn cự tuyệt nhưng mọi người ở đây có ai lại ào không hiểu ý tứ trong đó chứ, không thể không than thầm trong dạ, thật sự là cao tay mà: Anh đáp lại như vậy, thứ nhất sẽ không làm mất mặt nhà Nam Cung trước mặt mọi người, lại cho người bên cạnh một bậc thang, hai bên

đều sẽ không quá khó xử. Nhưng cho dù thế nào thì đại tiểu thư Nam Cung này, hôm nay đã trở thành tiêu điểm để người khác chê cười rồi.

Thẩm Minh Phong đứng một bên lưng túng giật nhẹ khoe miệng cười cười, một mặt lại đang thầm mắng thẳng bạn đáng ghét, lại đem cả tên tuổi của anh ra làm bia đỡ đạn, nhưng ngoài mặt vẫn nho nhã cười nói: “Đĩ nhiên, em gái Tiểu Như đáng yêu như thế, sao có thể không hoan nghênh cho được”.

Mọi người ríu rít phụ họa theo, tán dương vẻ đẹp của Nam Cung Như lên tận trời.

Nam Cung Như không tin, anh thế nhưng lại ở trước mặt nhiều người mà cự tuyệt mình, lẽ chẳng chực khóc nói: “Anh Hình. ....” Sẽ không đâu, cô ta vừa thông minh lại vừa xinh đẹp, còn có gia thế thể đủ xứng đôi với anh, cô ta có chỗ nào kém hơn tiện nhân đó chứ? Cô ta không tin!

Trong lòng Hình Hạo Xuyên thật sự phiền muộn, không muốn tiếp tục phụng bồi vị đại tiểu thư này tái diễn tuồng kịch nào nữa, hàn huyền mấy câu liền đi xuống, vậy mà lúc đưa mặt tìm kiếm khắp nơi lại không thấy bóng dáng của Tô Lưu Cảnh đâu cả?

Lúng túng đứng ở trên khán đài, Nam Cung Như nhìn theo bóng dáng của Hình Hạo Xuyên tới đi, lòng bàn tay gát gao nắm lại thật chặt, cơ hồ muốn bấm ra máu: Tô Lưu Cảnh, hôm nay mày đã dám để cho tao bị mất mặt như thế, nhất định tao sẽ không để cho mày sống yên đâu!

*****thỉnh thoảng làm đường phân cách câu huyệt*****

Đứng ở bên ngoài sân vườn trống trải, Tô Lưu Cảnh đưa tay vuốt ngực thờ hồn hèn, mới vừa rồi không khí bên trong, cơ hồ khiến cho cô trông thờ nổi.

Cô cũng không biết mình bị làm sao, tại sao khi chứng kiến cảnh anh và người khác ôm nhau lòng lại đau như dao cắt.

Từ lúc nào mà cô lại để ý đến anh như vậy chứ?

Tô Lưu Cảnh, không phải đã nói phải muốn bảo vệ trái tim của mình cho tốt, không để cho nó phải mất sao? Nhưng tại sao bây giờ lại u mê lạc lối như thế? Tô Lưu Cảnh, mày thực sự đáng ghét!

Ghen tuông ở trong mắt không cảm được mà trào ra, Tô Lưu Cảnh ôm chặt lấy thân mình, ngồi ở trong góc, giống như một con thú nhỏ vô cùng cô độc.

Ban đêm gió lạnh thấu xương, thổi vào thân thể gầy gò nhỏ của cô, mái tóc thật dài phất phơ trong gió, tựa hồ tùy thời có thể sẽ bị cuốn đi mất vậy.

Chợt, một đôi giày cao gót màu bạc xuất hiện dưới mí mắt của cô.

Tô Lưu Cảnh sững sốt, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng không thấy rõ hình dáng của người vừa tới như thế nào.

Đột nhiên lại bị người kia tát “bốp” một cái lên mặt: “Đồ đê tiện! Muốn tìm chết!”

“A!” Tô Lưu Cảnh không kịp tránh né, lãnh trọn cái tát như trời giáng, trên gương mặt bóng rât đau đớn, lệch hẳn sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng ả, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 70: Xung đột.

Không kịp tránh né, một cái tát thẳng cánh đã bay đến trên mặt, Tô Lưu Cảnh nhìn sắc mặt dữ tợn của Nam Cung Như trước mắt, đi theo cô ta còn có mấy người phụ nữ khác nữa, trong lòng thầm nghĩ không tốt.

Tô Lưu Cảnh che bên má đang nóng bừng hỏi: "Cô muốn làm gì? Tại sao lại đánh tôi!"

Nam Cung Như không còn dịu dàng nữ tính như mới vừa rồi ở trong bữa tiệc nữa, cấm hận đáp: "Đánh cô là đáng? Vừa ồn ào náo nhiệt ở đại sảnh, hiện tại lại tỏ vẻ đáng thương, hôm nay tôi nhất định phải giáo huấn cô một trận mới được?"

Nói xong liền vung tay lại muốn đánh Tô Lưu Cảnh.

Lần này Tô Lưu Cảnh làm sao để yên cho cô ta đánh được, khẽ nghiêng người, gơ tay lên chặn lại cánh tay sắp hạ xuống, cau mày nói: "Từ đầu tới cuối tôi đều không nghĩ đến chuyện đối nghịch với cô!". Từ lúc vừa mới bắt đầu, chính là do Nam Cung Như chủ động nhắm vào cô, thậm chí ở trước mặt nhiều người còn cố ý nhục nhã cô, bây giờ tại sao lại còn tìm đến đây gây sự nữa?

Gương mặt xinh đẹp của Nam Cung Như vẫn vẻo đáng sợ: "Cô biết tôi thích anh Hình bao nhiêu năm rồi không? Từ khi tôi mười hai tuổi đã thích anh ấy, trong tám năm này, tôi đã cố gắng trở nên xinh đẹp, vì anh ấy mà không thêm liếc mắt tới bất cứ người đàn ông nào, thậm chí vì anh ấy tôi còn đi đến Anh du học, học hỏi tất cả các phẩm chất cần thiết để trở thành một cô gái hoàn mỹ nhất. Tôi vì anh ấy bỏ ra nhiều như vậy, cho nên cô dâu của anh ấy chỉ có thể là tôi, ở thành phố này, ngoại trừ tôi ra còn có ai có thể xứng với anh Hình chứ?"

Nam Cung Như càng nói về mặt càng thêm đáng sợ, cũng gần như điên cuồng.

"Điều này có quan hệ gì tới tôi?", Tô Lư Cảnh không muốn tiếp tục ở lại đây thêm một phút nào nữa.

Nam Cung Như tức giận trợn trừng mắt nhìn cô, hung hãn nói: "Đương nhiên là có liên quan! Bởi vì sự xuất hiện của cô, ở trước mặt nhiều người như vậy cô lại dám đoạt đi anh Hình của tôi! Cô thật đáng chết!"

"Tôi không có.". Tô Lư Cảnh quả thật không thể nói đạo lý với cô ta nữa.

Hình như cô ta đã quá coi trọng cô, với Hình Hạo Xuyên Lai mà nói, cô chỉ là một người tình được anh mua bằng tiền, lúc vui vẻ thì quan tâm một chút, lúc không vui thì lại tùy ý vứt bỏ, không cần biết đến sống chết ra sao, thế mà lại dám nói cô đã cướp đoạt mất Hình Hạo Xuyên sao? Đây quả thực là chuyện buồn cười đến cỡ nào.

Ở trong lòng của Hình Hạo Xuyên, cô không hề có chút trọng lượng nào.

Lại nghĩ đến chuyện mới vừa rồi Hình Hạo Xuyên ném lại cô ở trong đại sảnh, nghĩ đến việc anh khoanh tay đứng nhìn dáng vẻ nhếch nhác của mình, nghĩ đến cảnh tượng anh và Nam Cung Như ôm nhau trên sân khấu, trong lòng cô không tránh được khổ sở.

Lúc này một cô gái mặc lễ phục màu vàng đi giày cao gót tiến lên phía trước nói: "Tiểu Như, đừng nói nhảm với cô ta nữa, để các chị em thay cô chinh cho cô ta một trận, để cho cô ta biết cái gì gọi là đẳng cấp, cao thấp khác biệt thế nào!" Nói xong, mấy cô gái đi theo đều đồng loạt tiến lên vây quanh Tô Lư Cảnh.

Tô Lư Cảnh nhìn mấy người bọn họ khí thế bừng bừng vây tới, hoảng sợ không thôi, nhưng vẫn lên tiếng hòa hoãn: "Hành vi của các cô bây giờ, là hành vi của một thực nữ sao? Mấy người không sợ người khác được biết hay sao?"

"Hừ! Có phải là thực nữ hay không còn chưa tới phiên tiện nhân như cô quan tâm! Cho dù có biết được thì thế nào? Cô cho là ai sẽ vì con nhoc bản dân mà chống lại gia thế sau lưng chúng tôi?!" Cô gái mặc lễ phục màu vàng túm lấy cánh tay của Tô Lư Cảnh, hung hăng kéo lại, hả hê nhìn cô bị đau mà khinh thường nói.

Tô Lư Cảnh cố gắng muốn tránh thoát khỏi vòng vây, nhưng một mình cô làm sao địch lại nổi, có muốn tránh cũng không được, vẫn không ngừng gầy dụa: "Buông tôi ra!"

"Chị em, hãy dạy dỗ cho ta biết thế nào gọi là quy củ!"

Tô Lư Cảnh run lên, liều mạng muốn chạy trốn, nhưng là còn chưa kịp né ra, trên đầu liền truyền đến cảm giác đau đớn, mái tóc thật dài bị túm chặt, cả người bị đẩy ngã trên mặt đất.

Những cô gái bình thường vẫn giả vờ làm thực nữ, lúc này ngay cả phụ nữ thôn quê cũng không bằng, tất cả tức giận cùng với ghen tỵ đều được phát tiết ra bên ngoài, tập trung hết lên người của Tô Lư Cảnh mà đấm đá.

"Quyển rũ tổng giám đốc Hình không nói, lại còn tới quyển rũ Thiên Kỳ, đồ tiện nhân không biết xấu hổ!" Một cô gái mặc bộ lễ phục màu tím nhân cơ hội giẫm lên ngón tay của Tô Lư Cảnh một cái, lại còn hung hăng đi đi xuống xuống.

Người này chính là Eliza lần trước điên cuồng theo đuổi Thương Thiên Kỳ ở khách sạn.

"A--!" Ngón tay bị người ta hung hăng dẫm đạp xuống, Tô Lư Cảnh không kìm chế nổi nữa, một tiếng gào thét từ giữa hàm răng phát ra, thế lương khiến cho người ta phát lạnh.

Nam Cung Như ở một bên nhìn Tô Lư Cảnh bị giày vò, liền cúi người xuống cao cao tại thượng liếc nhìn, nụ cười trên mặt lạnh lẽo đến đáng sợ, ngón tay được bảo dưỡng hoàn mỹ nhẹ nhàng lướt qua bộ váy trên người Tô Lư Cảnh, nói: "Lễ phục của nhà thiết kế ra thật đúng là rất đẹp, các cô nói xem, nếu cô ta không mặc gì cả có phải sẽ xinh đẹp hơn nhiều hay không?"

"Cô muốn làm gì...Không được! Buông tôi ra!" Tô Lư Cảnh cả kinh, không thể tin nhìn chằm chằm vào cô ta, liều mạng muốn tránh thoát, nhưng toàn thân lại bị ngăn chặn chặt chẽ, không nhúc nhích được chút nào.

Nam Cung Như hài lòng hưởng thụ hoảng sợ trên mặt cô, sau đó dụng lực xé ra, kéo làn váy của Tô Lư Cảnh thành từng mảnh vụn.

Tô Lư Cảnh nhắm mắt lại thật chặt nhưng vẫn không kìm được chua xót, không muốn sự yếu ớt của mình trở thành trò cười cho bọn họ, bất tri bất giác lòng bàn tay cũng bị bám ra những tia máu đỏ thẫm.

"Cái gương mặt thật đúng là điễm đạm đáng yêu nha, khó trách có thể quyển rũ được nhiều người như vậy, nếu phá hủy nó, không biết anh Hình còn muốn nhìn cô nữa không đây?" Hiện tại lý trí của Nam Cung Như đã hoàn toàn biến mất, ưu nhã từ trong túi lấy ra một lưỡi dao, nhẹ nhàng đưa sát vào mặt của Tô Lư Cảnh.

Nhìn lưỡi dao sắc bén ngày một gần, Tô Lư Cảnh kinh hoàng không ngừng lui về phía sau: "Không được...đừng tới đây..."

"Hiện tại biết sợ? Đáng tiếc, không còn kịp nữa rồi." Dưới ánh đèn âm đạm, biểu tình của Nam Cung Như dữ tợn như ma nữ, lưỡi dao màu bạc im lìm tản ra ánh sáng rét lạnh.

"Buông tôi ra....Không được tới! Thả tôi ra!" Mắt thấy lưỡi dao kia càng ngày càng gần, Tô Lư Cảnh không nhận được nữa liền thét lên chói tai. Nhưng bất kể là ai cũng không nghe được tiếng cô cầu cứu, giờ phút này cô giống như con thú nhỏ bị bức đến đường cùng, nhưng không nhận được bất kỳ sự cứu giúp nào.

Lúc lưỡi dao của Nam Cung Như sắp chạm được vào mặt cô thì trong nháy mắt kia, Tô Lư Cảnh liền chết cấn lên cánh tay của cô ta.

"A!" Nam Cung Như bị đau khẽ kêu lên một tiếng, Tô Lư Cảnh nhân cơ hội này, liền mạng dùng hết tất cả sức lực xông ra ngoài.

"Lại dám cấn tôi, đừng để cho cô ta chạy thoát!" Nam Cung Như ôm cánh tay bị cấn rách, nổi điên hét lên.

Lối ra nhanh chóng bị khóa lại, Tô Lư Cảnh bị bức đến bên rào chắn, không còn đường lui nữa.

Nhìn đám người Nam Cung Như xông tới, lại nhìn cái hồ sâu mười mét bên dưới, Tô Lư Cảnh không muốn chịu đựng nhục nhã nữa, cấn răng bay qua rào chắn, nhắm mắt lại nặng nề nhảy xuống dưới lầu....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 71: Rơi xuống nước.

Bên trong đại sảnh, bữa tiệc đang tiến vào cao trào, tiếng nhạc vang lên rộn ràng, giữa sàn nhảy náo nhiệt từng cặp đôi đắm chìm trong vũ điệu vui vẻ, áo váy tung bay giống như những đóa hoa nở rộ dưới ánh đèn rực rỡ, không chỗ nào mà không sôi nổi.

Cự tuyệt một lời mời khiêu vũ tiếp theo, Hình Hạo Xuyên tìm kiếm khắp cả hội trường nhưng cũng không tìm được bóng dáng nhỏ nhắn mảnh mai đó.

Cô gái kia rốt cuộc đã đi nơi nào? Chẳng lẽ lại cùng người đàn ông kia ở chung một chỗ? Cô nhóc đáng chết, rốt cuộc có biết chủ nhân của mình là ai hay không?!

Hình Hạo Xuyên phần hận nghiến răng, lúc này anh cũng đã bóng dáng của Thương Thiên Kỳ ở chỗ kia, nhìn điệu bộ hình như cũng đang tìm người.

Cùng lúc đó, Thương Thiên Kỳ cũng nhìn thấy anh, hai người đàn ông cao lớn xuất sắc nhất thời giằng co lẫn nhau.

Độ mất khoảng chừng ba giây, Thương Thiên Kỳ là người đầu tiên mở miệng nói: "Tổng giám đốc Hình, ngưỡng mộ đã lâu.". Bản thân hai người họ cũng biết, đối phương đang âm thầm phân xét thực lực của mình.

Hình Hạo Xuyên tất nhiên cũng không muốn làm mất hình tượng của bản thân, hơi gật đầu coi như là chào hỏi: "Chào anh."

Thương Thiên Kỳ liền nở nụ cười sáng lạn: "Tổng giám đốc Hình đang tìm người?". Khi nói câu này bên trong con ngươi mông màu xanh dương lại tràn đầy xa cách.

"Thương tiên sinh cũng đang tìm người sao?". Hình Hạo Xuyên lấy câu hỏi thay cho câu trả lời.

Thương Thiên Kỳ xoa xoa mũi, nói: "Vậy chúng ta thật đúng là vừa khéo."

"Hi vọng Thương tiên sinh sẽ không tìm nhầm người.". Hình Hạo Xuyên nhân nhát nhìn vào khuôn mặt tươi cười sáng lạn kia, mắt hơi nheo lại nói, trong lời nói tràn đầy cảnh cáo.

Thương Thiên Kỳ cũng không trả lời, chỉ vô tội nhún nhún vai, tựa hồ không nghe rõ ý tứ trong lời nói của anh.

Giữa hai người lại lâm vào trầm mặc lần nữa.

Đúng vào lúc này, chợt bên ngoài truyền đến một tiếng gào thảm thiết, không ít người xông ra ngoài hoa viên, loáng thoáng nghe họ nói: "Bên ngoài hình như có người từ trên lầu nhảy xuống, rơi vào trong hồ rồi!"

". . . . . Hình như là cô gái đi theo Tổng giám đốc Hình thì phải!"

Nghe vậy, hai người đàn ông lập tức cả kinh.

Ánh mắt Hình Hạo Xuyên chợt lóe, không chần chừ thêm chút nào, vội vàng chạy ra ngoài.

Thương Thiên Kỳ cũng thất kinh, lúc phản ứng kịp cũng vội chạy đi, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Bên tai là tiếng gió gào thét, sượt qua gương mặt giống như những ngọn roi sắc bén, toàn thân giống như một chiếc lá mảnh mai bay múa trong gió, mà không tìm được bất kỳ chỗ dựa nào, bất lực phiêu bạt, cảm giác gần như sợ hãi cái chết lập tức đập vào mặt.

Trong mơ hồ, cô nghe được có người đang gọi tên mình, nhưng lại nghe không rõ, tựa hồ như đang muốn tận lực rời khỏi thế giới thế này, không nguyện ý ở lại nơi này tiếp tục phiền não nữa.

Cô không tài nào chống đỡ nổi nữa, mệt mỏi làm cho cô muốn buông tha hết thảy.

Tô Lư Cảnh nhắm chặt hai mắt, trái tim tựa hồ cũng đã ngừng đập.

Cô cảm giác được tóc của mình đang bay múa, những sợi tóc đen tuyền ở giữa không trung, tựa như những cánh chim rộng mở, lại mất đi sức lực để tung cánh bay lượn lên trên bầu trời.

Trong nháy mắt, thậm chí còn có suy nghĩ – “Nếu cứ tiếp tục như vậy, giữ vững tư thế từ trên không trung rơi xuống cũng không tồi”, mười mấy giây ngắn ngủi, mỗi một giây đều như bị phân cắt thành ngàn vạn khắc, mỗi một khắc đều trở nên thật dài, giống như cả đời người vậy.

Lại thích khoảnh khắc này đến nhanh một chút, chớp mắt cũng không còn kịp để nhớ nhưng bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì, đều cũng đã kết thúc.

Cô giống như một con cá nhỏ phải lìa xa con sông của mình, sắp được trở lại biển rộng nước sâu.

Chỉ nghe “Bùm” một tiếng cả cơ thể liền rơi xuống nước, cả hồ nước nổi lên từng con sóng kịch liệt, trong nháy mắt trọng lực cùng với mặt nước va chạm, thân thể của Tô Lư Cảnh chợt đau xót, rồi chìm thật sâu vào trong nước.

Lúc Hình Hạo Xuyên chạy tới, chính là cảnh tượng như vậy.

Trên mặt hồ xanh biếc cả người Tô Lư Cảnh chậm rãi chìm xuống dưới đáy, mái tóc đen dài xỏa tung trong nước như những nhánh tảo biển hoa lệ, cả người cô được nâng lên, ánh mắt xinh đẹp mà trong suốt giờ phút này đóng lại thật chặt, váy áo màu đỏ rách bươm phủ bên ngoài càng làm nổi bật làn da trắng nõn thật giống như máu tươi đẹp dễ hiếm có, giống như nàng tiên cá cách xa biển rộng đã lâu, rốt cuộc đã trở lại ngôi nhà thân thuộc của mình.

Chung quanh có không ít người đứng đó vừa xem vừa chỉ chỉ chỗ chỗ, nhưng không có ai bước lên giúp đỡ cả, chỉ muốn xem trò vui mà thôi.

Hình Hạo Xuyên không chần chừ chút nào, ngay cả áo khoác cũng không có thời gian cởi xuống, đã tung người nhảy vào trong hồ nước. Ôm lấy Tô Lư Cảnh từ trong nước đi lên, đặt ngang ở trên cỏ, lúc này Tô Lư Cảnh đã sớm mất đi ý thức, chỉ có hơi thở yếu ớt chứng tỏ cô vẫn đang còn sống, nhưng toàn thân lại không hề có chút nhiệt độ nào, lạnh lẽo giống như một khối băng.

Nhìn trên lễ phục bị xe vụn trên người cô, trong mắt Hình Hạo Xuyên chợt dâng lên sát ý, nhanh chóng cởi áo khoác ra phủ lên trên người của cô, sau đó đặt tay lên trên ngực cô, ra sức ấn để nước trong lồng ngực thoát ra.

“Tô Lư Cảnh, mau tỉnh lại cho tôi!” Hình Hạo Xuyên vừa ấn vừa gọi, trong ấn tượng của anh, Tô Lư Cảnh là cô gái nhỏ luôn luôn quật cường, lúc bị uất ức sẽ giống như con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt, không có chút tức giận nào như bây giờ không giống với con người của cô chút nào.

Ngực bị đè ép, rốt cuộc Tô Lư Cảnh cũng có một tia ý thức, trong thoáng chốc cô tựa hồ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Hình Hạo Xuyên, nghe được giọng nói bá đạo xen lẫn lo lắng mơ hồ của anh nữa, thế nào mà vẫn bá đạo chuyên chế như vậy chứ? Chẳng lẽ anh không mệt mỏi sao?

Nhưng vừa định mở miệng, liền hôn mê mất hết ý thức.

Thương Thiên Kỳ bất chấp chạy tới, xông lên trước gọi: “Lư Cảnh!” Vậy mà còn chưa chạm được vào người cô liền bị Hình Hạo Xuyên tách ra.

“Không nhọc Thương tiên sinh nhúng tay.” Hình Hạo Xuyên không tỏ vẻ gì liên nói.

“Tổng giám đốc, xe đang chờ ở bên ngoài, bệnh viện ở bên kia cũng đã chuẩn bị xong.” Lư Thừa đầu đầy mồ hôi vội chạy tới báo cáo.

“Ừ!” Hình Hạo Xuyên gật đầu đáp, ngay sau đó liền cúi người bế Tô Lư Cảnh lên, đi ra ngoài cửa.

Trong nháy mắt hai người gặp thoáng qua, giọng nói tràn đầy khí phách lẫn lạnh lùng của Hình Hạo Xuyên nhẹ nhàng truyền vào tai Thương Thiên Kỳ: “Xin nhớ kỹ, cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

Nhìn theo bóng lưng Hình Hạo Xuyên bế Tô Lư Cảnh mang đi, Thương Thiên Kỳ nắm quả đấm thật chặt, cơ hồ có thể thấy được gân xanh nổi lên phía trên.

Trên sân thượng, đám người Nam Cung Như hoảng sợ đến kinh hồn bạt vía, bọn họ không hề nghĩ đến việc Tô Lư Cảnh lại dám nhảy xuống, càng không nghĩ đến chuyện sẽ trở nên huyền ảo lớn như vậy.

“Tiểu Như, làm thế nào?” – Alyssa lo lắng hỏi.

“Yên tâm, không việc gì chỉ là một con nhóc không có thân phận địa vị mà thôi, sẽ không ai vì cô ta mà ra mặt đâu.” Nam Cung Như cố tự trấn định nói, vậy mà bàn tay run rẩy lại đang nắm chặt sự hốt hoảng của cô ta giờ phút này.

Bất chợt, có luồng ánh lạnh quét tới, ánh mắt của Hình Hạo Xuyên sắc bén như dao lạnh lũng chiếu qua, ở trong đó chỉ có lạnh lẽo vô tận giống như đem hàng ngàn lưỡi dao găm bắn thẳng vào trong lòng của bọn họ, không có chút nhiệt độ nào chỉ có máu tanh vô hạn. Đám người Nam Cung Như nhất thời bị dọa sợ đến thở dốc, sắc mặt của ai cũng đều trắng bệch, không ngừng phát rét lạnh run.

Trong nháy mắt đó, bọn họ như đang nhìn thấy Tu La hiện thân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 72: Thân phận bị lộ

Kể từ ngày được Hình Hạo Xuyên đưa vào bệnh viện, đã qua ba ngày. Ngày hôm đó khi bị rơi xuống nước làm phổi bị úng nước, may mà kịp thời đưa đến bệnh viện, không bị để lại di chứng gì, nhưng do kinh hãi tột độ, liên tiếp phát sốt ba ngày, mê man li bì, cho tới sáng hôm nay nhiệt độ mới rút cuộc hạ xuống.

"Tô tiểu thư, hiện tại cô cảm thấy thế nào, có chỗ nào không thoải mái hay không? Di Lư cố ý hâm cháo để cho tôi mang tới, cô ăn một chút nhé.". Nữ giúp việc Tiểu Nhân xách theo hộp giữ nhiệt nhẹ nhàng đi tới nói.

"Cám ơn cô, Tiểu Nhân." Tô Lư Cảnh cảm kích mỉm cười, nhận lấy chén cháo từ từ thưởng thức ấm áp trong đó.

Nơi này là phòng bệnh cao cấp, hoàn cảnh rất tốt hơn nữa còn rất an tĩnh, rất thích hợp để dưỡng bệnh, máy điều hòa không khí, TV, đầy đủ mọi thứ, Hình Hạo Xuyên còn cố ý phái người tới đây chăm sóc, sự quan tâm hiếm có này khiến cho cô không khỏi cảm thấy ấm lòng. Cô loáng thoáng nhớ được, ngày đó sau khi bị rơi xuống nước chính là anh đã tự mình nhảy xuống cứu cô lên, có lẽ Hình Hạo Xuyên vẫn có chút quan tâm đến cô.

Cho từng thìa cháo âm ỉ thơm thơm cho vào trong miệng, theo cổ họng trượt vào trong dạ dày, tựa hồ cả người cũng ấm áp theo.

Lúc này điện thoại lại đột nhiên vang lên, Tô Lư Cảnh nhìn số hiển thị, vội mỉm cười bắt máy.

"Alo, Lư Cảnh!"

Bên đầu dây bên kia giọng nói của Tống Dĩ Hình có chút nóng nảy, Tô Lư Cảnh hồ nghi hỏi: "Dĩ Hình à, sao thế?"

"Lư Cảnh, nói cho mình biết bây giờ cậu đang ở đâu? Bệnh viện sao?". Tống Dĩ Hình lo lắng nói.

Chuyện cô nằm viện chuyện cũng không có nói cho bất kỳ ai biết, làm sao Dĩ Hình lại biết được chứ? Tô Lư Cảnh theo bản năng liền che giấu đáp: "Không, không có, mình không có ở đây bệnh viện."

"Lư Cảnh, đến tốt cùng cậu muốn lừa gạt mình tới khi nào?". Tống Dĩ Hình vừa tức lại đau lòng nói tiếp: "Hiện tại trên ti vi khắp các kênh đều phát tin tức của cậu, chính cậu xem một chút đi."

Tô Lư Cảnh liền chốt dạ, hốt hoảng cảm điều khiển lên mở ti vi.

Chiếc TV vừa lóc lên một cái, đã mở ra, trên màn hình một gương mặt giống như đã từng quen biết liên tiếp phát ra.

Trên TV là âm thanh huyền ảo phấn khởi như sấm chớp nổ tung trời.

"Tình nhân bí mật của Tổng giám đốc Hình thị rút cuộc cũng đã xuất đầu lộ diện, thân phận của cô ấy chính là tiếp viên ở quán bar."

Một vài bức hình đặc tả, có hình chụp lúc cô mặc đồng phục của nhân viên tạp vụ đang rửa chén đĩa ở Nhất Hào, có hình chụp lúc cô đang khoác tay Hình Hạo Xuyên tham gia yến hội, có cả hình ảnh trong bữa tiệc cô bị Nam Cung Như nhục nhã trông vô cùng nhếch nhác, thậm chí ngay cả hình ảnh khi cô bị xé quần áo chìm vào trong nước, thậm chí ngay cả cô. . . . .

Từng tấm hình này, quả thật để cho cô không còn chỗ nào để che giấu, lập tức rơi vào địa ngục.

Trên TV những thanh âm

Huyền ảo vẫn còn tiếp tục: "Đài của chúng tôi hôm qua nhận được thông tin của một người thần bí, nguyên do cô cái này đến làm ở quán rượu là do mẹ của cô ấy mất sớm, cha lại bị tù chung thân, hơn nữa còn có một người em ngốc nghếch. Để biết được cô gái này khi còn đang ở tuổi vị thành niên đã thường xuyên ra vào quán bar nổi tiếng nhất thành phố như vậy, rút cuộc có thật Ma Tước hay là giả làm Phương Hoàng, kính xin quý vị theo dõi chương trình kỳ sau. . ."

Nhìn người phóng viên khoa trương phấn khởi nói không ngừng, sắc mặt của Tô Lư Cảnh thoáng trắng bệch, bàn tay cầm điều khiển không ngừng run rẩy, cơ hồ cảm không nổi nữa.

Nữ giúp việc nhìn sắc mặt Tô Lưu Cảnh trắng bệch ra, bị dọa sợ liền nói: “Tô tiểu thư...”

Trong điện thoại di động lại vang lên, giọng nói đầy nóng nảy của Tống Dĩ Hình: “Lưu Cảnh nói cho mình biết người đó không phải là cậu đi?”

“Mình...” Tô Lưu Cảnh rất muốn phủ nhận, nhưng sự thật đã rành rành ở trước mắt, một chữ đều nói không ra được, như có hòn đá chặn ngang cổ họng không nói ra thành lời.

“Mình xin cậu, Lưu Cảnh, nói cho mình biết, cậu không có làm như vậy có đúng hay không? Không phải cậu đã nói với mình là đi làm bảo mẫu cho người ta sao? Làm sao lại... làm sao lại trở thành tình nhân bí mật? Lưu Cảnh, cậu nói cho mình biết đi!” Tống Dĩ Hình chưa từng nghĩ tới, bạn bè mà mình vẫn luôn quý trọng thế nhưng lại trở thành tình nhân được người ta bao nuôi vì tiền sao? Không thể nào! Cô ngàn vạn cũng không tin bạn mình sẽ là người như vậy?!

“Dĩ Hình...” Điều khiển tivi nặng nề trượt xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy. Tô Lưu Cảnh kinh ngạc nhìn vào hư không, cố gắng đè nén, liều mạng đè nén âm thanh sắp khóc trong cổ họng, vậy mà trong mắt vẫn có một giọt lệ trong suốt không tiếng động rớt xuống.

Cô nên nói như thế nào đây, là cô thân bất do kỷ, cô nên giải thích như thế nào, đó không phải là ý cô muốn hay sao? Nhưng khi sự thật trần trụi phơi bày ra trước mắt, một chữ cô cũng không nói ra.

“Lưu Cảnh...” ở đầu kia Tống Dĩ Hình không nhận được liền khóc nức lên: “Cậu không phải là người như vậy có đúng hay không? Cậu có điều khổ tâm bất đắc dĩ có đúng hay không? Lưu Cảnh...”

Tô Lưu Cảnh không còn mặt mũi nào đối diện với người bạn tốt nhất của mình, vội run rẩy tắt điện thoại, vùi sâu mặt vào trong cánh tay.

“A cho cô mở tivi? Tắt đi!” Một giọng nói nguội lạnh chợt vang lên, bóng dáng cao lớn của Hình Hạo Xuyên không biết đi vào từ lúc nào đang quay ra khiển trách Tiểu Nhân.

“Dạ, tiên sinh.” Tiểu Nhân bị dọa đến run lên, thấy sắc mặt Hình Hạo Xuyên khó coi như vậy, cũng không dám vuốt râu hùm, vội vàng tiến lên tắt tivi, sau khi hành lễ vội đi ra khỏi phòng bệnh.

“Tại sao phải như vậy?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

“Nói cho tôi biết, tại sao phải như vậy chứ?” Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt đã tràn đầy nước mắt, trong đôi mắt chan chứa bất lực cùng yếu ớt.

Bất thành linh chịu đã kích, thừa dịp cô chưa chuẩn bị, đã hoàn toàn phá hủy rồi.

Anh đã từng thấy vẻ mặt quật cường lấy tiền nệm lên trên mặt mình của cô, đã từng thấy qua dáng vẻ chịu uất ức nhưng vẫn cố nhẫn nại, đã thấy qua vẻ kiên cường đối kháng với tất cả gian nan của cô, đã từng thấy qua vẻ mặt rớt cuộc chịu đựng không nổi mà đến chết vẫn anh nhưng anh chưa bao giờ thấy cô yếu ớt như thế.

Giống như một con thú nhỏ toàn thân đều bị thương, không thể dựa vào bất kỳ ai.

Cho dù là người sắt đá như Hình Hạo Xuyên, cũng không nhận được mà tâm mềm nhũn, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của cô nói: “Chuyện này, tôi sẽ xử lý. Ngủ một giấc đi, đến khi thức dậy thì tất cả lại vô sự rồi.”

Tô Lưu Cảnh giống như người mất hồn, thân thể gầy nhỏ co rút vào trong chăn, che kín toàn bộ thân mình, trong miệng vẫn đang lầm bầm tự nói: “Tại sao phải như vậy chứ... tại sao...”

Hình Hạo Xuyên nhìn bóng dáng nhỏ bé cuộn lại, đôi mắt càng thâm sâu, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Ngoài phòng bệnh, Lưu Thừa đã chờ sẵn, tùy thời đợi lệnh.

Hình Hạo hừ lạnh một tiếng nói: “Từ lúc nào lại để cho Đài truyền hình lấy tin tức ra cho quần chúng giả trí đàm tiếu rồi hả? Đi cảnh cáo Đài truyền hình, ngay lập tức dẹp ngay những tin tức kia đi, tòa soạn báo nào trong thành phố này dám tiếp tục, cứ chờ bị thu mua đi.” Trên mặt của anh không có một tia nhiệt độ nào, âm trầm đến đáng sợ.

Thấy sắc mặt của Hình Hạo Xuyên vô cùng khó coi.

Lưu Thừa nhận ra lần này Tống giám đốc đã thật sự tức giận rồi, liền nhanh chóng đi xử lý mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 73: Khó bề phân biệt.

"Con đã nhắc mẹ, chuyện này mẹ đừng có nhúng tay cơ mà". Hình Hạo Xuyên cố đè nén nói.

"Mẹ. . . . . mẹ làm cái gì?" Bên đầu kia điện thoại, mẹ Hình hiền nhiên chột dạ nhưng vẫn giả vờ hỏi lại.

Hình Hạo Xuyên gợn gằng dứt khoát nói: "Tin tức kia, là mẹ sắp xếp người làm phải không?". Anh vốn được xưng là "Tổng giám đốc lạt tình", những xi căng đan như vậy vốn không phải là chuyện mới mẻ gì, nhưng đại đa số truyền thông đều e ngại thân phận cùng với thế lực của anh, nên cũng không dám giống trống khua chiêng đi rêu rao, nhiều nhất chỉ là thêm vài nét bút ở trên các tạp chí mà thôi. Nhưng lần này thế nhưng lại còn lên tận Đài Truyền Hình, làm xôn xao dư luận, mọi người đều biết, người làm điều này nhất định đã có người chống lưng đằng sau.

Mà cá nhân anh, cơ hồ khẳng định chỉ có thể là mẹ của mình, bởi vì trừ bà ra, không có người nào dám làm chuyện này cả.

Bị vạch trần, mẹ Hình cũng không thêm lấp liếm nữa, bèn trực tiếp nói thẳng ra: "Đúng, đúng là mẹ phái người làm, mẹ thật không hiểu người như vậy rốt cuộc có gì tốt, tại sao con lại si mê cô ta như vậy."

Giọng nói của Hình Hạo Xuyên chợt lạnh xuống: "Mẹ, chuyện này nhất định phải nhúng tay vào sao?"

Lần này, đối với Tô Lưu Cảnh mà nói không thể không cảm thấy mắc nợ cô ấy. Mặc dù vốn mua cô một năm, chỉ muốn lợi dụng cô làm bia đỡ đạn, nhưng lần này thế nhưng lại gặp phải tình cảnh như vậy, thật sự là quá phận, cô ấy không có lý do gì trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích cả.

Mặc dù cô cầm tiền của anh, kể cả có là một trăm vạn, cũng không nên hủy diệt một cô gái như thế!

"Hạo Xuyên, ai cũng có thể trở thành con dâu của mẹ, trừ cô ta!". Mẹ Hình nói như đinh chém sắt. Vô luận có như thế nào, bà cũng không thể để cho cô gái này bước vào cửa nhà mình!

"Tại sao?". Anh mơ hồ cảm thấy sự bài xích của mẹ mình đối với Tô Lưu Cảnh đã vượt qua lẽ thường.

Mẹ Hình tựa hồ hốt hoảng nửa giây, ngay sau đó lập tức che giấu, cao giọng nói: "Thân thế cùng với trình độ học vấn của cô ta, mẹ có thể tạm thời không để ý, nhưng trước kia cô ta đã làm việc ở Nhất Hào, một địa phương hỗn tạp như vậy, dơ bẩn thế nào so mẹ con rõ ràng hơn mới phải. Cha cô ta còn là tù phạm, nếu trở thành thiếu phu nhân Hình thị vậy thì gia đình chúng ta sẽ phải chịu toàn thành phố này chê cười sao!"

Hình Hạo Xuyên nhắm mắt lại giữu cọt nhếch miệng, hai năm trước, bà cũng dùng lý do tương tự để phản đối Nhượng Nhượng.

——"Tiểu Như Nghệ, lập tức rút ra khỏi nhà của tôi, con gái của dân cờ bạc như cô căn bản không xứng với con trai tôi! Cô chỉ muốn tiền của con thôi đúng không? Muốn bao nhiêu? Cầm lấy rồi lập tức rút đi cho tôi!"

Nếu không phải lúc đó anh vừa vặn về đến nhà, thì sẽ không biết người mẹ giỏi giang khéo léo của mình, vẫn còn có một mặt như vậy.

Tiền tiền tiền, một chữ này thật đúng là vô cùng buồn cười.

Mẹ Hình thấy anh không nói lời nào, cho là anh đã bị thuyết phục, ngay sau đó liền hòa hoãn xuống, chuyển sang khuyên nhủ: "Tiểu Như không phải tốt vô cùng sao? Vừa có thể trợ giúp cho con mở rộng sự nghiệp, đáng đáp cũng xinh đẹp, hai nhà lại môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, còn có ai có thể thích hợp với con hơn con bé chứ?"

Hình Hạo Xuyên giữu cọt cười một tiếng, rồi thần nhiên nói: "Nếu như, con nói không thì sao?". Giống như đang được nghe một câu chuyện cười vậy. Nam Cung Như, chuyện mấy ngày trước anh còn chưa tính sổ với cô ta đấy.

Mẹ Hình thở hắt vì kinh ngạc, không nghĩ tới con trai lại trở mặt đối kháng như thế: "Yêu tinh Tô Lưu Cảnh kia đã cho con uống bùa mê thuốc gì? Tiểu Như Nghệ hai năm trước so với cô ta còn khá hơn một chút!". Mẹ Hình tức giận nói.

"Mẹ biết tin tức của Nhượng Nhượng?!". Hình Hạo Xuyên khiếp sợ hỏi. Lời mới vừa rồi của bà rốt cuộc là ý tứ gì?

Mẹ Hình lúc này mới ý thức được mình đã lỡ lời, giả vờ đánh trống lảng nói: "Mẹ. . . . . mẹ. . . . ."

"Mẹ, Nhượng Nhượng ở đâu?". Hình Hạo Xuyên lo lắng nói.

Mẹ Hình cắn răng nói: "Chỉ cần con đuổi cô gái kia đi, mẹ có thể suy xét đem tin tức của Tiểu Như Nghệ nói cho con biết."

Chân mày Hình Hạo Xuyên bỗng nhiên chau lại. . . . .

"Phù. . . . ." Để điện thoại xuống, mẹ Hình liền thở ra một hơi thật dài.

"Bác gái?" Nam Cung Như ở một bên lo lắng hỏi.

Mẹ Hình trấn an nói: "Không lo, chuyện này cứ để bác gánh cho."

"Chuyện vừa rồi cháu đã quá lỗ mãng rồi, cháu có bao nhiêu bản lĩnh mà muốn lừa gạt được Hạo Xuyên chứ? Nếu không phải bác nhận thay, cháu cho rằng mình còn có thể sống nữa sao?". Mẹ Hình nhấn tâm khiến trách.

Nam Cung Như vội cúi đầu nhận sai: "Bác gái, con sai rồi, lần sau sẽ không dám nữa, vì nghe lời theo lời xúi giục của người khác cho nên mới làm thế, thật xin lỗi bác."

"Mặc dù phương pháp có chút vội vàng, nhưng chuyện này cháu cũng không sai, chỉ là về sau phải chú ý, làm việc gì cũng phải nhờ cô tận gốc, không được để cho người khác thấy bất kỳ nhược điểm nào, biết không?". Mẹ Hình vội xoay chuyển tình thế, cười nói.

Nam Cung Như cũng khéo léo đáp: "Cám ơn bác gái.". Dáng vẻ hiện giờ hoàn toàn là của một đại gia khuê tú, thực nữ dịu dàng.

"Bác gái, bác mới vừa nói "Tiểu Như Nghiê" là ai vậy?". Nam Cung Như lo lắng hỏi. Chẳng lẽ trừ Tô Lưu Cảnh, còn có những người phụ nữ khác sao?

Mẹ Hình thương tiếc sờ sờ lên mặt của cô ta nói: "Tiểu Như yên tâm, không người nào có thể trở thành chướng ngại của cháu cả, trừ cháu ra ai cũng không thể trở thành con dâu của bác."

Nam Cung Như khéo léo nhào vào trong ngực mẹ Hình nói: "Vẫn là bác gái tốt với con nhất, về sau nhất định con sẽ báo đáp bác thật nhiều."

Vào lúc mẹ Hình không để ý trong mắt của cô ta liền ánh lên vẻ hung ác vô cùng.

Anh Hình, anh nhất định là của em, ngoại trừ em ra, bất luận là ai, em cũng sẽ tiêu diệt tất cả, nhất là cô —— Tô Lưu Cảnh!

***** Thịnh thoảng làm tuyến phân cách thờ hồn hèn *****

Bên kia.

Hình Hạo Xuyên nằm ở trên sofa màu đen, trong đầu không ngừng nghĩ tới lời nói của mẹ mình.

Bà thật biết được tin tức của Nhược Nhược sao?

Như vậy thì từ hai năm trước, khi Nhược Nhược đột nhiên rời đi, mẹ anh đã đóng vai trò gì trong đó? Hai năm trước không từ biệt mà đi, rốt cuộc là vì cái gì? Chỉ bởi vì cô ấy yêu người khác sao?

Hình Hạo Xuyên nhắm mắt lại, cầm điếu Cigar trong tay hút không ngừng, làn khói thuốc toả ra mù mịt, vây xung quanh, trong làn khói thuốc vẽ mặt của anh mơ hồ không rõ.

——"Chỉ cần con đuổi cô ta ra ngoài, mẹ có thể suy xét đem tin tức của Tiểu Như Nghiê nói cho con biết."

Anh thật sự có thể tin tưởng bà sao?

Nhược Nhược, ước hẹn ba năm đã qua một nửa, rốt cuộc là em đang ở nơi nào? Hay là, sẽ không bao giờ trở lại?

Chậm rãi mở mắt ra, Hình Hạo Xuyên giờ tay lên bấm một dãy mã số.

Điện thoại rất nhanh được bắt máy.

"Giúp tôi điều tra tất cả mọi tin tức về Tiểu Như Nghiê hai năm trước. Còn nữa, cả những hành động lúc đó của mẹ tôi nữa."

"Vâng, Tổng giám đốc."

"Đợi đã, giúp tôi điều tra thêm về gia thế của Tô Lưu Cảnh."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 74: Trải lòng!

Kể từ khi tin tức kia được phát ra ngoài, lúc cô không hề chuẩn bị, nên đã chịu một đả kích lớn khiến cho tinh thần vô cùng suy sụp. Trong mấy ngày này, cô không muốn đi ra ngoài một bước, nhốt mình ở trong phòng, tựa như muốn trốn tránh tất cả dư luận đang ầm ỹ ngoài kia.

Điện thoại di động cứ réo vang, cô biết là Tống Dĩ Hình đang tìm mình, nhưng cô không biết phải đối mặt với cô ấy như thế nào, bản thân đã chật vật không chịu nổi, toàn bộ thế giới không có chỗ nào cho cô tồn tại nữa.

Trước kia, cô có thể lừa mình dối người, chỉ cần khế ước kết thúc là có thể trở về với xuất phát điểm ban đầu, nhưng hiện tại thì thế nào? Người nào có thể nói cho cô biết, bây giờ nên tiếp tục sống như thế nào?

Cho đến ngày thứ ba, rốt cuộc cô mới tiếp cú điện thoại kia.

Tổng Dĩ Hinh cũng đã bình tĩnh lại, hẹn cô ra quán cà phê gặp mặt.

"Luu Cảnh, nói cho mình biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Những thứ trên ti vi kia, tất cả đều là vô căn cứ có đúng hay không?". Tổng Dĩ Hinh vẫn thăm ôm hi vọng, hi vọng Tô Luu Cảnh có thể phủ nhận tất cả chuyện này.

Tô Luu Cảnh cắn chặt môi, đôi mày nhíu chặt, lông mi thật dài khẽ run run, đè nén nội tâm đang vô cùng rối rắm, thật lâu sau mới chậm rãi nói mấy chữ: "Xin lỗi, Dĩ Hinh."

Tổng Dĩ Hinh nhất thời nổi đóa, vỗ bàn đứng lên, nhưng nửa đường lại ngồi xuống, thương tiếc nói: "Cậu phải biết mình hận nhất là cái gì! Làm sao cậu lại làm ra chuyện như vậy!". Lời của cô ấy mặc dù cực kỳ bén nhọn, nhưng trong giọng nói lại lộ ra chua cay không biết phải làm thế nào.

Tô Luu Cảnh không phản bác được.

Dĩ nhiên cô biết ý nghĩa của câu nói này là gì, trước đây Dĩ Hinh đã từng nói qua mẹ ruột của cô ấy cũng bởi vì không cam lòng sống cuộc sống đạm bạc, vì tiền nên đã đi theo làm người tình cho một phú thương. Sau đó cả gia đình của cô ấy liền tan đàn xẻ nghé, kết cục cuối cùng chính là ly hôn. Khi đó Tổng Dĩ Hinh mới tám tuổi, nhưng đã bị người ta chỉ vào mặt mà là con của một người phụ nữ hạ tiện, mãi cho đến lúc cha Tổng khá giả hơn, tạo dựng được chút sản nghiệp nhỏ bé thì những người hay đặt điều nói xấu kia mới từ từ biến mất.

Nhưng bù lại mẹ kế sau này lại đối xử với cô ấy rất tốt, nhưng chuyện trước đây đã tạo thành một vết sẹo trong lòng, cho nên Tổng Dĩ Hinh chỉ cần nghe được hai chữ tình nhân này liền muốn nổi giận, huống chi là bạn bè tốt chung sống với nhau lâu như vậy.

Tô Luu Cảnh cắn môi, run rẩy nói: "Thật xin lỗi. . . .Dĩ Hinh."

"Cậu có biết người mà cậu cần xin lỗi là ai không? Là chính bản thân cậu! Cậu như vậy về sau ra ngoài làm người thế nào chứ!". Tổng Dĩ Hinh rốt cuộc nhìn không nổi nữa, liền rống lên, rồi xoay người rời đi, nhưng Tô Luu Cảnh cũng đã nhìn thấy trên mặt của bạn mình có hàng nước mắt đang chảy xuống.

Tô Luu Cảnh nhìn người quan tâm đến mình nhất cuối cùng cũng muốn rời bỏ mình mà đi, tâm càng đau như muốn rách ra, như thành phần chính trong thân thể đang bị lấy ra, hóc mắt rõ ràng rất chua xót nhưng lại không khóc nổi.

Cô ngồi ở chỗ đó, giống như gốc cây khô cằn, sắp khô héo thành tro.

Tất cả những điều này, đều do cô tự làm tự chịu, đức Phật đã nói: có căn ắt sẽ có quả. Có lẽ từ lúc vừa mới bắt đầu, kết cục như vậy đã sớm được định rồi.

Tô Luu Cảnh, bản thân mày làm thì phải tự chịu. . . . .

Chợt, sau lưng bị ai đó ôm lấy, Tổng Dĩ Hinh đã đi rồi quay lại, dùng sức ôm lấy cô gào khóc nói: "Luu Cảnh. . . . ."

Nghe được tiếng khóc của Tổng Dĩ Hinh, những giọt lệ đè nén ở hóc mắt rốt cuộc không nhịn được nữa mà rơi xuống, ôm lấy cô ấy lặng lẽ khóc thầm.

Tổng Dĩ Hinh đắm đắm lên trên người cô rồi nói: "Làm sao cậu lại hư hỏng thành ra như vậy ! Tại sao có thể như vậy chứ!"

Những cú đấm kia của cô ấy nhẹ như bông vải, cô biết, cho tới bây giờ Tổng Dĩ Hinh vẫn luôn là người nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng lương thiện, cô ấy càng tức giận, cũng có nghĩa cô ấy càng quan tâm.

Xoay người lại dựa vào vai của Tổng Dĩ Hinh, giờ khắc này rốt cuộc cô cũng trở nên mềm yếu rồi, mặc cho nước mắt từ trong khóe mắt chảy ra. Tổng Dĩ Hinh, người bạn tốt nhất của cô, thật may là cô ấy vẫn còn ở bên cạnh.

Chỉ trừ chuyện khế ước không thể nói ra, Tô Luu Cảnh liền đem sự tình đầu đuôi tất tần tật nói cho Tổng Dĩ Hinh biết, cô ấy nghe xong liền kinh ngạc nói: "Thì ra là tiền thuốc thang của Tiêu Diệc. . . . ." rồi tự trách bản thân mình: "Luu Cảnh, mình thật sự đáng chết! Trong lúc cậu cần trợ giúp nhất thì mình lại không có ở bên cạnh cậu, mình thật sự đáng chết!"

"Chuyện này không liên quan đến cậu, tất cả đều là do mình chọn lựa.". Tô Luu Cảnh thần nhiên nói. Cô chỉ thấy mình vẫn rất may mắn, vì ở thời điểm mất đi tất cả , thì vẫn còn lại tình bạn.

"Vậy về sau cậu định như thế nào?". Tổng Dĩ Hinh dùng khăn giấy lau nước mắt, rồi sung mặt hỏi.

Tô Luu Cảnh liền cười khổ. Còn có thể làm sao chứ? Đi một bước tính một bước đi, coi như đến cuối cùng. . . . . Vậy thì rời đi. . . . .

Tổng Dĩ Hinh chợt cầm tay của cô, nghiêm mặt nói: "Nói cho mình biết đi, cậu thích anh ta sao?"

Danh tiếng của Hinh Hạo Xuyên bây giờ quá lớn, đi kèm theo thân phận và địa vị của anh ta đó chính là danh hiệu "Tổng giám đốc đa tình", người như

vậy, làm sao có thể thật lòng với người con gái như Tô Lư Cảnh chứ?

Tô Lư Cảnh ngẩn ra, không trả lời, chỉ cúi đầu trầm mặc. Có lẽ sự trầm mặc này cũng đã đủ để đại biểu cho một thứ, ít nhất —— cô đã bắt đầu dao động.

Tổng Dĩ Hình vừa nhìn đã thấy sốt ruột, khẩn cầu nói: "Lư Cảnh, cậu nghĩ rõ ràng có được hay không? Cô gái nào mà chẳng mơ mộng về mối tình đầu, luôn dễ dàng xem người đàn ông đầu tiên là người mình yêu, nhưng có lẽ đấy chẳng qua chỉ là loại ảo giác. Lư Cảnh, cậu và anh ta, không thể nào đâu.". Tô Lư Cảnh đã chịu quá nhiều đau thương, cô cũng không ngờ mình lại rơi vào cái vực sâu không đáy này, hơn nữa còn không bỏ dậy nổi.

"Mình hiểu . . . . ." Tô Lư Cảnh yên lặng gật đầu nói, lòng bàn tay nắm lại thật chặt.

Làm sao mà cô không biết, lòng của người đàn ông kia lòng giấu quá sâu, anh ta có thể gặp dịp thì chơi với bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng cũng có thể sau một giây liền trở mặt. Anh ta tựa như một con gió, chỉ có thể đi lướt qua cuộc đời của bọn họ, sẽ không vì bất kỳ một người nào mà dừng lại.

Tổng giám đốc đa tình, thật ra thì thứ khiếm khuyết nhất chính là trái tim.

Không phải cô đã sớm hiểu rõ rồi sao? Thế nào mà ngực vẫn còn buồn bực như vậy .

Tổng Dĩ Hình đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội lấy điện thoại di động ra nói: "Không được! Cũng chỉ là một trăm vạn thôi, mình mượn anh họ mình cho cậu!"

"Anh họ cậu?"

"Không phải hai người đã từng gặp nhau sao? Lần trước lúc mình đi xem mắt, là Thương Thiên Kỳ đấy.". Tổng Dĩ Hình liền nói. Lần đó trong buổi xem mắt đen đui ấy, Lư Cảnh thay thế cô, còn cái tên đàn ông bí ối kia cũng tìm người đi thay mình, mà người kia lại còn là anh họ của cô nữa chứ, chỉ có thể thán một câu "Duyên phận" quá sâu mà thôi.

Tô Lư Cảnh kinh ngạc mở to hai mắt, cái gì? Thương Thiên Kỳ lại là anh họ của cô ấy!

Thấy Tổng Dĩ Hình lấy điện thoại ra định gọi, Tô Lư Cảnh vội ngăn lại: "Không được đâu! Ngàn vạn lần không được!"

Vì một trăm vạn này, cô đã bỏ lỡ quá nhiều, vậy mà còn lại định gieo vạ cho người khác, cô cũng đã phải chịu quá nhiều chỉ trích rồi, hơn nữa —— còn có phần khế ước kia nữa.

Hiện tại cô giống như một con chim nhỏ bị vây ở lồng, đã bị bẻ gãy đôi cánh, không thể tiếp tục bay lượn được nữa. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Á, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 75: Một cuộc đoạt mệnh.

Sau khi chào tạm biệt Tô Lư Cảnh, Tổng Dĩ Hình mặt ừ mày ề đi ra khỏi quán cà phê, khổ não không biết nên giúp bạn mình như thế nào.

Cô mơ hồ cảm thấy, Lư Cảnh vẫn còn có chuyện gì đó đang gát mình, chỉ là cô không muốn nói, cũng không muốn gặng hỏi, mà hình như Lư Cảnh đã động tâm với Hình Hạo Xuyên rồi thì phải.

Cái tên đáng đâm ngàn dao đấy! Vừa phong lưu đa tình thì thôi đi, ngay cả bảo vệ cũng không thể bảo vệ được cho Lư Cảnh, vậy sao có thể đem Lư Cảnh giao cho anh ta được chứ? Chuyện của đám nhà hào môn quá mức phức tạp, Lư Cảnh đơn thuần như vậy đến cuối cùng nhất định sẽ bị thương tích khắp người cho mà xem.

Cô ấy thế nào mà lại ngốc như vậy. . . . .

Đang khổ não suy nghĩ phân tích vấn đề, chợt thấy ở ven đường, có một đôi nam nữ đi tới, mỹ nữ có dáng người nóng bỏng đang tựa lên người của tên đàn ông then thùng cười, mà cái đó tên đàn ông mặc bộ âu phục màu trắng kia cũng đang đắc chí nhận lấy sự ân cần của cô nàng mỹ nữ.

Thảm Minh Phong? !

Anh ta chính là người đã có hôn ước từ nhỏ với cô. Thật là giỏi, vừa quay móng liền phong lưu được ngay, Tổng Dĩ Hình cô còn chưa đá anh ta mà đã ngang nhiên đi đến nơi này trên hoa ghẹo nguyệt. Đường như anh ta và tên Hình Hạo Xuyên đó là bạn thân của nhau, quả nhiên đều không phải là quạ đen bình thường!

Tổng Dĩ Hình phần hận trọn mắt nhìn.

Sau đó liền hạ quyết tâm xách vọt tới, hét lớn: "Thảm Minh Phong!"

Nghe thấy tiếng rống quen thuộc, tim của Thẩm Minh Phong liền run lên, kinh ngạc nói: "Gái quê?"

Vừa nghe thấy hai từ "Gái quê", Tống Dĩ Hình càng thêm xù lông, cầm lên túi lên đập vào người phía trước, vừa đập vừa la khóc ầm lên: "Cái tên khốn kiếp này, trong bụng của tôi đang mang con của anh mà lại còn dám ra đây trêu hoa ghẹo nguyệt, sao anh có thể phụ lòng tôi như vậy chứ?"

Thẩm Minh Phong bị đánh đến sừng sốt, giơ tay lên ngăn cản: "Mẹ nó! Gái quê, cô làm gì thế!"

Mặt Tống Dĩ Hình đượm vẻ bi thương, cắn răng nghiêng lợi nói: "Lúc mới yêu tôi anh đã từng nói thế nào? Chỉ cần tôi có con thì sẽ lập tức cưới tôi về nhà, hiện tại thì sao chứ? Tôi chỉ mới mang thai ba tháng, thế nhưng anh lại ở sau lưng tôi lẩn lộn với hồ ly tinh khác, tôi thật sự đã nhìn lầm anh! Làm sao anh có thể như vậy!"

Không ít người đi đường cũng vây đến chỗ bọn họ xem náo nhiệt.

"Gái quê! Tôi luôn luôn không đánh phụ nữ, đừng có ép tôi phải ra tay!". Thẩm Minh Phong bị đánh ngay giữa đường giữa chợ, chưa từng bao giờ bị mất thể diện như thế, cũng không nhịn nữa mà nổi giận đùng đùng.

Tống Dĩ Hình lui về phía sau một bước, lã chã chực khóc, che miệng nói: "Anh lại muốn đánh tôi? Lúc mới yêu nhau là ai đã nói với tôi, cả đời này chỉ thích một mình tôi chứ. . . . . Nhưng bây giờ thì sao? Anh lại bảo tôi dứt ngay. . . . ."

Thẩm Minh Phong nhìn cô diễn vô cùng nhập vai, tức giận muốn bốc khói, không nhịn được mà nói tục: "Con bà nó, rốt cuộc là cô nói những nói cuối gì đó?". Cô gái này điên rồi sao? Anh rốt cuộc đã chọc tới cô ta khi nào?

Người vây quanh càng ngày càng nhiều, sau đó liền chỉ chỉ chỏ chỏ Thẩm Minh Phong: "Tên kia sao có thể khốn nạn như vậy? Sao lại muốn đánh phụ nữ chứ? Có vợ con rồi mà vẫn đi ra ngoài phong lưu, quả thật quá cặn bã!"

Tống Dĩ Hình thấy thế liền "che mặt mà khóc" nói tiếp: "Tôi đang mang thai, nên càng không thể bỏ anh được. . . . ."

Mà lúc này mặt mũi của mỹ nữ ở bên cạnh đã cực kỳ khó coi, "Chát" một tiếng tát lên mặt Thẩm Minh Phong: "Giỏi thật, Thẩm Minh Phong, không phải anh nói là chưa có bạn gái sao? Anh lại dám gạt tôi!". Đánh xong liền bực tức xoay người rồi đi.

"Thật sự là anh không có mà!". Thẩm Minh Phong cho dù có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa gì vào lúc này, đã thế lại còn bị ăn một cái tát, giận dữ nhìn Tống Dĩ Hình đang cười trộm, bắt lấy cổ tay của cô, cắn răng nghiêng lợi nói: "Bà xã đại nhân, anh biết sai rồi, chúng ta về nhà đi!"

Tống Dĩ Hình nhìn thấy ngọn lửa đang bốc lên bùng bùng trong mắt anh, cũng biết anh đã thật sự tức giận, muốn thu tay lại chạy trốn, nhưng đã không còn kịp rồi, sau đó liền bị Thẩm Minh Phong cường ngạnh kéo đi.

"Con bà nó, rốt cuộc tôi đã trêu chọc cô cái gì?", sau khi kéo Tống Dĩ Hình đến một góc phố, chống người lên trên vách tường, Thẩm Minh Phong liền hung hãn hỏi.

Tống Dĩ Hình cố gắng giãy ra: "Thả tôi ra! Mấy người có tiền các anh đều ghê tởm như nhau, ý vào việc mình có nhiều tiền nên muốn khi dễ người khác có phải hay không?"

"A! Khi dễ? Làm ơn đi đại tiểu thư, rốt cuộc là ai đang khi dễ ai chứ, mời cô minh xét cho rõ ràng?". Thẩm Minh Phong sắp bị cô ép điên rồi, còi đòi này có còn công lý hay không chứ?

Thẩm Minh Phong chợt sát lại Tống Dĩ Hình, ở bên tai khẽ uy hiếp: "Không phải nói là sinh con sao? Vậy chúng ta sẽ sinh con vui đùa một chút!"

Tống Dĩ Hình liền thét to: "Cái tên đàn ông bỉ ổi này! Cút ngay cho tôi!". Nói xong liền giơ chân lên hướng vào vị trí giữa hai chân của anh hung hăng đá một cái.

Thẩm Minh Phong không hề phòng bị, vì thế bộ phận quan trọng liền bị húng trọn cú đá kia, sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng xanh, che chỗ bụng dưới ngồi xổm trên đất thật lâu cũng nói không ra lời.

Tống Dĩ Hình thu hồi "Một cước đoạt mệnh", cao ngạo nhìn xuống phía dưới, hiên ngang nguyên rủa: "Cả ngày lẫn đêm đều chơi bởi không chán, sớm muộn gì cũng có một ngày, tiểu kê kê cũng bị chó ăn mất!". Sau đó liền phẩy tay áo bỏ đi.

Đi được mấy bước đột nhiên lại quay đầu lại nói: "Đúng rồi! Thay tôi cảnh cáo đến người bạn kia của anh, nếu lại dám khi dễ Lưu Cảnh nhà tôi, thì đáng trách tôi sẽ phóng hỏa đốt cả nhà bọn họ! Tội này cũng liên đới đến cả anh đấy!"

Nói xong một câu cuối cùng, tặng cho người đang đau đớn sắp chết kia một ánh mắt đầy ghét bỏ, mới rời đi.

Trong góc, Thẩm Minh Phong hung hăng mắng một câu: "shit!". Không biết là đang mắng mình quá lơ là, hay còn là do việc gặp phải một cô gái dã man như vậy.

Một tay ôm lấy của quý, một tay lấy điện thoại ra, điên cuồng oanh tạc người phía bên đầu kia: "Hình Hạo Xuyên, mình con mẹ nó lần này thay cậu húng đủ vắn đen rồi!"

***** thỉnh thoảng làm tuyến phân cách OOX *****

Bên đầu kia, Hình Hạo Xuyên mới vừa nhận cuộc gọi liền nghe thấy một câu không đầu không đuôi này, anh nhú nhú mày, không đếm xỉa tới, lập tức cúp điện thoại.

Một mình Thẩm Minh Phong ở bên đó, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

"Tổng giám đốc, tiểu thư Nam Cung mới vừa rồi gọi điện thoại tới hẹn ngài dùng cơm". Thư ký gõ cửa đi vào báo cáo.

Hình Hạo Xuyên lật xem tài liệu mà chủ quản ở chi nhánh công ty mới vừa fax lại đây, không nhìn được nói: "Chuyện này còn cần phải tới xin phép sao? Tôi bỏ tiền ra mời cô đến đây rồi cuộc để làm cái gì?"

Nữ thư ký xinh đẹp lập tức chấn động, vội vàng gạt đầu dạ thưa: "Tôi sẽ về trả lời ngay bây giờ, là ngài đang bận họp.". Nói xong liền im lặng đóng cửa rồi đi.

Cô ta vốn cũng ôm ấp ý định muốn đến gần Hình Hạo Xuyên, nhưng sau đó mới biết, ông chủ của mình căn bản không giống với lời đồn, anh tuyệt tình, vô tâm, quả thật làm cho người ta phát sợ. Từ đó cũng không dám nữa giờ trò mờ ám nữa.

"Chờ đã.". Hình Hạo Xuyên chợt ngừng đầu lên nói.

"Tổng giám đốc, xin ngài chỉ thị.". Thư ký vội cung kính lên tiếng.

"Giúp tôi chuẩn bị một món quà nhỏ mà các cô gái trẻ vẫn thích.". Hình Hạo Xuyên ngẫm nghĩ một lát mới nói.

"Vâng", thư ký đáp lại, ngay sau đó liền đóng cửa lại rồi đi.

Về phần nguyên nhân, đưa cho người nào, đều không phải việc của cô ta, điều cần thiết ở đây chỉ là làm theo đúng lời phân phó của anh là đủ. Đây cũng là kinh nghiệm khiến cho cô ta có thể trụ lại công ty này tận hai năm. Còn về phần những cô gái vào Hình thị cùng một đợt với cô ta chỉ sợ sớm đã luân lạc tới chỗ nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 76: Bí mật của hoa hồng trắng.

Cầm trên tay món quà nhỏ mà thư ký mới vừa mua được, trong chiếc hộp đóng gói tinh xảo là một sợi dây chuyền, mặt đá Swarovski màu hồng trong suốt lấp lánh, đây chính là kiểu dáng mà những cô gái trẻ thích nhất.

Hình Hạo Xuyên nghĩ, đây coi như là quà bồi thường cho cô mà thôi.

Những tin tức giải trí đã bị phong tỏa toàn diện, trên những trang báo cũng chỉ có những tin tức thoáng qua không đào sâu bối móc như trước, nói cho cùng chuyện đối đầu với Hình thị cũng sẽ không có kết quả tốt, sẽ không ai chủ động đưa mình vào trước họng súng cả, mà Nam Cung Như trong khoảng thời gian này cũng không dám có thêm hành động gì, để tránh cho Hình Hạo Xuyên phát hiện ra.

Tô Lưu Cảnh cũng dần dần hồi phục, cho dù như thế nào, cuộc sống vẫn luôn luôn tiếp diễn, cô phải thật kiên cường mới được.

Mười năm trước, khi cha cô bị bắt giam, cũng đã từng bị người ta chỉ chỉ chỗ chỗ nói ra nói vào như vậy, lúc ấy không có người nào nguyện ý thu dưỡng bọn họ, một mình cô dẫn theo em trai đang sốt cao lang thang dưới cơn mưa như trút nước, khó khăn đi về phía trước, khi đó cơ hồ sống không nổi.

Vì thế chuyện hiện tại, có thấm thía vào đâu?

May mắn, ngày hôm qua cô đã đến thăm tiểu Diệc, y tá trưởng nói bệnh tình của thằng bé đang khôi phục từng bước, chỉ cần được chăm sóc tốt, sẽ không lưu lại bất kỳ di chứng nào.

Ở trong bệnh viện tiếp xúc với nhiều người, nên Tiểu Diệc cũng dần dần không còn bài xích người lạ nữa, thậm chí còn tìm được cả bạn để chơi cùng, tình huống của cậu bé kia so với Tiểu Diệc nhà cô cũng không khác nhau mấy, cũng có chương ngại về trí lực. Nhưng hai đứa bé này ở chung một chỗ, thậm chí khiến người khác không tài nào giải thích được vì sao chúng lại có tiếng nói chung, so với trước kia vui vẻ hơn nhiều.

Đứng ở dưới kính cửa sổ rộng lớn, khuôn mặt của cô đắm chìm trong ánh trời chiều sáng lạn, cả người được bao phủ trong một tầng ấm áp, trên mặt mỉm cười thân nhiên, lông mi dài khẽ run, tựa như cánh bướm muốn bay lên, từng chi tiết cũng bị phóng đại vô hạn, cô như vậy, đẹp mắt đến mức khiến cho người khác không dời mắt được, lại càng không nhẫn tâm đánh vỡ khung cảnh yên bình như nước này.

Cho đến khi Tô Lưu Cảnh phát hiện ra sự có mặt của Hình Hạo Xuyên, sự an tĩnh kia mới bị đánh vỡ: "Tiên sinh."

Hình Hạo Xuyên gật đầu nói: "Ừ."

Vừa định nói gì đó, khoe mắt của anh chợt liếc đến cành hoa hồng cô đang cầm trong tay, bên cạnh đó là bình hoa bằng pha lê, trong đó đã cắm hai đóa hoa hồng trắng kiêu diễm ướt át, trên mặt cánh hoa vẫn còn vương những giọt nước trong suốt, thật giống như nước mắt.

Sắc mặt của anh lập tức đại biến, âm trầm hẳn xuống: "Cô ở đây làm gì?". Trong giọng nói thật giống như đang nổi lên một cơn bão tố.

Bị sắc mặt hình sự của anh làm cho giật mình, Tô Lưu Cảnh đứt quãng nói: "Tôi. . . . . Tôi đang cắm hoa. . . . ." Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?

Hình Hạo Xuyên bước lên phía trước, đoạt lấy bông hoa hồng trong tay cô, mắt không ché giận dữ hét lên: "Ai cho cô động vào những bông hồng trắng này? ! Tại sao lại dám động vào chúng?". Trong ánh mắt chứa đầy hung dữ.

Những hoa hồng trắng tổng cộng 12 cây, mỗi một cây này anh đều tốn vô số tài lực cùng nhân lực mới phát triển được như bây giờ, không nghĩ tới hôm nay lại bị cắt mất ba cành, những cây hoa là Nhược Nhược để lại cho anh, cũng là kỷ vật duy nhất của bọn họ, tại sao cô ta lại dám làm như vậy? !

Bị thái độ của Hình Hạo Xuyên dọa sợ, Tô Lưu Cảnh mờ mịt đứng ở nơi đó, chỉ thấy anh vung tay lên, bình hoa pha lê kia liền hung hăng rơi xuống, phát ra một tiếng cực kỳ chói tai, vỡ tan tành.

Tô Lưu Cảnh không kịp tránh né, một mảnh thủy tinh sắc bén đã bay tới, suýt qua gương mặt của cô.

Tô Lưu Cảnh mở hai mắt thật to, chỉ cảm thấy từng cơn gió lạnh buốt ập tới, sau đó có cái gì đó nóng nóng từ gương mặt trào ra, theo đó, một giọt, lại một giọt nhỏ tí tách lên trên mặt đất, văng lên cả cánh hoa, từ màu trắng tinh liên biến thành một màu đỏ, vẫn còn mang theo cả mùi hoa nhàn nhạt, ...

Tô Lưu Cảnh ngơ ngác đứng ở đó, cơ hồ quên cả nhúc nhích, trong mắt chỉ động lại biểu tình đầy giận dữ kia của anh mà thôi.

Nghe được động tĩnh, nữ giúp việc Tiểu Nhân vội đi vào, nhìn thấy vết máu trên mặt Tô Lưu Cảnh, còn cả khuôn mặt đầy giận dữ của Hình Hạo Xuyên, bị sợ đến phát run cả người, ấp úng nói: "Tiên sinh, những bông hoa này là do ngày hôm qua tôi quên đóng cửa nhà kính trồng hoa nên ban đêm bị gió thổi gãy, không phải Tô tiểu thư. . . . ."

Ánh mắt của Hình Hạo Xuyên chợt tối lại, nhìn Tiểu Nhân đang run rẩy, âm trầm nói: "Là cô sao? Chú Bình, đuổi việc cô ta! Vĩnh viễn không cho phép thuê nữa!"

Tiểu Nhân vừa nghe xong, chân cũng mềm nhũn ra, quỳ xuống dưới chân Hình Hạo Xuyên khỏ sớ cầu khẩn: "Tiên sinh. . . . . xin Ngài tha thứ cho tôi. . . . . Tôi thật sự không cố ý. . . . . Tiên sinh van ngài bỏ qua cho tôi lần thứ nhất đi, tôi thề sẽ không bao tái phạm nữa. . . . ."

Người bị Hình gia sa thải, còn ai dám thuê nữa chứ? Cô ta đã tang nghe nói chị Bình trước sau khi bị đuổi, vẫn không tìm được việc làm, cuối cùng phải lưu lạc tới quán rượu tiếp khách, vì thế cô ta càng không thể vứt bỏ phần việc ở đây được.

Chú Bình nghe được lệnh lập tức dẫn người đến đem Tiểu Nhân lôi đi.

Tiểu Nhân sợ hãi kêu gào không dứt: "Tiên sinh! Tôi thật sự là không là cố ý đâu! Van cầu ngài đừng đuổi tôi đi. . . . ."

Mất thấy Tiểu Nhân sắp bị lôi ra ngoài, Tô Lưu Cảnh khẽ cắn răng, đứng ra nói: "Không phải cô ấy, là tôi không cẩn thận lúc chăm sóc đã làm gãy.". Tiểu Nhân mấy ngày trước ở bệnh viện vẫn hết lòng chăm sóc cô, cô vẫn luôn cảm kích cô ấy, không đành lòng nhìn thấy cô ấy phải chịu hậu quả như vậy. Huống chi, chỉ là vài cành hoa mà thôi, anh cần gì phải tức giận như vậy.

Đôi mắt sắc bén của Hình Hạo Xuyên càng sâu hơn, khẽ nhắm lại nhìn cô đầy nguy hiểm.

"Các người thả Tiểu Nhân ra, hoa là tôi cắt đứt, không đáng đến cô ấy.". Tô Lưu Cảnh thân nhiên nói, nhưng lòng bàn tay lại khấn nắm lại thật chặt. Vết máu đỏ tươi trên gương mặt trắng nõn càng thêm nổi bật.

Hình Hạo Xuyên siết chặt quả đấm, trầm giọng nói: "Cô nhất định che chở cho cô ta mà đối nghịch với tôi sao?"

Tô Lưu Cảnh bình tĩnh nhìn chăm chăm vào anh, không nói lời nào, cũng không hề lùi bước.

"Cô được lắm!". Hình Hạo Xuyên gằn từng chữ nói, ánh mắt âm trầm đến đáng sợ: "Cút! Tất cả đều cút ra ngoài cho tôi!"

Chú Bình thấy thế vội dẫn người đi xuống, không dám quấy rầy đến anh nữa.

"Tôi tiểu thư, cảm ơn cô. Hôm nay nếu không cô, tôi liền xong rồi.". Tiểu Nhân chảy nước mắt cảm kích nói: "Trên mặt của cô đang bị thương để tôi giúp cô xử lý."

Tô Lưu Cảnh mệt mỏi gật đầu nói: "Không có việc gì.". Nhưng trong lòng cứ một mực hồi tưởng lại cảnh tượng Hình Hạo Xuyên mới giận dữ vừa rồi.

Đề Tiểu Nhân giúp mình thoa thuốc, Tô Lưu Cảnh nghi ngờ hỏi: "Cũng chỉ là vài bông hoa thôi, tại sao anh ấy lại tức giận đến như vậy?"

Tiểu Nhân vội ngăn lại nói: "Cô ngàn vạn lần đừng nói như vậy, tiên sinh vô cùng quý trọng 12 cây hoa hồng trắng này đây."

Tô Lưu Cảnh không hiểu nhú mày hỏi: "Tại sao?"

Tiểu Nhân suy nghĩ một lát mới nói: "Tôi cũng không biết, năm ngoái tôi mới tới đây, di Lưu nói này đây là cấm kỵ, không cho phép hỏi."

Tô Lưu Cảnh nhìn mình trong gương, nhìn vào vết thương trên mặt, ngồi yên không nói lời nào: 12 cây hoa hồng trắng này, đến tột cùng cất giấu bí mật gì?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 77: Khúc mắc (một)

Thấm thoát đã đến giữa tháng mười, thời tiết đã trở lạnh, Tô Lưu Cảnh khoác áo vào, đi tới trong vườn hoa. Vết thương trên mặt vẫn còn hơi đau, trong đầu cứ quanh quẩn chuyện Hình Hạo Xuyên giận dữ ban sáng, cả người cứ như chìm trong bầu không khí hắc ám, làm cho lòng người sinh ra sợ hãi.

Đẩy ra cửa nhà kính trồng hoa ra, Tô Lưu Cảnh yên lặng đi vào vườn hoa hồng trắng được chăm sóc vô cùng cẩn thận tỉ mỉ này.

Ánh trắng nhàn nhạt như nước xuyên qua những tấm kính trong suốt, mang theo không khí mát mẻ vẩy lên cánh hoa hồng, giống như được khoác thêm một tầng lụa mỏng vậy.

Dưới ánh trắng, những bông hoa hồng mát mẻ hồn nhiên nhưng mơ hồ vẫn có vẻ lười biếng quyến rũ, giống như công chúa ưu nhã từ trong cung đình xa xôi đi đến vậy, vừa ngượng ngùng lại vừa toát lên vẻ cao quý, lại mềm mại như vậy, khiến lòng người không thể không yêu thích.

Đẹp dễ cao quý tựa như một giấc mộng, không trách được Hình Hạo Xuyên lại trân quý đến vậy.

Chỉ tiếc là ba cành đã bị bẻ gãy rồi, mất đi vẻ mềm mại vốn có, cành hoa khô héo còn đọng lại một chút lỏng, tựa như một giọt lệ.

Tô Lưu Cảnh cúi người xuống, vuốt ve những cánh hoa đẹp như thiên sứ này, xúc cảm mềm mại như ngọc từ đầu ngón tay lan tràn ra, thấm vào toàn thân.

Hoa hồng, có thể nói cho tôi biết, trên người của mày rốt cuộc đã cất giấu bí mật gì?

"Nhược Nhược!", Chợt một giọng nói đột nhiên vang lên phá vỡ cảnh đêm yên tĩnh.

Bất thành linh bị cắt đứt, Tô Lưu Cảnh giật nảy mình, vội quay đầu lại nhìn, liền thấy bóng dáng cao lớn của Hình Hạo Xuyên đứng ở cửa nhà ẩm trồng hoa.

Đôi con ngươi đen nhánh, lấp lánh ánh sáng giống như những vì sao sáng chói, trong nháy mắt vừa bùng lên vui vẻ nhưng ngay khi thấy rõ đó là cô, ánh sáng này lại như đồng loạt vỡ vụn, biến mất hầu như không còn, cuối cùng quy về một mảnh đơn sắc.

Lúc anh vừa mới đi tới, liền thấy một cô gái mặc váy trắng đứng bên bụi hoa đâm chìm dưới ánh trắng, chớp mũi nhẹ nhàng tựa lên trên mặt cánh hoa hấp thu hương thơm ngào ngạt, ánh trắng vẩy lên trên người của cô, xinh đẹp giống như hằng nga vậy. Trong nháy mắt anh liền cho rằng mình đã nhìn thấy được Nhược Nhược, hành vi quen thuộc như vậy, nụ cười thần nhiên quen thuộc như vậy, tình cảnh cũng quen thuộc giống như trước kia mỗi một lần đều như thế, vì thế anh liền mất khống chế nói lên cái tên đã chôn chặt dưới đáy lòng từ lâu.

Nhưng đợi đến lúc nhìn thấy rõ, mới phát hiện ra mình một lần nữa đã nhận lầm.

Tô Lưu Cảnh kinh ngạc nhìn anh, tay chân có chút luống cuống.

Cảm giác mất mát to lớn đè cho anh nhú mày thật chặt, lạnh lùng nói: "Cô ở nơi này làm gì?"

Đối mặt với trách cứ nghiêm nghị, trong lúc nhất thời Tô Lưu Cảnh không kịp phản ứng, rũ tay xuống nói: "Tôi. . . . ."

"Không phải tôi đã hạ lệnh, từ hôm nay nhà ẩm trồng hoa này, trừ nhân viên chăm sóc đặc biệt ra, ai cũng không thể tiến vào sao?". Hình Hạo Xuyên đi vào, nắm lấy cằm của cô hỏi, trong giọng nói tràn đầy ản giận. Nơi này, là chỗ mà lúc trước Nhược Nhược thích nhất, tại sao cô ta lại muốn tới phá hư? "Hay là cô còn muốn phá hết toàn bộ những cây hoa ở đây?"

Cầm bị nắm đến phát đau, Tô Lưu Cảnh bị buộc ngừng đầu lên đối mặt với con ngươi tràn đầy tức giận của anh, cắn răng nói: "Tôi không có!". Tại sao anh cứ nhất định phải nghĩ cô hèn hạ như vậy? Hay là nói, những bông hoa này ở trong lòng hân, so với cô còn quan trọng hơn gấp trăm gấp ngàn lần?

Q.1 - Chương 78: Khúc mắc (hai)

"Lập tức đi ra ngoài cho tôi!", lại bày ra dáng vẻ quật cường thế kia, cô không thể ở trước mặt anh ngoan ngoãn một chút sao? Vì có gì lại cứ muốn chọc giận anh?

Tô Luru Cảnh khiếp sợ nhìn anh chằm chằm.

"Lập tức rút ra ngoài cho tôi! Có nghe hay không!". Hình Hạo Xuyên nhìn vào ánh mắt trong suốt của cô, trong lúc nhất thời càng thêm phiền não.

Đây là nơi cuối cùng còn lưu lại để anh có thể hoài niệm về người đó, vì thế không cho phép bất kỳ kẻ nào đến đây khuấy đảo, vẫn đục!

Tô Luru Cảnh bị anh quát đến ngay cả đầu ngón tay cũng liên run rẩy, nỗ lực đè nén tâm tình đau đớn, gất gao cắn môi nói: "Dạ, tiên sinh.". Nói xong liền yên lặng cúi đầu đi ra ngoài.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, có thể nhìn thấy rõ ràng cánh môi bị cô dùng sức cắn chặt mà trở nên trắng nhợt, còn có cả đấy mắt ầng ậng nước nữa.

Thì ra là, cô ở trong lòng của anh không đáng giá một đồng nào.

Hình Hạo Xuyên thấy vẻ mặt yếu ớt nhưng vẫn còn giả bộ kiên cường kia của cô, phiền não trong lòng liền bốc lên đến đỉnh, anh không biết mình bị làm sao, có lẽ là do ở địa điểm này, có lẽ là do gương mặt quen thuộc đó, cả người không khỏi nóng ran, loại cảm giác này quả thật tồi tệ tới cực điểm.

Trong nháy mắt đi lướt qua nhau, anh chợt kéo cổ tay của cô lại, áp người cô lên ô cửa kính, ra sức hôn xuống.

Tô Luru Cảnh bất thành linh bị anh kéo lại, sau đó cả người lại nặng nề đập vào cửa kính, theo bản năng muốn hô lên, nhưng chưa kịp hô thành tiếng, chợt cánh môi lại bị áp xuống, cuốn lấy toàn bộ âm thanh ở trong miệng.

"Ừm!", bị tập kích vội vàng không kịp chuẩn bị, hai đôi môi dán chặt vào nhau, Tô Luru Cảnh kinh ngạc nhìn người đàn ông đang áp sát vào người mình chưa đến một cm kia, gương mặt lại cực kỳ anh tuấn, kinh tâm động phách hiển hiện ở trước mắt, từng chi tiết đều được khuếch đại hàng vạn lần, cơ hồ không tìm được một chút tỳ vết nào, để cho cô quên cả việc phải ứng đối như thế nào, chỉ ngây ngốc mặc anh muốn làm gì thì làm.

Trong mắt, trong lòng chỉ còn lại ánh mắt đen nhánh thâm thúy của ai kia.

Liền đó lại nghe được tiếng rống giận của anh đỉnh đầu truyền đến: "Ngu ngốc, nhắm mắt lại!"

Tô Luru Cảnh cúi mặt xuống, vội vàng nhắm nghiền mắt lại, mặt đỏ bừng lên.

Cái hôn của anh lại lần nữa rơi xuống, giống như gió táp mưa sa, khuấy đảo cả khoang miệng, hơi thở mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt cùng mùi hương bạc hà dịu dịu truyền đến, đầu lưỡi của anh mạnh mẽ cạy hàm răng của cô ra, liếm láp từng ngóc ngách trong miệng, thậm chí ngay cả một chút hô hấp cũng không để lại cho cô. Đôi môi bị mài đến phát đau, mùi máu tươi gất gao từ cánh môi lan tràn trong khoang miệng, giống như một ngọn đuốc đem cái hôn này đẩy lên cao trào, nóng bỏng hùng hực, như muốn nuốt hết tất cả.

Nụ hôn này cực kỳ bá đạo để cho cô hít thở không thông, bên trong giống như xen lẫn rất nhiều điều khó có thể miêu tả được. Máu tanh, bá đạo, phát tiết, khát vọng, thậm chí. . . . . Tựa hồ mang theo từng chút một, tương tự với một thứ gì đó gọi là bi thương.

Tô Luru Cảnh bị đau phát ra tiếng rên nho nhỏ.

Anh như thế này là thế nào?

Tại sao lại hành động như vậy, khiến cô cảm thấy thật xa lạ, xa lạ đến cơ hồ không nhận ra đây chính là người luôn lạnh lùng xa cách, cao cao tại thượng mà mình vẫn biết?

Cho đến khi sắp hít thở không thông, nụ hôn này mới chấm dứt.

Tô Luru Cảnh rốt cuộc đã được giải thoát, toàn thân mệt mỏi tựa vào trên người của Hình Hạo Xuyên, thở hổn hển, trên mặt không cần nhìn cũng biết là đang hồng đến đáng thương.

Người này cũng quá vô thường đi, lúc thì hung dữ với cô, lúc thì lại hôn cô, đến tận cùng là muốn làm cái gì?

Trên cổ chợt thấy nóng lên, đôi môi mới vừa xâm phạm khoang miệng lại bắt đầu rơi xuống, dùng sức mà mút, bàn tay đang nắm chặt cái eo nhỏ nhắn,

lại đường hoàng đưa vào trong quần áo của cô, dùng sức xoa nắn, bức cô bất lực phải thốt ra tiếng ngậm nga khe khẽ.

Người đàn ông này nắm rõ những nơi nhạy cảm của cô trong lòng bàn tay, còn cô chỉ như một con dê con bất lực mặc cho anh cần anh cứ lấy, mặc cho anh ra sức xâm lược.

Đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng lướt qua cổ của cô, lưu lại một vết nước dâm mịn, sau đó lại hướng lên trên cằm của cô, khẽ cắn, tiếp theo đó chính là gương mặt, giống như muốn lưu lại ấn ký của riêng anh ở khắp mọi nơi trên người cô, đánh dấu lãnh địa của mình.

Hồ hấp của anh càng ngày càng trầm đục, nóng bỏng phá thẳng vào trên mặt của cô, khiến cho toàn thân của cô run rẩy, tâm lại càng sợ hãi hơn, muốn dừng mà không dừng được.

Tô Lưu Cảnh cảm giác được cả cơ thể đã sắp không thuộc về bản thân cô nữa rồi.

"A!" Chợt, trên mặt liền đau xót, Tô Lưu Cảnh không nhịn được thốt lên tiếng kêu đau, thì ra là anh đã liếm lên vết thương trên gương mặt của cô, nước bọt thấm vào chỗ đó, khẽ co rút đau đớn, cô thờ hốt vì kinh ngạc, theo bản năng muốn lui về phía sau, lại bị kéo đến gần hơn.

"Dừng động!", Hình Hạo Xuyên ý thức được hành động của cô, liền dừng động tác lại nói.

Nhìn gò má mướt mà bóng loáng của cô, vết thương kia ở dưới ánh trăng trông cực kỳ chói mắt, giống như một bình hoa tinh mỹ lại đột nhiên bị người ta làm xước mất một đường, Hình Hạo Xuyên khẽ nhíu mày lại, ngón tay chạm lên bên má cô hỏi: "Rất đau sao?"

Nội tâm của Tô Lưu Cảnh khẽ run lên, thầm hỏi đây là anh đang quan tâm đến mình sao?

Hình Hạo Xuyên tựa hồ cũng ý thức được những lời này của mình quá mức mập mờ, những tình cảm như thế này không nên xuất hiện giữa hai người bọn họ, vì thế vội thả tay xuống.

Lúc này mới ý thức được mới vừa rồi anh ở nơi trong khu vực kỉ niệm của Nhược Nhược làm cái gì, chân mày ảo não nhíu chặt lại, có lẽ là do cảnh sắc đêm nay quá kiều diễm, cũng có lẽ là do cảnh vật này quá mức quen thuộc, làm cho anh nhất thời mất khống chế.

Bị anh đột ngột buông ra, toàn bộ yêu thương cùng với quan tâm đều biến mất, Tô Lưu Cảnh không hiểu nhìn anh, không biết nên làm thế nào.

Nhìn vào gương mặt trong trẻo như nước của cô, Hình Hạo Xuyên cố khắc chế mình không nên dâng lên dục vọng vào lúc này, liền lạnh nhạt nói: "Mau về bôi thuốc đi.". Chỉ nói một câu như thế, cũng không thêm giải thích gì, liền xoay người rời đi.

Giống như những chuyện vừa mới xảy ra đều là lỗi của cô cả, Tô Lưu Cảnh ngây ngốc đứng ở nơi đó, tay chân luống cuống, ngực như bị xé toang hoang, mơ hồ đau âm ỉ.

Đột nhiên, có một chiếc hộp nhỏ từ phía trước được ném đến, người đàn ông kia chỉ ngắn gọn nói: "Cái này, cho cô.". Sau đó không nói thêm một câu nào nữa, xoay người rời khỏi đó.

Tô Lưu Cảnh cả kinh, nhận lấy chiếc hộp được bọc rất tinh xảo, vừa mở liền nhìn thấy bên trong là một sợi dây chuyền mặt trái tim rất đẹp, viên pha lê màu hồng ở dưới ánh trăng quả thật giống như một bông tuyết được lấy ra từ trong nước, được xuyên qua một sợi dây bạch kim thanh nhã, vừa nhìn liền biết ngay giá trị của nó cực kỳ xa xỉ.

Tô Lưu Cảnh ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng của Hình Hạo Xuyên, trong lòng chợt sinh ra một tia ấm áp, khỏe mãi không nhịn được mà khẽ cong lên.

Đây không phải là đang bày tỏ đấy chứ, người đàn ông này thật ra vẫn. . . . . Để ý tới cô sao?

Nhưng khỏe mắt vừa liếc về những hoa hồng trắng nở rộ bên cạnh, niềm hân hoan trong lòng lại từ từ tắt ngấm, lông mi khẽ rung rung, đôi mắt nhàn nhạt u sầu.

Người khi nãy anh gọi là ai chứ? Mặc dù cô không nghe được rõ ràng, nhưng chắc chắn. . . . . Là tên của người kia. . . . .

Chẳng lẽ bí mật của những cây hoa hồng này chính là người kia. . . . .

Tô Lưu Cảnh âm thầm đau đớn, nhưng trong lòng cũng dần dần sáng tỏ nhiều điều.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 79: Nam Cung Như thật hèn hạ.

Giữa trưa ngày hôm sau, Hình Hạo Xuyên lại phá lệ về nhà ăn cơm, làm cho thím Bình và đám người hầu phải chạy đôn chạy đáo đi chuẩn bị.

Đây cũng là lần đầu tiên, hai người bọn họ cùng ngồi ăn cơm với nhau, Tô Lư Cảnh thận trọng len lén đánh giá Hình Hạo Xuyên, người đàn ông này, kể cả lúc ăn cơm cũng ưu nhã giống như một vị Thân Vương chốn cung đình vậy.

Tô Lư Cảnh lại nghĩ tới sợi dây chuyền mặt trái tim kia, hơi đỏ mặt.

Đang suy nghĩ nên mở miệng nói chuyện với anh như thế nào, tại sao lại đột nhiên trở lại, thì đúng lúc này thím Bình lại đi tới cúi người nói với Hình Hạo Xuyên: "Nam Cung tiểu thư vừa tới."

Tô Lư Cảnh cả kinh, không hiểu vì sao cô ta lại tới đây?

Trong mắt của Hình Hạo Xuyên lóe lên một tia suy tính, lạnh nhạt nói: "Mời vào đi."

Không bao lâu, một bóng dáng màu hồng uyển chuyển yếu đuối đi vào.

"Anh Hình, em đến hỏi thăm anh mấy lần, sao anh đều không để ý em hết vậy? Chẳng lẽ anh không còn thương yêu đứa em gái này nữa sao?". Nam Cung Như chu miệng lên làm nũng nói. Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy đầm hoa màu hồng nhạt phối hợp với khuôn mặt trang điểm hoàn mỹ không tỳ vết, quả thật giống y như một búp bê baby chính hiệu, là hình mẫu mà cánh đàn ông thích nhất.

"Có chuyện gì không?". Ấn tượng của Hình Hạo Xuyên đối với cô gái này thật sự không tốt, chỉ nhàn nhạt hỏi, sau đó tiếp tục ưu nhã ngồi ăn.

"Bác gái nói, mỗi ngày anh làm việc rất vất vả, nên muốn em tới đây giúp anh thư giãn một chút, nếu không sẽ rất mau già đấy.". Nam Cung Như nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ ngây thơ nói đùa.

Thím Bình ở một bên cung kính kéo ghế ra mời Nam Cung Như ngồi xuống, rồi lại gọi nữ giúp việc mang một bộ bát đĩa đưa tới.

Nam Cung Như cũng không khách khí, lập tức ngồi xuống bên cạnh Hình Hạo Xuyên, cũng không hề coi mình như khách.

"Anh Hình, đầu bếp nhà anh nấu ăn ngon thật, so với đồ ăn trong khách sạn còn ngon nhiều, về sau em có thể thường xuyên đến đây thưởng thức được không?". Nam Cung Như kiều mị ghé lại gần Hình Hạo Xuyên, chấp tay trước ngực khẩn cầu.

Cái câu hỏi này cực kỳ xảo diệu, cô ta cũng nghĩ qua, muốn tiến thêm một bước đến gần Hình Hạo Xuyên thì phải tìm cơ hội tiếp xúc với anh nhiều hơn, nhưng mỗi lần gọi điện thoại cho anh đều bị ngăn lại cho nên cô ta không thể không đưa ra hạ sách này. Muốn mượn lý do thức ăn ngon lại không ảnh hưởng đến toàn cục, không hề động chạm đến giới hạn của anh, đã thế lại còn có thể tìm được nhiều cơ hội đến gần Hình Hạo Xuyên hơn, quả thực là vẹn toàn cả đôi đường.

Hình Hạo Xuyên nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, tựa hồ chỉ đơn giản xác định ý tưởng kia, sau đó nhếch miệng nói: "Nếu em đã thích, vậy thì bảo chú Bình cho mượn đầu bếp đến nhà Nam Cung ba tháng thôi."

Nam Cung Như không nghĩ tới vừa mới bắt đầu liền bị chặn hết đường lùi như thế, sắc mặt tối sầm lại, rồi vội vừa cười vừa đứng lên nói: "Tốt quá, anh Hình, vẫn là anh đối với em tốt nhất.". Tuy nói thế nhưng trong lòng lại đang âm thầm cắn răng.

Chớp mắt một cái liền nhìn thấy Tô Lư Cảnh đang im lặng không lên tiếng ở bên cạnh.

"Vị này là. . . . . à, thì ra là em gái Lư Cảnh.". Nam Cung Như mỉm cười nói, nụ cười hết sức chuẩn mực, quả thật không ai có thể ngờ người con gái hung dữ cầm dao muốn rạch mặt cô trên sân thượng ngày hôm đó lại là cô ta, quả thực là hai người khác nhau mới phải.

Tô Lư Cảnh đối với chuyện đêm hôm đó, cho đến tận bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi, chỉ nhàn nhạt gật đầu coi như đáp lễ mà thôi.

"Chuyện thị phi lần trước tôi cũng đã nghe nói rồi, cô không sao chứ, cô ngàn vạn lần đừng để ở trong lòng, tôi cũng biết rõ cô không phải là người như vậy.". Nam Cung Như giả bộ quan tâm nói.

Tô Lư Cảnh chỉ cảm thấy càng ngày càng lạnh, gấp từng hạt cơm trong chén, tuy không có mùi vị gì nhưng vẫn cố nhét vào trong miệng.

Một bữa cơm chỉ có Nam Cung Như vừa hát vừa diễn, nghiêm nhiên xem mình như là nữ chủ nhân của cái nhà này.

Rốt cuộc thì bữa trưa trăm muộn này cuối cùng cũng kết thúc.

"Anh Hình, anh vội thì cứ đi đi, em muốn ở đây nói chuyện với Lư Cảnh một lát.". Nam Cung Như làm bộ quan tâm, nói xong liền thân mật lôi kéo Tô Lư Cảnh đi ra ngoài.

Tô Lư Cảnh muốn tránh đi, nhưng Nam Cung Như dùng quá nhiều sức, nên tránh không được, cứ như vậy bị kéo vào vườn hoa.

Hai người họ đứng ở trong vườn hoa giăng co, Tô Lư Cảnh cắn môi nghĩ: nơi này là nhà họ Hình, cho dù cô ta có muốn làm bậy thì cũng sẽ không thể tác oai tác quái được.

"Tô Lư Cảnh, thế nào rồi, gần đây có khỏe hay không?". Hình Hạo Xuyên vừa rời đi, Nam Cung Như lập tức lộ nguyên hình, giễu cợt nói.

Tô Luru Cảnh quả thật không thể hiểu được, tại sao có một vài người thế nhưng lại có thể giả bộ đến nước này.

"Không nhọc Nam Cung tiểu thư quan tâm, tôi rất khỏe.". Tô Luru Cảnh cắn răng nói, không muốn để cho cô châm chọc mình thêm nữa.

Nam Cung Như tuy mỉm cười, nhưng lời nói ra lại hết sức khó nghe: "A, rất tức giận đúng không? Đang suy nghĩ tại sao mọi người lại biết rõ chuyện cô nhảy xuống nước là do tôi làm hại, nhưng không có ai tới trách cứ tôi có đúng hay không?"

"Cô!", Tô Luru Cảnh vừa nghe cũng biết cô ta lại muốn nói những gì.

"Tô Luru Cảnh, cô thật quá ngu xuẩn! Kể cả anh Hình có biết rõ là tôi làm, thì anh ấy cũng sẽ không trách phạt tôi đâu, bởi vì sau lưng tôi chính là gia tộc Nam Cung, chỉ bằng một tình nhân không có danh tiếng gì như cô mà lại đi tuyên chiến với cả gia tộc Nam Cung, cô cho rằng anh ấy sẽ làm điều đó sao?". Nam Cung Như há hê tự đắc nói một tràng giống như bản thân mình đã là người thắng cuộc.

"Nam Cung Như, cô đừng có quá đáng!". Tô Luru Cảnh cũng nổi đóa.

Cho dù có biết rõ lời này là sự thật, nhưng là tại sao ngực lại đau đớn như vậy đây? Biết rõ rằng giá trị của mình không thể so sánh được với nhà Nam Cung, cũng sớm nên suy tính rõ ràng trọng lượng của bản thân, mà tiếp nhận sự thật.

Nhưng tại sao lý trí vẫn là không cách nào thuyết phục được thứ tình cảm đang trào dâng trong lòng?

Nam Cung Như khiêu khích tiến tới trước mặt cô nói: "Quá đáng? Người nhà Nam Cung chưa bao giờ biết hai chữ quá đáng này viết như thế nào."

Vốn cũng không muốn gây phiền toái cho cho Hình Hạo Xuyên, muốn nhẫn nhịn xong rồi thôi, nhưng không nghĩ tới Nam Cung Như lại gây sự vô lý đến thế, Tô Luru Cảnh cũng nhịn không được nữa, liền đáp trả: "Coi như anh ấy không quan tâm đến tôi, cũng sẽ không tiếp nhận cô, nếu không sẽ không lấy tôi ra làm bia đỡ đạn, đối với anh ấy, ít nhất tôi vẫn còn có chút giá trị, mà cô, cho dù danh gia vọng tộc nhưng cũng không có cách nào lấy được trái tim của anh ấy!"

Nam Cung Như thật không nghĩ tới người vẫn dễ mặc cho cô ta khi dễ lại dám phản kháng lại, nhất thời giận đến nói không ra lời: "Cô!". Sau đó liền vung tay lên muốn tát cô một cái.

Đáng tiếc lần này còn chưa chạm được vào mặt của cô liền bị ngăn lại, Tô Luru Cảnh kiên định nhìn cô ta, không hề sợ hãi nói: "Cô đánh tôi được một lần, đừng tưởng rằng có thể đánh được tôi lần thứ hai sao?"

Nam Cung Như cắn răng nghiêng lợi nhìn cô chăm chăm, từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng bật ra: "Cái đồ tiện nhân này! Cái nhà này, vị trí này, vị trí ở bên cạnh anh Hình, một ngày nào đó cũng sẽ thuộc về tôi, mà cô, sắp bị đuổi ra ngoài rồi, cứ chống mắt chờ xem."

Bất chợt, cô ta nhìn thấy cái gì đó, chân mềm nhũn ra, giả vờ túm lấy tay của Tô Luru Cảnh, sau đó cứ thế ngã nhào trên đất, rồi lập tức rên rì: "Ai ui, thật là đau."

Tô Luru Cảnh bị hành động bất ngờ làm cho kinh ngạc không biết làm sao.

Rồi lại thấy cô ta "Điềm đạm đáng yêu" đứng lên diễn: "Anh Hình, Luru Cảnh không phải cố ý, là tự em không cẩn thận ngã xuống, may có Luru Cảnh đỡ kịp, anh đừng trách cô ấy."

Tô Luru Cảnh cả kinh, vội quay đầu lại nhìn, quả nhiên Hình Hạo Xuyên đang đi về phía này.

Lại quay sang nhìn Nam Cung Như vừa giả vờ té ngã, lúc này mới nhận ra: Nam Cung Như thật tiện lợi dùng phương pháp này giả họa cho mình!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 80: Kế hoạch ác độc.

Hình Hạo Xuyên liếc mắt nhìn Nam Cung Như đang giả bộ đáng thương, lại nhìn sự kinh ngạc trong mắt của Tô Luru Cảnh, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Nam Cung Như tựa như "Đứng không vững", điềm đạm đáng yêu dựa vào người của Hình Hạo Xuyên nói: "Không phải Luru Cảnh đẩy ngã em đâu, anh Hình, anh đừng nên giận cô ấy."

Tô Luru Cảnh kinh ngạc nhìn Nam Cung Như. Cô gái này còn diễn đến nước này, quả thực là diễn đạo thị phi.

Hình Hạo Xuyên nhìn Nam Cung Như đàn tựa lên trên người mình, chân mày hơi nhíu lại: "Tô Luru Cảnh, xảy ra chuyện gì?"

Tô Luru Cảnh nhìn cô gái đang tựa vào trên người anh cười rất hả hê kia, siết chặt lòng bàn tay cái lại: "Tôi không có! Là cô ấy tự mình. . . . ."

Còn chưa nói hết, Nam Cung Như đã khổ sở rên lên một tiếng, cắt đứt lời giải thích của cô: "Chân thật là đau."

Tô Lư Cảnh giận đến nói không ra lời.

Nam Cung Như cắn môi, trên mặt vừa khổ sở, vừa đáng thương, quả thật làm cho người ta không nhịn được muốn ôm vào lòng vỗ về. Nam Cung Như "Nhịn đau" cầm tay Tô Lư Cảnh tay nói: "Lư Cảnh, đừng giận tôi có được hay không? Tôi biết lần trước trong bữa tiệc sinh nhật tôi cô bị người hãm hại, toàn bộ đều là của lỗi của tôi, tôi không nghĩ tới bọn họ lại đối xử với cô như vậy, tôi rất muốn can nhưng không thể ngăn được. Nhưng cô yên tâm, tôi đã tuyệt giao với mấy người đó rồi, sẽ không để cho bọn họ khi dễ cô nữa!"

Tô Lư Cảnh thấy cô ta ăn đứng đưng ngược nói thành như vậy, tức giận giăng tay ra đáp: "Nam Cung tiểu thư, đêm hôm đó rõ ràng là cô!"

Ngày đó rõ ràng là Nam Cung Như cầm lưỡi dao muốn rạch mặt cô, không nghĩ tới bây giờ lại có thể giả vờ hiền lành, giả bộ làm người tốt, cô gái này rốt cuộc lòng dạ ác độc đến cỡ nào!

Không nghĩ tới Nam Cung Như cũng không phủ nhận, vội khổ sở nói: "Là lỗi của tôi, đêm đó là lỗi của tôi, chỉ cần cô không tức giận nữa, thì tất cả đều là lỗi của tôi hết!"

Nhưng này loại đáp án này lại không có hiệu quả chút nào, ngược lại còn giống như đang nhân nhượng Tô Lư Cảnh cố tình gây sự với mình vậy, cũng đẩy cô ta vào tình cảnh vừa bị khi dễ, vừa bị hiểu lầm, lại còn tổn hại mà nhân nhượng đối phương nữa chứ. Còn khiến Tô Lư Cảnh không còn lời nào để nói.

Tô Lư Cảnh giận đến phát điên, nếu cô ta không đi khi ảnh hưởng quả thực là quá lãng phí nhân tài rồi!

Nam Cung Như sống trong hào môn hai mươi năm làm sao không thông hiểu cách nói chuyện xảo diệu này, một phen xảo ngôn liền phủ sạch chuyện đêm đó, ở một góc Hình Hạo Xuyên không nhìn thấy được, khóe môi khẽ nhếch lên nhìn Tô Lư Cảnh đầy mỉa mai: Tô Lư Cảnh cô còn có lời gì để nói sao? Muốn đấu với tôi, cô vẫn còn non lắm.

Tô Lư Cảnh tức giận không muốn nói thêm một câu nào nữa, xoay người muốn đi, lại bị Nam Cung Như kéo lại: "Lư Cảnh, cô thật sự không muốn tha thứ cho tôi sao? Tôi thật rất muốn làm bạn bè với cô mà."

Tô Lư Cảnh không muốn để ý tới cô ta nữa, dùng sức tránh ra, không nghĩ tới Nam Cung Như lại thuận thế té xuống, nặng nề ngã lên trên người của Hình Hạo Xuyên.

Nam Cung Như khóc thút thít không ra tiếng: "Lư Cảnh, cô thật chán ghét tôi đến vậy sao? Tôi đã nói rồi, sẽ không giành anh Hình với cô nữa, cô cùng với anh Hình mới chính là một đôi, tuy tôi rất thích anh ấy, nhưng tuyệt đối sẽ không phá hoại tình cảm của hai người. . . .". Cô ta nói một tràng dài ra vẻ cực kỳ đáng thương.

Tô Lư Cảnh gạt mình nhìn tay của mình, mới vừa rồi cũng không có dùng bao nhiêu sức lực, làm sao có thể dễ dàng đẩy ngã cô ta như vậy, hiển nhiên là cô ta lại đang diễn trò rồi!

"Cô!". Tô Lư Cảnh bị bức đến mức trăm miệng cũng không thể nói rõ, quay về phía Hình Hạo Xuyên nhờ giúp đỡ.

"Được rồi". Hình Hạo Xuyên lạnh lùng nhìn tình thế ngày càng phát triển, ngay sau đó quay sang nói với chú Bình ở sau lưng: "Chú Bình, nhanh đi chuẩn bị xe đưa Nam Cung tiểu thư đến bệnh viện kiểm tra."

Nam Cung Như lập tức sững sốt.

Mới vừa rồi cô ta diễn trò chỉ là vì muốn đem chuyện Tô Lư Cảnh rơi xuống nước hôm sinh nhật đó hoàn toàn phủ sạch liên quan, nhưng nếu thật sự bị đưa đến bệnh viện, vậy thì chuyện trạc chân vừa rồi không phải sẽ bị lộ sao?

Nghĩ thế liền vội nói: "Không cần đâu, cô em là viện trưởng bệnh viện thành phố, em có thể tự đi khám, không phiền tới chú Bình nữa."

"Đã như vậy, Tiểu Như, em nên sớm đi trị liệu đi, nếu không để thương thế nghiêm trọng hơn anh làm sao cần nói với bác trai Nam Cung chứ.". Hình Hạo Xuyên thật sự không thích mùi nước hoa nồng nặc trên người Nam Cung Như, chau mày lại không nhịn được nói.

Thủ đoạn nhỏ nhỏ như vậy, ở trước mặt anh tựa hồ quá mức đơn giản.

Nghe Hình Hạo Xuyên nói thế, ý tứ rõ ràng muốn đuổi cô ta đi đây mà. Nam Cung Như nhận ra kế hoạch hôm nay đã thất bại lần nữa, trong lòng giận đến cắn răng, nhưng ngoài mặt lại nói: "Vậy được, anh Hình, lần sau em lại đến thăm anh."

Đứt lời, đành phải ảo não rời đi trước.

Tô Lư Cảnh cảm kích nhìn Hình Hạo Xuyên, trong lòng cũng biết anh đang giúp mình giải vây, không khỏi thấy ảm áp nói: "Tiên sinh, cảm ơn."

Hình Hạo Xuyên gật đầu, nhàn nhạt đáp: "Ừ.". Ngay sau đó liền nói: "Chú Bình, chuẩn bị xe, tôi muốn đến công ty."

Nhìn theo bóng lưng rời đi của người kia, khóe môi của Tô Lư Cảnh không kìm được khẽ cong lên.

Người đàn ông này, thật ra cũng có chút dịu dàng, mặc dù anh không nói, nhưng có lẽ anh cũng có quan tâm đến cô, tin tưởng cô. . . . . Còn cả chuyện anh về nhà ăn cơm nữa, cũng là bởi vì cô sao. . . . .

Giận dữ đi ra khỏi nhà họ Hình, Nam Cung Như ngồi lên xe riêng của mình.

"Tiểu thư, tình hình như thế nào?". Nữ giúp việc Tiểu Liên tâm phúc bên cạnh Nam Cung Như liền hỏi.

"Tô Lưu Cảnh đáng chết, rốt cuộc có thủ đoạn gì, thậm chí ngay cả anh Hình cũng giúp đỡ cho cô ta!". Nam Cung Như tức giận nắm chặt tay lại, các móng tay được chăm sóc tỉ mỉ cắm thật sâu vào trong thịt.

"Vậy tiếp theo cô chủ định làm như thế nào? Buông tha sao?". Tiểu Liên lại hỏi.

"Buông tha?" Nam Cung Như liền hừ một tiếng nói: "Trong từ điển của Nam Cung Như chưa bao giờ có hai chữ buông tha này, tôi đã thích anh Hình tám năm trời, làm sao có thể buông tha chứ?"

Ngay sau đó liền bấm một dãy số nói: "Alo, anh họ à? Tìm mấy thuốc hạ giới theo dõi giúp em một người tên là Tô Lưu Cảnh, toàn bộ 24 giờ, nếu có tình huống thế nào lập tức gọi điện thoại cho em. Đúng rồi, thuận tiện giúp em bố trí mấy tương có thể tin tưởng được, em sẽ giữ lại phòng khi cần dùng đến."

. . . . .

"Tô Lưu Cảnh, mày đừng ý vào việc giả vờ thanh thuần mê hoặc lòng người, nếu tao hủy diệt hết những thứ thanh thuần đó của mày, thì mày nói xem anh Hình có còn đề ý tới mày nữa hay không?". Tắt điện thoại, Nam Cung Như cắn răng nghiêng lợi nói, trong đôi mắt xinh đẹp lóe lên tia ác độc.

Về mặt như thế, ngay cả Tiểu Liên cũng không kìm được mà rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 81: Quán bar (một)

"Tổng giám đốc, tin tức mà ngài cần chúng tôi vẫn đang điều tra, phát hiện hai năm trước đây, trước khi Tiểu tiểu thư biến mất xác thực đã gặp mặt với Hình lão phu nhân tại một quán cà phê, nhưng nguyên nhân cụ thể là gì thì vẫn chưa tra rõ được.". Tám từ bên đầu điện thoại kia bắt đầu báo cáo.

"Tiếp tục điều tra!". Hình Hạo Xuyên cúp điện thoại, phiền não vuốt vuốt mi tâm.

Anh đã từng hoài nghi, tại sao Nhược Nhược lại đột nhiên biến mất, cùng với thái độ của mẹ anh sau đó nữa, không nghĩ tới thì ra là hai người thật sự có liên quan.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho Nhược Nhược không thể không rời đi, hơn nữa còn ra đi không từ giả? Nhược Nhược, đến tốt cùng có bí mật gì, mà em không thể nói cho anh biết đây?

Nữ thư ký gõ cửa đi tới nói: "Tổng giám đốc, Chu tổng của điện tử Hải Hâm hẹn anh tối hôm nay cùng đi ra ngoài ăn cơm, vậy ý của anh thế nào ạ?"

Chu Vi Ngôn cũng có chút giao tình với anh, trước kia cũng thường đi chơi, sau khi kết hôn quan hệ của bọn họ cũng đã giãn ra nhiều, nhưng mặt mũi vẫn không thể không cho, Hình Hạo Xuyên gật đầu nói: "Được, cứ sắp xếp đi."

Chu Vi Ngôn mặc dù đã kết hôn, nhưng tật xấu vẫn không thay đổi, lại gọi mấy người bạn bình thường vẫn chơi với nhau đến, trước cùng ăn bữa cơm, sau đó lại đến quán bar nổi tiếng toàn thành phố quây một trận.

"Chu thiếu, chỗ này tựa hồ không phân cấp bậc? Sao không đi Nhất Hào?"

"Chắc! Mấy người các cậu thật sự không hiểu rồi, thường xuyên ăn mãi một món chắc chắn sẽ có thời điểm bị ê răng cho nên cần phải thay đổi khẩu vị. Đừng nhìn nơi này rộng rãi lẫn lộn, nhưng nỡ nữ ở đây so với Nhất Hào vẫn phóng khoáng hơn!", Chu thiếu đầy kinh nghiệm nói.

"Chu thiếu, không sợ con cộp cái nhà cậu bắt được, sẽ đại phát thần uy sao?", Thẩm Minh Phong cũng tới góp vui, bung ly rượu lên trên chọc.

Chu thiếu liền khoát tay, cười nói: "Cậu nằm mơ đi, đàn ông mà, đi ra ngoài xã giao xã giao là chuyện tất yếu, phụ nữ trời sinh đã là động vật phụ thuộc vào đàn ông chúng ta, giống như cái bật lửa, không cần biết cậu đắt giá hay đẹp mắt, nhưng dùng một thời gian dài sẽ khó tránh khỏi buồn chán, phải luôn thay đổi mới được, cái mới luôn luôn mang tới cảm giác mới mẻ. Đạo lý này, chỉ có tổng giám đốc Hình của chúng ta thấm nhuần nhất."

Đám người nghe xong lập tức cười rộ lên.

Hình Hạo Xuyên cũng không tức giận, chỉ cầm ly rượu xinh đẹp lắc lắc ở đầu ngón tay, thưởng thức những màn vũ điệu nóng bỏng của mấy cô nàng vũ nữ sexy.

Nhóm người bọn họ đều là những công tử nhà giàu sống an nhàn sung sướng, lại thêm tướng mạo khí độ đều bất phàm cho nên rất nhanh liền hấp dẫn không ít con mắt ưu ái của những cô gái ở đây.

Một cô gái ăn mặc khiêu gợi còn to gan ngồi lên đùi của Hình Hạo Xuyên, sau đó cầm ly rượu lên kiêu kỳ lẳng lơ mời anh uống, Hình Hạo Xuyên chỉ chau chau mày nhưng cũng không ngăn trở, hơi ngửa đầu lên uống hết cốc rượu kia.

Đám Chu thiếu, Thẩm Minh Phong cũng

CT

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 82: Quán bar (hai)

Cảm nhận được Tô Lưu Cảnh có gì đó không thích hợp, Tống Dĩ Hình liền hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì.", Tô Lưu Cảnh tránh né đáp, cố gắng khống chế tầm mắt của mình, không liếc về phía kia nữa, nhưng đôi mắt lại không hề nghe lời, cứ thế tập trung dõi theo người đàn ông kia.

Ngực như bị thứ gì đó chặn lại, hốt hoảng, ê ẩm

Tô Lưu Cảnh cơ hồ chạy trời chết.

"Cậu ấy sao thế nhỉ?", Tống Dĩ Hình hồ nghi nhìn theo bóng lưng của Tô Lưu Cảnh, trong lúc nhất thời vẫn không hiểu tại sao. Theo phương hướng vừa nhìn, mờ ảo không thấy rõ được cái gì. Nhưng trong góc đó hình như có một tên đàn ông mặc âu phục màu trắng đang ôm một nữ cười đùa, đây không phải là Thẩm Minh Phong "Bỉ ối" sao!

Rất tốt, lần trước không có đập rơi tiểu kê kê của anh ta cho nên hiện tại mới tới địa ngục nhân gian!

Tống Dĩ Hình bức tức, cầm chai bia lên khí thế hùng hăng đi qua bên kia.

Phía bên này, Thẩm Minh Phong đang rất cao hứng, từ lần trước bị cô gái quê kia đập một cú đoạt mệnh, phải nghỉ ngơi mất ba ngày, nhưng sau đó lại như bị cô ta nguyên rủa đeo bám theo vậy, cứ vừa lên đến trên giường liền nhớ ngay đến một cuộc kia, quả thật muốn chết mà, khó có khi được ra ngoài buông lỏng một chút, đang cười nói vui vẻ, bất chợt lại thấy một chai bia hùng hăng nện lên trên bàn.

"Gái quê?". Thẩm Minh Phong đưa mắt nhìn cô gái nửa đường xuất hiện này, quả thật tâm tình có chút phập phồng lo sợ.

Tống Dĩ Hình không vui, trợn mắt lên tiếng hỏi: "Tên bỉ ối nhà anh gọi ai đó hả?"

"Cô tới đây làm gì?" Thẩm Minh Phong bây giờ cứ nhìn thấy cô liền không tự chủ mà nhớ tới một cuộc đoạt mệnh kia, phiền não tới cực điểm.

"Tìm anh uống rượu!". Tống Dĩ Hình phóng khoáng nói, đầy vẻ khiêu khích.

Thẩm Minh Phong để mỹ nữ bên cạnh lui về phía sau, hai tay khoanh trước ngực nói: "Hừ, chi bằng cô sao?"

Tống Dĩ Hình đòi nào chịu bị xem thường như thế, liền quát lên: "Đừng có xem thường bà cô đây, hôm nay tôi phải giải quyết chuyện này, nếu anh thua, thì phải trình trọng nói xin lỗi ở ngay tại đây, hơn nữa còn phải tuyên bố trước mọi người rằng tôi không hề thích anh, từ đây hai chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì!"

"A!" Thẩm Minh Phong cười đáp: "Nếu cô thua thì làm thế nào?"

"Bà cô đây sẽ mặc cho anh xử trí!". Tống Dĩ Hình hùng hổ vỗ bàn nói.

Thẩm Minh Phong cũng khảng khái đáp: "Tốt! Chính cô nói đấy nhé, tôi thật muốn nhìn xem cuối cùng người nào phải cúi đầu trước người nào!"

Nói xong hai người trừng mắt nhìn nhau, hai đôi mắt tỏa ra tia lửa quả thật có thể đốt cháy được một góc phòng.

Đám người xung quanh liền vây sang xem náo nhiệt. Thẩm Minh Phong, một người vốn được xưng tụng là "Đại thiếu dụ dăng" lại bởi vì một cô nhóc mà

thay đổi tác phong, thật đúng là thú vị.

Tổng Dĩ Hình và Thẩm Minh Phong đều là người hiếu chiến, thích đánh nhau; thích gây gỗ, nhìn nhau ước chừng ba mươi giây, đợi phục vụ mang rượu đến, không cần hiệu lệnh, lập tức ăn ý cầm ly rượu lên uống ừng ực.

Người trong quán rượu chia làm hai phe, phe đầu coi trọng khí chất đẹp trai của Thẩm Minh Phong, một phe khác lại bị phong cách hiệp nữ của Tổng Dĩ Hình khuyh đảo, không khí trong bar nhất thời dâng cao, nóng đến đỉnh điểm.

Hình Hạo Xuyên ở một bên nhìn hai người đấu rượu tựa như trâu điên kia, chân mày khề nhú lại, cô bé này, tựa hồ đã gặp qua ở nơi nào, hình như là bạn thân của Tô Lưu Cảnh thì phải?

Mà hôm nay Tô Lưu Cảnh đã xin phép đi ra ngoài tham dự sinh nhật bạn, chẳng lẽ cô ấy cũng ở đây?

Trong lúc đó.

Tô Lưu Cảnh vẫn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, đi vào phòng rửa tay, lấy nước tấp lên trên mặt, rồi vỗ vỗ vào hai bên má cho mình tỉnh táo lại.

Nhìn bản thân mình trong gương, sắc mặt hơi tái nhợt, Tô Lưu Cảnh âm thầm cười tự giễu: thì ra là mức độ mình quan tâm đến anh ngay cả cô cũng không thể lường trước được?

Tô Lưu Cảnh lẳng lặng nhắm hai mắt lại, cho đến khi lấy lại dũng khí lần nữa mới đi ra khỏi đó, vừa bước ra liền nghe thấy bên ngoài thật náo nhiệt, còn có tiếng cổ động cổ gắng lên gì gì đó thật ồn ào, đang thắc mắc không hiểu thì đột nhiên có một bàn tay đặt lên bả vai của cô.

Tiếp đó là mùi rượu nồng nặc phả tới: "Tiểu mỹ nữ, đi uống với anh đây một chén nhé."

Tô Lưu Cảnh nhăn lại mày, muốn tránh né, nhưng người này đã say mất hết ý thức, nhưng vẫn không muốn buông tay, ngược lại càng thêm dây dưa lằng nhằng.

Bắt được cánh tay của Tô Lưu Cảnh le nhè nói: "Đừng vội đi như thế, anh mời em uống rượu không tốt sao?"

"Tiên sinh, xin tự trọng!". Tô Lưu Cảnh vừa nhìn người đàn ông này đã biết đây không phải loại người tốt đẹp gì, vội nghiêm nghị quát lên.

Người nọ đã say khướt, làm gì còn chút lý trí nào, thấy Tô Lưu Cảnh cự tuyệt như thế, liền lạnh mặt kéo thẳng cô về hướng nhà vệ sinh nam: "Tự trọng sao? Đừng có nhấc hai từ này ở trước mặt của tôi, chưa có người phụ nữ nào dám nói hai chữ ấy với anh đây cả. A, anh biết tổng rồi, em như thế là muốn cự tuyệt, hay còn là. . . . . hoan nghênh đứng không? Ha ha, không hồ là cô gái mà anh đây nhìn trúng, rất có ý tứ."

Nói xong liền nghiêng người sang muốn hôn lên mặt của cô.

Tô Lưu Cảnh cả kinh, vội liều mạng giằng co: "Buông tôi ra! Buông ra!"

Nhưng sức lực của đàn ông này quá lớn, căn bản tránh không được, một bàn tay khác còn đường hoàng sờ soạn lên mông cô, Tô Lưu Cảnh hét lên, giẫm lên chân của hắn ta một cái, thừa dịp người kia bị đau thả lỏng tay liền vội chạy ra ngoài.

Người đàn ông bị giẫm một cú đau điếng, hung hăng mắng một câu: "Fuck! Đồ kỹ nữ mà lại còn dám đập ông mày, tìm chết à!"

Nói xong liền chạy ra quyết bất bằng được Tô Lưu Cảnh đang kinh hoàng trốn chạy.

Tô Lưu Cảnh bị bắt trở lại, kinh hoàng nhờ người tới giúp đỡ, thế nhưng trong một môi trường hỗn tạp như thế, loại người nào mà chẳng có, chuyện như vậy hiển nhiên là đã thấy nhiều rồi, đi ngang qua nhìn thấy người kia là Thanh Long một đàn anh nổi danh trong giới hắc đạo, vậy thì còn ai dám ra tay cứu giúp nữa, vội bước nhanh tránh đi không muốn rước họa vào thân.

Thấy không có người nào chịu giúp đỡ, lòng của Tô Lưu Cảnh thoáng chốc lạnh như băng.

"Hừ! Kêu nữa đi, nhìn xem có ai chịu giúp mày không, lại dám đập ông đây, tối nay ông sẽ để cho mày nếm thử lợi hại như thế nào!". Thanh Long túm lấy quần áo của cô, bàn tay trắng kiện dùng sức xé toạc cổ áo của cô ra.

Tô Lưu Cảnh cố gắng hết sức giãy giụa nhưng vẫn không thoát được, liền há mồm cắn lên tay của hắn ta, cắn thật mạnh, cơ hồ như muốn cắn nát thịt của hắn ra vậy.

Thanh Long bị đau liền rú lên một tiếng như dã thú.

Tô Lưu Cảnh thừa dịp này liền cầm một bình cứu hỏa ở bên cạnh rồi dùng sức đập vào đầu của hắn ta.

Sau khi say rượu người đàn ông kia không được nhảy bén như bình thường, không kịp đề phòng liền bị đập một cú trúng đầu, ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Tô Lưu Cảnh nhìn hắn ta đầu đầy máu tươi ngã xuống đất, vẫn chưa tỉnh hồn, vội vàng ôm ngực chạy ra ngoài.

Nhưng chưa kịp chạy đi, đột nhiên có một bóng đen thoáng qua, cả khuôn mặt đều bị người ta bịt kín, rồi liền đó bị một mũi kim tiêm đâm vào cánh tay, Tô Lưu Cảnh còn không kịp giãy giụa, đã lâm vào hôn mê . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 83: Bị bắt cóc

Lúc Chu Vi Ngôn say khướt từ trong phòng rửa tay đi ra, mơ hồ nhìn thấy bóng lưng của Tô Lưu Cảnh bị mấy người đàn ông kéo đi.

"Ừa..!" cả người chìm trong cơn say, lắc lư nói: "Ah, hình như là người của Hình Hạo Xuyên, nhưng lại không giống. . . . .khác...! Tôi còn muốn uống..., còn phải uống. . . . ."

Chu thiếu vừa nói vừa nấc lên mấy cái, chân nam đá chân chiêu đi vào trong sàn nhảy.

"Tôi hình như. . . . . Mới vừa rồi nhìn thấy. . . . . Nấc! Cô gái kia của cậu đấy." Chu thiếu lão đảo nghiêng ngả đi tới, khoác lên vai Hình Hạo Xuyên, ngẩn ngơ nói.

Hình Hạo Xuyên chau chau mày, ý bảo cậu này của anh ta có ý tứ gì?

"Nấc! Chính là . . . . . Cái người mà tôi đưa cho cậu làm lễ vật đấy. . . . . Ha ha ha. . . . ." Chu thiếu nửa điên nửa say ngốc nghếch nói.

Mặt của Hình Hạo Xuyên liền biến sắc, đây cô gái đang ngồi ở trên chân mình ra, hỏi: "Ở đâu?"

"Cái đó. . . . ." Chu thiếu gõ gõ lên đầu, ngẫm nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra nổi.

Chợt, những tiếng huyền não từ phòng rửa tay truyền tới, nói là có người bị thương bất tỉnh.

Trong lòng Hình Hạo Xuyên chợt dâng lên dự cảm xấu, vội chạy tới nhìn: chỉ thấy một người đàn ông say rượu cường tráng đang ngã xuống đất, trên đầu máu tươi đang tuôn ra xối xả, một chiếc bình cứu hỏa dính vết máu bị ném ở một bên.

Mà trong tay người đàn ông đang ngất đi kia, nghiễm nhiên còn túm chặt một mảnh vải.

Hình Hạo Xuyên loáng thoáng nhớ lại, sáng sớm hôm nay đồ Tô Lưu Cảnh mặc tựa hồ chính là cái này.

Trong lòng chợt thấy căng thẳng, bận rộn tìm kiếm bóng dáng của Tô Lưu Cảnh khắp nơi, nhưng không nhìn thấy đâu, tựa hồ như đã bốc hơi vậy.

Lo lắng càng lúc càng trầm trọng, Hình Hạo Xuyên trở về bàn, kéo Tống Dĩ Hình hỏi: "Hôm nay không phải Tô Lưu Cảnh cùng đi với cô sao?"

Tống Dĩ Hình đầu rượu với Thẩm Minh Phong nên đầu óc đã sớm choáng váng, hai người họ uống tất cả mười mấy chai, bây giờ chẳng cảm giác được gì nữa, chỉ mấy mớ uống rượu, vừa rót còn vừa nôn ọe, nơi nào nghe được Hình Hạo Xuyên nói cái gì, chỉ ngây ngốc lặp lại: "Lưu Cảnh. . . . . Cùng đi. . . . . Tien nam! Bà cô đây đầu rượu với anh!"

Nói xong liền lão đảo té xuống, bên kia Thẩm Minh Phong thấy cô rót cuộc cũng ngã xuống, hà hề cười hai tiếng: "Ha ha! Tôi đã nói mà gái quê như cô. . . . . Làm sao có thể thắng được tôi. . . . ."

Còn chưa nói xong người đã ngã xuống theo.

Nhìn hai người họ say thành ra như vậy, căn bản không thể hỏi được cái gì, Hình Hạo Xuyên nhú mày, tức giận cầm điện thoại lên gọi cho Lưu Thừa: "Lập tức phái người đến đây, tôi hiện tại đang ở quán bar ‘Lan Dạ’. Thông báo cho chú Bình, lúc nào Tô Lưu Cảnh về nhà thì ngay lập tức phải gọi điện cho tôi."

Cúp điện thoại, sắc mặt của Hình Hạo Xuyên trầm ngâm khó đoán: nhìn hiện trường kia, có lẽ cô đã đã thương người đàn ông đó, nhưng tại sao vẫn chưa trở về, chẳng lẽ kinh sợ bỏ trốn? Không thể nào, Tống Dĩ Hình vẫn còn ở đây, cô ấy không thể nào bỏ bạn mình mà đi trước được. Vậy thì cô đã đi đâu?

Đáng chết, nha đầu này tại sao lại tới chỗ như thế chứ? Cô thật không sợ chết sao!

***** Thịnh thoảng làm tuyến phân cách OOX*XXOO *****

"Tiểu thư, người đã trối mạng tới, chúng tôi phải chăm sóc cho cô ta sau đó mới có thể tỉnh lại được.". Trong một kho hàng bí mật, tiếng của tên đàn ông không dễ nghe nịnh hót vang lên the thé.

"Có lưu lại sơ hở gì hay không?" Một giọng nữ bén nhọn hỏi.

"Tiểu thư yên tâm, chuyện này làm không chê vào đâu được. Trùng hợp là cái tên Thanh Long bắt hạnh thừa nước đục thả câu, bị đánh bể đầu vẫn bất tỉnh ở trong quán rượu, xem ra vận số của hắn quá kém, cho dù bên kia có tra ra cũng cho rằng là hắn ta làm, sẽ không nghĩ tới chúng ta đâu, xin cô cứ yên tâm", tên kia bảo đảm nói.

"Vậy thì tốt." Người phụ nữ tỏ vẻ cực kỳ hài lòng.

Ông kính tia gần hơn, gần hơn một chút nữa, liền thấy rõ ràng cái người ăn mặc hoa lệ vô cùng thực nữ đang hả hê kia chính là tiểu thư Nam Cung Như của nhà Nam Cung.

Nam Cung Như cúi người xuống, nhìn Tô Lưu Cảnh bị ném xuống đất giống như một món hàng kia, hai mắt bị bịt kín, quần áo thì xóc xếch, khoe miệng nâng lên một tia ác độc, móng tay tí mi thon dài được chăm sóc tỉ mỉ từ từ lướt qua cẳng cổ của cô, tựa hồ chỉ cần dùng thêm một chút lực, thì cái cổ mảnh khảnh này sẽ bị bẻ gãy ngay.

Tô Lưu Cảnh đang hôn mê, cảm thấy toàn thân vô cùng đau đớn, đầu đau như búa bổ, trong miệng khẽ rên lên, từ từ tỉnh lại.

Tên cầm đầu bang hội nịnh hót nói: "Con nhóc kia tỉnh rồi."

Nam Cung Như cười hả hê nói: "Không nghĩ tới cũng có ngày hôm nay, cuối cùng mày cũng rơi vào trong tay tao."

Tô Lưu Cảnh chỉ cảm thấy cả người vô lực, đầu đau như muốn nổ tung, trước mắt là một mảnh tối tăm, hai tay bị trói chặt ra đằng sau, giống như một con dê đực làm thịt bất lực co quắp nằm trên mặt đất, tư thế như vậy để cho cô cảm thấy bản thân đang lâm vào nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm.

"Nam Cung. . . . . Như? Cô là. . . . . Nam Cung như?" Tô Lưu Cảnh mờ mờ ảo ảo cảm thấy giọng nói này vô cùng quen thuộc, nên thử hỏi.

"Mày có chứng cứ không? Nếu không có chứng cứ thì đừng có ăn nói lung tung vu khống người khác.". Nam Cung Như vẫn như xưa vô tội nói.

"Cô muốn. . . . . Làm gì?" Tô Lưu Cảnh nỗ lực góp chút hơi sức, nhưng cả người cứ như bị rút sạch hết sức lực vậy, ngay cả miễn cưỡng ngồi dậy cũng không có cách nào, mơ hồ cảm thấy Nam Cung Như đang rất điên cuồng. Trái tim nhảy thình thịch trong lồng ngực, không biết nên làm sao bây giờ.

Nam Cung Như đứng lên, cao cao tại thượng nhìn cô, hừ lạnh nói: "Hiện tại mày còn có thể tìm ai tới cứu nữa hả?". Rồi sau đó cắn răng nghiêng lợi nói tiếp: "Đưa cô ta đến chỗ mộ Từ, phái thêm mấy người nữa ‘ phục vụ ’ cô ta thật tốt!"

"Dạ!" Mấy tên đàn ông cao lớn lực lưỡng lập tức tiến đến kéo Tô Lưu Cảnh từ trên mặt đất ngồi dậy.

"Đây là tiền của các anh, nhớ, niêm phong miệng của mình lại, nếu không chẳng cần tôi phải tìm đến tính sổ, mà anh họ của tôi cũng không bỏ qua đâu.". Nam Cung Như vừa lấy ra tiền, vừa uy hiếp nói.

Chỉ là đơn giản bắt trói cô gái mà lại có thể lấy được một số tiền lớn như vậy, đám người này nào dám có ý kiến, vội thấy tiền sáng mắt mà lên tiếng: "Vâng vâng, cô cứ yên tâm."

Nam Cung Như điên cuồng cười nói: "Tô Lưu Cảnh, hưởng thụ cho tốt đi, không phải mày vẫn thích quyền rũ đàn ông sao, tao sẽ để cho mày ở dưới thân bọn họ hưởng thụ, đồ tiện nhân đáng chết!". Cái gì thanh thuần, cái gì điềm đậm đáng yêu, tao muốn cho tất cả mọi thứ của mày đều bị vỡ nát ở trong tay tao!

Bị cưỡng chế kéo đi, Tô Lưu Cảnh giãy giụa hết rầm lên: "Buông tôi ra. . . . . Buông ra. . . . ."

Cô muốn chạy trốn, muốn tránh thoát, nhưng cả người không có một chút hơi sức nào, bị bọn họ nhấn tâm nhét vào trong một chiếc xe, lái đi mất. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 84: Rơi vào động quỷ.

Tô Lưu Cảnh bị trói, mắt cũng bị bịt kín, bị nhấn tâm ném vào trong xe, khẽ kêu đau, liều mạng giãy giụa, đứng dậy muốn chạy ra khỏi xe.

Người đàn ông to cao trông như hung thần ác sát liền tát cô một cái, mạnh đến nỗi cả đom đóm mắt, người cũng lệch sang một bên: "Mẹ kiếp! An phận một chút cho ông, mày cho rằng bây giờ vẫn có người chịu bỏ tiền ra bao à? Nói cho mày biết, nếu còn dám gây rắc rối cho tao thì ông đây sẽ giết chết mày rồi trực tiếp ném vào trong biển làm mồi cho cá!"

Tô Lưu Cảnh bị tên kia tát cho một cái hoa mắt chóng mặt, khoe miệng cũng rỉ máu, còn muốn tiếp tục giãy giụa, thì đã bị người nọ cầm băng dính màu đen niêm phong miệng của cô vào, sau đó liền ném vào trong cốp xe.

Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, Tô Lư Cảnh cảm giác như xương cốt của mình đã gãy lìa thành từng đoạn, mùi xăng nồng nặc bốc lên khiến dạ dày nhộn nhạo khó chịu, trong đầu rối như tơ vò, cứ quay vòng vòng.

Thuốc mê trên người còn chưa tan hết, lại bị hung hăng ăn một cái tát, đầu của Tô Lư Cảnh đau như búa bổ, cảm giác bản thân mình như đang chìm dần vào một cái đầm sâu không đáy cực kỳ sợ hãi, bọn họ rốt cuộc muốn mang cô tới nơi nào?

Mới vừa rồi ý của Nam Cung Như hình như là muốn đưa cô đến hộp đêm, không được, phải trốn đi, một khi đã rơi vào địa phương đó, làm gì còn có đường sống nữa?

Tại sao cô ta lại hận cô như vậy? Hận đến ngay cả một con đường sống cũng không muốn cho cô?

Thình thoảng lại có tiếng xe gào thét vụt qua bên tai, Tô Lư Cảnh ở cốp sau xe lăn qua lộn lại, tận lực va chạm vào thùng xe, muốn gây ra tiếng động để cho người khác chú ý tới nơi này. Nhưng vì bị trói rất chặt, mỗi động tác đều phải dùng hết toàn lực, nhưng lại bị tiếng động cơ ầm ầm nuốt mất.

Xe rẽ ngang rẽ dọc mấy lần, rốt cuộc cũng dừng lại, Tô Lư Cảnh bị xách ra ngoài, kéo lê trên mặt đất, lúc kéo qua bậc cửa thì đầu gối nặng nề va vào phía trên, con đầu gối lập tức truyền tới, nhưng cô vẫn cắn chặt răng nhẫn nhịn không kêu ra tiếng.

Sau đó cô bị bắt vào một gian phòng, một lần nữa lại bị ném xuống đất, miếng vải đen trước mắt rốt cuộc cũng được cởi ra, ánh sáng chói mắt ập tới, khiến Tô Lư Cảnh khó chịu híp mắt lại.

Cố gắng điều hòa một lúc, mãi sau mới nhìn rõ chỗ này.

Nơi này nhìn qua giống như tầng hầm, ánh sáng mờ mờ không rõ, chỉ có thể đại khái nhìn thấy bên cạnh mình có mấy người đàn ông hung dữ bặm trợn canh giữ, cửa ken két được mở ra, đi tới trước mặt cô là một đôi giày cao gót vô cùng đẹp.

Một người phụ nữ ước chừng hơn 50 tuổi mặt đầy nếp nhăn, lại còn trang điểm thật đậm, toàn thân ăn mặc giống như đang ở thời kỳ dân quốc lác lác cái móng mập mạp đi tới bên cạnh cô, sau đó bà ta ngồi xổm xuống, đưa tay cầm lấy mái tóc dài của cô, cất giọng cực kỳ khó nghe nói:

"Đây chính là hàng mới đưa tới sao, nhìn khuôn mặt đáng giá còn có thể, còn là gái trinh sao? Gân đây gái trinh cũng càng ngày càng hiếm, chỉ cần ra giá một chút thì đã lên tới mười vạn đồng, hiện tại Di Từ tôi đang cần loại hàng như thế.". Bàn tay đầy dơ của bà ta ra sức nắn bóp lên người của Tô Lư Cảnh, cuối cùng cũng sờ đến mặt của cô.

"Buông tôi ra!". Tô Lư Cảnh ảo não quay đầu đi, không để cho bà ta đụng vào mình.

"Ai ôi, còn cứng đầu sao, tôi cho cô biết, đã đến nơi này của lão nương, thì có muốn trốn chạy cũng không được, cho nên phải ngoan ngoãn mà nghe lời.". Di Từ hung dữ nói.

Bà ta là người có thâm niên trong nghề này, bên ngoài hay trong giới hắc đạo không ai là không biết danh hiệu của này của bà ta, hồi trước ba mươi tuổi cũng từng là bông hoa đẹp, nhưng sau lại đi theo một lão đại hắc bang, đáng tiếc lão đại này chưa đến hai năm trong một lần hỗn chiến bang phái đã chết rồi, cho nên bà ta liền đổi nghề, làm người giao dịch trong giới này, mọi người ai cũng gọi bà ta một tiếng dì Từ.

"Di Từ, ha ha, cô không phải là gái trinh đâu, nhưng đây chính là hàng mà người có tiền bỏ ra bao nuôi, công phu trên giường khẳng định không kém, nhìn gương mặt này của cô ta thật thanh thuần, mà phụ nữ đáng vẻ càng thanh thuần thì trong xương lại càng dâm dăng, rất hợp với khẩu vị của đàn ông.". Người kia ha ha cười lớn, nói ra những lời vô cùng thô tục.

Tô Lư Cảnh nghe xong càng kinh hãi, mặc dù cô ra vẻ trấn định, nhưng mặt đã trắng bệch cả ra.

Lần này không giống với lần rơi xuống nước kia, nhiều nhất chính là bị mấy đại tiểu thư kia khi dễ mà thôi, lần này thật sự quá nguy hiểm, nguy hiểm đến mức hậu quả của nó bản thân cô không có cách nào chấp nhận nổi.

"Cô ta là tình nhân được một đại gia bao nuôi? Vậy sẽ không lo có người đuổi theo tới đây?". Di Từ làm ăn ở nơi này nhiều năm như vậy, tất nhiên cũng có chút kiêng kỵ.

"Làm sao có thể chứ, người có tiền coi trọng nhất chính là mặt mũi, cũng chỉ là tình nhân bị mất tích, tìm thêm là được, làm sao có thể giống trống khua chiêng để cho người khác chế giễu chứ? Huống chi, bên trên đã có người chống lưng rồi!". Tên cầm đầu chẳng hề để ý nói huých toẹt ra.

Di Từ nghiệm hàng xong, vỗ vỗ tay đứng lên, lấy ra một xấp tiền nói: "Được rồi, lần này cảm ơn cậu, đã đưa đến cho tôi một món hàng miễn phí, chỗ này có chút tiền, dì Từ mời mấy anh em cậu uống rượu."

Mấy người đàn ông kia có thể lấy tiền của cả hai phía, vội cười hi hi cảm ơn, sau đó kéo nhau rời đi.

Móng tay đỏ tươi của di Từ khẽ vạch lên trên mặt của Tô Lư Cảnh, thao túng nói: "Mặt còn rất tốt, như thế này chỉ cần trang điểm một chút, mặc thêm quần áo hở hang kêu gọi, vẫn còn có thể kiếm được giá hời."

"Buông tôi ra! Cứu mạng!". Tô Lư Cảnh càng ngày càng thấy sợ, theo bản năng liền la lên. Không biết phải làm thế nào bây giờ?

"Con bà nó, chán sống rồi hả! Cứu cái rắm mà cứu, đã đến chỗ này thì bà đây chính là mạng của mày!". Di Từ túm tóc của cô, mắng một tràng, sau đó

còn tát cho cô hai cái bạt tai, nỏ cả đom đóm mắt, lần này đầu nặng nề bị đập vào cạnh ghế, nhất thời hoa mắt chóng mặt muốn ngất xỉu. Dì Từ nặng nề hừ một tiếng, rồi phân phó cho người bên cạnh: "Trông coi cô ta cho kỹ! Đến sáu giờ, hãy đưa cô ta đến cửa số bảy! Chuẩn bị tham gia buổi đấu giá tối nay !. Sau khi cần dặn xong liền lắc mông đi ra ngoài.

Tô Lưu Cảnh đầu đón nằm xụi lơ trên mặt đất, trong lòng vừa là đau, vừa nóng nảy, vừa tuyệt vọng.

Hai cô gái kia đi tới đỡ cô dậy than thở nói: "Vừa tới đây ai cũng đều như vậy, về sau quen là tốt thôi, đối nghịch với dì Từ cũng chỉ chịu thua thiệt mà thôi."

Tô Lưu Cảnh quật cường tránh né bàn tay của bọn họ, gắt gao nhắm chặt hai mắt.

Làm thế nào mới tốt đây? Cảm giác kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay hoá ra là như vậy! Tô Lưu Cảnh lần đầu tiên cảm thấy tuyệt vọng như thế, nước mắt bất lực từ trong khóe mắt khép chặt từ từ chảy ra.

Hình Hạo Xuyên, anh đang ở đâu? Anh đang ở đâu. . . . .

Anh có nghe được tiếng em gọi không? Anh có biết em bị bắt cóc hay không? Hay là, vẫn đang ngọt ngào ôm ấp người khác?

Cứu em. . . . . hãy tới cứu em. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 85: Bán đấu giá (một)

Kể từ buổi tối hôm Tô Lưu Cảnh mất tích, hiện tại vẫn chưa tìm được, mười tiếng đã trôi qua, nhưng vẫn không thấy tung tích đâu cả.

Hai tay của Lưu Thừa chấp trước người, kính cẩn nói: "Chúng tôi đã đi kiểm tra những camera ở quán bar, liền phát hiện tối hôm qua tầm tám giờ 53 phút có ba người đàn ông mang một cô gái đang hôn mê đi ra khỏi đó, sau đó lên một chiếc xe rồi đi, nhưng lúc đó ánh đèn rất tối, những người đó lại luôn cúi đầu, căn bản không nhìn rõ mặt, nên không biết rốt cuộc là người ở đâu."

"Biển số xe thì sao?", Hình Hạo Xuyên tiếp tục hỏi.

Lưu Thừa liền trả lời: "Biển số xe là giả , chủ xe chân chính là một gã giáo viên tiểu học, ngay cả hình dáng của xe cũng không đồng dạng, cho nên. . . . ."

Ngón tay của Hình Hạo Xuyên gõ gõ trên tay ghế, yên lặng thật lâu mới nói: "Cậu cho là người nào làm?"

Lưu Thừa đẩy gọng kính lên đáp: "Dám động đến người của ngài cũng không nhiều, nhưng cũng không loại bỏ có vài người quá mức ngu dốt, muốn vượt râu hùm." Lưu Thừa châm chọc nói, thấy Hình Hạo Xuyên không có bất kỳ phản ứng nào liền giọng, nắm đấm lên ho khan hai tiếng, ngẫm nghĩ một lát mới nói: "Nhưng, có lẽ còn có một người khác. . . . ."

***** Thịnh thoảng làm tuyến phân cách OOX**XXOO *****

Thuốc mê ở trên người rốt cuộc cũng tiêu tán hết, Tô Lưu Cảnh ngồi dưới đất thở hổn hển, trên người mồ hôi đầm dề, cô đã bị nhốt ở cái phòng dưới đất này đã hơn mười tiếng, kể từ lúc khôi phục chút hơi sức cô liền bắt đầu nghĩ đến các biện pháp để tự cứu mình.

Nhưng toàn bộ tầng hầm trừ này cánh cửa nhỏ như mắt mũi có người canh chừng ra, chỉ còn có một mẫy thông gió ở ngoài cửa sổ, không có bất kỳ phương tiện nào để liên lạc với bên ngoài, mà ngay cả cái lỗ thông khí ngoài cửa sổ cũng đã sớm bị đóng đầy đinh lớn nhỏ để phòng người bên trong chạy trốn, chỉ chừa lại một cái ô nhỏ xíu ngay cả đứa bé cũng rất khó chui qua.

Cô cố gắng thử trong mẫy tiếng, cũng chỉ hơi lung lay miếng gỗ một chút, mệt đến nỗi ngay cả cử động cũng không nổi.

Bữa cơm trưa được người ta mang tới vẫn để nguyên ở trên bàn thấp, Tô Lưu Cảnh tuy rất đói nhưng lại không dám động đến, cô nhớ trước kia đã từng nghe người ta nói, ở những nơi như thế này vì phòng ngừa người ta chạy trốn, trong thức ăn hoặc là trong nước uống thường sẽ trộn lẫn một ít thuốc mê. Cho nên cho dù cô có đói khát thế nào cũng không thể ăn, nếu không thật sự không thể cử động được.

Suốt một đêm cô không hề chớp mắt, toàn thân mệt mỏi rã rời, nếu không phải dựa sự kiên trì, chỉ sợ rằng cũng sẽ buông xuôi hoàn toàn .

Làm thế nào bây giờ? Hình Hạo Xuyên chắc cũng đã biết cô bị mất tích rồi, nhưng anh có đoán được là do Nam Cung Như làm không?

Coi như anh có đoán được Nam Cung Như làm, thì anh sẽ nguyện ý vì cô mà trở mặt với nhà Nam Cung chăng?

Chỉ còn mấy tiếng nữa là đến sáu giờ tối rồi, cô thực sự chỉ có thể ngồi chờ chết hay sao?

Muốn cô trở thành loại phụ nữ dơ bẩn không chịu nổi kia, tuy không muốn tiếp nhận, nhưng nếu cô xảy ra chuyện thì tiểu Diệc sẽ làm thế nào? Tiểu Diệc không có ai chăm sóc, lẻ loi hiu quạnh ở trên cái thế giới này biết phải làm sao?

Liên tiếp mấy vấn đề đưa ra làm cho thần kinh của cô căng ra như dây đàn.

Ai có thể nói cho cô biết, hiện tại đến cùng có thể làm gì đây?

Vào lúc năm giờ chiều, cánh cửa đóng im ỉm cả ngày rốt cuộc cũng được mở ra, sau đó hai cô gái mà Di Từ đã phân phó bước vào, một người trong đó trẻ tuổi hơn đi tới nói: "Đi theo tôi tắm rửa sạch sẽ một chút đi."

Tô Lư Cảnh ngạc nhiên, dĩ nhiên biết việc tắm rửa sạch sẽ ở đây là có ý gì, thời gian trôi qua nhanh như vậy sao, thấy các cô ấy đi tới, Tô Lư Cảnh vội giãy giụa, nhưng vẫn bị cưỡng chế lôi ra ngoài, bị cởi bỏ toàn bộ quần áo sau đó cho vào trong bồn tắm kì cọ thật sạch, sau đó lại bắt buộc mặc lên một bộ váy ngắn màu đen, ngắn đến nỗi ngay cả bắp đùi cũng không giấu được.

Lúc này cũng đã gần đến giờ, Di Từ là lướt đến xem tình hình thế nào, thấy Tô Lư Cảnh vẫn chưa chết tâm mà giùng giàng, liền nói: "Sao còn chưa ngoan ngoãn thế, bịt miệng cô ta lại cho tôi, cứ làm theo như quy củ. Buổi đầu giá sắp bắt đầu rồi, đừng để cô ta gây ra bất cứ rắc rối gì."

Một tên đàn ông diện mạo bỉ ổi đáp một tiếng, sau đó cười ha ha, trên tay cầm một cây châm đồng đi tới, nói: "Tiểu mỹ nữ đừng sợ, đánh cái này vào, bảo đảm tối hôm nay cô sẽ dục tiên dục tử. . . . ."

Cô cũng đã đoán được đây là đồ gì, liền trừng to hai mắt vùng vẫy, nhưng chỉ cảm thấy trên cánh tay như bị kiến cắn một nhát, ngay sau đó cả người mềm oặt đi, vô lực mà run rẩy ngã vào phía sau. . . . .

Đúng sáu giờ.

"Kính thưa các quý vị khách quý, chương trình ‘ sùng vật của đêm ’ bây giờ xin được phép bắt đầu, hôm nay mười món hàng ở nơi này toàn bộ đều là hàng mới, vẫn theo quy củ cũ, người nào trả giá cao người đó được.". Di Từ đã thay một bộ sườn xám màu đen đứng trên sân khấu, hướng về phía mấy trăm tân khách phát biểu khai mạc.

Căn phòng không tới trăm mét vuông ở dưới lòng đất này, được bố trí thành nơi tổ chức những buổi đấu giá nho nhỏ, những người ở dưới sân khấu mỗi một người đều có sắc thái riêng, từ quần áo họ mặc trên người cũng nhìn ra được đây đều là người của giới thượng lưu hoặc là người đứng đầu Hắc bang, trong đó cũng không thiếu một hai vị khách đặc biệt. Nếu không cũng không thể nào có cơ hội ngồi ở chỗ này, vì phòng ngừa thân phận của mình bị tiết lộ đi ra ngoài, nên bất cứ ai tham gia buổi đấu giá này cũng đều đeo mặt nạ, tránh những phiền phức không đáng có. Mà mỗi một người có thể đi tới phòng đấu giá này, đều phải có chiếc thẻ VIP đặc biệt.

Phòng đấu giá dưới lòng đất này mới được xây dựng mấy năm gần đây, nhằm thỏa mãn cảm giác kích thích cho những vị khách ngày càng khó tính, cho nên hấp dẫn càng ngày càng nhiều người phía trước.

Người bị mang ra đấu giá đều là những thiếu nữ xinh đẹp, mỹ lệ thậm chí còn có một hai người thiếu niên mảnh khảnh gầy yếu nhưng cũng rất đẹp trai, từng người một bị mang ra đấu giá, cho đến khi Di Từ đọc một mã số: "Số bảy."

Sau đó ngay phía trên sân khấu, một chiếc lồng sắt chậm rãi thả xuống, bên ngoài được phủ một mảnh vải màu đỏ tươi, nhẹ nhàng tung bay phấp phới, đem người bị nhốt ở trong lồng loáng thoáng rập rờn lộ ra một phần da thịt trắng nõn, làn da trắng cùng với chiếc lồng đen và vải tơ màu đỏ, tạo thành tiên minh đối lập, trông càng thêm sắc tình, quả thật làm cho người ta không nhìn được phải suy đoán rốt cuộc bên trong là một một báu vật như thế nào .

Buổi đấu giá tiến hành đến thời điểm này, vốn đã hơi nhợt nhạt, đột nhiên nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người lại trở nên háng hái, nhất thời vô số cặp mắt bắn tới chăm chú nhìn vào cái lồng sắt kia, bầu không khí cũng lập tức nóng lên trông thấy.

Di Từ hài lòng khi nhìn một màn mình đã tỉ mỉ bố trí nhận được hiệu quả rất tốt, quả thật có thể tiên đoán được một số tiền lớn đã nằm chắc trong tay, sau đó liền nhanh chóng rút mảnh vải đỏ phủ ở bên trên ra.

Chỉ nghe thấy khắp cả căn phòng nhất thời không huyên mà cùng vang lên những tiếng hít vào thật sâu của đám quan khách.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 86: Bán đấu giá (hai)

Tô Lư Cảnh bị một mũi tiêm kia làm cho xụi lơ, chỉ cảm thấy mỗi một chỗ trên cơ thể đều như có ngàn vạn con kiến đang bò, sau đó xuyên thấu qua da, cắn vào trong thịt, vừa tê vừa đau, nhiệt độ trên người dần dần tăng cao, cứ như bị tưới lên người một thùng rượu, chất còn biến thành ngọn lửa thiêu đốt bùng bùng, ngay cả hít thở cũng không thông.

Sau đó lại bị kéo vào bên trong một cái lồng, còn bị kéo lên giữa không trung, còn phủ một tấm vải đỏ ra ngoài nữa.

Cô tựa hồ vẫn còn nhớ rõ mình là người nào, còn nhớ rõ chỗ này là nơi như thế nào, nhưng tựa hồ lại như không nhớ rõ gì cả, đại não hoàn toàn trống rỗng, thần trí mơ hồ dạo chơi giữa không trung.

Chỉ cảm thấy rất khó chịu, toàn thân đều khó chịu, từng tế bào đều đang kêu gào, nóng lên, cổ họng khát khô, giống như đang khát vọng thứ gì đó, vừa nóng lại vừa đau, vừa khó chịu nên cả người không ngừng được mà run rẩy.

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng vang chói tai, đâm thẳng vào thần kinh của cô như sắp đứt ra, không để cho cô không ngừng uốn éo thân thể để có thể dễ chịu hơn một chút.

Lúc tấm vải đỏ mở ra, cảnh tượng mà mọi người nhìn thấy chính là một cảnh này: chỉ thấy trong lồng sắt đen to lớn, chỉ có một cô gái xinh đẹp mặc váy ngắn bằng tơ lụa bó sát người, uốn éo không ngừng, đường cong hoàn mỹ thật nổi bật, bộ ngực tròn trịa, vòng eo mảnh khảnh cùng với cái mông mượt mà, bắp đùi thon dài không tiếc rẽ chút nào lộ ra hoàn toàn, trên làn da trắng nõn như tuyết lộ ra một tầng phấn hồng thật mỏng, quả thật vô cùng mê người khiến cho người ta không nhịn được muốn nuốt ngay cô vào trong bụng.

Cảnh tượng càng ngoạn mục lôi cuốn hơn đó chính là, vẻ mặt của cô gái vừa hồn nhiên lại vừa dụ hoặc, bởi vì tác dụng của thuốc mà đôi mày thanh tú vô ý thức nhíu lại, cánh môi màu hồng khó chịu mím thật chặt, khuôn mặt hồng rực lên, bị nhốt ở trong lồng sắt chẳng khác gì con mèo bị giam ở trong lồng, đang chờ đợi chủ nhân đến cung chiều.

Chỉ mới nhìn một thoáng thôi, nhưng những ham muốn từ trong thân thể lại dễ dàng bị gọi lên.

Di Từ thật không nghĩ tới một màn này còn hiệu quả tốt hơn nhiều so với dự đoán, gương mặt đầy nếp nhăn cười nhiều đến nỗi sắp sửa trở thành cúc hoa, hải long bắt đầu buổi bán đấu giá: "Các vị tiền sinh, đây là số 7 của hôm nay, xin mời các vị ra giá, buổi bán đấu giá bắt đầu! Giá khởi điểm là một vạn!"

Một vạn, chỉ mua một buổi tối, giá tiền này vốn cũng không coi là thấp, nhưng mới vừa báo ra, ngay sau đó đã có người tăng giá: "Ba vạn!"

Đã có một lần tức sẽ có lần thứ hai, ba vạn đồng kia chỉ trong vòng mười phút liền bị tăng thành mười vạn.

Trong lồng sắt, Tô Lưu Cảnh càng ngày càng bị ngấm thuốc, thần trí cũng đã biến mất, hoàn toàn bị thuốc mê chi phối, trở thành tù binh của nó, trong miệng vô ý thức phát ra những tiếng rên khe khẽ.

Tiếng rên khe khẽ này, trở thành một mối lửa khiến cho cuộc đấu giá càng thêm gay gắt, một người đàn ông mặc âu phục màu đen ngồi ở bên tay phải, vẫn luôn ngồi yên như vậy không hề lên tiếng, cũng không ngăn được cả đồng người đang ra sức ồn ào trả giá, anh nhàn nhạt giơ tay lên, thuộc hạ sau lưng lập tức thay anh nói: "Hai mươi vạn."

Giá hai mươi vạn vừa ra, trong phòng nhất thời lâm vào thẫn thức.

Mặc dù cô gái này rất tốt, nhưng bỏ ra hai mươi vạn chỉ mua được một đêm, tựa hồ có chút cao, người đấu giá cũng vì thế mà giảm xuống rất nhanh.

Người đàn ông kia có lẽ đã rất không bình tĩnh rồi, cặp mắt dưới chiếc mặt nạ vọt lên một tầng hắc khí nồng nặc, ngoắc ngoắc tay nói thẳng: "50 vạn!", rất muốn nhanh chóng kết thúc cuộc đấu giá này.

Vừa dứt lời, di Từ quả thật rất muốn kích động rồi, vội vàng nói: "Vị tiền sinh này ra 50 vạn, 50 vạn còn có ai muốn ra giá cao hơn không?". 50 vạn, giá tiền này so với trước kia tăng lên những mười lần, di Từ quả thật muốn đưa tay ra cầm lấy chi phiếu rồi.

Toàn hội trường cũng yên tĩnh lại, không người nào nguyện ý bỏ một đồng tiền như vậy cho một cô gái thể này.

Một giây trước khi mở miệng đồng ý, thì đột nhiên một người đàn ông trong góc lúc trước cũng không hề tham gia đấu giá chợt nói: "55 vạn."

Người đàn ông mặc tây trang màu đen đưa mắt nhìn người kia một cái, tựa như đang quan sát thân phận của đối thủ, chính miệng ra giá: "70 vạn."

"75 vạn." Người đàn ông trong góc tiếp tục trầm tĩnh nói, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn vào Tô Lưu Cảnh ở trong lồng không chớp.

Về điên cuồng trong mắt người mặc tây trang màu đen càng tăng lên vùn vụt, cả người cũng tán mát ra về lạnh lùng khốc nghiệt: "90 vạn."

Người đàn ông trong góc lần này có chút chân chừ, nhưng vẫn tiếp tục nói: "95 vạn."

Người kia âm trầm nheo mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng siết chặt thành ghế bên cạnh nói: "Một trăm vạn." Mà thuộc hạ vẫn đi theo anh không biết từ lúc nào đã lặng lẽ lui xuống.

Mấy chữ này vừa thốt ra, toàn thể hội trường cũng trở nên chấn động, một trăm vạn, đừng nói nơi này còn có chín sừng vật nữa, ngay cả bao trọn hộp đêm này cũng đủ nữa là, thế mà người đàn ông này lại không thêm đề ý chút nào nói ra khỏi miệng, chắc hẳn thân phận của anh ta cũng không hề đơn giản.

Người đàn ông trong góc tựa hồ còn muốn tiếp tục đấu giá, nhưng đột nhiên sau lưng lại xuất hiện hai người đàn ông xa lạ, liền đó là một vật lạnh lẽo đặt

lên ngang lưng của anh ta, từ hình dáng cũng có thể đại khái đoán ra đó là vật gì. Toàn thân của anh ta cứng đờ, nắm tay siết lại thật chặt, giận dữ nhìn người đàn ông mặc tây trang màu đen một cái, tỏ thái độ không phục, nhưng cũng không thể không nhượng bộ.

Cuộc đấu giá rốt cuộc dừng lại ở giá một trăm vạn, di Từ kích động tuyên bố đồng ý, sau đó sai người mang Tô Lư Cảnh ra, đưa đến một căn phòng đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Bị đưa đến căn phòng kia, Tô Lư Cảnh xui xẻo nằm trên chiếc giường lớn trải drap màu hồng, cả người khó chịu lẫn lộn, muốn hóa giải hết khổ sở đang không ngừng xông đến trong cơ thể. Nhưng bất luận có làm như thế nào, thậm chí ra sức cọ xát cũng không có biện pháp gì. Cho đến khi cô từ trên giường rớt xuống, nặng nề ngã trên mặt đất, đau đớn kịch liệt mới đưa lý trí vốn biến mất kéo về một chút xíu.

Cửa ken kết mở ra, người đàn ông đeo mặt nạ màu bạc đi vào, bộ âu phục vừa khít ôm sát vóc dáng cao lớn, càng làm nổi bật dáng người cao lớn thon dài, anh ưu nhã đi vào phòng, đến gần Tô Lư Cảnh.

Trong nháy mắt bị anh ôm lấy, Tô Lư Cảnh liền cảm thấy nguy hiểm, dùng sức giằng co. Cô loáng thoáng nhớ lại, người đàn ông này chính là người mới rồi vừa mua mình trong buổi đấu giá.

Không thể để anh ta chạm vào được, không thể để cho bản thân trở nên dơ bẩn như vậy được! Không thể được!

Người kia thấy cô giãy giụa lung tung, liền túm lấy tay của cô, trầm thấp quát lên một tiếng: "An phận một chút cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 87: Bị hạ thuốc

“Buông ra. ....Buông tôi ra. ....” Tô Lư Cảnh hiện tại thần trí đã không rõ, nhưng vẫn là cố chấp theo bản năng, không muốn người khác đụng vào mình.

Nhưng vào lúc này giãy giụa có vẻ quá vô lực, cánh tay vỗ vào trên người đàn ông kia thay vì nói là cự tuyệt, chẳng khác gì an ủi cả, mềm mại đánh vào ngược lại còn gọi lên ham muốn mãnh liệt.

Hai chân vô thức đấm đá như có như không cọ sát vào bắp đùi của người kia, trên da thịt trắng nõn nà lộ ra một tầng hồng nhạt, quả thật là yếu tính cần nuốt lòng người!.

Hô hấp của người đàn ông bỗng ngưng nặng nề, con mắt sắc càng ngày càng sâu, cắn răng khẽ quát lên:” Cô gái đáng chết, không quyến rũ được đàn ông thì sẽ không thoải mái được sao hả?” Sau đó ném Tô Lư Cảnh lên trên giường lớn.

Chợt nghĩ đến cảnh tượng mới vừa rồi ở trên khán đài, Tô Lư Cảnh mặc váy sa mỏng ở trong lòng uốn éo hấp dẫn biết bao ánh mắt của những tên đàn ông kia, anh liền tức giận đến phát run.

Nếu không phải kết cục ở dưới lòng này rắc rối khó gỡ, Tô Lư Cảnh lại đang ở trên tay bọn họ, thì suýt chút nữa anh đã không nhìn được mà đập tan cả buổi đấu giá.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tô Lư Cảnh rốt cuộc cũng tìm được chút ý thức, hé mắt đờ đẫn thờ hờ hững nói:” Hình. ....Hạo Xuyên?”

“Nếu không thì cô nghĩ là ai?” Hình Hạo Xuyên nói lòng cả vật trên cổ phiền não đáp. Vừa nghĩ tới việc nếu như hôm nay anh không kịp thời nhận được tin tức mà xuất hiện, thì hiện tại có thể Tô Lư Cảnh đang nằm ở phía dưới một người đàn ông khác. ....Lừa giận lập tức dâng lên ngút trời.

Đáng chết! Nếu anh biết được là ai dám vuốt râu hùm thì người đó nhất định. ....!

Mà lúc này Tô Lư Cảnh đang nằm ở trên giường, nghe được tiếng nói của người đàn ông này, tất cả mọi phòng tuyến rốt cuộc cũng được hóa giải, mới vừa rồi cô đã dốc hết sức lực bây giờ gặp được anh thì có thể hoàn toàn an tâm được rồi.

Vì cô biết, người đàn ông này, đáng để cô dựa vào.

Cô gái của chúng ta cực khổ một ngày một đêm, rốt cuộc ở trước mặt người đàn ông của mình không nhìn được uất mà khóc thút thít, thật vất vả một ngày một đêm vừa qua chẳng khác gì trải qua khổ sở cả đời.

Cô tự bức bách mình không thêm nghĩ nữa, cũng không cần sợ hãi, nhưng tận đáy lòng sợ hãi vẫn luôn tồn tại: nếu như anh không xuất hiện thì làm thế nào? Nếu cô bị ném ở chỗ này, không có ai tới cứu thì làm thế nào? Nếu cô thật sự bị nuốt bản thì làm thế nào?

Không lời nào có thể diễn tả được, sự sợ hãi nhanh chóng phá vỡ thần kinh của cô, đến khi gặp lại anh như đã gặp điểm tựa vững chắc, rốt cuộc cũng có thể không kiêng dè mà phát tiết ra tình cảm trong lòng.

Hình Hạo Xuyên nhìn cô gái nhỏ uất ức khóc nức nở trên giường, nhất thời có chút luống cuống, bình thường anh vốn ghét phải nhìn phụ nữ khóc nhất, vậy mà khi nhìn thấy những vết bầm tím trên người của Tô Lưu Cảnh trong lòng lại không kìm được cúi người ôm cô vào trong ngực dỗ dành: "Được rồi, không sao"

Cơ thể của Tô Lưu Cảnh trong nháy mắt khi bị anh chạm vào, dưới tác dụng của thuốc kích thích mãnh liệt trào dâng lần nữa, hai cánh tay vô ý thức ôm chặt lấy cổ của anh, cau mày khó chịu khẽ rên rỉ, hai chân càng thêm khó chịu nhẹ nhàng cọ sát.

Nóng quá, trên người thật khó chịu, giống như có một ngọn lửa thiêu đốt, lại giống như có ngàn vạn con kiến đang cắn. ....khó chịu. ....khó chịu đến mức muốn xé toạc cơ thể của mình ra, thứ duy nhất có thể giải nhiệt đó chính là ôm người đàn ông của mình thật chặt, tựa như chỉ cần ôm lấy anh là có thể hóa giải ngột ngạt nóng bức trong người vậy.

"Khó chịu. ....Tôi khó chịu. ...." Tô Lưu Cảnh khóc thút thít khẽ lẩm bầm, chẳng khác gì với người sắp chết chìm, mười ngón tay giữ chặt bả vai của Hình Hạo Xuyên cầu cứu.

Thấy sắc mặt của Tô Lưu Cảnh ửng hồng không bình thường, Hình Hạo Xuyên nhíu mày, nghiêm giọng hỏi: "Cô bị hạ thuốc?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 88: Bị Hạ Thuốc (Hai)

Cả người cô tựa như đang phát sốt, Tô Lưu Cảnh không kìm chế được cơ hồ sắp thét chói tai: "Khó chịu. ....giúp tôi. ...." Căn bản không biết vì sao, chẳng qua chỉ cảm thấy toàn thân cực kỳ khó chịu, sắp nổ tung, từ trong sâu thẳm dâng lên một nỗi khao khát khó diễn tả thành lời.

Bị Tô Lưu Cảnh vô ý thức ôm chặt lấy, bắp đùi trắng nõn quặp lên eo của anh thật chặt, hô hấp của Hình Hạo Xuyên chợt dồn dập gấp gáp, bàn tay vừa chạm vào làn da mềm mịn như nhung kia cơ hồ bị hút vào không cách nào rời đi được.

Khóe mắt cô rỉ ra vài giọt nước mắt, nằm trên ga giường màu đỏ thắm, trên người lại chỉ mặc một bộ váy lụa mỏng manh, thân thể trắng hồng loáng thoáng hiện ra bên dưới, trên mặt yếu ớt khăn cầu, cô dùng sức cuộn chặt lấy bắp đùi của mình, tất cả đều tràn đầy dụ hoặc quyến rũ, tựa như mèo con yếu ớt, khát vọng được ông chủ yêu thương.

Hai cánh tay xinh đẹp tựa như bạch ngọc quấn lên trên cổ Hình Hạo Xuyên, Tô Lưu Cảnh bất lực níu non: "Giúp tôi. .... Hình. .... giúp tôi. ...."

Hình Hạo Xuyên cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, nhìn thấy hoa thơm trái ngọt như vậy tất nhiên cũng không thể không động lòng, nhưng lại không nhịn được mà nhíu mày. Tô Lưu Cảnh hành động như vậy, rõ ràng đã bị hạ thuốc quá mạnh, khiến cho cô thần trí không rõ.

Anh dùng lực giữ chặt tay của Tô Lưu Cảnh, giam cầm ở trên giường lớn, rồi quát lên: "Tô Lưu Cảnh! Mau tỉnh táo lại!"

Mất đi vòng ôm mát lạnh Tô Lưu Cảnh nào còn có thể nghe được anh nói gì, chỉ nức nở muốn tìm chỗ dựa, trong miệng tiếp tục thốt ra những lời vô thức.

Không thể để cô tiếp tục như vậy nữa, Hình Hạo Xuyên bỗng nhiên có dự cảm không tốt, hai hàng lông mày tuấn đạt nhíu thật chặt, lấy ga giường bọc cô lại, sau đó bế lên, vì phòng ngừa những phiền toái không cần thiết, liền thuận tay đeo mặt nạ lên, chuẩn bị rời khỏi địa phương quý quái này. Còn chỗ tạp nham này, chờ sau khi ra ngoài mới có thể xử lý được.

Nhưng còn chưa kịp mở cửa, thì cánh cửa đã bị người nào đó đập ra trước.

"Đề cô ấy xuống!", một người đàn ông khác cũng đeo mặt nạ xông tới quát lên.

Dưới tầm mắt nạ, gương mặt của Hình Hạo Xuyên đột nhiên tăng thêm mấy phần sát khí, anh đã nhận ra người này, chính là người mới vừa rồi tranh giành Tô Lưu Cảnh với anh trong buổi đấu giá.

"Anh là ai? Cút ngay cho tôi!". Hình Hạo Xuyên trầm thấp nói. Một mặt suy nghĩ tới bốn gã hộ vệ đi cùng mình sao không canh giữ ở ngoài cửa, hẳn là bị dẫn dụ đi rồi, người này rốt cuộc là ai, muốn làm gì với Tô Lưu Cảnh chứ?

"Đề cô ấy xuống thì tôi sẽ cút!", người đàn ông đeo mặt nạ vừa nói xong, liền ra tay tung một cú đấm tới.

Hình Hạo Xuyên đưa ánh mắt rét nhìn qua, rồi lập tức tránh sang một bên, né được cú đấm kia, trong nháy mắt cũng nhắc chân mạnh mẽ đá trả đòn, nhất thời hai người liền xông vào quần thảo nhau tụi bụi.

Hình Hạo Xuyên bởi vì trên tay còn có Tô Lưu Cảnh, nên chiêu thức ít nhiều cũng bị hạn chế, chỉ có thể bảo vệ Tô Lưu Cảnh, một mặt lấy chân tiến công, còn đối phương tựa như cũng không làm Tô Lưu Cảnh bị thương, cả hai người đều có chỗ cố kỵ, sau một phen đấm đá, luôn ở thế giằng co ngang

bằng nhau.

Hình Hạo Xuyên một mặt ngăn cản thế tấn công của người kia, một mặt thầm tính toán: nếu cứ tiếp tục như vậy thời gian càng bị trì hoãn, sẽ rất nhanh kinh động đến người ở phòng đấu giá, rồi tuy mạnh nhưng đánh không lại rắn đất, hiện nay tình huống như thế căn bản không muốn xảy ra xung đột trực diện, mà người của Lưu Thừa sao còn chưa tới chứ? !

Đang âm thầm cân nhắc, chỉ một chút sơ sẩy, một cú đâm đã vọt tới, hô hấp của Hình Hạo Xuyên hơi chậm lại, vội nghiêng người tránh thoát, nhưng lúc trong nháy mắt kia, anh chú ý tới nếu mình tránh né, thì quả đâm kia sẽ trúng ngay ngực của Tô Lưu Cảnh, vì thế không hề do dự quyết định dừng lại, chưa tới một giây, quả đâm kia đã nặng nề giáng xuống bờ vai của anh.

Hình Hạo Xuyên rên lên một tiếng, một tay ôm lấy Tô Lưu Cảnh, một tay ngoài ý muốn nện lên má phải của đối phương, người kia cũng bị đau kêu lên, lui về phía sau một bước, mặt nạ trên mặt bị đánh vỡ, lộ ra một nửa bên mặt.

Hình Hạo Xuyên vốn còn muốn thừa thắng xông lên, nhưng lúc nhìn thấy rõ mặt của người kia anh đột nhiên thu hồi quả đâm: "Thương Thiên Kỳ?"

Mặt nạ bị hủy, gương mặt của người kia lộ ra ngoài không phải ai khác mà chính là Thương Thiên Kỳ?

Thương Thiên Kỳ đưa lưỡi liếm liếm khoe môi bị rách, cau mày nhìn anh nói: "Tổng giám đốc Hình?"

Không ngờ lại là người quen, Hình Hạo Xuyên bỏ mặt nạ ra, đôi mày nhíu thật sâu nhìn đối thủ nói: "Anh tới đây làm cái gì?"

Đưa mắt nhìn sang Tô Lưu Cảnh đang được Hình Hạo Xuyên ôm vào trong ngực vẫn không ngừng rên rĩ, sắc mặt của Thương Thiên Kỳ liền nghiêm lại: "Chẳng phải giống như anh sao.". Sáng sớm hôm nay, anh nhận được điện thoại của Tổng Di Hình liền bắt đầu ngựa không ngừng vó tìm kiếm tin tức về cô, cơ hồ là đến phòng đấu giá cũng một lúc với Hình Hạo Xuyên, lại không nghĩ rằng lại một lần nữa bị anh ta vượt lên đầu một bước.

Nghe thấy anh nói thế, ánh mắt của Hình Hạo Xuyên không thể không dịu xuống, ngay sau đó cất giọng nói không mang theo tình cảm gì: "Vậy sao, mặc kệ như thế nào, bây giờ phải đem cô ấy ra ngoài trước đã."

Thương Thiên Kỳ cũng không phản đối, nhanh chóng gật đầu, tạm thời hai đối thủ ngầm bắt tay thỏa thuận.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, được Thương Thiên Kỳ che chắn, Hình Hạo Xuyên nhanh chóng bế được Tô Lưu Cảnh ra bên ngoài, nhưng mới vừa đi được một nửa đường, liền nhìn đến di Từ dẫn mấy tên hộ vệ vạm vỡ chạy tới: "Đám đến địa bàn của di Từ ta đập phá quán, mặc kệ mấy người là ai, hôm nay cũng đừng nghĩ chạy thoát!"

Bà ta vừa nói xong, đám tay chân sau lưng liền cầm gậy gộc trong tay vọt tới.

Thương Thiên Kỳ nhỏ giọng nói: "Anh mang cô ấy đi trước đi!". Nói rồi nhanh như cắt giơ tay lên ngăn trở một cây muốn đập tới, vừa nghiêng vừa cướp một cái gậy vào tay, hung hăng xông tới ngăn cản.

Hình Hạo Xuyên cân nhắc tình hình, hiện nay tốt nhất nên Tô Lưu Cảnh ra ngoài trước đã, vì vậy liền gật đầu nói: "Anh cẩn thận.". Sau đó giơ chân đạp bay một tên khác vừa đuổi tới, ôm Tô Lưu Cảnh đột phá vòng vây, xông ra ngoài.

Cùng lúc đó một chiếc xe thể thao màu xám bạc nhanh chóng trở tới, dừng lại ở trước mặt của Hình Hạo Xuyên, Lưu Thừa dẫn theo tám gã hộ vệ áo đen vội vã nhảy ra khỏi xe chào: "Tổng giám đốc!"

Hình Hạo Xuyên lập tức bế Tô Lưu Cảnh vào trong xe, ngay sau đó liền ra lệnh: "Thương Thiên Kỳ vẫn còn ở bên trong, các cậu mau tới giúp anh ta một tay. Lưu Thừa, lái xe đến bệnh viện!"

Tám gã hộ vệ nhanh chóng cầm súng vọt vào bên trong

Lưu Thừa liền khởi động xe, không hề hỏi một câu nào, lập tức đạp chân ga: "Tổng giám đốc, mới vừa rồi tôi đã báo cho cảnh sát, chắc khoảng nửa tiếng nữa bọn họ sẽ tới xử lý."

Hình Hạo Xuyên nghiêm mặt ừ một tiếng, rồi ôm lấy Tô Lưu Cảnh vẫn đang run lẩy bẩy không ngừng, mới vừa rồi đánh nhau cô đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu hôn mê, cả người đều phát run, mặt đỏ bừng khác thường, lúc lạnh lúc nóng, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, miệng lại không ngừng mê sảng, hiện tượng như vậy có vẻ không được tốt lắm.

Anh bèn cởi áo vest trên người ra đắp lên người cô, rồi trầm thấp nói: "Lưu Thừa, lái nhanh hơn chút nữa!"

Lưu Thừa liền gật đầu, đạp lút chân ga, chiếc xe thể thao màu xám bạc giống như một tia sét xuyên qua phá vỡ bầu trời đêm

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 89: Đưa đến bệnh viện.

"Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?". Chờ Tô Lưu Cảnh đến bệnh viện, Hình Hạo Xuyên vội vàng lên tiếng hỏi.

Bác sĩ lập tức kiểm tra các triệu chứng của Tô Lưu Cảnh rồi nói: "Bệnh nhân bị nhiễm một lượng thuốc mê cực mạnh, cộng với thuốc kích dục gây tê liệt thần kinh, mấy loại thuốc này gộp lại sẽ có được hiệu cực mạnh, hơn nữa trong đó một loại thuốc làm cho bệnh nhân bị dị ứng, cho nên hiện tại toàn thân mới nóng ran, đỏ ửng lên, xuất hiện hiện tượng phản thuốc mãnh liệt, cũng đã từng có bệnh nhân bị tử vong tại chỗ. Có điều phản ứng của cô ấy cũng chưa quá mãnh liệt, chúng ta phải lập tức tiến hành trị liệu.". Ngay sau đó liền đóng cửa chính của phòng cấp cứu lại.

Mười phút sau, Thương Thiên Kỳ cũng học tốc chạy tới.

Trải qua một phen đầu đá, thật vất vả mới kết thúc, liền lập tức chạy tới bệnh viện, may là thể lực của anh khá tốt: "Cô ấy sao rồi?"

Hình Hạo Xuyên trầm giọng nói: "Bây giờ vẫn đang điều trị, cảm ơn anh hôm nay đã giúp một tay."

Thương Thiên Kỳ cũng không để ý, chỉ lạnh nhạt nói: "Không cần khách sáo, dù sao tôi cũng chỉ muốn giúp Tô Lưu Cảnh mà thôi.". Con người màu xanh dương ánh lên thật đẹp, lần đầu tiên trầm mặc như thế, cũng trịnh trọng như thế.

Hình Hạo Xuyên nhìn thẳng vào người trước mặt ba giây, sau đó đi dòi tầm mắt chuyển qua cánh tay đang r rỉ xuống nói: "Anh bị thương rồi, mau đi băng bó đi."

Thương Thiên Kỳ nhìn ngón tay vẫn còn đang rỉ máu của mình, đỏ tươi nhuộm cả ống tay áo, nhưng anh vẫn chẳng hề để ý chỉ đáp một tiếng: "Ừ."

Cô y tá trẻ đang tức tưng một bên, thấy hai người đàn ông ccwcj phẩm vừa cao lớn vừa đẹp trai đứng đó, hai con mắt tựa như biến thành hình trái tim, vội vui vẻ chạy tới nói: "Vị tiên sinh này, xin mời sang bên này băng bó."

Thương Thiên Kỳ lễ phép mỉm cười đáp lễ, cô y tá nhỏ đắm chìm trong nụ cười của anh mơ hồ đi lên phía trước, Thương Thiên Kỳ quay đầu lại nhìn phòng cấp cứu vẫn còn đang sáng đèn sau đó xoay người nhìn Hình Hạo Xuyên.

Ngay khi vừa lướt qua nhau, anh liền nhàn nhạt nói: "Nếu như anh không thể bảo vệ được cô ấy, thì cứ nói cho tôi biết, cảm ơn."

Đôi mắt sắc của Hình Hạo Xuyên đầy rét lạnh, nhìn theo bóng lưng dần khuất của Thương Thiên Kỳ.

Người đàn ông này, đang muốn khiêu chiến với anh sao?

Hay là muốn cảnh cáo anh?

Một lúc sau, Hình Hạo Xuyên lấy điện thoại di động ra, lạnh lùng nói với đầu bên kia: "Ngày mai, mời tiểu thư Nam Cung tới đây một chuyện."

*****

Bệnh viện, trong vườn hoa dưới lầu.

Tổng Dĩ Hình vội vã chạy tới, thờ hồn hển không ra hơi nói: "Anh họ, sao anh lại ở ở chỗ này?"

Thương Thiên Kỳ yêu chiều vuốt vuốt mái tóc dài đang tán loạn của em họ rồi nói: "Dĩ Hình."

Tổng Dĩ Hình vốn muốn đi cứu Tô Lưu Cảnh, đáng tiếc Thương Thiên Kỳ nói rằng cô có đi ngược lại sẽ thêm phiền, cho nên chỉ đành sốt ruột chờ ở nhà, vừa nghe thấy Tô Lưu Cảnh bị đưa đến bệnh viện, cô liền chạy tới đây.

Tổng Dĩ Hình thờ hồn hển, nhìn thấy cánh tay của Thương Thiên Kỳ được băng bó một vòng liền cả kinh kêu lên: "Anh họ, tay của anh bị thương?!"

Đối với một nhà thiết kế mà nói, bàn tay là thứ quan trọng nhất, nếu như không có tay, thì cho dù thiết kế có giỏi thế nào cũng không có cách thể hiện, cho nên tay của anh so với tất cả đều quan trọng hơn.

Thương Thiên Kỳ hít một hơi, qua loa nói: "Chỉ bị thương ngoài da, mà thật không có thương tổn đến gân cốt, không sao, mới vừa rồi đã băng bó qua."

Tổng Dĩ Hình thận trọng thử dò xét: "Anh họ, anh thích Lưu Cảnh đúng không?" Sáng sớm hôm nay lúc cô gọi điện thoại cho Thương Thiên Kỳ, anh không hề do dự chút nào mà bắt tay ngay vào tìm kiếm, từ hành động này cũng có thể thấy được, anh họ cô có tình cảm với Lưu cảnh, mặc dù anh không nói ra.

Thương Thiên Kỳ nhả một hơi thuốc, làn khói trắng mịn mù lượn lơ xung quanh, rồi tan ra tiến vào trong màn đêm, anh cười khổ nói: "Cái đầu nhỏ của em lại đang nghĩ gì thế?" Sau đó ngẩng đầu lên tiếp tục nhìn những chấm nhỏ trên bầu trời, nói tiếp: "Gần đây vận số của anh tựa hồ không tốt lắm, luôn bị muộn một bước."

Lúc gặp cô đã muộn một bước, khi rơi xuống nước lại tiếp tục muộn thêm một bước, tối hôm nay rõ ràng đứng ở cùng một vạch xuất phát, lại muộn một bước nữa, tựa hồ như bọn họ không có duyên với nhau vậy...

“Anh họ?”, Tổng Dĩ Hình chớp mắt mấy cái không hiểu hỏi.

Thương Thiên Kỳ đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội nói: “Sáng sớm hôm nay lúc em điện thoại cho anh sao bên cạnh lại có tiếng của đàn ông?”

Không nghĩ tới anh sẽ hỏi cái này, Tổng Dĩ Hình tránh né đáp: “Không có, làm gì có đàn ông nào, chắc là do chung quanh quá ồn thôi.”

Lúc Tổng Dĩ Hình nói dối vẫn luôn có dáng vẻ này, Thương Thiên Kỳ liền nghiêm mặt hỏi: “Dĩ Hình, có chuyện gì gạt anh phải không?”

“Đâu! Dĩ nhiên là không có, làm sao có thể chứ? Ha ha...” Tổng Dĩ Hình khoa trương cười khoát tay nói, căn bản không có cảm giác bản thân đang giấu đầu hở đuôi.

Thương Thiên Kỳ thấy cô không muốn nói, cũng không muốn miễn cưỡng, chỉ bẹo má cô nói: “Vậy thì tốt, nếu có người dám khi dễ em, nhất định phải nói cho anh biết, anh giúp em đánh người đó giống như hồi bé vậy.”

Tổng Dĩ Hình cười ngọt ngào nói: “Dạ, cảm ơn anh.” Tuy tươi cười nhưng rõ ràng ánh mắt của cô đang cất giấu điều gì đó, cũng không còn không tìm không phổi như ngày trước nữa.

“Anh đi trước, bao giờ cô ấy tỉnh lại nhớ gọi điện thoại thông báo cho anh.” Thương Thiên Kỳ xoa xoa tóc của cô nói.

“Anh không muốn chờ Lưu Cảnh tỉnh lại sao?”, Tổng Dĩ Hình liền hỏi.

Thương Thiên Kỳ anh tuần xoay người, đi ra khỏi bệnh viện, chỉ để lại bóng lưng cô độc của mình cho đêm tối, xoay người phát tay nói: “Vương tử của cô ấy đang ở đây, không cần một kỵ sĩ bé nhỏ như anh nữa rồi.”

Tổng Dĩ Hình có cảm giác tối nay anh họ có gì đó không đúng lắm, nhưng còn chưa rõ là ở chỗ nào, chỉ đành phải bữu môi vẫy tay từ biệt.

Đi ra khỏi bệnh viện, ngược nhìn lên khu nhà cao tầng của bệnh viện, tầm mắt của Thương Thiên Kỳ đang hướng tới tầng lầu sáng trưng, khẽ sờ rít một hơi thuốc rồi vút vào trong thùng rác, sau đó xoay người rời đi.

Có lẽ là do ảo giác, tối hôm đó, Richie người được xưng là bàn tay của thượng đế phóng tung lại nhuộm đầy về tang thương...

Mà lúc này trong bệnh viện, Tổng Dĩ Hình xoay người muốn lên xem tình hình của Tô Lưu Cảnh như thế nào, không nghĩ tới vừa quay người lại, liền nhìn thấy một bóng dáng màu trắng cao lớn.

Thân hình của Tổng Dĩ Hình khễ cứng lại, ngược lại còn giả vờ như không nhìn thấy người này, vội vàng muốn rời khỏi đó.

Thẩm Minh Phong thấy cô bình thường vẫn giờ nhanh múa vuốt mà bây giờ lại yên tĩnh lạ thường, liền túm lấy cánh tay của cô nói: “Chúng ta nói chuyện một chút.”

“Nói chuyện gì?”, Tổng Dĩ Hình hất tay của anh ra, tựa hồ như không muốn bị anh chạm vào, dù là một giây.

“Sáng sớm hôm nay...” sắc mặt Thẩm Minh Phong hiếm khi nào nghiêm túc như thế.

Tổng Dĩ Hình lập tức xù lông: “Cái tên bí ối này! Yên tâm đi, chúng ta không hề có nửa xu quan hệ! Trước kia không có, sau này cũng không thể có!” Vừa nói vừa hung hăng đạp vào giữa hai chân anh một cú, giận dữ xoay người rời đi.

Thẩm Minh Phong lần nữa không hề đề phòng, bị trúng ngay một cước đoạt mệnh, cúi người khẽ sờ che đi bộ phận quan trọng, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ: “Đồ con gái đáng ghét! Không biết cái gì quan trọng với đàn ông nhất sao? Hừ!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 90: Vạch Trần Nam Cung Như.

Ngày hôm sau khi Tô Lưu Cảnh tỉnh lại, cả mình mấy đầu đau nhức, không nhận được khễ rên lên một tiếng.

"Cô tỉnh rồi?", một giọng nói trầm thấp mà ưu nhã chậm rãi vang lên.

"Anh. . . ." Tô Lưu Cảnh kinh ngạc nhìn Hình Hạo Xuyên đang đứng ở bên cửa sổ yên lặng hút thuốc lá. Lúc này mới phát hiện ra cổ họng khô cháy, lại không thèm để ý tới, trong lòng chỉ trào dâng cảm giác: anh từ lúc đó đến giờ vẫn luôn ở nơi này trông chừng cô sao?

Hình Hạo Xuyên dụi đầu thuốc vào trong gạt tàn, rồi đi tới cúi người đặt tay lên trán của cô nói: "Đã hạ sốt rồi, để tôi đi tìm bác sĩ."

Nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay của anh truyền tới xuyên thấu qua da, thấm vào tận đáy lòng. Tô Lư Cảnh thấy anh xoay người rời đi, theo bản năng vươn tay bắt tay áo của anh lại, nhưng không nghĩ lại nắm phải tay của anh.

"Hà?", Hình Hạo Xuyên cúi đầu nhìn liếc mắt nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt tay mình, nhướn mày thốt lên một từ nghi vấn.

Tô Lư Cảnh lúc này mới phát hiện ra động tác này của mình tựa hồ có chút mập mờ, vội cúi đầu che dấu vẻ ngượng ngập nói: "Ngày hôm qua, cảm ơn anh."

Mặc dù cô bị bỏ thuốc, nhưng vẫn loáng thoáng nhớ lại được một đoạn ký ức ngắn ngủi, ví dụ như sự xuất hiện của anh, ví dụ như bắp đùi của mình quần lên trên hông anh chủ động mời gọi, ví dụ như anh đã mang cô rời đi. . . . .

Nghĩ tới ngày hôm qua bản thân lại to gan quần lấy anh không rời như vậy, mặt của Tô Lư Cảnh liền nóng như lửa đốt.

Hình Hạo Xuyên nhìn về mặt thẹn thùng của cô, trong nháy mắt chợt mất hồn, sau đó liền nhàn nhạt đáp một tiếng rồi xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Tô Lư Cảnh nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh, khóe miệng không kìm được mà khẽ cong lên.

Cửa lại bị đẩy ra, Tống Dĩ Hình thò đầu vào âm âm ỉ ỉ nói: "Lư Cảnh, rốt cuộc cậu cũng tỉnh rồi!"

Tô Lư Cảnh nhìn Tống Dĩ Hình yếu đuối phát tay áo.

Tống Dĩ Hình lập tức nhào tới, giả vờ giận dữ hung sư vấn tội: "Cậu đã mê man suốt cả một ngày rồi, làm mình lo lắng đến chết! Cũng may cậu không có việc gì, những tên bác cóc kia lại dám đem cậu đi bán đến địa phương như thế, thật là quá ghê tởm! Cậu có nhớ rốt cuộc là người nào đã bắt cóc mình hay không?"

Nghĩ đến đêm hôm đó bị bắt cóc, lại bị bỏ thuốc bán đấu giá, trong lòng Tô Lư Cảnh liền không ngừng run sợ: "Mình bị bịt mắt nên không thấy rõ mặt người kia, nhưng từ giọng nói có thể nghe ra đó chính là Nam Cung Như."

Tống Dĩ Hình liền tức giận nói: "Tiểu thư nhà Nam Cung? Cô gái kia sao có thể độc ác như vậy! Lư Cảnh, mình thề về sau sẽ không bao giờ rời khỏi cậu một bước!"

Thấy cô bạn thân giờ tay thốt lời thề son sắt, Tô Lư Cảnh không nhịn được bật cười: "Được rồi, đã không sao rồi mà."

"Cậy mình là người có tiền, nên liền ngang ngược can rờ! Ý thế hiếp người!" Tống Dĩ Hình vẫn còn phẫn hận mắng thêm một câu, rồi cầm một quả táo lên gọt, nói: "Chẳng qua mình thật không nghĩ tới Hình Hạo Xuyên lại vì cậu mà bỏ ra một trăm vạn, mày lại không nhăn chút nào, cũng coi như là có chút lương tâm."

"Một trăm vạn?" Tô Lư Cảnh kinh ngạc nói, cô chỉ loáng thoáng nhớ cuộc bán đấu với số tiền ngày càng tăng cao, nhưng không ngờ lại lên đến một trăm vạn! Cô thật sự không nghĩ tới Hình Hạo Xuyên lại làm như thế!

"Đúng vậy, anh ta không nói với cậu sao?". Tống Dĩ Hình còn muốn nói tiếp nhưng lúc nà cửa đột nhiên bị gõ vang.

Nam Cung Như mặc bộ váy ưu nhã thực nữ từ ngoài cửa đi vào nói: "Lư Cảnh à, em bị làm sao vậy? Chị nghe anh Hình nói em bị người ta bắt cóc, vậy có bị làm sao hay không?"

Tô Lư Cảnh cau mày nói: "Nam Cung Như! Cô đến đây làm cái gì?"

Nam Cung Như giả vờ vô tội chớp chớp mắt nói: "Đương nhiên là tới thăm em rồi... xem xem hiện tại em tốt hay là không tốt." Ánh mắt lại có thoáng qua một tia khinh miệt.

Tô Lư Cảnh nghe thấy thế tức giận siết chặt chần.

"Có tốt hay không cũng không cần cô để ý tới!". Tống Dĩ Hình xù lông lên nói: "Bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác! Nói cho cô biết, Lư Cảnh nhà chúng tôi rất tốt, ít nhất so với người có lòng dạ độc ác như rắn rết còn tốt hơn một nghìn, một vạn lần!"

Nam Cung Như không hiểu từ đâu lại đột nhiên có người nhảy ra xia xói, không duy trì nổi nụ cười trên môi nữa, nghiêm mặt đáp lại: "Cô là ai, có tư cách gì mà nói tôi như vậy? Biết gia thế của tôi sao?!"

Tống Dĩ Hình còn lâu mới để ý đến điều đó, giễu cợt nói: "Biết, dĩ nhiên biết, không phải chỉ là cậy vào nhà mình có mấy đồng tiền dơ bẩn mà khắp nơi khi dễ người khác sao?"

Nam Cung Như tức giận quát lên: "Cô! Quả nhiên tiện nhân liền đi với tiện nhân mà!"

"A! Vậy so ra cũng vẫn kém hơn cái người vừa ăn cướp vừa la làng, còn thốt ra những lời chói tai như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên gặp được người không biết xấu hổ như vậy đấy, thật sự là bội phục!. Tống Dĩ Hình đối chọi gay gắt, không để cho Nam Cung Như chiếm được chút tiện nghi nào.

"Tiểu thư Nam Cung, tôi không hy vọng nhìn thấy cô ở đây, nếu như không muốn tôi báo cảnh sát chuyện cô bắt cóc người khác, vậy thì mời cô hãy lập

tức rời đi?”. Tô Lưu Cảnh không nhìn được khẽ quát lên.

Cô đã nhận nhịn đủ rồi, nhưng Nam Cung Như lại cứ đi gây sự, thậm chí ngay cả loại chuyện bản thù đó cũng làm được, thật sự khiến cho cô không tài nào nhịn được nữa.

Nam Cung Như thấy thế liền hừ lạnh đáp: “Báo cảnh sát? Cô có chứng cứ sao? Không có chứng cứ thì đừng nói xằng nói bậy, cẩn thận tôi kiện cô tội phi bang đấy!”

Lòng Tô Lưu Cảnh chợt lạnh, lúc ấy cô bị bịt mắt, xác thực không nhìn thấy Nam Cung Như, chỉ dựa vào giọng nói mà muốn phán định một người, sợ rằng không có ích lợi gì.

Tổng Dĩ Hình cũng tức giận sôi máu, đang muốn xông lên trước dạy cho cô ta một bài học thì...

“Đứng lại.” Hình Hạo Xuyên đột nhiên đứng ở cửa lên tiếng chen vào.

Nam Cung Như vừa thấy Hình Hạo Xuyên, trong nội tâm liền vui vẻ, vội vàng thay đổi sắc mặt, làm bộ đáng thương đi tới kéo tay của anh nói: “Anh Hình, làm thế nào bây giờ? Em tâm tính thiện lương muốn đến thăm Lưu Cảnh, nhưng cô ấy và bạn của mình hình như đã hiểu lầm gì đó, anh Hình, anh mau giúp em giải thích một chút có được hay không?”

Tổng Dĩ Hình giận đến sôi gan, quả thật muốn nổ tung: “Cái đồ tiện nhân này, sao có thể không biết xấu hổ như vậy!”

Nam Cung Như giả vờ hoảng sợ, trong mắt nén lệ nép vào bên người Hình Hạo Xuyên, sợ hãi nói: “Anh Hình....”

“Lưu Cảnh, tôi thật sự không có làm chuyện có lỗi với cô, không thể bởi vì không thích tôi mà lại gán tội cho tôi như vậy....” Nam Cung Như tha thiết giải thích, cứ y như cô ta đang nói sự thật vậy.

Tô Lưu Cảnh và Tổng Dĩ Hình cơ hồ tức giận đến nói không ra lời.

Mà Hình Hạo Xuyên chỉ nhàn nhạt cúi đầu nhìn vào cánh tay của Nam Cung Như đang vắt lên người mình, nói: “Nam Cung tiểu thư, xin tự trọng.”

Mặt Nam Cung Như đột nhiên biến sắc, cả kinh, nhìn vào đôi đồng tử đang dâng tràn ý lạnh của anh, theo bản năng sợ hãi lui về phía sau một bước, đây cũng là lần đầu tiên cô ta chứng kiến biểu tình nghiêm túc lạnh lạnh của Hình Hạo Xuyên đối với mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 91: Vạch Trần Nam Cung Như (Hai)

"Anh Hình, anh làm sao vậy?", Nam Cung Như giương đôi mắt to tinh khiết, không hiểu hỏi.

Hình Hạo Xuyên trầm mặt, lạnh lùng nói: "Chắc em biết có câu ‘ nước giếng không phạm nước sông ’. Người gây sự cũng không phải là chuyện sáng suốt gì."

Mấy chuyện cô ta làm trước đó, cũng không phải là anh không biết, chẳng qua còn bận tâm đến nhà Nam Cung nên không muốn vạch mặt, không muốn so đo với cô ta mà thôi, chuyện lần này, cô ta đã thật sự hơi quá rồi.

Nam Cung Như liền cười nói: "Anh Hình, anh nói gì vậy? Sao em nghe mà chẳng hiểu gì cả."

Tổng Dĩ Hình không nhìn được liền mắng tới: "Đêm đó chính là cô bắt cóc Lưu Cảnh, còn muốn chống chế nữa sao?"

Nam Cung Như khẽ run rẩy, lỗ chũm khóc nói: "Mới vừa rồi tôi cũng đã giải thích, thật sự không phải là tôi làm, tại sao các người không tin tôi chứ? Lưu Cảnh, tôi với cô không thù không oán, tại sao phải nói tôi như vậy?"

"Cô ngấm máu phun người!", Tổng Dĩ Hình tức giận tới mức bốc hỏa, không nhìn được muốn trực tiếp xông lên, xé rách mặt nạ hồ ly kia ra.

Nhưng lại bị Tô Lưu Cảnh kéo lại, ý bảo cô không cần nóng nảy.

Tổng Dĩ Hình giận dữ hừ mũi một tiếng.

"Lưu Cảnh, tôi đã nói rồi, tôi luôn xem cô như em gái của mình, cũng sẽ không tranh giành anh Hình với cô nữa, vậy tại sao cô còn muốn vu oan cho tôi?", Nam Cung Như khóc thút thít khóc không ra tiếng. Nhưng ở trong lòng lại ác độc nghĩ: đáng chết, đã đưa cô ta đến chỗ như thế mà vẫn không bị choi đến chết, mệnh thật quá ti tiện rồi !

"Nam Cung Như, người đem đồ bắt cóc tôi rõ ràng là cô, tôi đã nghe được giọng của cô rất rõ ràng". Tô Lưu Cảnh không nhận được mà kích động nói: "Cô còn phải người đưa tôi đến phòng đấu giá kia, giao cho đi Từ, cô cho rằng tôi bị hạ thuốc nên không biết gì sao chứ?". Mặc dù cô rất nghèo, nhưng cũng không thể mặc cho người ta tùy ý chà đạp!

Nam Cung Như vừa nghe xong, không muốn cho cô nói ra nhiều hơn, vội vàng kéo ống tay áo của Hình Hạo Xuyên khẩn cầu: "Anh Hình, anh đừng nghe Tô Lưu Cảnh kể chuyện hoang đường, cô ta không thích em cho nên muốn vu oan giá họa cho em, thật không phải là em mà, em vô tội."

Hình Hạo Xuyên cực kỳ khó chịu với mùi nước hoa cao cấp nồng nặc trên người của cô ta, lạnh lẽo đẩy tay của cô ta nói: "Có phải vô tội hay không, liền biết ngay thôi."

Vừa dứt lời, cửa liền bị gõ vang, Lưu Thừa cung kính đi tới, đặt hai tay trước người nói: "Tổng giám đốc, người đã mang tới."

Hình Hạo Xuyên nhàn nhạt gật đầu tỏ ý đã biết, rồi bảo dẫn người đi vào.

Rất nhanh, hai người hộ vệ mặc tây trang màu đen, đeo kính đen dẫn một người đàn ông mặt mũi bỉ ổi, nhếch nhác đi tới.

Nam Cung Như vừa nhìn, lập tức luống cuống, người này không phải là tên đứng đầu hắc đạo mà cô ta đã tốn tiền thuê để làm việc cho mình sao.

Toàn thân của hắn đều đang bị thương, chân cũng bị đánh gãy, bị ép đi vào, vừa nhìn thấy Hình Hạo Xuyên lập tức cầu khẩn nói: "Đúng là có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, mắt tôi bị mù, mới làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, tổng giám đốc Hình, van ngài hãy tha cho cái mạng chó này của tôi đi!"

Hình Hạo Xuyên chán ghét nhìn hắn một cái, rồi nói: "Nhìn thử xem, ở đây có người mày quen không."

Tên kia ngẩng khuôn mặt bị đánh thành đầu heo liếc một vòng trong phòng bệnh, vừa nhìn thấy Nam Cung Như đang cố ý quay mặt vào trong góc không muốn bị chú ý tới, lập tức như được đại xá liền đi qua nói: "Nam Cung tiểu thư hãy cứu tôi! Tôi vì làm việc cho cô nên mới ra nông nổi này, hãy giúp tôi một tay đi!"

Nam Cung Như hoảng hốt, những vẫn cố gắng trấn định nói: "Ông đừng nói bậy, tôi không biết ông!"

Tên kia thấy cô lên tiếng phủ nhận, liền nóng nảy: "Nam Cung tiểu thư sao có thể nói như vậy chứ? Tôi là Lưu Tam đây mà!"

Nam Cung Như lui về phía sau không muốn bị hắn ta động vào: "Lưu Tam gì chứ? Làm sao tôi có thể biết một người như ông chứ?"

Mắt Lưu Tam lập tức lộ ra hung quang nói: "Được, nếu như Nam Cung tiểu thư đã trở mặt, thì cũng đừng trách Lưu Tam tôi không khách khí! Một tuần trước chính cô đã cầm mười vạn đến bảo tôi mang theo mấy người anh em giúp cô bắt cóc một người, sau đó đưa đến buổi đấu giá dưới lòng đất để làm kỷ nữ."

Nam Cung Như đối mặt với anh mắt chất vấn khiển trách của Hình Hạo Xuyên, sợ đến run lấy bầy, chỉ đành nhắm mắt phủ nhận: "Không, không phải vậy, em không có! Hắn đang vu hãm em, bọn họ không có chứng cứ là do em làm mà!"

Lưu Tam móc từ trong túi quần ra một cái máy ghi âm, "Thật may mà lúc ấy tôi đã đề phòng, ghi âm lại cuộc giao dịch đó của chúng ta." Nói xong liền ấn nút bật lên.

Liền đó một giọng nói quen thuộc truyền tới: "Muốn kiếm tiền không? Giúp tôi bắt cóc một người, tên là Tô Lưu Cảnh, sau khi bắt cóc xong dẫn cô ta tới đây gặp tôi, rồi đưa đến phòng đấu giá dưới đất kia, sau khi chuyện này thành công, tôi sẽ cho ông mười vạn coi như thù lao..."

Giọng nói độc ác, ghen ghét vang lên rõ mồn một làm cho mọi người ở đây ai cũng không nhận được mà nhủ thầm.

Nghe được âm thanh quen thuộc của mình, Nam Cung Như cực kỳ kinh ngạc, vội vàng nhào qua muốn đoạt lại máy ghi âm, nhưng lại bị Hình Hạo Xuyên vượt lên trước một bước, cầm vào trong tay, lạnh lùng nói, "Chứng cứ ở chỗ này, cô còn có lời gì để nói nữa không?"

Nam Cung Như thấy lần này rốt cuộc cũng bị vạch trần, không còn gì để ngụy biện nữa, liền cắn răng nói với Hình Hạo Xuyên: "Anh Hình, hãy tha thứ cho em, không phải em cố ý..."

Tổng Dì Hình thấy thế liền điều cốt, "Con mẹ nó! Cô làm ra chuyện như vậy mà còn không biết xấu hổ nói là không phải cố ý là sao? Thật khiến cho người ta kính nể!"

"Im miệng! Chuyện của tôi không tới phiên cô quản!" Nam Cung Như hoàn toàn điên cuồng, không còn tâm tư duy trì hình tượng thực nữ trước mặt Hình Hạo Xuyên nữa.

"Anh Hình, tại sao anh luôn không để ý tới em? Em đã yêu anh bao lâu như vậy, tại sao có thể vẫn không bằng với Tô Lưu Cảnh? Một đứa con gái của tù nhân cơ chứ? Tại sao? Anh Hình, tất cả những gì em làm chỉ vì anh mà thôi, em van anh hãy nhìn em một cái có được hay không?" Nam Cung Như khổ sở khóc thút thút nói.

"Tôi không thương cô!" Hình Hạo Xuyên thấy cô ta đã hoàn toàn mất khống chế liền khó chịu nói.

"Vậy anh yêu cô ta sao?" Nam Cung Như mất khống chế chỉ vào Tô Lưu Cảnh hét to.

Tim của Tô Lư Cảnh lúc này chột run lên.

Hình Hạo Xuyên thâm thúy nhìn Tô Lư Cảnh một cái, mấp máy môi, cũng không trả lời, chỉ nói: “Nề mặt bác trai Nam Cung, hôm nay tôi sẽ không làm khó cô, cô hãy đi đi, về sau tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.”

“Cô ta là phục vụ ở quán rượu nữ, không biết đã lên giường với biết bao nhiêu đàn ông rồi, cô ta không xứng với anh, chỉ có em! Chỉ có em mới xứng với anh thôi!” Nam Cung Như cơ hồ như phát điên, nói xong liền lao về phía Tô Lư Cảnh, hai tay đặt lên cổ cô, muốn tự tay bóp chết mới hả dạ, “Cái người đàn bà xấu này! Chính cô đã cướp mất anh Hình của tôi! Tôi phải bóp chết cô! Bóp chết cái đồ hồ ly tinh này!”

Tô Lư Cảnh không kịp chuẩn bị, cô bị bóp chặt, vô cùng khó chịu, Tổng Di Hình thấy thế gấp rút chạy tới kéo tóc của Nam Cung Như, nhưng cô ta đã liều mạng bất chấp tất cả, mặc kệ có kéo thế nào cũng đều sống chết không buông tay ra.

Đột nhiên, một bàn tay âm thầm bóp chặt lấy cổ tay của Nam Cung Như, mạnh mẽ có lực đẩy tay của cô ra, sau đó giao cô ta cho Lư Thừa.

Hình Hạo Xuyên nhìn Nam Cung Như hiện tại đã nổi điên, vô cùng chán ghét, không muốn nhìn thấy cô ta thêm một lần nào nữa, lạnh giọng nói: “Lư Thừa, tiễn khách!”

Lư Thừa nhanh chóng kéo vị tử tôn đang khua chân múa tay này, sau đó đưa mắt ra hiệu cho đám hậu vệ, mạnh mẽ dẫn Nam Cung Như đi ra ngoài.

“Anh Hình! Anh Hình! Anh là của em! Anh chỉ có thể yêu mình em . . . .!! Nam Cung Như kêu khóc, cuối cùng vẫn bị cưỡng chế mang ra ngoài.

Tô Lư Cảnh rất hoảng sợ, chưa kịp hoàn hồn, nằm ở bên giường đôn dập thở hổn hển, nhìn theo bóng lưng của Nam Cung Như đang bị mang đi, trong lòng chột ngơ ngẩn, cô gái này, đã quá điên cuồng rồi, bởi vì yêu Hình Hạo Xuyên mà nhất định phải điên cuồng đến vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 92: Căn phòng thần bí (một)

Hôm nay thời tiết dần dần trở lạnh, tạm biệt nắng gắt cuối thu, cả người hình như cũng sáng khoái hơn, lúc này mới có chút cảm giác hoà thuận vui vẻ của mùa thu chân chính.

Tô Lư Cảnh đứng dưới ánh mặt trời, giơ tay lên nhìn bầu trời âm áp rực rỡ, khoe môi từ từ cong lên.

Từ khi cô xuất viện đến giờ cũng đã được một tuần, thân thể của cô cũng không có xuất hiện phản ứng gì khác thường, có thể đưa đến kết luận tác dụng phụ của thứ thuốc cũng không có tổn hại đến sức khỏe của cô trong một thời gian dài.

Trong một tuần ngắn ngủi, nhưng có lẽ cũng rất dài, vừa đủ để xảy ra rất nhiều chuyện, ví dụ như chỗ phòng đấu giá kia đã bị cảnh sát phong tỏa, tội phạm bị tuyên án tử hình, những tông phạm khác cũng bị xử tử từ mười năm đến chung thân; Ví dụ như theo lời người ta đồn thì Nam Cung Như đã bị nhà Nam Cung chính thức cấm túc, trong vòng một năm không được ra khỏi cửa một bước; lại nghe nói một bang phái hắc đạo bị vây diệt, liền giải tán trong một đêm.

Cô còn loáng thoáng nhớ tới khi xuất viện Tổng Di Hình còn kéo cô ra nói thầm rằng: Xem ra, anh ta đối với cậu cũng không tệ lắm. Cậu rất có khả năng sẽ được gả vào nhà giàu trở thành thiếu phụ nhân rồi.

Lúc ấy cô trả lời thế nào nhỉ?

Rằng —— Cậu đùa gì thế không biết?

Mặc dù nói như vậy, nhưng trên gương mặt vẫn không tự chủ được mà đỏ bừng lên, len lén nghĩ: thật sự có khả năng đó sao?

Ngày đó cô bị bắt đến phòng đấu giá, khi anh đột nhiên xuất hiện ở đó tâm hồn đã thực sự rung động, đến bây giờ nhớ tới vẫn không kìm được kích động. Anh vì cô mà lại tự mình đi đến chỗ nguy hiểm như vậy, còn cứu cô thoát ra ngoài, quả thực không thể không cảm động.

Tận sâu nơi đáy lòng của mỗi cô gái đều cất giấu một chàng hoàng tử của riêng mình, hi vọng vào lúc bản thân gặp nguy hiểm người đó có thể chìa tay giúp đỡ, cứu mình thoát khỏi ma chướng, vì thế một khắc khi Hình Hạo Xuyên xuất hiện kia, tất cả phòng tuyến của Tô Lư Cảnh đều bị công phá.

Cô không thể không thừa nhận, một khắc kia, trái tim của mình đã rung lên từng hồi vì anh, cô cũng không cách nào lừa gạt bản thân được nữa: Tô Lư Cảnh, yêu anh ấy, thật sự đã yêu người đàn ông lạnh lùng hoa tâm nhưng nội tâm lại vô cùng dịu dàng này rồi.

Gả vào nhà giàu có quyền quý, cô cũng không ngại mà lắm nhưng có thể được ở bên cạnh anh thì chủ ý này có vẻ cũng tồi. . . . .

Ý thức được bản thân mới vừa nghĩ đến điều không tưởng, Tô Lư Cảnh vội vàng vỗ vỗ vào gương mặt đang ửng hồng của mình, thầm nghĩ: Tô Lư

Cảnh, mày đừng có háo sắc như thế chứ?

"Luu Cảnh, đang nghĩ đến tiên sinh sao?", di Luu không biết đã đứng sau lưng của cô từ lúc nào, đang mỉm cười trên ghẹo nói.

"Không phải ạ!", Tô Luu Cảnh bị vạch trần, ngượng ngùng phủ nhận, nhưng câu phủ nhận này tựa hồ không có lực độ gì.

Di Luu cười ha ha nói: "Chỉ có lúc yêu thì người phụ nữ mới không tự chủ mà mỉm cười, trên gương mặt cũng tự nhiên đỏ ửng, toàn thân tản ra hương vị của hạnh phúc."

Hương vị hạnh phúc sao? Tô Luu Cảnh không kịp được mấp máy môi cười xin lỗi, thì ra là trong lúc lơ đãng lại bộc lộ ra nhiều khung bậc cảm xúc như vậy. Nhìn thấy dụng cụ làm vệ sinh trong tay di Luu, Tô Luu Cảnh liền hỏi: "Di Luu, không phải đi chỉ phụ trách trong bếp sao? Tại sao lại phải quét dọn vệ sinh?"

"A, là như thế này, bà ngoại của Tiểu Nhân bị bệnh, nên cô ấy xin nghỉ một ngày, nên mời nhờ di giúp cô ấy dọn dẹp.", di Luu nhiệt tình trả lời.

"Vậy thì thế này đi, dù sao cháu cũng không có việc gì để làm, cứ để cháu quét dọn cho, di cứ ở trong bếp là được rồi.", Tô Luu Cảnh cầm lấy dụng cụ làm vệ sinh từ tay di Luu nói.

"Cháu có thể làm được không?", di Luu không yên lòng nói.

"Dĩ nhiên là có thể rồi, trước kia ngày nào mà cháu chẳng làm chứ, không có chuyện gì đâu, bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ.", Tô Luu Cảnh liền quả quyết nói.

"Vậy thì tốt, giao cho cháu đấy, di phải đi vào bếp nấu cơm đây.", di Luu cười ha hả rồi đi như con gió.

Tô Luu Cảnh cầm dụng cụ làm vệ sinh bắt đầu quét dọn, mặc dù có hơi mệt một chút, nhưng cô vẫn làm vô cùng thuần thục. Đây cũng là lần đầu tiên cô phát hiện cái phòng này rộng đến thế, thật may vì mỗi ngày đều được quét dọn, cho nên cũng không quá khó xử lý, chỉ cần quét dọn sạch một lần, sau đó đem sửa sang mấy thứ là tốt rồi.

Phòng khách rất nhanh liền sạch bóng, Tô Luu Cảnh lau mồ hôi rồi đi lên lầu.

Một phòng rồi lại một phòng lần lượt được dọn dẹp sạch sẽ, đảo mắt đã tới lầu ba, quét dọn xong thư phòng của Hình Hạo Xuyên, Tô Luu Cảnh đang muốn cầm công cụ rời đi, đột nhiên chú ý tới căn phòng tận cùng bên trong kia.

Căn phòng này thật bí ẩn, nếu như không chú ý nhìn căn bản sẽ không phát hiện sự tồn tại của nó. Nó lảng lảng nằm ở nơi đó, thật giống như tách biệt với tất cả các căn khác ở ngoài, cánh cửa kia trông thật tĩnh mịch, tản ra một cảm giác thần bí mà không lời nào có thể diễn tả được.

Tô Luu Cảnh loáng thoáng nhớ lại, lúc vừa tới nhà họ Hình thím Bình đã từng nói với cô về quy củ ở nơi đây, tựa hồ như có một quy định rằng: "Phòng tận cùng bên trên lầu ba kia, nếu không có sự chấp thuận của tiên sinh, ngàn vạn lần không thể đi vào!"

Tại sao không cho phép bất cứ kẻ nào đi vào? Chẳng lẽ nơi này cất giấu bí mật gì đó? Bình thường cũng không thấy Hình Hạo Xuyên tới gần nơi này, tại sao phải trở thành nơi cấm kỵ?

Trong lúc vô hình, trong căn phòng này đang tỏa ra tia sáng dụ hoặc mời gọi cô đến gần.

Tô Luu Cảnh càng nghĩ càng tò mò, rốt cuộc không nhịn được liếm liếm môi, từ từ tới gần nơi cực kỳ hấp dẫn này.

Cửa cũng không hề khóa, nhẹ nhàng xoay tay cầm liền "Ken két" mở ra.

Trong lòng Tô Luu Cảnh thầm run lên, thận trọng đẩy cửa ra đi vào bên trong căn phòng thần bí. Đợi đến lúc nhìn được khung cảnh bên trong liền không nhịn được sợ hãi than thầm.

Căn phòng này, quả thật rất đẹp.

Trên giường màu hồng nhạt, được phủ một tầng lụa mỏng, nhẹ nhàng lay động trong gió, quả thực chính là chiếc giường mà các bé gái vẫn thường mơ ước. Trên vách tường treo một vài bức tranh tinh tế, bao gồm tranh phong cảnh và tĩnh vật, một giỏ hoa lan treo từ trên trần nhà rủ xuống, lá cây xanh biếc, hoa lan căng tràn sức sống mang đến sức sống cho cả căn phòng. Cửa sổ lớn sát đất, sắp xếp bài trí giống y như đúc với thư phòng của Hình Hạo Xuyên, nhưng rèm cửa sổ lại màu trắng tinh, ánh mặt trời xuyên thấu qua tấm rèm chiếu vào, khiến cả căn phòng đắm chìm trong mộng lung lung mỹ lệ.

Phía trên bàn trang điểm bên cạnh để rất nhiều tấm hình, có bầu trời trong xanh, có vườn hoa trong tiết trời thu, có hoa hồng trắng nở rộ, còn có rất nhiều rất nhiều, mỗi một tấm đều không khó nhận ra tình yêu âm ập ở trong đó.

Tô Luu Cảnh đột nhiên lại nhìn thấy ở tầng thứ hai có một khung hình pha lê tinh tế, trong nhiều hình như vậy chỉ có duy nhất tấm này là có hình người.

Vậy mà khi cô nhìn rõ mặt của người đó, chợt cả kinh, trong phút chốc thở hốc vì kinh ngạc.

"Cô ở đây làm cái gì? Ai cho cô đi vào đây hả?!"

Tô Luru Cảnh đang hết sức kinh ngạc đột nhiên nghe thấy tiếng quát khe khẽ, kinh hoàng run lên bần bật, tay đột nhiên trượt ra, trong nháy mắt khung hình pha lê kia lướt qua lòng bàn tay rơi thẳng xuống đất, tiếp đó một tiếng vỡ vỡ cùng thanh thủy liên vang lên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 93: Căn phòng thần bí (hai)

Khung hình bị rơi xuống đất vỡ tan, phát ra tiếng vang thanh thủy, giống như một thác nước đổ xuống, bắn ra vô số bọt nước trong suốt, dưới ánh mặt trời đang xuyên thấu qua rèm cửa sổ màu trắng lóe lên những tia sáng rực rỡ, bức hình xinh đẹp cũng rơi sang một bên, còn người ở trên đó lại không hề cảm thấy đau đớn, vẫn mỉm cười thật dịu dàng.

Vậy mà sắc mặt của Hình Hạo Xuyên trong nháy mắt khi khung hình bị vỡ tan liền trở nên trầm xuống, giống như vừa mất đi món đồ chí bảo.

Đối mặt với ánh mắt lạnh băng của anh, Tô Luru Cảnh lập tức luống cuống, đứt quãng nói: "Tôi. . . . . Tôi không cố ý."

Vẫn chưa nói hết, Hình Hạo Xuyên đã sải bước đi tới, dùng sức bắt lấy cổ tay của cô, ánh mắt đầy giận dữ làm cho người ta hít thở không thông: "Gặp quỷ hay sao! Rốt cuộc cô đã làm gì?"

Tô Luru Cảnh bị hành động này của anh làm cho giật mình, cất lời nói không được mạch lạc: "Thật xin lỗi. . . . . không phải tôi cố ý. . . . . cô gái trong hình này, đáng về so với tôi. . . . ."

"Không, là cô lớn lên giống cô ấy! Cô không có tư cách nào so với cô ấy cả!", Hình Hạo Xuyên dùng sức đẩy cô ra, cúi người xuống nhặt tấm hình kia lên, trân trọng cầm trong tay.

Tô Luru Cảnh không kịp chuẩn bị liền bị đẩy ra, dưới chân mất thăng bằng, ngã xuống đất, lòng bàn tay chọt thấy đau xót, bị những mảnh vụn thủy tinh la liệt mặt đất đâm sâu vào trong thịt, trong phút chốc chảy ra đầy máu. Tuy nhiên đau đớn ở đó so với nỗi đau ở trong tim chẳng thấm thía vào đâu.

Giống như có con dao sắc nhọn thừa dịp cô chưa chuẩn bị liền dùng sức cắm vào ngực của cô, nỗi đau đớn này yếu ớt chạy dọc theo huyết mạch lan tràn ra khắp chân tay, khiến toàn thân cô run rẩy không ngừng.

Mới vừa rồi anh nói cái gì? Cô đã nghe lầm sao?

—— cô căn bản không có tư cách so sánh với cô ấy. . . . .

Là câu này sao?

Bên tai chọt thấy ong ong, trong mắt đều là biểu tình chán ghét của anh, sắc mặt của Tô Luru Cảnh lập tức trắng bệch ra.

Hình Hạo Xuyên tựa như không thấy được nỗi bi thương trên mặt cô, cả người tản ra sát khí nồng đậm: "Tôi đã cảnh cáo cô, không được phạm vào nơi cấm kỵ của tôi, có phải tôi đã quá khoan dung, nên cô càng ngày càng không hiểu rõ thân phận của mình rồi? !"

Đây là phòng của Nhục Nhục, ở chỗ này lưu lại toàn bộ kỷ niệm về Nhục Nhục, không có ai có tư cách bước vào một bước, kể cả là cô, cũng không được! Anh vẫn cẩn thận bảo vệ căn phòng này, tựa như lúc ban đầu, nhưng không nghĩ tới cô chẳng những cãi lại mệnh lệnh của mình, lại còn làm rơi vỡ tấm hình duy nhất của Nhục Nhục, rốt cuộc cô gái này còn đáng hận đến trình độ nào? !

"Nhưng. . . . . Nhưng. . . . ." Tô Luru Cảnh muốn nói tiếp, miệng mở ra rồi lại khép lại, nhưng không biết bản thân muốn biểu

đạt cái gì, trong đầu tựa như có mấy chiếc phim quay lại thật chậm từng hành động của anh đối với cô khoảng thời gian vừa qua.

Lúc bị bắt cóc, anh đã tự mình đi cứu cô.

Khi cô bị trúng thuốc anh tự mình đưa cô đến bệnh viện, thậm chí còn ở bên cạnh cô không rời.

Ra mặt giúp cô, anh nhẫn tâm dạy dỗ Nam Cung Như một bài học, đập tan phòng đấu giá dưới lòng đất kia.

Trong một tuần lễ này, mỗi ngày anh đều dành ra chút thời gian ở cùng với nàng.

Trên cổ của cô thậm chí vẫn còn đeo sợi dây chuyền anh tặng.

Những thứ này chẳng lẽ, đều không là gì sao?

Hình Hạo Xuyên lạnh lùng, chán ghét nhìn cô nói: "Tất cả phúc lợi của cô đều nhờ cô ấy mà có, cô chỉ là một vật thay thế, mà bản thân cô lại không đáng

giả một đồng!”

Nghe anh nói vậy toàn thân Tô Lư Cảnh liền cứng đờ, như rớt vào hầm băng.

“Lập tức, cút ra ngoài ngay cho tôi!” Hình Hạo Xuyên nóng nảy quát lên, không chừa lại chút tình cảm và thể diện nào.

Thấy cô ngồi im không nhúc nhích, Hình Hạo Xuyên càng thêm nóng nảy: “Không nghe thấy sao?”, cô còn muốn ở lại chỗ này bao lâu, còn muốn phá hỏng bao nhiêu thứ nữa!

Rồi sau đó vươn tay xốc Tô Lư Cảnh từ trên mặt đất lên, ném ra ngoài cửa, giận dữ hét lên: “Cút ra ngoài cho tôi! Còn dám bước vào nơi này một bước, thì không cần xuất hiện trước mặt của tôi nữa!”, tiếp đến nặng nề đóng sầm cửa lại.

Tô Lư Cảnh ngơ ngác ngồi ở ngoài cửa, thùng nước bên cạnh bị Hình Hạo Xuyên đá lăn lông lốc trên đất, nước ở bên trong chảy tràn ra ngoài làm cho đôi giày của cô hoàn toàn ướt đầm, mà cô lại quên tránh sang một bên, trong lòng cực kỳ hỗn loạn, loạn đến không thể nào loạn hơn được nữa.

Thì ra là, cô vẫn luôn luôn là một thế thân, bởi vì chính chủ không có ở đây, cho nên cô mới có cơ hội ra sân biểu diễn.

Thì ra là, anh bỏ tiền ra bao nuôi cô, chỉ là vì muốn tìm một vật thay thế.

Thì ra là, anh đối tốt với cô là vì khuôn mặt này, có mấy phần tương tự với cô gái kia.

Thì ra là, sự dịu dàng đó của anh chưa bao giờ vì cô cả;

Thì ra là, từ đầu đến cuối, cô cũng chỉ làm một cái bóng;

Thì ra là, tất cả đều do cô tự mình đa tình...

Lòng bàn tay bị găm đầy mảnh thủy tinh, máu cũng từ từ động lại, máu bầm tan ra hòa vào trong nước, nhuộm đỏ một mảng ảm đạm. Nước mắt viền quanh bờ mi, cô mơ hồ nhớ lại trước đây không lâu, chính là một đêm kia, anh bất ngờ xuất hiện dưới ánh trăng, sự thất thố trong nhà kính trông hoa đỏ, trong miệng nhẹ nhàng nỉ non hai tiếng: “Nhược Nhược...”

Cái tên này, từng vang lên bên tai cô rất nhiều lần, nhưng cô lại chưa từng chú ý tới, cho đến tận bây giờ, mới chợt nhớ ra, hai chữ này đại biểu cho cái gì... Hiện tại cô mới hiểu được, khi đó người mà anh muốn hôn, cũng không phải là mình...

“Ài ôi! Lư Cảnh à, sao cháu lại ngồi ở chỗ này?”, di Lư đột nhiên đi tới kéo cô dậy. Bà thấy Tô Lư Cảnh lâu như vậy còn chưa quét dọn xong, đang muốn tới xem có cần giúp một tay không, lại thấy Tô Lư Cảnh đang mất hồn xụi lơ trên đất, vội chạy tới hỏi.

Tô Lư Cảnh chậm rãi ngẩng đầu lên, khó nhọc thốt ra hai chữ: “Di Lư...” thất hồn lạc phách.

Di Lư vừa nhìn vào căn phòng bên cạnh, liền hoảng sợ cả kinh, rất nhanh đã đoán được chuyện gì đã xảy ra, vội lo lắng nói: “Cháu đi vào rồi hả? Ái chà, tiên sinh đã không cho phép bất kì kẻ nào đi vào, ai tự tiện xông vào đều bị trừng phạt rất nghiêm, tay của cháu sao lại chảy nhiều máu thế, nhanh lên đi theo đi!”

Nói xong liền đỡ Tô Lư Cảnh, đi xuống cầu thang.

Di Lư một tay cầm kim, một tay cầm bàn tay đầy vết máu của Tô Lư Cảnh, thương yêu nói: “Bàn tay đẹp đẽ như vậy, làm sao mà bị thảm như vậy, tiên sinh cũng quá độc ác rồi, đau gì cũng là...” Liếc thấy gương mặt trắng bệch của Tô Lư Cảnh, liền vội im bặt: “Kiên nhẫn một chút, đi lấy ra cho cháu.”

Lúc cây kim chọc vào trong thịt, Tô Lư Cảnh đau đến toát ra mồ hôi, nhưng không sợ hãi chút nào, chỉ run rẩy môi nói: “Di Lư, xin đi nói cho cháu biết, trong phòng kia... Rốt cuộc là có ai ở qua... Ở trong đó, rốt cuộc có bí mật gì?”

Cô gái trong tấm hình kia, mép vẩy tung bay trong gió, cười đến rạng rỡ như thế, tựa vào người đàn ông cao lớn ở bên cạnh tựa như không muốn xa rời, cũng không có động tác gì cả, nhưng giữa bọn họ tồn tại một sợi dây liên kết mật thiết... tình cảm ẩn ý không để cho bất kì ai có thể chen vào. Hai con người xứng đôi vừa lứa, lại chói mắt như vậy, đâm vào mắt cô đau triệt tâm can...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 94: Căn phòng thần bí (ba)

"Cái này là cấm kỵ của tiên sinh, ai dám nói ra sẽ bị đuổi ra nhà họ Hình đấy!", di Lư vội vàng che miệng của Tô Lư Cảnh lại, thận trọng nói.

Nghiêm trọng như thế sao? Vậy anh đối với chủ nhân của căn phòng kia, rốt cuộc là để ý đến trình độ nào?

Nghĩ đến việc anh không chút lưu tình đẩy mình ngã ra đất, trong lòng liền vừa khó chịu vừa đau đớn, vội kéo tay dì Lưu khẩn cầu: "Dì Lưu, xin đi nói cho cháu biết đi, cháu thật sự rất muốn biết, nhất định cháu sẽ không nói cho anh ấy biết là đi nói, cháu xin thề! Van đi mà. . . . ."

Dì Lưu thấy cô khẩn cầu tha thiết, do dự một lát, rồi không nhẫn tâm nói: "Vậy cũng được, để đi kể cho cháu nghe.". Từ sâu trong nội tâm bà cũng thấy đau lòng thay cho cô gái nhỏ vừa khéo léo vừa đáng thương này.

"Thật ra thì tiên sinh trước đây không phải nghiêm khắc nóng nảy như vậy đâu, hai năm trước lúc vị tiểu thư kia còn chưa đi, có thể nói tiên sinh là người cực kỳ dịu dàng, đối xử với người làm chúng ta rất tốt, rất ít khi quát mắng."

"Vị tiểu thư kia, đáng đáp so với cháu thật sự có điểm rất giống nhau, đặc biệt là đôi mắt, quả thật giống cháu như đúc!". Dì Lưu lại nói: "Vị tiểu thư kia biết tiên sinh từ sáu năm trước."

"Lúc ấy, cha của tiên sinh mới vừa qua đời, tiên sinh mới có mười chín tuổi, người trong Hội Đồng Quản Trị lại toàn là người xấu xa, tất cả đều muốn đoạt lấy tài sản của Hình thị, có một ngày tiên sinh về đây với cả người toàn là máu. Thì ra là đi được nửa đường xe của tiên sinh bị người ta động tay động chân, tí nữa thì bị ám sát, chính là vị tiểu thư kia đã cứu cậu ấy, sau đó mạo hiểm đưa cậu ấy trở lại, ngày đó chính là một ngày mưa to, trên người tiên sinh trúng hai phát đạn, thiếu chút nữa là không sống nổi."

Tô Lưu Cảnh nghe thấy thế, chột cả kinh, không nghĩ tới sự việc lại cường đại đến vậy, không ngờ Hình Hạo Xuyên đã từng gặp phải chuyện đáng sợ như vậy.

"Vị tiểu thư kia thật ra là người tốt, lúc mang tiên sinh về đây, sắc mặt đã tái nhợt, nhưng không nói gì cả. Đến khi tiên sinh bình phục, đi tìm cô ấy khắp nơi đều không tìm được, cho đến tận hai năm sau, mới tình cờ tìm được cô ấy ở một quán rượu."

Quán rượu? !

Tô Lưu Cảnh cả kinh, ban đầu nơi bọn họ gặp nhau chính là ở Nhất Hào, thì ra là phương thức gặp nhau lại cũng giống nhau đến thế, không trách được lần đầu tiên gặp mặt, anh lại xúc động ôm cô vào lòng, thậm chí còn hôn cô, thì ra là, lúc vừa bắt đầu anh đã được anh xem như "Người kia"!

Dì Lưu không chú ý tới vẻ mặt khiếp sợ cùng run rẩy của Tô Lưu Cảnh, vẫn tiếp tục kể: "Khi tiên sinh dẫn cô ấy về đây, rất nhanh hai người liền yêu nhau, sau lại mới biết, thì ra là vị tiểu thư kia thấy máu là choáng, nhưng ngày đó cô ấy lại kiên trì cứu tiên sinh. Khi đó tiên sinh rất thương yêu chiều chuộng cô ấy, quả thật chẳng khác gì đặt cô ấy trong lòng bàn tay mà nâng niu. Nhưng gia cảnh của vị tiểu thư kia không tốt chút nào, lão phu nhân cực kỳ phản đối, thậm chí còn cho người đuổi cô ấy đi ra ngoài. Tiên sinh và lão phu nhân phát sinh mâu thuẫn rất kịch liệt, dù vậy tiên sinh cùng vị tiểu thư kia vẫn rất kiên trì, cho đến hai năm trước, đột nhiên có một ngày cô ấy không nói gì liền biến mất."

Nghe câu chuyện tình yêu của anh và người con gái khác, trái tim cậu Tô Lưu Cảnh cơ hồ sắp đóng băng, cô chẳng khác nào một người thứ ba, vô liêm sỉ chen vào giữa bọn họ, mà từ đầu tới cuối bản thân chỉ có thể là người đứng xem. . .

"Cô ấy đi đâu?", Tô Lưu Cảnh gất gao nắm chặt tay, cố gắng khắc chế bùng tim sắp tê liệt cùng với hốc mắt đang đỏ lên.

"Không biết, ai cũng không biết.", dì Lưu tiếp tục nói: "Cô ấy không nói gì, thật sự không để lại dấu vết gì. Lúc ấy tiên sinh đã tìm kiếm khắp nơi, nhưng đều không tìm thấy, tìm kiếm ba đêm liên tục, cuối cùng có người nói rằng đã nhìn thấy cô ấy bỏ đi cùng với một người đàn ông. Hôm đó, tiên sinh tự giam mình ở trên căn phòng tận cùng trên lầu ba, chỉ trong một đêm tỉnh khí đại biến, gian phòng kia cũng bị cậu ấy niêm phong lại. Từ đó trở đi cậu ấy trở thành người như bây giờ cháu vẫn thấy đây, lại còn ở cùng với rất nhiều phụ nữ khác nhau, cũng không tin tưởng bất kỳ ai nữa, mỗi người đàn bà nhiều nhất cũng chỉ có thể ở bên cậu ấy một tháng. . ."

"Lư Cảnh, cháu làm sao vậy?", dì Lưu đột nhiên nhìn xuống lòng bàn tay của Tô Lưu Cảnh, máu nhuộm đỏ cả một mảng chảy xuống tong tong, bà sợ hãi vội ngưng bật không nói nữa, kéo tay của cô sang nhìn quả nhiên là đã bị siết chặt thành dạng này.

Dì Lưu vội vàng nói: "Dì không nói nữa! Không nói nữa! Con bé này sao lại phải khổ như thế chứ?"

Tô Lưu Cảnh yếu ớt mỉm cười, nhưng nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn nhiều: "Dì Lưu, cảm ơn dì."

Dì Lưu vội vàng băng bó lại cho cô, sau đó vất óc tìm lời an ủi: "Lư Cảnh à, chuyện này dù sao cũng đã qua rồi, nếu cháu không quá đặt ở trong lòng, thì tiên sinh, cậu ấy đối với cháu cũng không tệ lắm. Trong hai năm qua, số phụ nữ qua tay cậu ấy như vậy, duy chỉ có cháu mới vượt qua hai tháng, hơn nữa còn vào đây ở nữa, điều này chứng tỏ tiên sinh coi cháu khác với những người kia. . ."

Lời an ủi này hiển nhiên có chút vụng về.

Lư Cảnh cười cười, cũng không nói gì nữa, sau khi cảm ơn liền xoay người sai bước đi ra ngoài.

Dì Lưu vẫn không đành lòng lại mở lời khuyên lơn: "Đừng xem thường bản thân mình, tiên sinh là người trọng tình nghĩa, cháu đối tốt với cậu ấy thì cậu ấy nhất định sẽ cảm thấy, đợi một thời gian nữa. . ."

Tô Lưu Cảnh quay đầu lại mỉm cười thần nhiên nói: "Dì đừng nói nữa, cháu biết mà, để cho cháu suy nghĩ kỹ một chút được không?". Sau đó cứ như vậy đi ra ngoài.

Đừng nên xem thường bản thân mình, chính bởi vì quá coi trọng cho nên mới không nhìn rõ chân tướng sự thật rành rành trước mắt. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng không phải là không có dấu vết, lúc Hình Hạo Xuyên nhìn cô, trong mắt luôn lộ ra biểu cảm phức tạp, bây giờ cô mới biết, đó là bởi vì anh đang xuyên qua mình để nhìn một người khác.

Thình thoảng anh lại đột nhiên dịu dàng, đều là bởi vì hình dáng của cô giống với người kia, cho nên anh mới không đành lòng để cho người giống với người kia phải chịu uất ức.

Thật ra thì nếu như chịu quan sát tỉ mỉ, cô đã sớm phát hiện ra, lúc anh ôm cô luôn bất ngờ không giải thích được, thái độ che chở cho mười hai cây hoa kia, không cho phép người nào đi vào căn phòng kia nữa, người ở bên cạnh anh đều không vượt qua một tháng.

Đó là bởi vì, trong lòng anh luôn tồn tại người kia, cho nên mới không có cách nào yêu một người khác.

Mà bản thân cô lại một mực lừa mình dối người.

Thì ra hiện tại thứ mà cô có, chỉ là cướp đoạt của người khác...

Trong mắt đột nhiên chua xót, không tìm được mà trào ra khỏi hốc mắt, Tô Lưu Cảnh cố gắng kìm lại, nhưng làm thế nào cũng không ngăn được, rốt cuộc là từng giọt lại từng giọt nước mắt trong suốt từ trong hốc mắt chảy xuống, thánh thót rơi mặt đất.

“Lưu Cảnh!”, di Lưu đột nhiên thờ hồn hên đuổi theo nói: “Di Lưu cũng không muốn khuyên cháu cái gì, nhưng mà – dù sao, hiện tại người ở bên cạnh tiên sinh chính là cháu.”

Cách tăng tăng nước mắt, Tô Lưu Cảnh không biết nên đối mặt với di Lưu như thế nào.

“Lưu Cảnh, tốt nhất nên yên tĩnh suy nghĩ một lát, di Lưu không muốn quấy rầy cháu nữa.”, di Lưu yêu thương vuốt tóc của cô nói.

Nhìn theo bóng lưng vụng về mà chất phác của di Lưu, Tô Lưu Cảnh chậm rãi an ủi bản thân: Dù sao, hiện tại người bên cạnh anh chính là mình, không phải là bất kỳ người nào khác.

Cho nên... điều này chứng tỏ, cô vẫn còn có thể hy vọng sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 95: Có thể mong chờ không?

Cô thật sự có thể mong đợi sao?

Lời của di Lưu vẫn cứ vang vọng trong đầu, giống như người ngã từ vách đá xuống, chuẩn bị rơi xuống vực sâu, lại đột nhiên vớ được một sợi dây thừng cứu mạng. Quả thật lời của di Lưu chính là sợi dây cứu mạng của cô.

Dù sao, hiện tại người ở bên cạnh anh, gần anh nhất chính là cô không phải sao? Dù sao, ít nhất anh còn đối xử hơi đặc biệt với cô không phải sao? Dù sao, cô vẫn còn có thời gian.

Tô Lưu Cảnh tự giễu cười, sờ lên mặt của mình thầm nghĩ: ít nhất so với người khác cô vẫn có ưu thế hơn, đó chính là khuôn mặt này rất giống với người mà anh yêu.

Mặc dù nỗ lực thuyết phục bản thân như thế, nhưng tại sao cô vẫn thấy vô cùng khó chịu? Khó chịu đến mức sắp hít thở không thông.

Bỏ hết tâm tư, thật có thể thu hoạch được chân tình sao?

Vừa ngừng đầu lên lại lơ đãng nhìn thấy, Hình Hạo Xuyên đang đi tới đây.

Tô Lưu Cảnh âm thầm run lên, khéo mắt tránh né nhìn về phía mặt đất, thận trọng nghiêng người sang cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình, sau đó liền xoay người muốn rời khỏi.

Ít nhất là hiện tại, cô không muốn đối mặt với anh, bởi vì cô không biết gì mình nên dùng tư thái nào để đối mặt.

Nhưng vẫn bị Hình Hạo Xuyên bắt được: "Đứng lại, cô muốn đi đâu?"

Tô Lưu Cảnh run rẩy, chột dạ đáp: "Tôi. . . .", rồi không thể không xoay người đối mặt với anh.

Hình Hạo Xuyên tiến lên trước một bước, nâng cằm của cô lên nói: "Cô đang ở đây phát tiết buồn bực sao?"

"Không dám, tiên sinh.", hơi thở của anh nhào tới, nóng bỏng phả lên trên mặt của cô, Tô Lưu Cảnh không có tí sức miễn dịch nào bèn quay mặt qua chỗ khác.

Nhìn biểu tình của cô ngoài mặt thì khúm núm, nhưng trên thực tế lại vô cùng quật cường giữa giữa, chân mày của anh chậm rãi nhíu lại, tựa hồ đang nghĩ ngợi điều gì, lại từ từ vươn tay ra, ôm lấy thân thể gầy nhỏ quật cường của cô vào trong ngực nói: "Được rồi, ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, tôi sẽ cho em tất cả những gì em muốn."

Chỉ cần cô ngoan ngoãn, thì anh cũng không ngại giữ cô ở lại bên mình lâu hơn một chút.

Vòm ngực của anh vô cùng ấm áp, tựa như bất kỳ giá rét nào cũng không thể xâm phạm được, Tô Lưu Cảnh nhìn về mặt dịu dàng hiếm có của anh, trong lòng lại thấy chua xót, chẳng những không vui vẻ, ngược lại càng thêm khó chịu: Nhưng, anh có thật sự biết em muốn cái gì không?

Anh ôm cô, tựa như ôm một con sủng vật, chỉ là sủng vật mà thôi, lúc vui vẻ thì trêu chọc đùa chơi một chút, lúc không vui liền tùy ý đá văng ra.

Nhưng tại sao chỉ một cái ôm thôi đã khiến cô muốn trào nước mắt ra thế này?

"Tại sao em không thể ngoan ngoãn hơn một chút giống như cô ấy chứ?", Hình Hạo Xuyên nhìn cô gái nhỏ không được tự nhiên trong ngực, dường như vừa nói vừa thở dài.

Toàn thân Tô Lưu Cảnh cứng đờ, đầu ngón tay lơ đãng run rẩy, dùng sức cắn chặt răng, khiến tâm tình đều cũng tập trung ở đó, sau đó hai tay liền dùng sức đẩy Hình Hạo Xuyên ra, thối lui khỏi ngực của anh nói: "Xin lỗi, tôi đã khiến ngài thất vọng!"

Không có cách nào, mặc dù đã hết sức thuyết phục bản thân mình, thế nhưng khi anh đem cô ra so sánh với người kia, cô vẫn không có cách nào chịu được. Cô chính là Tô Lưu Cảnh, chứ không phải là bất kỳ ai khác.

Hình Hạo Xuyên nhìn con mèo nhỏ vốn dịu ngoan đột nhiên lại biến thành một con nhóm mang đầy gai nhọn, sắc mặt liền trầm xuống: "Em tựa hồ còn chưa nhận rõ sau lưng của mình sao, rõ ràng chuyện đập vỡ khung hình tôi còn chưa tính sổ với em, giờ lại muốn náo cái gì?"

Cô đang nháo loạn? Đúng vậy, đúng là cô đang hồ nháo, là cô quá không an phận thủ thường, là cô quá hờ hê quên mình, tất cả đều là lỗi của cô. Cô nên giống như những người phụ nữ khác, an phận chờ anh cho gọi, sau đó ngoan ngoãn cầm tiền mà làm một người tình. Đồi bõ mi thật dài của Tô Lưu Cảnh khẽ run lên, hít sâu vào một hơi rồi đáp: "Thật xin lỗi, tiên sinh.", nhưng quả thật là cô không làm được...

Hình Hạo Xuyên thấy cô rũ mắt xuống, hàng mi như cánh bướm khẽ run run, cánh môi hồng nhuận bị hàm răng dùng sức cắn đến trắng bệch, trong lúc lơ đãng lại lộ ra nụ cười y hệt một tinh linh nhỏ bé. Con người của anh từ từ sâu hơn, tay lập tức túm lấy cằm của cô, khẽ nâng lên, rồi dùng sức cắn lên cánh môi yêu kiều kia.

"Ừm!" Tô Lưu Cảnh bất ngờ không kịp chuẩn bị liền bị áp đảo, bỗng dưng mở to hai mắt, ngẩng nhìn gương mặt như điêu khắc của anh.

Cái hôn này của Hình Hạo Xuyên mãnh liệt khác thường, dùng sức cắn môi của cô, sau đó khẽ cạy hàm răng của cô ra, công thành đoạt đất như muốn cắn nuốt tất cả phản kháng của con mèo nhỏ vào trong bụng.

Anh bá đạo chẳng khác gì ma vương cao ngạo không để con mồi kịp chống cự.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, lưỡi của anh khuấy đảo mọi góc ngách trong miệng cô, ra sức chiếm đoạt, rồi sau đó lại đột nhiên buông tha cho cánh môi sưng đỏ kia, đánh úp lên cằm cô trắng nõn, bàn tay càn rỡ xâm nhập vào bên trong áo của cô, tùy ý xoa nắn, dễ dàng ép buộc khiến Tô Lưu Cảnh bất lực phải khẽ rên lên.

Anh chính là một thợ săn ưu tú, biết tất cả nhược điểm của con mồi, vì thế dễ dàng tiêu diệt từng bộ phận, Tô Lưu Cảnh cảm giác trước mắt mình đang có những đám sương mù lơ lửng, thân thể dần dần động tình.

Bất chợt, cả người bị anh bế bổng lên, ý đồ của anh không cần nói cũng biết.

Tô Lưu Cảnh vội kêu lên một tiếng: "Không!"

"Không muốn?", hô hấp của Hình Hạo Xuyên trở nên thô ráp, dồn dập, ánh mắt cũng phủ một tầng ham muốn nồng đậm.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần, cả con người thâm thúy khiến người khác phải trầm mê, Tô Lưu Cảnh không thể cất lời cự tuyệt. Cô phát hiện ở trước mặt người đàn ông này, bản thân dường như đã mất đi năng lực cự tuyệt.

Anh không thấy cô trả lời liền trực tiếp bế cô đi vào phòng, sau đó nặng nề vứt cô lên trên giường lớn, vội vã tháo chiếc cà vạt đầy vương vãi, liền phủ người lên trên.

Mặc cho quần áo trên người của cô ngăn trở, anh vẫn càn rỡ vuốt ve từng tấc da thịt trên thân thể cô không sót chỗ nào, lại còn hôn cả nơi mà cô không thể tưởng tượng được. Cô nhắm chặt mắt lại, đặt tay lên bả vai của anh, tựa như muốn tiếp thêm sức mạnh để có thể tiếp tục mà không chạy trốn.

Khi anh vui mình voà cùng đất ẩm áp, Tô Lưu Cảnh rốt cuộc không nhịn được nữa liền thét chói tai, hai cánh tay dùng sức ôm chặt lấy tấm lưng màu lúa mì bền chắc, hoàn toàn phó thác bản thân cho anh.

Lúc này trong không khí tràn ngập hơi thở ái muội, từng ngóc ngách đều như phản chiếu hình ảnh bọn họ kết hợp với nhau, tiếng thở dốc của anh, tiếng kêu khe khẽ vì ngưng ngừng đè nén của cô, còn có tiếng va chạm của hai cơ thể, tất cả dường như thời thời khắc khắc nhắc nhở cô rằng, hiện tại bản thân đang tiếp xúc thân mật vô cùng sâu sắc với người đàn ông này cỡ nào.

Kỹ xảo của anh thật sự quá tốt, cũng hiểu rõ nên làm như thế nào để người con gái phía dưới trầm luân, bay bổng, lúc thét chói tai lúc lại khóc thút thít. Gắt gao bầu vú vào lưng của anh, khoe nết Tô Lư Cảnh không kìm được mà chảy ra một dòng lệ trong suốt, những giọt nước mắt kia thấm đầy bi thương không lời nào có thể diễn tả được...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 96: Đột Nhiên Có Tin Tức!

Tô Lư Cảnh thận trọng bê món điểm tâm mới vừa nướng xong đi lên lầu.

Đây là món điểm tâm mà Hình Hạo Xuyên thích nhất cô vừa học được từ chỗ dì Lư, hương vị rất nhẹ, ngọt mà không ngán, để tăng thêm kích thích cô còn cho thêm một chút xíu Bạc Hà vào, nếm thử một miếng, mùi vị quả thật rất tốt, chắc hẳn anh sẽ thích.

Tô Lư Cảnh mỉm cười gõ cửa thư phòng.

Đúng như lời dì Lư đã nói, hiện tại cô chính là người gần gũi với anh nhất, chỉ cần cô cố gắng, biết đâu có thể hòa tan được con tim của anh.

"Vào đi.", giọng nói trầm thấp mị hoặc từ bên trong cửa truyền tới.

Tô Lư Cảnh mở cửa, mỉm cười, thận trọng nói: "Tiên sinh, đây là bánh điểm tâm mới vừa làm xong, còn có cả cà phê nữa".

Cây bút trong tay Hình Hạo Xuyên chợt dừng lại, khẽ nói: "Vậy sao, đã thế thì nên nếm thử một chút rồi."

Tô Lư Cảnh cầm một miếng bánh đưa cho anh ăn thử.

Không nghĩ tới anh lại cắn một cái lên tay của cô, sau đó còn vờn đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm một vòng trên đầu ngón tay của cô.

Đầu ngón tay liền truyền tới cảm xúc tê dại, cả người của Tô Lư Cảnh như chạm phải điện, một giây kế tiếp ngang hông đã bị người nào đó nắm lấy, kéo cô vào trong ngực, ngồi lên trên đùi của anh.

Tô Lư Cảnh vội vàng kêu lên một tiếng, nhưng ngay sau đó cảm đã bị nâng lên, môi của anh liền phủ xuống, trong miệng ngập tràn hương vị của miếng bánh ngọt vừa nếm thử, thông qua đầu lưỡi khẽ khàng khuấy đảo chơi đùa với đầu lưỡi của cô.

Hương vị thanh mát của chiếc bánh ngọt rất nhanh bị dung hòa giữa môi lưỡi của hai người hầu như không còn tí nào, một dải tơ bạc từ khóe miệng chảy ra, quả thật vô cùng ái muội.

Làm cho người ta nhìn thấy phải đỏ mặt.

Hai bàn tay Tô Lư Cảnh bắt tri bắt giác đặt lên trên ngực anh, mặc cho anh càn quấy khoang miệng của mình, nhẹ giọng phát ra một tiếng ưm khe khẽ.

Nghe được tiếng ưm kia, động tác của Hình Hạo Xuyên lại càng thêm nóng nảy, bàn tay dò vào trong cổ áo của cô, tùy ý xoa nắn nơi mềm mại trước ngực.

"Tiên. . . . . Tiên sinh. . . . ." Tô Lư Cảnh vội kêu lên, khẽ hé mắt, xấu hổ đỏ mặt, nơi này là phòng làm việc mà, sao có thể. . . . .

"Gọi tôi là Hình.", Hình Hạo Xuyên há miệng ngậm lấy vành tai đỏ thắm trong suốt của cô.

Tô Lư Cảnh cả kinh, quả thật thụ sủng nhược kinh, cách gọi này, chỉ có rất ít người có thể gọi, cô thật có thể không?

"Không muốn?", Hình Hạo Xuyên cười hỏi.

Con người thâm thúy đen nhánh như muốn hút cả người cô vào trong đó, khiến cho Tô Lư Cảnh không tự chủ gật đầu, gọi: "Hình...."

Hình Hạo Xuyên nghe thấy cô gọi tên mình, tựa hồ như đã gọi lên khát vọng từ trong sâu thẳm của anh, liền cúi xuống hôn cô lần nữa, hôn lên làn da ngọt ngào mềm mại không bỏ sót chỗ nào.

Tô Lư Cảnh theo động tác của anh, càng vùi gáy của anh thật chặt, bắt lực rên lên khe khẽ.....

Hiện tại giữa bọn họ hình như đã đạt tới một cảnh giới thăng bằng tế nhị, tựa như cách một tầng giấy thật mỏng, rõ ràng ai cũng đều nhìn thấy, tuy nhiên lại không hề muốn phá rách nó mà vượt qua.

Anh xem cô như người con gái kia mà sùng ái đối đãi, còn cô lại nấp dưới thân phận của một thể thân khô sở chờ đợi anh rộng mở cánh cửa lòng với mình.

Cô biết, anh không thích phụ nữ không thức thời, muốn ở bên cạnh anh lâu một chút, nhất định phải chiều theo tâm ý của anh. Yêu như vậy thật sự quá hèn mọn, nhưng ngoài cách này ra, cô còn có thể như thế nào?

Cô chính là thể thân của người khác, một thể thân không hơn không kém, vì thế thật sự không nên có tình cảm, mặc dù không biết bao nhiêu lần tự nhắc nhở, thuyết phục bản thân nhưng chỉ cần anh che chở yêu thương một chút lại không khống chế được mà thụ sủng nhược kinh. Tô Lư Cảnh quật cường trước đây, đã sớm biến mất, bởi vì tình yêu, đã làm cho con người ta trở nên mềm yếu.....

Hình Hạo Xuyên vừa định tiếp tục, thì cửa lại chợt bị gõ vang. Tô Lư Cảnh vội vàng từ trên người anh nhảy ra, mặt đỏ bừng, e lệ hốt hoảng sửa sang lại quần áo xộc xệch của bản thân, tuy vậy ánh mắt vẫn còn ẩn chứa vài phần phong tình ái muội.

Lư Thừa cung kính đi vào nói: “Tổng giám đốc”.

“Chuyện gì?” Hình Hạo Xuyên bị cắt ngang giữa chừng, không kiên nhẫn hỏi.

“Sự kiện kia đã có đầu mối rồi.” Lư Thừa đưa tay đẩy gọng kính lên, giống như bản thân không hề nhìn thấy cái gì không nên nhìn, vô tội nói.

Nghe được lời này, khuôn mặt mới vừa rồi còn nhuốm đầy ham muốn của Hình Hạo Xuyên trong nháy mắt liền biến mất sạch sẽ, chân mày hơi nhíu lên, liền nói với Tô Lư Cảnh: “Em ra ngoài trước đi”.

“Dạ.”, Tô Lư Cảnh đáp lời, rồi xoay người đóng cửa lại chuẩn bị rời đi, mới vừa rồi thật xấu hổ chết người, tại sao anh lại có thể như vậy.....

Nhưng mới vừa nâng bước, liền dừng lại, tiếng thảo luận bên trong cửa loáng thoáng truyền tới, khiến Tô Lư Cảnh kinh ngạc đứng sững lại.

“Tổng giám đốc, mới vừa rồi người của văn phòng thám tử gọi điện thoại đến nói: “Đã nhìn thấy một người rất giống Tiểu tiểu thư ở Châu Âu.”, Lư Thừa cẩn thận báo cáo.

“Châu Âu?” Nghe được tin tức của Tiểu Như Nghe, Hình Hạo Xuyên lập tức lên tiếng hỏi: “Tại sao Nhục Nhục lại ở Châu Âu? Cô ấy hiện tại đang ở đâu?”

Lư Thừa giờ quả đắm lên đề ở dưới môi ho nhẹ hai tiếng, có chút khó xử nói: “Bọn họ hình như đã bị phát hiện, có điều, dường như vẫn có một người đàn ông vẫn luôn ở bên cạnh Tiểu tiểu thư.”

Nghe được tin này, Hình Hạo Xuyên đột nhiên tức giận, hất toàn bộ bánh ngọt cà phê trên bàn xuống đất rồi nói: “Mau đi tìm cho tôi! Tăng gấp đôi người tìm kiếm, tiền tăng lên gấp đôi không đủ thì tăng lên gấp ba! Nhất định phải tìm cho bằng được!”

“Vâng, thưa tổng giám đốc.”, Lư Thừa cung kính đáp.

“Còn có một việc, là về Tô.....” Lư Thừa ấp úng nói, nhưng còn chưa nói hết, liền bị Hình Hạo Xuyên cắt đứt.

Hình Hạo Xuyên cau mày khẽ quát lên: “Khoan đã!” sau đó sai bước đi tới cửa, mở toang ra, khi nhìn thấy Tô Lư Cảnh đứng ở trước cửa, liền nổi giận quát: “Cô đứng ở đây làm gì?!”

Tô Lư Cảnh không ngờ sẽ bị anh phát hiện, sợ đến phát run, tránh né ấp úng nói: “Tôi..... Tôi xin lỗi, Hình.....”

“Nếu để cho tôi phát hiện cô nghe lén lần nữa, cô nhất định sẽ chết!”, Hình Hạo Xuyên hung dữ cảnh cáo: “Mau rút ra khỏi đây cho tôi!”

Tìm Tô Lư Cảnh hơi chậm lại, đôi môi run rẩy như muốn thanh minh, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của anh, lại không thể thốt ra lời, chỉ đành cứng ngắc xoay người rời đi, sau đó vô tri vô giác đi vào phòng của mình, tự nhốt ở bên trong.

Tô Lư Cảnh ngồi ở trên mặt đất lạnh lẽo, hai cánh tay dùng sức ôm lấy thân mình, mắt vô hồn mờ lớn, nhưng trong mắt lại là một mảnh trống trải, đầu ngón tay không kim được mà phát run.

Người kia sắp trở về rồi sao?

Cô vốn cho là chỉ cần có thời gian, thì có thể cảm hóa được trái tim của Hình Hạo Xuyên, nhưng tại sao nhanh như vậy, nhanh như vậy sẽ phải kết thúc?

Nhân vật chính sắp trở về rồi, vậy còn cô thì sao? Cô nên làm như thế nào?

Thứ duy nhất cô có, đó chính là giá trị thể thân, cũng đã không còn.....

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thể Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 97: Xua đuổi!

Nhìn theo bóng lưng thất hồn lạc phách của Tô Lư Cảnh, đột nhiên Hình Hạo Xuyên chợt thấy tâm phiền ý loạn, phiền não nhủ chặt chân mày.

"Tổng giám đốc?", Lư Thừa ở phía sau liền lên tiếng.

Hình Hạo Xuyên lập tức hồi hồn, sai bước trở về thư phòng, nghiêm mặt nói: "Nói đi."

Lư Thừa lấy ra một tập tài liệu điều tra, đưa cho Hình Hạo Xuyên nói: "Đây là tư liệu về cô Tô Lư Cảnh mà lần trước nhờ thám tử điều tra, phát hiện. . . . ."

Hình Hạo Xuyên phiền não nhận lấy tài liệu, lật ra xem, đến khi lật tới tờ cuối cùng, ngay cả bản thân của anh cũng phải giật mình kinh hãi: "Cái gì?!"

Lư Thừa tựa hồ đã sớm dự liệu được phản ứng của anh, nên không có bất kỳ kinh ngạc nào.

Ném tài liệu trong tay lên trên bàn làm việc, vẻ mặt của Hình Hạo Xuyên nghiêm túc khác thường: "Phần tài liệu này có thể tin cậy bao nhiêu?"

"Là 100%.", Lư Thừa cẩn thận đáp.

Đốt ngón tay của Hình Hạo Xuyên khẽ cong lên, nhẹ nhàng gõ lên trên mặt bàn bóng loáng, lúc nhẹ lúc nặng, nhất thời cả thư phòng chỉ còn lại tiếng "Cộc cộc cộc" với tần số không đều.

Lư Thừa khoanh hai tay trước ngực, một mực cung kính nói: "Với tư cách là một trợ lý tôi muốn đề nghị một điều: Tô tiểu thư đã không còn thích hợp ở chỗ này nữa rồi, xin tổng giám đốc suy tính một chút." Mặc dù đối với cô gái kia thật không công bằng, nhưng đây là lần đầu tiên làm trợ lý cho Tổng giám đốc Hình thị, cho nên không thể làm gì khác hơn phải nói lên sự thật này.

Đuổi cô đi sao?

Ánh mắt của Hình Hạo Xuyên chợt lóe, nhìn những tư liệu chằng chịt chữ ở trên bàn, mi tâm vận vẹo, ngẫm nghĩ hồi lâu, sau đó khoát khoát tay ý bảo trợ lý của mình ra ngoài trước, rồi nói: "Tôi sẽ suy tính!"

Lư Thừa không nói thêm điều gì nữa, anh ta đã làm hết chức trách của mình rồi, về phần Tổng giám đốc đuổi hay không đuổi cũng không ở trong phạm vi quản lý của anh ta, vì thế khẽ cúi người chào, sau đó xoay người đi ra ngoài đóng cửa lại.

Hình Hạo Xuyên đốt một điếu thuốc, mím môi rít từng hơi, từng hơi, làn khói xám nhàn nhạt từ từ tản mát ra, con ngươi ánh lên vẻ phức tạp mà thâm thúy, sâu không thấy đáy.

Không trách được mẹ của anh lại bài xích cô như thế, không trách được bà lại không tiếc dùng tin tức của Nhục Nhục mang ra trao đổi để cho Tô Lư Cảnh rời đi, thì ra, mọi chuyện lại là như vậy.

Nếu như sự thật thật sự là như thế, thì cô không thể ở lại bên cạnh anh được nữa.

Huống chi, đã có tin tức của Nhục Nhục. . . . .

***** Thịnh thoảng làm tuyến phân cách OOX *****

*****

Hình Hạo Xuyên cao cao tại thượng, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn cô nói: "Cút ra ngoài đi, cô không có tư cách ở trong cái nhà này nữa, từ hôm nay trở đi, tôi không cần cô nữa rồi."

Sau đó lại nhìn thấy một người có dáng dấp tương tự mình nhưng lại xinh đẹp hơn rất nhiều xuất hiện, cô ta tựa vào ngực Hình Hạo Xuyên, khinh miệt nói: "Cái đồ tiện nhân này, lại dám chiếm đoạt người đàn ông của tôi, mau cút xéo ra ngoài! Hình là của tôi, cô đừng có mà si tâm vọng tưởng!"

Liền đó Thím Bình lạnh lùng đi tới, sai người cầm theo mấy món đồ đơn sơ của cô ra cửa rồi nói: "Tô tiểu thư, mời rời đi, nơi này không có chỗ cho cô."

Sau đó lại nhìn thấy vẻ mặt chán ghét của Tống Dĩ Hình: "Lư Cảnh, mình không ngờ cậu lại là người như vậy, tại sao có thể làm Tiểu Tam phá hoại tình cảm của người khác chứ? Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa! Từ nay về sau chúng ta không còn là bạn bè của nhau nữa!"

Cuối cùng là Lư Thừa lấy ra một tờ chi phiếu tỏ vẻ xem thường ném vào người cô: "Tô tiểu thư, tổng giám đốc cho cô một trăm vạn, cầm lấy chi phiếu, sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ngài ấy nữa!"

“Không cần _____!!!!”

Tô Luru Cảnh thét lên tỉnh lại, trên người đổ đầy mồ hôi lạnh, cặp mắt trống rỗng nhìn vào đêm đen, lúc này mới phát hiện thì ra đây chỉ là một cơn ác mộng.

Trái tim của Tô Luru Cảnh đập lên liên hồi, thở hổn hển không ngừng. Mấy ngày nay, cô vẫn luôn nằm mơ, chỉ cần nhắm mắt lại liền mơ thấy cảnh tượng như vậy: Cô bị họ đuổi ra ngoài, bị vứt bỏ, bạn bè xa lánh. ....

Tô Luru Cảnh đưa tay lên xoa xoa những giọt mồ hôi lạnh trên trán, cười khổ ngả người xuống giường lớn: Tô Luru Cảnh, một ngày như vậy sẽ đến thôi, mày còn sợ cái gì chứ? Tô Luru Cảnh, từ lúc nào thì mày lại trở nên lừa mình dối người như vậy?

Hai mắt mở lớn, cứ như vậy ngỡ ngàng suốt cả đêm, cho đến khi những tia sáng đầu tiên trong ngày xuyên qua kính cửa sổ hắt vào trên mặt, Tô Luru Cảnh mới dụi dụi ánh mắt đang cực kỳ chua xót, từ từ ngồi dậy.

Đã năm ngày liên tục cô không gặp Hình Hạo Xuyên rồi, kể từ ngày cô nghe lén cuộc nói chuyện của bọn họ, thì chưa từng nhìn thấy anh thêm lần nào nữa.

Có lẽ, anh đã tự mình đi tìm người kia rồi, dù sao, đó cũng là cô gái mà anh vô cùng yêu thương.

Tô Luru Cảnh tự giễu cười cười, có lẽ cô nên thức thoir một chút, tự rời đi còn có thể giữ cho bản thân chút tôn nghiêm, nhưng. ...

“Tô tiểu thư”, Thím Bình chợt đi tới gọi.

Tô Luru Cảnh vội đáp: “Thím Bình, chào buổi sáng.”

Mặt của Thím Bình vẫn lạnh lùng cứng nhắc như cũ, nhàn nhạt mở miệng nói: “Mới vừa rồi tiên sinh gọi điện thoại về, hy vọng cô lập tức dọn ra ngoài.”

Tô Luru Cảnh khiếp sợ mở to hai mắt: “Cái gì?!” , trong nháy mắt cô không hiểu mình có nghe lầm hay không?

Thím Bình lựa chọn phương thức nói thẳng nói thật: “Tiên sinh mới vừa gọi điện thoại hạ lệnh, muốn tôi tiễn cô rời khỏi đây.”

Tô Luru Cảnh không thể tin nhìn Thím Bình, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt. Mới vừa rồi cô đã nghe thấy gì? Anh. ... muốn đuổi cô đi sao?

“Không, không, cháu muốn ở lại đây chờ anh ấy.” Tô Luru Cảnh cất lời không được mạch lạc, toàn thân đều run rẩy: “Chờ chính miệng anh ấy nói với cháu. ... Sẽ không, không thể nào. ....”

Mặc dù đã mơ thấy cơn ác mộng như thế này vô số lần, thế nhưng đến khi nói thực tế xảy ra, bản thân cô vẫn bị dễ dàng suy sụp, giống như có ngàn vạn thanh đao đồng loạt đâm tới, để cô không kịp trốn tránh, máu chảy đầm đìa, thương tích đầy mình.

“Tô tiểu thư, đừng làm khó chúng tôi.” Thím Bình nhìn thấy vẻ bi thương lộ rõ trên mặt cô, vẻ mặt bình thường vẫn nghiêm túc không kìm được có chút xúc động.

Tô Luru Cảnh không biết từ lúc nào, nước mắt đã rơi đầy trên mặt, kéo tay Thím Bình khẩn cầu: “Thím Bình à, cháu xin thím, cho cháu thêm chút thời gian, cháu phải chờ anh ấy trở lại để tự mình hỏi rõ. .... cháu cầu xin thím. ....”

Thím Bình nhìn cô, không nhịn được thở dài, bà vẫn luôn cho rằng cô gái này cùng một dạng với những người phụ nữ trước đây của tiên sinh, thật không ngờ ở chỗ này mấy tháng, chẳng những không làm chuyện gì quá phận, ngay cả tiên cũng không đòi hỏi bao giờ, tất cả đều không qua được mắt của bà. Hiện tại nhìn vẻ mặt cô bi thương như vậy, không nhịn được mà nói: “Được rồi, cô có thể đợi thêm một lát nữa, nhưng sau khi tiên sinh trở về, phải lập tức rời đi.”

“Cám ơn thím!” Tô Luru Cảnh sức cùng lực kiệt nói xong liền ngã nhào trên đất.

Cô không tin, cô kiên quyết không tin, trừ phi, chính miệng anh nói ra, như vậy, cô mới có thể thật sự chết tâm. ....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 98: Mưa to!

"Tiên sinh đã trở lại!", sau khi nghe được thông báo, tất cả người giúp việc trong nhà đều vội vàng chạy ra cửa chính tập hợp, nghênh đón Hình Hạo Xuyên.

Tô Lư Cảnh vừa nghe thấy thế, vội chạy ra ngoài, cô muốn lập tức gặp được Hình Hạo Xuyên, muốn tự mình hỏi anh, thật muốn đuổi cô đi sao?

Song khi cô nhìn thấy anh mặc áo choàng màu đen xuống xe, sau đó còn thận trọng dìu một cô gái khác đi xuống, toàn thân liền trở nên tê dại, cứng ngắt đứng ở đó, quên mất tất cả.

Đó là một cảnh tượng như thế nào: cô chưa từng thấy anh dịu dàng như thế bao giờ, mở rộng áo khoác của mình dìu người con gái trên xe ra, sau đó choàng áo khoác của anh qua người cô ấy, tựa hồ như sợ người kia phải chịu gió rét, che chở trân trọng giống như bảo bối trân quý. Trên mặt của anh mang theo nụ cười, kẻ cả trông mắt đen thâm thúy cũng đọng đầy thâm tình, nhìn cô gái trong ngực, tựa như toàn thế giới này đều không tồn tại, chỉ còn lại một người mà thôi.

Mà cô gái được anh ôm vào trong ngực, trên mặt mỉm cười nhàn nhạt đầy hạnh phúc, giữa hai người họ không cần quá nhiều ngôn ngữ để biểu đạt tâm tình, cũng đủ khiến cho mọi người vô cùng hâm mộ.

Không chú ý tới trong góc còn có một người, bởi vì hình ảnh bọn họ ôm nhau sánh bước mà đau triệt tâm can.

Cô gái này, là “Nhược Nhược” kia sao? Tô Lư Cảnh gắt gao ôm lấy ngực, muốn lập tức lập tức xoay người không để cho bản thân phải thấy cảnh tượng như vậy, nhưng là hai chân lại cứ như mọc rễ dưới đất, không có hơi sức di chuyển.

"Tiên sinh, Tiểu tiểu thư, hoan nghênh về nhà ——", tất cả nữ giúp việc đều đồng thanh nói.

Mặt của Tiểu Như Nghe hơi tái, nhưng đáng vẻ mỹ mạo xinh đẹp cũng không vì thế mà giảm đi chút nào, ngọt ngào mỉm cười nói với Hình Hạo Xuyên: "Hình, cảm ơn anh".

Hình Hạo Xuyên cung chiêu khẽ hôn lên trán của cô ta, chợt ánh mắt lại liếc thấy Tô Lư Cảnh đang run lẩy bẩy ở trong góc, liền chau mày lại nói: "Làm sao cô ta vẫn còn ở nơi này?", trong mắt lại giăng đầy phức tạp.

Tô Lư Cảnh tròn tròn mắt ngơ ngác nhìn anh, ánh mắt mờ mịt, khổ sở không tài nào che giấu được nơi đáy mắt.

Tiểu Như Nghe ở trong ngực anh nghi hoặc nhìn Tô Lư Cảnh, hỏi: "Hình, cô ấy là ai vậy?".

Hình Hạo Xuyên giương mắt nhìn Tô Lư Cảnh một cái, sau đó không hề nhìn cô thêm lần nào nữa, cúi đầu vỗ về trấn an người trong ngực: "Không có gì, cô ta chỉ là người giúp việc trong nhà mà thôi!".

Nữ giúp việc? ! Tô Lư Cảnh nghe thấy hai chữ giúp việc kia liền khiếp sợ ngẩng đầu nhìn anh, thì ra là trong lòng anh cô chỉ là một nữ giúp việc không hơn không kém!

Tiểu Như Nghe nghe anh nói thế liền khẽ gật đầu, không nghi ngờ gì nữa.

Thấy sắc mặt của Tiểu Như Nghe còn kém, Hình Hạo Xuyên vội

Nói: “Bên ngoài gió lớn, trời cũng sắp mưa rồi, thân thể em không tốt, mau vào đi thôi”. Dịu dàng che chở như vậy, quả thật như biến thành một người khác, không còn là Hình Hạo Xuyên lạnh lùng, vô tình nữa.

Mà nghe vào tai Tô Lư Cảnh, chẳng khác nào lưỡi dao sắc bén, cắm vào ngực của cô từng nhát một, máu chảy thành sông.

Hình.....

Cô muốn cất tiếng gọi anh, nhưng thanh âm lại cứ tắc nghẹn ở cổ, không thể thốt ra lời, chỉ đành ngơ ngác nhìn anh dịu dàng dìu người con gái anh yêu từng bước từng bước vào nhà, sau đó tất cả mọi người đều tản ra, chỉ còn lại một mình cô, bơ vơ đơn độc đứng đó.

Cuối cùng, cánh cửa nặng nề liền ầm ầm đóng lại trước mặt cô, đem cô cách ly hoàn toàn với thế giới bên trong kia.

Tô Lư Cảnh ngơ ngác đứng ở trước cửa, cứ đứng như vậy, giống như quên mất tất cả.

Mưa, không biết từ lúc nào liền rào rào rơi xuống, lúc cô cảm nhận được thì toàn thân đã ướt đẫm rồi, cái lạnh thấu xương xuyên thấu qua làn da mỏng manh mảnh ghim vào trái tim. Tô Lư Cảnh ngẩng đầu lên yên lặng nhìn màn mưa trắng xóa trước mặt, hạt mưa nặng nề rót xuống, rơi lên trên người cô, thật sự rất đau.

Cô đã nhìn ra, bản thân mình ở trong mắt của anh chính là sự chán ghét liền vứt bỏ, nơi này còn đường sống, cho nên.....cô lên rồi đi thôi.

Rời đi,

Rời đi.....

Cô thật muốn rời đi.

Tô Lư Cảnh, không phải mày nên vui mừng sao?

Trước kia không phải ngày ngày mây đều nghĩ đến việc lúc nào mới có thể rời đi. Mây xem, hiện tại ngay cả hơi gian một năm chưa đến mà mây đã có thể thoát khỏi, từ đó trời năm đất bắc, không còn dính líu đến nhau, hiện tại phải nên cười mới đúng chứ.

Vì thế anh cười, cô cũng sẽ cười, khoe môi liều mạng cong lên, sau đó biến mất trong màn nước nhạt nhòa, không biết là nước mắt hay là nước mưa nữa? Tất cả hòa lẫn vào nhau chảy tràn xuống, thấm ướt toàn thân.

Nụ cười kia, tựa như đóa hoa hồng vui mừng nở rộ vào ngày cuối cùng.

Thân thể gầy nhỏ của cô, cô độc ở trong màn mưa, thật giống như một con thuyền lá nhỏ nhoi, mặc cho gió táp mưa sa, vẫn phiêu diêu đứng đó.

Mà lúc này đứng ở trước cửa sổ bằng kính rộng lớn, Hình Hạo Xuyên đang đưa mắt nhìn người con gái cô đơn đứng trong màn mưa, đi lại khó khăn, trong lúc vô tình mây từ từ nhấn lại.

Chợt, một bàn tay trắng nõn liền đặt lên mi tâm của anh, khẽ xoa xoa đôi mày đang nhíu lại, Tiểu Như Nghiệ dụ ngoạn dần lên tấm lưng rộng rãi của anh nói: "Hình, anh đang nghĩ gì vậy?"

Hình Hạo Xuyên quay đầu lại, xoay người ôm lấy người con gái kia, đặt cằm lên đỉnh đầu của cô ta, khẽ đáp: "Không có gì, hình như mưa càng ngày càng lớn rồi thì phải".

Tiểu Như Nghiệ hạnh phúc tựa vào trong ngực của anh mỉm cười, ánh mắt lại hữu ý vô ý liếc thấy bóng lưng mỏng manh của Tô Lưu Cảnh.

Trong màn mưa Tô Lưu Cảnh quật cường gian nan bước đi, không biết phải tốn bao nhiêu hơi sức, mới có thể cưỡng bách bản thân mình giữ cho sống lưng thẳng tắp, rời khỏi khu nhà cấp cao xanh vàng rực rỡ, ném bỏ tất cả ở phía sau.

Cô không biết bản thân đã phải tốn bao nhiêu hơi sức, mới cưỡng bách mình không được quay đầu lại, sợ tiết lộ ra sự mềm yếu của mình từ đó trở thành trò cười cho người khác.

Trong màn mưa như trút, người đi trên đường chạy vậy ngược xuôi, người nào cũng che ô hoặc là cầm túi lo lắng chạy về nhà của mình, chỉ có ô, không nhanh không chậm, nhìn thẳng phía trước, giống như một con rôi phiêu bạc cô độc ở trong cuộc sống này, không có chỗ nào để về.

Giao dịch, đây chỉ là một giao dịch, một cuộc giao dịch giữ tiền bạc và xác thịt mà thôi.

Không thể nào phủ nhận cũng không thể che giấu được sự thật tàn khốc này, đó chính là sự thật khắt phục trong suốt cuộc đời này của cô

Mà buồn cười nhất chính là, cô thể nhưng lại đắm chìm trong cuộc giao dịch này, cơ hồ để bản thân chìm trong hư ảo, bị lạc vào sự dụ dỗ giả dối ngắn ngủi của anh. Hôm nay tỉnh lại, nhưng trái tim đã bị thương tổn, có rất nhiều rất nhiều máu tươi từ trong vết thương đó chảy ra.

Tô Lưu Cảnh, mây thật khờ, làm sao mây có thể ngu như vậy chứ? Không phải Dĩ Hình cũng đã sớm nhắc nhở mây rồi sao? Mây có thể yêu bất luận kẻ nào, duy chỉ Hình hạo Xuyên là không được, bởi vì ở trong lòng anh ta, mây chẳng là cái thứ gì? Chẳng là cái gì cả!

Tô Lưu Cảnh chợt nhếch môi cười chua xót, sau đó dừng bước, thân thể không còn tí hơi sức nào, chậm rãi, chậm rãi tuột xuống, vô lực mà co quắp trên mặt đất.

Mà đúng lúc đó có một chiếc xe vô tình đi qua, làm văng lên đầy bọt nước, nặng nề phun lên trên người cô, từ đỉnh đầu trở xuống toàn bộ đều bị hắt ướt đầm.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Ly tiếp theo, ăn mừng chúng ta đều thất tình!

Bị đám bọt nước bắn tung tóe lên người ướt từ đầu tới đuôi, nhưng Tô Lưu Cảnh lại không hề có bất cứ phản ứng nào.

Chiếc xe vốn đã lái qua chợt phát ra một tiếng phanh bén nhọn, sau đó liền ngừng lại, một đôi giày da màu đen dừng ở trước mặt cô nói: "Tiểu thư, cô không sao chứ?".

Tô Lưu Cảnh tựa như không nghe thấy gì, mắt hờn ngơ ngác ngồi ở trong màn mưa rào rào.

"Vị tiểu thư này, cô làm sao vậy?", người đàn ông kia cúi người xuống, vươn cái ô xanh che lên trên đỉnh đầu của cô hỏi.

Làn mưa xối xả đột nhiên bị ngăn trở, Tô Lưu Cảnh yên lặng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông xa lạ đang thương hại mình, dưới tán ô màu xanh dương, như được ngăn cách thành một không gian độc lập riêng biệt, giống như đã tạo thành một loại ảo giác, người kia trông thật nhỏ nhắn tựa như vừa bước ra từ thế giới cổ đại: Dịu dàng như Ngọc.

Nghiêm Hàn Dư thấy cặp mắt đong đầy nước mắt lẫn nước mưa của người thiếu nữ trước mặt, bỗng đưng nhủu mảy, gọi: "Nhược Nhược!". Nhưng ngay sau đó lại lập tức phủ nhận, mỉm cười nói xin lỗi: "Không, không phải, tôi đã nhận lầm người".

Tô Lưu Cảnh nghe thấy anh ta liên tiếp tự hỏi tự đáp, cũng không tỏ vẻ gì, nước mắt vẫn cứ tuôn trào không ngừng, như vĩnh viễn chẳng bao giờ cạn vảy. Mặt mũi thì đỏ bừng, cả người chìm trong ưu thương bơ vơ không nơi nương tựa.

Nghiêm Hàn Dư âm thầm than thở, rồi nói: "Cô muốn đi đâu? Để tôi đưa cô đi".

"Tôi . . . . . Đi . . . . . Đâu . . . . .", Tô Lưu Cảnh đứt quãng tự hỏi, từng chữ từng chữ như rút cạn hơi sức toàn thân.

Cô có thể đi đâu đây? Còn có nơi nào có thể đi chứ? Kể từ khi cha bị bắt vào tù, mẹ thì bạo bệnh qua đời, cô đã không còn chỗ nào để đi nữa. Cô là một cá thể tồn tại độc lập không có bất cứ liên quan nào đến thế giới này, Thượng Đế căn bản không thiết lập vị trí cho cô, đã thế cô lại còn có tình quật cường muốn đi tranh đấu, quật cường muốn sống qua ngày, nhưng nỗ lực lâu như vậy, đến cuối cùng, vẫn hoàn toàn không có tác dụng.

Nghiêm Hàn Dư thấy cô toàn thân ướt đẫm, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa nhất định sẽ phát sốt, vì vậy dịu dàng kéo cô lên, dìu cô vào trong xe.

Nếu như bình thường, cô nhất định sẽ cự tuyệt, nhưng mà dưới tình huống như thế, còn dưới cơn mưa như trút nước, tâm cũng mau muốn chết đi này, cái gì cũng không nghĩ đến nữa, liền bị động bị đưa lên xe.

Nghiêm Hàn Dư cầm lấy một chiếc bông trắng to có sẵn trong xe đưa cho cô, nhìn bầu trời đen như mực ngoài cửa kính, cười khổ nói: "Xem ra chúng ta đều là những người lận đận trong cõi đời, lại còn thất tình trong cùng một ngày, có lẽ là có duyên phận".

Tô Lưu Cảnh tựa như đã mất đi tri giác, đối với người đưa khăn ở trước mặt mình vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ cúi đầu không tiếng động mà chảy nước mắt.

Nhìn nước mắt chảy dài trên mặt của người thiếu nữ, giống như giọt mưa nặng hạt rơi xuống cánh hoa lan, bông hoa màu trắng không chịu nổi sức nặng của những giọt nước mắt, yên lặng run lên khe khẽ, cô gái nhỏ tựa như bông hoa linh lan đang khóc thầm này khiến cho con tim của anh có chút đau.

Nghiêm Hàn Dư nhẹ nhàng cầm khăn lên êm ái giúp cô lau tóc, rồi khẽ nói: "Tốt nhất là khóc một trận cho đã đời, khóc lên sẽ tốt hơn rất nhiều".

Tô Lưu Cảnh vốn cố gắng đè nén tâm tình, đột nhiên ở nơi này, nghe thấy câu này của người đàn ông xa lạ liền không có cách nào ức chế được mà khóc lên, nỗi bi ai tựa hồ như sắp ép cô vỡ ra, để cho cô tan xương nát thịt.

Tại sao lại gặp phải anh?

Nếu như người đó là bất kỳ một tên đàn ông vô cùng hư hỏng nào khác, thì sau khi chấm dứt cô chỉ thống khoái khóc lớn một trận rồi thôi, sau đó ngay lập tức ném chuyện đó ra sau đầu, chôn chặt vết thương vào sâu trong tâm khảm, tiếp tục sống cuộc sống của mình. Nhưng sao lại gặp được anh? Người cho cô hi vọng, rồi lại nói cho cô biết rằng bản thân cô vốn đã si tâm vọng tưởng.

Có lẽ là cô hèn mọn, có lẽ là bình thường, có lẽ là khó chịu, có lẽ là giá rẻ, nhưng cô thật nhỏ bé như vậy sao? Nhỏ bé đến mức anh không đo dự chút nào liền vứt bỏ, nhỏ bé đến mức trong lòng anh có lẽ có xé rách giày cho người kia cũng không xứng.

Tình tảo lại đi, đây chỉ là một cuộc giao dịch, tình mỏng trôi, nên mở to hai mắt ra ai đi đường nấy, không có bất kỳ quan hệ nào nữa.

Vừa bắt đầu còn nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào, sau đó liền to dần to dần, đến cuối cùng biến thành gào khóc. Thân thể gầy nhỏ của cô co lại thật chặt, giống như con mèo bị ném bỏ, vẫn quật cường thẳng lưng như cũ, gian nan giữ vững tư thế ngồi, nhưng như vậy lại càng thêm đáng thương, đáng thương làm cho lòng người khác phải chua xót.

Nghiêm Hàn Dư nhìn cô gái bi thương rơi lệ, đôi môi chặt chẽ mím lại, trống rỗng nhìn đường phố dưới làn mưa xối xả ngoài cửa sổ, còn cả bầu trời đen nhánh ngoài kia nữa, cả người cũng tối tăm, tràn ngập nỗi đau thương nhân nhật sau đó liền vươn tay ôm thân thể cứng còng của cô vào trong ngực.

Tô Lưu Cảnh cứng đờ người, quật cường muốn tránh ra, nhưng lại nghe thấy Nghiêm Hàn Dư nhẹ nhàng khuyên giải, an ủi: "Tôi chỉ muốn cho cô mượn một bờ vai thôi".

Nghe được câu này, Tô Lưu Cảnh không giãy dụa nữa, giống như bè gỗ lơ lửng dập dềnh trên biển rộng, rốt cuộc cũng tạm thời tìm được một chỗ để dựa vào, bàn tay nhỏ bé rất nhanh níu chặt lấy áo khoác của anh, tận tình khóc ồ lên, như muốn đem toàn bộ bi thương phát tiết tất cả.

Nghiêm Hàn Dư nhìn cô gái nhỏ đang tựa vào trên vai mình khóc thầm, khẽ vuốt vuốt mái tóc dài lạnh lẽo, im lặng an ủi.

Không biết đã trải qua bao lâu, tiếng khóc của thiếu nữ càng ngày càng nhỏ, giống như đã khóc mệt, rốt cuộc đến cuối cùng chỉ còn lại tiếng nức nở không rõ ràng.

Mắt Tô Lưu Cảnh sưng to, rời khỏi bờ vai của anh, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, cảm ơn."

Nghiêm Hàn Dư nhìn xuống áo khoác đã bị ướt một mảng lớn, chỉ cười cười, dịu dàng nói: "Khóc đã chưa? Đi thôi, chúng ta cùng đến quán bar say một trận!".

Nói xong liền không cho Tô Lưu Cảnh bất kỳ cơ hội cự tuyệt, dưới chân dùng sức đạp chân ga, phá toang màn mưa dai dẳng, xông ra ngoài.

Bốn giờ chiều, quán bar không đông lắm, chỉ lưa thưa mấy vị khách, trên sân khấu một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đang ôm đàn ghi-ta, nhắm mắt lại, động tình hát một bài có nội dung liên quan đến thất tình.

Tô Lưu Cảnh mặc áo sơ mi rộng thùng thình, ngồi ở trên quầy bar, chiếc áo này mới vừa rồi thuận đường tùy tiện mua, thay cho bộ quần áo đã ướt đẫm. Tô Lưu Cảnh một ly nổi tiếp một ly, rượu cồn kích thích theo khoang miệng trượt vào cổ họng, khiến cả thần kinh tê dại.

Mới vừa rồi ở trên xe khóc đủ rồi, lượng nước trong cơ thể thông qua đôi mắt đã tổng hết ra, thuận tiện mang theo thứ được gọi là "Mềm yếu", bây giờ cô chỉ cần rượu, cũng chỉ có rượu mới có thể trợ giúp cô mà thôi.

Nghiêm Hàn Dư cũng không ngăn cản, anh biết, bọn họ bây giờ thật giống nhau, đều rất cần phát tiết.

"Cô ấy tên là gì?", uống rượu chẳng khác gì uống nước lã, không biết đã uống bao nhiêu, khi Tô Lưu Cảnh dưới sự giúp đỡ của chất cồn, tạm thời không cảm thấy đau đớn, uống cho đến khi khỏe mắt nhắm đầy vị mặn chát, cô mới nhẹ giọng mà hỏi.

Nghiêm Hàn Dư chột khựng lại, sau đó cũng phản ứng kịp được cô đang muốn hỏi cái gì, liền đáp: "Tiểu Như Nghe, lần đầu tiên nhìn thấy cô thiếu chút nữa tôi đã nhận lầm là cô ấy. Quả thật hai người rất giống nhau, vừa quật cường, lại vừa kiên cường".

"Vậy sao?", Tô Lưu Cảnh khổ sở nói. Có lẽ cô nên bày tỏ rằng bản thân thật vinh hạnh? Cô gái kia rốt cuộc tốt đẹp đến mức độ nào, tại sao lại có thể được mọi người yêu mến đến thế?

"Nguyên ý nghe chuyện cũ của tôi sao?", sau khi uống liền ba chén, Nghiêm Hàn Dư đột nhiên mở miệng nói: "Tôi và Như Nghe, là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tôi đã sớm thích cô ấy từ rất lâu rồi, cô ấy cũng biết nhưng lại uyển chuyển nói với tôi rằng cô ấy không có cảm giác với tôi!".

"Sau này cô ấy gặp được Hình Hạo Xuyên, người đàn ông này đích xác là làm cho người ta phải ghen tỵ, chỉ cần vài tháng đã đạt được mơ ước mà mấy năm nay tôi không tài nào có được. Hai người bọn họ yêu nhau, quả thật đã khiến cho mọi người đỏ mắt, mà tôi chỉ có thể lấy thân phận anh trai ở một bên bảo vệ cô ấy, nhưng một buổi tối của hơn hai năm trước, cô ấy đã khóc lóc bảo tôi hãy mang cô ấy đi".

Tô Lưu Cảnh sững sờ, không tin nhìn hắn.

"Này! Về mặt của cô sao lại như thế? Tôi là người rất có sức quyến rũ đấy được không?", Nghiêm Hàn Dư hỏi xong cũng cười cười nói tiếp: "Được rồi, tôi thừa nhận là tự mình đa tình."

Nghiêm Hàn Dư gấp thêm một viên đá cho vào trong ly Whisky, sau đó ngẩng đầu lên uống một hớp, rồi tiếp tục nói: "Cô ấy tới tìm tôi là bởi vì cô ấy bị bệnh, ung thư dạ dày, đã đến giai đoạn hai, nếu không trị liệu chỉ có thể chờ chết. Nhưng khi đó Hình phu nhân rất phản đối bọn họ, bà ấy không thích Như Nghe, bởi vì cảm thấy cô ấy không xứng gã vào nhà bọn họ, hơn nữa chuyện Như Nghe bị bệnh bà ấy cũng biết. Hình phu nhân uy hiếp cô ấy, muốn gã vào nhà bọn họ cũng không phải là không thể, nhưng nhất định phải chữa khỏi bệnh, hơn nữa không thể nói cho Hình Hạo Xuyên".

"Cô ấy không có bất kỳ người nào có thể nhờ vả được, đành tìm tới tôi, mà tôi lại là bác sĩ, cho nên chính là lựa chọn tốt nhất. Ở nước ngoài, tôi ở bên cạnh cô ấy tròn hai năm rưỡi, mỗi ngày đều chăm sóc bệnh tình cho cô ấy. Tôi từng nghĩ, thật may, lúc cô ấy ngã bệnh người ở bên cạnh không là Hình Hạo Xuyên, mà là tôi, có lẽ lần này cô ấy sẽ cảm động mà yêu tôi thôi. Kết quả. . . . . Ha ha, kết quả chính là hai người chúng ta đều thất tình, ở chỗ này uống rượu giải sầu."

Nghiêm Hàn Dư dùng giọng điệu khô khan kể lại, nhưng bầu không khí lại không buồn cười chút nào, ngược lại càng làm cho người ta cảm thấy khó chịu, giống như có thứ gì đó chặn ở ngực vậy, phun không ra nhưng lại nuốt không trôi, nghẹn lại ở cổ họng, buồn buồn khó chịu.

Tô Lưu Cảnh cảm giác mình muốn nói gì, nhưng là ngán ở trong cổ họng, cái gì cũng nói không ra.

Nỗi bi thương của người đàn ông này, không hề ít hơn so với cô, ngược lại có khi còn thâm hại hơn, làm một bác sĩ, anh ta lại vì cô ấy mà dứt khoát vứt bỏ tiền đồ quang minh của mình, theo cô ấy ra khỏi nước chữa bệnh, đợi nhiều năm như vậy, bỏ ra nhiều như vậy, kết quả lấy được chỉ là công dã tràng.

"Này, thể hiện sự thâm tâm của tôi trên mặt cô như vậy chứ?", Nghiêm Hàn Dư dịu dàng cười, giờ tay lên xoa xoa trán cô, sau đó giờ ly rượu lên nói: "Ly tiếp theo ly, ăn mừng chúng ta cùng nhau thất tình!".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2: Hiểu lầm!

"Ly tiếp theo ly, ăn mừng chúng ta cùng nhau thất tình!"

Tô Lưu Cảnh mỉm cười giờ ly rượu lên cao, sau đó ngửa đầu uống, trong nháy mắt, một giọt nước mặn chát thừa dịp đó rơi vào trong ly rượu kia, theo

dòng chất lỏng bông rất đồng loạt rưới vào trong cổ.

Tô Lưu Cảnh không biết mình uống bao lâu, cũng không biết uống bao nhiêu, chỉ biết là không ngừng uống..., sau đó lại không ngừng cười, nhìn đỉnh đầu lóe lên ánh đèn, còn có bản tình ca mê ly u buồn, cả người như mất đi linh hồn.

Rốt cuộc hoàn toàn chìm trong men rượu, ngã vật trên quầy bar.

Nghiêm Hàn Dư cũng ngà ngà say rồi, thấy Tô Lưu Cảnh nằm ở trên quầy bar, khuôn mặt vốn tái nhợt bởi vì men rượu mà phủ lên một tầng hồng nhạt, thần thái sáng rõ, đôi môi hồng nhuận, cặp mắt biết nói giờ phút này đã khép chặt, nhưng đôi hàng mi dài đen nhánh vẫn còn khẽ run rẩy, trên lông mi vòn vương mấy hạt nước nho nhỏ, thật giống như những giọt sương đọng trên cánh hoa linh lan sớm mai.

Nghiêm Hàn Dư không nhìn được vрон tay, nhẹ nhàng trượt qua hàng mi kia, sau đó ghé môi đến nhẹ nhàng nếm thử, trong miệng lập tức tràn đầy bi thương. Nỗi bi thương này, cơ hồ muốn cho người ta rơi nước mắt.

Nghiêm Hàn Dư tiếp tục uống, vừa uống vừa nhìn Tô Lưu Cảnh đã say khướt, giống như đang nhìn cô, hoặc đang hồi tưởng đến ai đó. . . . .

*****

Ôm Tô Lưu Cảnh đã say đến bất tỉnh nhân sự kéo vào phòng khách sạn, Nghiêm Hàn Dư đặt cô lên trên giường lớn, áo sơ mi rộng thùng thình càng làm cho thân hình trở nên bé nhỏ.

Mặc dù cô rất gầy, nhưng ôm được người đến đây vẫn thật vất vả, hướng chi vị "Công chúa" này cũng không hề phối hợp như vẻ ngoài của mình, uống say liền mướt rượu làm cản, lôi kéo anh khóc ròng, tựa như muốn bộc phát hết những tâm tư tình cảm mà lúc có ý thức không dám biểu đạt ra ngoài, hại anh suốt chút nữa bị hiểu lầm là đang muốn bắt cóc thiếu nữ vị thành niên cơ đấy.

Dường như giầy vò đã mệt mỏi, Tô Lưu Cảnh hiện tại ngoan ngoãn nằm ở trên giường, nhưng vẫn thút thít khóc, thanh âm kia chẳng khác gì con mèo nhỏ bị vứt bỏ, uất ức vô cùng, hàng mi thật dài run rẩy, như cánh bướm sắp khô héo phiêu linh trong gió. Tiếng khóc của cô không lớn, rất nhỏ nhưng lại thấm đẫm sâu thương, kéo theo vô số uất ức, truyền vào trong lỗ tai, lại làm cho người khác hết sức đau lòng.

Nghiêm Hàn Dư nhìn hốc mắt sưng đỏ, cánh mũi tình xảo khẽ hấp háy, như có quỷ thần xui khiến liền cúi xuống, đôi môi mỏng nhẹ nhàng đặt lên đôi mắt của cô, muốn hút sạch toàn bộ nước mắt ưu thương kia.

Cô gái này, thật không thích hợp rơi lệ.

Tựa hồ cảm nhận được khóe mắt ẩm áp, Tô Lưu Cảnh vô thức chớp chớp cánh mi, hai bàn tay nhỏ bé túm chặt lấy vạt áo anh, như tìm được nơi để dựa vào, lại tiếp tục nức nở.

Trong nháy mắt Nghiêm Hàn Dư cảm thấy chất cồn trong cơ thể dâng cao, trong đầu nhảy ra ý niệm to gan, thúc giục anh đưa mắt nhìn xuống phía dưới, dời tới đôi môi đỏ mọng.

Còn chưa kịp hôn lên, Tô Lưu Cảnh đột nhiên lại mở mắt ra.

Sắc mặt Nghiêm Hàn Dư không tránh được quần bách, xoa xoa mũi tựa hồ như đang suy nghĩ nên làm như thế nào để giải thích với cô, mới vừa rồi anh thật sự đã hơi hoang đường, có lẽ anh cũng đã say rồi.

Nhưng Tô Lưu Cảnh lại hoàn toàn không nhìn thấy sự hiện hữu của anh, chột đẩy anh ra rồi ngồi dậy, sau đó đi lung lung một vòng.

"Cô làm sao vậy?", Nghiêm Hàn Dư vội vàng nói.

Tô Lưu Cảnh khò sở ngẩng đầu lên nhìn anh, sau đó ——

"Oe ——! ! !" một tiếng phun ra, như dòng sông lấp biển. . . . .

Sáng sớm hôm sau .

Tô Lưu Cảnh ưm một tiếng, ôm lấy cái đầu đau nhức mà tỉnh lại, chợt cảm thấy bên cạnh có người, vội mở mắt ra, vừa thấy là Nghiêm Hàn Dư, liền vén chăn lên, trên người cô chỉ mặc độc một cái áo choàng tắm, mà trên người anh cũng thế.

Tô Lưu Cảnh khiếp sợ thờ hốc vì kinh ngạc, sắc mặt thoát trắng xanh, cầm gối lên dùng sức nện xuống người đàn ông bên cạnh vẫn còn đang ngủ say, mắng: "Cái đồ lưu manh này!", vừa mắng mắt cũng đỏ cả lên.

Thì ra là, thì ra là cô đã nhìn nhầm người! Thì ra là cõi đời này không có lấy người tốt gì! Tô Lưu Cảnh, may chính là người đại ngu ngốc!

Nghiêm Hàn Dư đang ngủ say không hề phòng bị đã bị ăn đòn, toàn thân nặng nề rơi vào trên đất, đau đến mức lập tức liền tỉnh táo: "Whathappened?"

Tô Lưu Cảnh ôm chân thật chặt, hét to: "Cái tên khốn kiếp này, cút ra ngoài cho tôi!".

Xoa xoa thất lực đầu đón không dứt, Nghiêm Hàn Dư nhe răng trợn mắt đứng lên, tìm thấy cái kính gọng vàng của mình đặt ở trên tủ đầu giường vội

vàng đeo lên, rồi lại nhìn đáng vẻ đầy phòng bị của Tô Lưu Cảnh, cười khổ nói: "Chuyến tới qua đã quên sạch sành sanh?".

"Cái gì?", Tô Lưu Cảnh sững sốt, tới hôm qua như thế nào?

Nghiêm Hàn Dư vén tóc mái đang tán loạn trên trán cho ngay ngắn, tiếp tục nói: "Ngày hôm qua cô uống say bí tỉ, nên tôi tạm thời đưa cô đến khách sạn nghỉ một đêm, không nghĩ tới cô vừa há miệng liền phun hết lên người tôi".

Sắc mặt Tô Lưu Cảnh có chút quần bách, trong đầu loáng thoáng hồi tưởng lại chuyện tới ngày hôm qua ——

"Này! Cô có thể kiên trì được không?"

"Đừng, đừng nôn! Chờ một lát nữa, nhà vệ sinh ở bên kia rồi!"

"Ờ, trời ơi. . . . ."

Ngay sau đó là một mảnh hỗn độn. . . . .

Tô Lưu Cảnh xấu hổ dùng chăn che ngực, cắn môi nói xin lỗi: "Nhưng, nhưng quần áo trên người tôi. . . . ."

"Yên tâm, không phải là tôi thay cho cô đâu, cô nôn nhiều như thế nên quần áo không thể mặc nữa, vì thế tôi đã gọi một nữ phục vụ tới thay giúp cô, về phần vì sao tôi lại ở nơi này, . . .". Nghiêm Hàn Dư không ngừng cười khổ nói tiếp: "Là bởi vì khách sạn đã hết phòng, mà trên người tôi lại. . . . . Cho nên không thể không ở chỗ này tắm rửa sạch sẽ, chấp nhận ngủ qua một đêm rồi tính tiếp. Đã mang tới phiền nhiễu cho cô rồi, thật xin lỗi."

Nghiêm Hàn Dư phong độ giải thích, lại càng làm cho Tô Lưu Cảnh không đất dung thân, đỏ mặt xấu hổ nói: "Xin lỗi, tôi. . . . . Cảm ơn anh, mới vừa rồi tôi đã quá lỗ mãng, phản lưng của anh. . . . . Không bị sao chứ?"

Dường như cô đã từng nghe nói qua, với đàn ông phần thất lưng này vô cùng quan trọng. . . . .

Nghiêm Hàn Dư vận động mấy cái, cũng không để trong lòng, ánh mắt dưới cặp kính dịu dàng như nước: "Không việc gì, đừng quên tôi là bác sĩ, được rồi, từ tới hôm qua tới giờ cô vẫn chưa ăn gì, cô chuẩn bị đi, chúng ta cùng đi ăn sáng thôi".

Anh thuộc dạng đàn ông có vẻ ngoài tuy không chói mắt, nhưng càng nhìn kỹ lại càng thấy ưa nhìn, vô cùng nam tính. Bề ngoài ôn hòa khiêm nhã, tâm lòng lại còn lương thiện nữa.

"Được!", có lẽ thật ứng với câu nói kia —— đều là người lưu lạc chân trời, có lẽ là vì vậy cho nên mới có cùng cảm thụ với nhau, Tô Lưu Cảnh đối với anh cũng không có bất cứ đề phòng nào, thậm chí còn cực kỳ cảm kích. Nếu anh không xuất hiện trong cơn mưa tầm tã ấy, thì không biết cô sẽ xảy ra chuyện gì. Người đàn ông này đã khiến cô cảm nhận được dịu dàng là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 3: Ác ma tức giận!

Sau khi quay sang cảm ơn Nghiêm Hàn Dư, bọn họ liền chia tay trước cửa khách sạn, Nghiêm Hàn Dư vốn còn muốn lái xe đưa cô về, nhưng lại bị Tô Lưu Cảnh cự tuyệt. Cô rất ngại khi phải làm phiền anh thêm nữa, huống chi, hiện giờ đi về đâu cô cũng còn không biết.

Tô Lưu Cảnh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh thăm thẳm thật chói mắt, cơn mưa xối xả hôm qua tựa hồ không để lại chút dấu vết nào, bao gồm cả sự bi thương của cô, đau thương đến tê tâm liệt phế. Tô Lưu Cảnh ngắm trời xanh mây trắng một lát, đột nhiên lại cảm thấy mắt đau nhói muốn chảy rơi lệ .

Chợt, một chiếc xe Limousine màu xám bạc cấp tốc lái qua, tựa như tia chớp dừng lại trước cửa khách sạn, áp sát cạnh Tô Lưu Cảnh chưa tới hai mươi mét.

Tô Lưu Cảnh cả kinh, nhìn chiếc xe đột nhiên xuất hiện trước mắt, quen thuộc đến mức chỉ liếc mắt liền có thể nhận ra đây là xe của Hình Hạo Xuyên.

Sao anh lại tới đây chứ? !

Lúc này Tô Lưu Cảnh mới nhớ tới, đây chính là khách sạn của Hình Thị, nếu Hình Hạo Xuyên xuất hiện ở đây cũng chẳng có gì là lạ cả. Tô Lưu Cảnh, may thật là ngu ngốc, đây chỉ là vô tình trùng hợp thôi, chẳng lẽ mày còn mong đợi anh ta đến mang mày trở về sao? Ngu ngốc, đại ngu ngốc ghê!

Tô Lưu Cảnh liều mạng cắn răng, nện bước cứng ngắc đi trên vỉa hè bên cạnh.

Không nghĩ tới cửa sổ xe chợt hạ xuống, toàn thân Hình Hạo Xuyên là bộ âu phục màu đen được may thủ công tinh xảo, bên trong kết hợp với áo sơ mi

trắng của Pháp, cả người tản mát ra hơi thở đáng sợ tựa như Ma vương dưới địa ngục, mắt nhìn thẳng trầm giọng nói: "Lên xe!"

Toàn thân Tô Lưu Cảnh chợt chấn động, cắn môi dưới, nắm chặt ngón tay, tiếp tục đi về phía trước, cố gắng để cho bản thân mình không màng đến giọng nói lạnh như băng như trời đông giá rét của người kia.

"Tôi nói lên xe!", anh không nhìn được nhũ chắt chân mày, cô gái này lại dám không nhìn anh, gan lớn đến vậy sao? Thấy đáng vẻ bàng quan như không nghe thấy của Tô Lưu Cảnh, Hình Hạo Xuyên lại cau mày ra lệnh: "Mau mang cô ấy đến đây cho tôi!"

Hai người cận vệ lập tức xuống xe cưỡng ép Tô Lưu Cảnh vào bên trong.

"Các anh muốn làm gì? Buông tôi ra! Buông tôi ra!", Tô Lưu Cảnh ra sức chống cự, vùng vẫy nhưng không tránh thoát được, cả người bị ném vào trong xe.

"Ừm!" Tô Lưu Cảnh bị đau khẽ hô lên một tiếng, lúc đưa mắt nhìn lên lại phát hiện mình đang bị giam cầm ở trong ngực của Hình Hạo Xuyên, đối diện với ánh mắt lạnh lẽo không có tí nhiệt độ nào của anh.

Tay Hình Hạo Xuyên dùng sức kiềm chế cánh tay mảnh khảnh, không chút để ý đến biểu tính căn rắng chịu đựng của cô nói: "Cô thật đúng là thứ lẳng lơ, chân trước vừa rời khỏi tôi chân sau liền tìm được đàn ông mới, không kịp chờ đợi đã cùng người khác thuê phòng vậy sao? Lại đói khát như vậy sao?"

Không nghĩ tới khi hai người họ đối mặt với nhau lần nữa, lại là câu nói này của anh, Tô Lưu Cảnh ngây ngốc ngồi ở đó, không thể tin nhìn người đàn ông này, tựa như đang tí mỉa tiếu hóa, tại sao từng chữ trong câu nói này cô nghe đều hiểu được, nhưng tại sao khi tổ hợp lại một chỗ, liền không rõ nội dung là gì.

Thấy Tô Lưu Cảnh không phủ nhận, Hình Hạo Xuyên càng thêm tức giận, thái độ này chính là mặc nhiên chấp nhận mà, vì thế liền tức tối nói: "Nói chuyện mau! Không phải mới vừa rồi gãy giữa rất lợi hại sao? Hiện tại lại cảm như hén!". Bày ra đáng vẻ uất ức nửa chết nửa sống ra cho ai nhìn? Nếu đã dám cùng đàn ông khác đi thuê phòng, còn có tư cách gì ở trước mặt anh già bộ như thế!

"Không phải tôi đã bị anh vứt bỏ sao?", Tô Lưu Cảnh hít sâu một hơi, nhưng giọng nói vẫn run rẩy như cũ, chậm rãi thốt lên, móng tay cơ hồ chọc thủng lòng bàn tay.

Anh đã vứt bỏ cô rồi, còn có tư cách gì để hỏi những lời này!

Nghe thấy câu kia của cô, con ngươi Hình Hạo Xuyên bỗng ngưng tụ lại, phóng ra một tia sáng làm người ta sợ hãi, nâng cằm của cô lên gần từng chữ một: "Đừng quên, cô còn thiếu tôi một trăm vạn! Tôi đã dùng tiền để mua cô rồi, cô có tư cách gì phản kháng chứ!"

Tô Lưu Cảnh chấn động, cơ hồ cắn nát cánh môi, trong lòng cũng thất vọng như lá cây rơi tán loạn.

Đúng vậy, Tô Lưu Cảnh làm sao mà lại quên? Mày bị người ta dùng tiền để mua lấy, thời gian một năm vẫn còn chưa tới, quyền sở hữu vẫn còn ở trên tay anh ta, mày còn tưởng rằng có quyền tự do sao chứ? Nằm mơ thôi.

Quả nhiên, đến cuối cùng quan hệ của bọn họ, cho tới bây giờ cũng chỉ là chủ nhân, và người hầu . . . . . Dùng những đồng tiền nặng trĩu để đổi lấy tự do, quan hệ đơn giản nhất, cũng tàn khốc nhất toàn thế giới .

Trong con mắt của anh, cả người cô đang run lên sợ sệt, phản ứng như thế chẳng khác nào đang phản kháng không muốn anh chạm vào, Hình Hạo Xuyên bèn nói: "Không muốn tôi chạm vào sao? Bày ra bộ dạng này cho ai nhìn? Bị tôi đụng chạm nên rất uất ức phải không? Trước kia ở dưới thân tôi run rẩy thét chói tai như thế nào? Hiện tại đã quên sao?"

Tô Lưu Cảnh thấy anh càng ngày càng dùng những ngôn ngữ khinh miệt, không nhìn được gắt gao nhắm chặt mắt, không muốn để cho sự mềm yếu của mình hiển hiện ra trước mặt anh như thế.

Hình Hạo Xuyên tuyệt tình xé rách váy của cô ra. . . . . Bàn tay dùng sức nắn bóp khuôn ngực mềm mại, hung hãn nói: "Nghiêm Hàn Dư khiến cô rất thoải mái? Anh ta hôn qua chỗ này? Chỗ này, hay là chỗ này??? Hoặc là hôn khắp người? Nói mau! Đáng chết, làm sao cô lại không dám nói chứ!"

Bàn tay mang theo vết chai không chút thương tiếc dùng sức mon trón toàn bộ người cô từ trên xuống dưới, nhưng tựa như chán ghét sự bẩn thỉu trên người cô, cặp mắt thâm thúy đã từng làm cô mê muội trước kia giờ phút này lại tràn đầy tuyệt tình, xem cô chẳng khác gì một cái khăn lau dơ bẩn, hoặc là còn không bằng cái khăn kia nữa.

Tô Lưu Cảnh bị đau hét lên một tiếng, nhưng lại không hề lấy được bất kỳ thương tiếc nào, ngược lại còn gặp phải bất lợi lớn hơn. Thân thể giống như một món hàng hóa bị kiểm tra, nghe những lời lẽ tràn đầy nhục nhã kia, trái tim vốn bị xé tan hoang thật vất vả mới dán lại, lần nữa bị anh ác độc xé toạc ra, máu chảy thành sông.

Tàn nhẫn đuổi cô ra khỏi nhà, cùng người con gái khác ngọt ngào ở chung một chỗ, hiện tại lại tới đây nhục nhã cô như vậy, người đàn ông này đến tột cùng là tàn nhẫn tới mức nào?

Tô Lưu Cảnh liều mạng mà nhẫn nại, cố hết sức kiềm chế nhưng nước mắt này vẫn hèn yếu chảy ra? Chẳng lẽ lại không biết, bây giờ bản thân cô cũng đều không có, ngay cả chút tôn nghiêm cuối cùng này cũng không thể lưu lại sao?

Hình Hạo Xuyên tàn nhẫn nắm chặt cằm của cô, đẩy đến trước mặt mình, ép hỏi: "Cô vẫn dùng dáng vẻ điềm đạm đáng yêu này để dụ dỗ mê hoặc Nghiêm Hàn Dư sao? !"

Trái tim có trăm ngàn lỗ thủng của Tô Lưu Cảnh rốt cuộc cũng không thể nào ảm nhẫn được nữa liền chống cự nói: "Buông tôi ra!".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Lệ linh lan.

"Buông tôi ra!", hai mắt Tô Lưu Cảnh hồng hồng, phản kháng nói.

Nghe thấy cô thét chói tai, ánh mắt sắc bén của Hình Hạo Xuyên từ từ sâu hơn, dường như có một ngọn lửa vừa bùng lên, mãnh liệt đến mức không thể ức chế được.

Biểu tình đáng sợ như vậy, khiến Tô Lưu Cảnh rất muốn chạy trốn, nhưng chưa kịp trốn xuống xe, đã bị Hình Hạo Xuyên túm trở về.

Nặng nề ngã lên trên ghế, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, đã bị Hình Hạo Xuyên đã lật người đè lên.

"Không. . . . ." Tô Lưu Cảnh một từ hoàn chỉnh cũng không nói ra khỏi miệng, đã bị anh bá đạo hôn ngấu nghiến.

Không, đây quả thực không thể gọi là "Hôn", mà gọi là cắn xé thì đúng hơn, anh tựa như Lang Vương nổi giận, hung hăng cắn xuống, tàn phá đôi môi của Tô Lưu Cảnh, mùi máu tanh nồng đậm lập tức lan tràn ra, như muốn xé nát cả người cô, sau đó lại nuốt vào trong bụng.

Tô Lưu Cảnh bị đau "um" một tiếng, vậy mà thứ được đặt tên là "Trái tim" lại càng đau hơn, vừa kéo căng ra, lại như bị roi hung hăng quất vào, đau đến mức quên cả hô hấp.

Cô không muốn, thật không muốn chút nào!

Tô Lưu Cảnh nỗ lực giằng co, đánh lên trên người của anh, cự tuyệt với hành động ngược hôn này của anh, cô không nên bị đối đãi như vậy, không thể!

Thế nhưng càng giãy giụa lại càng đưa tới hiệu quả trái ngược, Hình Hạo Xuyên một tay đè cô xuống, một tay khác liền vung lên vén váy của cô, từ dưới váy thăm dò đi vào.

"A! ! !" Tô Lưu Cảnh bị thương hét lên một tiếng, hai chân liễu mạng đạp ra, nhưng lại bị bấp đùi bền chắc của anh đè lại, dùng sức cố định trên ghế, không thể động đậy.

Tô Lưu Cảnh liễu mạng lắc đầu, vậy mà tay của anh vẫn càn rỡ thăm dò vào trong quần lót, xoa nắn vị trí mà cô không dám tưởng tượng.

Hai hộ vệ ở ghế trước, tựa hồ đã sớm quen với những chuyện thế này, tất cả đều ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng, không quan phía sau đang xảy ra chuyện gì.

Tô Lưu Cảnh lại cảm thấy sống không bằng chết, dưới sự chứng kiến của người khác, lại bị tùy ý chơi đùa, cô như vậy chẳng khác gì một kỹ nữ, có khi ngay cả kỹ nữ cũng không bằng.

"Đừng. . . . . Đừng làm vậy với tôi. . . . . đừng mà. . . . ." Tô Lưu Cảnh khổ sở kêu gào, tựa như thiên nga sắp tử vong, khóe mắt đọng đầy nước mắt, chẳng khác nào hoa linh lan bị nước mưa tuôn trào tập kích, vỡ tan tành, rơi rụng.

Tô Lưu Cảnh gất gao nắm chặt tay, một dòng máu tươi từ giữa kẽ tay rỉ ra, một giọt, rồi lại một giọt nhỏ xuống.

Hình Hạo Xuyên hưởng thụ cảm giác không chế cô, hưởng thụ cảm giác chinh phục không thể kháng cự, hưởng thụ việc cô gái nhỏ quật cường rốt cuộc cũng chịu thua trước mình. Mới vừa rồi kiểm tra một phen, thấy cô không có làm việc đó cùng người kia, khiến cho anh cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, nhưng dục vọng bên trong cơ thể lại bắt đầu kêu gào thức tỉnh.

Cô gái này, quả thực là tiểu yêu tinh.

Ánh mắt sắc bén của Hình Hạo Xuyên bỗng nhiên đỏ rực, như một dã thú mạnh mẽ nhìn trúng con mồi của mình, sau đó hơi cúi đầu xuống cắn lên hai quả anh đào mềm mại trước ngực cô.

Toàn thân Tô Lưu Cảnh cứng ngắc, dưới tình huống ép buộc như thế này làm sao có thể cảm thấy chút khoái cảm nào, ngửa đầu thì lương hết rằm lên, sau đó lại cảm thấy hai chân bị người nào đó dùng sức mở ra, đặt ở giữa đùi chính là hung khí đang vận sức chờ phát động. Tô Lưu Cảnh không để ý nhiều nữa, liền ngẩng đầu lên dùng sức cắn lên bờ vai của anh, hàm răng trắng muốt cắm thật sâu vào trong thịt, mang theo đầy nỗi bi thương chất chứa.

Vội vàng không kịp chuẩn liền bị cắn, Hình Hạo Xuyên cắn răng "ừ..." một tiếng. Ham muốn mới vừa bùng lên trong nháy mắt bị đau đớn dập tắt, bàn tay dùng sức vùng lên, đẩy Tô Lư Cảnh ra.

Cái gậy của Tô Lư Cảnh nặng nề va vào cửa kính, phát ra một tiếng va chạm buồn bực, nhất thời đau đến nhức óc.

Trên bả vai bị cắn, mùi máu tanh nồng đậm từ áo sơ mi trào ra, Hình Hạo Xuyên nổi trận lôi đình đặt tay lên cổ Tô Lư Cảnh, trầm giọng quát: "Cô không muốn tôi chạm vào như vậy sao? Cút cho tôi! Lập tức cút ra ngoài cho tôi!"

Tô Lư Cảnh cứng đờ người, trong nháy mắt quên mất cái gậy còn đang đau đớn, đôi mắt đăm lẹ mở mòng lung ngoác nhìn anh: đây là lần thứ hai sao? Lần thứ hai anh muốn cô cút ngay, lần thứ hai anh đuổi cô. . . . .

Nhìn vẻ mặt đờ đẫn của Tô Lư Cảnh, vẫn đang dần dựa nước mắt, trong lòng Hình Hạo Xuyên chợt sinh ra tâm tư phức tạp, nhưng rất nhanh liền bị tức giận bao phủ, nóng nảy giận dữ hết: "Lập tức cút ra ngoài!"

Tô Lư Cảnh hít vào một hơi, tựa hồ như ngừng thở, trái tim cũng theo đó mà ngừng đập, sau đó rốt cuộc cũng giơ tay lên, liều mạng rút chút hơi sức cuối cùng trên người, toàn thân run rẩy, lấy tay kéo chiếc váy đã bị xé tan hoang, mắt mờ to đầy trống rỗng, nước mắt yên lặng chảy xuống.

Nhìn chiếc xe hơi cũng nổi giận giống như chủ nhân của nó mà phát ra tiếng động cơ gầm rú, sau đó như gió bay điện chớp lái đi, không mang theo nửa điểm lưu luyến, hai chân Tô Lư Cảnh cứng ngắc, rốt cuộc vô lực mà run rẩy xụi lơ trên mặt đất.

Rốt cuộc cô được coi là gì? Rốt cuộc, được coi là cái gì đây? Lúc vui mừng thì vẫy tay gọi đến, lúc mất hứng liền vứt sang một bên, đã bị đuổi ra ngoài còn bị đối đãi nhục nhã. Tại sao? Anh dựa vào cái gì? Chẳng lẽ chỉ bởi vì những đồng tiền kia sao?

Tình yêu hèn mọn của cô thì sao? Được tính là cái gì?

Hình Hạo Xuyên rời đi nhưng trong đầu không ngừng hiện lên vẻ mặt đầy bi thương của Tô Lư Cảnh mới vừa rời đi cùng với đôi mắt đăm lẹ mòng lung, cô yếu ớt như một chú chim nhỏ lạc đường, cô gắng đập đôi cánh bị thương nhưng lại bị mất phương hướng về nhà.

Anh bị sao vậy chứ? Tại sao khi nhìn thấy nước mắt của cô tuôn rơi trong nháy mắt lại trở nên chần chừ chứ? Nên nhớ, cô ấy không phải là Nhược Nhược, giá trị làm thế thân cũng đã hoàn toàn biến mất, cho nên không cần phải thương tiếc vì vẻ ngoài tương đồng với Nhược Nhược.

Hình Hạo Xuyên tuy nghĩ như vậy, nhưng đôi chân mảy tuấn dật vẫn nhúu lại thật chặt, vẫn thành một đoàn.

Người đi đường tập nập xung quanh, mỗi một người đều đang sáng rực mắt nhìn cô, vừa thương hại, lại vừa muốn giễu cợt, có người thì lại lạnh lùng không quan tâm, thế mà Tô Lư Cảnh hoàn toàn không cảm thấy, tựa như phong bế với toàn bộ thế giới.

Đứng ở trước cửa khách sạn cho đến khi người giữ cửa tới đuổi đi, Tô Lư Cảnh mới chậm rãi, khó khăn từ dưới đất đứng dậy, tay bám vào trên vách tường, chậm rãi bước về phía trước, không có bất kỳ biểu cảm gì, chẳng khác nào đóa hoa yên tĩnh còn sót lại nhân gian.

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc đầy lo lắng từ nơi không xa truyền tới: "Lư Cảnh!"

Tô Lư Cảnh tốn thời gian thật lâu mới có thể nhận ra chủ nhân của giọng nói kia, sau đó liền bị người đó mạnh mẽ ôm vào trong ngực. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: Thương Thiên Kỳ dịu dàng.

"Thương. . . . . anh Thương. . . . ." Tô Lư Cảnh được mạnh mẽ kéo vào một vòm ngực ấm áp, ồ đột lắm bả nói, tinh thần vẫn còn đang hoảng hốt chưa phản ứng kịp.

Thương Thiên Kỳ dùng sức ôm chặt người con gái mòng manh chỉ cần một cơn gió là có thể ngã vào trong ngực, dường như đang sợ chỉ cần sơ ý một chút là chớp mắt không thấy người đâu cả.

"Thẩm Minh Phong gọi điện thoại cho Di Hinh, nói em bị. . . . . Cho nên anh mới lập tức tới tìm em". Thương Thiên Kỳ mới nói, từ khi nhận được điện thoại của Tổng Di Hinh, anh liền không chần chừ một giây nào, lập tức lái ô-tô tìm cô khắp nơi, tìm suốt cả đêm, chỉ có trời mới biết anh sắp phát điên rồi, rốt cuộc lại nhìn thấy cô ở chỗ này. Trên gương mặt tuần tú, dưới đôi mắt xinh đẹp phảng phất vết thâm nhân nhạ, chiếc cằm cương nghị đã lún phún râu, nhưng như vậy lại càng toát lên sự nam tính, khiến cho mấy thiếu nữ đi ngang qua không nhận được liền tiếp phải quay đầu lại.

Tô Lư Cảnh nghe vậy cũng rất chấn động.

Có lẽ, tất cả mọi người đều biết tình trạng nhếch nhác khốn đốn này của cô, tất cả mọi người đều biết cô vì tiền đi làm tình nhân cho người ta sau khi chán chê, lại bị đuổi ra khỏi nhà. Tô Lư Cảnh cố gắng mở to hai mắt, trên mặt không có chút huyết sắc nào, từng giọt từng giọt nước mắt theo cứ theo

đó chảy xuống, một giọt rồi lại một giọt từ chiếc cằm mảnh khảnh thánh thót rơi, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Thương Thiên Kỳ nhìn về mặt yếu ớt của cô, không nhịn được vươn tay cầm lấy cái gáy của cô, ấn vào trong bả vai của mình.

Cô chỉ mới mười tám tuổi, các cô gái ở độ tuổi này vẫn còn đang tung tăng không buồn không lo ở trên ghế nhà trường, vậy mà cô lại tiếp xúc với xã hội này quá sớm, tiếp xúc với những thứ bản thù quá sớm, nỗi khổ mà cô phải chịu quả thật khó mà tin được.

Cô gái này, khiến cho anh thật đau lòng.

Hình Hạo Xuyên là người đàn ông đầu tiên của cô, cho nên đã được cô đặt vào góc sâu nhất trong lòng. Anh thật hận, tại sao mình lại không đến trước Hình Hạo Xuyên một bước, nếu như vậy anh đã có thể có được tình yêu của người con gái này, xem cô như trân bảo mà che chở bảo vệ, không để cho bất kỳ sự bản thù nào thế gian này ô nhiễm con tim thuần khiết yếu ớt kia, không để cho cô phải chịu một chút xui thương tổn nào.

Thương Thiên Kỳ vừa nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, vừa dịu dàng uy hiếp nói: "Đừng khóc, em không thích hợp rơi lệ đâu, nếu khóc nữa là anh lại muốn hôn em đấy!", trong đôi mắt màu xanh dương đầy mỉa mai hoặc kia chứa biết bao nhiêu ân cần.

Nghe anh an ủi, Tô Lư Cảnh vô cùng cảm kích, nhưng đôi mắt lại giống như vòi nước bị hư, mặc kệ có cố gắng thế nào cũng quan không khóa lại được, cô cũng không muốn, nhưng bản thân lại không thể không chế được nước mắt chảy ra. Từ ngày gặp phải người đàn ông Hình Hạo Xuyên kia, cô liền thay đổi rồi, đã không còn là Tô Lư Cảnh của trước đây nữa, Tô Lư Cảnh bây giờ thật yếu ớt ngay cả bản thân mình cũng thấy ghét.

Không nghĩ tới Thương Thiên Kỳ lại thật sự cúi người xuống, chạm khẽ lên môi cô, rồi nghịch ngợm nháy nháy mắt nói: "Lời anh nói đều là thật cả!".

Xúc cảm trên môi thật dịu dàng, nhanh đến mức chưa đến một giây, nhưng lại giống như một tia điện truyền vào trong lòng, khiến Tô Lư Cảnh cả kinh quên mất khóc thút thít.

"Đừng nhìn anh nữa, nếu cứ nhìn như thế thì anh không thể nhẫn nhịn được mà lại hôn em đâu đấy!", Thương Thiên Kỳ nháy mắt xấu xa nói.

Khuôn mặt tái nhợt của Tô Lư Cảnh ánh lên vài tia thẹn thùng, tròng mắt liếc anh một cái, cũng thật sự không muốn khóc nữa.

Thấy Tô Lư Cảnh giương ánh mắt hồng hồng long lánh ánh nước trừng mình, thiếu chút nữa Thương Thiên Kỳ đã không nhịn được nữa, cái hôn như chuồn chuồn lướt nước mới vừa rồi, xúc cảm mềm mại ngọt ngào kia, cơ hồ khiến anh không kìm được mà ôm hôn cô, nhưng rồi lại không dám vì sợ cô kinh sợ, có trời mới biết anh đã tốn bao nhiêu hơi sức mới có thể khắc chế bản thân mình.

Thương Thiên Kỳ không được tự nhiên hắng giọng một cái, lau vệt nước mắt trên mặt cô nói: "Lư Cảnh, chúng ta trở về đi thôi, Dĩ Hinh vẫn đang ở nhà chờ tin tức đấy".

Tô Lư Cảnh theo bản năng liền cự tuyệt: "Không. . . . . Tôi, tôi. . . . .", cô không muốn đối mặt với Dĩ Hinh, cũng có thể nói hiện tại cô không có dũng khí để đối mặt với cô ấy, đối mặt với người bạn đã từng khuyên cô từ bỏ.

Thì ra là lúc vừa bắt đầu Dĩ Hinh so với cô sáng suốt hơn nhiều, nhưng tại sao cô lại không nghe lọt tai chứ?

Dường như thấu hiểu rõ ẩn tình trong lòng của Tô Lư Cảnh giờ phút này, liền vuốt ve mái tóc rối loạn trên trán, trấn an nói: "Này, để anh dẫn em đi đến một chỗ chơi rất vui!".

Tô Lư Cảnh nghi vấn nhìn anh, Thương Thiên Kỳ lại yên lặng không nói, nháy nháy mắt rồi lôi kéo Tô Lư Cảnh lên xe.

Tô Lư Cảnh không nghĩ tới Thương Thiên Kỳ lại dẫn cô tới đỉnh núi.

Những cơn gió lạnh thổi qua, làm rối tung mái tóc dài đen nhánh, tà áo mỏng manh trên người cô bay phất phơ, tựa hồ chỉ một giây kế tiếp sẽ theo gió bay đi mất dạng, Tô Lư Cảnh như vậy khiến cho anh cảm thấy cô tựa như một thiên sứ vì Thượng Đế không cẩn thận đã bỏ quên tại nhân gian, không biết sẽ bị Thượng Đế gọi đi bất cứ lúc nào.

"Nơi này chính là nơi phát tiết tốt nhất, em hãy dùng sức mang mọi chất chứa trong lòng lớn tiếng nói ra ngoài không khí, sau đó liền hoàn toàn vứt bỏ những thứ đó ra khỏi tâm trí!". Thương Thiên Kỳ khích lệ nói.

"Thật. . . . . Có thể sao?", Tô Lư Cảnh cắn môi nói.

"Em hãy thử nhìn xem, mới biết có thể hay không chứ", Thương Thiên Kỳ mỉm cười khích lệ.

Tô Lư Cảnh nhìn vực sâu cơ hồ nhìn không thấy đáy dưới chân, giống như chỉ cần sơ ý một chút sẽ rơi xuống, gió lạnh thổi qua, phảng phất thổi vào trong tim phổi, lan tràn cùng bầu trời xanh thăm mênh mông, chợt trong lòng ngực cô dâng lên nỗi tức nghẹn, sau đó dụng lực nắm chặt lòng bàn tay, há miệng lớn tiếng gào to lên như nỗi điên.

Càng hô càng dùng sức, càng hô càng điên cuồng, đáy lòng bị thương tất cả đều nghiêng đổ ra đi theo những thứ tiếng gọi âm ỉ kia.

Hình Hạo Xuyên, tôi không thương anh! Tôi không thích anh! Thật sự không nhớ anh nữa!

Từ hôm nay trở đi, tôi không muốn liên quan gì đến anh, lại càng không vì anh mà bị thương, cái người khốn kiếp này, tên khốn kiếp!

Cho đến khi kiệt sức, cho đến khi tất cả nỗi bi thương đều phát tiết ra ngoài, cho đến khi khóe mắt găng đầy nước mắt, cho đến khi không cật nổi nên lời, cho đến khi cả người nhẹ, mới dừng lại.

Tô Lư Cảnh dừng cảm lau khóe mắt đầy lệ, sau đó mỉm cười hỏi: "Tiếp theo chúng ta đi đâu nào?", nụ cười sáng rõ như vậy, so với mọi ngôi sao long lẫy nhất đều chói mắt hơn.

Thương Thiên Kỳ làm bộ suy tư nửa ngày, mới nhìn Tô Lư Cảnh thừa nước đục thả câu nói: "Đi theo anh là được rồi!", Sau đó kéo tay Tô Lư Cảnh sai bước chạy xuống chân núi.

Trong lúc chạy xuống dốc, Tô Lư Cảnh cảm giác được cả người mình như muốn bay lên, tất cả phiền não bi thương đều vất hết ra sau đầu.

Hình Hạo Xuyên, anh có nghe thấy không? Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không vì anh mà bi thương nữa, anh với Nhục Nhục hãy vui vẻ sống thật tốt đi, đàn ông giống như anh tôi không muốn nữa rồi ! Bởi vì, anh không xứng!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Á, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 6: Cánh chim cô độc

Đứng ở trước phố ăn vặt nổi danh nhất, Tô Lư Cảnh kinh ngạc nhìn con đường chật chội náo nhiệt trước mắt, hỏi: "Anh nói nơi này sao?".

Thương Thiên Kỳ hài hước nói: "Thế nào, cảm thấy một công tử nhà giàu như tôi đây không nên xuất hiện ở nơi này? Hay là nói trong mắt em tôi giống như những tên Phú Nhị Đại gia kia, lúc rảnh rồi liền đưa xe tán gái ăn chơi mới được xem là bình thường?"

Tô Lư Cảnh vừa nghe, liền vội vàng khoát tay nói: "Tôi không phải ý này!". Dĩ nhiên cô biết anh không phải loại Phú Nhị Đại bất tài vô dụng, tài năng của anh toàn thế giới đều công nhận, còn được xưng là "Bàn tay của Thượng Đế", sao có thể là loại người như vậy.

Có điều hiện tại toàn thân anh cao thấp đều là quần áo đắt tiền, đi vào trong đám người kia cũng không cách nào bị che giấu hào quang của bản thân, rất dễ dàng trở thành tiêu điểm. Nhưng hiện tại Quý công tử không giống với người bình thường, thế nhưng lại xuất hiện ở địa phương vô cùng bình dân này khiến cho Tô Lư Cảnh không thể không sợ hãi than thầm.

Thấy đáng về sốt ruột nóng nảy của cô, Thương Thiên Kỳ liền trêu chọc: "Vậy sao? Nếu không, em hôn tôi một cái tôi sẽ lập tức tin tưởng em thật không có ý đó."

Thấy anh lộ vẻ không đứng đắn, Tô Lư Cảnh rất nhanh phản ứng kịp, hóa ra bản thân lại bị anh đùa bỡn, tức giận vùng quạ đám nhỏ lên, khiến Thương Thiên Kỳ bị đau kêu "ái ôi" một tiếng, sau đó bắt tay cô lại, nói: "Đi thôi."

"Này!" Tô Lư Cảnh còn chưa kịp nữa nói gì, đã bị anh nắm tay vọt vào trong dòng người náo nhiệt.

Tô Lư Cảnh chưa bao giờ chân chính thử nghiệm, cảm giác được người khác nắm tay đi xuyên qua phố xá sầm uất là như thế nào, tựa như vĩnh viễn không cần lo lắng sẽ bị lạc đường, bởi vì vẫn luôn có một bàn tay ấm áp dắt mình đi về phía trước.

Xuyên qua đám người đông đúc náo nhiệt, Thương Thiên Kỳ dẫn cô chen đến một gian hàng trước mặt nói: "Bát bún kia được làm từ cái gì?"

Tô Lư Cảnh thở nhẹ, đáp: "Sợi bún được làm từ bột gạo nếp, đây cũng là một món ăn vặt rất nổi tiếng ở đây."

Thương Thiên Kỳ tò mò nói với bà lão đang bận rộn: "Bà ơi, cho cháu hai phần bún gạo nhé."

Bà lão mặt mũi hiền lành lập tức cười đáp: "Được rồi."

Bà vừa làm chế mì vừa cười híp mắt nói: "Cô gái nhỏ, đây là bạn trai của cháu sao, ai ôi, đáng đáp vừa cao lớn vừa đẹp trai, lại còn che chở cho cháu thế kia, cháu quả thật may mắn."

Tô Lư Cảnh kinh ngạc mở to hai mắt, sau đó liếc mắt nhìn Thương Thiên Kỳ bên cạnh đang mỉm cười nháy mắt với mình, lúc này mới phản ứng được người bà lão nói chính là anh, mặt liền hồng lên, giải thích: "Không phải đâu, bà hiểu lầm rồi, anh ấy không phải. . . ."

Vẫn chưa nói hết lời, liền bị Thương Thiên Kỳ cắt đứt, anh cầm lấy tay của cô, sau đó ôn tồn nho nhã nói: "Bà, nhãn lực của bà thật tốt, rất nhanh đã bị bà nhìn thấu rồi".

Bà lão lập tức bị nụ cười đầy sức quyến rũ của anh thu hút, cười ha hả nói tiếp: "Cô gái nhỏ, phúc khí thật tốt đấy!".

Tô Lư Cảnh còn muốn giải thích, nhưng lại bị Thương Thiên Kỳ vượt lên trước: "Tiểu Cảnh, em xấu hổ gì chứ? Bà, đừng trêu chọc nữa, bạn gái của

cháu da mặt mỏng, nói thêm nữa chắc cô ấy giận cháu mất!".

Bà lão cười ha hả nói: "Ha ha, hai đứa cháu cháu chẳng khác gì vợ chồng mới cưới cả, tình cảm thật là tốt, bà tặng thêm hai quả trứng mặn nữa nhé"

Tô Lư Cảnh biết không thể phản bác lại, chỉ biết càng chùi sẽ càng đen, trong bụng giận đến mức hung hăng đập cho anh một cú, tặng kèm một ánh mắt xem thường. Người này da mặt quá dày rồi !

Thương Thiên Kỳ chiếm tiện nghi lớn, bị cô đá một cái, lại cười đến cực kỳ hạnh phúc, nhận lấy bát bún gạo bà lão đưa tới, dí dõm nói: "Thân ái, ăn ngon vào nhé!"

Tô Lư Cảnh hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhận lấy bát bún gạo, sau đó nhìn chằm chằm vào anh như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, gấp từng miếng từng miếng bún vào trong miệng, thỉnh thoảng bị nghẹn, khó chịu ho khan.

Thương Thiên Kỳ vội ân cần vỗ lưng cho giúp cô, rồi mở miệng trêu chọc: "Thân ái, chẳng lẽ mới vừa rồi nhìn tôi quá nhập thần, cho nên không cẩn thận bị sặc? Cẩn thận một chút, sau khi về nhà tôi có thể để cho em nhìn thoải mái".

Tô Lư Cảnh tức giận, vừa định mở miệng phản bác, nhưng mới vừa há miệng liền ho khan lợi hại.

Bà chủ cửa hàng đứng một bên hâm mộ thở dài nói: "Thật là ngọt ngào khiến người khác hâm mộ."

Thương Thiên Kỳ một mặt giúp Tô Lư Cảnh vỗ lưng, một mặt cười giởng hệt như chú mèo vừa trộm được cá.

Tô Lư Cảnh bại hoàn toàn.

Được anh dẫn đi dạo dọc cả con đường, mỗi một lần nhìn thấy những món mỹ vị, Tô Lư Cảnh xoa xoa bụng no căng, con mắt lóe sáng chạy đến tham gia náo nhiệt.

Thì ra là hôm nay là khu phố này tổ chức kỷ niệm chúc mừng tròn năm, từng người khách đi ngang qua chỗ này đều có thể tới tham gia rút thưởng miễn phí, từ giải đặc biệt cho đến giải khuyến khích, phần thưởng rục rờ muôn màu chất đống ở trên sân khấu, quả thật làm cho người ta tặc lưỡi than thầm.

Thương Thiên Kỳ thấy hai mắt Tô Lư Cảnh lóe sáng nhìn phần thưởng trên sân khấu, vẻ mặt thật đáng yêu chẳng khác nào đứa trẻ khát vọng lấy được quà tặng. Thương Thiên Kỳ cũng cười một tiếng, nói: "Em muốn cái gì?"

"Cái đó!", Tô Lư Cảnh hào hứng bừng bừng nhìn một đồng lớn phần thưởng, trong đó có một món quà bằng thủy tinh nhỏ nhỏ, ở giữa đám quà tặng tinh mỹ xa xỉ thì nó cũng không xuất chúng cho lắm, nhưng trên đó có khắc hai cánh chim đơn độc đan vào nhau cánh tượng thân mật này làm cho người ta nhìn không ngừng được mà cảm động.

"Mẹ tôi đã từng nói, thật ra thì mỗi người đều là thiên sứ bị Thượng Đế nặn hỏng, bọn họ đều có một cánh, đi tới thế giới này là vì muốn tìm kiếm một chiếc cánh khác, bọn họ gặp nhau sau đó sẽ ôm nhau thật chặt, giương cánh hợp thành một đôi cánh hoàn chỉnh, có như vậy mới có thể trở lại Thiên đường một lần nữa". Tô Lư Cảnh dùng ngữ điệu chậm rãi giải thích, thế nhưng trong giọng nói lại mang theo đau đớn nhậm nhậm khó có thể nói nên lời, từ trong da thịt xông vào bên trong, đau đớn cả trái tim.

Thương Thiên Kỳ thương yêu nhìn cô, mỉm cười nói: "Tôi giúp em chiến thắng."

"Hắn là rất khó đi". Tô Lư Cảnh lo lắng nói, nhìn tám bia sừng sững trước sân khấu, từ trong ra ngoài bắt đầu từ con số 10 đến con số 1, ba lượt thành tích bắn trúng đương phải đạt tới 21 điểm trở lên mới có thể lấy được phần thưởng, xem ra rất khó khăn.

"Yên tâm đi." Thương Thiên Kỳ tự tin chau chau mày nói, cuối cùng còn hai ngón tay đặt lên môi, tặng cho cô một cái hôn gió thật to .

Mặt Tô Lư Cảnh đỏ lên, ngay sau đó quay qua chỗ khác, người này tối nay thật là quá không bình thường.

Thương Thiên Kỳ cảm sung đồ chơi, đứng ở cách cái bia ba mươi thước, tư thế anh tuấn này hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người. Chỉ thấy hai tay anh vững vàng cầm súng, sau đó nhắm ngay những hồng tâm kia bắn rất chính xác, cứ như vậy nhẹ nhàng linh hoạt bóp cò.

Sau đó nghe được những tiếng tán phục vang lên, lúc nhìn sang liền thấy phát súng đó đều trúng ngay giữa hồng tâm.

Những phát súng sau đó cũng đều trúng hồng tâm, tất cả mọi người chen lấn tới vây xem.

Phát đạn cuối cùng, vẫn là trúng giữa hồng tâm!

Cả con phố vang lên những tiếng than thở kèm theo những tiếng vỗ tay không ngớt.

"Giải thưởng lớn nhất tối nay đã có chủ, chính là vị tiên sinh này !". Người chủ trì cũng kích động hô lên. Liên tục trúng ba hồng tâm, xác suất này sợ rằng rất hiếm có, không nghĩ tới một người trẻ tuổi như vậy lại nhẹ nhàng linh hoạt chiến thắng.

"Từ từ đã, tôi không muốn lấy giải thưởng du lịch dành cho hai người này". Không nghĩ tới Thương Thiên Kỳ thế nhưng lại lên tiếng cự tuyệt.

Đám người vây xem xung quanh đều nghi hoặc nhìn anh, giải thưởng lớn như vậy lại không muốn, còn muốn cái gì chứ? Không ngờ Thương Thiên Kỳ

mỉm cười cầm một tấm điêu khắc bằng thủy tinh lên nói: "Tôi muốn cái này là được rồi". Sau đó trong tiếng thán phục của mọi người đi tới trước mặt Tô Lư Cảnh, đặt nó vào trong tay cô.

Tô Lư Cảnh nhìn tượng điêu khắc trong tay, trong màn đêm âm đạm, dưới ánh đèn đường, lại nhìn vào đôi con ngươi màu xanh dương mỹ lệ kia, cảm kích nói: "Cảm ơn."

Người đàn ông này, rốt cuộc muốn mang đến cho cô bao nhiêu cảm động?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 7: Dịu dàng như thế!

Thương Thiên Kỳ hơi nhếch miệng, nói: "Rất cảm động?"

Tô Lư Cảnh gật đầu một cái, hốc mũi cũng trở nên ề ảm rồi. Pho tượng này không chỉ mang đến cho cô truyền thuyết kia, mà chính là tuổi thơ vô cùng ngọt ngào nữa, thưở còn thơ với những ước mơ đẹp đẽ nhưng lại không hề thiết thực.

Thương Thiên Kỳ nghịch ngợm nháy nháy mắt, không giống với trêu đùa, mà chân thành nói: "Vậy thì lấy thân báo đáp thôi!"

Người xem chung quanh nghe thấy lời tỏ lộ lớn mật như thế, cũng tham gia náo nhiệt, cùng vỗ tay, rồi hô lên: "Lấy thân báo đáp, lấy thân báo đáp!"

Lời này của Thương Thiên Kỳ khiến Tô Lư Cảnh giật mình, nhưng lại cho rằng anh chỉ trêu mình mà thôi, không nghĩ tới đám đông vây xung quanh thế nhưng lại ồn ào lên theo, nhất thời luống cuống, nhỏ giọng nói với Thương Thiên Kỳ nói: "Này, anh làm gì đấy?"

Thương Thiên Kỳ tỏ vẻ mặt vô tội, nhưng trong con ngươi màu xanh dương đẹp đẽ lại chột lóe lên vài tia tinh quang trong suốt, tựa hồ muốn nói: cái này cũng không liên quan tới anh. . . . .

Tiếng thúc giục của đám đông bên cạnh càng lúc càng lớn, khiến Tô Lư Cảnh không biết phải làm sao cho phải.

"Thân ái, tiếng hô của quý vị quả thật rất lớn đấy!", Thương Thiên Kỳ tựa hồ còn ngại không đủ loạn, lại đổ thêm dầu vào lửa.

"Đồng ý đi! Đồng ý đi!". Quả nhiên khán giả lại bị kích động rồi, tiếp đến liền vỗ tay hô.

Còn có một số người chậm rãi than thở: "Anh chàng này tốt đến mức không có giới hạn rồi, nếu tôi trẻ lại hai mươi tuổi nhất định sẽ gả cho cậu ta, cô gái kia thật có phúc khí."

Tô Lư Cảnh vừa tức vừa thẹn lại vừa quần bách, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, vừa tặng cho Thương Thiên Kỳ một ánh mắt cảnh cáo, lại bị anh giả bộ ngơ ngẩn để lảng sang chuyện khác: "Bạn gái của tôi đang xấu hổ, mọi người thấy phải làm sao bây giờ?"

Mọi người vừa cười ồ lên, đồng thanh hô: "Hôn một cái! Hôn một cái đi!", tỏ vẻ như không thúc đẩy được cặp đôi sẽ không bỏ qua cho họ vậy.

Thương Thiên Kỳ cười trộm, giống như chú mèo vừa trộm được cá, mặt lại giả vờ nhăn nhó nhìn cô, dường như muốn nói: mọi người đã muốn tôi hôn, tôi cũng không có biện pháp nào.

Thấy Thương Thiên Kỳ áp sát lại gần như muốn hôn mình, mặt Tô Lư Cảnh đầy căng thẳng, hồng rực lên, rồi vội kinh hoàng hung hăng đập anh một cú, sau đó ôm pho tượng điêu khắc trong tay xấu hổ chạy ra ngoài.

Thương Thiên Kỳ thấy tình hình có vẻ hơi quá, vội lên tiếng chào khán giả: "Cảm tạ các vị, chúc mọi người một buổi tối tốt lành!", sau đó cười giả hoạt đuổi theo Tô Lư Cảnh.

"Này, không phải là em đang tức giận đấy chứ?", Thương Thiên Kỳ thấy cô bịu môi không nói lời nào, vội chạy đến trước mặt cô giả bộ đáng yêu cầu xin tha thứ.

Tô Lư Cảnh ôm tấm điêu khắc thủy tinh nghiêng người sang một bên không thèm để ý tới anh.

Thương Thiên Kỳ dí dõm giờ hai tay lên làm tư thế hàng: "Được rồi, không đùa giỡn với em nữa, được không?"

Tô Lư Cảnh lúc này mới trừng mắt liếc anh một cái, tự giễu nói: "Tôi biết rõ là anh đang nói đùa thôi, nhưng sẽ khiến cho người khác hiểu lầm, để người ta gặp người giống như tôi và anh ở chung một chỗ như vậy, tóm lại là thật không tốt.". Cô vĩnh viễn nhớ đến chuyện mình bị người ta châm chọc, cảm giác đó thật khó chịu như trời long đất lở, cô dù có bị chửi thành dạng gì đã không sợ nữa, nhưng nếu lại làm liên lụy tới Thương Thiên Kỳ, thì thật sự rất có lỗi với anh.

Nghe giọng nói đầy tự ti của cô, Thương Thiên Kỳ khó chịu nhíu mày, nắm lấy bả vai gầy yếu của Tô Lưu Cảnh, nghiêm mặt nói: "Cái gì gọi là người như tôi? Tôi cảm thấy em rất tốt, tốt hơn nhiều so với bất cứ người con gái nào khác, em kiên cường, thiện lương, cho đến cùng chính bản thân em cũng không biết mình có bao nhiêu thứ tốt đâu".

Nghe anh trịnh trọng dùng những lời nói tốt đẹp như vậy, nói không cảm động quả thật là nói láo, Tô Lưu Cảnh không nhịn nổi nữa cũng đỏ lên, gọi: "Anh Thương, ..."

Người đàn ông này sao lại dịu dàng như thế, dịu dàng đến mức khiến cô sắp không chống đỡ nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 8: Vô tình nhìn thấy!

Đêm đó, cô ngủ cùng với Dĩ Hinh. Vì tiết kiệm tiền thuê phòng, căn nhà thuê lúc trước cô đã hủy hợp đồng rồi, hiện tại đột nhiên bị đẩy đường nên bây giờ không còn chỗ nào để đi, chỉ có thể đến nhà Tổng Dĩ Hinh ở tạm một tối. Thật may là cha Tổng và mẹ kế của Tổng Dĩ Hinh đều tốt bụng, không nói gì.

Tổng Dĩ Hinh ôm cô bạn thân gầy gò nói: "Lưu Cảnh, về sau cậu định làm như thế nào?"

Tô Lưu Cảnh cầm tay bạn mình, khẽ nhếch miệng khổ sở nói: "Mình cũng không biết".

Tổng Dĩ Hinh chợt ngồi dậy, tức giận mắng: "Mình biết ngay Hinh Hạo Xuyên kia không phải là người tốt mà! Còn cả tên Thẩm Minh Phong kia nữa, đều là tiện nam, khốn kiếp! Ý có mấy đồng tiền liền hoành hành ngang ngược! Không được, mình nhất định phải đi tìm anh ta tính sổ! Tại sao lại đối xử với cậu như vậy!".

Thấy cô xù lông mày, Lưu Cảnh vội vàng kéo cô lại nói: "Thôi, Dĩ Hinh. Mình không muốn có bất cứ dính dấp gì đến anh ta, mình muốn. . . .", Tô Lưu Cảnh hít sâu một hơi rồi nói tiếp: "Quên anh ta đi. . .".

"Quên hẳn con người cận kề đó cũng tốt, đàn ông hai chân trên thế giới này còn rất nhiều, chẳng lẽ lại kém anh ta!". Tổng Dĩ Hinh oán hận nói, trong bụng thầm nguyện rửa tên khốn kia mau mau chết đi để gặp quý!

"Ừ", Tô Lưu Cảnh thấy vẻ mặt dừ dừ của bạn mình, liền bị chọc cười, nói: "Hiện tại việc cấp bách chính là tìm một công việc, tiểu Diệc lại đang phải điều trị, còn một thời gian nữa mới xuất viện được, mình phải nhanh chóng kiếm tiền mới được".

"Lưu Cảnh, cậu không cần phải khổ cực như vậy, mình có thể giúp cậu mà", Tổng Dĩ Hinh đau lòng nói, Tô Lưu Cảnh đối với bất kỳ người nào đều tốt, nhưng lại đối với bản thân quá tàn khốc, thành tích tốt như vậy lại bỏ việc học đại học, sau lại vì tiểu Diệc. . . . . Aizz, lúc nào thì cô mới có thể nghĩ cho mình một chút đây.

"Mình hiểu, cảm ơn cậu Dĩ Hinh!", Tô Lưu Cảnh mỉm cười nói.

Hai cô gái mười tám tuổi ôm nhau, trong đôi tay nắm chặt là tình bạn ấm áp, giống như hai đóa hoa dựa vào nhau lặng lẽ nở rộ thành cảnh xuân tao nhã.

*****

Tô Lưu Cảnh cầm tờ báo đứng ở trung tâm đường phố, mê mẩn nhìn người đến người đi. Cô tìm việc cả một ngày trời, nhưng mỗi lần đi vào chưa kịp tự giới thiệu bản thân đã bị cự tuyệt. Trình độ học vấn của cô quá thấp, không có nơi nào đồng ý nhận cả. Bây giờ áp lực cạnh tranh lớn vô cùng, ngay cả nhân viên bảo vệ của một công ty cũng đòi hỏi có bằng cấp chuyên ngành, lại còn phải tranh giành với rất nhiều người. Còn có một số người nhận ra cô chính là "Tình nhân" đã từng xuất hiện trên ti vi, liền trực tiếp chặn từ ngoài cửa.

Chẳng lẽ cô lại phải trở lại "Nhất Hào hội tụ" sao?

Không thể, cô không thể lại giẫm lên vết xe đổ đó được.

Còn Dĩ Hinh thì lại khuyên cô rằng, đến công ty nhỏ của cha cô ấy làm việc, nhưng cô biết với năng lực của mình hoàn toàn không thể đảm nhiệm những công việc kia. Cô không muốn trở thành gánh nặng cho bọn họ, hơn nữa cô đã từng có quá khứ như vậy không thể làm ảnh hưởng đến họ được.

Tô Lưu Cảnh lau mồ hôi, đi vào siêu thị mua một chiếc bánh bao sắp hết hạn đang giảm giá, rồi lại bỏ một đồng ra mua một chai nước suối, yêu cầu của cô không cao, chỉ cần có thể sống tiếp, thì ăn cái gì cũng được cả.

Chợt, cô nhìn thấy một chiếc hào hoa quen thuộc chạy qua.

Tô Lưu Cảnh cả kinh, vội trốn vào trong một góc chết, nhìn chiếc xe màu xám bạc từ từ dừng ở trước cửa nhà hàng sang trọng, người đàn ông cao lớn

ưu nhã bước ra khỏi cửa xe, sau đó dìu cô gái ưu nhã xinh đẹp bên trong xe ra.

Ven đường có không ít cô gái trẻ nhìn thấy một màn này kích động hết rầm lên: "Cậu xem kia, xem kia, anh chàng kia rất đẹp trai, quả thật so với mình tình còn đẹp hơn nhiều!".

"Cô gái đó cũng thật xinh đẹp, hai người bọn họ trông y như hoàng tử cùng với công chúa. Nếu có thể được anh ấy nắm tay như vậy, muốn tôi chết cũng nguyện ý!"

"Ha ha, cậu háo sắc quá đấy. . . . . Người ta là tổng giám đốc của một Công ty lớn, làm sao có thể đến phiên cậu chứ?"

"A ——! ! ! Thật sao?"

"Minh nghe nói bọn họ yêu nhau đã nhiều năm, thật sự rất lãng mạn. . . . ."

"Đây trước không phải trước kia anh ta từng có một nhân tình gì đó hay sao?"

"Làm ơn! Đó nhất định là loại phụ nữ ghê tởm tự mình dâng đến cửa được không, anh ấy thâm tình như vậy làm sao có thể làm loại chuyện đó ?"

. . . . .

Tô Lưu Cảnh nghe những lời bàn tán kia, tâm từ từ lạnh, thân thể hơi run rẩy, người đàn ông kia. . . . . Coi như chỉ nhìn bóng lưng thôi cô đều có thể nhận ra, chính là Hình Hạo Xuyên, còn cô gái mỉm cười hạnh phúc bên cạnh, chính là Tiểu Như Nghiê.

Cô kinh ngạc nhìn Hình Hạo Xuyên dịu dàng cười với cô ấy, rồi lại thân mật nói gì đó, thỉnh thoảng còn khẽ chạm lên trên mặt cô ấy, nhìn cô gái kia khoác tay anh rồi tựa đầu vào trên vai của anh, nhìn hành động hết sức ân ý của bọn họ, các ngón tay liền nắm lại thật chặt.

Cô cho rằng mình có thể không đau, cho rằng mình có thể kiên cường, nhưng chứng kiến cảnh tượng hai người họ hạnh phúc đi chung với nhau, tâm lại không chịu nổi khổ chế mà đau đớn, giống như có một con dao cắm vào trong ngực, đau đến thấu tim gan, đau đến mức cơ hồ không thở nổi.

Anh thâm tình, cho nên tìm đến một thế thân chỉ vì muốn hoàn niệm về cô ấy. Anh thâm tình, cho nên mới không hề có một tia thương tiếc mà từ bỏ cô. Anh thâm tình, cho nên lúc tình cũ trở về liền đá bay cô ra khỏi cửa. Cho nên từ đầu tới cuối người hèn hạ chỉ có một mình cô mà thôi.

Thì ra là, cô hoàn toàn không có cách nào kiên cường như bản thân đã tưởng tượng.

"Vị tiểu thư này, cô không sao chứ?", một bác gái đi ngang qua ân cần hỏi han.

"Cháu không sao", Tô Lưu Cảnh yếu đuối cười cười, sau đó cố gắng đứng lên, xoay người đưa lưng về phía kia rồi đi.

Cô phải đi, bởi vì nếu tiếp tục nhìn nữa mà nói, cô sẽ thật sự không chịu nổi.

Trong nháy mắt Tô Lưu Cảnh xoay người, Hình Hạo Xuyên tựa hồ cảm ứng được điều gì đó, liền nhìn sang phương hướng của cô, đợi đến khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ gầy của ai kia, đôi chân mày tuấn đạt khẽ nhíu lên.

"Sao vậy, Hình? Nhìn thấy người quen sao?", Tiểu Như Nghiê thân mật khoác tay anh hỏi.

Hình Hạo Xuyên vội di dời lực chú ý, dịu dàng mỉm cười đáp: "Không có gì, chúng ta vào thôi".

"Ừ." Khóe môi xinh đẹp của Tiểu Như Nghiê khẽ cong lên, nhưng ánh mắt lại như có như không thổi qua phương hướng mà Hình Hạo Xuyên vừa nhìn, khi liếc thấy bóng dáng gầy yếu mảnh khảnh của thiếu nữ kia, tình quang trong mắt chợt lóe lên.

Nếu cô ta nhớ không lầm, thì cô gái này, trước đây đã từng gặp qua, tựa hồ chính là nữ giúp việc đã bị đuổi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Xin chào, BOSS!

Tô Lưu Cảnh thất hồn lạc phách đi trên đường phố, cố gắng không nghĩ đến hình ảnh vừa rồi nữa, mở to mắt nhìn thẳng phía trước, không để cho người khác phát hiện ra đáy mắt bi thương của mình.

Tô Lưu Cảnh, kiên cường lên, không phải mày đã quyết định quên hết tất cả những chuyện kia rồi sao? Không phải đã quyết định từ nay về sau xem như người xa lạ sao? Không phải mày đã quyết tâm kể từ bây giờ sẽ không khóc lóc khổ sở vì anh ta nữa sao? Không đáng giá, Tô Lưu Cảnh, người kia thật sự không đáng giá để mày làm như thế, do đó không nên vì anh ta mà rơi bất cứ một giọt nước mắt nào!

Cô hít sâu một hơi, cố gắng vắt tất cả những thứ không nên tồn tại đó ra sau đầu, từ đây bọn họ là bọn họ, cô là cô, không còn bất kỳ quan hệ nào.

Chợt, điện thoại trong tay lại vang lên.

Màn hình hiển thị một dãy số lạ, Tô Lư Cảnh hồ nghi bắt máy: "Alo, xin hỏi ai đấy ạ?".

"Xin chào, là Tô tiểu thư sao? Tôi gọi từ phòng nhân sự của R•K, mời cô lập tức đến công ty chúng tôi tiến hành phỏng vấn". Một giọng nữ ngọt ngào từ đầu bên kia vang lên.

Tô Lư Cảnh kinh ngạc đáp: "Nhưng tôi đâu có nộp hồ sơ xin việc đến quý công ty đâu ạ!". R•K vốn là công ty thời trang lớn, đãi ngộ lại tương đối cao, ngay cả nhân viên dọn vệ sinh cũng được trả gần hai ngàn một tháng, sao đột nhiên bọn họ lại gọi tới tìm cô chứ?

"Nếu mà cô không muốn thì chúng tôi cũng sẽ không miễn cưỡng, cuộc phỏng vấn sẽ bắt đầu sau nửa tiếng nữa!".

Tô Lư Cảnh vội nói: "Tôi muốn! Tôi đồng ý! Tôi sẽ lập tức đến đó!". Cơ hội tốt như vậy, có cầu cũng chẳng được, coi như không trúng tuyển cô cũng muốn đi thử một lần!

Nói xong, cúp điện thoại, vội vàng bắt tắc xi lập tức chạy tới R•K.

Xuống xe, Tô Lư Cảnh không hề chần chừ một giây nào, chạy như bay vào bên trong tòa cao ốc cao vút, lúc vào đến đại sảnh, thang máy mới vừa đi, Tô Lư Cảnh thật sự không kịp đợi liền chuyển sang đi cầu thang bộ.

"Xin hỏi, nơi này là bộ phận nhân sự sao? Tôi. . . . . Tôi tới phỏng vấn." Tô Lư Cảnh thở hổn hển hỏi, chạy hết mười sáu tầng lầu khiến cho cô muốn mệt lả.

Nữ tiếp tân nghe thấy thế liền liếc mắt quan sát cô một vòng, sau đó mới nói: "Đúng vậy, xin mời rẽ phải".

Tô Lư Cảnh không chú ý tới ánh nhìn này, sốt ruột nói cảm ơn sau đó chạy vội đi, lúc đến mới biết, ở đó hiện tại đã có hơn một trăm người cũng được gọi đến phỏng vấn.

Nam thanh nữ tú, ai cũng đều ăn mặc trang trọng lịch sự, chuẩn bị hết sức cẩn trọng, bởi vì nơi này chính là công ty thời trang, cho nên người nộp đơn vào đây đều là người có diện mạo lẫn phong cách. Sợ bản thân sẽ bị người ta cười nhạo đằng sau lưng, hơn nữa cô nghe nói hôm nay người phụ trách phỏng vấn là nhà thiết kế chính mới tới, cho nên ai ai cũng ăn mặc chỉnh chu nhằm lưu lại ấn tượng tốt. Chỉ có một mình Tô Lư Cảnh đột nhiên xông tới, là khác biệt hoàn toàn.

Chiếc áo sơ mi trắng vô cùng bình thường xen lẫn trong đám người lập tức biến mất không thấy tăm hơi, bên dưới là chiếc quần jean đã cũ, còn cả đôi giày thể thao cũ mềm được giặt đến trắng bệch, đầu đầy mồ hôi, trừ gương mặt dài ưa nhìn một chút, quả thật chẳng khác gì gái quê, còn dám tới đây cạnh tranh với bọn họ, quả thực là chuyện cười.

"Vị tiểu thư này, cô đi nhầm rồi, bộ phận tạp vụ ở trên lầu hai", một cô gái ăn mặc vô cùng thời thượng nhìn cô cười nhạo nói, ngay sau đó một đám người phía sau cũng cười ầm lên ủng hộ.

"Bộ phận tạp vụ sao? Tôi thì cho rằng nên ở bộ phận vệ sinh thì đúng hơn!", một người đàn ông khác lại nói tiếp, khiến cho tiếng cười càng mạnh mẽ.

Tô Lư Cảnh bức xúc run rẩy hàng mi, nhưng cũng không hề phản bác lại, trực tiếp ngồi vào một chỗ tầm thường nhất. Lúc này mới phản ứng được, ánh mắt của cô nhân viên ở quầy lễ tân vừa rồi đoán chừng cũng không khác biệt với mấy người kia. Tô Lư Cảnh lạnh nhạt hơi cong môi lên, những hành động giễu cợt xem thường như thế cô không biết đã chịu biết bao nhiêu lần, nên đã sớm miễn dịch rồi, muốn khiến cho cô lúng túng sao, xin lỗi, thật sự đã để cho bọn họ thất vọng rồi.

Tô Lư Cảnh lẳng lặng ngồi ở trong góc, đám người kia thấy một gây đánh vào trên mặt bóng cũng không có ý nghĩa gì, cũng lộ vẻ tức giận rồi ngưng lại.

Đúng lúc này cửa được mở ra, một cô gái tóc xoắn mỹ lệ cầm danh sách đi tới nói: "Phỏng vấn bắt đầu, người đầu tiên, ai là Tô Lư Cảnh?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết rốt cuộc là ai.

"Tôi đây ạ!", Tô Lư Cảnh ngẩng người ra, còn tưởng rằng mình nghe lầm, qua vài giây mới vội vàng đứng lên trả lời.

"Vào đi!", mỹ nữ kia mỉm cười nói.

Tô Lư Cảnh bức rút đứng lên, sau đó đi về phía cánh cửa kia, lòng bàn tay đều là mồ hôi ẩm ướt vô cùng, sau đó liền cắn răng, âm thầm cổ vũ bản thân: Cố gắng lên! Tô Lư Cảnh, mày làm được!

Sau đó đẩy cửa ra, vừa bước vào nhìn thấy người ở bên trong, lại lập tức ngây người.

Nhìn thấy cặp mắt đang mở to của Tô Lư Cảnh, người kia một thân nhả nhặn, rất hứng thú ngồi ở trước bàn làm việc người, con ngươi màu xanh dương đẹp đẽ hơi cong lên, gờ hai ngón tay dài dẹt đưa ra nói: "Hi, thân ái, tôi chờ em thật lâu rồi đấy!".

"Thương Thiên Kỳ anh . . ." Tô Lưu Cảnh kinh ngạc nhìn anh, vì sao anh lại ở trong căn phòng này?

Thương Thiên Kỳ không trả lời, quay ra nói với thư ký mỹ nữ sau lưng: "Cô ấy chính là trợ lý của tôi".

Thư ký mỹ nữ không có bất kỳ nghi vấn nào, lập tức cung kính đáp: "Vâng, Riche."

"Khoan đã!", Tô Lưu Cảnh thấy mình đơn giản như vậy liền bị bán đi rồi, vội ngăn lại nói: "Phụ tá gì chứ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?".

Thương Thiên Kỳ chống tay lên cằm, giảo hoạt nháy nháy mắt, cười nói: "Tôi đang muốn tìm một trợ lý, vừa đúng lúc cảm thấy em rất thích hợp mà thôi."

"Sao anh lại ở đây?", Tô Lưu Cảnh quả thật đã sớm lâm vào mê man.

"Ừm, tôi là một trong những thành viên ban giám đốc của R•K , sau khi về nước kiêm nhiệm luôn vai trò nhà thiết kế chính, thế nào, rất vui mừng phải không?", Thương Thiên Kỳ cười nói.

Có lẽ là kinh sợ còn lớn hơn ấy chứ. Tô Lưu Cảnh liếc mắt, nói: "Tôi lại không có kinh nghiệm làm phụ tá, huống chi tôi lại không am hiểu về thời trang, những nhân tài bên ngoài kia chính là người thích hợp để anh lựa chọn!". Cô biết Thương Thiên Kỳ muốn giúp mình, không để ý đến bất cứ điều gì mà kéo cô đến vị trí này, cho nên lại càng không nên.

"Đường như tôi mới là người có quyền lên tiếng nhất, tôi nói em thích hợp là thích hợp, chẳng lẽ em lại không phải tin vào ánh mắt của tôi sao? Còn nữa ——" Thương Thiên Kỳ chống hai cánh tay lên bàn làm việc, đôi con ngươi màu xanh dương nhìn cô thật sâu mới nói: "Không phải em không tin vào bản thân mình đấy chứ? Tôi sẽ không thiên vị với em đâu, thời gian thử việc là ba tháng, ba tháng sau nếu như em không làm được, tôi sẽ lập tức đuổi việc, như thế nào? Muốn tiếp nhận khiêu chiến này không?".

Nhìn vào mắt nghiêm túc đầy tin tưởng kia, Tô Lưu Cảnh chần chờ một lát, ý chí đấu liền dâng lên, rốt cuộc cong cong khóe môi nói: "Được rồi, tôi sẽ thử xem sao!".

Thương Thiên Kỳ vươn tay, mỉm cười nói: "Hoan nghênh gia nhập R•K."

"Xin chào, BOSS."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Thư mời

Gia nhập R•K đã được một tuần lễ, từ lúc mới bắt đầu cái gì cũng không biết, hiện tại đang từ từ học tập, không có hết sức quả thực là không thể nào, hơn nữa chuyện cô đi cửa sau mới được nhận vào đây không biết tại sao lại truyền ra, cho nên có rất nhiều ánh mắt nhìn vào cô không quá thân thiện cho lắm, cũng không tình nguyện dạy dỗ cô thật lòng. Nhưng rất may bản chất cô thông tuệ , chỉ cần nghe nhìn một chút liền hiểu được, cho nên cũng không gây ra rắc rối gì. Bây giờ mặc dù phần lớn là chân chạy việc, nhưng với mỗi một công việc Tô Lưu Cảnh đều hết sức cố gắng hoàn thành một cách nhanh nhất, tốt nhất.

Đi theo bên cạnh Thương Thiên Kỳ mới biết, người bình thường vẫn không đứng đắn, lúc làm việc thế nhưng lại liều mạng, cuồng nhiệt như thế, đường như cả con người cũng đều thay đổi, trên thế giới chỉ tồn tại việc về tranh, hôm nay Tô Lưu Cảnh đã rút đến lý cả phê thử ba chuẩn bị đưa vào cho anh.

Lúc đi ngang qua phòng rửa tay, Tô Lưu Cảnh chợt nghe thấy những tiếng rì rầm bàn tán đầu nhau truyền ra, tựa hồ có ý nói cho cô nghe vậy.

"Thấy không? Đây chính là phụ tá mới của Richie đấy, nghe nói Richie tự mình chọn cô ấy vào đây!"

"Vậy sao, người ta có bản lĩnh mới có thể dính vào Richie, đổi lại nếu là cô, cô có làm được không?"

"Nói cũng đúng, công phu của người ta lợi hại, một cô gái chỉ mới mười tám tuổi, trong tay chỉ có bằng tốt nghiệp trung học thế nhưng lại có thể vào được công ty lớn như thế này, ‘ năng lực ’ kia quả thật khiến người ta hâm mộ không thôi. Nghe nói, người ta còn được lên TV đấy, có điều, hình như cũng chỉ là tình nhân thôi, ha ha. . . . ."

. . . . .

Tô Lưu Cảnh sắc mặt trắng nhợt, không muốn nghe tiếp nữa, vội bê cả phê trở về.

Trùng hợp đúng lúc này lại chạm mặt Mary đi tới, tựa hồ cũng đã nghe loáng thoáng đám người kia nói những gì, liền liếc họ một cái, không chút khách khí nói: "Lưu Cảnh à, tôi chỉ cho cô, có vài người không biết làm việc, chỉ biết bám lấy ông chủ, nhưng lại chuyên nói xấu sau lưng người khác, có nhân tài như vậy thật là đáng buồn!". Đây chính là vị thư ký mỹ nữ đã phỏng vấn cô ngày đó, tính tình rất thẳng thắn mạnh mẽ, trừ Thương Thiên Kỳ ra chỉ có cô ấy đối xử tốt với Tô Lưu Cảnh.

Tô Luru Cảnh cũng hiểu co ấy đang ra mặt vì mình, cảm kích cười cười đáp: "Cảm ơn chị, Mary."

Quả nhiên, đám nữ nhân trong nhà vệ sinh kia lập tức im bật.

"Về sau, đừng có chấp nhặt với những người không có kiến thức, như thế sẽ làm thấp đi giá trị của mình". Mary quay về phía đám người kia hừ một tiếng, quả thật khiến cho bọn họ giận đến nói không ra lời.

Tô Luru Cảnh không nhịn được cười "Hi hi" một tiếng.

Xả giận xong, lúc này Mary mới kéo Tô Luru Cảnh đến gần, cầm lấy một phần tài liệu đưa cho cô nghiêm mặt nói: "Luru Cảnh, đây là danh sách khách quý của buổi họp báo lần này mới vừa làm xong, đây là buổi họp báo đầu tiên sau khi Richie về nước, rất quan trọng, cô theo thứ tự này lần lượt đi thông báo, cần phải mời bằng được bọn họ tới tham gia"

Tô Luru Cảnh vội vàng tiếp nhận tài liệu đáp: "Vâng, em đi ngay đây!". Đi ra khỏi tòa nhà R•K, liền chạy về hướng ga điện ngầm, bởi vì trình độ của cô quá mỏng, cho nên càng muốn lập được chút thành tích, không để cho Thương Thiên Kỳ thất vọng, càng không thể để cho người khác coi thường!

Mở danh sách ra, Tô Luru Cảnh tỉ mỉ nhìn một lượt danh sách tên tuổi những ông chủ lớn đủ để hô phong hoán vũ trong thành phố này, chợt nhìn thấy một cái tên quen thuộc, Tô Luru Cảnh sững sốt, tất cả lực chú ý cũng lập tức tập trung lên trên cái tên này, những chữ khác tựa như biến mất hết, chỉ còn sót lại ba chữ kia.

Hình, Hạo, Xuyên.

Tô Luru Cảnh lập tức liền trở nên luống cuống, sau đó nỗ lực để cho mình trấn định lại, mặc kệ như thế nào, phải đi phát thiệp mời cho tất cả khách quý trước đã.

Tô Luru Cảnh đi xuống ga tàu điện ngầm, chạy như bay, từ công ty này sang công ty khác, không hề ngừng nghỉ giây phút nào, dường như muốn cố gắng để cho mình bận rộn, không nghĩ đến việc chuẩn bị phải đối mặt Hình Hạo Xuyên như thế nào.

"Tổng giám đốc Tôn, đây là thiệp mời của công ty chúng tôi, mời ngài đến tham gia buổi họp báo lần này, nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng!". Tô Luru Cảnh khẩn khoản nói với vị Tôn Tổng giám đốc, đi từ sáng sớm đến gần tối, tổng cộng tám tiếng, ngay cả nước cũng không kịp uống một hớp, trên trán vẫn lấm tấm mồ hôi.

"Ha ha, Tô tiểu thư nói quá lời, buổi họp báo này không thể không đi, nếu không chỉ sợ Richie sẽ gỡ biển của chúng tôi xuống mất". Tổng giám đốc Tôn hòa nhã nói đùa.

"Cảm ơn, cảm ơn ngài!". Tô Luru Cảnh cảm ơn xong liền đi ra khỏi tòa soạn cực kỳ nổi danh, xoa xoa cái trán đỏ đầy mồ hôi, mở bình nước suối ra uống một hớp, tuy đói hoa cả mắt, nhưng vẫn còn một chỗ chưa đến.

Nhìn trên mười cái tên trên danh sách đã hoàn thành, còn dư lại một, đôi mày thanh tú của Tô Luru Cảnh nặng nề nhíu lại, lòng bàn tay bắt tri bắt giác nắm chặt, cơ hồ muốn nhìn xuyên qua cái tên đó, cuối cùng chỉ thở dài một hơi, thu hồi tài liệu, nhanh chóng đi đến tòa nhà Hình thị cao nhất thành phố.

"Xin hỏi, Tổng giám đốc Hình có ở đây không?", đứng trước quầy lễ tân, Tô Luru Cảnh rất nhanh bắt tay vào công việc. Mấy chữ Tổng giám đốc Hình này dường như có áp lực vô hình đè nặng lên vai, khiến cho cô thở không nổi.

"Cô có hẹn trước không?", nữ nhân viên tiếp tân liếc cô một cái, hơi khinh thường hỏi.

"Không có."

"Xin lỗi, tôi không thể để cho cô đi vào, phụ nữ mỗi ngày tới tìm Tổng giám đốc của chúng tôi không một trăm thì có đến tám mươi người, nếu để cho cô đi vào vậy thì Tổng giám đốc nhất định phiền chết?". Nữ tiếp tân nói xong liền lườm cô một cái.

Tô Luru Cảnh bị nói vậy không nhịn được nhíu mày, trả lời: "Tội là của ngài Richie của R•K, hai tuần sau công ty chúng tôi sẽ mở một cuộc họp báo giới thiệu những thiết kế mới, vì thế muốn mời Tổng giám đốc của quý công ty đến tham gia, đây là thư mời của công ty chúng tôi, có thể giúp tôi gọi điện thoại hỏi một chút không?"

Nữ tiếp tân nghe cô trình bày xong, coi như không hiểu cái gì cũng biết tầm quan trọng của chuyện này, liền vội vàng tươi cười nói: "Vậy thì, tôi sẽ gọi điện thoại hỏi thăm giúp cô một chút, xin qua bên kia chờ."

Tô Luru Cảnh ngồi ở trong đại sảnh, cảm thư mời nóng đến phỏng tay, trong đầu không ngừng nghĩ tới việc khi nhìn thấy Hình Hạo Xuyên, sẽ phải đối mặt như thế nào.

"Thư ký Luru, bên này có vị tiểu thư nói là R•K đưa thiệp mời tới, anh xem?". Trước đài vừa nhìn thấy Hình hạo sông thư ký vội vàng tiến lên hỏi.

Tô Luru Cảnh nhìn thấy Luru Thừa đột nhiên xuất hiện, lòng đầy khẩn trương, vội đứng lên.

"Tô tiểu thư, chào cô!", Luru Thừa nhã nhặn gật đầu chào hỏi.

"Luu. . . . . thư ký Luu, xin chào, đây là thiệp mời của công ty chúng tôi, xin tổng giám đốc Hình lúc đó đến tham dự". Tô Luu Cảnh vội đem thiệp mời đưa cho anh ta.

Luu Thừa cầm lấy thiệp mời, nhìn Tô Luu Cảnh đang run rẩy đứng đó liền nói: "Được rồi, Tô tiểu thư, tôi sẽ đưa lại cho Tổng giám đốc".

"Cám ơn, vậy tôi không quấy rầy nữa, hẹn gặp lại!", Tô Luu Cảnh vội cầm túi lên, đi như bay ra phía cửa chính. Mới nhìn thấy Luu thừa mà cô còn hốt hoảng như vậy, không biết lúc gặp Hình Hạo Xuyên cô cong như thế nào, cho nên trước hết cứ đi khỏi đây là tốt nhất.

Đang xoay người chạy ra cửa, lại vội vàng không để ý đến người đàn ông mặc áo khoác màu đen đang khí vũ hiên ngang bước vào tòa nhà Hình thị.

Tô Luu Cảnh hốt hoảng, trái tim tựa như ngừng đập, trong đầu trở nên trống rỗng không nghĩ được cái gì, chỉ muốn nhanh nhanh chạy trốn, không để cho anh trông thấy mình.

Tô Luu Cảnh vội vòng lại, trốn vào dưới tán cây cảnh xanh mướt, không muốn đối mặt với người kia, chỉ trong mấy giây giãn ngủi, bàn tay của cô đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Chung quanh bỗng dưng im ắng hẳn, Tô Luu Cảnh thẫn thừ, có lẽ anh đã đi qua rồi, vội thở một hơi, xoay người đi ra, nhưng mới vừa bước ra một bước, trước mắt lập tức xuất hiện một đôi giày da đen bóng.

Cặp mắt của Hình Hạo Xuyên chẳng khác nào loài chim ưng nhìn cô chăm chăm, trong con ngươi thâm thúy như biển chiều rõ bóng dáng hốt hoảng như con thỏ nhỏ của người nào đó.

Cổ họng Tô Luu Cảnh như nghẹn lại, không nói nên lời.

"Cô làm gì ở đây?", Hình Hạo Xuyên nhíu mày hỏi.

"Tôi. . . . ." Tô Luu Cảnh hốt hoảng cúi đầu, quên mất phải đáp lại như thế nào.

"Mới vừa rồi cô đang trốn tôi?", Hình Hạo Xuyên nhìn thấy biểu tình tránh né bài xích của cô, đột nhiên không khỏi cảm thấy phiền não, cường thế đi về phía trước một bước, ép cô trở lại trong góc.

Tiếp xúc với anh trong khoảng cách gần như vậy, còn chưa đến mười centimet, Tô Luu Cảnh theo bản năng không ngừng lui về phía sau, cho đến khi không thể lui được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Vô lực

Bị o bế trong một không gian hẹp như vậy, không khí đều không thể lưu thông, khắp nơi đều là hơi thở của anh, mùi thuốc lá kèm theo mùi Bạc Hà nhàn nhạt, hơi thở đầy mâu thuẫn đó, thật giống với bản thân của anh.

Lúc dịu dàng có thể nâng niu người khác ở lòng bàn tay, khi tàn khốc lại không chút do dự thẳng tay ném xuống địa ngục.

Thấy Tô Luu Cảnh run run bài xích mình, Hình Hạo Xuyên nhíu mày, nâng cằm của cô lên để cho cô ngẩng đầu lên nhìn mình, rồi trầm giọng nói: "Trả lời vấn đề của tôi!".

"Tôi, tôi tôi đưa thiệp mời, hiện tại đã đưa xong, tôi phải đi rồi!". Tô Luu Cảnh tránh né bàn tay của anh, sau đó cuống quýt trả lời, xoay người muốn lập tức rời khỏi đó.

Lại bị Hình Hạo Xuyên tóm tay lại, chau chau mày ý vị không rõ nói: "Thiệp mời? Nếu như mà tôi nói tôi sẽ không đi thì sao đây?"

Tô Luu Cảnh kinh ngạc nhìn anh.

Hình Hạo Xuyên quan sát vẻ mặt của cô, nhàn nhạt hừ một tiếng, sau đó buông cô ra đi thẳng về phía thang máy: "Muốn tôi đến tham dự, trước tiên nên đi theo tôi đã".

Tô Luu Cảnh ngẩn ra, ngo ngắc nhìn người đang đứng ở trong thang máy, chò cô chủ động đưa tới cửa, tựa hồ vẫn không nghĩ ra lời này của anh là có ý gì?

Anh lạnh lùng liếc nhìn cô, ngay sau đó ấn con số của tầng trên cùng, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào mà nói: "Cô có ba giây để suy tính!".

Anh đang uy hiếp cô sao? Nếu như không theo, anh sẽ cự tuyệt tham gia? Tô Luu Cảnh gất gao nắm chặt bàn tay, người đàn ông này quá ghê gớm, thế

nhưng lại lấy chuyện này ra để uy hiếp cô!

Nhưng, cô còn có khác biện pháp sao?

Tô Lưu Cảnh dùng sức cắn môi dưới, sau đó gian nan nghĩ ngợi, cuối cùng trong nháy mắt cửa thang máy sắp đóng lại liền lắc mình đi vào.

Cửa thang máy rốt cuộc đóng lại, trong không gian thu hẹp bé tắc chỉ có hai người bọn họ, ngay cả tiếng hít thở thôi cũng có thể nghe thấy rõ ràng, quãng đường này vô cùng ngắn, chưa tới mười mấy giây, nhưng xem ra Tô Lưu Cảnh lại không cách nào chịu đựng được.

Mỗi một giây, đều dài gấp trăm lần, trong không khí tràn ngập đáng sợ, tựa hồ có cái gì đó đang vận sức chờ phát động, tầm mắt nóng rực trên đỉnh đầu của người đàn ông kia vẫn dán thật chặt vào trên người cô, khiến cho toàn thân không tránh khỏi cứng ngắc.

Đến tột cùng, anh muốn làm gì?

Không phải đã có Tiểu Như Nghe rồi sao? Tại sao còn không buông tha cho cô?

Thang máy rốt cuộc cũng kêu "Ding dong" hai tiếng, phá vỡ bầu không khí an tĩnh đáng sợ này, Hình Hạo Xuyên chợt kéo tay của cô, sai bước đi ra khỏi đó.

Tay bị anh túm chặt, Tô Lưu Cảnh không có cách nào phản kháng liền bị cưỡng thế kéo vào.

Cánh cửa phòng làm việc màu đen bị kéo ra rồi lại bị dùng sức đứng lại, động tác liên tiếp chưa mất đến nửa phút, Tô Lưu Cảnh chỉ cảm thấy sau lưng hung hăng đau xót, liền bị đè ở trên ván cửa, Hình Hạo Xuyên mạnh mẽ áp xuống.

Tô Lưu Cảnh bị đau hét lên một tiếng: "Anh muốn làm gì?".

Nhưng hiện tại Hình Hạo Xuyên tựa hồ không muốn trả lời câu hỏi này, cánh môi mỏng hung hăng cắn lên trên môi của cô, dùng sức trần trọc. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12: Không phải sủng vật

Trong nháy mắt bị anh cưỡng hôn, trái tim của Tô Lưu Cảnh như ngừng đập, nụ hôn của anh, cũng không thô bạo như trong tưởng tượng, càng không giống với những nụ hôn thô lỗ trước kia, ngược lại nó rất sâu, mang theo một tia dịu dàng, hoàn toàn chiếm giữ cánh môi của cô, sau đó khẽ cắn mút tựa như đang thưởng thức bánh pút-đing vậy, cứ thế vừa đuổi bắt vừa nhẹ nhàng liếm láp.

Cả người cô như tê dại đi, dường như có một dòng điện từ đầu lưỡi của anh truyền ra, theo mạch máu truyền đến trái tim, khiến cho cô không nhận được mà run rẩy, ngón tay đặt trên lồng ngực của anh cố gắng đẩy ra, cũng từ từ yếu dần, mềm mại, tựa hồ như cự tuyệt lại như đang ngênh hợp.

Lẽ ra cô nên cự tuyệt, nên lập tức đẩy anh ra, nhưng tại sao, một chút hơi sức cũng không nặn ra được, cơ thể dường như vừa bị anh chạm phải thì đã không còn là của cô nữa rồi. Tại sao? Tô Lưu Cảnh, lập tức đẩy anh ta ra mau!

Mơ hồ cảm thấy cô đang gãy gục, Hình Hạo Xuyên liền giữ chặt cái gáy của cô, sau đó càng thêm dùng sức hôn lên, mùi thuốc lá cộng thêm hương vị bạc hà nhàn nhạt tạo thành một tấm lưới không lồ, vây chặt lấy toàn thân cô, không thể cự quẫy được. Đầu lưỡi anh linh hoạt dây dưa liếm láp mỗi một tác lãnh địa trong miệng của cô, làm phát ra những tiếng vang âm ướt nhóp nháp khe khẽ, giống như đang hát một bản tình ca ái muội, cảm giác dịu dàng này truyền thẳng đến trung khu thần kinh khiến cho Tô Lưu Cảnh muốn sinh ra một loại ảo giác rằng anh đang quan tâm đến mình.

Tô Lưu Cảnh hoàn toàn không biết nụ hôn này kết thúc vào lúc nào, đến khi phản ứng kịp, toàn thân đã vô lực tựa lên trên người anh, thở hỗn hển, trí não cũng trở nên trống rỗng. Gương mặt không biết bởi vì thiếu dưỡng khí, hay là bởi vì cái gì khác mà dâng hồng rực lên đầy dụ hoặc, khóe mắt rỉ ra một giọt nước trong suốt, trên mặt tràn đầy tình ý. Cô như vậy chẳng khác nào nụ hoa hoa đào vừa chớm nở e ấp trong gió xuân.

Giọng nói của Hình Hạo Xuyên hơi khàn khàn, ánh mắt sắc bén cũng bởi vì mới vừa hôn sâu mà dần dần dịu lại, nhưng lời nói ra lại vô cùng rét lạnh, vô hình chung còn mơ hồ xen lẫn tức giận cùng với giễu cợt: "Cô dùng thân thể vừa hôn liền xui xẻo này để đi quyến rũ Thương Thiên Kỳ sao?".

Tô Lưu Cảnh chấn động toàn thân, gương mặt mới vừa rồi bị hôn liên tiếp mà ửng hồng đã nhanh chóng phai màu, cánh môi bị hôn đến sưng đỏ khẽ run lên, không thể tin nhìn vào người đàn ông vừa nói ra những lời tuyệt tình kia.

Hình Hạo Xuyên nhìn đáng vẻ khiếp sợ đến đáng thương kia, con mắt sắc từ từ sâu hơn, chỗ nào đó dưới ánh mắt y hệt con thỏ nhỏ bị thương của cô cũng từ từ nóng lên.

Đáng chết, tại sao vừa nhìn thấy đáng vẻ này của cô, ham muốn trong cơ thể lại dễ dàng bị khơi lên như vậy, cô gái này, đúng thật là yêu tình quyến rũ người khác!

Hình Hạo Xuyên vươn tay phủ lên ánh mắt vẫn còn ẩm ướt, lại bị Tô Lưu Cảnh đẩy ra, sau đó chạy ra ngoài giữ vững khoảng cách an toàn cách xa anh một mét. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, dùng giọng điệu công thức hòa mà nói: "Tổng giám đốc Hình, hôm nay tôi tới đây là muốn mời ngài tham gia buổi trình diễn thời trang của công ty chúng tôi với nhà thiết kế chính là Richie, được tổ chức vào tháng sau!". Lòng bàn tay nắm lại thật chặt, dường như muốn tiếp thêm sức mạnh cho bản thân.

Tô Lưu Cảnh, không phải mày đã biết người đàn ông này không đáng giá để mày mong đợi rồi sao? Không phải mày đã sớm bị người đàn ông lạnh lùng tuyệt tình này vứt bỏ rồi sao? Nhìn cho rõ đi, hãy mở to mắt ra mà nhìn đi!

Bị thái độ này của cô chọc giận, Hình Hạo Xuyên nguy hiểm nheo lại mắt, hừ lạnh một tiếng nói: "Hừ, vì sao tôi phải đến tham dự?". Rõ ràng thân thể còn không thể rời bỏ anh, thế mà lại ở chỗ này chống chế, rất tốt, Tô Lưu Cảnh, cô quả thật rất tốt.

Dưới ánh mắt lạnh lùng như lang như sói của anh, Tô Lưu Cảnh liều mạng kim chế run rẩy cùng với sợ hãi, đáp: "Buổi họp báo lần này có ảnh hưởng cực kỳ lớn, đây cũng là buổi họp báo đầu tiên sau khi Richie trở về Trung Quốc, tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của giới truyền thông trong và ngoài nước, nếu như quý công ty nguyện ý hợp tác, hai bên đều. . ."

Hình Hạo Xuyên rõ ràng không chấp nhận những lời nói mang tính công thức hóa này, lạnh lùng nói: "Chủ mới cũng đối xử với cô như vậy?"

Tô Lưu Cảnh hít vào một hơi, sau đó đỏ bừng mặt, rốt cuộc không nhịn được nữa mà đáp trả: "Tôi không phải là sủng vật!". Cô không phải là sủng vật của bất cứ ai vì thế đừng tỏ thái độ miệt thị với cô như vậy, kể cả cô là sủng vật đi chăng nữa cũng có tôn nghiêm của nó! Huống chi, cô không phải!

Vậy mà Hình Hạo Xuyên lại ngoảnh mặt làm ngơ, thân hình cao lớn chậm rãi đến gần cô, nói: "Khuôn mặt này thật sự vô cùng quyến rũ, đầu tiên là Nghiêm Hàn Dư, sau đó là Thương Thiên Kỳ, bản lĩnh của cô cũng không tệ!".

Bị anh sỉ nhục như thế, Tô Lưu Cảnh giận đến phát run, không sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào ánh mắt đối diện, quát cường nói: "Tôi không có! Kể cả có như thế đi chăng nữa thì cũng không liên quan gì đến anh! Chúng ta đã không có bất cứ quan hệ gì!". Kể từ ngày mưa to gió lớn đó, anh tuyệt tình ném cô ra khỏi cửa thì giữa bọn họ đã không còn bất kỳ quan hệ gì.

Tận nơi nào đó trong tâm khảm lại dấy lên nỗi bi thương, tựa hồ muốn nói: thì ra trong lòng anh, cô chính là hạng người như vậy sao. . .

Không có quan hệ? !

Cô gái này lại dám nói giữa bọn họ không có bất cứ quan hệ gì? Hình Hạo Xuyên sau khi nghe xong những lời này, không biết vì sao lại thấy rất tức giận, tựa như món đồ chơi vốn thuộc về mình, lại bị người khác đoạt đi.

Hình Hạo Xuyên nhú nhú mày, thân hình cao lớn chọt ép cô lên trên bàn làm việc ở sau lưng, gầm nhẹ: "Chớ quên, khế ước của chúng ta còn chưa kết thúc, thời hạn một năm vẫn còn chưa tới, mà cô đã dám đường hoàng quyến rũ đàn ông khác khắp nơi, có phải tôi đã quá khoan dung với cô rồi hay không? !"

Sủng vật của anh, chỉ cần anh còn chưa mở miệng nói không cần, thì vẫn còn thuộc về anh, người nào dám cướp đoạt chứ!

Thân hình bị đè ép trên bàn làm việc, ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt đầy giận dữ của Hình Hạo Xuyên, tư thế nguy hiểm như vậy khiến Tô Lưu Cảnh cảm thấy sợ hãi, run rẩy giãy giụa nói: "Bỏ tôi ra. . . . . không phải anh đã có Tiểu Như Nghiê rồi sao?".

Anh đã có người con gái mà mình yêu, tội gì còn phải làm khó cô như vậy?

Lúc nghe thấy tên của Tiểu Như Nghiê, trên mặt Hình Hạo Xuyên thoáng qua một tia phức tạp, sau đó nheo mắt lại nói: "Cô ấy là cô ấy, còn cô là cô, cô ấy có thể trở thành vợ của tôi, nhưng còn cô, chỉ có thể là tình nhân của tôi mà thôi!".

Đúng vậy, cô gái này chỉ có thể làm tình nhân của anh mà thôi, về phần vì sao trước khi nói ra câu này anh hơi ngập ngừng một chút cũng không màng suy nghĩ nhiều.

Từ lúc nghe được hai chữ "Tình nhân" kia, Tô Lưu Cảnh bỗng dừng mở to hai mắt, không thể tin nhìn người đang đè ở phía trên, lời nói của người đàn ông này quả thật quá tàn nhẫn, trái tim dường như bị xé toạc ra, sau đó lại có từng nhát dao cắm vào trong ngực, chỉ một nháy mắt đã máu chảy thành sông.

Hình Hạo Xuyên, rốt cuộc, anh còn muốn tàn nhẫn tới trình độ nào. . . . .

Đúng vào lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một âm thanh khiếp sợ tại cửa ra vào truyền tới: "Hai người, đang làm gì vậy? !"

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Viên tâm

Đột nhiên có người xông tới, hai người đều cả kinh, quay ra nhìn kẻ đột nhiên xông vào, không ngờ người này lại là Tiểu Như Nghệ.

"Cô. . . . . hai người. . ." Tiểu Như Nghệ kinh hoảng nói, mặt tràn đầy vẻ không tin, khuôn mặt vì bị bệnh mà có chút tái nhợt, hiện giờ lại càng thêm trắng bệch.

Tô Lưu Cảnh cả kinh, tư thế như vậy quả thật muốn để cho người ta không nghi ngờ cũng không thể, vội đẩy Hình Hạo Xuyên đang đè ở trên người mình ra, hốt hoảng mà bức rút nói: "Cái đó. . . . . Tôi mang thiệp mời đến cho Tổng giám đốc Hình, công ty chúng tôi. . . . . Mới vừa rồi chẳng qua là ngoài ý muốn, cô đừng nên hiểu lầm. . . . ." Nhưng càng giải thích, lại càng giống như là đang giấu đầu hở đuôi vậy.

Đứng ở trước mặt cô ấy, cô chẳng khác nào người thứ ba đi quyến rũ đàn ông, cảm giác như thế khiến cho cô cảm thấy hồng bét, tại sao phải như vậy!

Tiểu Như Nghệ chỉ khiếp sợ trong nháy mắt ngay sau đó liền cẩn thận che giấu, không tự nhiên lắm cười nói: "Vậy sao. . . . . Là tôi đã luống cuống rồi!". Sau đó lại giơ tờ thiệp mời xinh đẹp đau xót nhìn Hình Hạo Xuyên, tựa như đang im lặng tố cáo, kèm theo yếu ớt nhờ giúp đỡ, trong mắt còn lóng lánh ánh nước, thuần khiết mà rạch ròi quả thật khiến cho người ta cảm giác bản thân mình đã gây ra tội vậy.

Hình Hạo Xuyên cũng rất bất ngờ trước việc cô ta đến đây, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh xong tâm tình, đau lòng nhìn sắc mặt trắng bệch của người kia, nói: "Nhược Nhược, thân thể em không tốt vì sao lại tới đây!". Hoàn toàn xem như mới vừa rồi không xảy ra bất cứ điều gì với Tô Lưu Cảnh cả.

Tiểu Như Nghệ nhu nhược mỉm cười đáp: "Em muốn làm cho anh bất ngờ, sau đó chúng ta cùng đi ăn cơm, không nghĩ tới. . . . . Xin lỗi Hình, em đã quấy rầy anh rồi. Em, em lập tức đi ngay đây!". Cả người mềm mại giống như cánh liễu đu đưa theo gió, tư thái lại vô cùng dịu dàng quả thực làm cho tất cả đàn ông đều không thể kháng cự nổi.

Nói xong liền hốt hoảng muốn đi, lại bị Hình Hạo Xuyên kéo lại, anh dịu dàng ôm cô ta vào lòng nói: "Nhược Nhược, chờ một chút, lát nữa chúng ta cùng đi ăn cơm, không có gì quan trọng hơn em cả."

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Trái tim của Tô Lưu Cảnh theo lời nói này của anh càng thêm đau đớn không thôi.

Không có gì, có thể quan trọng hơn cô ấy. Cho nên, bất kỳ cái gì cũng chỉ là vật trang trí không có chút giá trị nào, trong đó còn bao gồm cả bản thân cô.

Ba người trong căn phòng làm việc rộng lớn, không biết vì sao lại trở nên chật chội đến thế, khiến cho Tô Lưu Cảnh hít thở không thông, cô cười nói: "Xin lỗi, tôi còn có chuyện xin đi trước, Tổng giám đốc Hình, Tiểu tiểu thư hẹn gặp lại!". Từng lời từng lời nói ra vô cùng gian nan.

Tô Lưu Cảnh cơ hồ là chạy trốn chết, cô đợi không nổi nữa, đợi không nổi nữa, nhìn hai người kia như có như không ẩn ý yêu thương nhau như thế, quả thật sắp bức cô phát điên rồi.

Người nên đi là cô, cho tới bây giờ đều là cô, là cô chen vào giữa hai người bọn họ, cô gái kia yếu ớt xinh đẹp như cánh hoa, lại hết sức dịu dàng, mới xứng đáng là người mà Hình Hạo Xuyên yêu, còn cô, chỉ là một vật thay thế, mới chính là một vật tồn tại dư thừa! Cô mới chính là người gây nên tội!

Nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc, Tô Lưu Cảnh dồn dập không ngừng ấn nút thang máy, bằng tốc độ nhanh nhất chạy vào bên trong, đóng cửa lại, sau đó tựa lên trên vách tường lạnh lẽo từ từ tuột xuống. . . . .

Mà lúc này trong phòng làm việc.

Tiểu Như Nghệ đang dựa vào trong lồng ngực của Hình Hạo Xuyên, trên mặt mang theo vẻ bi thương nhân nhật: "Hình, nếu như anh không còn yêu em nữa, thì cứ nói cho em biết, em sẽ không dây dưa với anh đâu, dù sao người rời đi trước cũng là em, nhưng thật sự nếu có ngày đó, xin hãy nói cho em biết!". Lời nói nhẹ như gió xuân, tùy thời sẽ phiêu tán không còn chút dấu vết nào.

Hình Hạo Xuyên đau lòng nhìn người trong ngực mình, ôn tồn khẽ hôn lên trên trán cô ta, trầm nói: "Sẽ không đâu, Nhược Nhược, anh cam đoan với em, trên thế giới này tuyệt đối không có ai có thể so được với em".

Kể từ năm mười chín tuổi ấy, khi cô ta bất chấp nguy hiểm cứu anh đang bị thương nặng, thì trong sinh mệnh của anh chỉ biết có một người là Tiểu Như Nghệ. Khấp thiên hạ, chỉ có cô gái này đáng giá để anh động lòng, những người khác, ai cũng không thể nào thay thế được, kể cả —— Tô Lưu Cảnh.

Nhưng tại sao trước mắt lại dần hiện ra một gương mặt tương tự, lại hoàn toàn bất đồng, khiến Hình Hạo Xuyên nhũn mảy thật sâu.

Mà Tiểu Như Nghệ đang được anh ôm ở trong ngực trên mặt lại xuất hiện thần sắc phức tạp. . . . .

***** tuyên phân cách *****

Tô Lưu Cảnh cơ hồ chạy mãi miết ra khỏi tòa cao ốc, trốn khỏi nơi có anh, còn có hơi thở của cô ấy, sau đó tựa vào đài phun nước khổng lồ, dùng sức ôm ngực thở hổn hển.

Nhìn hình bóng phản chiếu của mình trong nước, thật nhếch nhác chẳng khác nào chó mèo ở nhà có tang, Tô Lưu Cảnh muốn hung hăng cười nhạo mình một phen, nhưng khóe miệng có làm thế nào cũng nhếch lên được.

Hình Hạo Xuyên.

Nếu không yêu tôi, tại sao anh lại muốn trêu chọc tôi?

Anh đã có Nhược Nhược rồi, tại sao còn không bỏ qua cho tôi chứ?

Tại sao mỗi lần tôi quyết tâm muốn quên anh, thì anh lại xuất hiện tại trước mặt của tôi, chẳng lẽ anh không biết làm vậy đối với tôi mà nói, chính là sự hành hạ tàn khốc sao? Hay anh cho là, trái tim của tôi được làm từ tảng đá, sẽ không bị đá thương, sẽ không đau đớn, cho nên tùy ý chà đạp? Hình Hạo Xuyên, rốt cuộc anh muốn nhìn thấy tôi như thế nào mới cam tâm. . . . .

Một giọt, hai giọt, không biết chất lỏng gì rơi vào trong đài phun nước.

Tô Lưu Cảnh trầm nghĩ: chẳng lẽ trời mưa sao? Nhưng tại sao trên bầu trời không có tí mây đen nào.

Chợt, có một bàn tay vươn đến, nâng cằm cô lên, chiếc khăn tay êm ái khẽ lau lên gương mặt của cô.

Chủ nhân của bàn tay kia, nhẹ giọng mà thương tiếc nói: "Tôi đã nói rồi, em không phải thích hợp khóc thút thít đâu!", trong con ngươi mỏng màu xanh dương tất cả đều là thương yêu.

Tô Lưu Cảnh nhìn Thương Thiên Kỳ đột nhiên xuất hiện, liền nhào vào trong ngực anh, ôm chặt thắt lưng của anh, làm cho Thương Thiên Kỳ mới đầu có chút giật mình, ngay sau đó dịu dàng ôm chặt thân hình gầy yếu, bởi vì cô đang tựa vào trong ngực anh, tìm kiếm một điểm ấm áp cuối cùng trong cõi đời này.

Cô cũng không biết vì sao mỗi khi nhìn thấy Thương Thiên Kỳ, thì tất cả kiên cường bề ngoài đều không giả bộ được nữa, không phải cô và anh mới quen biết không lâu sao?

Nhưng, mỗi khi cô nhếch nhác nhất, cô đơn nhất, lúc yếu ớt nhất, thì đều có anh xuất hiện, cho phép cô thả lỏng thân mình, lắng nghe cô khóc thút thít, an ủi sự bi thương của cô. Mỗi một lần xuất hiện đều là anh, mà chưa bao giờ là người kia. A, đúng rồi, bởi vì trong ngực người kia đã có người khác, cần an ủi hơn. Mà cô, chỉ là một cọng cỏ dại. . . . .

Thương Thiên Kỳ yên lặng ôm cô, lặng lẽ an ủi, trong con ngươi cực đẹp lại lóe ra một tầng đau đơn nhàn nhạt không hề cân xứng, nhưng ngay sau đó lại bị khẽ biến mất: Em vẫn thích anh ta sao? Đến khi nào, em mới có thể rộng mở trái tim mình với anh đây? Anh sẽ chờ đến lúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Á, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Người tử tình!

Trong lòng của anh, luôn tồn tại một người khác

Cho nên từ lúc sinh ra em đã cô độc một mình.

Tôi đã từng hy vọng xa vời nếu như mà tôi yêu anh nhiều hơn một chút nữa, anh có thể nghiêm túc hơn không?

Nhưng đến cuối cùng em mới biết: điều đó thật sự không thể, không thể nào, không thể nào.

—— Tô Lưu Cảnh

Thương Thiên Kỳ lần đầu tiên mở buổi họp báo đã hấp dẫn tất cả lực chú ý của giới truyền thông trong nước, mang đến cho giới thời trang trong nước vốn im ắng đã lâu một làn gió mới. Bàn tay của Thượng Đế, quả thật khiến cho mọi người kính ngưỡng sùng bái, tất cả đều đang rất mong đợi, show trình diễn kinh ngạc tuyệt luân này.

Cả R•K cũng bao trùm trong bầu không khí khẩn trương đầy căng thẳng, tất cả mọi người đều đang tập trung tinh thần cao độ để chuẩn bị cho mọi công tác của buổi họp báo. Tô Lưu Cảnh cũng thế, tất cả thời gian đều vui đầu vào trong công việc, bản mạng như thể dường như là vì để cho mình bận rộn lu bù để không rảnh rỗi mà suy nghĩ những chuyện khác, cũng để trốn tránh những rối rắm đang chôn giấu dưới đáy lòng. Cô biết bản thân đang trốn tránh, nhưng lại không có lựa chọn nào khác, bởi vì chỉ cần rảnh rỗi một chút, cô sẽ cảm giác cả người đều mệt mỏi.

"Lưu Cảnh, cô liên tục làm việc cả ngày rồi, nên nghỉ ngơi!", Mary thấy cô liêu mạng làm việc, có chút không nhìn nổi rồi.

Tô Lưu Cảnh khó khăn ôm chồng vãi cao gần tới đỉnh đầu của mình đi tới, miễn cưỡng cười nói: "Tôi không sao, đây là vật liệu mới vừa đưa tới, tôi đưa cho Richie nhìn thử một chút", tuy tươi cười như thế nhưng không sao che giấu được vẻ mệt mỏi.

Nói xong liền ôm chồng vải cao ngất treo lên cầu thang.

"Richie.", Tô Lưu Cảnh khó khăn đưa tay ra gõ cửa.

Ở trong công ty, tất cả mọi người đều gọi anh là Richie, vì cái tên này đại biểu cho vị trí cao cấp khó có thể so sánh cùng với thu hút không gì sánh nổi kia, thì ở R•K này, sự tồn tại của anh không khác nào một vị thần.

"Vào đi!"

Thương Thiên Kỳ nhìn thấy cô đi vào, liền đi tới kéo cô đến trước bàn làm việc, nói: "Lưu Cảnh, tới xem thử xem thiết kế này như thế nào?"

"Tôi không hiểu cái này cho lắm", Tô Lưu Cảnh vội từ chối nói: "Bên kia vừa đưa nguyên vật liệu tới, anh có muốn xem qua không?"

"Những thứ đó cứ tùy bọn họ!", Thương Thiên Kỳ không mấy may để ý chút nào những thứ kia, đặt hết chúng lên trên sàn nhà, cầm bản phác thảo giao cho Tô Lưu Cảnh nói: "Em chỉ cần nói cho tôi biết cảm giác của em là được rồi".

Ánh mắt của Thương Thiên Kỳ sục sôi nhìn cô, tựa như đang muốn thông qua đó liên tưởng tới hình ảnh nếu như cô mặc bộ quần áo này lên người sẽ đẹp như thế nào.

Đáng tiếc Tô Lưu Cảnh không cảm nhận được, chỉ chăm chú nhìn bản thiết kế có bố cục và phối màu hoàn mỹ, tỉ mỉ phác hoạ chi tiết đặc tả, ngẫm nghĩ thật lâu mới nói: "Ừ. . . . . Bộ váy này vô cùng tinh xảo, để cho tôi nghĩ đến hình ảnh chàng trai tỏ tình với người mình yêu phảng phất trong đó có niềm hạnh phúc nhàn nhạt không nói nên lời. Có điều lần váy hơi đơn điệu, nếu như viền thêm một chút ren lụa, hoặc là thêu thêm hoa văn lên đó ..., có thể sẽ khá hơn nhiều. Tôi chỉ là tùy tiện góp ý chút thôi, anh cũng không cần phải để ý làm gì!".

Thương Thiên Kỳ vui mừng nói: "Góp ý này rất hay, tôi sẽ lập tức sửa lại".

"Richie, vậy tôi không quấy rầy anh nữa, mới vừa rồi Fei-ly có chút việc tìm tôi, tôi đi ra ngoài trước đây". Nói xong Tô Lưu Cảnh liền đi ra ngoài, sau đó cẩn thận đóng cửa lại giúp anh. Cô biết, Thương Thiên Kỳ một khi đã làm việc, thì thực điên cuồng, lục thân bất nhận, ai cũng không thể quấy rầy, vì thế chủ động nhường không gian lại cho anh.

Thương Thiên Kỳ cầm bản thiết kế trong tay, không chần chừ một giây phút nào, lập tức trải một tấm vải ra, đem nó vẩy lên trên người mà nơ canh bắt đầu cắt may, một cây kim một sợi chỉ cũng đích thân làm, dường như đã xem người mẫu mà nơ canh này trở thành người mình yêu thích nhất, trong ánh mắt chưa bao giờ cuồng nhiệt đến thế, cuồng nhiệt đến mức không hề để tâm đến bất kỳ thứ gì, tựa như cả thế giới này đều tan biến mất.

Sau đó trên bản thiết kế lại nghiêm túc khác thường mà viết xuống ba chữ rồng bay phượng múa —— "Người tỏ tình".

*****

Những ngày kế tiếp, bận rộn mà bình tĩnh.

Tô Lưu Cảnh mỗi ngày đều nỗ lực làm việc cho đến tận lúc chạng vạng mới về nhà, cô ngày càng thành thục trong công việc, ngay cả những người này trước vẫn luôn chế nhạo cô đều không thể không thừa nhận. Chuyện nhà trọ cũng đã giải quyết xong, tìm một cái nhà một tầng không lớn không nhỏ ở ngoại ô, tiền thuê cũng chỉ có năm trăm đồng một tháng, trong xu hướng vật giá đang tăng cao như hiện nay cơ hồ là cực kỳ hiếm có rồi. Mặc dù mọi người trong nhà họ Tống rất tốt, nhưng làm phiền người ta lâu như thế thực không tốt, hơn nữa con người ta phải có một chỗ trú của riêng mình, mới tính là có nhà.

Nhà, là một cảm giác, mà bất cứ cái gì đều không thể thay thế.

Tô Lưu Cảnh xoa cẳng cổ đau nhức cổ từ trong xe buýt chen xuống, nhà thuê trọ mặc dù giá rẻ, nhưng mỗi ngày đều phải chen lấn ở trên xe buýt rất bất tiện, tuy vậy cô vẫn thấy bản thân thật may mắn.

Rẽ vào trong con hẻm nhỏ, Tô Lưu Cảnh đang chuẩn bị lấy chìa khóa ra mở cửa, đột nhiên lại nhìn thấy một chiếc ô tô sang trọng vốn không nên xuất hiện ở đây, chiếc xe đắt giá như vậy sao lại đỗ ở trong chung cư tối tăm bình dân này.

Nhìn thấy Tô Lưu Cảnh trở lại, cửa chiếc xe kia chợt mở ra, một cô gái xinh đẹp trên người mặc bộ váy dài màu trắng cũng từ đó bước ra.

Tiểu Như Nghi?

Tại sao cô ta lại ở chỗ này? Cô ta tới nơi này làm gì? Tô Lưu Cảnh kinh ngạc mở to mắt, trong phút chốc không phản ứng kịp, cho đến khi Tiểu Như Nghi mỉm cười gật đầu chào mình, cô mới hồi hồn.

"Ô tô tiểu thư, chúng ta có thể nói chuyện chút không?", Tiểu Như Nghi thanh nhã mỉm cười, lần váy dài tung bay trong gió, tựa như đóa hoa hồng trắng đang nở rộ.

Tô Lưu Cảnh trong nháy mắt chợt nghĩ đến nhà kính trồng hoa rộng lớn trong nhà họ Hình kia, mười hai khóm hoa mỹ lệ thanh nhã. Mà người đại diện cho chúng chính là người con gái này sao. . . . .

Thấy Tô Lưu Cảnh không trả lời, Tiểu Như Nghi chậm rãi nói: "Xin yên tâm, tôi cũng không có ác ý, cũng không mất nhiều thời gian của cô đâu!".

Tô Luru Cảnh nhìn làn váy đang phiêu dạt trong gió, yên lặng thờ dài, sau đó gật đầu nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 15: Tiểu Như Nghê

Trong quán cà phê ưu nhã, không gian tràn ngập tiếng nhạc êm dịu, sau khi phục vụ mang hai cốc cà phê lên liền lặng lẽ lui ra.

Tô Luru Cảnh thận trọng ngồi đó, đối mặt với Tiểu Như Nghê, chiếc thìa trong tay không ngừng khuấy đều cà phê, đúng như nội tâm bức rứt khó chịu của cô giờ phút này.

Đối diện, là Tiểu Như Nghê trong bộ váy trắng tào nhã, ngồi ở dưới ánh mặt trời, gương mặt yên tĩnh mà ôn hòa, mang theo một chút đau thương như có như không, quả thật giống như một tiên nữ, khiến Tô Luru Cảnh không nhận được sinh ra cảm giác phạm tội, không biết nên đối mặt với cô ấy như thế nào.

Cảnh tượng như thế này, chẳng khác nào vợ cả cùng với tiểu Tam ngồi chung một bàn vô cùng lúng túng, mà cô lại chính là "tiểu Tam" kia, lại còn là một "tiểu Tam" quá hạn, rơi xuống thế hạ phong.

"Tô tiểu thư, cô yên tâm hôm nay tôi tới tìm cô không hề có ý hưng sư vãn tội, chỉ là muốn tâm sự một lát mà thôi!", Tiểu Như Nghê chậm rãi thưởng thức cà phê, rồi mỉm cười nói.

"Ừm.", Tô Luru Cảnh bức rứt cười cười, cũng không biết cà phê uống vào trong miệng có tư vị gì nữa.

Tiểu Như Nghê để cà phê xuống, đưa mắt nhìn vào mái tóc dài Tô Luru Cảnh buộc ở sau gáy: "Tóc của cô, thật là đẹp. Trước khi mắc bệnh tôi cũng có mái tóc dài như vậy, chuyện tôi mắc bệnh hẳn cô đã nghe anh ấy nói qua rồi đúng không, từ sau khi ngã bệnh bởi vì phải điều trị bằng hoá chất, nên không thể không cắt bỏ".

Cô ấy nói ra những lời này nhẹ như nước chảy mây trôi, giống như một bài ca đau thương nơi chân trời, nhưng ngay sau đó tiếng nói liền biến chuyển: "Cô thích anh ấy đúng không?"

Tô Luru Cảnh sửng sốt, trong nháy mắt không biết nên trả lời như thế nào, nhìn vào đôi mắt tương tự đôi mắt của mình kia, cô lập tức liền luống cuống. Cô ấy đã biết? Biết được quan hệ giữa cô và Hình Hạo Xuyên?!

Tô Luru Cảnh kinh ngạc nhìn cô ấy nói tiếp.

Tiểu Như Nghê nhu hòa nhìn cô, rồi mỉm cười nói: "Tôi biết rõ, anh ấy là một người đàn ông ưu tú, không có ai không bị anh ấy hấp dẫn cả, cũng giống như tôi. Luru Cảnh, nhìn cô cũng tựa như thấy được bản thân tôi ngày trước, nói thật ra chúng ta thật giống nhau, không chỉ có dáng vẻ bề ngoài, mà thậm chí ngay cả phương thức gặp nhau cũng thế. Tôi thật sự rất thích cô, nếu như cô đồng ý, tôi rất mong có thể nhận cô làm em gái."

"Cô là một cô gái tốt, nhưng cô lại không hề xứng đôi với Hình, anh ấy tựa như một thanh đao găm sắc bén, cần một người có tính khí dịu dàng khắc chế, mà không phải một người phản kháng lại. Đi theo anh ấy, sẽ chỉ làm cô bị thương mà thôi!". Ân cần khuyên giải, trong mắt tràn đầy thương yêu, tựa hồ thật lòng đang vì cô mà suy tính.

Tiểu Như Nghê chợt cầm tay của cô, giọng nói mang theo khẩn cầu: "Tôi đã ở Quỷ Môn quan quay một vòng về đây, có thể quay trở lại, cũng bởi vì tôi yêu anh ấy, nếu như không phải vì anh ấy mà nói, tôi đã sớm không sống nổi, mỗi lần tiến vào phòng giải phẫu tôi đều rất sợ, sợ tôi sẽ chết ở ngay trên bàn mổ, cô biết cảm giác như thế đau khổ như thế nào không? Quảng thời gian đó, tôi đã nhiều lần muốn buông tha, nhưng nếu như mà tôi bỏ qua, vậy thì sẽ không còn được gặp lại anh ấy nữa. Mỗi một người phụ nữ đều sẽ đem hết toàn lực bảo vệ hạnh phúc của mình, tôi không cầu cô có thể đứng về phía tôi, nhưng tôi hi vọng cô có thể hiểu được nỗi khổ tâm của tôi!".

Một câu kia, khẩn thiết mà triền miên, quả thật làm cho người nghe không nhận được mà là chả rơi lệ.

Vậy mà một câu cuối cùng "Hi vọng cô có thể hiểu được nỗi khổ tâm của tôi" này, lại hung hăng đánh vào trong lòng của Tô Luru Cảnh, từng lời từng chữ tựa hồ như không tiếng động tố cáo, tố cáo cô tà ác, tố cáo cô ác độc, khiến cho Tô Luru Cảnh không nói nổi một câu. Những gì Tiểu Như Nghê đã làm vì Hình Hạo Xuyên, so với cô vượt xa ngàn dặm.

"Luru Cảnh, hôm nay tôi chỉ muốn khẩn cầu cô, rời khỏi Hình, được không? Cô muốn tôi làm gì cũng có thể, van cầu cô, anh ấy chính là mạng sống của tôi!". Tiểu Như Nghê nói xong, trên gương mặt tái nhợt mà mỹ lệ chậm rãi chảy ra hai dòng nước mắt.

Những giọt nước mắt trong suốt, so với bất kỳ hình phạt tàn khốc nào còn dữ dội hơn khiến cho cô không chịu nổi, không dám đối mặt với gương mặt tái nhợt mà đau thương của Tiểu Như Nghê.

Đầu ngón tay của Tô Lư Cảnh không ngừng run lên, cắn chặt răng, gian nan mở miệng nói: "Người mà Hình Hạo Xuyên chính là cô, tôi cũng chỉ là một vật thay thế, điều này tôi lúc nào cũng hiểu rõ cả. Hai người mới chính là một đôi, ngay từ lúc tôi rời khỏi đó thì tôi đã biết ngay rồi. Sau này tôi. . . . . Sẽ không lại xuất hiện trước mặt tổng giám đốc Hình nữa, xin cô cứ yên tâm!". Từng lời khổ sở như thuốc độc, bén nhọn như dao, từng phát từng phát cắm vào trong ngực, thì ra những ngày qua cô vẫn chưa chân chính buông xuống, chỉ không ngừng cưỡng bách mình lừa gạt bản thân mà thôi, đợi đến lúc đối mặt vẫn sẽ đau triệt nội tâm. Nói xong những lời này, Tô Lư Cảnh nhin không nổi nữa, đứng lên rồi đi.

Lúc đi ra đến cửa, cô xoay người nhẹ giọng nói: "Bất luận như thế nào, cũng xin chúc hai người hạnh phúc. . . . .". Sau đó gian nan cắn môi dưới, vội vàng rời khỏi đó.

Nhìn theo bóng lưng Tô Lư Cảnh rồi đi, bị thương trên mặt Tiểu Như Nghi từ từ biến mất, ưu nhã cảm một tờ giấy ăn lên lau hết nước mắt, trong đôi mắt xinh đẹp sáng bừng lên, khỏe miệng chậm rãi, nâng lên thành một đường cong mờ mờ, ngay sau đó biến mất không dấu vết, bùng chén cả phê lên nhân nhả thưởng thức, dưới ánh mặt trời, vẫn đẹp như tiên nữ.

Có điều một khắc sau, lại gọi nhân viên phục vụ đến nói: "Loại cà phê này không ngon..., đổi cho tôi cốc khác!".

"Vâng", nhân viên phục vụ vội mang khay lên chuẩn bị đổi.

Lại bị Tiểu Như Nghi cắt đứt: "Khoan đã, thôi không cần đổi nữa!". Nói xong, liền đứng lên ưu nhã rời đi, để lại nhân viên phục vụ đứng đó không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Tiểu Như Nghi ngồi trên chiếc xe ô tô hào hoa màu trắng, nhìn theo bóng dáng thất hồn lạc phách của Tô Lư Cảnh trên lối dành cho người đi bộ, âm thầm nhủ: Tô Lư Cảnh, cô chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi.

*****

Tô Lư Cảnh vô tri vô giác đi bộ đi về nhà, lúc về đến nơi mới phát hiện ra bàn chân của mình đã sớm không còn cảm giác rồi. Trong đầu không ngừng nghĩ tới những lời Tiểu Như Nghi vừa nói, cũng vội về mặt đau thương kia, khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy tựa như thiên sứ, phiêu diêu trong chiếc dài màu trắng tinh khôi.

Tô Lư Cảnh chợt bật cười: váy dài màu trắng, chẳng trách trước kia Hình Hạo Xuyên không cho phép cô mặc màu trắng, thì ra là vì màu trắng này chỉ có thể thuộc về một người, đó chính là Tiểu Như Nghi, những người khác, ai cũng không có tư cách mặc chúng, kể cả cô cũng không xứng.

Thì ra là, sớm đã có nhiều chi tiết nói cho cô biết chân tướng sự thật, lại bị cô tự lừa mình dối người bỏ qua mất. Tô Lư Cảnh, may thật đúng là gốc nghiệt, đồ nghiệt, đồ đại nghiệt! .

Bọn họ vốn là một đôi trời sinh, may còn than thở cái gì? Còn đau khổ gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Buổi họp báo sóng gió (một)

Buổi họp báo của Thương Thiên Kỳ rất nhanh đã tới ngày.

Ngày hôm đó, quả thật có thể được coi là có hàng vạn con mắt nhìn chăm chú, đối với giới thiết kế Trung Quốc vẫn luôn đi sau các nước Pháp, Milan, Italy thì buổi họp báo này có ý nghĩa cực kỳ đặc biệt.

Mấy ngày nay Tô Lư Cảnh luôn chân luôn tay, bị quay mòng mòng đến điên rồi, tất cả các nhân viên của R•K có liên quan đến buổi họp báo cũng phải liên tục thức đêm làm thêm giờ, nhưng không có người nào thốt nửa câu oán hận, đây chính là lực thu hút của Richie.

Thương Thiên Kỳ cũng đã ba ngày liên tục không ngủ, tự giam mình ở trong phòng thiết kế không ngừng, mỗi một bộ quần áo đều tự mình xem qua sau đó sửa đổi, ngay cả từng chi tiết nhỏ đều không bỏ qua, cố gắng tạo nên một thành phẩm hoàn mỹ nhất, đẹp nhất, hai viên mắt đen sì trông chẳng khác gì gấu trúc.

Cách buổi họp báo khoảng sáu tiếng, cũng là lần thứ năm Tô Lư Cảnh thúc giục Thương Thiên Kỳ nhanh chóng nghỉ ngơi, nhưng anh chỉ nhìn cô một cái, sau đó ngả đầu lên vai cô, ngủ thiếp đi.

"Ri. . . . .", Tô Lư Cảnh vốn muốn gọi anh đứng lên chuyển sang ghế sofa ngủ, nhưng nhìn thấy viền mắt xanh tím của anh thì lại không đành lòng gọi anh dậy.

"Anh họ!", Tống Dĩ Hình âm ỉ đẩy cửa phòng làm việc ra gọi.

Tô Lư Cảnh đưa ngón trỏ lên khẽ chạm trên môi, ra dấu cho cô bạn mình im lặng.

Tổng Dĩ Hình thấy thế, vội vàng che miệng, xấu bụng nhìn hai bọn họ, biểu tình gấp rút như đang nói: có vấn đề nha. . . . .

Tô Lư Cảnh im lặng liếc mắt, sau đó đỡ Thương Thiên Kỳ tựa lên trên ghế sofa, rồi kéo Tổng Dĩ Hình nhẹ nhàng đóng cửa lại đi ra ngoài, bởi vì vậy cũng không thấy được Thương Thiên Kỳ tuy đã nhắm mắt lại, nhưng khóe miệng lại đang từ từ vênh lên.

"Lư Cảnh, cậu và anh họ mình. . .", Tổng Dĩ Hình gấp rút nói.

Tô Lư Cảnh vừa bực mình vừa buồn cười chen ngang: "Cậu nói linh tinh gì đấy?".

"Cậu đừng nói với mình là cậu không biết anh ấy thích cậu đấy nhé!", Tổng Dĩ Hình chống hai tay lên hông, làm thành tư thế thẩm tra phạm nhân nói.

"Làm sao có thể?", Tô Lư Cảnh liếc cô bạn mình một cái rồi nói, rõ ràng là tưởng cô ấy lại đang đùa giỡn mình.

Tổng Dĩ Hình đang định nói thêm gì đó, chợt lại thấy dạ dày khó chịu, cảm giác buồn nôn dâng lên, vội vàng che miệng chạy như bay.

"Cậu làm sao vậy?", Tô Lư Cảnh thấy cô bạn khó chịu vội vàng hỏi.

Tổng Dĩ Hình che miệng, khoát khoát tay, sau đó biến mất ở khúc rẽ hành lang.

Cô ấy sao vậy chứ? Tô Lư Cảnh nhíu mày trầm hỏi.

Lúc đó Mary đi đến nói: "Lư Cảnh, cô còn ở nơi này sao, tôi tìm cô bao nhiêu lâu đấy, những vị khách quý sắp đến rồi, cô mau chóng đi chuẩn bị đi, sau đó ra ngoài đón khách". Buổi họp báo này, cô ấy chính là người lên kế hoạch tổ chức, nên bận tối tăm mặt mày.

"Vâng ạ!", Tô Lư Cảnh vội chạy tới khôn khéo nói: "Trước tiên tôi sẽ đem bảng kế hoạch ra phía sau sân khấu đã". Sau đó liền cầm một chồng bảng kế hoạch chạy về phía sau sân khấu.

Thương Thiên Kỳ lúc này cũng đã tỉnh dậy, đang ở phía sau khán đài thay quần áo cho các người mẫu.

Nhìn thấy Tô Lư Cảnh, Thương Thiên Kỳ vội vàng kéo tay của cô trịnh trọng nói: "Lư Cảnh, chờ đến khi buổi họp báo bắt đầu cứ đứng ở trước sân khấu quan sát là được rồi!". Giọng nói nghiêm túc như vậy, dường như đang có chuyện gì đó vô cùng quan trọng cần thông báo vậy.

"Có chuyện gì không ạ?", Tô Lư Cảnh để bảng kế hoạch xuống nghi vấn hỏi.

Thương Thiên Kỳ thần bí nháy mắt mấy cái, cong khóe miệng lên nói: "Đến lúc đó em sẽ biết."

"Vâng", Tô Lư Cảnh không nghi ngờ gì nữa, mỉm cười lên tiếng, chuẩn bị đi ra đón khách quý.

"Đợi chút.", Thương Thiên Kỳ chợt kéo cổ tay của cô, sau đó ôm cô vào trong lòng ngực mình rồi thuận thế cúi đầu đặt lên trên trán cô một nụ hôn.

Tô Lư Cảnh mở to hai mắt, trong giây lát không kịp phản ứng. Nhân viên bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng ồ ào vỗ tay hòa theo, không khí nghiêm túc căng thẳng cũng bởi vì bước nhạc đệm này mà trở nên thả lỏng hơn nhiều.

Nhìn mọi người đang đôn đáo chạy ngược chạy xuôi, mặt Tô Lư Cảnh đỏ bừng lên, trợn mắt nhìn Thương Thiên Kỳ một cái, vội nói: "Em. . . .em đi ra ngoài làm việc đây", sau đó bỏ chạy trốn chết.

Vừa chạy, vừa lắc đầu nghĩ: Thương Thiên Kỳ vốn không đứng đắn, nên nụ hôn này. . . hẳn là không có ý gì khác, cô chợt nhớ tới câu nói của Tổng Dĩ Hình vừa rồi, vội vàng lắc lắc đầu, nhất định là Dĩ Hình đang trêu chọc cô mà thôi, làm sao có thể. . . . .

*****OOXX*****OOXX*****

Bên trong hội trường, ký giả truyền thông đã sớm đến đông đủ, ngừng đầu chờ đợi giây phút bắt đầu buổi họp báo, hơn một trăm nhà báo đã vây kín cả hội trường, vì phòng ngừa xảy ra mâu thuẫn vì vấn đề vị trí, nên công ty đã bố trí những nhân viên chuyên môn đứng ra duy trì trật tự. Còn có rất nhiều giới truyền thông, bởi vì không có tư cách tham gia, cho nên chỉ có thể lo lắng ở bên ngoài chờ đợi, chờ đợi để có thể bắt được một hai tin tức, có thể thấy được cảnh tượng quan trọng.

Khách mời cũng đã ngồi vào vị trí, khách quý của buổi họp báo cũng đã đến một nửa, Tô Lư Cảnh đứng ở trong hội trường hoan nghênh đón tiếp bọn họ.

"Tổng giám đốc Tôn, xin mời đi lối này", Tô Lư Cảnh duy trì lễ phép mỉm cười mời khách quý an vị vào chỗ ngồi.

Chợt, bên ngoài lại dấy lên ồ ào.

"Tổng giám đốc Hình thị đến rồi!", Ngay sau đó là tiếng chụp hình 'tách tách' vang lên liên tục.

Tô Lư Cảnh nghe phía bên ngoài hô hào, chợt ngăn ra, hoàn toàn không nghĩ đến Hình Hạo Xuyên lại tới tham gia. Ngày đó, không phải đã nói không đến sao?

Thấy Tô Lư Cảnh giật mình trầm ngâm, ở bên kia, Mary liền nhắc nhở: "Lư Cảnh, mau mời đi!".

"Vâng, vâng!", Tô Lư Cảnh ngỡ ngàng đáp hai tiếng, sau đó nhắm mắt tiến lên.

Chỉ thấy Hình Hạo Xuyên mặc tây trang màu xám đậm được cắt may thủ công ưu nhã đi vào hội trường, có rất ít người có thể mặc màu này đẹp đến như vậy, thậm chí còn tựa như Thân Vương cao quý, chứ đừng nói đến tướng mạo anh tuấn bức người, quả thật đủ để cho tất cả các cô gái ở nơi này thét lên chói tai.

Mà người đang khoác tay Hình Hạo Xuyên, Tiểu Như Nghi hôm nay đang khoác lên mình bộ lễ phục màu trắng cực kỳ sang trọng, chiếc váy hơi dài đuôi quét xuống đất, càng tôn lên vẻ dịu dàng, nên nả, đoan trang của cô ấy, chỉ một cái nhúm mày thôi, đã thấy mỹ lệ khác thường.

Anh ta đã tới, quả thật đã đến rồi! Còn dẫn cả cô ấy theo!

Một đôi trời sinh vừa xuất hiện, lập tức đã ngốn hết không biết bao nhiêu cuộn phim.

Truyền thông thừa dịp buổi họp báo còn chưa bắt đầu, mưu đồ thu được một chút tin tức ngoài lề: "Đây chính là người yêu của tổng giám đốc Hình trong truyền thuyết sao?".

"Hình như chính là cô ấy!".

"Vây xì căng đan huyền não xôn xao lần trước là sao? Cái cô nữ chính kia đáng đáp rất giống với người này".

"Làm ơn đi, đó chỉ là đồ giả mạo thôi, đây mới là bản thật! Nghe nói tổng giám đốc Hình đã đợi cô ấy gần ba năm."

.....

Nhìn bọn họ tay trong tay, ôn tồn đi tới, bên tai vang lên tất cả các lời bàn tán của đám ký giả, Tô Lư Cảnh chợt thấy hoa mắt, cơ hồ muốn hôn mê, vội nhéo lên lòng bàn tay để cho mình giữ vững trấn định, sau đó tươi cười tiến lên chào hỏi: "Tổng giám đốc Hình, Tiểu tiểu thư, xin mời đi bên này!".

Hình Hạo Xuyên chỉ là nhàn nhạt nhìn cô một cái, ngay sau đó khoác tay Tiểu Như Nghi, đi thẳng vào bên trong, ngay cả nhìn cũng không nhìn lại một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17: Buổi họp báo sóng gió (hai)

Hình Hạo Xuyên kéo tay Tiểu Như Nghi mắt nhìn thẳng đi lướt qua, dường như không hề nhìn thấy cô, ngược lại Tiểu Như Nghi lại mỉm cười lên tiếng chào hỏi: "Lư Cảnh, xin chào!".

Tô Lư Cảnh miễn cưỡng cười cười, đưa bọn họ đưa đến vị trí dành cho khách quý, vừa định quay người đi lại nghe thấy người nào đó lên tiếng.

"Công ty R•K ngay cả một chén nước cũng không chuẩn bị sao?", Hình Hạo Xuyên khẽ nhíu mày, liếc nhìn cô nói

Tô Lư Cảnh chợt định thần lại, rồi vội đáp: "Tôi, tôi lập tức đi chuẩn bị, vô cùng xin lỗi quý khách!".

Nhìn cô trưng ra dáng vẻ vâng vâng dạ dạ, không biết sao trong lòng Hình Hạo Xuyên đột nhiên sinh ra phiền não, lạnh lùng nói: "Không cần!".

Tô Lư Cảnh lúng túng đứng ở đó, không biết nên làm thế nào.

"Hình.", Tiểu Như Nghi hơi trách cứ kéo tay Hình Hạo Xuyên, sau đó ngẩng đầu lên dịu dàng giải vây thay Tô Lư Cảnh: "Lư Cảnh, không có chuyện gì đâu, cô cứ đi trước đi".

"Vâng", Tô Lư Cảnh như được đại xá vội vàng rời khỏi, mặc dù đã cố gắng trấn định, đây chỉ là công việc, nhưng khi phải đối mặt với bọn họ, ngực của cô chợt nặng trĩu, như bị vật gì đó đè lên, ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn.

Hình Hạo Xuyên thấy cô trong lúc xoay người trên mặt lộ đáng lộ vẻ nhẹ nhõm, chân mày nhíu lại thật sâu. Cô gái này, ghét nhìn thấy anh như vậy sao? Đáng chết!

Tiểu Như Nghi nhìn tầm mắt của Hình Hạo Xuyên đang đuổi theo bóng dáng của Tô Lư Cảnh rời đi, đôi mắt xinh đẹp chợt lóe tinh quang: quả nhiên, lực chú ý của Hình đối với cô gái này đã vượt ra khỏi giới hạn, chỉ sợ ngay cả chính bản thân anh cũng chưa phát giác ra thôi.

Tô Lư Cảnh tăng nhanh bước chân rời khỏi vị trí dành cho khách quý, cố gắng thoát khỏi không khí ngột ngạt này càng sớm càng tốt, không phải Hình Hạo Xuyên đã nói không đến sao? Tại sao lại xuất hiện chứ? Còn mang theo cả Tiểu Như Nghiê cùng nhau xuất hiện, rốt cuộc anh muốn làm gì? Nhục nhã cô có ý nghĩa như thế sao?

Có trời mới biết, khi thấy anh tay trong tay cùng xuất hiện với Tiểu Như Nghiê, trong nháy mắt đó, lòng khó chịu đến cỡ nào. Cô nhớ trước đây không lâu, rõ ràng cũng không phải lâu lắm, cô cũng đã khoác tay anh tham gia tiệc sinh nhật của Nam Cung Như.

Nhưng hiện tại, lại đổi thành một người khác.

Cẩn cẩn môi dưới, Tô Lư Cảnh nỗ lực kìm chế nỗi bi thương đang dâng trào, cố gắng khắc chế mình không suy nghĩ tiếp nữa, những thứ kia đã sớm trở thành chuyện quá khứ rồi.

"Xin hỏi, cô là Tô Lư Cảnh tiểu thư đúng không?", một ký giả đi tới hỏi.

Tô Lư Cảnh cả kinh, nhìn người đàn ông diện mạo không quá nghiêm chỉnh kia: "Anh là. . . . ."

Ông kính máy ảnh ngày một gần hơn, người đàn ông kia bèn nhón hỏi: "Quãng thời gian trước người phụ nữ của tổng giám đốc Hình lộ diện ra ngoài hẳn là cô rồi, xin hỏi được làm một trong những vai chính, cô thấy thế nào đối với việc tổng giám đốc Hình vứt bỏ niềm vui mới để tìm tình yêu cũ?"

Tô Lư Cảnh sững sờ mở to mắt, kinh hoàng nhìn vào ông kính đang nhắm thẳng vào mình, giơ tay lên tránh né nói: "Không phải! Tôi không phải! Đừng có chụp tôi!".

Tên ký giả kia làm sao dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, trắng trợn hỏi: "Quan sát tỉ mỉ chúng tôi đã phát hiện ra, cô và Tiểu tiểu thư đáng đáp vô cùng giống nhau, chẳng lẽ tổng giám đốc Hình chỉ coi cô như vật thay thế sao? Đối với việc này cô có suy nghĩ gì? Xin hãy trả lời!".

Từng vấn đề tàn khốc đều được lôi ra thẳng thừng, giống như đao thương quét tới, khiến Tô Lư Cảnh không thể nào che giấu.

Tô Lư Cảnh liều mạng tránh né ông kính, cùng với những chủ đề bèn nhón kia, thét to: "Tránh ra! Tôi không phải! Tôi không phải!"

Bên này xông xáo rất nhanh đã thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người, không ít ký giả trong giới cũng chạy tới đây, vây xung quanh Tô Lư Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Buổi họp báo sóng gió (ba)

"Không phải đã chấp nhận sao? Hay là còn có ẩn tình khác?"

"Xin hỏi quan hệ của cô cùng với tổng giám đốc Hình đến cuối cùng là như thế nào? Chỉ là tình nhân của ngài ấy có phải không? Xin Tô tiểu thư hãy trả lời thành thật!".

"Nghe nói cô đã bị tổng giám đốc Hình đuổi ra khỏi nhà?"

"Quan hệ của cô và ngài Richie, bàn tay của Thượng đế ra sao?"

. . . . .

Càng ngày lại có càng nhiều ký giả cầm máy ảnh xông đến, những ông kính màu đen chẳng khác nào con quỷ ăn thịt người vây kín xung quanh Tô Lư Cảnh, miệng mở to đỏ như chấu máu, hàm răng bèn nhón, cuồng vọng gầm thét, như muốn nuốt cô vào trong bụng.

"Tránh ra! Đừng tới đây!", Tô Lư Cảnh lớn tiếng thét lên, cố gắng đột phá vòng vây với khuôn mặt kinh hoàng, nhưng càng ngày càng có nhiều người vây tới khiến cho cô không thể chạy thoát được.

"Theo như chúng tôi điều tra, cô chỉ mới tốt nghiệp trung học phổ thông, vậy xin hỏi làm sao cô lại vào được R•K?"

"Xin hãy thẳng thắn trả lời!"

Những người này chẳng khác nào đao phủ cả, nhấn tâm moi hết những bí mật riêng tư của cô ra, sau đó sử dụng như một thứ vũ khí để công kích, để cho cô không cách nào che giấu nổi.

"Đừng hỏi tôi, tránh ra!". Mặc kệ Tô Lư Cảnh có cự tuyệt thế nào, thì những lời lẽ sắc như dao kia vẫn liên tiếp bay tới, thậm chí càng ngày càng quá đáng.

Không ít khách mời cũng bị ồn ào ở nơi này thu hút, hoặc suy đoán, hoặc ngồi xem náo nhiệt, hoặc tỏ ra ghét bỏ nhìn sang, nhưng lại không có kỳ ai tiến lên ngăn cản.

Bên trong hội trường, nhân viên của công ty đều cố gắng tiến lên giải vây, tuy nhiên đều bị chen ép bật ra ngoài, trường hợp này cũng càng ngày càng loạn.

Hình Hạo Xuyên nhìn thấy Tô Lư Cảnh bị đám ký giả vây quanh, trên mặt tỏ vẻ nóng nảy, nhăn mặt nhíu mày, đang muốn đứng dậy, lại nghe Tiểu Như Nghi ở bên cạnh khó chịu khẽ kêu lên một tiếng.

"Sao vậy, Nhục Nhục?", Hình Hạo Xuyên lo lắng hỏi.

Sắc mặt Tiểu Như Nghi hơi tái, ôm lấy bụng, cười cười trấn an: "Em không sao, anh mau đi giúp Lư Cảnh đi, hình như cô ấy đang gặp phiền toái thì phải". Nhưng vừa nói xong, vừa con đau đốn cuốn tới, trên trán lại bắt đầu rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh.

"Lúc này người em nên quan tâm chính là bản thân mình, dạ dày lại không thoải mái sao? Anh đưa em đến bệnh viện!". Hình Hạo Xuyên thấy cô đau thành như vậy, vội khấn trương nói. Anh cũng biết cô đã từng mắc bệnh ung thư dạ dày, loại bệnh này tương đối phức tạp, mặc dù đã qua mấy lần giải phẫu, cắt bỏ toàn bộ khối u, nhưng cũng không nói trước được có khả năng tái phát lại hay không. Hình Hạo Xuyên thực không yên lòng, đối với Tiểu Như Nghi, trong lòng anh vẫn có cảm giác mắc nợ cô ấy.

Tiểu Như Nghi yếu đuối tựa vào trong ngực Hình Hạo Xuyên, nhột nhạt cười đáp: "Em không sao, tới cũng đã tới rồi, buổi họp báo vẫn còn chưa bắt đầu mà đã ra về thì không được hay lắm. Em uống thuốc, nghỉ ngơi một lát là tốt hơn thôi."

"Được", Hình Hạo Xuyên nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô một cái, sau đó vỗ về người bên cạnh tựa vào vai mình nghỉ ngơi.

Lại quay đầu nhìn thấy Tô Lư Cảnh đang bị vây kín mít, bản thân không rời đi được, chỉ đành đưa mắt ra hiệu cho Lư Thừa, ý bảo anh ta mau đi giải quyết, nhưng đã có người nhanh hơn một bước.

Người này không ai khác chính là Thương Thiên Kỳ, đang vội vã đi đến, vọt vào vòng vây của đám ký giả, đứng trước mặt Tô Lư Cảnh để bảo vệ cho cô.

Lư Thừa thấy thế cúi người xin chỉ thị: "Tổng giám đốc?"

Hình Hạo Xuyên thấy vẻ mặt kinh hoàng của Tô Lư Cảnh giống như con thỏ nhỏ đang được Thương Thiên Kỳ bảo hộ ra phía sau lưng, bàn tay nhỏ bé đầy ý lại túm lấy vạt áo của Thương Thiên Kỳ. Dáng vẻ thân mật kia quả thật giống như những người đang yêu nhau, nhìn anh ta thương tiếc bảo vệ cho cô, Hình Hạo Xuyên trầm mặt, lạnh lùng nhìn chằm chằm không chớp mắt, âm thầm nói: "Không cần nữa". Ngay sau đó quay đầu không nhìn về phía đó nữa.

Lư Thừa nhìn khuôn mặt ẩn chứa lửa giận của Hình Hạo Xuyên theo thói quen đẩy đẩy gọng kính, an tĩnh để hai tay đằng trước ngực, đứng ở sau lưng tổng giám đốc, liếc mắt nhìn về phía Tô Lư Cảnh bên kia, trong lòng âm thầm đau buồn: Tổng giám đốc, hi vọng ngài còn nhớ rõ ranh giới cuối cùng của mình.

Lúc Tô Lư Cảnh bị đám ký giả vây quanh, không cách nào thoát thân, theo bản năng nhìn về phía Hình Hạo Xuyên nhờ giúp đỡ, hi vọng anh có thể chia tay giúp cô thoát khỏi hiểm cảnh như những lần trước đây.

Trên thực tế, xác thực Hình Hạo Xuyên chuẩn bị làm như thế, nhìn thấy anh muốn đứng lên, trái tim đang thấp thỏm của cô không khỏi nhảy lên vui sướng, điều này chứng minh ít nhất anh không nỡ bỏ mặc cô, không phải sao? Vậy mà vui vẻ chưa đến một giây, liền hóa thành thất vọng sâu sắc.

Bởi vì bên cạnh anh còn có một Tiểu Như Nghi, xa xa, cô gian nan bị đám ký giả đưa lên bàn cân mổ xẻ, ánh mắt lại ngơ ngác nhìn Hình Hạo Xuyên quay đầu lại ôm người con gái kia vào trong ngực, tựa như đang an ủi gì đó, dịu dàng như thế, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy biểu tình đau lòng rõ rệt của anh.

Cõi đời này không có gì quan trọng hơn người con gái ấy.

Câu nói ngày đó Hình Hạo Xuyên nói với Tiểu Như Nghi chậm rãi vang lên trong tâm trí cô.

Đúng vậy, trong lòng anh không có gì quan trọng hơn Nhục Nhục, có lẽ cô vẫn còn có một chút địa vị với anh, nhưng chỉ cần Tiểu Như Nghi vừa xuất hiện, anh liền có thể lập tức bỏ cô xuống, xem cô như không khí vô hình, mặc cho cô bị người khác khi dễ mà không quan tâm, không để ý. Bởi vì, ở trong mắt của anh, vĩnh viễn chỉ có ba chữ Tiểu Như Nghi mà thôi.

Nghĩ đến đây, trái tim của cô chợt lạnh lẽo vô cùng, như có từng cơn gió rét thi nhau ập tới, làm cho cả lồng ngực đông cứng lại, không còn chút hơi ấm nào.

Bên tai cứ vang lên ong ong, chẳng thể nào nghe lọt một chữ.

Đột nhiên, dưới chân lại thấy lảo đảo, Tô Lư Cảnh bị đám ký giả kia kéo đẩy không kịp đứng vững, thiếu chút nữa là ngã nhào trên đất, may mà có một bàn tay xuất hiện kịp thời kéo cô lại.

"Em không sao chứ?", Thương Thiên Kỳ kéo Tô Lư Cảnh lại, nâng cô dậy, ngăn ở phía sau mình, lấy thân mình che chở, chống đỡ những ông kính

đang chớp nháy liên hồi thay cho cô.

"Richie, xin hỏi ngài và vị Tô tiểu thư này rốt cuộc có quan hệ gì? Giữa hai người có phải có gì đó mập mờ hay không?". Một ký giả cả gan xông tới, đem micro đặt ở trước mặt Thương Thiên Kỳ hỏi.

Từ trước đến giờ Thương Thiên Kỳ vẫn luôn ôn hòa, thế nhưng hiện tại lại không chút lưu tình lạnh lùng quát lên: "Anh là ký giả ở báo nào? Đây là buổi họp báo của tôi, không phải là hiện trường đồng phỉn tình cảm gì đó, càng không cần một số người nhàm chán xuất hiện, mời lập tức đi ra ngoài! Nơi này không hoan nghênh anh!".

Thương Thiên Kỳ tức giận, thật sự tức giận, trong ấn tượng của mọi người, anh vẫn luôn trưng ra bộ mặt mỉm cười không quá nghiêm chỉnh, từ lúc cô biết anh tới nay, đây là lần đầu tiên thấy anh nghiêm túc như vậy, trong ánh mắt mờ hồ lộ ra một tia rét lạnh chưa bao giờ có khiến cho người ta vừa nhìn liền sợ.

"Không nghe thấy sao?! Mời anh ta ra ngoài cho tôi!". Thương Thiên Kỳ quay về phía nhân viên của mình nổi giận quát một tiếng. Một tiếng này, khiến mới cho đám nhà báo mới vừa rồi còn huyền não không ngừng lập tức im bặt..

Ngay lập tức nhân viên bảo an liền "mời" người ký giả xui xẻo đó đi ra ngoài.

Những người còn lại thông thấy thế, cũng không dám sinh sự nữa, tự động tản ra, chờ đợi buổi họp báo bắt đầu. Dù sao, sự tình đó sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ đến nhân vật chính, nhưng tất cả chỉ là phỏng đoán cho nên không người nào nguyện ý vì chuyện nhỏ như thế mà đắc tội với "Bàn tay của Thượng Đế".

"Cô ấy là nhân viên của tôi, tôi có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho nhân viên của mình. Tôi không hy vọng trong lúc họp báo này lại xảy ra chuyện như vậy lần nữa, nếu không mời các người đi ra ngoài!". Thương Thiên Kỳ nghiêm túc để lại một câu, sau đó che chở Tô Lưu Cảnh rời khỏi chỗ thị phi kia.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 19: Buổi họp báo sóng gió (bốn)

Thương Thiên Kỳ che chở ôm Tô Lưu Cảnh vào trong ngực, bứt phá vòng vây của đám ký giả rồi đi, cũng không phát giác sau lưng có một ánh mắt phần nộ bức người đang nhìn mình chằm chằm, nếu ánh mắt có thể hóa thành gươm đao cơ hồ có thể chém bọn họ thành trăm nghìn mảnh.

"Hình, sao thế?", Tiểu Như Nghe nhẹ giọng hỏi.

Hình Hạo Xuyên lạnh lùng đáp: "Không sao!".

Nghe câu trả lời ần ần lửa giận của anh, trong lòng Tiểu Như Nghe chột lạnh lẽo.

Lúc này Hình Hạo Xuyên mới phản ứng được bản thân hơi luống cuống, vội cất giọng trấn an: "Ngoan nào, em nghỉ ngơi một chút đi, hình như buổi họp báo sắp bắt đầu rồi."

Tiểu Như Nghe yếu đuối mỉm cười, ngoan ngoãn tựa vào trong ngực anh, nhưng bàn tay của cô ta ở góc độ anh không nhìn thấy được đang từ nắm chặt lại.

Cô ta dường như đã xem thường vị trí của Tô Lưu Cảnh trong lòng anh . . .

"Lưu Cảnh, em làm sao vậy?", Thương Thiên Kỳ che chắn cho Lưu Cảnh, dẫn cô đến phòng nghỉ, nhìn trán cô lấm tẩm mồ hôi lạnh, lo lắng hỏi.

Tô Lưu Cảnh miễn cưỡng cười cười đáp: "Em không sao.", tuy trả lời như thế nhưng sắc mặt tái nhợt không dễ coi đã bán đứng lời nói dối này của cô.

Cô đã từng nghĩ, có một ngày khi bản thân hoàn toàn bại lộ ở trước mặt người khác thì sẽ như thế nào. Cô cũng nghĩ bản thân mình nên dũng cảm đối mặt, nhưng khi những ống kính trắng trợn kia chĩa thẳng vào người thì trong đầu lại trống rỗng, những suy nghĩ trước đó cuối cùng lại biến thành sợ hãi, biến thành trốn tránh.

Thì ra là, cô cũng không dũng cảm như mình vẫn tưởng. Thậm chí còn là gan nhỏ, hết sức hèn nhát, nhát gan đến mức phải tìm Hình Hạo Xuyên nhờ giúp đỡ, nhưng kết quả lại... ha ha, người ta đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn một cái.

"Lưu Cảnh.", có lẽ thấy biểu tình trên mặt cô quá mức bi thương, Thương Thiên Kỳ mới lo lắng kêu lên, vươn tay ra muốn vỗ về an ủi.

Lại bị Tô Lưu Cảnh như vô tình cúi đầu trốn tránh.

Đây vốn là hành động vô thức của Tô Lưu Cảnh, đợi đến khi phản ứng kịp mới thấy thật lúng túng: "Cái đó, Richie, buổi họp báo còn có mười phút nữa

là bắt đầu rồi, anh mau đứng lên chuẩn bị đi, bên kia không thể thiếu anh được. Em ở đây nghỉ ngơi một chút là tốt rồi".

Thương Thiên Kỳ hất hăng nhìn bàn tay mình, khựng lại một giây, sau đó chậm rãi đưa tay lên cao, làm bộ như trêu đùa xoa xoa tóc của cô, tựa như đang đối đãi với Tống Dĩ Hình vậy, rồi cười nói: "Vậy thì tốt, em ở đây nghỉ ngơi một lát đi, anh phải ra ngoài đây!".

Nhìn theo bóng lưng Thương Thiên Kỳ, Tô Lưu Cảnh chợt nhớ tới lời Tống Dĩ Hình vừa nói: Cậu đừng nói với mình rằng không biết anh họ mình thích cậu đấy. . . . .

Người đàn ông này đều xuất hiện trong những lúc cô cần giúp đỡ, nói không cảm kích là không đúng, cô biết anh đối với mình rất tốt nhưng chưa từng nghĩ tới phương diện kia. Tình cảm của cô với anh chẳng khác nào em gái với anh trai, nhiều hơn. . . . . cô chưa từng nghĩ tới.

Thương Thiên Kỳ thật. . . . .

Nghĩ đến đây, Tô Lưu Cảnh lo lắng nhíu mày lại.

Người ưu tú như anh, làm sao có thể sẽ thích một cô gái chật vật không chịu nổi như mình, bất luận như thế nào cô cũng đều không xứng với anh, huống chi, ngay cả tấm thân trong sạch cũng đã mất, chẳng thể mang điều gì tốt đẹp đến cho anh cả. Hơn nữa, trong lòng cô. . . . .

Tô Lưu Cảnh ôm trái tim ê ẩm thầm nghĩ: chỉ hy vọng, là cô đang suy nghĩ nhiều thôi.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền tới, rất giống với Tống Dĩ Hình.

Mới vừa rồi cô ấy biến mất, tại sao lại ở chỗ này?

Tô Lưu Cảnh men theo tiếng nói đó tìm qua, liền thấy trong phòng chờ, một nam một nữ đang dây dưa với nhau.

Một người đàn ông mặc âu phục màu trắng ưu nhã đang đề Tống Dĩ Hình ở trên vách tường, dùng sức hôn, Tống Dĩ Hình bị ép tới gắt gao, đôi môi bị phong bế cực kỳ chặt chẽ, bị người kia mãnh liệt khống chế.

Thật vất vả mới tránh thoát được, cả khuôn mặt của Tống Dĩ Hình đỏ bừng tức giận mắng to: "Đồ tiện nam kia! Dám chiếm tiện nghi của bà đây!", chưa kịp nói tiếp miệng đã bị chặn lại.

Hai người một cường hôn, một dùng sức gậy giữa đánh đấm, tựa như đang ở chiến trường, hai bên không ai chịu nhường ai.

"Cậu. . . . Hai người đang làm gì thế. . . . ." Tô Lưu Cảnh giật mình hỏi.

Một nam một nữ vội quay đầu lại, chính là Thẩm Minh Phong và Tống Dĩ Hình.

"Không có gì, tôi chỉ đang dạy dỗ mẹ của con tôi thôi!". Thẩm Minh Phong liếc mắt nhìn cô, sau đó cắn răng nghiêng lợi nhìn sang Tống Dĩ Hình, từng chữ từng câu giống như đang nặn từ trong kẽ răng ra vậy.

"Bà nó chứ! Ai là mẹ của con anh hả?! Đứa trẻ trong bụng bà không phải là của anh có được hay không!", Tống Dĩ Hình liền đỏ mặt cãi lại.

Hả? !

Tô Lưu Cảnh nghe thấy thế liền mắt chữ O mồm chữ A, không nói được gì nữa.

Cái này. . . . . này. . . . . Hai người bọn họ không phải là oan gia sao? Lúc nào đã chuyển sang gắn kết thế này? Còn có cả đứa bé? Mới vừa rồi có phải cô bị ừ tai rồi không? Làm sao lại đột nhiên sinh ra ảo giác chứ? Ai có thể nói cho cô biết những gì cô vừa nhìn thấy không phải là thật, mà chỉ là ảo giác?

Thẩm Minh Phong nhìn cô gái mạnh miệng hô to gọi nhỏ trước mắt, giận đến cắn răng nghiêng lợi, hai mắt quả thật sắp bắn ra tia lửa đến nơi: "Con mẹ nó, cô câm miệng cho tôi!".

Bị khí thế hùng hổ của Thẩm Minh Phong thổi bay, Tống Dĩ Hình khiếp sợ rụt cổ lại, nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Tôi. . . . . Ngày đó không phải chúng ta đã nói rõ ràng rồi sao? Ai cũng không nợ ai cái gì! Tôi, ngày mai sẽ đi bỏ đứa bé này! Anh yên tâm, bà đây chắc chắn sẽ không bắt đền anh đâu!"

Nghe Tống Dĩ Hình nói thế, Thẩm Minh Phong liền nổi trận lôi đình, làm sao còn nhớ được Tô Lưu Cảnh vẫn đang ở đó, xông đến nhấc Tống Dĩ Hình lên vai, không quan tâm đến việc cô gãy gậy, khiêng thẳng ra ngoài, ngay cả cuộc họp báo cũng không thèm quan tâm đến nữa.

"Anh làm gì đấy? ! Thả tôi xuống!", Tống Dĩ Hình vùng vẫy nói, nhưng đột nhiên lại thấy buồn nôn, rất nhanh liền mất đi lực chiến đấu.

Tô Lưu Cảnh đang cực kỳ bối rối, thấy Thẩm Minh Phong muốn mang Tống Dĩ Hình đi, vội ngăn lại: "Hai người có chuyện gì, cứ bình tĩnh nói với nhau, đừng như vậy!".

"Con mẹ nó, nói chuyện với cô ấy cũng như không! Chuyện không liên quan đến cô, tránh ra!". Thẩm Minh Phong hiển nhiên là đang giận đến phát điên, nhả nhện lịch sự gì gì đó đều ném ra sau gáy, vác Tống Dĩ Hình sải bước đi ra ngoài, có muốn cản cũng không ngăn được.

"Có bản lĩnh thì buông tôi ra. . . . .buồn nôn. . . . . Đồ tiện nam chết tiệt này.. ." Tống Dĩ Hình tuy buồn nôn nhưng vẫn không quên nện cho người kia hai quyền.

"Câm miệng!" Thẩm Minh Phong dùng sức vỗ lên mũi người đang gãy gập, khiến cho Tống Dĩ Hình "Ái ư" một tiếng, sau đó vòng qua Tô Lưu Cảnh, cứ như vậy cãi nhau ầm ĩ mà đi ra khỏi hội trường.

"Hai người!", Tô Lưu Cảnh còn muốn ngăn cản, nhưng lúc này bên ngoài đã vang lên tiếng nhạc, báo hiệu buổi họp báo đã bắt đầu. Tô Lưu Cảnh chần chờ một lát, nhưng sau đó vẫn sải bước chạy tới hiện trường buổi họp báo.

Về phần Tống Dĩ Hình và Thẩm Minh Phong, vẫn nên để cho bọn họ đơn độc giải quyết riêng với nhau thì tốt hơn, người khác cũng không nên xen vào, aiz . . . . . Không biết là có chuyện gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 20: Bày tỏ (một)

Bên ngoài, buổi họp báo đã chính thức bắt đầu.

Khi Tô Lưu Cảnh chạy tới, người chủ trì từ tiết mục mở màn đã tiến hành đến hồi cuối.

"Cảm ơn các vị tân khách, cùng các vị trong giới truyền thông, buổi trình diễn thời trang đầu tiên của ‘Bàn tay Thượng Đế’ xin được chính thức bắt đầu, chắc hẳn là mọi người mong đợi đã lâu, sau đây ——IT'SSHOW-TIME!". Người dẫn chương trình linh hoạt mỉm cười tuyên bố bắt đầu, ngay sau đó ánh đèn tối sầm lại, cả ánh sáng của hội trường toàn bộ đều tập trung lên trên sân khấu.

Bên tai chậm rãi tiếng nhạc như thơ, cảm tưởng như gió biển từ Vịnh Aegean thổi tới, thậm chí còn có thể nghe được tiếng sóng biển vỗ rì rào dưới ánh nắng chói chang của mùa hè nóng bỏng. Kèm theo những âm thanh đó, dải áo màu xanh dương đột nhiên xuất hiện ở trên sân khấu, sau đó từ từ mở rộng, mở rộng, mở rộng mãi.

Sắc xanh này dường như vừa được ngắt từ trên bầu trời xuống, bao bọc xung quanh người mẫu xinh đẹp, lại mang theo hơi thở triền miên của gió và mây, cực kỳ tự nhiên từ cả vai kéo xuống, suột qua đôi chân thon dài, ở phía sau bông bành bay múa, kinh tâm động phách như vậy, rồi lại tự nhiên thanh thuần đến thế.

Cảnh mở màn này nhất định khiến cho tất cả mọi người bên dưới chấn động không thôi, tiếng máy ảnh thi nhau vang lên, ánh sáng chớp lóe liên tục.

Nhìn những bộ thiết kế hoành xa hoa lệ lấp lánh trên người của những người mẫu kia, Tô Lưu Cảnh không kìm được sợ hãi than thầm: đích xác là "Bàn tay Thượng Đế" danh bất hư truyền trong truyền thuyết.

Trừ âm nhạc êm dịu thanh còn có tiếng máy chụp ảnh chớp lóe không ngừng, trong hội trường im ắng, mỗi một người đều nín thở trầm ngâm nhìn chăm chú vào sân khấu tựa như hội tụ toàn bộ ánh sao kia, ngay cả than thở cũng quên, chỉ sợ quấy rầy bữa tiệc thị giác này. Những thiết kế đó truyền cảm xúc chân thật đến người xem, đắm ký giả vốn chuẩn bị viết bài đặc tả một phen, vậy mà trong nháy mắt đã bị màn mở đầu này bắt làm tù binh, cảm giác rung động đó, cho dù có viết thế nào thì cũng không tài nào đặc tả được hiện trường trực tiếp này.

Linh hồn của mọi người cũng bị người tên là Richie dễ dàng câu mất. Không cần hoài nghi, đây thực sự cũng không phải là đang khoa trương gì, tuyệt đối không phải, mặc dù chưa từng nhìn thấy mặt anh bao giờ, mặc dù chỉ xuyên thấu qua mấy tác phẩm thiết kế kia, nhưng cũng đủ để cho họ hoàn toàn rung động, đây cũng chính là sức quyến rũ của "Bàn tay Thượng Đế".

Tô Lưu Cảnh nhìn những bộ thiết kế đang được trình diễn, đầu ngón tay khẽ run lên, hốc mắt nóng lên nhưng khóe miệng lại cong cong, không kìm hãm được mà bước lại gần, gần thêm một bước.

Những thiết kế đó, có tác động thật sâu tới linh hồn cô, cảm giác phiêu diêu tự do, dám yêu dám hận, cả vùng trời bao la rộng lớn, cho phép con người ta thoải mái bay nhảy, đây cũng là ý đồ mà Thương Thiên Kỳ muốn truyền đạt cho mọi người, muốn đã động đến trái tim của mỗi người đồng thời cũng muốn truy tìm nỗi khát vọng trong nội tâm của chính họ.

Cho nên, khi trình diễn chuẩn bị kết thúc, tất cả mọi người đều không có phản ứng gì cả, đến tận lúc Thương Thiên Kỳ đi ra, những tiếng vỗ tay mới vang lên như sấm, thậm chí có nhiều người lệ đã rơi đầy mặt.

Thương Thiên Kỳ mặc trên người bộ lễ phục màu đen đi tới, bên trong là áo sơ mi trắng tinh, ưu nhã tựa như vị Hầu tước trong cung đình châu Âu, trong con ngươi mỏng màu xanh dương lơ la tia sáng rõ như bầu trời, mịn hoặc như biển xanh ở Vịnh Aegean Sea cơ hồ muốn hút hết hồn phách của người ta vào đó.

"Xin chào mọi người, tôi là Richie", Thương Thiên Kỳ mỉm cười nói.

Chỉ một câu chào hỏi đơn giản, lại khiến cho phái nữ trong hội trường hét rầm lên, người đàn ông này không chỉ bàn tay tài hoa kiệt xuất tay đủ để cho người ta sợ hãi than thán, mà khuôn mặt của anh quả thực cũng lại là một kiệt tác khác của Thượng Đế!

Thương Thiên Kỳ hồ hững cười nói: "Hôm nay là buổi biểu diễn đầu tiên kể từ sau khi tôi về nước, có lẽ mọi người nhất định đang thắc mắc, tại sao màn này lại kết thúc nhanh như vậy, mà chủ đề chính của buổi họp báo còn chưa được tuyên bố? Sau đây, tôi mời mọi người hướng sự chú ý của mình lên một bộ lễ phục vô cùng mỹ lệ, cũng chính là chủ đề của buổi họp báo ngày hôm nay."

Nói xong, anh liền nghiêng người đưa cánh tay thon dài, người mẫu mặc trên người bộ lễ phục đắt giá được long trọng dắt ra từ phía sau.

Khi người mẫu mặc bộ váy dài màu trắng bước ra sân khấu, toàn hội trường không kìm nén được mà phát ra những tiếng thán phục.

Bộ lễ phục kia ——

Quả thật giống như áo cưới, đúng vậy, tựa như một bộ váy áo cưới mộng ảo! Nhưng lại không hoàn toàn giống mà còn hơn thế, từng chi tiết, đều giống như một lời thề, lời cam kết, về một tình yêu vĩnh hằng lại vĩnh viễn sẽ không biến mất.

Tô Lư Cảnh nhìn chiếc váy mỹ lệ trên khán đài kia, không kìm được che miệng lại, bộ lễ phục này, cô đã từng nhìn thấy, đó chính là thiết kế mấy ngày trước Thương Thiên Kỳ đã đưa cho cô xem qua, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau, dường như đã được anh thay đổi một số chi tiết, không biết đã phải sửa bao nhiêu lần mà từng chi tiết nhỏ nhất đều cực kỳ hoàn mỹ.

Nếu như bản thiết kế trước đó mang lại cho người ta cảm giác khổ sở thậm chí mê mẩn cùng với yên lặng chờ đợi, mà cái này lại trở thành tình yêu đã thăng hoa cùng với lời thề vĩnh hằng.

Anh . . . . .

Giống như đang dùng bộ lễ phục này để bày tỏ tình yêu của mình!

Dường như có thần giao cách cảm với cô, Thương Thiên Kỳ đứng ở trên sân khấu thật cao, đứng dưới ánh đèn tập trung ở hội trường, dịu dàng mỉm cười, ánh mắt mê người dịu dàng mà thâm tình nhìn vào khoảng không nào đó, bình thản nói: "Đây chính là chủ đề chính —— Bày tỏ!". Cho dù dưới khán đài có nhiều người hơn nữa, ánh đèn có mờ ảo thế nào, anh vẫn có thể dễ dàng tìm được chính xác vị trí của Tô Lư Cảnh.

Bởi vì, tâm của anh luôn hướng về cô.

Tô Lư Cảnh đón ánh mắt dịu dàng của người nào đó, không nhịn được hít vào một hơi, không thể tin nhìn anh đắm đắm.

Đồng thời, lúc này lại có một ánh mắt lạnh như băng mãnh liệt từ phía sau bắn tới, có muốn né tránh cũng không được.

Richie đang bày tỏ tình yêu của mình! Anh ấy đang dùng cả hội trường buổi họp báo này để tỏ tình!

Lời của anh vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây không dẫn lòng được mà sôi trào, bọn họ xì xào bàn tán xem ý tứ của câu nói vừa rồi là gì? Anh thật sự đang bày tỏ sao? Anh chính là người muốn tỏ tình sao? Vậy nữ chính kia là ai? !

Cả giới truyền thông cũng trở nên điên cuồng, bất ngờ tối nay cũng quá lớn rồi, không chỉ là buổi trình diễn thời trang chấn động nhân tâm, mà "Bàn tay của Thượng Đế" còn lợi dụng cuộc họp báo này để tỏ tình, hành động điên cuồng mà lãng mạn như thế quả thật có thể đoán trước được ngày mai sẽ sinh ra bao nhiêu oanh động.

Tô Lư Cảnh ngây ngốc nhìn Thương Thiên Kỳ, dờ dẩn không biết nên phản ứng như thế nào.

Mà sau lưng, Hình Hạo Xuyên lại đang nghiêm mặt trầm lặng nhìn Tô Lư Cảnh, nhìn cô và Thương Thiên Kỳ "Thâm tình mắt đối mắt", lòng bàn tay bất tri bất giác nắm lại thật chặt, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận, mà bản thân anh lại không hề phát giác ra...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 21: Bày tỏ (hai)

Đối với những lời nghị luận âm ỉ ở bên dưới, Thương Thiên Kỳ dường như cũng không để tâm, con ngươi mông màu xanh dương dịu dàng nhìn về phía người nào đó, nói: "Bộ lễ phục này, chính là một lời cam kết, lời cam kết của tôi với một người, có lẽ cô ấy không hoàn mỹ, thậm chí còn hơi ngây ngô, lại quật cường, luôn thích tự uất ức bản thân mình. Cô ấy bề ngoài kiên cường nhưng ẩn sâu bên trong lại hết sức mềm yếu, nhưng lại là một người thiện lương nhất, đáng yêu nhất!"

"Nếu như cô ấy đồng ý tiếp nhận lời cam kết này của tôi, xin mời bước lên sân khấu được không?". Thương Thiên Kỳ nhẹ giọng nói, ánh mắt lại thâm tình nhìn về phía Tô Lư Cảnh.

Nữ chính đang ở trong hội trường này? Đang ở bên dưới sân khấu? Khiến cho cả hội trường náo loạn, mỗi một người đều chăm chú lắng nghe những lời bày tỏ không ngờ tới này.

Tô Lư Cảnh kinh hoàng, một phút trước cô còn không cách nào tưởng tượng được Thương Thiên Kỳ lại làm như thế, sao lại bày tỏ trước mặt nhiều người như vậy, anh ấy. . . . . Anh ấy rốt cuộc có biết điều này đại biểu cho cái gì hay không? Trước mặt báo giới truyền thông, anh ấy có biết mình đang làm gì không? Anh ấy bị điên rồi sao!

"Đi lên đây đi, được không?", Thương Thiên Kỳ vươn tay về phía dưới sân khấu, trầm thiết nói.

Chỉ một câu nói đơn giản, lại bao hàm biết bao đề nén, chứa đựng tình cảm sâu nặng, chỉ mấy chữ ngắn gọn súc tích lại làm cho người ta không nhịn được mà cảm động.

Giờ phút này dưới sân khấu đã sớm hỗn nháo náo loạn, tất cả mọi người đều đang suy đoán xem nhân vật nữ chính này rốt cuộc là ai? Đã nghe thấy lời tỏ tình lãng mạn như thế, tại sao còn không xuất hiện?

Không ai biết, giờ phút này Tô Lư Cảnh đã sớm bán loạn, khăn trang, lòng bàn tay cũng thấm đầy mồ hôi.

Thương Thiên Kỳ nói những lời này quả thật đã vượt quá dự liệu của cô, hiện tại trong đầu cô đã loạn thành một đoàn, không ngừng hồi tưởng lại cảnh tượng đen đui lần đầu tiên gặp nhau ở khách sạn. Sau đó là buổi xem mắt hỗn loạn, rồi lại giúp đỡ cô trong bữa tiệc. . . còn tặng cô bức tượng thiên sứ bằng pha lê kia nữa. . . . .

Anh tựa như một vị thần hộ mệnh của cô, mỗi một lần cô gặp phải khó khăn, anh sẽ xuất hiện đúng lúc trước mặt cô, an ủi cô, anh là một trong những người hiếm hoi trong cõi đời này đối xử tốt với cô như thế. Anh giống như một người anh trai dịu dàng, đương nhiên là cô cực kỳ cảm kích, nhưng . . . Nhưng cô thật sự không ngờ tới, anh thế nhưng lại đối với mình. . . . .

Cô vo cùng rối loạn, thực sự rối loạn, hoàn toàn rối loạn, không biết nên thế nào mới phải.

Trên sân khấu, Thương Thiên Kỳ kiên định vươn tay về phía cô, gương mặt dịu dàng, ánh mắt đầy khích lệ nhìn cô. Đây là một trận đánh cược, không thể nghi ngờ, đánh cược ở trước mặt toàn bộ thế giới này, đánh cược xem Tô Lư Cảnh có mềm lòng hay không, đánh cược bằng tấm chân tình của anh để đổi lấy trái tim của cô.

Trong con người mông màu xanh dương tràn đầy thâm tình tựa như đang thâm nhủ: Lư Cảnh, tới đây, hãy cho anh một cơ hội, để cho anh mang lại hạnh phúc đến cho em. Lư Cảnh, tin tưởng anh. . . .

Nhìn vào đôi mắt kia, dù cho lòng dạ người ta có cứng rắn thế nào thì vẫn sẽ thấy cảm động. Tô Lư Cảnh mấy lần muốn tiến lên, nhưng bước chân lại như dính chặt ở nơi đó không tài nào nhúc nhích được.

Cả trái tim đều bán loạn lên, người đàn ông ưu tú như vậy, tựa như chàng hoàng tử từ trong thế giới cổ tích đi ra, nếu đổi lại thành bất kỳ cô gái nào cũng đều sẽ không kìm được vui mừng mà xông lên phía trước. Nếu như là cô của mấy tháng trước, có lẽ cũng sẽ rung động vô cùng sau đó không chút do dự mà đi tới trước mặt anh, chìa tay giao cho anh. Nhưng ——

Anh là hoàng tử, nhưng cô lại không phải là cô bé lọ lem của anh.

Ai bảo cô gặp người kia sớm hơn. . . . . Người đó mặc dù không yêu cô, nhưng đã đoạt mất trái tim của cô, đoạt đi tất cả mọi sự chú ý của cô.

Thương Thiên Kỳ, em thật sự , thật sự không đáng giá để anh làm như thế. . . . .

Mà ánh mắt sau lưng cô ngày càng thêm nóng bỏng, càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng sắc bén, mãnh liệt đến mức khiến cho cô không cách nào không để tâm. Tô Lư Cảnh theo bản năng quay đầu lại, vừa vận đối diện với ánh mắt sền nhảm thâm thúy của Hình Hạo Xuyên, trong con người kia tựa hồ ẩn chứa một con bão tố cực lớn, nhìn cô thật sâu, dường như muốn phá hủy, cắn xé cô thành nhiều mảnh.

Nhìn về mặt hoảng hốt của Tô Lư Cảnh, Hình Hạo Xuyên mỉm cười nheo mắt lại. Thế nào, rất cảm động sao? Được Thương Thiên Kỳ tỏ tình trước mặt mọi người liền kích động, thỏa mãn hư vinh của cô rồi hả ? Hay là muốn tuyên cáo với tôi, cô lại tìm được một vị kim chủ mới? Cô gái này thật đáng chết mà!

Đối mặt với ánh mắt châm chọc trào lộng của anh, dường như đang tố cáo cô chính là người yêu thích hư vinh vậy. Tô Lư Cảnh đột nhiên thấy thật khó chịu, cắn cắn môi dưới, rừ mắt xuống.

Vậy mà, vừa mới xoay người, cô Tô Lư Cảnh đột nhiên cứng lại, như đang gặp phải sấm sét giữa trời quang ngơ ngác đứng ở nơi đó. Cô mở to đôi mắt trong suốt khiếp sợ nhìn Hình Hạo Xuyên bất chợt kéo Tiểu Như Nghi qua, hôn lên môi của cô ấy như đang muốn khoe khoang với cô vậy.

Lúc Tiểu Như Nghi đột ngột bị anh kéo vào trong ngực rồi nhanh chóng hôn xuống, trong lòng thoáng kinh ngạc một chút, chưa kịp phản ứng vì sao anh lại đột nhiên thân mật với cô ta ở nơi công cộng như thế, thậm chí thấy thật vui mừng. Ngay khi thấy về mặt bị thương khiếp sợ của Tô Lư Cảnh, hai hàng mày lập tức nhíu lại, trong lòng nhất thời sáng tỏ.

Một giây kế tiếp, liền nâng cánh tay trắng nõn đặt lên trên vai Hình Hạo Xuyên, then thùng nghênh hóp hôn của anh. Hai người một cố ý, một nghề nghiệp, rất nhanh liền lâm vào triền miên, cảnh tượng này quả thật làm cho người ta nhìn mà mặt đỏ tâm nóng.

Một màn này cũng bị một ký giả lơ đãng chụp hình được, ngay sau đó ánh đèn flash liên tiếp hướng về phía bọn họ "tách tách" không ngừng.

Hình Hạo Xuyên mặc dù bên ngoài có tiếng là "Tổng giám đốc lạm tình", nhưng lại cực ít khi thân mật với phụ nữ trước mặt mọi người, cộng thêm bản thân của anh luôn bài xích việc bản thân trở thành nhân vật giải trí đại chúng, cho nên có thể chụp được hình ảnh hiếm có này là may mắn cỡ nào. Ở trước mặt giới truyền thông đông đảo không có ký chút nào mà cùng với Tiểu Như Nghi trình diễn một nụ hôn nóng bỏng, việc này không phải đại biểu cho vị Tiểu tiểu thư này sắp trở thành thiếu phu nhân Hình thị đấy chứ?

Buổi họp báo tối hôm nay quả thực đặc sắc, từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác! Đây cũng chính là suy nghĩ của hầu hết các ký giả trong hội trường.

Ánh mắt của Tô Lưu Cảnh tựa như dính lên trên người bọn họ không dứt ra được, ngo ngắc nhìn hai người bọn họ thâm tình ôm hôn thắm thiết, tay chân nhất thời lạnh lẽo, toàn bộ thế giới dường như đã hoàn toàn biến mất, không có buổi họp báo, cũng không có giới truyền thông, khắp địa cầu này chỉ tồn tại một hình ảnh duy nhất kia mà thôi.

Đã từng rất nhiều lần vào ban đêm cô nằm mơ thấy ác mộng, nằm mơ thấy cảnh này, nằm mơ thấy Hình Hạo Xuyên vẫn đối xử với mình giống như trước kia, vẫn ôm một người phụ nữ khác trong ngực, rồi hôn người kia tựa như đã từng hôn mình, không, thậm chí còn dịu dàng hơn, mỗi một lần tỉnh mộng trên gối đều ướt một mảng lớn.

Nhưng, thời điểm cô chính mắt nhìn thấy thì lại không khóc nổi nữa, thì ra là khi con người ta đau lòng nhất lại không tài nào rơi lệ được, bởi vì loại đau đớn này, ngay cả nước mắt cũng không thể biểu đạt được. . .

Thương Thiên Kỳ nhìn theo tầm mắt của Tô Lưu Cảnh, rồi lại kéo về trên người cô, cánh tay đang vươn ra giữa không trung tựa như không tìm được điểm tựa, chậm rãi hạ xuống.

Anh nhìn cô, mà cô lại đang nhìn anh ta và người con gái khác. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 22: Bày tỏ (ba)

Anh nhìn cô, mà cô lại đang nhìn anh ta và người con gái khác. . .

Thương Thiên Kỳ đột nhiên cảm thấy, hôm nay bản thân quyết định hành động như thế thật sự quá sai lầm. Vốn anh muốn dùng phương pháp này để đã động Tô Lưu Cảnh, muốn dồn ép để cô không trốn tránh mà đối mặt với tình cảm của mình, nhưng anh đột nhiên cảm thấy anh đã sai lầm rồi.

Hai người họ, một trên đài một dưới đài, nhưng tựa như cách xa ngàn dặm.

Anh không nên làm như vậy, vẫn nên một tay ôm chặt lấy cô, sau đó bá đạo tuyên bố quyền sở hữu của mình trước toàn thể giới, mà không phải để cho cô tự lựa chọn, bởi vì, ánh mắt của cô vĩnh viễn chỉ nhìn về phương hướng có người đàn ông kia. Bất kỳ hành động nào của Hình Hạo Xuyên vẫn luôn có thể đánh bại anh hoàn toàn.

Đột nhiên anh cảm thấy, bản thân mình bây giờ, đứng ở nơi này, quả thật rất nực cười. . . . .

Tô Lưu Cảnh nhìn Hình Hạo Xuyên và Tiểu Như Nghi thân mật ôm hôn nhau, bọn họ tựa như chìm đắm trong thế giới riêng của mình, mà cô, chỉ có thể làm một người xem, tựa như cách trăm sông nghìn núi bất lực không thể làm gì.

Đèn flash càng ngày càng sáng, vây lấy hai người họ, Tô Lưu Cảnh cũng không nhìn được nữa, che miệng từng bước lui về phía sau, sau đó xoay người liều mạng chạy ra ngoài.

Cô không nên nhìn! Cũng không muốn nhìn nữa! Không nên một chút nào!

Ánh mắt liếc về phía Tô Lưu Cảnh tái mặt chạy đi, nụ hôn nồng nhiệt của Hình Hạo Xuyên rốt cuộc cũng kết thúc, gương tư thái của kẻ đắc thắng liếc nhìn Thương Thiên Kỳ, tỏ rõ thắng lợi của mình.

Nhìn theo bóng lưng Tô Lưu Cảnh chạy đi, tay Thương Thiên Kỳ rốt cuộc cũng hoàn toàn buông xuống, tự giễu cười mình, hai bàn tay bên người nắm lại thật chặt, gần xanh nổi đầy trên mu bàn tay.

Thua ư, kết quả vẫn thua thảm hại, Thương Thiên Kỳ, may thật đúng là vô dụng!

Giới truyền thông thấy thế, đều đưa mắt nhìn nhau, nhỏ giọng nghị luận, cũng không biết thế nào. Màn tỏ tình kia sao lại mới nửa đường đã dừng lại? Nữ chính rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ vẫn chưa xuất hiện sao? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Mary thấy tình huống càng ngày càng loạn, vội đi lên khán đài duy trì trật tự nói: "Mới vừa rồi Richie chỉ muốn chuyển hướng tập trung chú ý của mọi người, cho nên trước đó đã sắp xếp một màn này, mọi người có cảm thấy kinh ngạc hay không?". Tuy lý do này quá mức gượng ép, cũng không làm cho đám người truyền thông nhảy bén hài lòng, ngược lại còn dẫn tới nhiều suy đoán hơn.

Mary thấy trường hợp này thật sự không thể không chế, vội nhỏ giọng cầu xin Thương Thiên Kỳ: "Richie hãy lấy đại cục làm trọng!". Trong ấn tượng của cô ấy, Richie chưa bao giờ là người không để ý đến hậu quả như thế này! Hôm nay anh ở trước mặt mọi người bày tỏ chân tình thật là quá lỗ mãng! Lỗ mãng như vậy thật sự không giống anh chút nào!

Nhưng lại không ngờ Thương Thiên Kỳ chẳng thèm để ý tới mình, trong tiếng thét chói tai swoj hải than thảm của đám ký giả, xoay người đem bộ lễ phục trắng muốt trên người của người mẫu xé thành mảnh vụn.

Chỉ thấy bộ lễ phục trắng tinh đó, trong nháy mắt hóa thành thành từng mảnh thừa thốt, phiêu tán trên không trung, tựa như những lông vũ trên người thiên sứ tán lạc rơi xuống, bi thương mất mát như thế, rơi xuống nhân gian, cơ hồ khiến cho người ta chảy nước mắt. Tất cả mọi người không nhận được liền đứng lên, giương mắt mà nhìn một màn này.

Thương Thiên Kỳ dường như không nhìn thấy biểu tình trên mặt mọi người, lòng bàn tay siết chặt một mảnh vụn, không để ý tới tiếng gọi ầm ĩ sau lưng, cứ như vậy xoay người đi vào phía sau đài.

Chỉ để lại tấm lưng cô đơn, tựa như chàng hoàng tử vừa bị thất tình.

Tình trạng như vậy thì cho dù người dẫn chương trình có kinh nghiệm phong phú thế nào đều không thể chủ trì được nữa, chỉ vội vàng nói đôi câu: "Buổi họp báo của quý công ty đến đây là kết thúc, cảm ơn các vị đã đến tham dự, hẹn gặp lại."

Hiện trường nhất thời rối như canh hẹ, bộ lễ phục tuyệt thế vừa được giới thiệu trước công chúng lại bị xé thành từng mảnh nhỏ, đó là tổn thất biết bao nhiêu chứ! Một nửa giới truyền thông đang âm thầm tiếc nuối về tổn thất lớn này, còn một nửa còn lại thì lại không ngừng suy đoán rốt cuộc vì cái gì mà khiến cho Richie xé bộ lễ phục tâm huyết của mình thành từng mảnh nhỏ như vậy!

"Xin hỏi vì sao Richie lại xé nát bộ lễ phục ‘tò tình’ của mình ngay tại chỗ, là bởi vì bày tỏ không thành sao?"

"Xin hỏi nhân vật nữ chính không xuất hiện kia rốt cuộc là ai?"

"Có nội tình gì sao? Xin tiết lộ một chút!"

.....

Tất cả truyền thông ở hội trường đều lui về phía sau sân khấu, tất cả trật tự đều hóa thành hư không. Mary một cây chướng chống vững nhà, gian nan ứng đối lại hơn trăm câu tra hỏi của đám nhà báo, không thể không gọi tất cả bảo an tập trung đến chỗ này để duy trì trật tự.

Hình Hạo Xuyên nhàn nhạt nhìn những mảnh vụn nằm tán loạn trên sân khấu, sau đó dưới sự hướng dẫn của Lưu Thừa, che chở Tiểu Như Nghi thối lui khỏi hội trường.

Đúng lúc ấy, bên ngoài hội trường chợt vang lên tiếng thét chói tai: "Bên ngoài phong màn bên ngoài rơi xuống rồi! Đã thương người rồi!".

Phía sau sân khấu, Thương Thiên Kỳ đang siết chặt miếng vải trong lòng bàn tay, nhốt mình ở trong phòng nghỉ, một tiếng cũng không nói, sắp biến mình thành một bức tượng điêu khắc không có sức sống. Bên ngoài không ít người vây ở bên ngoài, nhưng không ai dám gõ cửa đi vào.

Cho đến Mary lo lắng đẩy vòng vây ở bên ngoài ra, đá văng cửa, lớn tiếng nói: "Lưu Cảnh bị phong màn rơi vào người rồi! Đang ở bên dưới, đầu bị thương, anh mau để xem một chút đi!"

Thương Thiên Kỳ xanh mặt đứng lên hỏi lại: "Cái gì?!" Sau đó không kịp nói thêm chữ nào, sai bước đẩy đám người đang vây kín xung quanh, bắt chấp tất cả vọt xuống dưới.

Đợi đến khi chạy đến hiện trường, lại nhìn thấy Tô Lưu Cảnh đang nằm trong vũng máu, đầu bị va đập, máu tươi từ trên trán không ngừng trào ra, những người chung quanh cũng bị dọa sợ không dám thở mạnh.

Thương Thiên Kỳ thấy vậy, bước nhanh đến phía trước ôm lấy Tô Lưu Cảnh, dùng ống tay áo đè lên trên miệng vết thương, cặp mắt đỏ ngầu hét lớn với những người chung quanh: "Nhanh đi gọi xe cứu thương!"

"Đã. . . . . Đã gọi 119 rồi. . . . .", một nhân viên gan hơi lớn một chút lên tiếng trả lời.

Thương Thiên Kỳ nhìn người tái nhợt trong ngực, đã sớm hôn mê bất tỉnh, gương mặt xinh đẹp dính đầy máu, anh lão đạo muốn ôm cô đứng lên, nhưng cố gắng mấy lần đều không đứng vững được. Đột nhiên, một đôi tay vươn qua, đoạt lấy Tô Lưu Cảnh.

"Anh làm gì đấy?!", Thương Thiên Kỳ nhìn thấy người tới lại là Hình Hạo Xuyên, tất cả tức giận lập tức bùng lên, vươn tay đánh tới một quyền.

Hình Hạo Xuyên ôm Tô Lưu Cảnh chợt nghiêng sang một bên, tránh thoát cú đấm của Thương Thiên Kỳ, trầm mặt mắng to: "Con mẹ nó, anh bình tĩnh một chút cho tôi! Xe của tôi đã chuẩn bị xong rồi, muốn cô ấy sống thì mau nuốt ngay con giận của anh nuốt vào trong đi! Còn không mau đi lên lái xe!". Sau đó ôm Tô Lưu Cảnh bước nhanh lên xe.

Thương Thiên Kỳ giờ phút này nơi làm sao còn nhớ được những ân oán tình thù kia lập tức lên xe ngồi vào ghế lái.

"Luu Thừa, giúp tôi đưa Nhược Nhược về!", Hình Hạo Xuyên quay ra ngoài cửa xe phân phó một câu, xe đã lập tức khởi động lao thẳng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23: Giận đỏ cả mặt vì hồng nhan

Khi xe lái được nửa đường, vừa lúc gặp phải xe cứu thương đang chạy tới, nhân viên cứu cấp chuyển Tô Lưu Cảnh vào trong xe, vừa tiến hành xử lý khẩn cấp, vừa lái trở về bệnh viện.

Trên xe cứu thương, hai người đàn ông canh giữ ở bên cạnh, Tô Lưu Cảnh hôn mê không còn ý thức, Thương Thiên Kỳ lập tức nắm lấy tay của cô, gấp gáp lại đau lòng nói: "Anh ở chỗ này, Lưu Cảnh đừng sợ, lát nữa liền đến bệnh viện rồi!".

Tô Lưu Cảnh cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, miệng lại khẽ thều thào gọi: "Hình. . . . . Hình. . . . ."

Hai người đàn ông đều chấn động, đưa mắt nhìn nhau, Hình Hạo Xuyên lạnh nhạt nắm lấy một bàn tay khác của Tô Lưu Cảnh nói: "Tôi ở đây."

"Tôi đau. . . đau. . .", dường như cảm ứng được nhiệt độ trên người anh, Tô Lưu Cảnh liền nắm lấy tay anh, kiên cường lúc này cũng đỡ xuống, không hề phòng bị mà nói ra đau đớn của mình, tựa như một đứa trẻ không tìm được chỗ dựa, đau đến mức chảy cả nước mắt, cộng thêm vết thương trên trán, quả thật làm cho đau lòng người khôn xiết.

Hình Hạo Xuyên đưa tay ôm ái vuốt ve mặt của cô, trấn an: "Không sao, ngoan!".

Nhìn Tô Lưu Cảnh không hề phòng bị than đau với Hình Hạo Xuyên, lòng của Thương Thiên Kỳ quả thật đau đớn đến mức sắp vỡ ra.

Tô Lưu Cảnh lại cau mày gọi: "Anh Thương. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Thật xin lỗi. . . . ."

Thương Thiên Kỳ thương yêu khẽ hôn lên trên tóc cô, đáp: "Lưu Cảnh, chỉ cần em hạnh phúc, anh vĩnh viễn sẽ không giận em!". Tuy nói vậy nhưng trong lòng tràn đầy khổ sở. Thì ra là, trong lòng cô anh chỉ là một người "anh trai" mà thôi.

Lấy được lời trấn an của anh, Tô Lưu Cảnh dường như an tâm hơn hẳn, lại nỉ non thêm mấy câu, rồi lại một lần nữa mất đi ý thức.

Hai người đàn ông này trầm mặc không nói cùng đưa Tô Lưu Cảnh đến bệnh viện, nhìn cô bị bác sĩ đẩy vào phòng giải phẫu.

Khi cửa phòng mổ vừa đóng lại, hai người đàn ông đồng thời thở ra một hơi, liếc mắt nhìn nhau, nhất thời trong mắt ánh lửa tóe ra bốn phía.

Thương Thiên Kỳ là người đầu tiên đánh vỡ sự trầm mặc làm người ta hít thở không thông này.

Anh trầm trầm mở miệng, trong lời nói mang theo địch ý sâu đậm, mất đi dịu dàng thường có, khí thế bùng bùng không thua kém bất luận kẻ nào: "Tổng giám đốc Hình, anh đã có người yêu, vậy thì đừng trở lại trên choker Lưu Cảnh nữa, cô không chịu được sự đùa bỡn này của anh đâu. Bề ngoài cô ấy luôn giả bộ rất kiên cường, nhưng thực ra trong lòng lại cực kỳ mềm yếu nhu nhược, xin anh giờ cao đánh khẽ cho!".

Trên bộ âu phục cao quý của anh dính đầy máu của Tô Lưu Cảnh, trên nền vải đen lấm tấm những giọt máu đỏ tươi, tựa như nước mắt vậy.

Hình Hạo Xuyên khẽ nheo mắt lại lạnh lùng liếc người đối diện một cái, cả người tản ra hơi thở lạnh như băng, hừ lạnh đáp: "Chuyện của tôi và cô ấy không cần người không có liên quan nhúng tay, xin hỏi Richie tiên sinh, anh lấy thân phận gì để ‘ cảnh cáo ’ tôi chứ?"

Thương Thiên Kỳ bị câu "Thân phận gì" này chọc giận, bước nhanh đến phía trước đã túm lấy cổ áo của anh khẽ rít lên: "Cái tên khốn kiếp này! Anh chỉ mang đến cho ấy tổn thương mà thôi!".

Hình Hạo Xuyên đưa tay ra cản lại, rồi giễu cợt nói: "Cô ấy xảy ra chuyện ở chỗ của anh, hi vọng anh vẫn nhớ rõ!".

Con người mỏng màu xanh dương xinh đẹp của Thương Thiên Kỳ co rút lại, từ trong kẽ răng nặn ra một chữ: "Anh!", rồi không nói thêm gì nữa. Không nghi ngờ chút nào, những lời này của Hình Hạo Xuyên đã đâm trúng tử huyệt, anh cho rằng mình có thể dùng năng lực của bản thân bảo vệ cho Tô Lưu Cảnh, nhưng không thể nghĩ đến ở ngay dưới mắt anh, lại xảy ra chuyện như vậy! Nói không tự trách quả thật không thể nào.

Hai người đàn ông vẫn gườm gườm nhìn nhau, đã sớm thấy đối phương không vừa mắt, lúc này càng thêm không hợp, liền nhanh chóng động thủ.

Thương Thiên Kỳ vụt tung ra một cú đấm, còn Hình Hạo Xuyên lại phi thân đá một cái, đón đỡ, trong nháy mắt một đấm một đá, ai cũng không xuống tay lưu tình, thật sự lao vào thừa sống thiếu chết.

Mặt Thương Thiên Kỳ bị trúng một quyền, khóe miệng rỉ ra máu tươi, mu bàn tay tùy ý bay sượt qua, lập tức phi người lên đáp lể bằng một cú đá nặng nề vào trên vai phải của người kia. Dã tính trong cơ thể của hai người đàn ông này đã hoàn toàn bị khơi lên, rất lâu không có gặp được kỳ phùng địch thủ, từng quyền tung ra đều mang theo tất cả sức lực.

Hai người say sưa trong chiến đấu, tựa hồ chẳng phân biệt được cao thấp sẽ không dừng tay lại.

"Hình, hai người sao thế?", Tiểu Như Nghê đột nhiên chạy tới, thế nhưng lại nhìn thấy hai người đang đánh đấm không ngừng nghỉ, vội vã nói.

Nhưng hai người họ đang hăng máu làm sao có thể vì vậy mà dừng tay? Thương Thiên Kỳ thừa dịp Hình Hạo Xuyên phân tâm, một cùi chỏ hung hăng đập tới.

"Hình!" Nhìn thấy cùi chỏ kia chuẩn bị đánh đến người Hình Hạo Xuyên, Tiểu Như Nghê hét lên một tiếng, chợt xông tới ôm lấy Hình Hạo Xuyên, ngăn quả đấm kia trước mặt.

Thương Thiên Kỳ nhìn thấy có người đột nhiên xông tới, liền vội thu hồi quả đấm.

Nhìn Tiểu Như Nghê trong ngực đang phát run, nhưng vẫn dũng cảm ngăn phía người mình, Hình Hạo Xuyên thở hắt hắt, ôm lấy cô ta, rồi quay về phía Lưu Thừa mới vừa đi đến, hỏi: "Lưu Thừa, không phải tôi bảo cậu đưa Nhược Nhược về sao?"

"Xin lỗi, tổng giám đốc, Tiểu tiểu thư cố ý tôi đây xem Tô tiểu thư có chuyện gì hay không, tôi không thể ngăn được!", Lưu Thừa hơi uất ức để hai tay trước ngực, không kiêu ngạo không tự ti nói.

Tiểu Như Nghê tựa vào trong ngực Hình Hạo Xuyên, thở hắt hắt, trên mặt đột nhiên thoáng qua một tia đau đớn.

Hình Hạo Xuyên vội hỏi: "Nhược Nhược, em làm sao vậy?"

Tiểu Như Nghê cắn răng nhin đau, mỉm cười đáp: "Em . . . . Dạ dày không thoải mái lắm, không có chuyện gì đâu, Lưu Cảnh thế nào rồi?"

"Đang ở trong phòng giải phẫu.", Hình Hạo Xuyên liếc mắt nhìn cửa phòng mổ vẫn đóng chặt nói.

"Vậy em và mọi người cùng nhau chờ Lưu Cảnh phẫu thuật.", Tiểu Như Nghê lo lắng nhíu mày lại nói tiếp: "Mới vừa rồi cả người cô ấy toàn là máu thật dữ quá dọa người, sẽ không có chuyện gì chứ?", còn chưa nói hết, liền cắn răng lại, ôm dạ dày khổ sở rên lên một tiếng.

Hình Hạo Xuyên thấy cô ta như thế, vội quở trách nói: "Em nói cái gì vậy? Để anh đưa em đi khám đi!"

Tiểu Như Nghê lại muốn ngăn trở: "Không cần đâu, vừa rồi chạy nhanh quá nên hơi mệt chút, em không sao, Lưu Cảnh quan trọng hơn."

"Đừng nói nữa... anh lập tức dẫn em đi khám bệnh", Hình Hạo Xuyên đau lòng nói, lập tức ôm lấy cô đi tìm bác sĩ.

Lưu Thừa ở một bên, nhìn một màn này, theo thói quen đẩy gọng kính lên, trên tấm kính trong suốt phản xạ ra một tia sáng rõ, chống lại ánh mắt Tiểu Như Nghê vừa quay đầu lại, lễ phép khẽ gạt đầu.

Có lẽ biểu tình kia quá mức thấu đáo, dường như đã nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng cô ta, mặt Tiểu Như Nghê liền biến sắc, vội yếu đuối mỉm cười, lần nữa tựa vào trong ngực của Hình Hạo Xuyên rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Cổ tình gây sự (một)

Tô Lưu Cảnh mơ thấy mình đang từ hội trường chạy đến, vậy mà vừa đi tới cửa, lại chợt nghe có người hét chói tai: "Cái khung bị đứt rồi!".

Tô Lưu Cảnh cả kinh, vội muốn tránh đi, nhưng trong lúc hốt hoảng lại bị người nào đó không cẩn thận đẩy một cái, liền ngã sòng xoài trên mặt đất, sau đó nguyên một tấm biển quảng cáo tuyên truyền không lồ rơi xuống nặng nề đập lên. . . . .

Tô Lưu Cảnh từ trong mộng tỉnh lại, bỗng dưng mở mắt, trên người thấm đầy mồ hôi lạnh, muốn động đây nhưng lại phát hiện toàn thân cứng ngắc, không thể động đây được, thì ra cô đang nằm trong bệnh viện.

Nhìn sang bên giường thấy người nào đó đang nằm úp mặt xuống, có lẽ Thương Thiên Kỳ đã quá mệt mỏi nên mới ghé đầu vào thành giường chợp mắt một lát, ngay cả quần áo trên người vẫn là bộ lễ phục tối hôm qua, phía trên còn dính ít vết máu. Trên gương mặt tuần dật mang theo nồng đượm mệt mỏi, dưới viên mắt là một quảng thâm đen rõ rệt.

Tô Luru Cảnh nhớ tới tối ngày hôm bản thân lại cự tuyệt lời tỏ tình của anh vừa lâm trận đã bỏ chạy mất dạng, còn cả vẻ mặt bị thương của Thương Thiên Kỳ khi đó, trong lòng cực kỳ áy náy, muốn gió tay lên vuốt ve dấu vết mệt mỏi trước mắt anh, nhưng toàn thân lại chẳng có chút hơi sức nào.

Thương Thiên Kỳ ngủ không sâu lắm, Tô Luru Cảnh vừa động anh liền tỉnh, thấy cô đã tỉnh lại, vội ngăn cản không để cô cố gắng ngồi dậy: "Đừng động, em bị thương ở trên đầu, chấn thương sọ não nhẹ, còn đang truyền dịch, thuốc tê vẫn còn chưa hết tác dụng đâu, bác sĩ nói hiện tại em phải nghỉ ngơi thật tốt."

"Anh Thương. . . . . Thật xin lỗi. . . . ." Tô Luru Cảnh nhìn Thương Thiên Kỳ, đến tận lúc này mà anh vẫn đối xử với cô tốt như vậy, trong lòng càng thêm áy náy, cắn môi dưới gian nan nói.

Cô biết tối hôm qua ngay trước mặt báo giới trong và ngoài nước, bản thân mình làm như vậy đối với Thương Thiên Kỳ mà nói, không chỉ khiến cho tác phẩm kia tụt hoàn toàn thất bại, mà còn làm anh mất hết thể diện trước tất cả mọi người.

Thương Thiên Kỳ là một người đàn ông tốt, nếu như, nếu như cô không gặp phải Hình Hạo Xuyên, nhất định sẽ bị rung động trước anh, sau đó sẽ yêu anh, nhưng trên thế giới này vĩnh viễn sẽ không có từ nếu như, cho nên chỉ có thể thật xin lỗi anh mà thôi.

Thương Thiên Kỳ nhìn từng vòng băng trắng quấn trên trán cô càng làm cho gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch thêm, trong đôi mắt trong trẻo tràn đầy áy náy cùng với tự trách, đau lòng vuốt mặt của cô, dịu dàng nói: "Chỉ cần em không có việc gì là được, những thứ khác, sau này hãy nói được không?"

Coi như cô có cự tuyệt, anh vẫn không thể bỏ cô đơn độc một mình được.

"Anh Thương, anh đánh em đi! Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi, anh mau đánh em đi!". Anh nói như vậy, càng khiến Tô Luru Cảnh áy náy nhiều hơn, cảm thấy tay anh chủ động đánh mình, khóe mắt cũng rỉ ra những giọt nước mắt tự trách.

Đánh em đi, đừng. . .tốt với em như vậy, em là một cô gái xấu xa! Cô gái xấu xa!

Thương Thiên Kỳ thấy cô như vậy, càng thêm đau lòng, túm lấy tay Tô Luru Cảnh giữ trong lòng bàn tay mình, nói: "Luru Cảnh, anh không trách em. Là anh đã quá vội vàng, không cho em nhiều thời gian suy nghĩ, em không có bất kỳ lỗi nào cả".

Hốc mũi Tô Luru Cảnh chợt ề ảm, nước mắt không ngừng "tí tách, tí tách" rớt xuống, tựa mặt vào trong ngực Thương Thiên Kỳ, mặc cho nước mắt chảy mãi không ngừng.

Tại sao? Tại sao anh không đối xử với em lạnh lùng một chút, cho dù có xử sự không tốt đi chăng nữa thì cô có thể chẳng phải tự trách, sao anh lại dịu dàng như thế này. . . . .

Thương Thiên Kỳ ôm cô trong ngực, đau lòng vuốt ve mái tóc dài của cô, trong con ngươi mông màu xanh dương lóe ra vô tận thương yêu. Tô Luru Cảnh khóc một lúc lâu, rốt cuộc thể lực dần dần cạn kiệt, mới tựa vào trong ngực anh để thở hắt hắt.

Thương Thiên Kỳ cúi người, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, dịu dàng như đang nâng niu một vật báu trong lòng bàn tay: "Em đói không, anh đi lấy ít đồ cho em ăn, ngoan, nằm xuống nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi nhiều thì thương tích mới mau lành chứ!". Nói xong liền dịu dàng cười với cô, sau đó chỉnh lại chăn giúp cô, khe khẽ đóng cửa đi ra ngoài.

"Anh Thương. . . . ." Thấy anh dịu dàng đối đãi với mình như thế, Tô Luru Cảnh càng thêm áy náy, cắn môi âm thầm nhủ: Anh Thương, thật xin lỗi, em thật sự không đáng giá để anh đối tốt với em như vậy, thật sự không đáng giá, cái gì em cũng không thể cho anh, bao gồm thân thể, và cả trái tim này, người như em hoàn toàn không có chút giá trị nào. . . . .

"Hừ, người đã đi rồi mà vẫn còn lưu luyến thế sao? Thật đúng là tình cảm!", một giọng nói lạnh lùng từ cửa truyền tới.

Tô Luru Cảnh vừa quay đầu ra nhìn, quả nhiên, là Hình Hạo Xuyên!

Hình Hạo Xuyên bước từng bước ưu nhã, tựa như một con báo đang dò xét lãnh địa của mình, đôi mắt đen nhánh thâm thúy vĩnh viễn nhìn không thấy đáy bắn thẳng lên người cô, lướt qua vùng trán bị thương mới vừa được Thương Thiên Kỳ hôn qua, sau đó trượt xuống cánh môi hồng nhạt, nói: "Nếu như đã không bỏ được, vậy sao tối ngày hôm qua lại không trực tiếp đồng ý? Còn băn khoăn cái gì?"

Mới vừa rồi anh ở ngoài cửa nhìn hai người bọn họ thân mật ôm nhau, Tô Luru Cảnh ngoan ngoãn mặc cho Thương Thiên Kỳ hôn lên trên trán mình, cuối cùng còn lưu luyến không rời nằm ở đó lẩm bẩm kêu tên của anh ta nữa. Chẳng biết tại sao, trong lòng như bốc hỏa, lướt qua lý trí cháy lan ra đồng cỏ.

"Anh!" Tô Luru Cảnh vốn cho rằng anh đến thăm mình, bởi vì loáng thoáng nhớ được tối hôm qua được anh và Thương Thiên Kỳ đưa mình vào bệnh viện, nhưng không nghĩ tới anh vừa mở miệng lại nói những lời như vậy, giận đến đỏ bừng mặt, đáp: "Mời anh đi cho! Nơi này không hoan nghênh anh!". Vì gắng sức nói quên cả cái trán vẫn còn đang bị thương, nhất thời đau đến xanh mặt.

Hình Hạo Xuyên bị cô nói vậy, sắc mặt càng thêm khó coi: "Tô Luru Cảnh, dám khiêu chiến với tôi sao, cô cho rằng bây giờ đã tìm được nứ dựa liền tỏ thái độ như vậy với tôi ? !"

Tô Luru Cảnh đau đến xanh mặt, nắm thật chặt ga giường, làm sao còn để ý đến Hình Hạo Xuyên đang nói cái gì.

Thấy cô không phản bác, Hình Hạo Xuyên liền xem như cô đã mặc nhiên thừa nhận, đôi mắt sắc ngày một sâu hơn, đi đến trước mặt cô, một tay chống lên trên giường nói: "Tô Luru Cảnh, không cần cố ý chọc giận tôi!". Cô hẳn đã biết hậu quả của việc cố ý chọc giận anh, nhưng tại sao lại còn làm như

vậy!

Tô Lưu Cảnh cắn răng cố nén đau, nhìn Hình Hạo Xuyên bá đạo giam cầm mình, đưa tay dùng sức chống lên ngực anh đẩy ra, nói: "Bỏ tôi ra! Tôi không muốn gặp anh!".

"Không muốn gặp tôi? Vậy thì cô muốn gặp ai? Thương Thiên Kỳ?", Hình Hạo Xuyên nghiêng răng thô bạo hỏi, tầm mắt tập trung lên thân hình của cô gái dưới người mình. Rõ ràng là bộ đồng phục bệnh nhân mỏng manh nhưng vì đang gãy giữa mà lộ ra một mảnh da thịt trắng mịn, từ khe hở ở giữa hai hàng cúc, thậm chí còn có thể mơ hồ thấy được bộ ngực mềm mại. Đáng vẻ yếu đuối kiều mị, trên gương mặt bởi vì tức giận mà hồng rục lên, lại mang một phong vị quyến rũ khác thường.

Cổ họng của Hình Hạo Xuyên chợt khô khốc, hô hấp nhảy mất trở nên nặng nề, nhưng lại càng thêm tức giận, bàn tay chạm vào quả anh đào mềm mại, nheo mắt âm trầm nói: "Ăn mặc như thế này, rốt cuộc cũng không chờ được nữa mà phải tức tốc quyến rũ người ta lên giường, muốn nhanh chóng cùng cô địa vị Thương phu nhân của mình đến vậy sao? !"

Cô gái này lại dám ăn mặc như thế, lại không muốn gặp anh, chẳng lẽ là muốn cho tên Thương Thiên Kỳ kia nhìn sao!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 25: Cố tình gây sự (hai)

"Á!" Ngực bị gắt gao túm lấy, Tô Lưu Cảnh quần bách hô một tiếng, thân thể này lưu lại thật sự quá nhiều trí nhớ, chỉ cần anh nhẹ nhàng chạm vào đã trở nên vô lực, chẳng còn là chính mình nữa, nhưng cũng đau lòng nhiều hơn.

Sao anh có thể như vậy? Tại sao có thể nói vậy với cô? Quả thật ——

"Bỏ tay ra! Anh đừng cố tình gây sự nữa!", Tô Lưu Cảnh cắn răng nhắm hai mắt lại, mắt không chế hết to. Cô đã chịu đủ rồi, rõ ràng tất cả đều đã cho anh, thế nhưng người đàn ông này cứ một lần lại một lần dùng những lời lẽ đó mà nhục nhã cô, chẳng lẽ nhìn thấy cô bị thương lại là niềm vui của anh sao?

Nghe Tô Lưu Cảnh nói thế, con ngươi của Hình Hạo Xuyên co rút lại, mắt cũng nguy hiểm nheo lại, giống như Lang Vương cao ngạo, đang nổi lên ý giận ngút trời, cúi thấp đầu đến gần cô nhẹ giọng nói: "Tôi cố tình gây sự? Cô thử lặp lại lần nữa xem nào!".

Giọng nói càng nhẹ, cảm giác lại càng nguy hiểm.

Tô Lưu Cảnh đang đau đầu kinh khủng, lại bị oan uổng như vậy, nơi khóe mắt chảy ra một hàng lệ trong suốt đầy uất ức, nhưng vẫn quật cường đáp trả: "Tôi với anh đã thanh toán xong rồi! Anh bỏ qua cho tôi đi có được hay không!"

Tha cho cô đi! Đừng xuất hiện trước mặt cô thêm lần nào nữa, để cho cô có thể lảng lạng trốn ở góc phòng liếm láp vết thương, sau đó chỉ cần qua một thời gian, có lẽ là một tuần, cũng có lẽ là một tháng, để cô có thể hoàn toàn quên đi giai đoạn đau lòng này! Cô đã chấp nhận sự thật, đã không ôm ấp bất kỳ hy vọng gì, tại sao ngay cả chút thời gian còn con này anh cũng không thể cho cô!

"Thanh toán xong" ?

Đôi lông mày tuấn dật của Hình Hạo Xuyên nghe đến hai chữ kia liền nhướng lên?

Giọng nói càng thêm trầm thấp, đáng sợ, dùng sức đè lên người cô khẽ quát lên: "Ai cho cô thanh toán xong hả? Cô có tư cách gì mà nói đã thanh toán xong?".

Người phụ nữ của Hình Hạo Xuyên anh, trừ Nhược Nhược ra, những người khác cùng lắm chỉ ở bên anh được hơn một tháng, cô gái này cũng chỉ hơi dài hơn một chút xíu mà thôi, cũng chỉ là bia đỡ đạn mà anh đã bỏ tiền ra mua. Hiện tại Nhược Nhược đã quay về, giá trị của cô chẳng phải lại trở về con số không hay sao. Rõ ràng anh cũng không muốn quản cô nữa, cũng không muốn gặp lại cô một chút nào, vậy mà buổi sáng sớm trên đường đến công ty, anh lại nhớ tới hình ảnh cô được đưa vào phòng mổ, cũng nhớ đến hình ảnh cô cầm thật chặt tay của mình, còn cả khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở đến đáng thương, vì vậy đại não đã ra quyết định trước lý trí một bước, ra lệnh cho tài xế lái đến nơi này.

Anh nghĩ việc này cũng không có gì, dù sao cô đã từng là người của mình, dù sao lần đầu tiên của cô cũng là cho mình, đi xem cô thế nào, chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy?

Bản thân anh tự nhủ như thế, thế nhưng khi ở ngoài cửa thấy Tô Lưu Cảnh và Thương Thiên Kỳ ôm nhau, thậm chí còn có cả hành động tiếp xúc thân mật, anh liền quên mất đây chỉ là một chuyện nhỏ có cũng được mà không có cũng chẳng sao kia. Lại giống như đứa bé bị người khác đoạt mất món đồ chơi mà mình yêu mến nhất, ngọn lửa trong lòng lập tức bùng lên không thể không chế được, liền nói nói ra những lời như vậy.

Nhưng cô không biết phân biệt tốt xấu thì cũng thôi đi, lại còn dám nói "Thanh toán xong"? Cô nhóc này muốn tìm chết có phải hay không! Anh còn

chưa hồ ngừng, người nào cho cô cái quyền lợi này!

Tô Lư Cảnh lúc này cũng thực sự tức giận, làm sao còn nhớ được cái đầu nhu thuận, những đê nén của tối ngày hôm trước hoàn toàn bộc phát ra hết: "Tôi không phải là sùng vật, để anh chỉ phối tôi chỉ phối lui! Tôi là một con người! Nếu đã ném đi thì cũng không cần xen vào chuyện của tôi nữa!"

Rốt cuộc anh có ý thức được cô cũng là một con người hay không? Tại sao nhất định ngàn y trăm thuận với anh, ngay cả tự tôn của bản thân cũng mất sạch? Cô cũng không phải một con mèo nhỏ ngoan ngoãn nằm ở dưới chân anh, mặc cho kêu thì tôi đuổi là đi, cô cũng có tôn nghiêm của mình, anh có hiểu được hay không! Tại sao có thể bá đạo như vậy!

Hình Hạo Xuyên đình trệ mất mấy giây, nhìn cô gái luôn tựa như con mèo nhỏ vùng móng vuốt trong ấn tượng của mình, thái độ của cô giờ phút này, khiến anh trầm tư trong chốc lát, nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới điều gì đó, khóe miệng lập tức cong lên.

"Tô Lư Cảnh! Cô còn nợ tôi hai trăm vạn, chẳng lẽ quên rồi sao?". Hình Hạo Xuyên cười khê một tiếng, giễu cợt nói. Bàn tay không chút kiêng kỵ khê vuốt ve lên thân thể mềm mại, hưởng thụ sự run rẩy phải cắn răng đê nén, hưởng thụ hàng mi dài đẹp đê của ai đó đang khê run lên, còn cả làn da đang dần dần ửng hồng lên nữa.

Tô Lư Cảnh khựng người lại, cơ thể run rẩy bị anh vuốt ve chợt cứng đờ, lời nói mới vừa rồi toàn bộ bị nghẹn lại ở ngực, cô khiếp sợ nhìn anh, hai trăm vạn?

"Một nửa là phần khê ước, một nửa kia, là tiền chuộc tôi cho cô mượn lúc ở phòng đấu giá, em đừng nói với tôi là đã quên rồi đấy nhé!". Khôe miệng tà ác khê nâng lên, ái muội mà tàn nhẫn liếm một cái lên xương quai xanh mảnh khảnh của cô, nhắc nhở.

Tô Lư Cảnh ngơ ngác nhìn vào khuôn mặt kia tuấn mỹ tà mị khiến người ta thực sợ hãi, cổ họng như tắc nghẹn, mới vừa rồi còn cự tuyệt lại hóa thành mềm yếu vô lực chấp nhận, nặn ra từng chữ từng chữ: "Được. . . . . Vậy anh muốn như thế nào?"

Hình Hạo Xuyên cúi người, khê thổi vào bên tai của cô một cái, làm cả người cô lập tức chấn động, sau đó bình thần đáp: "Tôi muốn cô rời khỏi Thương Thiên Kỳ!"

Hai trăm vạn, có thể mua rất nhiều thứ, đối với một người bình thường mà nói, số tiền này ước chừng có thể đủ để cho bọn họ ám no cả đời, thế nhưng khi cầm lợi thế này ở trong tay thì thế nhưng anh lại không chút nghĩ ngợi thốt ra điều kiện như vậy.

Đừng hỏi anh tại sao, chỉ là đơn thuần cảm thấy chướng mắt! Người phụ nữ của Hình Hạo Xuyên, từ lúc nào thì có thể để mặc cho người khác!

Mặc dù, anh khinh thường việc dùng thủ đoạn uy hiếp với phụ nữ, nhưng đối với Tô Lư Cảnh mà nói, anh thật sự không hề muốn nhìn thấy cô và Thương Thiên Kỳ đi lại thân mật.

"Cái gì?" Tô Lư Cảnh cả kinh, nói: "Đó là công việc của tôi!". Mặc dù cô chỉ là một nhân viên tập sự cái gì cũng vừa mới bắt đầu học, nhưng cũng vô cùng yêu thích phần công tác này, vì nó không chỉ nuôi sống cô, mà còn mang lại cho cô rất nhiều niềm vui và hứng thú với cuộc sống.

Hình Hạo Xuyên điên rồi sao? Tại sao lại muốn cô rời khỏi Thương Thiên Kỳ, cô và anh Thương căn bản cũng không cái gì.

"Không muốn sao?", Hình Hạo Xuyên nheo mắt lại, nhẹ giọng nói: "Được, tôi cho cô lựa chọn thứ hai!"

Tô Lư Cảnh cắn răng, hỏi: "Nói đi."

Hình Hạo Xuyên trầm giọng nói: "Hoàn thành nốt phần khê ước kia, cô đã ký tên trên đó với thời gian một năm, hiện tại mới quá năm tháng, cho nên còn lại bảy tháng nữa, hoàn thành nó, cô mới có thể tự do!"

Cô gái đáng chết, nếu không nghe lời vậy liền đặt cô ở bên cạnh, xem cô còn đi ra ngoài quyến rũ đàn ông như thế nào !

Lúc này anh lại không ý thức được, tại sao tâm tình của mình lại oán giận như thế , càng không ý thức được, hành động của chính mình đã sớm vượt qua lý trí từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Á, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 26: Cố tình gây sự (ba)

"Anh điên rồi!", Tô Lư Cảnh ngây ngẩn cả người, không thể tin nói.

Anh có biết mình đang nói cái gì không?

Bàn tay Hình Hạo Xuyên khê vuốt ve cánh môi mềm mại nói: "Quyền lựa chọn là ở cô, hoặc rời khỏi Thương Thiên Kỳ hoặc là tiếp tục hoàn thành khê

ước, chính cô quyết định đi.". Âm thanh nhẹ nhàng tựa như đang nói chuyện với người yêu của mình vậy.

Hai sự lựa chọn, nhưng cả hai đều bức bách cô vào đường cùng. Rồi khỏi Thương Thiên Kỳ có nghĩa là mọi cố gắng của cô trong khoảng thời gian vừa qua tất cả đều uổng phí, thật vất vả mới có một công việc ổn định yêu thích, còn tìm người bạn thật lòng quan tâm đến mình, sao có thể lập tức buông tha được?

Còn nếu tiếp tục hoàn thành kế ước, nghĩa là trong bảy tháng kế tiếp, cô lại trở lại cuộc sống trước đây, thậm chí càng lún sâu hơn, bởi vì mỗi ngày đều phải tận mắt nhìn thấy cảnh tượng anh và Tiểu Như Nghi ngọt ngào anh em em, cuộc sống như thế quả thực là độc được mẫn tính, mỗi một ngày cũng chỉ sống trong tuyệt vọng, chỉ nghĩ đến thôi là tim đã khó chịu cùng cực rồi.

Lựa chọn tàn khốc như vậy? Cô thật sự có quyền lựa chọn sao?

Tô Lưu Cảnh cắn chặt môi dưới, lòng bàn tay nắm thật chặt, mắt nhắm lại, không muốn nhìn người đàn ông kia thêm phút giây nào nữa. Anh quả thật quá độc ác!

Hình Hạo Xuyên nhìn về mặt uất ức của cô, tựa như muốn khóc rồi lại cố gắng đè nén, viền mắt hồng hồng, hàm răng trắng muốt cắn chặt môi dưới, càng làm nổi bật lên đôi môi mềm mại như cánh hoa, trong bộ đồng phục bệnh nhân cũng mờ hồ lộ ra từng mảng da thịt trắng nõn.

Cô như vậy chẳng khác nào một chú mèo con bị thương, cuộn mình trốn ở góc phòng tự liếm láp vết thương, vậy mà đáng vẻ này vô ý thức lại lộ ra mặt yếu đuối giống như hoa anh túc đang tàn ra mùi thơm trí mạng.

Hình Hạo Xuyên nhìn đôi hàng mi run rẩy, cùng với đáng vẻ quật cường của ai đó, còn cả bộ ngực tròn trịa vì thờ hờn hờn mà phập phồng lên xuống, hô hấp không khỏi trở nên dồn dập, trong ánh mắt đen nhánh đang dâng lên ngọn lửa thiêu đốt, không ngừng tỏa sức nóng hâm hấp.

Cô gái này là yêu tinh hay sao? Vì có gì lại có thể khơi lên ham muốn trong anh nhanh đến vậy!

Hình Hạo Xuyên hít sâu hai cái, rồi chợt cúi đầu hôn lên môi của cô, dùng sức cọ xát hai cánh môi yếu đuối, sau đó trượt xuống chiếc cằm tinh xảo, rồi dời đến xương quai xanh mảnh khảnh trắng nõn mê luyến để lại ấn ký của riêng mình, trên da thịt cô dần dần xuất hiện càng nhiều những cánh hoa đỏ thắm.

Xương quai xanh mềm mại bị người nào đó hôn lên, Tô Lưu Cảnh bỗng đứng vững người lên cao, ngay sau đó vì phản ứng này của mình mà thẹn quá thành giận, dùng sức đẩy bờ vai của anh ra nói: "Đi ra ngoài!"

Anh lại muốn trêu chọc cô sao? Cô không phải là một công cụ tiết dục, mà mỗi khi anh muốn, liền có thể tùy lúc kéo cô đến giải quyết?

"Buông tôi ra! Đi ra ngoài ngay cho tôi!". Tô Lưu Cảnh cắn răng nghiêng lợi nói, biểu hiện chưa bao giờ kiên quyết như thế. Cô không muốn trở thành món đồ chơi của Hình Hạo Xuyên, thân thể của cô không phải để mặc cho anh tùy ý chiếm đoạt như vậy được, nhất quyết không!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 27: Giã giũa

Hình Hạo Xuyên nhìn chằm chằm vào Tô Lưu Cảnh, con người chợt lóe, mỗi một hơi thở đều như đang kìm nén, giống như một con báo nguy hiểm đang ẩn mình vận sức chờ phát động, tùy thời bỏ nhào cắn xé con mồi.

Anh dùng sức vờn tay, đặt lên vòng eo mảnh khảnh, tuyệt không thương hương tiếc ngọc bấu một cái thật chặt, rồi cúi đầu cắn lên chiếc cằm nhọn của cô, ngẩng đầu lên, hai mắt lạnh lùng tựa như kết băng, cánh môi mỏng gợi cảm lại nở nụ cười mâu thuẫn: "Đi ra ngoài? Thân thể của cô lại không nói như vậy!"

Thân hình quen thuộc, hơi thở nhàn nhạt mùi thuốc lá pha lẫn mùi bạc hà cũng hết sức thân thuộc, còn cả nhiệt độ từ trên người anh liên tục không ngừng truyền tới, người đàn ông này lại còn cố ý dán chặt tới, đánh sâu vào bức tường thành vừa dựng lên trong lòng Tô Lưu Cảnh. Khoảng cách gần như vậy, ngay cả hô hấp cũng có thể nghe được rất rõ ràng, đối mặt với người đàn ông lão luyện từng trải thì một cô gái non nớt chưa có nhiều kinh nghiệm sống như cô sao có thể là đối thủ của anh được?

Bị anh ôm thật chặt, đè ở phía dưới, bộ ngực của cô, phần thắt lưng, thậm chí là hạ thân, mỗi một tác, mỗi một bộ phận đều kề nhau chặt chẽ, phát ra âm thanh ma sát mập mờ. Tô Lưu Cảnh mặc dù vẫn còn rất lý trí, cố gắng giũa thân hình để né tránh nhưng sức lực lại quá yếu ớt, lập tức bình bại như núi đổ, thân thể mềm nhũn thành một đoàn, thiếu chút nữa đã hóa thành một vũng nước xuân.

Sự thực như thế khiến cho cô cảm thấy thật bị ai: "Anh. . . . . Buông tôi ra. . . . ." Tô Lưu Cảnh nhũn chặt mày, vô lực khước từ.

Sao cô lại có thể dễ dàng bị anh trêu chọc như vậy được? Anh chơi chán liền vứt cô sang một bên, đến khi muốn lại tới chơi tiếp sao? Đây coi là cái gì? Cô rốt cuộc được coi là thứ gì?

Nhìn cô gái dưới thân mình bất lực hiển hiện ra vẻ mặt xuân sắc, những giọt nước mắt trên hàng mi thật dài khề run run tựa như những hạt trân châu, vẻ mặt yếu ớt như thế, càng làm bùng lên nguồn nhiệt nơi bụng dưới của anh, bàn tay ưu nhã như đang trình tấu ở trên đàn dương cầm thăm dò vào bên trong quần áo của cô.

Thật sự rất muốn ăn cô ở chỗ này, để cho cô ở dưới thân mình nở rộ những cánh hoa kiều diễm, phô ra dáng vẻ xuân sắc vốn có, để cho khuôn mặt mềm mại đáng yêu đỏ hồng lên như lửa thiêu, khiến cho con người trong suốt vì động tình mà chảy ra những giọt nước mắt cam liệt, khiến cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào động lòng người vì cổ đề nén mà bật ra những tiếng ngậm nga khe khẽ đầy dụ hoặc.

Nghĩ đến đây, lòng của Hình Hạo Xuyên chợt thấy bay bổng, ngọn lửa trong thân thể giống như vừa dội thêm xăng, hừng hực bốc cháy lên.

Nghĩ như thế, bàn tay chui vào vào bên trong áo lập tức vuốt ve vùng bụng tròn nhắn mịn màng, Hình Hạo Xuyên mím môi tình tê hường thụ xúc cảm trơn mềm, so với ngọc ngà đá quý sợ rằng còn kém hơn xúc xâm dự dằng này.

Giờ phút này, cái gì đều không tồn tại, phòng bệnh gì gì đó, khế ước gì gì đó, cái gì tự chủ, cái gì khác người, trong nội tâm chỉ có duy nhất một suy nghĩ, chính là người con gái nằm ở dưới thân mình, chỉ cần cô! Muốn cô! Rất muốn cô!

"Đừng mà ——" Tô Lưu Cảnh hoảng sợ thét lên chói tai, lắc đầu liên tục, nhưng tiếng thét này rõ ràng không có tí lực độ, lời mang tính cự tuyệt nhưng lại giống mời chào nhiều hơn. Anh dường như đang cố tình áp bức, bàn tay lướt đến chỗ nào thì chỗ đấy tựa như thiêu cháy, bùng lên lửa nóng.

đã che giấu

"A!" Tô Lưu Cảnh hít vào một hơi, mở to mắt, chẳng khác nào con thỏ nhỏ bị giật mình, cả người đều run bắn lên, nhưng lại bị Hình Hạo Xuyên lấy tay đè xuống.

Anh, anh đang đụng vào chỗ đó. . . . . Chỗ đó là nơi mà ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy xấu hổ!

"Không được! Bỏ tôi ra!". Tô Lưu Cảnh chợt bừng tỉnh, dùng sức giằng co, không thể! Cô không thể giống như quá khứ là một thứ hàng hóa bị anh tùy ý đùa bỡn! Cô không cần làm vật thay thế! Lại càng không phải là công cụ phát tiết!

đã che giấu

Cô liều mạng cố nén nước mắt, không muốn khóc thút thít ở trước mặt anh, quyết định, không thể rơi nước mắt nữa, nhưng trái tim lại đau đớn không thôi, bản thân không thể không chế được cảm xúc, chẳng khác nào vùi nước bị hồng van, đột phá phòng tuyến của cô liều mạng chảy ra ngoài.

"Ừm!", Hình Hạo Xuyên đột nhiên nhỏ giọng rên lên một tiếng, thì ra là Tô Lưu Cảnh cố gắng giãy giụa, lại không tránh được vòng vây của anh, liền dứt khoát thừa dịp anh không chú ý, ngẩng đầu lên cắn lên vai anh, dùng hết sức cắn, cơ hồ muốn phát tiết hết thống khổ ra ngoài.

Trên bả vai bị Tô Lưu Cảnh dùng sức cắn, cô như con thú nhỏ bị bức đến đường cùng, dùng hết tất cả khí lực để phản kháng, phát tiết ra những đau khổ đang bị đè nén. Hình Hạo Xuyên nhú mày vừa muốn nổi giận, lại đột nhiên dừng lại, bởi vì anh cảm thấy trên bả vai càng ngày càng nhiều chất lỏng, cơ hồ nhiễm ướt cả đầu vai.

Cô đang khóc, cô vừa dùng sức cắn, cũng đang không tiếng động rơi nước mắt.

Hình Hạo Xuyên nhìn cô không ngừng chảy nước mắt, tựa như một nhánh hoa lan bị bão táp vùi dập, phiêu linh trong mưa gió, nơi con tim chợt dâng lên sự thương tiếc mà ngay cả bản thân anh cũng thật sự không ngờ tới. Đúng vậy, thương tiếc, nước mắt của cô, khiến cho anh thấy đau lòng. Đau lòng đến mức không muốn cô phải rơi thêm bất cứ giọt nước mắt nào nữa.

Cố gắng đè xuống ngọn lửa ham muốn, Hình Hạo Xuyên thả lỏng cơ thể, chịu đựng đau đớn nơi bả vai, chậm rãi ngồi dậy, ôm cô vào trong ngực, bàn tay như có như không nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô.

Không biết từ lúc nào lại có suy nghĩ như thế, anh cũng không suy nghĩ nhiều, cứ làm theo bản năng, giống như người cha đang dỗ dành an ủi đứa bé, bàn tay chậm rãi vỗ nhẹ, yên lặng an ủi, quả thật so bất kỳ ngôn ngữ nào cũng đều có lực sát thương gấp bội. Lực độ Tô Lưu Cảnh cắn lên bả vai anh càng lúc càng lớn, lớn đến mức nếu cắn tiếp sẽ làm rách cả thịt, tuy nhiên lại càng khóc dữ hơn, dường như muốn mang tất cả uất ức đè nén từ lâu phát tiết một trận cho thỏa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 28: Ba người đàn ông một sân khấu

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cơ hồ có thể trông thấy những mạch máu trong suốt bên dưới, nước mắt nước mũi giàn giụa, vết thương trên trán còn quần băng trắng bao quanh, thân hình mảnh khảnh ôm vào trong ngực gầy yếu nhẹ bằng không có chút sức nặng gì, lòng của Hình Hạo Xuyên chợt thấy

thương tiếc chưa xót.

Cô gái này, thế nào mà lại làm cho bản thân thấm như vậy?

Mặc cho cô quạt cường cần lên trên vai mình, Hình Hạo Xuyên nhẹ nhàng cúi đầu xuống, dịu dàng hôn lên đỉnh đầu của cô.

"Ngaoan, đừng có khóc nhiều quá không tốt!". Hình Hạo Xuyên chậm rãi vuốt lại mái tóc dài tán loạn, nhu hòa nói. Âm điệu trầm thấp giống như khúc đàn violon xen ở dưới tầng cây hoa mộc lan trong đêm khuya chậm rãi tấu vang.

Nghe được giọng nói dịu dàng của anh, hơi sức toàn thân Tô Lưu Cảnh lập tức tan rã, hàm răng đang cố gắng cắn chặt, từ từ buông lỏng, buông lỏng, cuối cùng chỉ là nhàn nhạt ngậm vào trong miệng.

Người đàn ông này, vốn luôn mâu thuẫn như vậy, một giây trước còn lạnh lùng vô tình để cho người khác cảm thấy nhói buốt con tim, nhưng chỉ một giây sau lại có thể dịu dàng đến mức khiến cho họ cảm thấy vứt bỏ tất cả đều đáng giá. Chính vì chuyển biến quá mức kịch liệt như vậy, anh mới giống như một tấm lưới đem trời buộc cô thật chặt, mỗi một lần nhanh chân trốn ra, lại bị một cảm xúc khác tự ngăn lấy chính mình, để cho cô ở bên trong giấy giụa bồi hồi, rồi lại không chạy khỏi.

Rốt cuộc anh muốn cô làm như thế nào? !

Nếu anh đã lựa chọn Tiểu Như Nghiê, vậy thì không cần phải đối xử tốt với cô làm gì, cô tuyệt không muốn như vậy. Cho dù cô ở chung một chỗ với ai, mặc kệ cô có xảy ra chuyện gì, cũng không nên tới nhìn cô, không cần quan tâm đến, cũng không nên dùng giọng nói dịu dàng như vậy nói chuyện với cô.

Bởi vì như thế, sẽ làm cô lại sinh ra ảo giác, tựa hồ anh vẫn còn ở bên cạnh mình. Mặc dù, cô biết rất rõ ràng, đây chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

Hai bàn tay nhỏ bé của Tô Lưu Cảnh nắm trước ngực anh thật chặt, muốn lớn tiếng hỏi, nhưng một chữ cũng không nói ra được.

Đây rốt cuộc là thế nào? Một cuộc giao dịch sai lầm, một sự quen biết sai lầm, đến bây giờ vẫn dây dưa không ngừng, có lẽ, từ lần đầu tiên bọn họ gặp nhau đã bắt đầu sai lầm rồi.

Người đàn ông này chỉ cần tốt một chút xíu thôi, là đã có thể để cho cô trở nên thân bất do kỷ.

Tô Lưu Cảnh vô lực nằm ở trên đầu vai hắn, không ngừng nức nở, nước mắt thấm vào con ngươi đen nhánh, lòng lấy giống như đá quý, lại tan ra hơi thở bi thương.

Hình Hạo Xuyên chợt thấy hơi ảo não, có lẽ anh không nên tới đây, nếu Nhược Nhược đã trở lại, anh và cô không nên lại có quan hệ gì, nhưng tại sao một lần rồi lại hai lần anh vẫn không nhận được mà nhúng tay vào chuyện của cô?

Hình Hạo Xuyên từ từ nhứu mày lại, tựa hồ có thứ gì đó đang chậm rãi rời khỏi quỹ đạo.

Đúng vào lúc này, cửa đột nhiên mở ra.

"Tổng giám đốc Hình, anh muốn làm gì với nhân viên của tôi vậy?". Thương Thiên Kỳ nhìn thấy Tô Lưu Cảnh lại bị Hình Hạo Xuyên ôm ở trong ngực khó chịu khóc thầm, lập tức nhăn mày lại chuẩn bị sẵn sàng để đón quân địch, sau đó tiến lên một bước kéo cô từ trong lòng của người nào đó ra, nói.

Anh có ý lái xe đến khách sạn Hoàng Gia, đặt một phần cháo từ đầu bếp nổi tiếng mang về cho Tô Lưu Cảnh, còn có cả mấy món khai vị rất ngon nữa, nhưng hiện tại lại không thêm đề ý chút nào đặt ở cạnh cửa.

Hình Hạo Xuyên nhìn món cháo kia, cả tư thái anh ta kéo Tô Lưu Cảnh về phía mình khiến cho tính khí mới vừa hòa hoãn xuống lại lập tức dâng lên, sắc mặt đại biến, hất tay của người đối diện ra, đem Tô Lưu Cảnh thân mật ôm vào trong ngực, nói: "Chuyện này có liên quan gì đến anh sao?"

"Anh!", Thương Thiên Kỳ thấy thế, cũng vươn tay sang, muốn bức lui Hình Hạo Xuyên cướp Tô Lưu Cảnh lại, nhất thời hai người đàn ông ở nơi này bắt đầu giao đấu, ai cũng không để cho đối phương chiếm một chút tiện nghi.

"Các anh, đừng đánh nữa.", Tô Lưu Cảnh đứng trong trung tâm bão táp, lo lắng hô lên, vốn dĩ đã rất đau đầu, hiện tại càng thêm tệ hại hơn, nhưng hình như cả hai người họ đều không nghe thấy cô khuyên giải thì phải.

Sau đó đã thấy Hình Hạo Xuyên tung một quyền như gió lốc, chuẩn bị hung hăng nện lên trên mặt của Thương Thiên Kỳ, Tô Lưu Cảnh hít vào một hơi, vội chạy tới ôm lấy Thương Thiên Kỳ, ngăn ở trước mặt anh.

Bị hành động này của Tô Lưu Cảnh làm cho giật mình, Hình Hạo Xuyên vội vàng dừng động tác, nhìn cô chăm chăm, trong mắt tràn đầy tức giận, cắn răng nói: "Cô muốn che chở cho anh ta?"

Tô Lưu Cảnh chỉ theo bản năng không muốn nhìn thấy Thương Thiên Kỳ bị thương, hoàn toàn không nghĩ đến những thứ khác, trước sự tra hỏi của Hình Hạo Xuyên, liền luống cuống bỏ tay ra, đứt quãng nói: "Tôi . . . . không phải anh muốn đánh anh ấy sao . . ."

Nghe cô nói như thế, đáy mắt Hình Hạo Xuyên càng thêm u ám nặng nề, lạnh lẽo từ đáy mắt thâm trầm bắn ra cơ hồ muốn đóng băng gười đối diện. Lại ở trước mặt anh mà bảo vệ người đàn ông khác, rất tốt! Vô cùng tốt! !

Tô Luru Cảnh nhất thời sợ hãi lúc này không biết phải làm sao.

Thương Thiên Kỳ xoay người bảo hộ Tô Luru Cảnh ở phía sau, nói: "Tổng giám đốc Hình, nơi này không hoan nghênh anh! Mời lập tức rời đi!", khuôn mặt bình thường vẫn hòa nhã vui vẻ lại mơ hồ tản ra một tầng lạnh lẽo cùng sát khí, tựa như con thú đang bị xâm chiếm lãnh địa của mình vậy.

Hình Hạo Xuyên nguy hiểm nheo mắt lại, trong con ngươi màu đen tràn ngập lửa giận, đáp: "Hừ, có rời đi hay không cũng không cần anh chen miệng vào, dù sao, cô ấy cũng chỉ là nhân viên của anh mà thôi!". Còn một câu nữa vẫn chưa nói ra khỏi miệng đó chính là: mà tôi, là người đàn ông của cô ấy.

"Anh!", Thương Thiên Kỳ sao lại không nghe ra ý giễu cợt của anh cơ chứ, nắm tay thành quyền nổi đầy gân xanh.

Hai người đàn ông này giương cung bạt kiếm giằng co với nhau, như muốn ở chỗ này so tài cao thấp, trong lúc nhất thời không khí cũng đông cứng lại.

"Cộc cộc cộc!"

Ba tiếng gõ cửa vang lên rất có tiết tấu, một người bác sĩ mặc áo blouse trắng rành rang tựa trên khung cửa, cầm trong tay bệnh án nói vọng vào: "Hai vị tiên sinh, các anh đang quấy rầy đến bệnh nhân của tôi đây, xin lập tức rời đi cho."

"Nghiêm Hàn Dur?", Hình Hạo Xuyên nhíu mày nhìn người vừa tới hỏi: "Anh tới đây làm gì?"

Nghiêm Hàn Dur có tình cảm với Nhược Nhược không phải ngày một ngày hai, sao anh lại không nhìn ra chứ, vì vậy sao có thể có ấn tượng tốt với người này được?

Thương Thiên Kỳ đang giằng co với Hình Hạo Xuyên, đối với vị bác sĩ đột nhiên nhảy ra đuổi bọn họ đi này dĩ nhiên cũng không có thái độ tốt.

Nghe thấy câu hỏi không để lại cho mình chút thể diện nào của ai đó, Nghiêm Hàn Dur cũng không tức giận, ngược lại còn nho nhã cười cười, đáp: "Thật không khéo, tôi đang làm việc ở bệnh viện này, lại càng không khéo hơn, vì hình như tôi còn là bác sĩ theo dõi trực tiếp cho Tô tiểu thư".

Đáp trả bằng một câu giải thích nhẹ nhàng, nhưng lại lập tức chế trụ được cả người đàn ông trong phòng, sắc mặt lập tức thay đổi nhanh chóng.

"Hai vị tiên sinh, hiện tại tôi phải tiến hành kiểm tra cho bệnh nhân, cô ấy cần an tĩnh tuyệt đối, không thể bị quấy rầy, mời các anh đi ra ngoài giúp cho? Bằng không, nếu như kiểm tra xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, chỉ sợ cô ấy sẽ không muốn gặp tất cả mọi người". Nghiêm Hàn Dur từng bước đẩy xe kiểm tra đi vào, một mặt bắt đầu chuẩn bị băng gạc cùng thuốc men, một mặt lên tiếng giải thích.

Hình Hạo Xuyên và Thương Thiên Kỳ hung dữ trừng mắt liếc anh ta một cái, nhưng vẫn không thể không đặt sức khỏe của Tô Luru Cảnh lên hàng đầu, chỉ đành phải khẽ cắn răng, dùng tay, tức giận đi ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh rốt cuộc cũng được yên tĩnh lại, Tô Luru Cảnh thở một hơi, cảm kích nói với Nghiêm Hàn Dur: "Cảm ơn anh, Nghiêm tiên sinh!".

Nghiêm Hàn Dur khổ não nói: "Nghiêm tiên sinh"? Tôi cũng không có già như vậy chứ?". Ngay sau đó lại cười nói: "Gặp lại chính là duyên phận, huống chi bây giờ tôi là bác sĩ chăm sóc chính cho cô, bệnh nhân thân ái của tôi, xin phối hợp để tôi làm kiểm tra!"

Nghiêm Hàn Dur hóm hỉnh trêu chọc, Tô Luru Cảnh rốt cuộc cũng bật cười, phối hợp nói: "Vâng ạ, thưa bác sĩ đại nhân."

Tuy vậy nụ cười lại không hề đặt nơi đáy mắt, bởi vì cô rõ ràng nghe được Hình Hạo Xuyên lúc gần đi, đã khẽ nói thầm vào bên tai một câu: "Tôi cho cô ba ngày, ba ngày sau, phải nói cho tôi biết sự lựa chọn của cô!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29: Có con mới cưới?

Hai người đàn ông sóng vai đi ra khỏi phòng bệnh, bầu không khí trở nên cứng nhắc lạnh đến mức khiến y tá bất chợt đi ngang qua cũng phải rùng mình.

Ăn ý cùng đi đến chỗ cầu vượt bên ngoài bệnh viện, Thương Thiên Kỳ là người đầu tiên không kiềm chế được, mở miệng nói: "Nếu không thể cho cô ấy hạnh phúc, đừng gieo rắc cho cô ấy hi vọng nữa, được không? Cô ấy không hề kiên cường như vẻ bề ngoài đâu, thật ra thì nội tâm của cô ấy rất mềm mại, sẽ một mình len lén khóc, cũng sẽ một mình yên lặng gặm nhấm nỗi đau, xin tổng giám đốc Hình giờ cao đánh khẽ, buông tha cho cô ấy!".

Hình Hạo Xuyên mặt không biến sắc chau mày nói: "Anh thế này là đang cầu xin tôi?".

"Chưa nói tới, đây là một yêu cầu chẳng lấy gì làm quá đáng, cô ấy chỉ là một cô gái nhỏ mới mười tám tuổi, tổng giám đốc Hình nếu đã chơi chán cũng nên buông tay thôi!". Trong con ngươi mỏng màu xanh dương xinh đẹp của Thương Thiên Kỳ đều ẩn chứa nỗi u sầu.

Nếu như anh gặp cô sớm hơn một bước, sao có thể để cho cô chịu nhiều đau thương như vậy? ! Rốt cuộc anh nên hận mình, hay là hận ông trời?

Khóe môi Hình Hạo Xuyên hơi nhếch lên, lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông đối diện: "Nếu như mà tôi nói, tôi còn chưa chơi đủ thì sao?".

Mặt Thương Thiên Kỳ lập tức đen lại, ngay sau đó lại dè xuống ngọn lửa không cam lòng, đáp: "Tổng giám đốc Hình không sợ Tiểu tiểu thư biết chuyện này sao? Khắp thành phố ai ai cũng biết Tiểu tiểu thư là tình yêu duy nhất của anh".

"Anh muốn dùng cái này để uy hiếp tôi?", sắc mặt của Hình Hạo Xuyên cũng biến đổi.

"Đây không phải là uy hiếp, mà chỉ có thể coi là hiệp nghị. Anh đã có được giai nhân của mình, bỏ qua cho Lưu Cảnh đối với anh mà nói chỉ là chuyện dễ dàng", Thương Thiên Kỳ trầm giọng nói.

Hình Hạo Xuyên dừng một chút, đẩy mắt đen nhánh càng thêm âm trầm, ngay sau đó mở miệng nói: "Tôi và người phụ nữ của tôi không cần anh nhúng tay vào."

"Anh!", Thương Thiên Kỳ giận dữ, anh đã bị năm chữ này "Người phụ nữ của tôi" kích thích thật sâu, nhưng lại không cách nào phản bác.

"Gửi lời thăm hỏi của tôi đến cha của anh!", Hình Hạo Xuyên rõ ràng không muốn tiếp tục đề tài này, lạnh lùng ném lại một câu, sau đó xoay người rời đi.

Mà Thương Thiên Kỳ đứng ở bên kia, nhìn theo bóng lưng Hình Hạo Xuyên rời đi, hai bàn tay nắm lại gắt gao, cơ hồ muốn bóp đứt xương cốt.

Anh mặc dù tài hoa hơn người, nhưng trên thương trường vẫn chỉ là một người mới học nghề, có thể coi là như thế, anh cũng biết trong câu nói kia của Hình Hạo Xuyên có ý tứ gì. Cơ nghiệp Hình thị không phải là thùng rỗng kêu to, rất nhiều Tập Đoàn lớn đều muốn cùng hợp tác với bọn họ, nhà họ Thương cũng không ngoại lệ. Hình Hạo Xuyên hẳn đang muốn mang nhà họ Thương ra để uy hiếp anh!

Lúc này, anh chợt thấy hối hận. Năm đó cha anh muốn anh học kinh doanh, nhưng vì nghệ thuật anh đã dứt khoát đối nghịch lại với cha mình, nhưng hiện tại anh lại chợt nghĩ nếu lúc đó anh không cãi lời ông, vậy thì hẳn bây giờ sẽ bị người ta quản chế như vậy sao?

Nghĩ đến đây, Thương Thiên Kỳ giờ quả đắm lên một quyền nặng nề đánh vào trên lan can sắt, làm cả lan can rung lên phát ra một tiếng ong ong. Chỗ mu bàn tay rớm máu, sau đó ngưng tụ thành một giọt rồi lại một giọt rơi xuống. . . . .

Từ bệnh viện ra ngoài, Hình Hạo Xuyên ưu nhã ngồi vào trong xe, ním môi, cầm điện thoại lên bấm một dãy số: "Lưu Thừa, mau điều tra cho tôi, phòng màn quảng cáo tuyên truyền đột rơi xuống tối ngày hôm qua đến cùng là có chuyện gì xảy ra."

Tại sao lại đúng lúc như vậy, cái phòng đó sớm không rơi, muộn không rơi, lại vừa rơi lúc Tô Lưu Cảnh đi qua, còn rơi đúng vào người cô nữa, chuyện này không phải có chút quá trùng hợp rồi chăng?

***** thỉnh thoảng làm tuyến phân cách *****

"Lưu Cảnh? Lưu Cảnh, cậu có nghe mình nói hay không?", Tống Dĩ Hình cầm dao thoăn thoắt gọt vot táo, thấy Tô Lưu Cảnh lại mất hồn rồi, liền nhắc nhở.

Tô Lưu Cảnh vội phục hồi tinh thần đáp lại: "Hà?"

Tống Dĩ Hình mím mím môi nói: "Lưu Cảnh, cậu đang nghĩ cái gì thế? Cả buổi tối lòng cũng không yên?"

Tô Lưu Cảnh chột dạ, trả lời qua loa: "Không có, không có gì", sao cô có thể nói cho Dĩ Hình, rằng cô đang một mực nghĩ tới hai lựa chọn mà Hình Hạo Xuyên đã đề xuất đây? Nếu đề cô ấy biết, sợ rằng sẽ xách theo con dao phay chạy qua đó giết người mất.

Tống Dĩ Hình lăm lăm tự nói: Cả quý cũng biết cậu có tâm sự có được hay không? Lại biết cô ấy không muốn nói vì có đạo lý của mình, nên cũng không ép hỏi.

"Dĩ Hình, cậu và Thẩm Minh Phong . . .", Tô Lưu Cảnh chợt nhớ tới chuyện nghe được đêm hôm đó, thận trọng hỏi.

Mặt Tống Dĩ Hình cực kỳ lúng túng, nhưng lại cố ra vẻ bàng quang nói: "Mình, mình và cái tên tiện nam đó làm sao có thể có cái gì?". Sau đó chột dạ đưa quả táo cơ hồ lột đã bỏ tất cả thịt chỉ còn dư lại hột đưa cho Tô Lưu Cảnh.

"Vậy anh ấy nói đùa bé là xảy ra chuyện gì? Dĩ Hình, đây không phải chuyện nhỏ đâu, nói cho mình biết đi!". Tô Lưu Cảnh sao có thể tin được, cô ấy rõ ràng đang nói láo, liền vội hỏi. Chuyện liên quan đến một sinh mệnh nhỏ, cũng không phải đơn giản là chuyện của hai người nữa rồi.

Tống Dĩ Hình hít vào thật sâu, cúi đầu lấy lại trầm tĩnh, sau đó mới ngẩng lên nói: "Cậu còn nhớ rõ cái đêm cậu bị bắt cóc không? Sau khi cậu bị bắt đi, mình đã đi tìm anh ta đầu rệu, kết quả. . . . Hai người đều say, không biết là người nào đã bỏ bọn mình vào cùng một gian phòng, cho nên. . . . . Tuần trước, mình đột nhiên phát hiện đi cả đã thật lâu chưa có tới thăm, có chút sợ, cho nên đi bệnh viện kiểm tra, thế nhưng lại phát hiện mình mang thai. Ghê tởm nhất chính là, bệnh viện kia lại do nhà họ Thẩm mở! Mẹ nó chứ, sau đó liền bị anh ta phát hiện ra chứ sao?"

Tống Dĩ Hình lại nhớ tới buổi sáng sớm khi hai bên nhìn thấy thân thể trần trụi của đối phương và bản thân trên giường lớn, cảnh tượng thật náo loạn, vừa nghĩ tới liền nhức đầu không ngừng.

Tô Luru Cảnh nghe thấy thế hít vào một hơi, say rượu, tình một đêm không tính là gì, nhưng lại có đứa bé, trời ơi, thế này gọi là chuyện gì chứ!

"Dĩ Hinh, cậu quyết định làm thế nào?", Tô Luru Cảnh cầm tay Tống Dĩ Hinh hỏi.

"Rất đơn giản, bỏ nó thôi!", Tống Dĩ Hinh cố làm ra vẻ không để ý nói, nhưng đầu ngón tay khẽ run lại tiết lộ nỗi lòng cô bây giờ.

"Đây chính là một sinh mệnh nhỏ đấy, cậu bỏ được sao?", Tô Luru Cảnh không đành lòng nói.

Nói đến đây, Tống Dĩ Hinh mới vừa rồi còn giả bộ không để ý lập tức bị vạch trần: "Mình không bỏ được, nhưng, cũng không muốn nó sinh ra mà không có cha . . ."

Đứa bé không có được lời chúc phúc, nhất định sẽ chịu rất nhiều khổ sở so với những đứa trẻ khác, thay vì khiến nó về sau gian nan, không bằng sớm một chút đưa nó rời đi. Nhưng, mẹ cô liên tâm, cục thịt nho nhỏ đang nằm trong bụng mình, làm sao có thể không đau lòng?

"Không phải Thẩm Minh Phong nói, anh ta sẽ phụ trách sao? Huống chi hai người đã được đính ước từ nhỏ", Tô Luru Cảnh khuyên giải nói.

"Nhưng anh ta không yêu mình!", Tống Dĩ Hinh kích động nói.

"Vậy còn cậu? Cậu thích anh ta sao?", thấy bạn thân kích động như thế, Tô Luru Cảnh lại hỏi.

Tống Dĩ Hinh chột khựng lại, sau đó giống như chứng minh bản thân không có gì liên lớn tiếng nói: "Dĩ nhiên, mình sao có thể yêu tên tiện nam đó được!"

"Cô nói ai là tiện nam?", cửa không biết từ lúc nào lại mở ra, sắc mặt Thẩm Minh Phong âm trầm đi tới nói.

"A! !!" Tống Dĩ Hinh không nghĩ tới anh ta lại xuất hiện vào đúng lúc này, vội vàng ra dấu hình chữ thập, nói: "Oan hồn không tan!"

Hôm nay thì ra là ngày mà cha mẹ hai nhà gặp mặt, thương lượng về chuyện rớt cuộc sẽ làm thế nào với đứa bé, không nghĩ tới cô dâu lại chạy mất. Thẩm Minh Phong tìm cô cả ngày, thế nhưng nhìn thấy cô cười đùa ở chỗ này, giận đến tái mặt, cắn răng nghiêng lợi cười nói: "Thân ái, ba mẹ còn có cả bác trai và bác gái vẫn còn đang chờ đấy, mau theo tôi đi về!"

Nói xong cũng không đợi cô cự tuyệt, trực tiếp kéo người nào đó đi ra ngoài.

"A ——! ! Luru Cảnh cứu mình! Mình không muốn có con mới cưới!", Tống Dĩ Hinh nỗ lực cầu cứu, nhưng Thẩm Minh Phong đã dùng sức khiêng cô lên trên vai, sau đó liền tạm biệt Tô Luru Cảnh, cứ như vậy thô lỗ vác cô dâu nhỏ của mình đi ra ngoài.

Tô Luru Cảnh thấy bọn họ cãi nhau không ngừng, không nhìn được cười rộ lên: nói không chừng, đây cũng là một loại duyên phận . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Trở lại nhà họ Hinh!

Mấy ngày nay vẫn một mực ở trong phòng bệnh, đây là phòng bệnh cao cấp mà Thương Thiên Kỳ đặc biệt bố trí cho cô, không để cho cô bị ai đó quấy rầy, mà trong ba ngày này, Tô Luru Cảnh vẫn còn đang đấu tranh tư tưởng, cô biết Hinh Hạo Xuyên hẳn không nói đùa. Anh nói được là làm được, chuyện mà anh muốn làm, ai cũng không thể nào ngăn trở.

Nhưng đối mặt với hai lựa chọn tàn nhẫn này, rốt cuộc cô nên làm cái gì?

"Tô tiểu thư, tôi có thể đi vào không?", Luru Thừa đứng ở trước cửa, lễ phép gõ lên cánh cửa ba cái hỏi.

Tô Luru Cảnh nhìn anh ta, trong lòng chợt nhảy lên một nhịp, đã tới rồi, tóm lại là có muốn trốn cũng không thoát, tay túm chặt lấy ga giường phía dưới, cô nhỏ giọng, nói: "Mời vào!"

"Tô tiểu thư, tổng giám đốc phái tôi tới hỏi sự lựa chọn của cô", Luru Thừa chậm rãi đi tới trước mặt cô, đẩy đẩy gọng kính theo thói quen, rồi nói.

Quả thực thế, Tô Luru Cảnh tuyệt vọng nhắm mắt lại: "Tôi . . . Tôi không thể buông tha phần công tác này". Càng không thể buông tha những người bạn tốt của mình, bởi vì ở trên thế giới này, trừ mấy người bọn họ ra, cô thật sự chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi.

"Tổng giám đốc nói anh ấy có thể nhường một bước, ban ngày cô vẫn có thể đi làm, nhưng buổi tối phải về nhà!". Luru Thừa mở miệng, trầm trầm nói.

"Về nhà?". Trở về nhà nào? Tô Luru Cảnh hỏi ngược lại.

Luru Thừa liền lên tiếng giải thích: "Trở về nhà họ Hinh!"

Tô Lư Cảnh cười khỏ, đáp: "Đó cũng không phải nhà của tôi". Mấy chữ kia dường như thấm nhuần tất cả khổ sở cùng bi ai. Đó chính là nhà Hinh Hạo Xuyên, là nhà của Tiểu Như Nghệ, nhưng không thể nào là nhà của cô được, bởi vì, cho tới bây giờ cô cũng chỉ là khách qua đường.

Nhắm mắt lại, Tô Lư Cảnh trầm ngâm thật lâu, thật lâu, giống như đã tiêu hao hết tất cả hơi sức, cuối cùng mới chậm rãi, gian nan gật đầu: "Được, tôi đồng ý."

Cứ như vậy đi, cứ như vậy đi, chỉ cần lại chịu đựng bảy tháng, bảy tháng sau chấm dứt khổ ước, giao dịch gì, tình cảm gì, tất cả đều kết thúc, bảy tháng sau, anh đi đường cái quan của anh tôi đi cầu độc mộc của tôi, không qì liên quan đến ai nữa.

Hinh Hạo Xuyên, bảy tháng sau, tôi thề, sẽ triệt để quên anh!

"Chờ cô đường thương cho tốt, sau đó tổng giám đốc sẽ phái người tới đón. Hẹn gấp lại, Tô tiểu thư". Lư Thừa mấy mồm dập khuôn nói, cuối cùng cảm thấy dường như bản thân quá lạnh lùng, cho nên lại nói thêm một câu: "Chúc cô sớm bình phục!".

Cô gái này, quả thực làm cho người ta thấy thương cảm, tuy nhiên . . . . . cũng chỉ có thể trách số mạng quá trêu cợt người mà thôi.

***** thỉnh thoảng làm tuyến phân cách *****

Một tuần lễ sau.

Vết sẹo trên trán đã kết vảy, có màu nâu sẫm trông giống như con sâu dừ tợn đang bò trên trán, Nghiêm Hàn Dư nói đợi vết thương hoàn toàn khép miệng sẽ tiến hành thủ thuật là sẹo vì thế cũng không lưu lại dấu vết quá lớn. Tô Lư Cảnh không quan tâm mấy, gương mặt này, mỗi lần nhìn thấy sẽ khiến cô không tự chủ được mà nhớ tới Tiểu Như Nghệ.

Thậm chí có thời điểm cô còn sinh ra một ý niệm tà ác: cứ để nguyên vết sẹo như thế, từ đó có thể xóa hết tất cả những điểm liên quan đến Tiểu Như Nghệ, như vậy thì cô mới có thể chân chính trở về thành chính mình.

Nghĩ đến đây, Tô Lư Cảnh cũng tự cảm thấy bi ai cho bản thân của mình.

Cô nhìn đồng hồ, sắp đến mười giờ, thời gian Lư Thừa hẹn đến đón cũng tới gần.

Cô không báo cho Thương Thiên Kỳ hôm nay mình xuất viện, càng không cho anh đến thăm mình, bởi vì cô biết, buổi họp báo lần trước, đã khiến cho anh chịu không ít chỉ trích cùng gièm pha của giới truyền thông. Trong khoảng thời gian này, anh bận đến sát đầu bể trán, lỗi lầm do cô gây ra, càng không thể để cho anh phân tâm vì mình.

Đối với người đàn ông dịu dàng khiến cho cô có cảm giác phạm tội này, bản thân chỉ có thể yên lặng ở trong lòng nói một tiếng: Thật xin lỗi.

Quả nhiên, đúng mười giờ, chú Bình cùng với tài xế tới đón cô.

Chiếc xe ô tô màu đen kia, Tô Lư Cảnh nhớ, cũng chính là chiếc xe chở cô lần đầu tiên bước vào nhà họ Hinh, rõ ràng là cùng một chiếc xe, cùng một mục đích, tại sao lần này lại càng thêm khó chịu?

Bởi vì trái tim, đã thay đổi. . . . .

Cảnh sắc ngoài cửa sổ vùn vụt thoáng qua, ánh mặt trời sáng lạn xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh hiện lên quang ảnh lấp lánh, Tô Lư Cảnh nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn những cảnh vật quen thuộc đến chói mắt kia nữa.

Xe không biết đã dừng lại từ lúc nào, cho đến khi nghe thấy giọng nói bình thản của chú Bình vang lên bên tai: "Tô tiểu thư, đã đến."

Tô Lư Cảnh lúc này mới từ từ mở mắt, nhìn ngôi biệt thự hoa lệ mà quen thuộc trước mắt, may mắn không hề thay đổi. Đến bây giờ cô mới phát giác, dù cô mới rời đi hơn một tháng, nhưng dường như từng chi tiết đều giống như hôm qua khắc vào trong đầu thật sâu.

Nơi này. . . . . Đã từng ngưng tụ tất cả niềm vui mong manh mà Hinh Hạo Xuyên dành cho cô, nhưng nhiều hơn, cũng lại chính là nỗi bi thương bao la, bát ngát. Cho dù như thế, cô vẫn chưa từng quên bao giờ.

Lần trước, cô lấy thân phận tình nhân đi vào nơi này, còn lần này thì sao? Cô là gì?

Tô Lư Cảnh dùng sức đặt lên ngực, kim chế con tim nhảy lên không ngừng, liên tục truyền tới đau đớn, ai đến nói cho cô biết: đến tốt cùng nên đối mặt như thế nào, đối mặt với tòa biệt thự đồ sộ này như thế nào, nếu như đối mặt với người đàn ông kia, nếu như đối mặt với anh và người con gái ấy . . .

Hít vào một hơi thật sâu, Tô Lư Cảnh cố gắng áp chế bản thân, đầu ngón tay vẫn không ngừng run rẩy, bước ra cửa xe, đứng ở trước cổng lớn đã từng vô tình cách trở cô với bên ngoài.

"Ai ôi, Lư Cảnh, làm sao cháu lại quay về?", dì Lư mới vừa mua thức ăn trở lại, nhìn thấy Tô Lư Cảnh đã lâu không gặp, vội kinh ngạc hỏi.

Tô Lư Cảnh lúng túng cười cười, không biết trả lời như thế nào. Cô nên nói như thế nào, nói bản thân lại một lần nữa vì tiền, vì khổ ước mà chạy về đây sao?

"Tô tiểu thư, mời vào!", chú Bình khom người xuống, mặt không biểu tình nói.

Đi vào trong tòa nhà tráng lệ, dọc theo đường đi, chào đón cô là ánh mắt kinh ngạc của đám người hầu, cùng với những tiếng nghị luận nhỏ giọng nghị kỵ. Tô Lư Cảnh cẩn mật kệt những ánh mắt nóng bỏng kia, đi theo chú Bình bước vào phòng khách.

"Tô tiểu thư, tiên sinh đã giao phó, cô ở lại phòng này!", chú Bình cẩn thận tỉ mỉ trình bày.

"Vâng. . .", Tô Lư Cảnh thấp thỏm lên tiếng. Mặc dù trong lòng vẫn cảnh báo mình, chỉ bảy tháng thôi, chỉ có 210 ngày mà thôi, chớp mắt một là đã trôi qua rồi. Nhưng khi cô bước vào nơi này, từ bước đầu tiên thì đã bắt đầu hối hận. Bởi vì từng cọng cây ngọn cỏ nơi này, mỗi người ai ai cũng đều đã chứng kiến quá khứ chật vật không chịu nổi kia của cô. Cơ hồ lập tức muốn bỏ chạy trốn chết. Đây chẳng khác nào hình phạt tàn khốc nhất trong địa ngục trần gian này, từng chút từng chút đánh lên trên người cô, để cho cô ngay cả một giây cũng cảm thấy khó khăn.

"Lư Cảnh? Sao cô lại tới đây?". Chợt, một âm thanh dịu dàng nhẹ nhàng chậm rãi vang lên ở trên bậc thang.

Tô Lư Cảnh ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là Tiểu Như Nghi trong bộ váy dài màu trắng, lòng lập tức đại loạn, hốt hoảng ấp úng: "Tôi. . . Tôi. . ."

Làm thế nào đây? Cô phải làm thế nào? Nên đáp lại cô ấy như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 31: Trở lại nhà họ Hình!

"Tôi. . . Tôi. . ."

Tô Lư Cảnh ấp úng, không biết nên trả lời như thế nào .

Ở trước mặt Tiểu Như Nghi, sự tồn tại của cô chẳng khác nào một tiểu Tam không thể lộ ra ngoài ánh sáng, rồi lại cố tình dâng mình tới cửa để tìm nhục nhã.

Tiểu Như Nghi hỏi thật sự không sai: Tại sao cô tới đây? Nơi này không hoan nghênh cô đến, đây là chỗ thuộc về người khác, hoàn toàn không có lý do cho cô tồn tại?

Cô thật sự không nên tới đây!

Tô Lư Cảnh nắm tay lại thật chặt, khó khăn nặn ra từng chữ từng chữ: "Tôi tới đây. . . Làm người giúp việc!"

"Người giúp việc?", Tiểu Như Nghi chậm rãi đi xuống cầu thang, đôi mày xinh đẹp khẽ cau lại, dường như cũng không tin tưởng vào lời giải thích này.

Tô Lư Cảnh cúi đầu, cẩn mật không nói. Bởi vì trừ lý do này ra, cô không nghĩ ra bất kỳ lý do nào để xuất hiện tại nơi này.

Đúng vào lúc này, Tiểu Như Nghi chợt nhìn thấy Hình Hạo Xuyên đột nhiên xuất hiện ở cửa, chợt gọi: "Hình, anh về rồi, chuyện gì thế này? Sao Lư Cảnh lại muốn tới đây làm nữ giúp việc, đùa sao chứ?"

Trên mặt tuy mỉm cười, nhưng trong lòng lại không khỏi căng thẳng.

Gần đây việc công ty rất bận, cho nên buổi trưa bình thường phải gần mười hai giờ Hình mới có thể tan việc trở về ăn cơm với cô, nhưng hôm nay thế nhưng anh lại về sớm hơn những một tiếng. Chẳng lẽ, là bởi vì Tô Lư Cảnh đến?

Cô gái này, rõ ràng đã đồng ý với mình không xuất hiện ở trước mặt của Hình nữa, bây giờ lại muốn tới đây làm nữ giúp việc, rốt cuộc là có rắp tâm gì? ! Chẳng lẽ cô ta đã xem thường Tô Lư Cảnh rồi sao?

Hình Hạo Xuyên ưu nhã cởi áo khoác giao cho nữ giúp việc, sau đó lạnh lùng liếc Tô Lư Cảnh đang lo lắng không yên, đáp: "Nếu cô ấy nguyện ý làm người giúp việc, vậy thì cứ thành toàn cho cô ấy thôi!"

Quả nhiên đồng ý tới đây? Vì không muốn rời khỏi Thương Thiên Kỳ, liền chấp nhận làm nữ giúp việc, trong lòng cô, tên Thương Thiên Kỳ đó quan trọng đến mức độ này sao? Ngày đó ở trong phòng bệnh còn che chắn thay anh ta, đáng chết! Cô gái này quả thật rất giỏi, vô cùng giỏi!

Tô Lư Cảnh không ngờ Hình Hạo Xuyên lại đột ngột trở về, vô cùng kinh ngạc, nhưng khi nghe được những lời kia của anh chợt muốn cầm đầu ngã vào trong nước.

Hình Hạo Xuyên nhìn biểu tình ngạc nhiên mở to hai mắt của cô, càng thêm tức giận, nếu cô đã lựa chọn Thương Thiên Kỳ, thì cần gì phải làm ra vẻ uất ức như vậy. Ngọn lửa vừa bùng cháy lên trong lòng, khiến cho anh bỏ qua sự thương tiếc trước đó, bỏ qua cả thương thế của cô vẫn còn chưa khép lại,

độc ác nhìn cô, trầm giọng nói: "Cô đã lựa chọn làm người giúp việc, hẳn là sức khỏe đã bình phục, vậy thì từ hôm nay trở đi, cô liền phụ trách nhiệm vụ chăm sóc Nhượng Nhượng".

Nghe được câu này, lòng của Tô Lưu Cảnh càng thêm lao đảo, chìm vào đáy cốc, dưới chân mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã nhào: Để cho cô tận mắt nhìn hai người bọn họ thân mật yêu thương còn chưa tính, anh. . . . . Thế nhưng còn muốn cô làm bảo mẫu của Tiểu Như Nghiê, anh đến tột cùng tàn nhẫn đến mức độ nào?

"Hình, như vậy thật không nên". Tiểu Như Nghiê không đành lòng kéo tay Hình Hạo Xuyên, khuyên: "Vết thương còn chưa lành, sao có thể để cô ấy chăm sóc em được?". Khi nói những lời này về mặt cô ta dịu dàng vô cùng, nhưng trong lòng lại đang âm thầm tính toán, bước kế tiếp nên làm cái gì. Mặc kệ như thế nào, nhất định không thể để cho Tô Lưu Cảnh ở lại đây được!

Hình Hạo Xuyên kéo thân hình gầy yếu của Tiểu Như Nghiê vào trong ngực, khẽ hôn lên trán cô ta một cái, dường như đang cố ý trình diễn thân mật cho người nào đó nhìn vậy. Sau đó quả quyết lên tiếng: "Hừ, đây là lựa chọn của cô ta, chuyện này không liên quan đến em. Ở đây, cô ta cũng chỉ là một nữ giúp việc bình thường mà thôi, em không cần phải vì thế mà đau lòng".

Ánh mắt cũng không tự giác liếc qua trắng bệch gương mặt của Tô Lưu Cảnh. Đáng chết, cô cũng không biết tự chăm sóc mình sao? Đám người ở bệnh viện kia làm ăn thế nào không biết? Sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy?

Lúc này Tô Lưu Cảnh đang từ từ nhắm mắt lại, hồi tưởng lại lời anh vừa mới nói: Tốt. . . . . Thật tốt quá! Thì ra cô chỉ là một người giúp việc bình thường mà thôi, thì ra là cô bây giờ, nhiều nhất cũng chỉ là nữ giúp việc. . . Ha ha, cũng chỉ là một nữ giúp việc. . . .

Khỏe miệng từ từ nâng lên, nhàn nhạt cười tự giễu, cô đã ra một quyết định gì thế này, thì ra những chuyện diễn ra trong bốn tháng ngắn ngủi, anh đã hoàn toàn quên, ngay cả chút thương tiếc cũng chưa từng để lại cho cô.

Cô vì cái gì mà đau lòng như thế chứ? Rốt cuộc là vì cái gì?

"Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn tôi làm gì nữa không? Nếu như không có, tôi xin phép lui xuống trước". Tô Lưu Cảnh nhú mày, cúi người xuống cung kính nói.

Cô không đợi nổi nữa, cũng không hít thở trong không khí ngột ngạt này. Nói cô mềm yếu cũng được, nói cô nhát gan cũng được, ít nhất hiện tại, cô thật sự chịu không nổi nữa. Ba người mặt đối mặt chung đụng như vậy, lại tận mắt nhìn thấy bọn họ thân mật ở chung một chỗ, để cho cô phải chứng kiến sự ngạo mạn của người đàn ông kia, quả chẳng khác nào một hình phạt không có lối thoát.

Nhìn sắc mặt cô trắng bệch, thân hình gầy yếu khẽ run run, tựa như tang cây trơ trọi chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng sẽ lung lay muốn đổ. Mặc dù có tức giận thế nào đi nữa thì anh cũng không tài nào phát tiết ra ngoài, thứ gì đó tương tự với thương yêu trào ra, để cho anh cảm thấy cực kỳ phiền muộn.

Thấy Hình Hạo Xuyên không phản đối, Tô Lưu Cảnh khổ sở nói: "Thật xin lỗi, tiên sinh, Tiểu tiểu thư, tôi xin phép. . lui xuống trước". Sau đó vài món đồ ít ỏi của mình, cố gắng giữ thẳng lưng, từng bước từng bước đi trở về phòng của mình.

Rốt cuộc cũng tới cửa, hơi sức toàn thân dường như cạn kiệt trong nháy mắt, hai chân vô lực trượt xuống, cả người như một món đồ chơi quên lên dây cót, vô lực mà run rẩy ngồi trên đất.

Đây mới chỉ là ngày thứ nhất, mới là lần đầu tiên, cô đã sắp chịu không nổi nữa rồi, vậy còn 209 ngày kế tiếp, cô nên làm thế nào với trái tim chết lặng của mình, có thể thờ ơ lạnh nhạt nhìn bọn họ tình ý dạt dào đây?

Không phải người ta nói, đau đến tận cùng cũng sẽ không cảm thấy đau đớn nữa sao? Nhưng tại sao, nơi trái tim kia, vẫn còn căng như dây đàn, vừa kéo đã thấy đau đây? Chẳng lẽ đau đớn còn chưa đạt tới cực hạn hay sao? Đến tột cô cũng còn phải chịu đựng khổ sở như thế nào chứ?

Tại sao, tại sao trong cơ thể con người ta không có cái nút không chế, một khi không muốn yêu, liền lập tức ấn vào đó, tắt cái nút này đi, như vậy hiện tại có lẽ cô sẽ thoải mái hơn rất nhiều, . . .

Điện thoại đột nhiên vang lên, Tô Lưu Cảnh vội không chế nổi lòng đang dậy sóng, lấy điện thoại ra bắt máy.

Tô Lưu Cảnh vừa nhận điện thoại, ở đầu bên kia Thương Thiên Kỳ cũng thở phào một hơi, lo lắng hỏi: "Lưu Cảnh, làm sao em lại một mình xuất viện?"

Tô Lưu Cảnh vừa nghe là Thương Thiên Kỳ, vội cố gắng khiến đề cho giọng nói của mình trở nên vui vẻ một chút, đáp: "Em không sao, bệnh viện quá buồn tẻ, cho nên mới muốn xuất viện sớm một chút, bác sĩ cũng nói thương thế của em đã tốt hơn nhiều, chỉ cần uống thuốc mấy lần nữa là được rồi."

Thương Thiên Kỳ lúc này mới yên tâm nói: "Vậy em nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa, chờ bình phục hoàn toàn thì hãy đến làm việc, khi nào anh đỡ bận sẽ đến thăm em"

"Không cần đâu!", Tô Lưu Cảnh vội vã cự tuyệt: "Em sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, anh còn rất nhiều việc phải làm, không cần vì em mà chậm trễ công tác!"

Tô Lưu Cảnh cuống quýt tìm lý do, không thể, cô không thể cho anh biết mình bây giờ đang ở nhà họ Hình làm nữ giúp việc, nếu không, sẽ gây ra sóng gió lớn hơn.

Đầu kia Thương Thiên Kỳ vẫn không yên lòng sau khi căn dặn cô chăm sóc mình thật tốt, mới tắt điện thoại. Tô Lưu Cảnh ôm lấy hai đầu gối yên lặng

ngồi đó, nhắm hai mắt lại: Anh Thương, xin anh đừng đối tốt với em như vậy, bởi vì em . . . . Là một cô gái xấu xa, hoàn toàn không xứng với một người tốt như anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 32: Tiên sinh, chào buổi sáng!

Sức khỏe vẫn còn chưa bình phục hẳn, Tô Lưu Cảnh ngồi ở trong góc, bắt tri bắt giác chìm vào giấc ngủ, khi tỉnh lại đột nhiên phát hiện bản thân đang nằm ở trên giường, trên người còn đắp một tấm chăn mỏng.

Tô Lưu Cảnh ngồi dậy, đầu óc trống rỗng, vô cùng thắc mắc: là ai đã bế cô lên giường?

Hình Hạo Xuyên?

Ngay sau đó, cô lại tự giễu cười cười: hẳn là cô lại đang nằm mơ giữa ban ngày rồi.

"Lưu Cảnh, cô tỉnh chưa?", Tiểu Như Nghe nhẹ nhàng đẩy cửa ra, mỉm cười nói.

Tô Lưu Cảnh thấy cô ta đi vào, vội vàng đứng dậy xuống giường, chào: "Tiểu tiểu thư."

Tiểu Như Nghe dịu dàng cầm tay của cô, kéo cô trở về bên giường nói: "Thương thể của cô còn chưa khỏe, cứ nằm đi. Tôi đã nói xem cô như chị em trong nhà rồi, sao còn gọi Tiểu tiểu thư chứ?"

Tô Lưu Cảnh lúng túng cúi đầu, cảm giác như tiểu Tam đang bị lột trần, đối mặt với vợ cả, trở nên lúng túng run rẩy, khiến cô cảm thấy không đất dung thân, hướng chỉ, Tiểu Như Nghe lại là một người rất dịu dàng.

Tiểu Như Nghe thân nhiên nói tiếp: "Lần trước, cô đã đồng ý với tôi không xuất hiện ở trước mặt của Hình nữa, còn nhớ không?". Trong lời nói thấp thoáng có ý chất vấn.

Tô Lưu Cảnh cứng đờ người, nhất thời không phản bác được: "Tôi. . . . ." Lần trước thật sự cô đã đồng ý với cô ấy, nhưng là bây giờ, cô lại nuốt lời rồi.

Tiểu Như Nghe âm thầm quan sát nét mặt của cô, sau đó đổi giọng, chuyển sang trấn an: "Lưu Cảnh, tôi không có ý trách cô, chỉ muốn hỏi thăm một chút nếu như cô có phiền toái gì thì cứ nói cho tôi biết, tôi có thể giúp cô giải quyết". Lời ăn tiếng nói nhất mực dịu dàng tựa như chị gái nhà hàng xóm vậy.

Giọng điệu này khiến Tô Lưu Cảnh càng thêm áy náy, cô cắn môi dưới, gian nan nói: "Thật xin lỗi. . . . ."

"Nếu cô đã có lời khó nói vậy thì tôi cũng không gặng hỏi thêm nữa, nhớ chăm sóc bản thân thật tốt?". Tiểu Như Nghe nhu hòa nói tiếp: "Cô đói bụng không, tôi bảo người mang chút đồ ăn đến đây nhé!".

Cô ta biết rõ nên làm như thế nào để đã động đến lòng của những cô gái ngây thơ, chỉ cần vị tha bao dung một chút liền có thể làm cho Tô Lưu Cảnh áy náy tự trách, mà thứ cô ta muốn chính là hiệu quả này.

Quả nhiên, Tô Lưu Cảnh cảm kích nói: "Cám ơn cô, Tiểu tiểu thư. . . . ."

Tiểu Như Nghe vỗ vỗ tay của cô an ủi, sau đó xoay người đóng cửa lại rồi đi. Đồng thời trong lúc đóng cửa lại đã khéo léo giấu ánh sáng lạnh lẽo đang kúc lên trong mắt của mình.

Với biểu tình này của Tô Lưu Cảnh có lẽ việc trở lại nhà họ Hình dường như không phải cố ý, vậy càng nói rõ sự đề ý của Hình với cô đã đạt đến trình độ phải đề phòng rồi. Hình là của tôi, bởi vì anh ấy nên tôi mới có ý chí sống tiếp, Tô Lưu Cảnh, mặc kệ cô có cố ý hay không, thì cũng không thể trách tôi!

***** thỉnh thoảng làm tuyến phân cách mẹ ghê *****

Sáng ngày hôm sau.

Thím Bình tự mình gõ cửa, mang một bộ đồng phục dành cho nữ giúp việc đến đưa cho cô.

Sau đó mặt không biểu tình dặn dò: "Từ hôm nay trở đi, cô chỉ cần đặc biệt chăm sóc Tiểu tiểu thư, hiện tại tiên sinh đã dậy rồi, cô mau chuẩn bị đi".

Tô Lưu Cảnh cầm bộ đồng phục trong tay, cắn môi nhẹ nhàng gật đầu: "Dạ, thím Bình!". Bắt đầu, từ giờ trở đi, cô chỉ là một nữ giúp việc không hơn.

Bê bữa sáng mới vừa làm xong, Tô Lưu Cảnh cứng đờ đứng ở trước cánh cửa, hàm răng bắt tri bắt giác cắn chặt môi dưới, dường như không hề cảm thấy đau đớn chút nào.

Cô nỗ lực cảnh báo bản thân: Tô Lưu Cảnh, đây chỉ là một công việc bình thường, tựa như công tác trước kia cũng thế, trừ quan hệ lần đó ra thì cái gì cũng không có. Kỳ hạn cũng chỉ có bảy tháng, rất nhanh sẽ trôi qua thôi, không cần nghĩ quá nhiều, rất tốt, cứ như vậy.

Tô Lưu Cảnh âm thầm tự nhủ, sau đó thở ra một hơi, đưa tay lên gõ vào cánh cửa vừa quen thuộc mà lại xa lạ.

"Vào đi!", giọng nói trầm trầm xuyên thấu qua cánh cửa truyền đến.

Nghe thấy giọng nói kia, Tô Lưu Cảnh hơi khựng lại, quả nhiên, là Hình Hạo Xuyên! Biết rất rõ anh nhất định sẽ ở trong phòng của Tiểu Như Nghiê, làm thế nào mà vừa nghe được âm thanh này trái tim đã hung hăng run lên một cái?

Bên trong sẽ là cảnh tượng như thế nào? Là hai người bọn họ ân ái ôm nhau cùng ngủ chung, là đang thân mật hôn chào buổi sáng, hay còn gì khác nữa?

Thật lâu trước kia không phải cô đã xác định rồi sao? Tựa như Sofia lần trước, đường đường một tổng giám đốc Hình thị chưa bao giờ thiếu phụ nữ, huống chi là người mà anh dành tình cảm chân thành?

Tô Lưu Cảnh, trấn định lên, cứ xem như họ chỉ là người xa lạ. Tô Lưu Cảnh cố gắng bình phục tâm tình, sau đó đưa tay mở cửa, cúi đầu gian nan mở miệng nói: "Tiên sinh. . . chào buổi sáng. Tiểu tiểu thư. . . chào buổi sáng". Cúi đầu thật thấp, chỉ sợ hình ảnh âm áp ân ái kia hung hăng đã thương mắt của mình.

Cửa mở ra, bên trong lại không giống như trong tưởng tượng của cô, Hình Hạo Xuyên đã rời giường, đang đứng trước gương sửa lại cổ áo, mà Tiểu Như Nghiê tựa hồ vẫn còn đang ngủ, bóng dáng nho nhỏ nằm trong chăn, vô cùng đáng yêu. Cảnh tượng như vậy, thật âm áp, tựa như đôi vợ chồng hòa thuận dưới một mái nhà, lòng của Tô Lưu Cảnh vì thế cũng nứt toác ra thêm một chút.

Nhìn thấy Tô Lưu Cảnh cúi đầu đi vào, cung kính giống như tất cả các nữ giúp việc khác, cung kính đến mức khiến cho anh đột nhiên cảm thấy rất chướng mắt: "Đây chính là thái độ chào buổi sáng sao? Ngẩng đầu lên!".

Tô Lưu Cảnh hơi chậm lại, cắn môi chậm rãi ngẩng đầu lên nói: "Xin lỗi, tiên sinh."

Lại là giọng nói cung kính thật giống như không có một chút quan hệ nào! Hình Hạo Xuyên càng nghe càng cảm thấy không lọt tai, đáng chết, cô gái này nhìn thấy anh ở trong phòng của Nhựợc Nhựợc, mà mặt vẫn không biến sắc sao? Là thủ đoạn trở nên cao minh rồi, hay căn bản là cô không quan tâm? Rất tốt, rất tốt!

Một ngọn lửa vô danh cứ thế bùng lên, Hình Hạo Xuyên cau mày, nhỏ giọng nói: "Tới đây, thất cả vạt cho tôi!"

Tô Lưu Cảnh ngẩn người, theo bản năng nhìn về phía Tiểu Như Nghiê ở trên giường.

Bị thái độ ngạp ngừng này của cô chọc giận, Hình Hạo Xuyên thật không vui nói: "Thất cả vạt giúp ông chủ mà lại không làm được, vậy nữ giúp việc như cô cũng quá không đủ tư cách rồi!"

Tô Lưu Cảnh bầm bầm lòng bàn tay, cắn môi, chậm rãi đi tới trước mặt Hình Hạo Xuyên, cúi đầu thất cả vạt cho anh.

Nhìn cô cúi đầu đứng ở trước ti mi thất cả vạt cho mình, hàng mi thật dài hơi run rẩy, giống như hai cánh bướm chớp chớp, còn cả hai cánh môi hồng nhuận, hơi mím lại, bên dưới là một mảnh rục rờ kiều diễm.

Hình Hạo Xuyên đột nhiên cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô.

Mà cảm giác này bất chợt làm anh chợt dạ. Không phải Nhựợc Nhựợc vẫn còn ở bên cạnh sao? Tại sao anh có thể mất khống chế như vậy ?

Hình Hạo Xuyên đẩy Tô Lưu Cảnh ra theo bản năng, để phòng ngừa việc xảy ra tình huống sắp mất khống chế, cố ý thô bạo nói: "Được rồi! Chuyện như vậy mà cũng không làm được, đi ra đi!"

Tô Lưu Cảnh đột nhiên bị đẩy ra, không hề chuẩn bị, dưới chân khê hắng một cái, cứ như vậy bị đẩy ngã trên mặt đất, thân thể nặng nề ngã xuống, cùi chỏ bị chà xát, đau đến mức không kìm được khê hô một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 33: Ưc hiếp.

Tô Lư Cảnh nặng nề ngã xuống đất, cùi chỏ đau rát, không nhìn cũng biết chỗ kia thế nào cũng bị trầy xước, nhưng cái này cũng không coi là gì, càng làm cho cô khổ sở hơn chính là, Hình Hạo Xuyên thế nhưng lại nhấn tâm đẩy cô ra, bởi vì đang ở trước mặt Tiểu Như Nghê, cho nên liền xua đuổi cô như rác sao?

Vậy anh cưỡng ép cô trở lại để làm gì? Hay là làm nhục cô thật sự thú vị như vậy sao?

"Cô. . . . ." Hình Hạo Xuyên thật không ngờ vừa mới nhẹ nhàng đẩy một cái, mà cô đã ngã lăn ra, muốn kéo cô dậy, nhưng rồi lại không nhún nhường được.

Trên giường, Tiểu Như Nghê chợt khẽ kêu lên, vẻ mặt khổ sở giãy dụa: "Hình. . . . . Hình. . . . ."

Hình Hạo Xuyên thấy Tiểu Như Nghê gọi mình, vội vàng tiến lên an ủi: "Sao vậy, Nhược Nhược? Không thoải mái sao? Hay là gặp ác mộng?". Quan tâm như vậy, che chở như vậy, quả thật xem như trân bảo nâng ở lòng bàn tay, vô cùng chói mắt.

Tiểu Như Nghê đầu đầy mồ hôi tựa vào trong ngực Hình Hạo Xuyên, khuôn mặt sợ hãi, nhũn mảy lại, trong mắt nhẹ nhàng gọn sóng, quả thật vừa thấy đã thương, ngôn ngữ hỗn loạn nói: "Hình, mới vừa rồi em nằm mơ thấy, em lại bị bệnh nằm ở trong phòng cấp cứu, thật khó chịu, chỉ có một mình em, anh nói anh quan tâm đến em nữa. . . . ."

Hình Hạo Xuyên đau lòng ôm cô vào lòng, trấn an nói: "Không việc gì, không việc gì, bệnh của em đã tốt lắm rồi, lại nói anh làm sao có thể rời khỏi em được? Chúng ta đã nói rồi không phải sao? Bên nhau cả đời, hửm?".

Tiểu Như Nghê là chẳng chực khóc túm lấy tay Hình Hạo Xuyên thật chặt, chỉ sợ chớp mắt một cái anh liền biến mất, cầu khẩn nói: "Hình. . . . . Đừng rời khỏi em. . . . ."

Biết Nhược Nhược kể từ khi trải qua cơn bệnh nặng kia thường lo được lo mất như vậy, Hình Hạo Xuyên vô cùng đau lòng, dịu dàng hôn nhẹ lên mặt cô, nói: "Được, anh sẽ không rời đi, nhất định không đi đâu cả!".

Một đôi tình nhân thân mật như vậy, tựa như một thế giới nhỏ hoàn chỉnh, ngoài bọn họ ra, không có bất kỳ ai khác, bất luận kẻ nào cũng không thể nhúng tay vào trong đó được.

Tô Lư Cảnh ngăn người ở một bên, trái tim giống như có hàng vạn cây kim đồng loạt đâm vào, thùng lỗ chỗ.

"Tiên sinh, tôi xin xuống trước!", Tô Lư Cảnh cắn môi dưới gắt gao kèm chế hóc mắt chua xót, cơ hồ muốn phá tan đôi môi, ôm cùi chỏ bị thương gian nan đứng dậy, sau đó cúi đầu bước nhanh đi ra ngoài.

Cô phải đi, nếu không rời đi lúc này, cô thật không biết mình có thể bị điên mất.

Hình Hạo Xuyên thấy cô rời đi dường như muốn nói gì đó, lại bị Tiểu Như Nghê kéo lại, khó chịu rúc vào trong ngực.

Lúc ngẩng đầu lên, Tô Lư Cảnh đã rời đi rồi. Nằm ở trong ngực Hình Hạo Xuyên, trong mắt đẹp chất chứa đầy khổ sở của Tiểu Như Nghê, càng ngày càng lạnh, càng ngày càng lạnh. . . . .

Tô Lư Cảnh che khuỷu tay bị thương, thất hồn lạc phách đi xuống lầu, chỉ cảm thấy nỗi đau đớn dâng tràn khó có thể ức chế, không hề để ý đến chỗ cùi chỏ bị rách rom rớm máu.

Di Lư đi ngang qua, thấy cô đang ngăn ngó đến mắt hờn, lại thấy khuỷu tay trắng xát nhuộm máu, chán kinh muốn vứt bỏ hết mọi thứ trong tay, kêu lên: "Ai ôi! Lư Cảnh a, thế nào lại bị thương?"

Lúc này Tô Lư Cảnh mới phản ứng được, nhìn xuống khuỷu tay còn đang chảy máu không ngừng, chậm lút "A" một tiếng, thì ra chỗ bị thương cũng không phải là trái tim, mà là nơi này. Cũng may, thật hoàn hảo.

Di Lư thấy cô ngăn ngó, vội kéo qua, nóng nảy nói: "Cái đứa bé này, sao lại không biết chăm sóc bản thân như vậy?, để thím xử lý một chút. Ai ôi, làn da xinh đẹp như thế này, sao cứ bị thương hết chỗ này đến chỗ khác thế, cũng không biết đau lòng sao!".

Đau lòng? Ai tới đau lòng? Tô Lư Cảnh yếu đuối cười cười, nếu không có ai đau lòng, thì bản thân cô có đau lòng thế nào chẳng nữa cũng có ích lợi gì? Nơi trái tim đó đã sớm không còn cảm giác đau nữa rồi.

Bị Di Lư lôi kéo đi vào nơi ở dành cho người làm, lơ đãng lướt qua mấy nữ giúp việc trẻ tuổi xinh đẹp.

Trong nháy mắt lướt qua đó, liền nghe được bọn họ không chút kiêng kỵ cười nói với nhau.

Một nữ giúp việc gương mặt thông minh một mặt liếc qua Tô Lư Cảnh, một mặt lôi kéo đám chị em của mình, lớn tiếng nói: "Tiểu tiểu thư là người tốt vô cùng, năm đó tiên sinh bị thương nặng như vậy, thiếu chút nữa đã chết, chính cô ấy đã mạo hiểm không để đến an nguy tính mạng cứu tiên sinh trở lại. Sau khi cứu được người lại mai danh ẩn tích rồi đi, phải đến tận hai năm sau tiên sinh tìm được cô ấy, từ đó hai người mới quen biết nhau. Tiểu tiểu thư quả thực là tiên nữ giáng trần, đáng đáp lại xinh đẹp thanh thoát, tâm địa lại tốt, đối đãi với người khác thì lại không cần phải nói!".

Người kia dừng lại một lát lại ra điều chế giễu nói tiếp: "Không giống như một vài người, cứ đeo bám theo tiên sinh, vì lợi ích tiền tài mà cố ý tiếp cận. Có thể vì tiền mà tình nguyện bán thân, đã thế còn trơ trên hơn nữa, rõ ràng đã bị tiên sinh đuổi ra ngoài, lại còn mặt dày mày dạn quay trở lại, không được làm tình nhân nữa liền chấp nhận ở lại làm người hầu. Người như vậy, so với những người giúp việc trong sạch như chúng ta không biết là ti tiện bao nhiêu lần, cô nói xem, có vài người sao có thể còn mặt mũi mà sống trên thế giới này chứ? Các cô nghĩ thử xem có buồn cười không?"

Mấy nữ giúp việc bên cạnh cũng phối hợp với tình hình mà cười rộ lên: "Ha ha, buồn cười, thật buồn cười! Người như vậy, nếu còn chút thể diện, dứt khoát rời đi thôi, thật là, ngay cả mặt mũi của cha mẹ cũng có thể vứt bỏ".

Hồ lạc bình dương bị khuyển khi(*), chính là đạo lý này, lúc còn được cưng chiều, bọn họ chỉ dám nói xấu sau lưng làm gì có ai dám to gan nói trước mặt cô như vậy. Hiện nay, địa vị ngang nhau, ai cũng có thể đá kích, chửi mắng.

*) Hồ lạc bình dương bị khuyển khi: câu đầy đủ phải là Rồng chơi sông cạn tôm dồn mặt. Hồ lạc đất bằng bị chó khi. Ý muốn nói đến nỗi bi ai của người bị thất thế.

Đây cũng là chuyện bình thường của cuộc sống, thực tế tàn khốc, trần trụi. Tô Lưu Cảnh rũ mắt, tự giễu nhếch miệng, trong lòng lại chất chứa bi thương.

Thím Lưu thật sự nghe không nổi nữa, chống tay chen vào, quay về phía mấy nữ giúp việc kia hung dữ mắng: "Mấy người xấu bụng các cô, cũng không soi gương xem bản thân mình bao nhiêu cân lượng, miệng nhân rồi quá muốn ăn đánh có phải không?"

Mấy người kia làm sao chịu ngồi yên, vừa thấy có người động đến mình, vội vàng lên dây cót từa như gà chọi sừng cò lên: "Mắc mớ gì tới bà? Chồng chết, lại nhiều tuổi còn nương nhờ nhà họ Hình, nếu không phải tiên sinh thấy bà đáng thương, sớm đã bị cầm lông gà làm lệnh tiễn đuổi đi rồi!".

"Các cô!", đi Lưu tức giận đến tái mặt, thiếu chút nữa còn không thở được.

Tô Lưu Cảnh gấp rút đi lên muốn đỡ đi Lưu, nhưng mấy người kia lại động tay động chân, muốn che chở cho bà lại không cẩn thận bị họ dùng sức đẩy một cái, gáy bị đập mạnh vào cây cột phía sau lưng.

Trước mặt bỗng tối sầm, lập tức muốn ngất đi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 34: Không cần kiên cường!

Cái gáy nặng nề đập vào cây cột sau lưng, Tô Lưu Cảnh chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, mềm oặt trượt xuống, đầu quay mòng mòng, muốn ngất.

"Lưu Cảnh!", đi Lưu thấy Tô Lưu Cảnh bị đập đầu, vội tới đỡ cô lên.

Đám nữ giúp việc thấy thế liền thở hắt vì kinh ngạc, luống cuống, không biết nên làm cái gì.

Chợt, nghe thấy một tiếng khiển trách nghiêm nghị truyền đến: "Các người đang làm gì?!"

Mấy người kia sợ hãi giật thót tim, nhìn người vừa tới chợt dạ cúi đầu nói: "Nghiêm. . . . . Nghiêm tiên sinh. . . . .". Nghiêm Hàn Dư thường xuyên đến kiểm tra định kỳ cho Tiểu Như Nghê, cho nên đám người giúp việc trong nhà đều biết anh, đối với anh vẫn có vài phần kính trọng.

Nghiêm Hàn Dư cau mày, nghiêm mặt đi tới, đỡ Tô Lưu Cảnh dậy, nhanh chóng kiểm tra phần gáy của cô.

"Chúng tôi. . . Là cô ấy tự mình đụng vào, không liên quan gì đến chúng tôi cả!". Nữ giúp việc thông minh nhanh nhẹn lập tức lên tiếng phủ nhận, đẩy hết trách nhiệm.

Nghiêm Hàn Dư nhìn mấy người kia chối đẩy đẩy trách nhiệm, khuôn mặt bình thường vốn nho nhã cũng hiện ra mấy phần chán ghét: "Đến cùng là có chuyện gì xảy ra, mới vừa rồi tôi đã nhìn thấy rõ ràng, Tô tiểu thư thời gian trước đầu mới bị thương, nghỉ ngơi hơn một tuần lễ mới khôi phục được một chút, nếu như lần này bị thương mà lưu lại di chứng gì, các người có chịu trách nhiệm được không?"

Ans giận cảnh cáo, khiến cho đám nữ giúp việc hoảng sợ tái mặt, vội nói: "Thật xin lỗi, chúng tôi chỉ muốn đùa một chút thôi, không phải cố ý. . . . ."

Họ vốn chỉ muốn nhục nhã Tô Lưu Cảnh một chút thôi. Lòng con người vốn trời sinh đã không giống nhau, rõ ràng Tô Lưu Cảnh cùng với bọn họ đều là những người nghèo khổ thậm chí hoàn cảnh còn tệ hơn nhiều. Thế mà lại được ở bên cạnh tiên sinh, mặc dù trên mặt không dám biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại ghen tỵ vô cùng, hiện giờ thấy cô bị thất sủng, tất nhiên sẽ muốn đá kích, trả thù cho thỏa. Ruốc cuộc lại đều là những người nhát gan sợ phiền phức, không hề muốn làm lớn chuyện lên.

"Chuyện này, chờ sau khi kiểm tra xong, nếu có chuyện gì các người có muốn trốn cũng không thoát được liên quan!". Nghiêm Hàn Dư vừa kiểm tra vết

thương của Tô Lưu Cảnh, vừa tựa như cánh cáo nói.

Đám người hầu cúi đầu, lập tức ảo não chạy mất.

Di Lưu vội cảm kích nói: "Cám ơn cậu, bác sĩ Nghiêm".

Nghiêm Hàn Dư thấy sắc mặt của di Lưu cũng không tốt lắm, vì vậy liền lên tiếng: "Lưu Cảnh cứ giao cho cháu, đi đi nghỉ ngơi một chút đi."

Nghiêm Hàn Dư cẩn thận kiểm tra phần gáy của cô thấy không có vấn đề gì, nhưng vết thương trên trán vốn đã khép miệng vì va chạm mà lại nứt ra, máu đỏ chảy ra nhuộm đầy trên băng gạc trắng như tuyết. Đôi mày nhỏ nhắn khẽ chau lại, đến khi nhìn thấy vết thương trên khuỷu tay của cô thì nhíu lại càng sâu.

Cô gái này thế nào mà cả người đều bị thương? Cô như vậy khiến cho anh cảm thấy thực đau lòng.

Tô Lưu Cảnh ngất xỉu, thật lâu sau mới trở lại bình thường, nhìn thấy Nghiêm Hàn Dư, mới nhẹ giọng nói: "Anh Nghiêm, cảm ơn. . . em không sao. . ."

Nghiêm Hàn Dư đột nhiên nổi giận đùng đùng mắng: "Cái gì mà không sao? Em thử nhìn lại bản thân xem toàn thân có bao nhiêu vết thương!". Cô gái này sao có thể không quan tâm đến bản thân như vậy? Hay là dồn hết tâm trí suy nghĩ cho người khác rồi, nên căn bản quên mất mình?

Bị Nghiêm Hàn Dư giống như đang dạy dỗ đứa bé cứng đầu cứng cổ, mắt Tô Lưu Cảnh chợt cay cay, loại quan tâm đặc hữu tựa như người thân này, chẳng những không cảm thấy khổ sở, ngược lại càng thật sự hoài niệm, trước kia khi còn bé bị mắc lỗi, mẹ cô cũng là giọng điệu rõ ràng quan tâm nhưng lại cố ý trách cứ này.

Thấy vành mắt Tô Lưu Cảnh phấp phồng, Nghiêm Hàn Dư không đành lòng trách cô nữa, chỉ nói: "Tôi dẫn em đi thay băng, đây thực là bất đắc dĩ mà, có khi còn phải quay về bệnh viện kiểm tra tổng thể lại lần nữa". Nói xong liền muốn đưa tay bế cô lên.

Bất chợt bị bế lên, tư thế thân mật này, khiến Tô Lưu Cảnh hơi thẹn thùng, lại có chút sợ, vội nói: "Em, có thể tự mình đi được."

"Tôi là bác sĩ, em phải nghe lời!", Nghiêm Hàn Dư giả vờ tức giận nói, rất có uy thế của một người bác sĩ.

Tô Lưu Cảnh chỉ đành ngoan ngoãn nghe lời, hai tay vòng trên bờ vai anh, ổn định thân thể của mình.

Nghiêm Hàn Dư ôm Tô Lưu Cảnh gầy yếu ngay cả một sợi lông vũ cũng không bằng trong ngực, sải bước nhanh chóng đi về phía phòng của cô.

Đi qua phòng khách, vừa đúng lúc gặp được Hình Hạo Xuyên đang nắm tay Tiểu Như Nghiê đi xuống cầu thang.

Hai đôi mắt gặp nhau, đều kinh ngạc mất nửa giây, ngay sau đó là lúng túng, sau đó chính là tò mò suy đoán.

Tiểu Như Nghiê nhìn Nghiêm Hàn Dư thân mật ôm Tô Lưu Cảnh vào trong ngực, trên mặt không được tự nhiên lắm, sau đó liền quan tâm hỏi: "Anh Hàn Dư, đã đến rồi sao? Lưu Cảnh, cô làm sao vậy, sắc mặt sao lại khó coi như vậy?"

Hình Hạo Xuyên ở một bên quan sát hai người kia, sắc mặt vừa trắng vừa xanh, trong con ngươi đen nhánh đông kết một tầng hắc ám nặng nề, toàn thân tản ra bất mãn nồng đậm, giống như có đối thủ mới lại xông vào lãnh địa của mình.

Tô Lưu Cảnh dưới ánh mắt sẫm soi của ba người đặc biệt là Hình Hạo Xuyên, quả thật so với bị ánh mặt trời ban trưa thiêu đốt còn khó chịu hơn, rũ mắt xuống, khẽ run rẩy nói: "Tôi. . . . .", tay chân nhất thời cũng luống cuống theo.

Nghiêm Hàn Dư liếc Hình Hạo Xuyên một cái, ngay sau đó không hề để ý đến địch ý của anh, quay về phía Tiểu Như Nghiê mỉm cười đáp: "Vết thương của Lưu Cảnh cần phải băng bó lại, anh muốn thay băng cho cô ấy!", ngay sau đó quay đầu lạnh nhạt nói với người đàn ông nào đó: "Tổng giám đốc Hình, chắc chắn hoan nghênh tôi chứ?"

Chỉ một câu nói vu vơ bình thường nhưng lại nặng tựa ngàn cân.

Hình Hạo Xuyên kinh ngạc, liếc Tô Lưu Cảnh đang được Nghiêm Hàn Dư ôm trong ngực, nhìn hai cánh tay nhỏ bé của cô đặt ở trên vai người kia, ánh mắt nguy hiểm khẽ híp một cái, sau đó nắm tay Tiểu Như Nghiê đi lướt qua, chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu: "Xin cứ tự nhiên!".

Tô Lưu Cảnh đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của người nào đó, trong lòng không có tiền đồ run lên một cái, theo bản năng căn cứ đôi môi.

Nghiêm Hàn Dư nhỏ nhắn mỉm cười, cũng không thêm để ý, cúi đầu tặng cho Tô Lưu Cảnh một ánh mắt trấn an, sau đó bế cô lên lầu. Tiếp tục tỉ mỉ kiểm tra lại lần nữa, rồi thay thuốc, thay băng mới cho cô, sau đó lại nâng khuỷu tay của cô lên cẩn thận xử lý vết thương.

Thấy đáng về rõ ràng sự đau đớn nhưng lại liều mạng cắn răng ảm nhẫn của cô, Nghiêm Hàn Dư không nhịn được khuyên giải: "Em không cần phải kiên cường như vậy, biết không?"

Tô Lưu Cảnh sửng sốt? Không cần. . . . . Kiên cường sao? Từ tám tuổi trở đi cô vẫn luôn tự nói với bản thân phải thật kiên cường, nhưng hôm nay đột nhiên lại có người nói với cô rằng, không cần kiên cường như vậy nữa. Chỉ một câu nói ngắn ngủi, lại làm cho đầu ngón tay của cô nhịn không được run rẩy.

Những năm tháng này, cô vẫn một mình chịu đựng, bởi vì cô biết trù bản thân ra, không có ai có thể dựa vào, còn phải nuôi dưỡng một người em trai có đầu óc tối dạ cho nên cô cần phải kiên cường, bất luận như thế nào cũng phải sống, mà hôm nay lại có một người nói rằng: Cô không phải cần kiên cường như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 35: Nghiêm Hàn Dư

Nghiêm Hàn Dư ngừng tay, chăm chú nhìn vào mặt cô nói: "Ít nhất ở trước mặt tôi, thì không cần. Tôi là bác sĩ của em, ở trước mặt bác sĩ em có thể tùy ý nói ra suy nghĩ của mình, đau thì liền kêu đau, không cần phải chịu đựng, được không?", giọng điệu của anh rất nhạt, rất nhẹ giống như một người anh đang quan tâm đến em gái của mình.

Tô Lưu Cảnh nhìn anh chăm chăm, thật có thể không? Kể từ khi tám tuổi trở về sau, chưa từng có người nào nói cho cô biết, nếu như không nhịn nổi nữa, thì hãy nói ra. Chưa từng có. . . . .

"Không có ai thương em, thì em lại càng phải quý trọng bản thân mình. Bởi vì nếu như ngay cả bản thân cũng không thương tiếc mình, vậy còn có thể trông cậy vào ai có thể yêu thương em đây? Đối với bản thân mình phải tốt một chút, em chỉ mới mười tám tuổi, những người khác lúc này hẳn vẫn còn đang ngồi trên ghế nhà trường, vẫn còn làm nũng với cha mẹ. Không cần đối với mình quá hà khắc, được không?". Nghiêm Hàn Dư nhíu mày, đau lòng nhìn thiếu nữ đang gấp rút lo lắng giống như đang phạm tội.

Cô đối với mình quá nghiêm khắc, nghiêm khắc đến mức khiến người ta cũng không nhịn được mà đau thay cho cô.

Tô Lưu Cảnh thoáng sững sốt, chậm rãi gạt đầu, ngón tay cũng hơi rung động.

"Đối với bản thân khá hơn một chút, không sẽ làm cho rất nhiều người lo lắng!". Nghiêm Hàn Dư tiếp tục giúp cô rửa vết thương, sau đó bôi thuốc.

Tô Lưu Cảnh khàn giọng hỏi: "Sẽ có người sao?".

"Đúng vậy, sẽ có rất nhiều người!". Nghiêm Hàn Dư mỉm cười an ủi cô gái bề ngoài tuy kiên cường nhưng lại cực độ thiếu hụt cảm giác an toàn này.

Tô Lưu Cảnh nghe anh nói vậy, giống như đứa trẻ không tìm được lối đi, đột nhiên gặp được người dẫn mình về nhà, dần dần cong cong khóe miệng. Vui sướng phát ra từ nội tâm, khuôn mặt nở rộ tựa như thiên sứ thuần khiết, trong mắt phi một màn sương mù thật mỏng, khóe môi hồng nhuận khẽ nâng lên, quả thật so với hoa bách hợp trắng muốt còn mỹ lệ, động lòng người hơn nhiều.

Thấy thế tim Nghiêm Hàn Dư chợt loạn nhịp, cơ hồ vô ý thức lạc trong làn sương đó toát ra làm say lòng người, rất may kịp thời phản ứng, vội vàng che giấu đi, cẩn thận giúp cô băng bó vết thương.

Tô Lưu Cảnh cắn cắn cánh môi, ngẫm nghĩ thật lâu, sau đó ngập ngừng hỏi: "Anh Nghiêm, em muốn hỏi anh một vấn đề, có thể không?"

Nghiêm Hàn Dư khích lệ đáp: "Dĩ nhiên có thể!". Cô gái này chính là vì quá suy nghĩ cho người khác, cho nên luôn đè nén chính mình, như vậy cũng không tốt.

Tô Lưu Cảnh cẩn thận hỏi: "Cái đó. . . . . anh vẫn thích Tiểu tiểu thư sao?". Ngay sau đó cảm thấy mình hơi thất lễ, vội nói: "Thật xin lỗi, là em quá tò mò rồi!"

"Không sao.", Nghiêm Hàn Dư không để ý nói, sau đó cố làm ra vẻ thâm trầm đáp: "Ừm, cái vấn đề này rất khó trả lời!"

"Vậy lúc anh nhìn cô ấy cùng. . . . . Tiên sinh ở chung một chỗ không thấy thương tâm sao?". Tô Lưu Cảnh nhăn mày hỏi. Nếu như có thể, cô vạn vạn lần không muốn nhìn tận mắt hai người đó ở chung một chỗ, nhưng Nghiêm Hàn Dư lại vẫn chủ động, cứ cách một thời gian sẽ tới kiểm tra sức khỏe cho Tiểu Như Nghiê, trừ phi đã yêu quá sâu, nếu không làm sao có thể có được dũng khí này?

Nghiêm Hàn Dư cũng không quanh co, trả lời thẳng: "Thật ra thì, yêu và không yêu đã thành thói quen. Tôi đã từng nói với em, hai chúng tôi đã cùng nhau lớn lên, chăm sóc cô ấy cũng đã thành một thói quen khó bỏ, cái này không liên quan đến việc yêu hay là không yêu. Có lẽ tôi đã yêu thương cô ấy theo thói quen, có lẽ bất tri bất giác tôi đã xem cô ấy như em gái của mình, tựa như đôi đũa với em vậy". Cuối cùng, anh giống như một người anh lớn cưng chiều vuốt vuốt tóc của cô, nhẹ nhàng nói.

"Có lẽ có một ngày, em tỉnh dậy, đột nhiên liền phát hiện không nhất thiết cứ phải yêu, cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, không cần tạo cho mình quá nhiều áp lực, hả?"

Lời của Nghiêm Hàn Dư giống như một liều thuốc tốt rót vào trong lòng cô, cảm giác uất ức, nghẹn ngào trong ngực tức được mở rộng thông thoáng rồi.

Nghiêm Hàn Dư đột nhiên lên tiếng trêu chọc: "Tính toán ra, hai chúng ta thật đúng là những người luân lạc nơi chân trời góc bể, nếu hai người bọn họ là

một đôi, hai chúng ta cũng dứt khoát kết đôi thôi."

Tô Luru Cảnh không nghĩ tới nho nhả như Nghiêm Hàn Dư thế nhưng cũng sẽ nói giỡn như vậy, không nhịn được bật cười thành tiếng.

Hai người cũng không chú ý tới, bên ngoài khe cửa không khép chặt, tình cờ thoáng qua một đôi mắt âm u, muốn đẩy cửa ra nhưng chưa kịp bắt đầu, đã khựng lại giữa chừng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 36: Ác mộng

Ban đêm Tô Luru Cảnh nằm mơ, trong mộng có một ngọn núi lớn, nặng nề ép cô thật chặt, ngay cả hít thở cũng khó khăn, dường như có người đã len lén rút sạch không khí chung quanh, mặt khác lại có người cầm khăn bông chặn miệng của cô lại.

Rồi cô lại mơ thấy một con sói, ở trong đêm tối lẳng lặng nhìn cô chăm chăm với ánh mắt cực kỳ sắc bén, tựa như muốn xuyên thủng qua cơ thể, hoặc là tùy thời sẽ nhào tới cắn xé thành cô thành nhiều mảnh nhỏ, cô muốn trốn tránh cũng không được, không còn đường nào để chạy.

Rất cuộc! Con sói kia cũng động thân, nó cứ bước từng bước một đi tới, càng ngày càng tiến lại gần! Tới rồi!

Tô Luru Cảnh chợt mở mắt ra, vừa vặn chống lại ánh mắt lạnh lẽo của Hình Hạo Xuyên, thân thể cao lớn dùng sức đè ở trên người cô. Anh không nói lời nào, trực tiếp cắn lên cổ của cô, dường như muốn cắn đứt cổ họng của cô vậy, bàn tay dùng sức kìm chế thân thể cô, sau đó vung một tay lên, xé rách quần áo trên người cô.

Tô Luru Cảnh nỗ lực vùng vẫy, sau đó thét lên: "Tiên sinh, đừng mà! Buông tôi ra! Đừng mà!"

Nhưng Hình Hạo Xuyên tựa như muốn trừng phạt cô cho dù giãy giụa thế nào cũng vẫn dùng sức muốn cắn đứt cổ họng của cô, vừa đẩy hai chân cô ra, sau đó giống như ma quỷ, ác độc hung dữ nói: "Không được phản bội tôi, nếu không tôi sẽ khiến cô phải chết!"

"Không được ——! ! !" Tô Luru Cảnh rốt cuộc cũng cố gắng mở được mắt ra, hai mắt vô hồn nhìn lên trần nhà đen như mực, há miệng thở dốc, cả người ướt đầm mồ hôi lạnh.

Cũng may, chỉ là mơ. . . . . Tô Luru Cảnh chợt thở dài, sau đó nhắm hai mắt lại.

Chợt, cảm giác trong bóng tối có người đó đang nhìn mình, Tô Luru Cảnh chợt quay đầu, vừa vặn nhìn thấy một đôi mắt sắc bén lóe sáng cơ hồ có thể xuyên thấu qua đêm tối chẳng khác nào con sói trong ác mộng kia cả. Tô Luru Cảnh kinh ngạc, hít vào một hơi.

Người nọ chậm rãi đi tới, thân thể, hình dáng càng ngày càng rõ ràng.

Hình. . . . . Hình Hạo Xuyên? Thật sự là anh! Giống hệt như trong mơ!

"Tiên. . . . . Tiên sinh. . . . .", Tô Luru Cảnh cất giọng có chút yếu ớt, đứt quãng mở miệng, rồi lập tức ngồi phắt dậy, bật đèn bàn ở bên đầu giường, cô thật không biết đã trễ như vậy mà Hình Hạo Xuyên còn tới nơi này làm gì.

Không phải anh nên ở cùng với Tiểu Như Nghi sao? Mỹ nhân bị bệnh xác thực lúc nào cũng cần có người che chở, không giống như cô, chỉ là cô đại có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Dưới ánh đèn lò mờ, ánh mắt Hình Hạo Xuyên thâm thúy làm cho người ta không tài nào nắm bắt được suy nghĩ, anh hơi mím môi, sau đó từng bước từng bước đến gần, rốt cuộc cũng mở miệng nói: "Mới vừa rồi cô đang nằm mơ? Đang gọi tên của tôi?"

"Tôi. . . . .", Tô Luru Cảnh nắm chặt chăn muốn nói lại thôi nói, thời gian như thế này, địa điểm như thế này, khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Hình Hạo Xuyên thâm trầm đi tới, quỳ một gối trên chiếc giường mềm mại, lấy tư thái cường thế xâm nhập vào phòng tuyến bảo vệ mà cô vừa dựng lên, hít mắt nói: "Hay là, tôi đã thành con ác mộng của cô?"

Cự ly lập tức được rút ngắn, Tô Luru Cảnh ngẩn ngơ, cảnh tượng trong mộng đáng sợ kia chợt tái hiện ở trong đầu, liền theo bản năng sợ hãi lui về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 37: Ân giận

Thấy Tô Lư Cảnh lộ vẻ hoảng sợ bài xích, nhích người về phía sau, Hình Hạo Xuyên đột nhiên cảm thấy thật phiền muộn: cô gái này, thế nhưng lại bài xích anh như vậy, cô có thể thân mật chung đụng với bất kỳ người đàn ông nào, duy chỉ bài xích sự hiện hữu của anh, thậm chí còn xem anh như ác mộng!

Anh không biết vì sao trong lòng lại không thoải mái như thế, chỉ cần nhìn thấy cô và những người đàn ông khác ở cùng nhau, đã cảm thấy chướng mắt, nhưng buổi sáng hôm nay lại nhân nhượng để Nghiêm Hàn Dư ôm cô lên lầu. Cô gái nhỏ này, là vật sở hữu vật của anh không phải sao? Lại dám cười đến rục rịch như vậy mà đi quyến rũ người khác, chẳng lẽ cô không biết đúng mực là gì sao? Huống chi người kia, còn là Nghiêm Hàn Dư!

Tô Lư Cảnh còn không ngừng nghĩ tới giấc mộng mới vừa rồi, nên mở miệng thỉnh cầu: "Tiên sinh. . . . . Bây giờ đã khuya lắm rồi, mời. . . . . Mời. . . . ."

Khoảng cách quá gần, dường như giữa họ chỉ được ngăn cách bởi một tầng không khí thật mỏng, khuôn mặt tuấn mỹ càng ngày càng nhích lại gần, con ngươi đen nhánh cơ hồ có thể khiến cho người ta chết chìm ở ngay trước mắt, thân thể nóng rục lại bao phủ ở trước người của cô. Trạng thái như thế này làm cho cô thật sợ hãi, lại càng muốn ngất xỉu hơn.

Hình Hạo Xuyên nhìn gương mặt thoát trắng thoát đỏ của ai kia, trong mắt chợt thoáng qua một tia sáng phức tạp, một tay bắt lấy Tô Lư Cảnh đè xuống dưới.

Tô Lư Cảnh làm gì còn đường nào phản kháng, vừa mở to hai mắt kêu lên một tiếng, đã bị cường thế áp đảo ở trên giường, sau đó là thân hình bị ai đó đè đến gất gao.

Tư thế như vậy, khiến cô cực kỳ hoảng sợ, lẽ nào cảnh tượng trong mộng lại biến thành sự thật.

Hình Hạo Xuyên khẽ cắn lên vành tai cô một cái, nơi này chính là điểm mẫn cảm của cô, quả nhiên vừa nhẹ nhàng chạm vào đã lập tức bị kích thích đến run rẩy, tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên bên tai: "Vừa rồi muốn đuổi tôi đi? Nhưng sao thân thể của em hình như không giống như thế."

Tô Lư Cảnh không biết mình bị sao nữa, rõ ràng rất sợ, nhưng vừa bị anh chạm vào bản thân lập tức không còn là mình nữa.

Nhìn màu đỏ ở trên tai cô từ từ lan dần đến mặt, Hình Hạo Xuyên tà mị nhếch miệng, ngón tay khẽ chà xát lên môi cô dường như muốn tuyên cáo: "Tô Lư Cảnh, hãy nhớ : không chỉ có căn phòng này mà ngay cả bản thân em —— cũng là của tôi!"

Nghe được lời cảnh cáo mập mờ lại bá đạo như vậy, Tô Lư Cảnh liền giật mình, cả cơ thể đều nhuốm một tầng phấn hồng mê người, không nhịn được dùng sức nhắm mắt lại.

Đầu lưỡi Hình Hạo Xuyên nhẹ nhàng mập mờ liếm qua cằm cô xinh đẹp, lưu lại một giọt nước màu bạc thật dài, nhưng ngược lại với động tác dịu dàng này, giọng nói lại trở nên cực kỳ lạnh lẽo: "Tôi nhớ rằng mình đã từng nhắc nhở em, đừng nên xúc phạm đến giới hạn của tôi, không được giờ trò chuyện rũ đàn ông khác, nhất là ở trước mặt của tôi, mà em tựa hồ vĩnh viễn không nhớ rõ bốn phận của mình!"

Nghe anh nói thế, gương mặt vừa lan tràn thần sắc hồng nhuận của Tô Lư Cảnh nhanh chóng tuột xuống, trở nên trắng bệch.

"Có muốn tôi giáo huấn lại em thêm lần nữa hay không? !". Hình Hạo Xuyên cắn lên cằm của cô một cái, trong mắt tràn đầy sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 38: An Ủi Ngoài Ý Muốn!

Cầm bị anh cắn, Tô Lư Cảnh đau nhói nhẹ giọng khẽ kêu lên một tiếng muốn tránh thoát, nhưng Hình Hạo Xuyên vẫn dùng sức cắn mạnh, để lại hai dấu răng thật sâu, tựa hồ muốn tạo con dấu riêng trên người cô.

"Tiên sinh!" Tô Lư Cảnh gắng gượng chống lên trên bờ vai anh, khước từ. Cô không biết Hình Hạo Xuyên muốn thế nào, chẳng khác nào con sói hung ác, làm cho cô thực sự sợ hãi.

Thấy Tô Lư Cảnh phản kháng, con giận trong lòng Hình Hạo Xuyên chợt chuyển thành dục hòa bùng bùng, từ sáng sớm trong ngực đã bị thứ gì đó chặn lại, tựa hồ sau khi gãy giữa dây dưa rồi cuộc cũng tìm được lối ra chính xác. Đúng vậy, nóng này vẫn đè nặng trong lòng rồi cuộc cũng tìm được lý do. Muốn cô! Muốn cô! Muốn cô đến phát điên!

Chớp mũi đều tràn ngập hương thơm đặc hữu trên người cô xen lẫn hương vị thiếu nữ, mùi hương nhàn nhạt lại mê người đó quả thật khiến cho người ta muốn phạm tội. Hình Hạo Xuyên rồi cuộc cũng buông tha cho cái cảm mãnh liệt của cô, trong lúc Tô Lư Cảnh vừa muốn thờ phào nhẹ nhõm, thì đột nhiên đôi môi mỏng lại bịt kín cái miệng nhỏ nhắn đang muốn kêu lên của cô.

Tô Lư Cảnh rên lên một tiếng, vừa vận tạo điều kiện cho đầu lưỡi linh hoạt của ai kia đường hoàng chui vào trong cái miệng nhỏ của mình, tựa như con rắn tùy ý du tẩu, liếm láp từng góc ngách một, cắn nuốt hết thủ phủ ngọt ngào, mỗi lần Tô Lư Cảnh muốn đẩy anh ra, lại bị người nào đó dõng đi trợn địa.

Không thể không nói, nụ hôn của anh có kỹ thuật quá cao, nụ hôn như thiếu như đốt này mang đến nóng bỏng cuồng nhiệt, cô sao có thể là đối thủ của anh được, không lâu sau cũng chỉ đành mặc cho anh ức hiếp, công thành đoạt đất.

Nụ hôn triển miên nóng bỏng, nhưng lại không thô bạo, thậm chí còn làm cho người ta sinh ra cảm giác ngọt ngào, ngay cả hô hấp cũng chật vật, tựa như tất cả không khí để bị ngăn trở ở bên ngoài, chỉ cảm thấy nhiệt độ càng ngày càng cao, càng ngày càng cao.

Tô Lư Cảnh biết rất rõ không nên như vậy, không nên như vậy, nhưng một khi bị lửa nóng của anh chạm vào, linh hồn dường như cũng từ từ tách ra khỏi đại não, thân thể không chịu lý trí thao túng, mặc cho Hình Hạo Xuyên muốn làm gì thì làm.

Nhìn cô gái phía dưới vô lực xụi lơ, hai bên má đỏ ửng, giống như một vò rượu lâu năm uống vào sẽ say chết người, đáy lòng Hình Hạo Xuyên bùng nổ, từ môi của cô hôn lên trên, chạm khẽ qua chớp mũi tinh xảo, sau đó hôn lên đôi mắt bởi vì ngượng ngùng mà nhắm chặt lại, còn cả hàng mi đen dài đang khẽ run kia nữa.

Cuối cùng, lại gần như đau lòng hôn lên vết thương trên trán cô, thân mật mà dịu dàng, an ủi mỗi một tác da thịt chung quanh vết thương, dường như muốn im lặng an ủi cô, hoặc muốn dùng nụ hôn của mình để chữa khỏi vết thương này.

Có lẽ là bóng đêm quá âm u, có lẽ là người bị thương luôn khát cầu sự ấm áp, nụ hôn nhẹ nhàng an ủi như vậy, tựa như mang theo đau lòng nồng đượm, sự dịu dàng đến không ngờ này, khiến trái tim Tô Lư Cảnh không có tiền đồ, hưng hăng rung động, run lên từng nhịp.

Đây là thế nào? Đây là đang nằm mơ sao? Nơi này là nơi nào? Người này là ai? Nhất định là đang nằm mơ, nếu không tại sao anh lại có thể đối xử dịu dàng với mình như vậy, dường như phảng phất còn có cả thương tiếc nữa?

Tô Lư Cảnh, mày đang nằm mơ sao? Theo bản năng, cô liền gạt phăng ý tưởng này ra khỏi đầu, làm sao có thể chứ? Anh sao có thể đối với cô dịu dàng như vậy? Tô Lư Cảnh, mày nhất định đang nằm mơ!

Nhưng giấc mơ này, lại khiến cho cô trầm mê, một khi thức tỉnh, chỉ còn dư lại ưu thương nồng đậm, nghiêm trọng gấp trăm gấp nghìn lần, khó có thể khép miệng. Cho nên, liền tự nhủ với bản thân rằng, không nên đắm chìm trong đó. Đây chẳng qua là cơn sóng dữ, chỉ là đầu độc trong nháy mắt, chỉ là dịu dàng giả dối, ngàn vạn lần không được đắm chìm trong đó!

Tô Lư Cảnh liều mạng cảnh giới mình, sau đó nỗ lực gắng sức, dùng hai tay đẩy anh ra, phải đẩy anh ra! Đẩy ra!

Nhưng một giây kế tiếp ——

"Lần sau, đừng làm cho mình bị thương!", giọng nói của anh rất nhẹ, nhẹ giống như một nốt nhạc du dương vang lên ở trong đêm tối hắc ám, mang theo trầm thấp cùng với ưu nhã chậm rãi, kích thích mọi giác quan ở nơi yên tĩnh mềm mại nhất. Chỉ một câu nói nhẹ nhàng, cho dù có nhắm chặt hai mắt cũng có thể nhìn thấy đầu lông mày tuấn đạt vì đau lòng mà khẽ nhíu lại.

Dịu dàng như vậy, một cô gái trẻ đối với tình yêu vẫn còn non nớt u mê sao có thể chống cự lại, Tô Lư Cảnh thật vất vả mới gắng gượng chống cự lại, vừa bị một cơn gió lớn thổi qua, trong khoảnh khắc hóa thành vụn cát, tiêu tán ở trong đại dương mệnh mông bất tận.

Chỉ một câu nói đơn giản, đơn giản đến mức cho dù là bất kỳ người nào biết cô, quan tâm đến cô đều sẽ nói như thế, nhưng khi xuất phát từ miệng anh nói ra, nó lại mang theo ma lực không cách nào cưỡng được, để cho lòng cô vừa đau lại chua xót.

Cô cho là, mình có thể bảo vệ trái tim vốn rách nát này, nhưng chỉ cần anh bỏ thì cho cô một chút xú ả ám áp, thì dù cho bức tường vừa dựng lên có cao đến cỡ nào cũng sẽ sụp đổ trong phút chốc. Chỉ vì, vẫn còn thích anh . . .

Mặc dù, cô năm lần bảy lượt muốn phủ nhận sự thật này, nhưng thân thể lại thành thực tham luyến nhiệt độ trên người của anh, tham luyến một chút dịu dàng nhỏ nhẹ.

Hình Hạo Xuyên nhìn người con gái dưới thân mình, tóc dài đen nhánh xõa tung trên giường, giống như đáy biển quý giá nhất, da thịt mềm mại chẳng khác nào hoa hồng cao quý nhất, đôi môi đỏ thắm hơi cong lên, thở hồng hển, khóe mắt thấp thoáng vài giọt nước mắt trong đêm tối lấp lánh như kim cương, quả thật khiến người ta thương tiếc

Tính toán ra, đã hơn một tháng không chạm vào người cô, giờ phút này ôm cô vào trong ngực, quả thật giống như đóa hoa anh túc cực kỳ xinh đẹp nhưng lại mang kịch độc, biết rất rõ rằng có độc, lại không thể nào kìm hãm muốn trầm luân. Đôi mắt sắc bén của Hình Hạo Xuyên ngày một sâu, nơi

bụng dưới như vừa đổ vào một bình xăng, thiêu đốt hừng hực, muốn đốt cháy hết mọi thứ xung quanh.

Tô Lư Cảnh gất gao nhắm mắt lại, đè nén bản thân không bật lên những tiếng rên rỉ đáng xấu hổ, thôi, cứ xem nó thành một giấc mộng đi, chỉ là một giấc mộng không thiết thực. Trong giấc mộng này phải hưởng thụ cho thật tốt sự dịu dàng ân cần này, sau khi tỉnh mộng liền quên hết toàn bộ.

Nhưng lại ngây thơ không biết, có một loại độc tựa như thuốc phiện, một khi đã đắm chìm sẽ càng ngày càng mê muội, muốn từ bỏ hẳn lại càng khó khăn hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 39: Mộng Cảnh Cuồng Hoan

Cửa không biết đã khóa lại từ lúc nào, càng không biết từng món quần áo được cởi ra lúc nào, chỉ cảm thấy ngọn đèn lò mờ đang tỏa ra ánh sáng dịu dịu hắt lên tường bóng dáng của hai người. Chỉ cảm thấy bên tai là hơi thở dồn dập không phân biệt rõ ràng, chỉ cảm thấy tay của anh cầm lấy tay mình, từng khe hở cũng kề nhau thật chặt, rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, giống như trời sanh ra đã cận kề nhau như thế.

Cảm giác như thế này, tuyệt vời tựa như đang ở trên Thiên đường, triển miên bất tận, bất kể ngôn ngữ nào cũng không thể diễn tả được.

Anh không biết vì sao mình lại rất không chế như thế, rất không chế với cô hết như mùi thơm của hoa anh túc vậy.

Cô lại càng không biết vì sao bản thân lại mê đắm theo như thế, mê đắm để anh đầu độc.

Hai người tựa như hai cá thể từ thời cổ đại quấn quýt lấy nhau, hòa hợp gắn bó, thỉnh thoảng mười ngón đan xen. Trong quá trình da kề da thịt liền thịt này, cô mới biết thì ra cơ thể lạnh lẽo vẫn luôn khát vọng, khát cầu ấm áp —— một cảm giác chân thực để bản thân cảm nhận được sự che chở yêu thương.

Thời điểm anh đi vào, cô ngẩng đầu lên nhẹ nhàng ngậm nga một tiếng thật, hai tay vòng lên bờ vai rộng của anh thật chặt, loại cảm giác áp bức đó để cho trái tim cô cảm thấy rung động, cảm giác từng khe hở đều được lấp đầy, đến tận linh hồn cũng không có thời gian suy tư, chỉ dựa vào bản năng, dùng sức ôm chặt tấm lưng vững chãi.

Vườn hoa mặt địa nóng rực khát vọng đã lâu lập tức xông vào, lúc được vật thể ấm áp khít khao bao bọc lại, Hình Hạo Xuyên nhắm chặt mắt, từ trong cổ họng phát ra một tiếng than thở trầm thấp.

Người phía dưới ấm áp như thế, da thịt trắng nõn quả thật còn so tốt đẹp hơn tơ lụa, gương mặt ngượng ngùng so với hoa hồng kiều sa càng mê người hơn, vòng eo mảnh khảnh so rắn nước còn linh hoạt hơn nhiều. Tất cả đều bày ra trước mắt một cách vô ý thức, cô dưới người anh, cánh môi đỏ tươi so với nhụy sen còn thơm hơn, tiếng cô khẽ ngậm nga đè nén so với chim oanh còn trần trọc động lòng người hơn.

Tổng thể tạo thành một bức tranh diễm lệ nhất, càng khơi lên ngọn lửa ham muốn trong người Hình Hạo Xuyên, không kịp đợi cô hoàn toàn thích ứng, liền ôm lấy cái cổ mảnh khảnh, tựa như nhẹ nhàng một cái sẽ bẻ gãy vòng eo, không kịp chờ đợi mà ra sức rút ra // chen vào .

Tô Lư Cảnh giống như chiếc thuyền nhỏ phiêu bạt trong mưa gió, mặc cho sóng lớn dập dềnh lắc lư, chỉ đành ôm chặt lấy thất lưng của người kia, tìm kiếm chỗ dựa.

Đề nén tiếng rên rỉ, giống như những giọt rượu cực phẩm nhất, văng khắp nơi, trong đêm tối tỏa hương thơm ngào ngạt ra bốn phía.

Trán của anh lấm tấm mồ hôi, mái tóc ẩm ướt dính vào trên trán, nhưng điều này cũng không làm mất đi vẻ anh tuấn vốn có, ngược lại càng thêm vào mấy phần nam tính đặc trưng, làn da lúa mạch quả thật so với tượng điêu khắc còn hoàn mỹ hơn. Anh cúi người vừa liếm vừa hôn lên trên trán cô, nơi vết thương khê ngứa ngáy, nơi đó giống như biến thành điểm mẫn cảm nhất của Tô Lư Cảnh, chỉ cần anh vừa hôn đến cả người đều không khống chế được mà run rẩy, hơn nữa còn bật khóc thút thít.

Hình Hạo Xuyên cắn lên hạt anh đào đỏ thắm, thờ gấp hỏi: "Nói cho tôi biết, em người của ai?".

Tô Lư Cảnh cơ hồ muốn hôn mê, trước mắt chợt lóe sáng, cảnh đẹp ý vui, cả người chìm đắm trong trầm luân. Giấc mơ này là thế nào? Tại sao phải kịch liệt như thế? Để cho cô nhanh chóng đánh mất chính mình. Khóe mắt Tô Lư Cảnh ngấn lệ, không biết khẽ rên bao nhiêu lần, quả thật đã biến thành một người khác.

Hình Hạo Xuyên dừng động tác lại, cắn một cái lên vành tai đỏ thắm, ra lệnh: "Mở mắt, nói cho tôi biết, em thuộc về người nào?".

Câu vòng đa sắc chợt biến mất, Tô Lư Cảnh khó chịu mở ra đôi mắt đắm lệ mông lung, thấp thoáng ánh nước, chẳng khác nào búp bê mất hồn mặc người khác xoay qua xoay lại, khóc thầm gọi: "Anh. . . Anh. . .".

Hình Hạo Xuyên chìm đắm trong đôi mắt diễm lệ, giữ chặt eo của cô, ra sức luật động lần nữa, cho đến lúc cô mệt mỏi kiệt sức rồi, anh vẫn không chịu

buông tha, tận tình tùy ý rong ruổi, tựa như muốn tiêu hao sạch sẽ toàn bộ Hormone dư thừa trong cơ thể.

"Không cần. . . đừng mà. . . ", khắp người Tô Lưu Cảnh là những giọt mồ hôi trong suốt, kiệt lực cầu khẩn, ngay cả bản thân cũng không biết mình đang nói những gì.

"Không cần sao? Chỉ cần tôi chưa nói ngừng, thì em không thể nào cự tuyệt!". Hình Hạo Xuyên vừa tăng thêm sức lực thẳng tiến, giống như muốn đưa mình vào nơi sâu thẳm cực kỳ mềm mại kia.

Giờ phút này cô gái đáng thương ở trên giường làm gì còn có sức để suy tư, chỉ cảm thấy ngọn lửa này quá mức sáng lạng, sáng lạng đến mức cô sắp vô lực ngất xỉu. Cô bị kẹp ở cảm giác đau đớn cùng với cực lạc, rõ ràng đã mệt mỏi kiệt sức rồi, nhưng vẫn một lần lại một lần bị va chạm mạnh mẽ đánh thức.

"Hình ——!", giọng nói của cô khàn khàn, gọi tên người kia với yêu thương chan chứa, bí mật vốn chôn sâu ở đáy lòng rớt cuộc vào thời khắc này đã bộc lộ hết ra ngoài, khóc than nói: "Em. . . Yêu anh. . .".

Ánh mắt Hình Hạo Xuyên biến đổi, tựa hồ cảm thấy kinh ngạc vì những lời vừa mới nghe được.

Tô Lưu Cảnh lại giống như một đứa trẻ lạc đường rồi cuộc cũng tìm được nhà mình, hồn dỗi yếu ớt ôm lấy người nào đó, vừa khóc, vừa không ngừng lẩm bẩm: "Em yêu anh. . . em yêu anh. . . ". Khóc mất rơi ra những giọt lệ nóng bỏng, làm ướt đầm cả gò má hồng nhuận, tựa như đóa hoa linh lan đáng thương bị mưa gió dập vùi.

Trong mắt Hình Hạo Xuyên chợt xẹt qua vẻ nghiên cứu tìm tòi chưa bao giờ có nhìn người con gái phía dưới, đôi mày tuấn dật từ từ nhíu lại thật chặt, nhưng ngay sau đó lại vui đùa vào triển miên cực hạn lần nữa.

Bên trong phòng thấm đẫm hơi thở ái muội, giống như ngày mai chính là tận thế, muốn tiến đến phía trước vút bỏ tất cả mà cuồng hoan. . . . .

Lại không hề chú ý tới, động tĩnh bên ngoài cửa, đang có một đôi bàn tay đang gắt gao nắm chặt, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, dòng máu đỏ tươi từ những kẽ tay chậm rãi rỉ ra. Tiểu Như Nghi nhắm hai mắt lại lắng nghe âm thanh bên trong truyền ra, cơ hồ cắn nát hàm răng, biểu tình trong lúc vận vẹo nơi nào còn có thể nhìn ra được khí chất nhu nhược bình thường vẫn cố gắng tỏ vẻ dịu dàng hiền hậu.

Cô ta cơ hồ không nhận được, nghĩ muốn xông vào, tát thật mạnh lên mặt Tô Lưu Cảnh, nhưng vẫn ghìm được bước chân. Bởi vì cô ta biết, cô ta không thể, không thể làm như thế! Cô ta thật vất vả hao hết tất cả tâm lực, thậm chí thiếu chút nữa đã chết trong phòng giải phẫu mới đứng được ở đây, không thể vì vậy tiện nhân kia mà uống phí. Hình chỉ đang vui đùa một chút mà thôi, cuối cùng anh chỉ có thể thuộc về cô ta, chỉ có thể là cô ta!

Tiểu Như Nghi xoay người, từng bước từng bước chậm rãi rời đi địa phương làm cô ta phẫn hận này, mỗi một bước đều mang theo thù hận đến tận xương tủy. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 40: Bóng Gió!

Tô Lưu Cảnh cảm giác mình ở trong giấc mộng, dường như ở đó có từng chùm pháo hoa nở rộ không ngừng lóe sáng trên bầu trời, sáng đến chói mắt, cảm giác cực hạn này cô chưa từng trải qua bao giờ, không kim hãm được mà trầm mê, đắm chìm trong cơn mê dịu dàng hiếm có.

Cho đến khi tia nắng sớm mai xuyên thấu qua kính cửa sổ trong suốt, len lỏi qua những khe hở từ rèm cửa hất vào, Tô Lưu Cảnh mới lưu luyến không rời, từ trong mộng tỉnh lại, khẽ rên lên một tiếng, lúc này mới cảm thấy cả người đều đau nhức, đến hơi sức nhúc nhích một ngón tay cũng không có.

Chợt, hít vào một hơi, cô phát hiện trên thân thể vốn trắng nõn trải đầy những vết xanh xanh tím tím, trong lúc mơ hồ cô chỉ nhớ người kia đã bế mình vào phòng tắm, sau khi tắm rửa sạch sẽ, liền lau khô người ngay cả tóc cũng được lau hết sức cẩn thận đến lúc đó mới thả lại trên giường lần nữa. Người đó cũng hết sức cẩn thận không để cho nước dính vào chỗ vết thương, còn cô có lẽ đã quá mệt mỏi một không nhận được ngủ thiếp đi trong ngực của anh.

Nghĩ tới đây, mặt Lưu Cảnh đỏ như đang bị nướng chín, tình cảnh điên loạn đảo phượng trong mộng nhất nhất tái hiện trong đầu, thật là quá xấu hổ rồi, tại sao có thể làm như vậy. . . "Mơ" giấc mơ như vậy chứ.

Nhưng không lâu sau, ánh sáng trong mắt cô lại từ từ tiêu tán, gương mặt vốn đỏ ửng cũng từ từ lạnh dần, cả người nặng nề ngã xuống giường lớn mềm mại dường như vẫn còn mang theo hơi thở của người kia, dùng chân gắt gao che bản thân mình lại.

Nhưng, đây chẳng qua chỉ là "Mơ" thôi, tựa như chiếc giày thủy tinh của cô bé lọ lem, chỉ là một giấc mơ ngắn ngủi không thiết thực, vừa đến 12 giờ đêm, tất cả đều sẽ trở lại nguyên trạng của nó.

Bất luận là đêm này có tốt đẹp dường nào, nhưng vừa tỉnh giấc liền tan thành bong bóng xà phòng, giờ phút này anh đang ôm Nhược Nhược mà mình yêu cùng nhau ăn sáng hay là đi tản bộ? Ha ha, cô vĩnh viễn chỉ là món đồ chơi mà anh tiện tay nhặt lên lúc nhàm chán, chỉ vui đùa một chút mà thôi, chỉ

là vui đùa một chút mà thôi, bởi vì ngay cả một cái hôn chào buổi sáng đơn giản cũng không chịu nổi cho cô.

*****OOXX*****OOXX*****

Đơn giản xử lý qua loa, tựa như kẻ trộm, che dấu hết tất cả các chứng cứ phạm tội của mình xong xuôi đầu vào đây mới thay quần áo xuống dưới lầu.

Thận trọng đi xuống dưới, không muốn cho bất cứ ai nhìn thấy, cảm giác này chẳng khác nào như đang trộm đồ của người khác, che che giấu giấu hi vọng có thể giảm bớt sự tồn tại của mình. Vậy mà thật bất hạnh, khi cô vừa bước xuống cầu thang liền bị gọi lại.

“Luu Cảnh, cô đã tỉnh rồi ? Cùng nhau ăn sáng thôi!”. Tiểu Như Nghe vẫn như cũ mặc chiếc váy trắng mà Hình Hạo Xuyên thích nhất, ưu nhã ngồi ở trên bàn ăn, cần dao nĩa tinh xảo ăn bữa sáng kiểu Tây, nghiêng đầu mỉm cười với Tô Lưu Cảnh nói: “Hôm nay Hình phải đến công ty từ sớm, cô xem, ngay cả bữa sáng cũng không có thời gian ăn cùng tôi, một mình nên có chút cô đơn.”

Tô Lưu Cảnh hơi chậm lại, lúng túng đứng ở đó, cúi đầu không biết nên làm thế nào đối mặt với nụ cười dịu dàng của Tiểu Như Nghe.

“Luu Cảnh, tôi đây đi!”, Tiểu Như Nghe để dao đĩa xuống, mỉm cười vẫy cô tới gần.

Tô Lưu Cảnh không tiện cự tuyệt. lảo đảo cần mồi, lúng túng đi tới, dưới ánh mắt dò xét của đám giúp việc liền chọn một chỗ không gần lắm ngồi xuống. Cảm thấy bản thân chẳng khác gì một tiểu tam thừa dịp bà chủ không chú ý, liền chiếm đoạt ông chủ, sau đó lại được bà chủ ân cần khoản đãi, quả thật chột dạ cực kỳ.

Tiểu Như Nghe ưu nhã dùng nĩa lấy một miếng salad trái cây đưa vào trong miệng, như chị em đang nói chuyện phiếm với nhau: “Gần đây Hình dường như rất bận rộn, bận đến nỗi tôi hôm qua vẫn một mực ở thư phòng làm việc, liệu mạng như thế thật là điên cuồng, tôi cũng thật hết cách với anh ấy.”

Lòng bàn tay của Tô Lưu Cảnh không ngừng toát mồ hôi lạnh, trên mặt lại bất an, cong cong khóe miệng, chột dạ nói: “Vậy sao...”. Trong lòng lại nhin không được mà hốt hoảng, giống như trái tim đáng thương của mình bị người ta nhìn thấy rất rõ ràng, dù đã ra sức ẩn nấp nhưng lại bị tất cả mọi người đều biết tận tường.

“Đàn ông mà, ai mà chẳng như vậy, huống chi là Hình còn muốn tạo dựng nghiệp lớn một phen. Có lúc gặp dịp thì chơi, cũng chỉ là nhất thời, khó tránh khỏi không cẩn thận phạm lỗi một chút”. Lúc nói đến “gặp dịp thì chơi” Tiểu Như Nghe như có như không nhìn Tô Lưu Cảnh một cái.

Cái nhìn kia, cơ hồ khiến Tô Lưu Cảnh muốn rơi cái đĩa trong tay xuống, có lẽ nào chuyện tối qua Hình Hạo Xuyên vào phòng cô đã bị Tiểu Như Nghe biết được?

Tiểu Như Nghe cũng không tiếp tục làm rõ, chỉ mỉm cười ưu nhã nói: “Có mấy phụ nhân quyền quý thường nói với tôi rằng phải nên đề phòng những người phụ nữ xấu bụng thừa dịp tôi không chú ý mà đến quyến rũ Hình để leo lên đầu cành làm phượng hoàng. Tuy nhiên tôi cũng không tin tưởng lắm, mặc dù thời điểm tôi đi ra ngoài chữa bệnh Hình ở bên ngoài từng có người khác, nhưng mà tôi biết rõ người anh ấy yêu chỉ có một mình tôi mà thôi, đây cũng chính là ước định của chúng tôi. Có điều cũng thấy thật đáng tiếc cho những người kia, rõ ràng có tiền đồ thật tốt, tại sao còn cố tình đi làm những chuyện không tốt như vậy? Lưu Cảnh, cô nói có đúng không?”

Tô Lưu Cảnh đang lúc mất hồn, chợt bị điểm tên, thức ăn trong tay chợt rơi xuống, làm bắn cả khăn trải bàn, trông hết sức chói mắt.

Tiểu Như Nghe “quan tâm” hỏi: “Luu Cảnh, cô làm sao vậy?”

Tô Lưu Cảnh vội đáp: “không có việc gì, không có việc gì, chỉ không cẩn thận thôi!”, nói xong liền vội vàng cầm khăn ăn ở bên cạnh lên lau.

Tiểu Như Nghe âm thầm hừ lạnh một tiếng, càng thêm lạnh lạnh, tuy thế trên mặt vẫn dịu dàng tỏ ý trấn an: “không việc gì cả, đợi lát nữa đám Tiểu Nhân sẽ đến xử lý.”

cô ta càng như vậy, Tô Lưu Cảnh lại càng hốt hoảng, càng cảm thấy khó xử, chợt đứng lên nói: “Tiểu tiểu thư, tôi, tôi có chút chuyện, đi ra ngoài trước!”. Sau đó không đợi cô ra hỏi thăm, liền vội vã chạy ra ngoài.

Bầu không khí áp bức này khiến cho cô một giây cũng không đợi nổi, nụ cười của Tiểu Như Nghe chính là sự trừng phạt lớn nhất với cô, càng làm cho cô thấy bản thân hèn hạ vô sỉ, xâm chiếm đàn ông của người khác.

Chạy như bay ra khỏi nhà họ Hình, bên tai loáng thoáng nghe được đám hầu gái buôn chuyện với nhau: “cô xem, không phải cô ta đang chột dạ chứ? Nếu tôi là cô ta, đã sớm quy xuống trước mặt Tiểu tiểu thư nói xin lỗi rồi, còn mặt mũi nào mà cùng nhau ăn sáng ăn bữa sáng, thật là không biết thẹn.”

Tô Lưu Cảnh nhắm mắt lại chạy thật nhanh, giống như khắp thiên hạ đều có hàng nghìn hàng vạn đôi mắt cùng nhau giám thị mình lạnh lùng giễu cợt, cảm giác này quả thật so chịu phạt còn khó chịu hơn nhiều.

Trong phòng khách, Tiểu Như Nghe từ từ nhấp một ngụm trái cây hương vị ngọt ngào tươi mới, sau đó nhìn theo bóng lưng nhếch nhác kia của cô, lạnh lùng bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 41: Bày tỏ hồi sinh!

Tô Lưu Cảnh đứng ở trước toàn nhà R•K , nhìn thật lâu, lâu đến mức chân cũng bắt giắc tê dại, mới hít sâu một hơi lấy dũng khí đi vào.

Kể từ buổi họp báo ngoài ý muốn ngày đó, cô vẫn chưa bước vào nơi này một bước. Theo bản năng cô thấy sợ hãi nơi này, bởi vì mỗi một người, ai cũng vì buổi họp báo kia mà bỏ ra bao nhiêu sức lực lâu như vậy, chỉ bởi vì mình cô, toàn bộ liên hóa thành bọt nước, ngay cả anh Thương cũng bị liên lụy theo.

Lúc Tô Lưu Cảnh đi vào tòa nhà, tất cả mọi người vẫn bận rộn như thường ngày, chạy lên chạy xuống qua lại vội vã, ở góc độ nào đó cô cảm thấy thực hâm mộ cuộc sống của bọn họ. Bởi vì bọn họ đã xác định được mục tiêu cho bản thân, và cố gắng hết sức để đạt được mục tiêu đó.

Mỗi sáng sớm, được nhận nụ hôn chào buổi sáng từ người mình yêu thương, sau đó nói tạm biệt, công việc bận rộn thảnh thơi cố gắng dành ra một chút thời gian để nghiêm túc tính toán về lúc tan tầm. Sau khi hết giờ sẽ cầm túi lao ra khỏi cửa công ty, cùng với người yêu đã sớm chờ ở bên ngoài đi đến một nhà hàng không đắt lắm để ăn tối. Thảnh thơi vào lúc ăn cơm, sẽ trao nhau vài nụ hôn thân mật hoặc là kể cho nhau nghe những câu chuyện cười, vui sướng hưởng thụ người khác ánh mắt hâm mộ, hoặc là cùng trở về nhà, hưởng thụ thế giới ngọt ngào của hai người.

Cuộc sống như thế có lẽ hơi bình thản, có lúc sẽ cảm thấy khô khan, cuộc sống như thế có người thậm chí sẽ cảm thấy thiếu hụt kịch tính mà cảm thấy chán ghét, thế nhưng đối với Tô Lưu Cảnh mà nói lại là hy vọng xa vời vẫn không cách nào có được —— một cuộc sống an ổn, lại tràn đầy thỏa mãn nho nhỏ, thật lòng yêu một người.

Tô Lưu Cảnh hít thật sâu bầu không khí ở nơi này, cảm giác toàn thân như sống lại lần nữa vậy. Đây cũng là lý do tại sao khi Hình Hạo Xuyên bắt cô lựa chọn, cô đã không chọn điều kiện thứ nhất. Nơi này, để cho cô cảm thấy như được trọng sinh.

Tô Lưu Cảnh thận trọng không quấy rầy những người bận rộn kia, chợt nhìn thấy Mary vội vã đi đến, Tô Lưu Cảnh vội gọi: "Chị Mary!".

Mary cầm tài liệu, có chút trách cứ rồi lại không nhịn được bắt đầu đi nói: "Cô gái nhỏ của tôi ơi, rốt cuộc em đã xuất hiện? Khoảng thời gian này, chúng tôi vì những phiền toái do em tạo ra, vội đến không kịp thở".

"Thật xin lỗi. . . ." Tô Lưu Cảnh cực kỳ tự trách nói.

Mary vốn nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng lại mềm như đậu hũ , vì vậy liền dờ dờ ương ương an ủi: "Được rồi, nói thật ra thì Richie cũng phải chịu một phần trách nhiệm rất lớn. Tôi chưa từng thấy anh ấy lỗ mạng như thế bao giờ! Tôi cứ cho rằng anh ấy là một người đàn ông hoàn mỹ, thì ra cũng có tất cả những bệnh chung của bọn họ! Từ xưa anh hùng đứng là không qua nổi ái mỹ nhân!".

Tô Lưu Cảnh bị cô ấy trêu chọc đỏ bừng cả mặt, muốn giải thích nhưng lại không biết phải giải thích thế nào.

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé xấu hổ, Mary bầm bầm lên má cô nói: "Cô nhóc, nếu như muốn tìm Richie thì đến phòng làm việc của anh ấy đi, cô biết đường đi thế nào mà đứng không?".

Tô Lưu Cảnh vô cùng cảm kích bởi tấm lòng vị tha của Mary, liền mỉm cười đáp lại, sau đó xông vào thang máy.

Lúc gõ cửa phòng làm việc của Thương Thiên Kỳ, nhưng lại không thấy bên trong có phản ứng gì. Tô Lưu Cảnh nhẹ nhàng đẩy một cái, thế nhưng cửa tự động mở ra.

Bởi vì trong phòng chất đầy các loại vải vóc, kèm theo đủ loại quần áo và máy manocanh, nên có vẻ hơi chật chội, Thương Thiên Kỳ đang nằm ngủ trên ghế sofa, ngủ rất say, ngay cả lúc cô tiến vào cũng không hề phát hiện.

Tô Lưu Cảnh nhìn người nằm trên ghế, một mồi đến mức dưới mắt xanh tím trông như gấu trúc, đau lòng đột nhiên dấy lên: Người đàn ông này, đối với mình tốt như vậy, nhưng mình lại không có biện pháp gì để báo đáp.

Thật ra thì, nếu là người khác, khẳng định sẽ lập tức đồng ý lời cầu hôn của anh. Nhưng Tô Lưu Cảnh lại không thể, bởi vì cô biết một khi mình đồng ý, sẽ càng làm cho anh thêm tổn thương, rõ ràng không có cách nào thương anh lại đi lừa gạt như thế. Chuyện như vậy Tô Lưu Cảnh không tài nào làm nổi. Cô đã nợ anh rất nhiều, rất nhiều, cho nên không cách nào để anh phải chịu đựng nhiều hơn nữa.

Tựa như bản thân từ trên thuyền lớn rơi xuống nước, tóm lấy một cái bè gỗ chỉ là vì muốn thoát chết, mà cô lại không muốn xem Thương Thiên Kỳ như chiếc bè gỗ này, bởi vì anh, không phải!

Tô Lưu Cảnh quỳ gối lấy một tấm vải gần đó, cầm lên đắp cho anh, trong lòng tràn đầy áy náy.

Chợt, một cơn gió từ khe cửa sổ đang khép hờ thổi vào, làm tấm vải màu trắng bên trong khẽ tung bay tựa như cánh chim đang giương cánh trên bầu trời. Qua động tác vừa rồi, Tô Lưu Cảnh mơ hồ nhìn thấy thứ gì đó ở bên trong tấm vải, đó chính là một ma nơ canh ưu nhã đứng thẳng.

Tô Lưu Cảnh âm thầm giật mình, không kim hãm được đứng lên đi tới trước rèm, sau đó nhẹ nhàng, trịnh trọng vén tấm vải màu trắng kia lên.

Đội đến lúc nhìn đến bộ thiết kế trên người ma nơ canh Tô Lưu Cảnh liền kinh ngạc hít vào một hơi! Đây. . . . chẳng phải là bộ lễ phục "Bà tở"! Ở trên sân khấu đã bị Thương Thiên Kỳ tự tay xé tang hoang !

Thương Thiên Kỳ lại đem nó phục hồi như cũ!

Chợt, thân thể bị một đôi tay dùng sức ôm lấy, phía sau lưng cũng nặng nề lọt vào trong vòm ngực ấm áp: "Lưu Cảnh!"

Thương Thiên Kỳ gắt gao ôm lấy Tô Lưu Cảnh, cảm chống lên trên hõm vai cô, ra sức hít hà mùi hương trên người cô truyền tới, phản ứng nặng nề như vậy, tựa như sợ chỉ chớp mắt một cái cô sẽ đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, chỉ muốn liều mạng nhập vào trong thân thể mình.

Tô Lưu Cảnh ngờ ngác nhìn tác phẩm tinh tế trước mắt, trong đôi mắt đang mở to, dần dần lan tỏa sương mù, từng giọt nước đột nhiên xông ra, một giọt lại một giọt chảy xuống.

Nười đàn ông đang ôm lấy cô đến tận cùng là đã dùng tâm tình như thế nào, cảm từng mũi kim, sợi chỉ để ráp lại từng mảnh vải đã bị xé rách này lại với nhau đây? Mỗi một đường may, chất chứa biết bao tình cảm chứ, cô cơ hồ không cách nào tưởng tượng nổi . . .

Thương Thiên Kỳ hiển nhiên thật lâu đã không được nghỉ ngơi, giọng nói có chút trầm khàn, nhưng vẫn mang đậm phong cách nam tính: "Anh phục hồi nó lại như cũ, thấy thế nào? Kỹ thuật của anh cũng không tệ lắm phải không?"

Tô Lưu Cảnh ngờ ngác run rẩy, nhìn bộ lễ phục lộng lẫy trước mắt.

"Mấy ngày nay đến tận cùng em đã đi đâu? Anh còn tưởng rằng em biến mất rồi, nói cho anh biết đi. . .". Thương Thiên Kỳ ôm cô gái nhỏ trong ngực thật chặt, khóe miệng khẽ cong lên, vậy mà chưa nói xong, trong con ngươi mỏng màu xanh dương bình thường vẫn lâm say lòng người chợt lóe lên kinh ngạc cùng đau thương nồng đậm.

"Đây là. . . .", Thương Thiên Kỳ kinh ngạc làn da vốn vẫn trắng nõn dưới mắt, thế nhưng lúc này hiện đầy dấu vết hồng hồng, không cần suy đoán cũng có thể biết, đó chính là dấu hôn!

Từ vành tai, đến bả vai, từ cổ áo dọc xuống phía dưới, kéo dài đến cả những chỗ không nhìn thấy bên trong áo. . . . .

-----To be continue-----Chương 42: Không thể hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 45: Trừng phạt mình!

Nghiêm Hàn Dư vốn cùng với đám đồng nghiệp bệnh viện đến quán bar tụ tập, không nghĩ tới lại nhìn thấy một người trông rất giống Tô Lưu Cảnh. Anh hơi hồ nghi, cho nên sau khi tạm biệt đồng nghiệp liền chạy đến xem một chút, thật không ngờ lại nhìn thấy hình ảnh như vậy!

Nghiêm Hàn Dư ôm cô gái nhỏ vẫn đang run rẩy bầy trong ngực, nhìn khuôn mặt cô đầm đìa nước mắt, lại không nghe thấy tiếng khóc, cô càng liều mạng đè nén như vậy càng khiến cho anh cảm thấy càng đau lòng.

Nghiêm Hàn Dư nhủ thầm, nhẹ giọng an ủi: "Ngoan, không sao rồi, chúng ta về nhà thôi!".

Nghe được hai chữ "Về nhà" kia, tim Tô Lưu Cảnh chợt thất lại, sau đó vươn tay kéo tay áo Nghiêm Hàn Dư, nói: "Không cần. . . trở về. . .", giọng nói khàn đặc do cố gắng kìm nén kèm theo cả ý tứ cầu khẩn.

Nàng không thể về được, cũng không muốn phơi bày sự nhếch nhác của mình cho bọn họ nhìn, cô không thể để những người kia nhìn thấy dáng vẻ này, không thể được! Cô không muốn!

Nghiêm Hàn Dư khe khẽ thở dài, nói: "Được, về nhà tôi trước đã, được không?". Ông trời tựa hồ đối với cô gái này quá không công bằng, tại sao lại để cô gặp nhiều đau khổ như vậy. Anh thậm chí còn không dám tưởng tượng, nếu như hôm nay mình không có đi ngang qua đây, hoặc là không nhận ra bóng lưng của cô, như vậy sẽ xảy ra chuyện đáng sợ như thế nào.

Hai tay Tô Lưu Cảnh vẫn túm chặt trước ngực anh, mặc cho anh dùng áo khoác rộng rãi phủ kín người mình hoàn toàn chính chắn, sau đó thận trọng ôm vào trong ngực, đi ra khỏi con hẻm u tối đầy tội lỗi này.

*****OOXX*****OOXX*****

Đưa Tô Lưu Cảnh về nhà, Nghiêm Hàn Dư nhẹ nhàng đặt cô lên trên ghế sofa mềm mại, sau đó rót một cốc nước mật ong đặt vào trong tay cô, nói: "Uống chút đi, cho ấm người, tôi đi chuẩn bị nước tắm cho em".

Lúc xoay người, bàn tay Tô Lư Cảnh chợt bắt tay áo của anh lại, Nghiêm Hàn Dư muốn giúp vì cô không quen thuộc nơi này, dù sao một cô gái tắm ở trong nhà của một người đàn ông khác cũng mờ ám quá mức, vì vậy liền trấn an: "Nhà tắm có thể khóa trái cửa, yên tâm".

Tô Lư Cảnh yên lặng rũ mắt, tay chậm rãi buông lỏng, trong miệng thận trọng thốt ra hai chữ: "Cám ơn. . . . ."

Nghiêm Hàn Dư nhìn người con gái trước mặt giờ phút này nhạy cảm như con thỏ nhỏ, thương yêu nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của cô, sau đó xoay người chuẩn bị nước tắm. Anh nghĩ, còn phải tìm cho cô một bộ quần áo để thay nữa, nhưng bây giờ cửa hàng tiện lợi cũng đã đóng cửa.

Vì thế liền đi tìm một chiếc áo sơ mi trắng mới tinh cùng với quần lót rộng rãi đưa cho Tô Lư Cảnh, cũng phải cảm tạ bệnh viện của anh luôn luôn có thói quen phân phát một lô quần lót cả nam lẫn nữ cho nhân viên. (Được rồi, mặc dù nguyên nhân kia chẳng qua là do nhà em vợ viện trưởng mở nhà máy sản xuất quần áo lót là chính).

Tô Lư Cảnh vội vã ôm lấy quần áo đi vào trong phòng tắm. Cô muốn tắm rửa sạch sẽ, gột sạch những dấu vết bẩn thỉu trên người, rửa đi tất cả những nơi dơ bẩn bị người khác chạm vào, rửa đi tất cả xúc cảm làm người ta ghê tởm. Người của cô, thật bẩn, bẩn đến mức không thể chịu được thêm một giây một phút nào nữa!

Đứng ở dưới vòi sen, Tô Lư Cảnh để mặc cho cả người chìm trong làn nước nóng bỏng, để chúng quét sạch những vi khuẩn trên người mình, cọ rửa từng chỗ da thịt bẩn thỉu bị những ác ma kia vuốt ve, liếm láp qua.

Đứng dưới làn nước nóng bỏng, cô nhắm mắt lại thật chặt, yên lặng chảy nước mắt, những giọt nước mặn chát, một giọt rồi lại một giọt hòa theo làn nước, trôi vào trong miệng của cô.

Thân thể đã đỏ ửng chẳng khác nào một con tôm luộc, vậy mà dường như cô không có cảm giác gì, vẫn không ngừng chà xát khắp người, cô thật bẩn, những chỗ đã bị đèn flash chiếu qua, bẩn đến mức khiến cô không thể chấp nhận được.

Rốt cuộc, không chịu nổi nữa, chán nản từ từ tuột xuống vuốt vách tường, ôm lấy thân thể của mình, cố gắng che dấu dưới tiếng nước chảy rào rào, khóc thút thít, thanh âm buồn bực như bị chặn ngang trong cổ họng.

Nghiêm Hàn Dư thấy hơn nửa tiếng mà cô vẫn chưa ra ngoài, không kìm được lo lắng, không biết cô có làm ra chuyện gì ngốc nghếch không, cô gái này vẫn luôn mang mọi sai lầm đổ lên trên người mình. Vì thế khi đứng ở trước cửa phòng tắm, chợt nghe thấy âm thanh ngã xuống, Nghiêm Hàn Dư vội vàng đập lên cửa gọi: "Lư Cảnh! Lư Cảnh, đã xảy ra chuyện gì?!"

Vậy mà bên trong cửa không có bất kỳ dấu hiệu nào đáp lại.

Nghiêm Hàn Dư không để ý nhiều, dùng sức đập vỡ cửa kính phòng tắm, đập vào mắt lại là hình ảnh như thế nào???

Trừ từ đẹp ra anh cũng tìm không được bất kỳ từ ngữ nào để diễn tả.

Đẹp, đẹp mê người, phẳng phất như được tỉ mỉ mài giũa từ bạch ngọc thượng đẳng nhất mà thành, không có một chút tí vết, làm cho hô hấp người ta đột nhiên cứng lại. Thân thể bóng loáng, hai xương quai xanh giống như hai cánh bướm nhẹ nhàng giang cánh, cánh tay mảnh khảnh, bắp đùi thon dài, bờ eo mềm mại như cành liễu, quả thật đẹp không thể tưởng tượng nổi. Giữa hai tay là hai quả đào rất tròn như ả như hiện, cùng với cái mông vênh cao, tạo thành một thể hài hòa tinh tế.

Thân thể hoàn mỹ đẹp đến mức tận cùng như vậy, nếu là bạch ngọc điêu khắc được trưng bày trong triển lãm, tuyệt đối sẽ trở thành tác phẩm nghệ thuật khiến toàn thể giới sợ hãi than thán.

Nhưng giờ phút này Nghiêm Hàn Dư không có tâm tư để thưởng thức, bởi vì người con gái xinh đẹp đó giờ phút này đang không tiếng động ngã xuống đất, cả người giống như con tôm luộc chín đỏ lừ, không có bất kỳ phản ứng nào.

Trên đỉnh đầu, làn nước nóng bỏng vẫn không ngừng từ vòi sen chảy ra, hắt vào trên da lập tức hồng lên một mảnh đáng thương.

Nghiêm Hàn Dư một tay vói áo sơ mi bên cạnh qua, vội vàng trùm lên người cô, vừa dùng sức bế cô lên, đi thẳng vào phòng ngủ, đặt lên trên giường: "Lư Cảnh! Lư Cảnh, em làm sao vậy!"

Ngon cái dùng sức ấn lên nhân trung của cô, Tô Lư Cảnh nhú nhú mày rốt cuộc đã có một chút tri giác, lúc này Nghiêm Hàn Dư mới thờ phào nhẹ nhõm, có lẽ nhiệt độ quá cao không chịu nổi nên hôn mê bất tỉnh mà thôi, cũng không có gì đáng ngại.

Nước nóng như vậy, cô sao có thể nhắm tâm phá lên trên người mình như thế? Nghiêm Hàn Dư không biết nên trách cứ hay là nên thương tiếc nữa. Cô gái này, quá can quấy rồi!

Tô Lư Cảnh từ trong hôn mê chậm rãi tỉnh lại, cả người đau rát, dạ dày co thắt đau đớn, ngồi bật dậy nôn thốc nôn tháo, rất may cả ngày hôm nay cũng không ăn gì, cho nên chỉ nôn hai lần liền ngừng, ngã xuống giường khó chịu thở hổn hển, nhưng một lát sau lại ngủ mê man.

Nghiêm Hàn Dư vội tìm khăn bông lau cho cô, tới tới lui lui bận rộn một vòng, cả người đều ướt đầm, còn mơ hồ nghĩ thấy mùi nôn mửa chua xót, cười khổ nhìn Tô Lư Cảnh trên giường, anh dự cảm tối nay có lẽ bản thân lại được bận rộn rồi.

Vuốt ve mái tóc ướt rượt trên trán, Nghiêm Hàn Dư cười khổ thầm nghĩ: Đây có được xem như là lương duyên (nhân duyên mỹ mãn) hay là nghiệt duyên đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 46: Lúng túng

Quả nhiên, không ngoài dự liệu, ban đêm Tô Lưu Cảnh liền phát sốt.

Loại sốt này dường như phát sinh từ áp lực trong lòng quá lớn dẫn đến cơ thể không chịu nổi, lại không có chỗ nào phát tiết, cho nên mới mượn hệ thống miễn dịch hệ thống để phát ra ngoài. Nghiêm Hàn Dư suốt đêm đều canh giữ ở bên cạnh, một khắc không dám rời đi.

Nhìn cô nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, còn vô thức rên lên thành tiếng, Nghiêm Hàn Dư nhanh chóng thay khăn khác đắp lên cho cô, sau đó ngồi ở bên giường, vừa lau mặt, vừa canh chừng biểu cảm trên mặt cô, không biết sao, đột nhiên lại nhớ đến một màn ngoài ý muốn mới vừa rồi ở trong phòng tắm.

Người vạn năm sẽ không đỏ mặt thế nhưng đột nhiên lại nóng lên khác thường. Nói thật ra thì anh làm nghề bác sĩ này đã nhìn qua không ít thân thể của phụ nữ, nhưng ánh mắt vẫn luôn thanh khiết chỉ có y thuật chứ không mang chút sắc tâm nào, nhưng không thể không nói, khi thân thể thiếu nữ đập vào trong mắt, đột nhiên máu trong người lại dâng lên một bầu nhiệt huyết đã bảy tám năm chưa từng có, chính là nhiệt huyết bùng bùng của thiếu niên.

Nghiêm Hàn Dư, một người đàn ông hai mươi sáu tuổi, lại đang mơ ước đến cô gái nhỏ chỉ mới mười tám tuổi nhà người ta thế này thật rất tổn hại đến y đức rồi.

Nhưng lại không thể không nói, cô gái này xác thực cực kỳ xinh đẹp, tựa như một con thiên nga thanh thuần vậy!

Dưới ánh đèn, anh không nhận được quan sát cô thật kỹ, lông mi dài cong vút, chớp mũi khéo léo, rồi lại nhìn cô khỏ sở nhưng vẫn cố đè nén bản thân tựa như linh hồn bên trong đang ra lệnh cho bản thân: Nhấn nhịn, kiên cường.

Không thể không thừa nhận, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh cũng đã từng nhầm lẫn cô cùng với Tiểu Như Nghiê, bởi vì hình dáng của hai người thật sự quá giống nhau, nhưng chỉ một giây kế tiếp anh liền phủ nhận. Trong ngày mưa to gió lớn hôm đó, khi anh nhìn thấy cô, toàn thân mỏng manh, ngồi dưới làn mưa râm rập, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh, một màn kia quả thật phảng phất mang theo cảm giác rung động chưa từng có.

Khi đó trong lòng anh đã hình dung như thế nào? Đứng rồi, tựa như một đóa hoa kinh lan yên lặng khóc thầm mặc cho gió mưa vui đập. Ánh mắt nén lệ cơ hồ có thể soi rõ bóng dáng của anh trong đó.

Cô và Như nghiê, hoàn toàn bất đồng. Như Nghiê bề ngoài có vẻ nhu nhược, kì thực bên trong lại bền bỉ vô cùng, cô ấy có thể vì điều mình muốn mà chịu được tất cả mọi thứ. Mà cô gái này, lại đơn thuần hơn nhiều, cơ hồ giống như một chén nước lọc, có vẻ quật cường, kiên cường đấy, thế nhưng chỉ là ngụy trang bề ngoài mà thôi, chẳng khác nào con trai dưới biển, thô sấp, vỏ to cứng cáp chỉ để bảo vệ bên trong nhu nhược yếu ớt.

Tướng mạo tương tự, nhưng tính tình lại hoàn toàn trái ngược, tuy nhiên bây giờ anh lại cảm thấy, người thiếu nữ này, càng khiến cho bản thân đau lòng? Điều này có lẽ không liên quan đến tình cảm, hoặc là tâm tình khác, chỉ đơn thuần là thương tiếc mà thôi.

Nhưng có lẽ ngay cả bản thân anh cũng không phát giác ra, tận sâu thẳm đáy lòng đã lần lần gợn sóng rồi. . .

*****OOXX*****OOXX*****

Sáng ngày hôm sau, khi tỉnh lại, cơn sốt đã hạ, cô cũng mơ hồ cảm giác mình phát sốt, cả người nóng ran khó chịu, nhưng vẫn có người một mực ở bên cạnh chăm sóc, tuy muốn nói cảm ơn, nhưng là thân thể giống như kháng nghị vậy, không nhắc nổi bất kỳ hơi sức nào, đầu óc cực kỳ hỗn loạn.

Cửa chợt bị đẩy ra, Nghiêm Hàn Dư bụng đĩa, mỉm cười đi tới nói: "Em tỉnh rồi, mau ăn chút gì đi, tôi nấu ít cháo, cùng chút thức ăn, em mới vừa hạ sốt, nên ăn thanh đạm sẽ tốt cho dạ dày!". Nho nhã, trước sau như một.

Tô Lưu Cảnh thấy anh phục vụ tận nơi như vậy, vội vàng ngồi dậy, đáp: "Cám ơn! Không cần đâu, em tự mình đến ăn!".

Nhưng mới vừa xuống giường, liền kinh hô một tiếng, bên dưới trống không, trên người độc chỉ có áo sơ mi vừa rộng vừa dài đến đùi. Một mảng da thịt trắng nõn lập tức lộ ra, đôi chân thon dài cùng với mắt cá chân bóng loáng, áo sơ mi tuy rộng nhưng cũng không thể hoàn toàn che giấu, dưới cổ áo, là xương quai xanh mảnh khảnh nhìn không sót cái gì, nửa bà vai không thuận theo lộ ra ngoài không khí.

Tô Lưu Cảnh trên mặt hồng thắm, cực kỳ xấu hổ, vội hô lên một tiếng, giống như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, chợt nhảy lên giường chui vào trong chăn. Nhưng không biết, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, cùng với tư thái e lệ kia chẳng khác nào cô bé quảng khăn đỏ, càng làm cho sói xám lớn muốn nhào qua cắn cho một ngụm.

Nghiêm Hàn Dư ho nhẹ một tiếng, cơ hồ có ý nghĩ muốn chạy trời chết, nói: "Tôi để cháo ở đây, em, em đi đánh răng rửa mặt xong rồi ăn nhé . . .". Bác sĩ Nghiêm thật đáng thương, trong thâm tâm đáng chết, sáng sớm ông trời đã để cho anh nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thật là ngại mạng anh quá dài

hay sao?

Trong phòng, Tô Lư Cảnh cúi đầu vào trong chăn, lúc này mới chậm rãi nhớ lại, những hình ảnh ngày hôm qua cuối cùng dừng lại ở trong phòng tắm, nói như vậy, là anh ấy mang cô từ trong phòng tắm ra ngoài, là anh ấy mặc áo sơ mi cho cô, vậy. . . . . Trời ơi, tại sao lại ở trước mặt người khác phái. . . . . Để cho cô chết đi!

Qua thật lâu, Tô Lư Cảnh mới miễn cưỡng mặc chỉnh tề từ trong phòng không được tự nhiên đi ra ngoài, quần Nghiêm Hàn Dư so với cô quá rộng, vì thế dưới bắp chân nổi lên hai tầng dây cộc, nhưng vẫn không vừa người lắm tựa như búp bê mặc quần áo vậy.

Tô Lư Cảnh đỏ mặt xấu hổ cúi đầu nhìn sàn nhà, đứt quãng nói: "Cái đó, cảm ơn anh, tối hôm qua đã cứu em". Tô Lư Cảnh không được tự nhiên, sau đó vội vàng tìm đề tài nói: ". . . Cháo em đã ăn hết rồi, rất ngon! Cái đó. . . . . Cái đó. . . . . em đi rửa bát . . . . ."

Nghiêm Hàn Dư cố ra vẻ trấn định ngồi ở trên ghế sofa, cảm ơn báo ngày hôm trước lên làm bộ nhìn nhìn, sau đó ừ một tiếng, lại tùy tiện nói: "Đội đã! Em vừa mới hết bệnh, để tôi rửa cho!". Nói xong liền bước đến giành chén mang đi rửa.

Tô Lư Cảnh hoảng hốt, cũng muốn giành lại, tay hai người lại lơ đãng chạm vào nhau, tâm đều run lên, liền buông tay, cái chén đáng thương cứ như vậy bị quăng xuống đất.

"Ngại quá, làm vỡ cái chén rồi! Em! Em đi dọn!", Tô Lư Cảnh vội cúi người nói xin lỗi.

Nghiêm Hàn Dư nhìn cô cúi người thu thập mảnh vụn, ngẩng lại hành vi khác thường vừa rồi có chút dờ khóc dờ cười, vuốt vuốt trán, vội ngăn lại: "Đề tôi dọn cho, cẩn thận lại đứt tay".

Tô Lư Cảnh thấy anh cẩn thận nhặt hết mảnh sứ vỡ trong tay mình, sau đó đuổi cô qua một bên, lòng chợt ảm áp, anh như thể chẳng khác nào một người anh trai cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc em gái vậy.

Tô Lư Cảnh đang định mở miệng nói, đột nhiên đúng lúc này lại nghe thấy chuông cửa vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 47: Anh cái gì cũng không biết!

Đúng vào lúc này, chuông cửa lại gấp rút reo vang.

Nghiêm Hàn Dư và Tô Lư Cảnh đưa mắt nhìn nhau, sau đó ném những mảnh vụn trên tay vào trong thùng rác, tiến lên mở cửa.

"Xin chào, xin hỏi ngài là?", Nghiêm Hàn Dư lễ phép dò hỏi, còn chưa hỏi xong, một quả đấm đã hung hăng đập tới, may mà anh đã kịp thời nghiêng người tránh thoát.

Người vừa tới bắn ánh mắt lạnh lùng bá đạo của mình lên trên người Tô Lư Cảnh đang mặc bộ quần áo thể thao rộng thùng thình, con người từng chút từng chút thâm lại, bốc lên một luồng u ám đáng sợ, chẳng khác nào đại dương muốn nổi lên mưa to gió lớn.

Khi một người phụ nữ xuất hiện trong nhà của một người đàn ông độc thân, hơn nữa lại còn mặc quần áo của anh ta, cảnh tượng ái muội xác thực không thể khiến người ta không suy nghĩ theo chiều hướng khác.

Tô Lư Cảnh nhìn Hình Hạo Xuyên đột nhiên xông vào, lập tức sững sờ, sao anh lại chạy tới nơi này!

Hình Hạo Xuyên một câu cũng chưa nói, mặt âm trầm đi tới, căn bản không quan tâm ý kiến của Tô Lư Cảnh, một tay vác cô lên vai, cứ như vậy sai bước đi ra ngoài.

Tô Lư Cảnh không kịp phản đối đã thấy trời đất quay cuồng, bị Hình Hạo Xuyên vác lên vai, bụng chống đỡ lên trên bả vai cứng rắn của anh, khó chịu muốn nôn, khổ sở vỗ vai anh nói: "Thả tôi. . . . . Xuống. . . . .", nhưng anh rõ ràng không có ý định nghe lời của cô.

Người đàn ông này thật khó hiểu, tại sao lại đột nhiên lên con giận dữ không giải thích được như vậy!

"Hình Hạo Xuyên, anh làm gì đấy?". Nghiêm Hàn Dư thấy thế liền nhui mày đứng chắn ở phía trước người anh hỏi. Hai người họ từ chuyện của Tiểu Như Nghe bắt đầu cho tới bây giờ, đã sớm trở thành kẻ địch, huống chi người này vừa thấy mặt, không nói lời gì đã tặng cho anh một quyền, cho dù tính khí có hòa nhã thế nào, cũng không thể không tức giận.

"Không cần anh quản!", Hình Hạo Xuyên mặt âm trầm quát lên.

Nghiêm Hàn Dư không lùi bước, nghiêm túc hỏi: "Nếu anh đã có Như Nghe, thì còn muốn đặt cô ấy chỗ nào!". Lời này quả thật nói năng rất có khí

phách.

Con người Hình Hạo Xuyên bỗng dưng co rụt lại, cả người tản ra hàn khí làm người ta sợ hãi, người biết anh chắc hẳn đều biết, tâm tình của anh giờ khác này tương đối không tốt! Không, phải là cực kỳ không tốt mới đúng!

Khi Tô Lưu Cảnh nghe thấy những lời này, cũng đồng thời ngăn người ra đó. Vấn đề này vẫn luôn vướng mắc trong lòng cô, nếu đã yêu Tiểu Như Nghiê, sao còn khổ sở trói chặt cô lại, anh muốn đặt cô vào chỗ nào! Nghĩ như vậy, đầu ngón tay của cô liền không nhịn được khẽ run lên.

Tận đáy lòng, cô khát vọng anh sẽ cho mình một đáp án. Yêu, hoặc là không yêu, xin hãy tuyên bố rõ ràng. Cô mong đợi, đồng thời lại sợ hãi, cho nên vẫn không dám mở miệng hỏi.

Hình Hạo Xuyên lạnh lùng nhìn Nghiêm Hàn Dư, trên người tràn đầy sát khí, cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi nói: "Đây là chuyện của tôi, không cần người ngoài để ý tới!"

Nghiêm Hàn Dư mặc dù bình thường luôn nho nhã, nhưng lúc này mặt đã lạnh xuống cực điểm, không do dự mà nói thẳng: "Hình Hạo Xuyên, hãy suy nghĩ cho kỹ, tôi hi vọng anh sẽ không gây tổn thương cho bất cứ ai trong số họ."

Hình Hạo Xuyên không nói gì, trực tiếp khiêng Tô Lưu Cảnh đi ra ngoài, cuối cùng còn nặng nề đạp lên cửa một cái, hành động như vậy chẳng khác nào một đứa trẻ gây gỗ ầm ĩ sợ thua, quả thật là cử chỉ nhất thời ngây thơ. Nghiêm Hàn Dư nhìn cánh cửa vô tội phải chịu liên lụy, liền cười khổ lắc đầu.

*****OOXX*****OOXX*****

Một đường không để ý Tô Lưu Cảnh giầy giữa cùng với ánh mắt kinh ngạc của người đi đường. Mặt của Hình Hạo Xuyên vẫn cứ âm trầm, vác cô từ trên nhà Nghiêm Hàn Dư xuống lầu, đi thẳng vào xe, rồi ném vào chỗ ngồi phía sau, lạnh lùng ra lệnh: "Lái xe!"

Đáng thương cho tài xế không chịu được điện thế của ông chủ nhà mình bán tới, trán đổ mồ hôi lạnh, một câu cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng đạp chân ga.

Bị anh nặng nề ném vào trong xe, còn chưa phản ứng kịp hay bởi vì xe đột nhiên lảo đảo, đầu liền va vào ghế xe, đầu đau muốn ngất xỉu, Tô Lưu Cảnh giùng giàng bò dậy nói: "Anh làm gì đấy!"

Nhưng mới vừa bò dậy lại bị Hình Hạo Xuyên đẩy ngã lại trên ghế, Tô Lưu Cảnh cố gắng ngồi dậy, nhưng lại bị đẩy ngã xuống lần nữa, như thể liên tiếp ba lượt, rốt cuộc cô cũng không nhịn được nữa mà hét rầm lên: "Anh điên rồi sao?!"

Vừa vào cửa nói cái gì cũng không hỏi liền khiêng cô lên, sau đó dưới ánh mắt soi mói của nhiều người lại ném cô vào trong xe, hiện tại cứ một lần rồi một lần đẩy cô ngã lăn qua lăn lại, đến cùng là anh muốn làm cái gì!

Hình Hạo Xuyên cúi người, dùng sức đè lên trên người của cô, ánh mắt đen nhánh nhìn chiếc áo sơ mi cùng quần rộng thùng thình của đàn ông trên người cô, nhỏ giọng nói: "Đây là quần áo của Nghiêm Hàn Dư? Cô cứ thích mặc quần áo của anh ta như vậy sao? Tối hôm qua vẫn ở chung một chỗ cùng với anh ta?!" Nói vừa dứt, bàn tay liền dò vào trong quần áo của cô, ra sức lục lọi phía trước ngực.

Lại chẳng gặp phải chương ngại vật nào, cứ như vậy từ bụng nhỏ hướng lên, vùng đất bằng phẳng, mò đến phần ngực đầy đặn không có bất kỳ thứ gì bao bọc. Con người của Hình Hạo Xuyên chợt biến đổi, nhéo lên quả anh đào đang dựng đứng của cô, khẽ gầm lên: "Đều không mặc gì, cô muốn quyến rũ ai chứ? Đáng chết!"

"Buông tôi ra!", bên tai lại vang lên những câu nói thô tục của đám người dâm đảng kia, Tô Lưu Cảnh y như một con rối bị anh đè ở trên ghế xe càn rỡ kiểm tra, không hề giầy giụa, có giầy giụa cũng chẳng ích gì, không thể làm gì khác hơn là nhắm chặt mắt lại quay đầu đi, khóe mắt chảy ra hai hàng lệ trong suốt, hai cánh môi gât gao mím lại.

"Thế nào không có gì giải thích à? Giải thích đi chứ!" Hình Hạo Xuyên nóng nảy quát. Tối hôm trước, cô cả đêm không về, kết quả sáng sớm anh lại nhận được tin tức, là cô đang ở trong nhà của Nghiêm Hàn Dư, thật đúng là ngoài sức tưởng tượng!

"Anh cái gì cũng không biết!", Tô Lưu Cảnh gào thét, nước mắt yếu ớt mắt không chế chảy xuống, lại không kim chế được, móng tay bén nhọn dùng sức cắm sâu vào lòng bàn tay, cơ hồ rơm rớm máu.

Anh có biết ngày hôm qua cô đã bị uất ức như thế nào sao?

Anh có biết ngày hôm qua thiếu chút nữa là cô bị người ta cưỡng bạo sao?

Anh có biết khi cô nằm ở trong ngõ hẻm âm u, bị mấy tên đàn ông thô bỉ động tay động chân hơn nữa còn chụp hình lại, cảm giác vô lực đến muốn chết đó như thế nào?

Anh biết cô tối hôm qua phát sốt cả đêm sao?

Không, anh không biết! Không hề biết! Anh cái gì cũng không biết!

Thời điểm cô cần anh thì anh lại không có ở bên cạnh, đã như vậy, tại sao còn tới đao to búa lớn với cô! Tại sao lại tới hưng sư vấn tội làm gì chứ! !

Q.2 - Chương 48

Nhìn những giọt lệ vương trên khóe mắt cô, con tức trong lòng Hình Hạo Xuyên bỗng nhiên dịu lại, nhẩn nhẩn hỏi: "Nói cho tôi biết, tối hôm qua xảy ra chuyện gì?".

Anh biết với tính tình của cô, nếu như không xảy ra chuyện gì, thì không thể nào không trở về nhà, thậm chí còn quấy rầy người khác. Tuy nhiên sáng nay, khi thấy cô xuất hiện trong nhà Nghiêm Hàn Dư, vẫn nhìn không được mà mắt không chế. Nếu như anh biết, toàn thân Tô Lư Cảnh sớm đã bị người ta nhìn sạch, mà người kia còn là Nghiêm Hàn Dư, sợ rằng sẽ tức điên lên mất!

Tô Lư Cảnh quật cường cắn môi quay đầu đi, không muốn để ý đến anh, nhưng nước mắt lại như vòi nước bị hỏng van, cứ rào rào chảy xuống, thấm đẫm khuôn mặt nhỏ nhắn, trông đáng thương cực kỳ.

Hình Hạo Xuyên gần gũi lần nữa, lần này giọng điệu đã tốt hơn một chút: "Ngoan, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?". Tự như bậc đàn anh, vừa dụ dỗ vừa tức giận với đứa bé đang làm nũng.

Tô Lư Cảnh vẫn không muốn nói, chỉ cắn môi yên lặng khóc thút thít.

Hình Hạo Xuyên thấy thế trong lòng quả thật phiền thấu. Đáng chết! Cô gái này, có dùng quật cường như vậy thể hay!

Đằng trước, vị tài xế bị dọa sợ đến mồ hôi hột, ngượng ngùng cố cười nói: "Cái đó, thưa tổng giám đốc, rốt cuộc chúng ta sẽ đi đâu?", anh ta đã đi vòng quanh cái chung cư này hai lần rồi.

Hình Hạo Xuyên tức giận nói: "Đến công ty!"

Tài xế vừa định đánh tay lái, thì lại nghe anh nói: "Không, đi mua quần áo trước đã!". Đáng chết, quả thật nhìn bộ quần áo này anh không vừa mắt chút nào!

Tài xế vội đạp thắng xe, tạm thời đổi lại phương hướng, chạy thẳng đến trung tâm thương mại lớn nhất.

Lúc xe dừng lại, Tô Lư Cảnh đã hòa hoãn lại rồi, quật cường ngồi ở trong xe, cố giữ khoảng cách với Hình Hạo Xuyên, giống như đứa bé cáu kỉnh, dùng phương thức này để chống đối, đồng thời cũng muốn bày tỏ sự bất mãn trong lòng, phát tiết những khổ sở ra ngoài.

Nhưng lại không biết, hai con mắt khóc đỏ hoe kia, còn có cả khóe miệng khẽ cong lên nữa chẳng khác nào một con thỏ nhỏ đáng yêu, làm cho người không nhìn được muốn nhào qua ôm vào trong ngực tận tình chà đạp một phen.

Bước xuống xe, Hình Hạo Xuyên thế nhưng lần nữa thừa dịp Tô Lư Cảnh không chú ý, đưa tay ôm lấy cô, cứ như vậy đường hoàng đi vào một cửa hiệu thời trang nổi tiếng.

Tô Lư Cảnh khẽ kêu lên một tiếng, vừa định nói anh thả mình ra, nhưng đột nhiên nghĩ tới bản thân hiện tại đang rất tức giận, không muốn nói chuyện với anh. Cô vùng ra mấy lần, lại bị anh âm thầm đánh mấy cái vào mông, liền hít vào một hơi, không dám phản kháng nữa.

Anh, anh lại còn dám làm thế với cô!

Hình Hạo Xuyên tỏ vẻ mình là người vô tội, không để ý đến ánh mắt trừng lớn cảnh cáo của cô, nghiêm mặt bước vào trong cửa hàng thời trang, sau khi nhét Tô Lư Cảnh vào trên sofa, liền quay sang nói với nữ quản lý: "Chọn giúp cô ấy, một bộ quần áo thích hợp, đơn giản một chút là được".

"Tôi không cần!", Tô Lư Cảnh phản kháng nói. Cô không cần! Cô không muốn thiếu nợ anh bất kỳ thứ gì!

Hình Hạo Xuyên liếc cô một cái, sau đó ngay trước mặt rất nhiều nhân viên phục vụ, kè sát vào tai cô, uy hiếp: "Nếu em nhất định không muốn họ giúp, thì để tôi tự tay thay cho em vậy".

Tô Lư Cảnh cắn răng nghiền lợi nhìn anh, trên mặt không hiểu sao lại dần dần đỏ lên, rồi giận dữ quay đầu đi chỗ khác, nhưng cũng muốn cự tuyệt nữa.

Nữ quản lý vội vàng dẫn mấy nhân viên phục vụ, nhiệt tình đưa Lư Cảnh vào phòng thay quần áo, căn bản cũng không quản cô có nguyện ý hay không.

Giằng co nửa ngày, rốt cuộc Tô Lư Cảnh cũng thay một bộ quần áo hoàn toàn mới không được tự nhiên đi ra ngoài, hừ hừ, nhưng chung quy lại là vẫn không muốn để ý đến anh.

Người đàn ông bá đạo này, hỏi ý kiến của cô một chút thật sự khó khăn vậy sao!

Hình Hạo Xuyên nhìn bộ quần áo hồng nhạt trên người cô, rất thích hợp, nhẹ nhàng mát mẻ, đẹp để lại toát ra sạch sẽ tự nhiên, bắt mắt khiến cho hai mắt tỏa sáng. Dù sao, bất luận như thế nào cũng tốt hơn nhiều chiếc áo sơ mi đỏ dờ ương ương kia.

Hình Hạo Xuyên thoả mãn gật gật đầu, sau đó xoay người rời đi, anh có một tài khoản đặc biệt, mỗi tháng thư ký mang tới thanh toán một lần, phải nói người có được đặc quyền như thế cực kỳ ít.

Tô Lưu Cảnh cho dù ngàn không tình nguyện không muốn, nhưng vẫn phải đi theo người đáng ghét nào đó.

Bị anh mang thẳng tới công ty, Tô Lưu Cảnh thận trọng đi theo phía sau, tránh né ánh mắt dò xét của người khác, may mà Hình Hạo Xuyên ở trong công ty có uy tín rất lớn, nên không có ai dám bàn tán trước mặt cả.

Bước theo anh vào thang máy, đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc. Cô hoàn toàn không hiểu, người đàn ông này rốt cuộc muốn mang cô tới đây làm gì.

Nữ thư ký xinh đẹp, khôn khéo, lão luyện lại cực kỳ đúng mực thấy BOSS rốt cuộc đã tới, vội đạp gót giày cao búp bê phân ra vẻ đáng thương chạy tới: "Tổng giám đốc, cuộc họp sắp bắt đầu rồi, tất cả các cổ đông đều đang đợi ngài đây".

Đáng thương cho nữ thư ký, đã bị Hội Đồng Quản Trị giày vò đến phát điên rồi. Cho nên nói, cho dù là bình hoa cũng không phải ai cũng có thể làm được.

"Tôi lập tức đến ngay", Hình Hạo Xuyên vừa phân phó một câu, nữ thư ký vui đến phát khóc vội chạy tới phòng họp thông báo.

Nhìn theo bóng lưng Hình Hạo Xuyên vội vã rời đi, Tô Lưu Cảnh vừa định hỏi, cô ở lại chỗ này làm gì nhưng người kia đã sớm rời đi mất dạng.

Mím mím môi, Tô Lưu Cảnh quan sát phòng làm việc to đến dọa người, bên trong là bàn ghế, giá sách, thậm chí còn có cả một quầy bar đặc biệt, cùng với chiếc cửa sổ sát đất khổng lồ, nếu so sáng ra thì chả kém thư phòng ở nhà là mấy, bố cục tương tự, mang đậm dấu ấn của Hình Hạo Xuyên, khắp nơi đều tràn đầy hơi thở của anh.

Tô Lưu Cảnh âm thầm cảnh giác, đây là lần thứ hai cô bước vào phòng làm việc của anh, lần trước. . . . . cô âm thầm cười khổ, chuyện như vậy nhớ lại cũng không có gì đáng để vui mừng.

*****OOXX*****OOXX*****

Sau khi Hình Hạo Xuyên kết thúc cuộc họp dài dòng buồn chán, lúc trở lại phòng làm việc đã nhìn thấy Tô Lưu Cảnh co người ngủ ở trên ghế sofa. Hai tay ôm lấy vai, hai mày nhíu chặt, đây là một trạng thái tự bảo vệ mình, giống như một chú dê con, theo bản năng sợ hãi tôn trọng, vì vậy mới dùng chính phương thức này để làm cho bản thân âm áp hơn.

Cô gái này, xác thực không giống với Nhượng Nhượng, anh cũng không hiểu tại sao trước đây lại có thể nhận làm cô thành Nhượng Nhượng đây?

Hình Hạo Xuyên cầm một tấm chăn mỏng đắp lên người cô. Chợt, lúc này điện thoại lại vang lên.

Hình Hạo Xuyên liền đi tới bên ngoài phòng làm việc để nghe.

Nghe xong đầu kia đơn giản báo cáo rõ ràng, Hình Hạo Xuyên không nhịn được khẽ gầm lên: "Cái gì? !" Tối ngày hôm qua thế nhưng ——! ! !

"Mau điều tra ngay cho tôi! Rốt cuộc là người nào làm! Mặt khác, mau mau hủy hết những thứ đó đi!". Hình Hạo Xuyên trầm thấp hạ mệnh lệnh, rồi nặng nề tắt điện thoại, sau đó quay ra nhìn người con gái vẫn còn đang ngủ mê man kia, trong lòng trào lên cảm giác thương yêu, tối ngày hôm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, tại sao cô lại không nói cho anh biết!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 49: Hết sức trùng hợp.

Chuyện chụp hình lần này, cùng với vụ bị thương ở đầu trong sự kiện tuyên truyền lần trước, rõ ràng là có người cố ý tác động, nhưng người này là ai? Tại sao lại muốn làm như vậy? Chẳng lẽ có thù oán với Tô Lưu Cảnh sao?

Hình Hạo Xuyên chau mày lại nhìn người con gái vẫn còn đang ngủ say, có lẽ sự việc đêm qua đã khiến cho cô quá mệt mỏi, mới có thể ngủ mê mệt trên ghế sofa như thế.

Lúc Tô Lưu Cảnh tỉnh lại lần nữa, liền phát hiện mình nằm ở trong xe, Hình Hạo Xuyên đang ưu nhã ngồi bên cạnh, trên tay là một tập tài liệu, cũng không ngừng đầu lên, hỏi: "Tỉnh rồi!".

Tô Lư Cảnh không được tự nhiên khe khẽ gạt đầu, sau đó vỗ lên đầu mình một cái, tại sao cô lại ngủ thiếp đi cơ chứ, lại còn ngủ lâu như vậy. Nhìn xuống đồng hồ, thế nhưng đã là xế chiều.

Chợt, trong bụng âm ỉ kêu vang, mặt Tô Lư Cảnh đỏ lên, vội vàng ôm bụng, nhưng hình như nó lại cố ý muốn tạo phản, càng muốn ngừng lại càng kêu vang, làm cho chủ nhân của nó xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

Hình Hạo Xuyên đề tài liệu xuống, cười như không cười hỏi: "Đói bụng?"

Tô Lư Cảnh rất muốn lắc đầu chối bay, nhưng cái bụng lại rất không phối hợp lẫn nữa râm rì kêu lên.

"Ngô Nghi, đến nhà hàng đi", Hình Hạo Xuyên tiếp tục lật xem tài liệu trong tay, cũng không hề ngẩng đầu lên nói.

Tài xế không hề chần chừ nửa giây, nhanh chóng vâng dạ, sau đó dừng trước một nhà hàng tầm trung không tính là quá mức hào hoa nhưng cũng không phải quá tệ.

Hình Hạo Xuyên đi đằng trước, thấy Tô Lư Cảnh vẫn ngơ ngác đứng đó, hơi nhếch miệng nói: "Còn không muốn vào sao?".

Tô Lư Cảnh xấu hổ ôm bụng của mình, sau đó đỏ mặt vội đi theo phía sau.

Ngồi ở trước bàn ăn, Tô Lư Cảnh vừa từ tốn ăn mì, vừa thận trọng quan sát người ngồi đối diện, đang ưu nhã thưởng thức cà phê vừa tiếp tục xem tài liệu.

Ánh mặt trời le lói chiếu lên gò má của anh, giống như cánh chim mang theo kim sắc huy hoàng trải đều khắp gương mặt, cùng với mái tóc ngắn đen nhánh, quang ảnh lần lượt thay đổi, dung mạo của anh tuấn mỹ tựa như thiên thần, ngay cả tư thế thưởng thức cà phê, cũng chẳng hề thua kém bất cứ vị quý tộc Châu Âu nào.

Cánh môi thật mỏng, sống mũi cao, con ngươi đen nhánh thâm thúy, chiếc cằm kiêu căng, tất cả đều hoàn mỹ như được điêu khắc, quả thật vừa nhìn đã làm cho mặt cô đỏ tới tận mang tai.

Tô Lư Cảnh chợt ý thức được mình đã quan sát anh thật lâu, vội e lệ cúi đầu xuống đĩa thức ăn trước mặt, bản thân cô thế nhưng lại đi nhìn lên người ta lâu như vậy, đúng là quá xấu hổ rồi. Có điều, người đàn ông này đang quan tâm đến cô sao? Cho nên mới dẫn cô tới đây để ăn?

Hình Hạo Xuyên ngẩng đầu lên, nhìn Tô Lư Cảnh đang vui đầu vào ăn, khóe miệng cũng từ từ cong lên.

"Hình! Không ngờ lại có thể gặp cậu ở chỗ này!". Một giọng nam phóng túng còi mở chợt vang lên. Thì ra là Chu thiếu.

Chu thiếu không hề khách khí chút nào, vỗ một cái lên vai Hình Hạo Xuyên, sau đó dụi tắt điếu thuốc trong tay, lôi kéo mỹ nữ xinh trong ngực, cười ha hả nói: "Có ngại khi tôi ở đây không?", tuy hỏi thế nhưng chưa đợi Hình Hạo Xuyên đồng ý, đã trực tiếp ngồi xuống.

Hình Hạo Xuyên cũng đã sớm quen với bộ dạng cá lơ phát phờ này của anh ta, chau chau mày nói đùa: "Tôi ngại thì có tác dụng sao?".

Chu thiếu cười lên ha hả, ôm lấy mỹ nữ trang điểm tinh xảo mỹ lệ, vóc người có lồi có lõm, liếc nhìn Tô Lư Cảnh từ nãy đến giờ vẫn luôn cúi đầu một cái, nhạo báng nói: "Tiểu tử cậu điểm phúc không hề cạn nha!", nói xong vỗ tay phát ra tiếng, gọi phục vụ mang tới hai chai rượu vang đỏ.

Hình Hạo Xuyên nhếch môi nói: "Cũng vậy."

"Đàn ông gặp dịp thì chơi cũng là chuyện thường, thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị mới có cảm giác mới mẻ", Chu thiếu véo mũi mỹ nữ, cười nói: "JOJO, sao không chào hỏi Tổng giám đốc Hình đi, nếu khiến cho anh ấy vui vẻ, về sau em có thể thăng chức rất nhanh đấy". Nghe khẩu khí kia, cô gái tên JOJO kia rõ ràng chỉ là gái bán hoa nhân duyên ngắn ngủi mà thôi.

Cô nàng JOJO vội vãi rót rượu cho Hình Hạo Xuyên, lại tự rót cho mình một ly, nói: "Tổng giám đốc Hình, mời anh". Âm thanh mềm mại, đáng người có lồi có lõm, kết hợp với gương mặt phong tình, quả thật là xinh đẹp quyến rũ đến tận xương tủy.

Hình Hạo Xuyên ở trước mặt Chu thiếu, không thể không nể tình, liền giơ ly rượu lên uống tượng trưng một hớp.

Trong lúc đó, Chu thiếu lại mỉm cười nhìn Tô Lư Cảnh không được tự nhiên, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình, nói: "JOJO, sao lại quên mất 'người bạn' của Tổng giám đốc Hình chứ?".

Tô Lư Cảnh vừa nghe hai tiếng "người bạn" đầy ẩn ý kia, liền dùng sức cắn môi một cái.

JO-JO nghiêm nhiên đã trải qua không ít trường hợp như vậy, không hề e lệ, liếc Tô Lư Cảnh vẫn còn đang lúng túng, cười khanh khách nói: "Chu thiếu, anh muốn cố ý ly gián tình cảm của chị em chúng tôi sao. Lư Cảnh cũng là bạn học cũ của em đấy. Bọn em cùng học chung lớp mười với nhau, nhưng sau đó em lại thôi học, lúc ấy Lư Cảnh luôn là học sinh giỏi của lớp, thầy cô giáo nào cũng đều đặt kỳ vọng cao vào cô ấy cả, hai bọn em chính là một ở trên trời một ở dưới đất, thật sự không nghĩ tới. . . . . Cuối cùng lại trở thành nên giống nhau, thật đúng là có duyên. Lư Cảnh, cậu còn nhớ mình không?".

Tuy thân nhiên nói nói cười cười, thế nhưng vẫn có thể nghe được những lời châm chọc ở trong đó. Năm ấy, tất cả mọi mặt của cô đều xuất sắc, mà cô ta lại học không tốt nên luôn bị xem thường, vĩnh viễn chỉ đứng phía sau, không nghĩ tới bây giờ cô bạn này cũng —— không khá hơn là bao, vậy thì sao

cô ta lại không hà hề được cơ chứ!

Tô Luru Cảnh vừa nghe thấy thế, sắc mặt liền tối sầm lại, lòng bàn tay khẽ đỏ mồ hôi, rồi mới từ gương mặt trang điểm tinh xảo cơ hồ không nhìn ra mặt thật kia nhận ra cô bạn học ngày trước, có điều hai người họ cũng không hề tiếp xúc nhiều với nhau.

"Luru Cảnh, còn nhớ rõ học trường Liễu Hoành học trên chúng ta hai khóa không? Khi đó tôi điên cuồng theo đuổi anh ấy hai tháng, không nghĩ tới người anh ấy thích lại chính là cậu, nhưng cậu thì sao, chỉ một câu "thật xin lỗi" đã từ chối luôn người ta rồi. Đáng thương cho tôi, lại đi yêu người không yêu mình, chuyện này cơ hồ đã kích lòng tự tin của tôi rất lớn, khiến cho tôi thật hoài nghi có phải bản thân mình đã mất đi sức quyến rũ rồi hay không. . . .", JOJO liền nói một tràng không ngừng nghỉ.

"Ha ha." Chu thiếu vỗ vỗ lên bàn tay nhỏ bé trắng nõn nói: "Không phải sức quyến rũ của em không đủ, mà là vị học trưởng kia không hiểu được thương hoa tiếc ngọc, không biết thưởng thức mỹ nhân. . ."

JOJO ngây thơ tựa lên người Chu thiếu nở nụ cười khéo léo, nửa thật nửa giả nói: "Em chỉ là đang không thể tin, năm đó Luru Cảnh giữ mình trong sạch như vậy, thế nhưng cũng sẽ làm chuyện giống với mình!".

Tô Luru Cảnh chỉ cảm thấy trên sống lưng đau rát, như bị người ta đâm một kích trí mạng, cũng nhận ra sắc mặt của Hình Hạo Xuyên ở phía đối diện đang tối sầm lại, hơi hơi khó coi, cô âm thầm cắn môi, bàn tay nắm lại thật chặt.

"Được rồi, được rồi, nếu đã là bạn học cũ, thì đây thật là duyên phận rồi. JO-JO, ly này nhất định phải kính!". Chu thiếu giống như sợ không chưa đủ náo nhiệt liền giật dây nói.

"Đó là đương nhiên", JOJO mặt mày hớn hờ, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, giờ ly rượu lên châm chọc nói: "Em gái, chị đây kính em một ly, ngay trước mặt Chu thiếu và tổng giám đốc Hình, cũng không thể không nể mặt nha. Về sau có gì không hiểu, chị nhất định sẽ chỉ điểm giúp em".

Nghe hai tiếng "em gái" đầy giễu cợt kia, sắc mặt Tô Luru Cảnh tái xanh, đầu ngón tay trắng bệch ra, chua xót ào ạt đánh tới. Năm đó ở trường học, tất cả mọi người kỳ thác kỳ vọng vào cô, không nghĩ tới bây giờ thế nhưng mình lại thành người như vậy.

Cô như vậy, ngay cả lý do cự tuyệt phản bác cũng không có, bởi vì bọn họ đều là vì tiền mới bán thân, cho nên ai cũng không có tư cách xem thường người kia.

Tô Luru Cảnh nhìn ly rượu đỏ tràn đầy trước mặt, run rẩy nhận lấy, uống một hơi cạn sạch, để mặc dòng chất lỏng cay cay từ trong cổ họng rót thẳng vào trong dạ dày.

Chu thiếu vỗ tay nói: "Ha ha, không tệ không tệ, tửu lượng của Tô tiểu thư thật không tệ, đến, Chu mỗ kính cô một ly". Trong mắt có mấy phần thưởng thức cùng với ý đồ nào đó không thể nói ra lời.

Tô Luru Cảnh nắm tay thật chặt, cũng không từ chối, hơi ngửa đầu, cầm ly rượu lên rót vào trong cổ họng, không cẩn thận lại bị sặc, khó chịu ho khan mấy tiếng, ho đến mức khóe mắt cũng lấp lánh ánh nước.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 50: Say rượu

Chất cồn nóng hừng hực chảy xuống dạ dày, cả cổ họng cũng như bị thiêu cháy, Tô Luru Cảnh ôm ngực dồn dập ho khan, nhưng trong lòng lại dấy lên một nỗi khát vọng muốn uống tiếp.

Nhìn Tô Luru Cảnh ho khan đến đỏ hồng hai má, hứng thú của Chu thiếu càng lúc càng lớn: "Tốt! Tô tiểu thư thật là rất sảng khoái, tiếp một ly nữa nào!".

Giờ phút này Tô Luru Cảnh chỉ muốn phát tiết, bị sặc cũng không quản, một ly lại một ly, hai mắt khép chặt liều tu ừng ực, càng uống càng nhiều, vốn là người không biết uống rượu, vừa uống mấy chén đã say đến chúi chaoáng rồi, cả khuôn mặt cũng đỏ bừng lên.

Hình Hạo Xuyên thấy dáng vẻ của cô ai đến cũng không cự tuyệt, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, túm lấy cổ tay Tô Luru Cảnh, nói: "Đừng uống nữa, em uống say rồi".

Dưới tác dụng tê dại của rượu cồn, Tô Luru Cảnh sao còn nghe vào tai, chỉ muốn uống nữa, uống mãi không ngừng..., liền lớn tiếng phản bác: "Tôi không có say!". Nói xong còn to gan đẩy tay Hình Hạo Xuyên ra, đưa ly rượu kê lên môi muốn uống tiếp.

Rượu, đúng là thứ tốt, uống vào, cái gì nên quên cũng đều quên hết. Cô còn phải Uống....uó...ng! Còn phải Uống....uó...ng!

Hình Hạo Xuyên thấy dáng vẻ này của cô, sắc mặt tái xanh đầy tay của cô ra, sau đó ném ly rượu kia lên trên bàn, mặc cho chất lỏng màu đỏ đỏ tràn ra, rồi kéo cô đứng lên nói: "Chu thiếu, cô ấy uống say rồi, tôi dẫn cô ấy đi trước, hôm nào gặp sau". Nói xong mặc kệ cô cự tuyệt thế nào, một tay kéo

thăng ra ngoài.

"Không được! Tôi còn muốn uống....uồ...ng nữa!". Tô Lưu Cảnh giùng giàng nói, trên gương mặt hồng hồng tràn đầy giấy giả, còn muốn quay trở lại tiếp tục uống rượu.

Nhìn hình dáng này của cô, chân mày Hình Hạo Xuyên nhíu lại thật sâu, một tay kéo cô, rồi ném vào trong xe: "Em mượn rượu làm càn đã đủ chưa?". Không thể uống cũng đừng uống..., đây là chuyện giỡn chơi sao? !

"Anh làm gì đấy! Tên bại hoại này! Tôi còn muốn Uống....uồ...ng!". Tô Lưu Cảnh bị ném vào trong xe, đầu óc choáng váng, nhưng vẫn không quên kêu âm lên: "Tôi còn muốn uống!"

Cái gì? Mãng anh bại hoại? Đáng chết, cô gái này uống say thế nhưng lá gan lại lớn như vậy! Hình Hạo Xuyên cắn răng nhìn cô về mặt quật cường kia, hận không thể ném cô vào trong nước để nhanh chóng thanh tỉnh lại.

"Anh ——" cả xe đều nhuộm đầy mùi rượu trên người cô, Hình Hạo Xuyên không nhịn được mà nhíu mày, vừa định khiển trách, lại thấy cô kéo vạt áo của mình nhỏ giọng nức nở, nghẹn ngào.

Thấy cô đỏ mắt nghẹn ngào như thế, hai bàn tay diễm đạm đáng yêu lại còn lồi kéo vạt áo của anh, Hình Hạo Xuyên tắt cả những lời khiển trách vừa chuẩn bị thốt ra lập tức thu hồi, bàn tay hơi chần chờ một chút, chậm rãi đặt lên má cô, lau đi những giọt nước mắt vừa rỉ ra nơi khóe mắt.

"Hình. . . . .", Tô Lưu Cảnh vui đầu vào trong ngực anh, giống như con mèo nhỏ khẽ gọi tên của anh, có vẻ hết sức đáng thương, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

"Ừ." Hình Hạo Xuyên nhẹ nhàng đáp một tiếng.

"Hình. . . . ." tiếng nghẹn ngào của Tô Lưu Cảnh càng lúc càng lớn.

"Ừ.", Hình Hạo Xuyên cũng kìm được mà lại đáp một tiếng.

"Hình. . . . .", Tô Lưu Cảnh không ngừng kêu cái tên này, tựa hồ chỉ cần gọi tên anh mới có thể cuốn trôi hết tất cả những tổn thương vừa giáng xuống người mình.

"Em thật là khổ sở. . . . .", Tô Lưu Cảnh khó chịu dựa vào trên người Hình Hạo Xuyên, thanh âm nghẹn ngào yếu ớt, cả người tựa như đang đắm chìm trong thương cảm vô biên.

Trái tim cứng rắn của Hình Hạo Xuyên cũng không kiềm được mà mềm nhũn xuống, đưa tay ôm lấy mặt của cô, đang suy nghĩ nên khuyên nhủ cô như thế nào, vừa chuẩn bị mở miệng, lại nghe được thấy tiếng hít thở đều đều phả vào tai.

Vừa cúi đầu xuống nhìn, lại phát hiện Tô Lưu Cảnh thế nhưng lại túm lấy vạt áo anh mà ngủ thiếp đi?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 51

Nhìn vành mắt hồng hồng như mèo con đang ngủ của cô, Hình Hạo Xuyên thật hận không thể kéo cô dậy hung hăng đánh lên cái mông kia một trận, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn, ra lệnh cho tài xế trực tiếp lái về nhà.

Cảm giác của Tô Lưu Cảnh lúc này thật hỗn loạn, cơ thể bồng bềnh như đang ở giữa không trung, sau khi uống rượu, cả người đều khó chịu, lung lay mơ hồ không tìm được điểm tựa. Đôi mày xinh đẹp nhíu lại, cố gắng bấu víu vào thứ gì đó, để giữ vững thăng bằng.

Cổ áo bị người nào đó túm chặt, cả cổ Hình Hạo Xuyên cũng bị liên lụy, cúi đầu nhìn Tô Lưu Cảnh say rượu không an phận trong ngực, kéo tay của cô ra khiển trách: "Cô nhóc, an phận một chút cho tôi!".

An phận gì chứ? Cô có có lúc nào không an phận sao? Tô Lưu Cảnh bắt mắt nhìn cô, giọng nói này là của ai? Thế nào lại bá đạo như vậy? Tô Lưu Cảnh tức giận giơ tay lên, vung về hướng phát ra âm thanh: "Câm miệng! Cho tôi. . . . . Nác, câm miệng!" muốn dùng hành động để ngăn không cho chủ nhân của thanh âm kia lại nói ra những lời đáng ghét.

Hình Hạo Xuyên dường như được mở mang tầm mắt thêm một lần nữa, nhìn hành động to gan lớn mật kia, chột hạ tay xuống, nhưng đúng lúc đó, có một bàn tay khác lại vung lên đánh vào trên mặt của anh.

Đám nữ giúp việc cúi thấp người đứng ở hai bên nghênh đón Hình Hạo Xuyên trở về, ai cũng không dám tin mắt chữ O mồm chữ A, hít vào một hơi. Tiên sinh ôm cô ta đi vào đã là ân điển lớn, thế mà cô ta lại còn dám đánh tiên sinh, cô ta không muốn sống nữa sao?

Hình Hạo Xuyên nhủ này càng thêm sâu, mặt của anh, cho tới bây giờ vẫn không có người nào dám chạm qua, cho dù là vô ý cũng phải chịu trừng phạt. Cô gái này đã được anh quá dung túng sao? Lại dám làm đến trình độ này!

Gương mặt tuần tú chợt trở nên xám xịt, đáy mắt lại giăng đầy mây đen mờ mịt, tựa như muốn bóp chết cô đến nơi vậy. Đám nữ giúp việc xung quanh đều im lặng cúi đầu, sợ hãi nhìn vào mũi chân của mình, không biết tiên sinh sẽ trừng phạt người không biết phân biệt tốt xấu này như thế nào.

Bất ngờ bị gió lùa vào mặt, Tô Lư Cảnh chợt thanh tỉnh một chút, theo bản năng cảm thấy thật lạnh lẽo, gian nan mở mắt, vừa lúc đối mặt với con người thâm trầm lạnh như băng của Hình Hạo Xuyên, tim chợt nhảy lên, sợ hãi kêu: "Tiên sinh?". Trong đầu vẫn cảm thấy choáng váng nặng nề, mơ mơ hồ hồ nhớ tới, vừa rồi hình như mình đã đánh phải gì đó. . .

"Hình, sao về rồi mà lại không vào nhà? Ở chỗ này. . . . . Làm cái gì. . . . .". Đúng vào lúc này, Tiểu Như Nghe mỉm cười đi tới, lúc nhìn thấy tư thế này của bọn họ liền ngăn người ra một chút, toàn bộ vui vẻ dần dần trở nên lạnh lẽo.

Nghe được giọng nói của người kia, Tô Lư Cảnh cả kinh, cảm giác say đã tỉnh hơn phân nửa, theo ánh mắt của cô ấy nhìn lại bản thân mình, lúc này mới ý thức được hiện tại cô đang được Hình Hạo Xuyên ôm vào trong ngực, tư thế như vậy quả thật làm người ta không thể không hoài nghi.

Vội vàng từ trong ngực Hình Hạo Xuyên nhảy ra, Tô Lư Cảnh hoang mang sợ hãi giải thích: "Tôi, tôi chỉ ngẫu nhiên gặp được tiên sinh, cho nên mới cùng ngài ấy trở về. . . . .". Tô Lư Cảnh vắt hết óc thốt ra lời nói dối vụng về, nhưng rõ ràng cũng không quá thành công, dường như càng chui lại càng đen.

"Như vậy sao. . .", Tiểu Như Nghe cũng không gây khó dễ cho cô, phần hận vừa lóe lên trong mắt rất nhanh đã được che dấu đi, dịu dàng mỉm cười nói: "Lư Cảnh, cả ngày hôm qua cô không về, làm chúng tôi lo lắng hết sức, cũng may hôm nay đã hoàn hảo trở lại. Lần sau, nếu ở bên ngoài qua đêm, nhớ gọi điện thoại về báo một câu nhé?". Cô ta là người thông minh, vào lúc này nếu như lớn tiếng trách cứ, sẽ chỉ làm cho Hình Hạo Xuyên không xuống đài được. Không bằng giả vờ độ lượng rộng rãi một chút, ngược lại còn có thể khiến anh ấy này hơn. Còn những thứ khác, về sau sẽ từ từ xem lại!

Bị hỏi về chuyện tối ngày hôm qua, những hình ảnh đáng sợ kia lại ập đến lần nữa, Tô Lư Cảnh sợ hãi chấn động toàn thân, ngón tay dùng sức xoắn chặt, mắt tự nhiên đáp: "Vâng, Tiểu tiểu thư".

Tiểu Như Nghe chuyển mắt, xinh đẹp động lòng người đi đến bên cạnh Hình Hạo Xuyên nói: "Hình, em mới vừa làm mấy món điểm tâm mà anh thích ăn, cũng không biết tay nghề có tụt hậu đi hay không".

Hình Hạo Xuyên có chút đau lòng nói: "Sức khỏe của em không được tốt, làm sao lại còn phải động tay động chân như vậy?".

"Trước kia anh nói chỉ thích ăn đồ em nấu, vì anh mà khổ cực một chút có sao đâu chứ?". Tiểu Như Nghe dịu ngoan dựa vào trong ngực của anh nói.

Sau đó kéo tay Hình Hạo Xuyên, quay đầu lại, lấy tư thái của nữ chủ nhân quan tâm đến người làm nói: "Lư Cảnh, đứng lâu có lẽ hơi mệt rồi, đi nghỉ ngơi chút đi".

"Cám ơn Tiểu tiểu thư.", Tô Lư Cảnh nhìn bóng lưng hòa hợp của hai người họ, trong lòng không kìm được khổ sở. Bất luận trước đó anh có ôn tồn với cô thế nào, chỉ cần vừa đến trước mặt của Tiểu Như Nghe, thì cô liền không có một chút ý nghĩa trang trí nào, giống như Cô bé lọ lem, vô luận trên vũ hội hoàng tử có chú ý đến nàng như thế nào, nhưng vừa đến mười hai giờ đêm liền bị trở về nguyên hình.

Tựa hồ đã sớm chấp nhận sự thật, cô chỉ có thể đứng đây nhìn theo bóng lưng của bọn họ, mãi mãi vẫn là như thế.

*****OOXX*****OOXX*****

Ngủ cả một đêm mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, đầu ong ong, trầm trầm thấy đau, có lẽ là di chứng do say rượu ngày hôm trước, sau khi tắm nước lạnh vào mặt một lúc mới hơi hòa hoãn một chút, Tô Lư Cảnh về sau sẽ không bao giờ uống rượu nữa.

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại chợt vang lên dồn dập, Tô Lư Cảnh vội tiếp nhận.

"Lư Cảnh! Cậu đã đọc tạp chí hay báo mạng của hôm nay chưa?", Tổng Dì Hình nôn nóng sốt ruột nói, tựa hồ xảy ra chuyện gì khẩn cấp.

Tô Lư Cảnh nghe giọng nói rõ ràng không đúng lắm ở đầu kia, hồ nghi hỏi: "Chưa đọc, Dì Hình, đã xảy ra chuyện gì sao?".

Tổng Dì Hình cũng không giải thích nhiều, chỉ liên tục nói: "Vậy thì tốt, nhớ, hôm nay ngàn vạn lần không được đi ra ngoài! Mình sẽ giải thích với cậu sau!", nói vừa dứt liền cúp điện thoại.

Tô Lư Cảnh không hiểu nhìn điện thoại đã bị cắt đứt, ngăn người trầm ngâm.

Sau đó cũng không để tâm lời nói âm ỉ không giải thích được của Tổng Dì Hình, Tô Lư Cảnh thu thập ổn thỏa rồi đi xuống lầu, hôm nay là ngày đến thăm đi thăm tiểu Diệc, nếu như đến trễ, cậu bé lại sẽ cáu kỉnh cho xem.

Tô Lư Cảnh đi xuống lầu liền cảm giác ánh mắt của mọi người nhìn mình có gì đó không đúng lắm, mặc dù bình thường cũng không hữu nghị là mấy, nhưng hôm nay vừa thấy cô liền nhượng bộ lui binh, giống như chỉ sợ trên người cô có chứa vi khuẩn sẽ lây bệnh cho bọn họ vậy.

Sao lại thế? Tô Lưu Cảnh hồ nghi đi ra khỏi nhà họ Hình, đến ga điện ngầm.

Sau khi lên tàu, cảm giác quái dị kia lại càng thêm mãnh liệt, dường như chung quanh có rất nhiều người đang thận trọng quan sát cô, còn có mấy người tụ tập lại một chỗ chỉ chỉ chỗ chỗ về phía cô bàn tán, vừa xì xầm lại còn vừa bật cười. Tô Lưu Cảnh hồ nghi quay đầu lại, mấy người kia lại đi dò tìm mắt làm bộ như không nhìn cô.

Tô Lưu Cảnh nhìn lại bản thân một lượt, cũng không có chỗ nào không ổn cả, lập tức nhủ mảy, mang theo cảm giác cổ quái đi vào bệnh viện. Vừa bước đến phòng bệnh đột nhiên nghe được tiếng hét chói tai từ bên trong vọng ra.

Là Tiểu Diệc!

Tô Lưu Cảnh cả kinh, vội vàng chạy vào, lại thấy Tiểu Diệc đang cãi cọ tranh chấp cùng với một số người mặc đồng phục bệnh nhân.

Cậu thanh niên tóc vàng trông mặt chẳng được tốt lành gì là nói: "Đồ ngu ngốc, chị của mày chính là kỹ nữ đấy!".

"Chị tôi không phải!", cậu bé không cách nào cãi lại đối thủ nhanh mồm nhanh miệng kia, mặt đỏ lên bảo vệ cho chị mình không biết bao nhiêu lần, cũng không chú ý tới sức khỏe của mình còn chưa hồi phục, nhào qua muốn đánh nhau.

Cậu thanh niên tóc vàng kia vốn là dân xã hội đen, làm sao sợ hãi mấy cú đấm nhẹ như bông kia của cậu, liền đẩy ra cầm một quyển tạp chí kêu gào: "Không phải kỹ nữ thì là cái gì? Là gái gọi? Mày xem những tấm hình kia xem, dâm mĩ đặc sắc đến cỡ nào, nếu không làm gái thì quả thật đáng tiếc! Ngưu ngốc, chị của mày là kỹ nữ, nhà mày thật đúng là tuyệt phôi!"

"Chị của tôi không phải! Không phải! Anh mới là người xấu!", Tiểu Diệc bị đẩy ngã, điên cuồng hét lên, liều mạng húc đầu lên người tên xấu xa kia. Chị của cậu là người chị tốt nhất thế giới, chị gái tốt nhất! Ai cũng không thể khi dễ chị ấy!

Thanh niên kia không đề phòng, liền bị húc trúng, người va vào trên vách tường, ôm cánh tay cắn răng nghiêng lợi mắng: "Mẹ nó, thằng ngốc mày lại dám húc tao, tao đập chết mày!". Nói xong liền cầm bình hoa bên cạnh lên, ác độc muốn đập vào đầu cậu bé.

Tô Lưu Cảnh thấy thế, không kịp suy nghĩ, bỏ nhào qua, dùng lưng mình ngăn trở bình hoa vừa nện xuống.

Chỉ nghe choang một tiếng, vô số mảnh vỡ rơi tung tóe ra đất, Tô Lưu Cảnh cắn răng nhịn xuống âm thanh khổ sở kêu rên vừa muốn bật ra, bảo hộ cậu em gây yếu vào trong ngực thật chặt. Tuy nhiên thân thể gây yếu kia vẫn không thể nào chịu nổi một đòn nghiêm trọng kia, không khống chế nổi mà run rẩy, cả xương sống đều trở nên tê dại, đau đớn, một dòng chất lỏng nóng bỏng theo da chảy xuống, thấm ướt cả quần áo.

"Chị! Chị!", Tiểu Diệc cũng ôm lấy chị mình kêu khóc.

Tô Lưu Cảnh mãi thật lâu sau mới hòa hoãn lại, ôm Tiểu Diệc cậy mạnh nói: "Tiểu Diệc, chị không có việc gì". Mắt chợt nhìn thấy tờ tạp chí bị ném trên mặt đất đang mở rộng, cô cả kinh, chậm rãi cầm quyển tạp chí kia lên.

Nhìn trên tám ảnh cơ hồ chiếm hơn nửa trang, Tô Lưu Cảnh thiếu chút nữa chịu không nổi ngắt đi. Cô gái trên tám ảnh toàn thân trần trụi nằm ở trên giường, bày ra đủ tư thế xinh đẹp quyến rũ, một không thấy rõ mặt mũi của người đàn ông từ trên xuống dưới. Nhưng hai chân của cô gái đang quấn thật chặt lên ngang hông của người đàn ông kia, mặt ửng hồng, tuy không lộ hết nhưng chỉ cần nhìn một cái là có thể tưởng tượng ra trường hợp kịch liệt thế nào.

Không trách được. . . . . Không trách được dọc đường đi những người đó lại đưa ánh mắt quái dị cười trộm cô, không trách được. . . . .

Trong giây lát tâm của Tô Lưu Cảnh liền sụp đổ, điên cuồng lật xem mười mấy tờ liên tiếp, mỗi một tờ đều là cảnh tượng tương tự, còn có hình ảnh trong hèm nhỏ đêm khuya, cô gái bị lột sạch quần áo ném xuống đất, toàn bộ đều là ảnh nude. . . . .

Mười mấy tờ liên tiếp, tất cả đều có chung một nhân vật chính, chính là cô!

Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra chứ? Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? ! Tô Lưu Cảnh tự làm bầm nhìn hình trên tạp chí, cơ hồ phát điên.

Thanh niên tóc vàng kia đắm đuối nhìn Tô Lưu Cảnh, xấu bụng tiến lên trước nói: "Ái chà, nữ chính tới rồi, thế nào, quá đói khát nên vội tới tìm anh đây hả? Để anh cũng nếm thử mùi vị của cô xem xem có giống như báu vật ở trên tạp chí hay không! Đồi chàn này, quần vào thắt lưng thật sự tiêu hồn phải biết ~"

Tô Lưu Cảnh bị những tấm hình kia chấn động thật sâu, lúc này trong đầu trống rỗng, cái gì cũng nghe không lọt, cho đến khi tay của thanh niên kia sờ lên bả vai của cô, Tô Lưu Cảnh chợt giật mình, hét to: "Cút ngay!!!!".

"Già vờ thanh thuần cái gì? Trong hình dâm đẳng như vậy, ở chỗ này già bộ làm ngọc nữ gì chứ? !", tên tóc vàng nổi giận, ác độc buông lời nhục nhả.

Tiểu Diệc lúc này cũng tức giận, ngẩng cao đầu không sợ hãi chút nào hô: "Không được nói xấu chị tôi!". Mặc dù cậu bé không hiểu những điều kia, nhưng một lòng bảo vệ chị gái đã ăn sâu vào trong tiềm thức từ lâu.

Tay Tô Lưu Cảnh run run cầm cuốn tạp chí bần thiêu, hốc mắt dần dần nóng lên, sau đó dùng lực liều mạng xé rách, xé thành từng mảnh nhỏ, rồi ném vào mặt tên tóc vàng: "Cút ngay cho tôi!", cô tựa như con mèo bị buộc đến đường cùng giương nanh múa vuốt phản kháng lại.

Động tình lớn như vậy, nên hấp dẫn rất nhiều bệnh nhân đến vây xem, nhưng lại không có một ai tiến lên ngăn trở, bọn họ đều giương ánh mắt lên án nhìn về phía hai chị em cô, chỉ chỉ chỏ chỏ chờ xem nào nhiệt.

Tên tóc vàng bị cô ném giấy vụn lên mặt, thẹn quá hóa giận, nhào qua.

Tô Lư Cảnh thấy thế, hít vào một hơi, thuận tay cầm giỏ trái cây bên cạnh đập tới, sau đó túm lấy con dao gọt trái cây thét to: "Đừng tới đây! Cút ra ngoài!".

Khắp thế giới này, tất cả mọi người đều đang nhìn cô, cả người đều trần trụi lộ ra trước mắt của bọn họ, mặc cho họ ngấm ngấm sẫm soi bình luận, mỗi người đều mang trên mình ánh mắt xem thường, chán ghét, cảm hận không hề che giấu tựa hồ sự tồn tại của cô giống như vì khuôn làm ô nhiễm cuộc sống của bọn họ, cảm giác như thế khiến Tô Lư Cảnh muốn phát điên.

Tên kia nhìn thấy dao găm, cũng không dám ngông cuồng nữa, chỉ đành phải nằng nặc mấy câu thô tục lộ vẻ tức giận rồi lui về phía sau.

Nhân viên bệnh viện lúc này rút cuộc cũng chạy tới, giải tán đám người đang vây kín xung quanh, sau đó cố gắng thuyết phục Tô Lư Cảnh để dao xuống.

Vậy mà Lư Cảnh lại như điên cuồng không tin tưởng bất kỳ ai, vẫn cứ cố chấp giơ dao gọt trái cây lên bảo hộ Tiểu Diệc ở phía sau.

"Xin hãy để dao xuống? Cô sẽ ngộ thương đến mình đấy", bác sĩ nhẹ giọng khuyên.

"Cút ngay! Cút ngay!", ánh mắt Tô Lư Cảnh tan rã nhìn những người trước mắt, tràn đầy trong đầu chỉ còn lại những hình ảnh bản thù xưa đi không được, quần quanh tâm trí cô không tài nào dứt ra được.

"Lư Cảnh!" Tổng Dĩ Hình đột nhiên đẩy đám người bu quanh ra xông tới gọi. Sáng sớm cô đã nghe nói đến chuyện này cho nên mới gọi điện thoại ngăn Tô Lư Cảnh không để cho cô ấy ra ngoài, không nghĩ tới vẫn không tránh được.

Tổng Dĩ Hình nhìn thấy Tô Lư Cảnh cầm dao trên tay, ánh mắt tan rã hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch, vội đẩy đám người đang vây xem trước phòng bệnh ra ngoài, rồi vọt vào.

"Dĩ Hình. . . ." Tô Lư Cảnh thấy Tổng Dĩ Hình, liền cong khóe môi mỉm cười, nhưng nụ cười này, thật sự gượng ép đến khó coi, nhợt nhạt lạnh nhạt tựa như chỉ cần có cơn gió nhẹ thổi qua sẽ tùy thời tiêu tán.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 52

Tổng Dĩ Hình cực kỳ đau lòng, lại khê cần rằng nhìn xuống bị thương, vọt tới cửa phòng bệnh, đem toàn bộ đám người xem nào nhiệt đẩy ra ngoài cửa, sau đó cường thế dùng sức đóng cửa lại: "Tránh ra! Tránh ra! Tránh ra hết cho tôi! Nhìn người khác nào nhiệt vui về làm sao?".

Nói xong cũng mời cả bác sĩ và y tá ra ngoài, rồi cúi kinh la ầm lên: "Cậu cầm dao là muốn làm gì? Muốn giết mình hay là giết chết bản thân cậu? Hay là muốn cùng với Tiểu cùng nhau tự vẫn?". Nếu như hóc mắt của cô không đỏ lên thì lời nói này vô cùng có khí thế dọa người.

"Chỉ có mấy tấm hình thôi mà, lại không chỉ tên nói họ của cậu ra, coi như là cậu thì có thể nào, còn có thể làm cho cậu nổi tiếng một cách miễn phí đấy. Những minh tinh bên ngoài còn chụp lộ liễu cỡ nào, còn cậu chỉ lộ một chút mà thôi, cậu còn để ý đến ánh mắt của người ta nhìn thế nào làm gì!". Tổng Dĩ Hình nắm chặt quả đấm, gào ầm lên.

"Dĩ Hình. . .", giọng nói mềm nhũn của Tô Lư Cảnh vang lên, tay cầm chặt cán dao cũng dần dần run rẩy, chẳng khác nào chiếc là vàng trợ trụ phiêu linh trong gió. Khi cô nhìn thấy những bức hình trên tạp chí kia, quả thật liền cảm giác cả trời đều sập xuống. Tin tức lần này không thể so với lần trước, chỉ nói suông, nói xong liền trôi qua, những hình này quả thực đã lộ trần toàn bộ con người cô từ trong ra ngoài, phơi bày trước mắt mọi người, ngay cả một chút đường sống cũng không lưu lại cho cô.

"Khóc cái gì? Lúc cậu đồng ý làm tiểu tam thì cũng nên nghĩ tới một ngày như thế này, mẹ nó chứ! Minh thấy cậu khóc cái rắm ấy!". Tổng Dĩ Hình ngoài mạnh trong yếu gắng cổ la hét, có ý làm bộ như bàng quang nhưng thực ra thì đang đưa tay lên lau nước mắt.

Thấy Tổng Dĩ Hình bật khóc, Tô Lư Cảnh liếc mắt nhìn chịu đựng, hóc mắt đỏ hồng, miệng lưỡi khô khốc, con dao trong tay trượt xuống, rơi trên đất.

Tổng Dĩ Hình nhặt dao lên, dùng sức ném ra ngoài cửa sổ, khiển trách: "Coi như có làm tiểu tam, thì cũng phải làm cho tốt nhất, biết không? Cậu bây giờ không phải sống vì mình, mà còn có cả Tiểu Diệc nữa, rốt cuộc cậu có hiểu hay không?"

Tô Lư Cảnh dùng sức cắn môi dưới, nhìn cô, hóc mắt cũng không kim được lại đỏ lên rồi. Cũng may, mỗi một lần, cô gặp chuyện không may đều có

một người bạn đứng ở bên cạnh, thật sự may mắn . . .

"Ai ui . . .", đột nhiên Tống Dĩ Hình chợt ôm lấy bụng, cắn răng kêu lên, đầu đổ đầy mồ hôi, nhưng vẫn còn muốn tiếp tục hùng hùng hổ hổ: "Nếu để cho mình biết tiện nhân nào làm, mình sẽ giết sạch cả nhà của nó!". Dám động đến bạn thân của Tống Dĩ Hình cô, ~ không muốn sống!

"Dĩ Hình, cậu làm sao vậy? Có phải đau bụng hay không?", Tô Lưu Cảnh thấy cô bạn đau đến đầu đầy mồ hôi, sắc mặt vô cùng khó coi, vội vàng nhanh chóng đỡ lấy cô, ngăn không cho cô nói thêm nữa. Trong bụng của cô ấy còn có một sinh mạng nhỏ nữa!

"Mình không sao. . . . . Không việc gì. . . . . A!", Tống Dĩ Hình còn muốn cắn răng mạnh miệng chống đỡ, nhưng nhóc con trong bụng lại không yên, đau đến mức cuộn thắt bụng lại, gập người rên lên khe khẽ.

Tô Lưu Cảnh thấy thế, liền đỡ cô lên giường, hốt hoảng chạy đi nói: "Cậu đừng cử động! Mình, mình lập tức đi tìm bác sĩ".

Bác sĩ nhanh chóng đến kiểm tra, sau đó vội vàng nói: "Mau! Mau đưa đến phòng cứu cấp, bệnh nhân bị động thai rồi! Thai nhi chưa đủ ba tháng là thời kỳ dễ đẻ non nhất, nhanh nhanh lên!"

Tô Lưu Cảnh không dám chần chừ, vội giúp đỡ bác sĩ diu cô bạn thân vào phòng cứu cấp. Cửa phòng cứu cấp vừa đóng lại, còn có thể nghe thấy tiếng Tống Dĩ Hình phẫn hận kêu la: "Tiểu bại hoại! Chờ con sinh ra, mẹ sẽ đánh chết con! A. . . . ."

Tô Lưu Cảnh lo lắng chờ ở bên ngoài, chưa đến một phút đồng hồ Thẩm Minh Phong liền lao đảo nghiêng ngả chạy tới. Hiện tại Tống Dĩ Hình là quốc bảo chung của hai nhà, vẫn có câu mẫu bằng từ quý không phải sao, nếu cô ấy xảy ra vấn đề gì, ước chừng anh sẽ bị bốn vị phụ huynh đào hầm chôn sống, điều này anh tuyệt đối không hoài nghi!

"Cô ấy, cô ấy thế nào rồi?!", Thẩm Minh Phong không kịp thở, liền lo lắng hỏi. Mặc dù hai người vì say rượu làm loạn mới có đứa bé này, nhưng dù gì anh vẫn là một người cha, sao có thể không quan tâm đến con của mình chứ .

"Bác sĩ nói bị động thai, đang cấp cứu, tôi. . . . . Thật xin lỗi. . . . .", Tô Lưu Cảnh á náy nói. Nếu không phải vì việc của cô, Tống Dĩ Hình sẽ không bị động thai, tất cả đều tại cô cả.

Thẩm Minh Phong cũng nghe Hình nói chuyện, làm sao có thể trách cứ cô chứ, cô gái này thật sự quá khổ rồi: "Không việc gì, cái này cũng không thể trách em. . . .". Còn chưa nói hết đột nhiên nghe được một tràng chửi rủa từ trong phòng cấp cứu truyền đến.

"Con mẹ nó Thẩm Minh Phong! Tôi cắn chết anh! Đồ tiện nam, chờ tôi ra ngoài. . . . . Tôi nhất định muốn giết chết anh!".

Nghe bên trong không ngừng truyền tới tiếng chửi rủa cùng với tiếng thét chói tai, khóe miệng Thẩm Minh Phong giật giật, khuôn mặt vốn lo lắng, liền trở nên xanh mét.

Mấy cô y tá ở bên cạnh nghe được, không nhịn được che miệng cười lên, người này so với phụ nữ sinh con còn đáng sợ hơn, quả thật sánh ngang với bom nguyên tử, đến lúc sản xuất không biết còn lợi hại cỡ nào. Vì vậy liền đưa ánh mắt đồng tình nhìn sang người chồng mặt xanh mét đang đứng đó.

Đột nhiên trở thành tiêu điểm để mọi người mặc niệm, sắc mặt của Thẩm Minh Phong thối đến mức có thể giết người.

Trong phòng cấp cứu, Tống Dĩ Hình không còn sức lực, rốt cuộc không nhịn được mà khóc lên: "Hu hu. . . . . tôi đau, Thẩm Minh Phong, tôi đau. . . . . Anh còn không mau tới. . . . . Tôi đau quá. . . . ."

Trận khóc này, quả thật liên dập tắt ngay cơn tức của Thẩm Minh Phong xuống. Anh mấp máy môi, nghe cô đáng thương la lên, tâm không nhịn được mềm lại, an ủi: "Anh ở bên ngoài, không có chuyện gì, có bác sĩ ở đây, con của chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu, anh bảo đảm."

"Con bà nó, tôi đau, tôi không muốn đứa con trai này nữa! Nếu muốn thì anh tự đi mà sinh. . . . . Tôi không muốn tên bại hoại này nữa đâu!". Tống Dĩ Hình mới vừa rồi còn nhu nhược khóc, lần này lại như được tiếp thêm sức lực, càng thét to hơn.

Sắc mặt Thẩm Minh Phong mới vừa dịu xuống đôi chút, lại lập tức đen kịt lại. Mới vừa rồi những y tá đang đồng tình với anh, lần này cũng không nhịn được mà bật cười, đồng tình lại tăng thêm một bậc, biến thành thương hại. Người cha như thế, thật sự quá đáng thương.

Đúng vào lúc này, một người đàn ông mặt mũi bình thường âm thầm đi đến sau lưng Tô Lưu Cảnh, nhẹ giọng nói: "Muốn biết những hình kia do ai làm không?". Nói xong câu này, hắn ta liền xoay người đi tới cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 53

Tô Lưu Cảnh sững sờ, ngay người chừng năm giây, cho đến khi bóng dáng của người đàn ông kia biến mất không thấy đâu nữa, mới khẽ cắn răng, đi

theo. Bất luận là người nào, cô nhất định phải đối mặt để xem xem tại sao họ lại muốn làm như thế với mình!

Vẫn theo đuôi người đàn ông xuống cầu thang, mặc kệ cô già tăng bước chân hay là cố ý thả chậm, người kia đều duy trì khoảng cách ước chừng một trăm mét.

Dọc theo đường đi Tô Lư Cảnh siết chặt lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Cô chợt nghi ngờ đây có phải là một cái bẫy không, nhưng chỉ chần chừ trong giây lát, trong tâm trí cô hiện giờ chỉ là người ở đằng sau tấm màn kia rốt cuộc là ai, nhất định phải biết! Cô muốn trực diện hỏi cho rõ ràng tại sao lại hại cô thế thảm như vậy!

Theo sát người đàn ông kia, xuyên qua đám người, đến một mảnh đất rộng vẫn còn bỏ hoang cách bệnh viện không xa mới dừng lại, người đi trước đã biến mất, trong khoảng không trống trải, trừ cô ra thì chẳng có lấy một bóng người nào. Người kia thế nào mà lại biến mất?

Mảnh đất này bởi vì đã được bán cho một nhà đầu tư địa ốc, sắp được khởi công, cho nên bình thường cũng không có ai đến đây. Tô Lư Cảnh một thân một mình đi đến, vừa bước vào, lập tức liền bị những thứ được dán trên vách tường làm cho chấn động.

Đó là cảnh tượng như thế nào chứ? Khắp mảnh đất rộng, trên bốn vách tường bao quanh đều dán những bức áp phích cực lớn. Mà tất cả những bức áp phích đó đều có cùng một nhân vật chính.

Những tư thế diêm dúa lẳng lơ, làn da trắng nõn nà, cộng thêm ánh mắt sáng ngời, những thứ kia tựa như vẫn còn bốc hơi nghi ngút, mỗi một bức, mỗi một tờ, giống hệt với những hình ảnh ở trên tạp chí, thậm chí sau khi được phóng đại mỗi một lỗ chân lông đều trở nên rõ ràng, càng thêm lộ liễu trần trụi, đập thẳng vào mắt.

Tô Lư Cảnh nhìn những tấm áp phích phóng đại cao đến gần 2m kia, cơ hồ muốn ngất xỉu, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Cả khu đất, tựa hồ cũng bởi vì những tấm ảnh này mà biến thành địa ngục đòi mạng, từng góc ngách đều lộ rõ, vô luận cô có trốn thế nào, tránh né thế nào đi chăng nữa thì chúng vẫn tràn đầy khắp nơi, toàn bộ đều là những bức hình như thế này. Mỗi một tấm hình đều giống như đao phủ tàn nhẫn, cắt toàn thân của cô ra từng mảnh nhỏ, sau đó phơi bày ở giữa trần thế, để cho mọi người bình phẩm xem xét. Lại giống như một đám ác ma không ngừng cười gằn, há cái miệng đầy máu, giương móng vuốt bén nhọn mà lạnh lẽo, nhào đến chỗ cô, xé rách cả người cô thành mảnh vụn.

Muốn điên rồi! Muốn điên rồi! Nó ép cô đến phát điên rồi!

Tô Lư Cảnh điên cuồng chạy đến bên vách tường, dùng sức xé rách những tấm hình làm cho người ta muốn nôn mửa này ra, cô muốn xé hết xuống, xé chúng ra thành từng mảnh! Toàn bộ xé cho nát vụn!

Nhưng những hình ảnh kia thật sự quá nhiều, cho dù cô có liều mạng xé thế nào, xé chúng thành vô số mảnh vụn ra sao thì những tấm áp phích kia lại càng xuất hiện nhiều hơn. Nước mắt im lìm không ngừng rơi xuống như thác lũ, tựa hồ muốn rửa sạch mọi thứ dơ bẩn trước mắt này.

Nhưng tại sao lại còn nhiều như vậy, nhiều như vậy, cho đến khi cô sức cùng lực kiệt, cho đến khi cô xụi lơ trên mặt đất, cho đến khi trên đất hiện đầy mảnh vụn, vẫn chưa kết thúc?

Đột nhiên ——

"Ha ha, nhìn được không? Những thứ này đều là những tác phẩm tao rất vừa ý, dĩ nhiên, còn may mà nữ chính vô cùng phối hợp". Một giọng nữ mang theo giễu cợt, ghen ghét, lạnh lẽo, điên cuồng từ trong góc chậm rãi truyền đến.

Kèm theo thanh âm phần hận này, một bóng dáng cao ngạo chậm rãi xuất hiện, đi theo phía sau cô ta chính là người đàn ông đã dẫn Tô Lư Cảnh tới đây.

Tô Lư Cảnh ngẩn ra, chậm rãi quay đầu lại, nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện ở đây.

"Tại sao cô lại muốn làm như vậy! Rốt cuộc tôi đã đắc tội cô chỗ nào, Nam Cung Như! ! !". Tô Lư Cảnh siết chặt những tấm hình vừa xé rách trong tay, khàn giọng truy hỏi.

Tại sao cô ta luôn năm lần bảy lượt hại mình? Tại sao cô ta lại có thể ác độc đến vậy? !

Khóe miệng của Nam Cung Như nở nụ cười khinh miệt, chẳng khác nào con khổng tước cao ngạo ngược mắt nhìn Tô Lư Cảnh đang xụi lơ ngồi đó, đáp: "Đắc tội gì sao? Mày đắc tội với tao không chỉ một chút mà là rất nhiều đấy!".

"Nếu không phải là mày, có sự ủng hộ của bác gái, anh Hình nhất định sẽ lấy tao làm vợ!". Nam Cung Như mặt mày hung dữ nói.

"Nếu không phải là mày, anh Hình sẽ không giống như bây giờ, không thêm để ý đến tao!".

"Nếu không phải là mày, tao làm sao có thể bị cấm túc trong nhà một năm, chỗ nào cũng không thể đi, trở thành trò cười của tất cả mọi người?"

"Nếu không phải là mày, anh Hình làm sao có thể ra tay chen ép công ty nhà tao?"

"Nếu không phải là mày, Tiểu Như Nghe kia làm sao có thể tiến dần từng bước, đoạt vị trí của tao!".

"Tất cả đều là do mày! ! !"

Nam Cung Như từng bước từng bước ép sát, càng nói lại càng đáng sợ, gần như điên cuồng, đem tất cả sai lầm đổ lên đầu Tô Lư Cảnh.

Nói xong những lời kia, cô ta chợt ưu nhã cười rộ lên, càng làm cho khuôn mặt trở nên đáng sợ. Cô ta chậm rãi đến gần Tô Lư Cảnh, dùng chân đá lên những tấm hình tán loạn đầy đất kia, rồi cúi người xuống nói: "Như thế nào? Tà lễ này, phần đại lễ này, mày có vừa lòng không?".

Tô Lư Cảnh nhìn khuôn mặt vốn xinh đẹp tinh xảo kia, không ngờ lại có thể dữ tợn đáng sợ đến như vậy, hít vào một hơi liền nói: "Cô điên rồi!". Những chuyện này đều không liên quan tới cô? Tại sao lại muốn tính đến trên đầu cô chứ?

"Điên rồi?", Nam Cung Như đưa ánh mắt si mê nhìn những bức hình trên vách tường, đầu ngón tay khẽ vuốt ve hình ảnh trên đó, đáp: "Mày nói, nếu như mà tao mang những tấm hình này trưng ra trước mặt mọi người trong thành phố, mời tất cả giới truyền thông tới thưởng thức, thì người phát điên đến cùng sẽ là ai chứ?".

Tô Lư Cảnh nhìn thẳng vào mắt cô ta, cũng biết người này sẽ không nói đùa, cô ta thực sự không phải đang nói đùa! Nam Cung Như làm được, chắc chắn cô ta sẽ làm được!

"Nhìn những bức hình này một chút đi, thật là đẹp. Thân thể trắng trẻo mềm mại, biểu tình lại dâm dăng như thế, so với kỹ nữ trong hộp đêm còn hơn xa, so với những nữ diễn viên đóng phim cấp ba còn mê người hơn nhiều, chắc chắn, không cho người khác ném thù một chút quả thật đáng tiếc, buổi đầu giá dưới lòng đất lần trước đã để cho mày chạy thoát một lần, mày nói xem lần này, tao lại sẽ dễ dàng bỏ qua cho mày hay sao?" Nam Cung Như lạnh lùng, mở miệng nói.

"Cô!", Tô Lư Cảnh không thể tin nhìn người được gọi là danh môn quý nữ kia, một tay vuốt lấy những mảnh vụn ở dưới đất ném lên trên mặt của cô ta mắng: "Nam Cung Như! Người đang làm gì thì trời cũng đang nhìn đấy! Hình Hạo Xuyên không thích cô đâu là vì cô tự làm tự chịu! Cần thận sẽ có báo ứng!".

Nam Cung Như bị ném vào mặt, tức giận thét to: "Tô Lư Cảnh, mày tự đâm đầu vào chỗ chết!". Nói xong liền ra lệnh cho người đàn ông ở sau lưng trói chặt Tô Lư Cảnh lại.

Nam Cung Như véo lấy cằm của cô, hung thần ác sát nói: "Báo ứng? Người nhà Nam Cung còn chưa có gặp qua cái gì gọi là báo ứng cả! Miệng ngược lại vẫn còn cứng rắn lắm, để tao xem xem lần này còn ai có thể đến đây cứu mày được nữa!".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 54

Nam Cung Như hung dữ hét lên, nói xong còn dùng sức xiết chặt tay của cô.

Tô Lư Cảnh đau đớn cau chặt mày lại, nhưng vẫn cố can rằng nhìn xuống không kêu ra thành tiếng. Cô không cho phép mình ở trước mặt Nam Cung Như có một tí yếu thế nào!

Thấy cô quật cường không chịu cầu xin tha thứ, Nam Cung Như càng nảy sinh ác độc vùng lên tay chuẩn bị tát lên mặt cô.

"Dừng tay!" Đột nhiên, một giọng nói nghiêm nghị lạnh lùng vang lên, ngăn động tác của cô ta lại.

Nam Cung Như dừng lại, thu tay lại nhìn Lư Thừa vừa tới, lạnh lùng híp mắt cảnh cáo: "Lư Thừa, tôi khuyên anh nên thức thời một chút, coi như không nhìn thấy mà sớm rút đi, anh chỉ là một con chó của nhà họ Hình không hơn, không cần phải chồm vào tăng náo nhiệt! Nhà Nam Cung chúng tôi cũng không phải là dễ chọc, đánh chết một con chó cũng là chuyện dễ dàng!"

"Vậy sao? Bản thân tôi còn không biết người của nhà họ Hình lại có thể nặc cho người ta về tròn bóp dẹp đấy!". Một bóng dáng cao lớn màu đen chậm rãi từ ngoài sân rộng đi tới, giọng nói rét lạnh như hàn băng.

Lư Thừa đẩy gọng kính, vẫn cười đến vô hại như thường ngày, nghiêng người sang cung kính thưa: "Tổng giám đốc!".

"Anh Hình. . . . .", Nam Cung Như nhìn sắc mặt Hình Hạo Xuyên lạnh như băng liền hít vào một hơi, lập tức trở nên luống cuống. Cô ta thật sự không nghĩ tới, bản thân thế nhưng lại bị Hình Hạo Xuyên bắt tại trận.

"Thật không dám nhận, Nam Cung tiểu thư!", con người đen nhánh của Hình Hạo Xuyên liếc mắt nhìn Tô Lư Cảnh đang bị người đàn ông xa lạ trói chặt, thấy gương mặt giàn giụa nước mắt của cô cùng với những bức hình được phóng to được dán khắp xung quanh tường, giọng nói càng lạnh hơn ba phần: "Ta không nghĩ tới Nam Cung tiểu thư thế nhưng lại bố trí được một cảnh đặc sắc như vậy!"

Những cận vệ đi theo Hình Hạo Xuyên lập tức xông lên trước, thành công chế ngự người đàn ông đi theo Nam Cung Như, hoàn hảo giải cứu Tô Lưu Cảnh mang tới.

"Tiên sinh. . . . ." Tô Lưu Cảnh thấy Hình Hạo Xuyên rút cuộc đã xuất hiện, toàn thân vốn vẫn quật cường chống đỡ rút cuộc cũng tìm được chỗ dựa vào, đôi môi run lên, lại chỉ gọi ra được hai chữ này, vậy mà nước mắt lại đã không tiếng động nhanh chóng rơi xuống.

Hình Hạo Xuyên nhìn toàn thân cô nhếch nhác, chân mày lơ đãng khẽ nhíu, trong mắt lóe lên thương yêu, sau đó vươn tay tiếp nhận, bế bổng cô lên, chuẩn bị rời đi.

Từ sáng sớm anh đã nhận được tin tức, vì vậy liền lập tức sai người đi xử lý những bức hình kia, thu lại tất cả những cuốn tạp chí vừa được phát hành, nhưng vẫn chậm một bước.

Nam Cung Như bị bắt tại trận, trăm miệng cũng không thể bào chữa, thấy Hình Hạo Xuyên ngay cả liếc cũng không liếc mình một cái đã muốn đi, nóng nảy kéo tay anh lại nói: "Anh Hình, anh nghe em giải thích đã!". Nhưng chưa tùm vào được, đã bị anh hất ra.

Trên mặt Hình Hạo Xuyên tràn đầy chán ghét không chút nào che giấu: "Giải thích? Tất cả chỗ này đều là chứng cứ, cô còn muốn giải thích gì nữa?".

"Những hình này không phải là em chụp, là có người đưa cho em, cho nên em mới. . . . . Thật sự không phải em làm! Chỉ vì, chỉ vì em ghét Tô Lưu Cảnh! Em ghét cô ta, cho nên. . . . . Nhưng quả thật những hình này không phải là do em chụp đâu!". Nam Cung Như sợ hãi nói năng lắp bắp. Cô ta chỉ muốn dạy dỗ Tô Lưu Cảnh, sau đó đoạt lại anh Hình của mình, bây giờ thật không ngờ đến kết quả lại như vậy.

Hình Hạo Xuyên lạnh lùng nhìn cô ta nói: "Không phải cô làm thì là ai? Lần trước trong buổi họp báo của Thương Thiên Kỳ, đầu cô ấy đột nhiên bị thương, cũng là do cô làm đúng không? !".

"Cái gì đập bị thương? Em. . . . em không biết, anh Hình xin anh hãy tin tưởng em!". Nam Cung Như hốt hoảng nói, cơ hồ sắp khóc đến nơi, biểu tình khổ sở vô cùng đáng thương, nhưng lúc này lại chỉ làm cho người ta cảm thấy thật buồn nôn, còn cả giọng nói đứt quãng càng nghe càng giống như là đang chột dạ kia nữa.

Hình Hạo Xuyên nghiêm nghị ra lệnh: "Lưu Thừa, Nam Cung tiểu thư đã tổn bao tổn sức để làm những chuyện này, thay tôi mời cô ấy đi về, nhớ chiêu đãi cho thật tốt! Thuận tiện cũng chào hỏi Nam Cung lão tiên sinh, mời ông ấy tới nhận người!"

Anh quả thật muốn hành động rồi !

"Đừng mà! Anh Hình, anh không thể đối xử với em như vậy! Em yêu anh mà!", Nam Cung Như bèn nhón kêu gào, muốn nhào tới bên người Hình Hạo Xuyên, lại bị hai cận vệ bắt được, bịt chặt miệng, không chút tình cảm, cũng không lưu lại thể diện, cứng rắn nhét vào trong xe, mang đi.

"Không sao, chúng ta trở về.", Hình Hạo Xuyên cúi đầu an ủi Tô Lưu Cảnh trong ngực vẫn còn đang run rẩy bầy. Anh biết, bất luận là ai gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ không chịu nổi, huống chi còn lặp đi lặp lại nhiều lần.

Tô Lưu Cảnh dùng sức túm chặt ống tay áo của anh, bờ môi trắng bệch run rẩy nói: "Tường. . . . . Vách tường. . . . ."

Hình Hạo Xuyên hiểu ý của cô, liền âm trầm nói: "Dọn dẹp toàn bộ khu đất này cho sạch sẽ! Đừng để lại dấu tích gì! Về phần tòa soạn kia, tôi không hy vọng phải nhìn thấy nó lần nữa".

*****thình thoảng làm đường phân cách sỏi nôi*****

Mà lúc này ở tại nhà họ Hình.

"Tiểu tiểu thư, chiều này của cô thật sự là cao tay, một hòn đá hạ hai con chim, vừa dạy dỗ cho tiện nhân Tô Lưu Cảnh một bài học, vừa chinh cho tiểu công chúa nhà Nam Cung không ngóc đầu lên được!". Bên đầu kia điện thoại, người đàn ông mở miệng a dua nịnh hót, nếu như nhìn kỹ liền phát hiện người đàn ông này chính là người đã đi theo sau Nam Cung Như trước đó, cũng chính là người do cô ta phái tới.

Tiểu Như Nghê hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt vốn dịu dàng xinh đẹp hiện tại lại trở nên lạnh lùng chí cực, quả thật làm cho người ta không nhận được mà run sợ.

Thật ra thì những tên lưu manh lần trước là do cô ta phái đi theo dõi Tô Lưu Cảnh, những tấm hình kia cũng là cô ta sai người chụp, bao gồm những tấm hình của Tô Lưu Cảnh và Hình Hạo Xuyên ở trên giường. Trước đó toàn bộ đều đã được cô ta an bài xong xuôi đâu vào đấy, nhưng cũng biết rõ bản thân không thể tự mình công bố những bức hình kia ra, nếu không nhất định sẽ khiến cho Hình Hạo Xuyên hoài nghi.

Lúc này, không thể không nói Nam Cung Như chính là một công cụ thật tốt để lợi dụng. Cô ta biết rõ Nam Cung Như có mâu thuẫn với Tô Lưu Cảnh, nếu như đem những tấm hình này đưa đến tay của cô ả, nhất định sẽ không kịp chờ đợi mà công bố ra ngoài. Mà sự thật đúng như dự liệu, Nam Cung Như một chút đầu óc cũng không có, liền đưa những bức hình kia công bố ra ngoài, thậm chí còn phát tán cả trên Internet.

Không thể không nói, Nam Cung Như quá ngu xuẩn, làm bia đỡ đạn còn không nói, ngay cả mình bị người ta lợi dụng thế nào cũng không biết. Coi như không phải cô ả làm thì như thế nào? Chỉ cần cô ta công bố những tấm hình kia, thì dù có giải thích thế nào đi nữa cũng trăm miệng cũng không thể bào chữa được. Ai còn tin cô ả nữa chứ? Thuận nước đẩy thuyền, mang cả chuyện lần trước Tô Lưu Cảnh bị thương đổ hết lên đầu ả ta. Hừ! Có trách thì cũng chỉ trách ả dám đặt chủ ý lên Hình của cô ta.

"Không, vẫn còn chưa đủ!", Tiểu Như Nghe nhếch môi nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, nếu là kẻ địch cản đường, gây nguy hại thì tất cả cô ta đều sẽ không bỏ qua! Mặc kệ là ai đi chẳng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 55

"Không! Còn chưa đủ đâu!", Tiểu Như Nghe khê hé môi thốt ra mấy chữ này, gương mặt vô tội đẹp như vậy, lại có thể nói ra những lời như thế, quả thật làm cho người ta không khỏi rợn cả tóc gáy.

Thì ra là do cô ta thiết kế tất cả, giật dây Nam Cung Như lừa Tô Lưu Cảnh đến nơi hoang tàn vắng vẻ kia sau đó dạy dỗ tiện nhân kia một trận, không nghĩ tới Hình lại nhanh một bước, phá vỡ kế hoạch hoàn hảo này. Cô ta quả nhiên đã xem thường vị trí của tiện nhân kia ở trong lòng của Hình rồi!

Nghĩ đến đây, Tiểu Như Nghe liền phần hân siết chặt lòng bàn tay: tuy nhiên cũng không sao hết, cô ta còn có những biện pháp khác.

Tiểu Như Nghe sờ sờ túi tài liệu trong tay, hỏi: "Tài liệu tôi đưa cho anh đã điều tra xong chưa?".

Người đàn ông ở đầu kia điện thoại lập tức khúm núm trả lời: "Đã điều tra, mười năm trước xác thực đã xảy ra chuyện như vậy, trong tài liệu kia đã viết rõ, 89% sẽ không sai".

"Tôi không muốn 89%, mà phải là 100%, sau khi điều tra xong thì hãy báo cho tôi biết, về phần thù lao, anh không phải lo lắng. Nhưng điều kiện tiên quyết là, không để cho bất luận kẻ nào phát hiện". Tiểu Như Nghe lợi dụng nói. Đối phó những thứ người như thế này biện pháp hữu hiệu nhất chính là tiền, chỉ có đưa tiền, thì chuyện gì cũng có người đứng ra làm thay cho cô ta.

Bên đầu kia điện thoại, người đàn ông lập tức cười như hoa nở: "Vâng vâng, cảm ơn Tiểu tiểu thư, cô cứ yên tâm!".

Cúp điện thoại, Tiểu Như Nghe liếc nhìn từng tờ tài liệu trong túi giấy, tựa như đang thưởng thức thứ thú vị gì đó. Túi giấy này trong lúc vô tình phát hiện ra trong phòng làm việc của ở Hình Hạo Xuyên, không ngờ đến lại vớ được bất ngờ cực lớn.

Nhìn những tờ giấy trong tài liệu, trong mắt Tiểu Như Nghe lóe lên một tia sáng lạnh: năm lần bảy lượt để cho cô chạy thoát, Tô Lưu Cảnh, nếu như biết rõ chân tướng sự tình, sẽ có phản ứng đặc sắc như thế nào đây? Tôi thật đúng là kỳ vọng đó. . . . .

*****OOXX*****OOXX*****

Với thủ đoạn của Hình Hạo Xuyên, tòa soạn kia đã hoàn toàn bị thu mua, từ đó hoàn toàn biến mất trên thị trường, mà xi căng đan vừa bùng lên đã được dập tắt, dù sao so sánh với một "người thứ hai" không có danh tiếng gì, thì những xi căng đan trong làng Giải Trí còn hấp dẫn hơn nhiều. Mà nhà Nam Cung cũng đã tự mình đưa Nam Cung Như về nhà, dĩ nhiên cái giá phải trả cho việc này khỏi cần phải nói rồi, chỉ biết là nhà Nam Cung sau khi đi ra khỏi nhà họ Hình, sắc mặt ai cũng đều xanh mét.

Đứa nhỏ trong bụng Tống Dĩ Hình vì đã kịp thời cấp cứu, sau đó bị "Áp vào" nhà họ Thẩm, 24 tiếng trong ngày đều được bảo hộ không rời, mặc kệ có đi đến chỗ nào cũng có người đi theo, ngày ngày không ngừng kêu khổ.

Tiểu Diệc cũng được chuyển đến phòng bệnh cao cấp có y tá chăm sóc hai tư trên hai tư, bảo đảm không cho bất luận kẻ nào quấy rầy. Tô Lưu Cảnh mặc dù biết đây không phải là kế hoạch lâu dài, nhưng hiện giờ cô cũng không cách nào dẫn Tiểu Diệc theo cùng, chỉ sợ em trai bị liên lụy, cho nên không thể không ra hạ sách này.

Bởi vì chuyện những tấm ảnh nóng kia, mà bây giờ tất cả mọi người làm trong nhà họ Hình càng thêm không muốn gặp cô, cũng như có như không bài xích, nói xấu sau lưng, ngay cả thím Lưu vốn đối tốt với cô như thế cũng chỉ biết thương hại đứng nhìn mà than thở.

Danh tiết của một cô gái, cho dù ở thời đại nào, vào bất cứ lúc nào cũng đều rất quan trọng, chuyện xấu như vậy, có tới chỗ nào cũng không ngóc đầu lên để làm người, cô cũng không có lập trường gì mà trách cứ thím Lưu, có điều lần này ở nhà họ Hình cô đã chân chính trở thành tứ cố vô thân rồi.

Thương Thiên Kỳ liên tục gọi điện thoại đến nhưng đều bị cô tắt đi, cô không biết phải đối mặt với người đàn ông vẫn luôn quan tâm đến mình này như thế nào. Đây là con đường cô đã chọn, coi như có vỡ đầu chảy máu cũng phải nuốt ngược vào trong, bởi vì cô bây giờ, hoàn toàn không đáng giá để anh lại vì mình bỏ ra bất kỳ thứ gì.

Tô Lưu Cảnh nắm chặt chiếc điện thoại không ngừng chớp lóe trong tay, cổ găng khắc chế bản thân không được nhận.

Chợt, có một người chống nạnh, ngang nhiên chỉ tay khiển trách: "Cô rất rảnh rồi có phải hay không, còn ở đây mà lười biếng, còn tưởng là mình vẫn

được tiên sinh sủng ái sao?". Người đến là nữ giúp việc tên gọi Tiểu Mân, cô ta ý mình là cháu gái của chú Bình, nên ở nhà họ Hình vẫn ngang ngược kiêu ngạo, hiện tại đối xử với Tô Lư Cảnh càng thêm hà khắc.

Tô Lư Cảnh lơ đãng nhíu mày lại, cũng không muốn gây hấn xung đột với cô ta. Hiện nay cô ở nhà họ Hình tứ cố vô thân, vì chút chuyện nhỏ này mà trở mặt, cũng không phải là hành động sáng suốt, vả lại, cô cũng không còn sức để tính toán chi li với mấy người đó.

Thấy cô không nói lời nào, nữ giúp việc kia lại càng cho rằng bản thân đã chiếm thế thượng phong, bèn nhon cằm chọc nói: "Mặt dày mày dạn ở lại chỗ này, cũng chỉ là muốn tìm cách quyến rũ tiên sinh? Sao không soi gương xem bản thân có bao nhiêu giá trị! Làm ra chuyện xấu như vậy còn muốn nương nhờ nơi này, quả thật là bôi nhọ cả nhà họ Hình mà!".

Ở ngôi nhà này, thân là nữ giúp việc không có mấy ai chưa từng không có ý niệm tơ tưởng với Hình Hạo Xuyên, muốn trở thành Cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, tuy nhiên sau đó cũng đã chặt đứt những tư tưởng không thiết thực này xuống. Mà những người này thường có thói quen hay bỏ đá xuống giếng.

Cô ta cầm dụng cụ làm vệ sinh ném đến trước mặt Tô Lư Cảnh nói: "Còn đứng ở nơi này làm gì? Không mau đi quét dọn các phòng đi!".

Tô Lư Cảnh bị khăn lau nện lên chân, nhíu mày, rớt cuộc cũng ngẩng đầu lên mở miệng nói: "Quét dọn phòng không phải là trách nhiệm của tôi, tiên sinh đã dặn, tôi chỉ cần chăm sóc Tiểu tiểu thư là được rồi, cô đi tìm người khác làm đi". Trong ánh mắt là ánh sáng không yếu thế chút nào.

Cô cũng không phải là người mặc cho người khác tùy tiện khi dễ, ai cũng có thể tới đây chà lên đạp xuống, không muốn tính toán chi li, không có nghĩa là cô chịu yếu thế!

Nữ giúp việc kia tức nghẹn, giận dữ chỉ tay về phía cô nói: "Cô!", nói xong liền muốn tiến lên dạy dỗ cô.

"Tiểu Mân, cô làm gì ở đây?". Đúng vào lúc này, Tiểu Như Nghe đi tới lên tiếng khiển trách.

"Tiểu tiểu thư." Tiểu Mân thấy Tiểu Như Nghe tới ra mặt thay cho Tô Lư Cảnh, vội thu tay lại, biểu tình thay đổi nhanh như chớp, cung kính dạ thưa.

"Chẳng phải tôi đã nói với mấy cô, tôi xem Lư Cảnh như em gái của mình, các cô làm thế nào mà vẫn năm lần bảy lượt khi dễ cô ấy? Thật sự cho rằng tôi sẽ không tức giận sao?". Tiểu Như Nghe vẫn ôn nhã dịu dàng trước sau như một, hiếm có khi lại nói nặng nghiêm túc như thế, lại cũng là vì ra mặt bảo vệ cho Tô Lư Cảnh. Cô ta mặc trên người bộ váy dài màu trắng thướt tha, trông thanh thuần đẹp đẽ chẳng khác nào tiên tử.

Tiểu Mân vội cúi đầu nhận sai: "Tiểu tiểu thư, tôi biết sai rồi, lần sau không dám nữa". Nói xong liền đi qua cầm dụng cụ làm vệ sinh lên, ảo não tự động đi quét dọn.

"Cám ơn Tiểu tiểu thư." Tô Lư Cảnh cảm kích nói, nhưng sâu trong thâm tâm lại vừa thấy cực kỳ xấu hổ khi phải đối mặt với cô ta.

Người con gái trước mặt, thanh thuần thiện lương, vẫn luôn dịu dàng mở rộng tấm lòng vị tha, tim của Tô Lư Cảnh như bị người ta xé toạc ra, mở rộng, rồi lại càng mở rộng, như thiêu như đốt. Vừa nhìn thấy Tiểu Như Nghe, sẽ để cho cô nghĩ đến những bức hình của mình cùng với Hình Hạo Xuyên ở trên giường, mặc dù không mặt mũi của anh không được rõ nét, nhưng chỉ cần phàm là người quen biết đều có thể nhìn ra đó là ai, điều này làm cho cô ở trước mặt Tiểu Như Nghe, càng không ngóc đầu lên được.

Tiểu Như Nghe ầm ập cười cười, dặt tay của cô nói: "Đã nói rồi thôi, tôi xem cô như chị em tốt của mình, chị em với nhau còn cần khách khí như vậy sao?". Tuy nói thế nhưng ở phía Tô Lư Cảnh cúi đầu không thấy được, trong mắt của cô ta thoáng qua một tia sắc bén quyết tâm.

Tô Lư Cảnh nghe thấy cô ta nói thế..., trong lòng lại càng thêm áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 56

Trên cơ bản mà nói, Tô Lư Cảnh là người cực kỳ thiếu hụt cảm giác an toàn, từ cái năm tám tuổi ấy, cha bị bỏ tù, sau đó mẹ lại bệnh tật qua đời, từ đó trở đi không có ai đối xử tốt với cô cả. Cho nên mỗi khi người khác đối xử với cô tốt một chút tốt, bản thân cô đều hận không thể báo đáp lại người đó gấp gấp trăm gấp nghìn lần. Sâu thẳm tâm hồn khát vọng được yêu thương, cho nên chỉ cần nhận được một chút xúi ầm ắp, cũng sẽ luôn ghi nhớ ở trong lòng.

Không thể không nói Tiểu Như Nghe là một người phụ nữ cực kỳ thông minh, nắm bắt được chính xác nhược điểm trí mạng này của Tô Lư Cảnh, cái cô ta muốn chính là khơi lên sự áy náy, tự ti mặc cảm trong Tô Lư Cảnh, để cho cô tự mình hành hạ mình so với việc bị người khác hành hạ lại càng hữu hiệu hơn nhiều.

Tiểu Như Nghe trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ lo lắng kéo tay Tô Lư Cảnh nói: "Lư Cảnh, sắc mặt của cô sao lại kém như vậy, mau đi nghỉ ngơi một chút đi".

Tô Luru Cảnh vội cười cười từ chối: "Không, không cần đâu, tôi hiện tại tốt vô cùng".

Tiểu Như Nghê ‘ thương tiếc ’ ôm lấy mặt của cô, nói: "Không cần miễn cưỡng như vậy đâu? Cô có biết gần đây cô đã gầy đi bao nhiêu rồi không? Đồ ngốc!".

"Ủm", lần này Tô Luru Cảnh lại càng thêm áy náy, cắn môi gật đầu khẽ đáp. Cô đã từng đồng ý với Tiểu Như Nghê, không dây dưa qua lại với Hình Hạo Xuyên nữa, nhưng không nghĩ tới chuyện bây giờ lại phát sinh như vậy, quả thật bản thân thấy thật hổ thẹn với cô ấy. Thế mà Tiểu Như Nghê chẳng những không trách cô, ngược lại còn quan tâm đến cô như vậy, sao cô không tự trách cho được, cái này so với việc bị người khác chỉ thẳng vào mặt mà nể nang mở còn khó chịu hơn nhiều?

Cô thậm chí còn nghĩ tới, nếu như mình thật sự có một người chỉ gái ân cần dịu dàng như vậy, có phải sẽ không cần khổ cực như bây giờ hay không? Có phải cuộc sống sẽ tốt hơn rất nhiều.

"Luru Cảnh, ngày hôm qua hình như tôi đã làm rơi một chiếc bông tai trong thư phòng của Hình rồi, cô có thể đi tìm giúp tôi được không?". Tiểu Như Nghê chợt lo lắng nói: "Đó là đồ mà mẹ tôi đã để lại cho tôi, hi vọng nó sẽ không bị mất".

"Vâng!", Tô Luru Cảnh không chút do dự, chạy thẳng đến phòng làm việc của Hình Hạo Xuyên tìm kiếm.

Hình Hạo Xuyên vẫn chưa về, trong thư phòng rộng thênh thang có vẻ như rất trống trải, Tô Luru Cảnh đưa mắt quan sát xung quanh, chiếc bông tai nhỏ xíu như vậy, thật không biết nên bắt đầu tìm từ đâu.

Mấp máy môi, Tô Luru Cảnh quyết định tìm từ những góc khuất trước. Nhỏ như vậy rất có thể đã rơi vào trong một góc rồi, cô bò ra đất tìm một vòng, ngay cả những khe hở của những chiếc thảm ghép cũng không hề bỏ qua, nhưng lại không tìm thấy vật kia đâu cả. Tô Luru Cảnh đứng lên ngẫm nghĩ một chút, rất có thể rớt ở trên bệ cửa sổ hay là ghế sofa cũng nên?

Tô Luru Cảnh tiếp tục tỉ mỉ tìm kiếm, chợt thấy trên chiếc bàn làm việc rộng rãi để một xấp tài liệu ngồn ngộn, có lẽ những tài liệu này tương đối quan trọng, rõ ràng Hình Hạo Xuyên đã cấm không cho bất kì ai động vào. Tô Luru Cảnh cũng không muốn chạm đến giới hạn của anh, đang muốn đến chỗ khác tìm, trong nháy mắt vừa quay đầu, lại nhìn thấy tên của mình ở trên đó.

Nhìn tên mình sờ sờ trên bìa tài liệu, đáy lòng cô chợt dấy lên nghi ngờ, đó là tư liệu về cô sao? Tại sao Hình Hạo Xuyên muốn điều tra về cô? Theo bản năng mách bảo, chắc chắn nơi này đã cất giấu thứ gì đó quan trọng, hấp dẫn ánh mắt của cô, nhưng đồng thời lại có thanh âm báo động vang lên, như muốn nhắc nhở cô không nên sờ vào những thứ kia, nếu không thì cô sẽ lập tức hối hận.

Nhưng sự hiếu kỳ vẫn chiếm thượng phong hơn, Tô Luru Cảnh chậm rãi cầm tập tài liệu lên, nhìn tên mình ở phía trên ngẫm nghĩ thật lâu, mới chậm rãi mở ra.

Tờ thứ nhất, là tư liệu về lí lịch cơ bản, ngày tháng năm sinh cùng với quê quán. Tờ thứ hai, là tình huống gia đình của cô, bao gồm người cha đã bị bỏ tù, Tô Luru Cảnh lật từng tờ, từng tờ, trên tài liệu đã tóm tắt thật chi tiết, về tất cả mọi thứ có liên quan đến cô, ngay cả cô học tiểu học, trung học cơ sở, hay trung học phổ thông ở đâu cũng chỉ ra tường tận, sau đó đã làm công ở nơi nào, quen biết những người nào cũng viết rất rõ ràng, chỉ bằng những dòng chữ màu đen này, toàn thân cô cao thấp ra sao cũng hiện lên đầy đủ hoàn chỉnh.

Tô Luru Cảnh vốn cũng không để ý, những chuyện này mọi người đều đã biết, cô cũng không muốn che giấu làm gì, đang định đặt tài liệu xuống, đột nhiên tờ cuối cùng lại xuất hiện ở trước mắt.

Tô Luru Cảnh nhìn những chữ viết phía trên đó, mắt theo từng dòng chữ mà càng ngày càng to dần, càng lúc càng mở lớn, càng ngày càng kinh ngạc, càng ngày càng sợ hãi, cuối cùng thở hắt vì kinh ngạc, ngón tay cầm tài liệu cũng không chịu nổi nặng nề được mà chậm rãi run rẩy, cả người run lên bần bật, ngã nhào ở trên ghế ngồi.

Mười năm trước. . . . .

Mười năm trước, thế nhưng lại xảy ra chuyện như vậy, thì ra là. . . . .!!

Tô Luru Cảnh chợt nhớ tới, ngày hôm đó, cô ở bên ngoài thư phòng, loáng thoáng nghe được Luru Thừa và Hình Hạo Xuyên bàn luận những lời kia, có lẽ là nói đến chuyện này đi. Không trách được. . . . . Không trách được, lúc Hình Hạo Xuyên phát hiện ra cô nghe lén lại có phản ứng lớn như vậy.

Không trách được, không trách được mẹ Hình kể từ đầu tiên nhìn thấy cô liền sinh ra hận ý, thì ra không chỉ bởi vì cô nghèo hèn, không hẳn chỉ vì sợ cô dựa dẫm vào người có quyền thế, không xứng với nhà bọn họ.

Không trách được, không trách được khi Hình Hạo Xuyên lấy được tài liệu này liền không chút do dự ném cô ra khỏi nhà họ Hình, không trách được năm lần bảy lượt muốn hành hạ cô chết đi sống lại, mỗi một lần đối tốt với cô một chút lại càng nhận tổn thương nhiều hơn, không trách được ánh mắt của Hình Hạo Xuyên nhìn cô lại luôn phức tạp như vậy.

Không trách được, không trách được Luru Thừa như có như không thờ dài, mặt chú thím Bình luôn khó coi. . . .

Những thứ này trước đây cô chưa từng suy tư qua, thì ra tất cả đều có nguyên nhân của nó ——

Tô Luru Cảnh nắm chặt tờ giấy mỏng manh trong tay, lại cảm thấy như có ngọn núi nặng nề đè lên đôi vai gầy yếu, ép cô thở dốc liên tục, sắp hít thở

không thông. Tô Lư Cảnh một tay ôm thật chặt trái tim, tài liệu trong tay rớt cuộc không chịu nổi gánh nặng, lộp bộp rơi xuống đất, như cánh chim thiên nga bay lượn trên bầu trời đột nhiên chao đảo rơi xuống.

Mười năm trước, tám tuổi năm ấy, nhà cô xảy ra biến cố khổng lồ, mà khi đó cô vẫn còn quá nhỏ, hoàn toàn không nhớ rõ rốt cuộc là tại sao, nguyên nhân gì lại khiến cho cha cô bị bắt giam, tại sao mẹ cô lại im hơi lặng tiếng, từ đó không thể nào gượng dậy nổi? Tại sao nhà bọn họ phải chịu sự xem thường của mọi người? Mọi nghi ngờ khi đó của cô, rốt cuộc vào hôm nay, dưới tình huống không ngờ tới này đã lấy được giải đáp.

Nếu như phải lựa chọn, thì cả đời này cô nhất định sẽ không do dự bỏ qua, cả đời này chẳng hay biết gì so với việc biết được chân tướng tàn khốc kia sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều chẳng phải sao. Nhưng tại sao? Tại sao ông trời lại không muốn buông tha cho cô. . . . .

Bên ngoài khe cửa, Tiểu Như Nghi không biến sắc đứng ở đó, nhìn khuôn mặt hoảng sợ cùng với những giọt nước mắt không tự chủ rơi ra của Tô Lư Cảnh, khóe môi chậm rãi nở nụ cười đầy châm biếm

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 57

Tô Lư Cảnh lại không hay biết gì, ngây ngốc ngồi ở đó, yên lặng ngẩn người, đắm chìm trong suy nghĩ hỗn loạn.

Thì ra là mười năm trước, cha của cô làm việc ở Hình thị, thậm chí còn là bạn tốt với tổng giám đốc tiền nhiệm cũng tức là cha của Hình Hạo Xuyên. Trong giai đoạn kinh tế khủng hoảng, cha cô đã tự tiện tham ô một số tiền lớn tiến hành đầu cơ phạm pháp, hơn nữa lại còn hợp tác với hắc đạo, nhưng không ngờ sự việc bại lộ, bị bắt giam, lĩnh án tù chung thân. Cũng vì thế mà hại Hình thị thiếu chút nữa là bị phá sản, cha Hình cũng bởi vất vả quá độ nên mới ngã bệnh, không lâu sau đó liền qua đời.

Cho nên. . . . . Cha của cô, không chỉ là kẻ phản bội, mà còn là hung thủ gián tiếp hại chết cha Hình.

Cho nên, đối với anh, cô chính là con gái của kẻ thù. . . . .

Tô Lư Cảnh ngơ ngác nhìn ra xung quanh, ánh mắt hoảng hốt hoàn toàn không tìm thấy tiêu cự, tựa hồ trái tim cùng với đại não, đều bị người ta moi hết ra rồi, không nghĩ được bất cứ điều gì nữa.

Cô hoảng hoảng hốt hốt nhớ lại lúc anh nói đến chuyện phản bội lần đó, thì ra là cũng không chỉ vì Tiểu Như Nghi là không từ mà biệt, mà còn liên quan đến cả cái chết của cha anh. Chỉ tiếc, cho đến tận ngày hôm nay cô mới hiểu rõ ràng. Thì ra là tất cả mọi người đều biết rõ ngọn nguồn, duy chỉ có cô, lại chẳng hề hay biết gì. Tô Lư Cảnh, may thật đúng là buồn cười, thật là quá buồn cười rồi.

Nước mắt tự giũ chậm rãi rơi xuống, thấm ướt cả gương mặt, dưới ánh chiều tà, bóng hình của Tô Lư Cảnh chẳng khác nào một bình hòa đặt trên vách đá xiêu vẹo chỉ chờ sụp đổ, chỉ cần đẩy nhẹ một cái, liền rơi xuống vách đá, tan xương nát thịt.

Lúc này, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Giọng nói trầm thấp, nghiêm túc chọt vang lên bên tai: "Cô ở nơi này làm gì? Ai cho phép cô vào đây?". Hình Hạo Xuyên nhìn Tô Lư Cảnh ngồi ở trước bàn làm việc của mình yên lặng ngẩn người rơi lệ, cùng với những dấu vết lộn xộn trên đó, mày liền nhíu lại, lạnh lùng nói.

Những tài liệu trên bàn anh chưa có sự chấp thuận không ai có thể động vào, chẳng lẽ cô không biết cấm kỵ của anh sao? Bất kỳ ai tự ý động đến những tài liệu này đều có thể bị liệt vào nhân vật khả nghi.

Bỗng dưng nghe thấy tiếng của Hình Hạo Xuyên, Tô Lư Cảnh cả kinh, vội cúi đầu lau sạch nước mắt, không dấu vết dùng chân đá những tờ tài liệu vừa rơi xuống đất vào khe hở dưới gầm bàn, sau đó hốt hoảng đứng lên, giống như ăn trộm bị bắt quả tang ngay tại hiện trường, nói: "Tiên sinh. . . . .", nỗ lực khiến cho giọng nói của mình bớt đi vẻ ghen ghét.

Hình Hạo Xuyên thấy cô tỏ ra hoang mang sợ hãi, run rẩy khác thường, chân mày càng nhíu chặt hơn, hỏi: "Cô tới đây làm cái gì?"

Tô Lư Cảnh cố gắng che giấu đáp: "Tôi, tôi, . . . Tiểu tiểu thư bảo tôi tới đây tìm hoa tai cho cô ấy, vì thế . . .". Theo bản năng, cô không muốn để cho Hình Hạo Xuyên biết được rằng cô đã phát hiện ra sự kiện kia rồi.

Hiện tại chân tướng này đối với cô quá tàn khốc, quá bất ngờ, trong thời gian ngắn căn bản không tiếp thu được, càng không biết nên đối mặt với Hình Hạo xuyên như thế nào? Cô cũng không thể nào lý giải nổi, nếu như anh đã sớm biết chân tướng sự thật kia, vậy thì anh dùng tâm tình gì để đối mặt với cô đây? Dù sao trên lưng cô đã đeo tội danh phản bội, mà còn có chết chóc thù hận. Còn là. . . . .

Chẳng lẽ anh làm tất cả cũng chỉ vì muốn trả thù? Nghĩ đến đây, Tô Lư Cảnh cơ hồ sắp ngất xỉu, ý tưởng này thật sự quá đáng sợ, có điều ngẫm nghĩ lại mọi chuyện, lại càng muốn phát điên hơn.

Nhìn về mặt không ngừng biến chuyển liên tục của cô, Hình Hạo Xuyên đối với đáp án vừa nhận được cũng từ chối cho ý kiến, đến gần cô nói: "Thế thì vòng tai đâu?".

Đầu ngón tay Tô Lưu Cảnh run lên, ánh mắt mơ hồ không biết nên nhìn về phía nào: "Tôi, chưa tìm được". Về mặt bối rối, giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, hốt hoảng không biết nên hành động như thế nào.

"Không tìm được? Mẹ nghĩ có lẽ là đang nói láo rồi! Hạo Xuyên, tiểu tiện nhân này, sao con vẫn còn để nó ở lại đây?". Hình Hạo Xuyên còn chưa lên tiếng, sau lưng lại có một giọng nữ bén nhọn chói tai kèm theo đó là tiếng giày cao gót lao xao truyền tới.

Không phải khác mà chính là mẹ Hình đã lâu không gặp.

Tô Lưu Cảnh bỗng dừng ngẩng đầu lên, đối mặt với cặp mắt sắc bén như dao, tràn đầy chán ghét xem cô chẳng khác nào vì khuẩn lây bệnh cả, trước kia cô có thể có trăm ngàn loại dũng khí để phản bác lại những lời này..., nhưng hiện tại, vừa nghĩ đến những chuyện cha mình đã làm trước đây, Tô Lưu Cảnh đột nhiên thấy run sợ, không đủ dũng cảm nhìn thẳng vào ánh mắt đó nữa, bởi vì ánh mắt kia tựa như đang nhắc nhở cô rằng bản thân cô nhuốm đầy tội lỗi.

Mẹ Hình cao cao tại thượng, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, nói: "Hạo Xuyên à, mẹ đã khuyên con biết bao nhiêu lần rồi, con bé này đến gần con nhất định là có mục đích không tốt, bây giờ lại tự tiện xông vào thư phòng của con, đáng về thì lên lút, thật không biết muốn làm cái gì!". Rõ ràng là đang hoài nghi cô tự tiện xông đến gây chuyện cho anh hay không?

"Không, tôi không có!", Tô Lưu Cảnh vội vàng lên tiếng phủ nhận.

Mẹ Hình hừ lạnh một tiếng đáp trả: "Đã như vậy, thì cô mau lấy vòng tai ra đây, chỉ cần cô lấy ra, tôi liền tin tưởng cô không phải tới đây để ăn trộm!". Trong ánh mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ bài xích không thể nói ra hết được.

Tô Lưu Cảnh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhưng trăm miệng cũng không thể nào bào chữa được, hiện tại cô biết lấy vòng tai ở đâu ra chứ?

Mẹ Hình thấy cô không nói một lời, khinh miệt nhếch miệng, lên tiếng: "Không nói nổi câu nào, vậy thì cũng đừng trách tôi không khách khí! Chú Bình, đem con bé này đi xuống, dạy dỗ một trận rồi đuổi ra ngoài, quy củ của nhà họ Hình chúng ta nghiêm cẩn như vậy, không thể để cho người làm có thể tùy tiện xông loạn vào bất cứ chỗ nào!"

Giọng nói nghiêm nghị cũng không giống như là đang nói đùa, Tô Lưu Cảnh khiếp sợ mở to hai mắt.

Thấy khuôn mặt vốn đã gầy gò xanh xao của cô lần này trắng bệch cả ra, Hình Hạo Xuyên khẽ cau mày lại, liền nói: "Mẹ, trong thư phòng không có gì quan trọng cả, không cần náo loạn như vậy. Lưu Cảnh, cô đi xuống đi, về sau chú ý một chút".

Thấy Hình Hạo Xuyên giải vây thay mình, Tô Lưu Cảnh rốt cuộc cũng thở ra một hơi, cảm kích nhìn anh.

"Hạo Xuyên, người như vậy không đáng giá để nhân từ! Không được! Chuyện ngày hôm nay không thể kết thúc như vậy được!". Thấy con trai nghiêng về phía tiện nha đầu kia, mẹ Hình làm sao có thể hài lòng, Tô Lưu Cảnh quả thật đã thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, chỉ cần một ngày cô ta không cút đi, thì bà liền ăn không ngon, ngủ không yên, bà ta tuyệt không thể dễ dàng bỏ qua cho con bé này, phải hoàn toàn đuổi nó đi khỏi đây mới có thể thờ phào nhẹ nhõm được.

Đúng vào lúc này, Tiểu Như Nghe nhẹ nhàng đi tới, nói: "Bác gái, cháu chào bác. Nơi này sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?". Tư thái ưu nhã kia, quả thật làm cho người ta khó có thể bối rối.

Thấy Tiểu Như Nghe tới đây, Tô Lưu Cảnh vội vã như bắt được nhánh cây cứu mạng, nói: "Tiểu tiểu thư, mới vừa rồi cô bảo tôi tới đây tìm vòng tai phải không?"

Nhưng không ngờ, Tiểu Như Nghe chợt ngập ngừng một lát, rồi hỏi lại: "Vòng tai?".

"Vòng tai?", câu này của Tiểu Như Nghe chẳng khác nào vừa mới nghe thấy chuyện này lần đầu vậy.

Tô Lưu Cảnh nhìn về mặt kinh ngạc kia, trong lòng chợt rung lên hồi chuông báo động nhìn thẳng vào cô ấy, không phải mới vừa rồi Tiểu Như Nghe bảo cô lên đây tìm vòng tai cho cô ấy hay sao, hiện tại làm sao. . . . . Đây là ý gì?

Mẹ Hình hừ lạnh một tiếng, lại nói: "Hừ, nói láo cũng có mức độ thôi! Quả nhiên là con gái của nhà họ Tô!".

Nghe lời mẹ Hình có ẩn ý khác, sắc mặt Tô Lưu Cảnh chợt tái đi. Cô muốn lớn tiếng phủ nhận, nhưng mà khi câu nói thứ hai vừa thốt ra khỏi miệng bà ta, cô liền không có quyền lợi để phản kháng nữa. Bởi vì cha cô mắc nợ nhà người ta, bản thân cô nhất định phải gánh chịu.

Hình Hạo Xuyên liếc mắt nhìn Tiểu Như Nghe, lại liếc mắt nhìn sang Lưu Cảnh, môi mím nhẹ nhàng nhắm lại.

"Tiểu tiểu thư, làm sao cô. . . ." Tô Lưu Cảnh kinh ngạc kêu lên, bây giờ người có thể chứng minh cô trong sạch chỉ có Tiểu Như Nghe mà thôi!

Đường như Tiểu Như Nghe lúc này mới chợt hiểu ra: "A, mới vừa rồi quên mất, là em nhờ Lưu Cảnh tới đây tìm giúp vòng tai" sau đó cẩn thận khoát tay Hình Hạo Xuyên, nói: "Là lỗi của em, Hình, đừng trách Lưu Cảnh nữa được không?". Lời này tuy giống như đang giúp Tô Lưu Cảnh giải vây nhưng căn bản không có bao nhiêu tin cậy.

Hình Hạo Xuyên trấn an vỗ vỗ tay Tiểu Như Nghiê, sau đó nói: "Được rồi, chuyện này đến đây chấm dứt".

"Hừ, đừng tưởng rằng có người nói đỡ cho cô thì xem như không có gì xảy ra. Hôm nay tạm thời bỏ qua cho cô một lần, nếu để cho tôi bắt được lần nữa thì cô cứ đợi đấy!". Mẹ Hình nhìn chăm chăm Tô Lưu Cảnh đe dọa, sau đó phất tay áo không nguyên liếc nhìn cô một cái, đặt túi lên trên ghế sofa, quở trách: "Còn sững sờ ở đây làm gì? Rót nước cũng phải lên tiếng mới được sao? Sao lại có người ngu ngốc như vậy chứ!".

Tô Lưu Cảnh bị mắng, mặt lúc xanh lúc đỏ, sau đó cúi đầu vội đi xuống lầu rót nước bưng trà.

"Bác gái, để bác phải tức giận là lỗi của cháu, xin bác đừng nên tức giận nữa, sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe". Tiểu Như Nghiê nhếch môi cười, ngay sau đó đi tới trước mặt mẹ Hình, nhu nhược nhận lỗi.

Mẹ Hình liếc cô ta một cái, cuối cùng cũng không nói gì, mặc dù từ trước đến giờ không thích Tiểu Như Nghiê, nếu không năm đó cũng sẽ không tìm mọi cách để ngăn trở, không đồng ý để cô ta bước chân vào cửa. Nhưng thấy Hạo Xuyên qua nhiều năm vẫn không thể buông cô ta xuống, cộng thêm vào đó so với việc chấp nhận Tô Lưu Cảnh thì đổi sang cô ta còn tốt hơn nhiều, vì thế không thể không miễn cưỡng đón nhận.

Hiện nay thấy cô ta cung kính như thế, cũng không tiện nói gì, chỉ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, coi như đáp lại.

Mẹ Hình ngẩng đầu lên, quay về phía Hình Hạo Xuyên nhiệt tình khuyên nhủ: "Hạo Xuyên, hôm nay mẹ tới không phải để bới móc, có điều tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên xem xét đến chuyện kết hôn là vừa". Bà ta muốn ôm cháu trai từ lâu rồi, nếu thật sự không ép được Hình Hạo Xuyên, cũng đành phải lùi một bước, chỉ cần vợ của anh không phải là con gái của nhà họ Tô kia, thì tất cả đều có thể chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 58: Dò hỏi chuyện kết hôn.

Nghe mẹ Hình chủ động hỏi đến chuyện kết hôn, trong lòng Tiểu Như Nghiê cao hứng vô cùng, ngón tay không tự chủ dùng sức xoắn chặt. Cô ta chờ ngày này thật sự quá lâu rồi.

Ba năm trước đây không phải là Hình Hạo Xuyên chưa từng nhắc qua chuyện kết hôn, có điều khi đó mẹ Hình tìm mọi cách ngăn trở, sau lại vì cô ta mắc bệnh phải đi xa gần ba năm, mặc dù sau khi trở lại Hình Hạo Xuyên vẫn che chở quan tâm trăm bề, nhưng có lẽ do cách xa nhau một thời gian, cũng có lẽ do Tô Lưu Cảnh xuất hiện, không cách nào tránh khỏi giữa hai người có một tầng khoảng cách như có như không, mà chuyện kết hôn lại không hề được nhắc tới nữa.

Mỗi lần cô ta nghĩ tới chuyện này, tâm tình đều bồn chồn không yên, nhưng lại chỉ có thể nhẫn nhịn, chịu đựng. Nhưng quả thật cô ta không thể nào đợi được nữa, sự tồn tại của Tô Lưu Cảnh khiến cho cô ta không giây phút nào không nằm trong trạng thái phòng bị, không lúc nào là không bận tâm, lo lắng.

Hôm nay mẹ Hình chủ động nhắc tới, trong lòng cô ta cực kỳ vui mừng lẫn chờ mong. Cô ta đã đợi quá lâu, nhẫn nhịn quá lâu, cũng sắp không nhịn được nữa rồi. Rốt cuộc cũng có kết quả, làm sao có thể không kích động!

Tuy nhiên lại không thể biểu hiện quá rõ ràng, Tiểu Như Nghiê kim chế vui mừng, cố gắng hết sức duy trì dáng vẻ dịu dàng nhu thuận, hơi ngượng ngừng nói: "Bác gái, cháu không có ý kiến gì, tất cả đều nghe theo Hình".

Mẹ Hình thấy cô ta không kiêu ngạo, không nóng nảy, cũng không giống như những người phụ nữ khác vừa nghe thấy thế đã vui mừng hả hê, rốt cuộc cũng thấy thuận mắt một chút, gật gật đầu nói: "Vậy thì sớm định ra ngày kết hôn đi, cũng tránh cho mẹ từng tuổi này rồi mà còn phải ngày ngày lo lắng".

Trong lòng Tiểu Như Nghiê lúc này quả thực như có sóng trào mãnh liệt, khó có thể khắc chế, liền đưa ánh mắt ngượng ngừng lại mong đợi nhìn Hình Hạo Xuyên, chờ anh đáp lại. Chỉ cần anh gật đầu, chỉ cần nhẹ nhàng gật đầu thôi, tất cả đều thành kết cục đã định!

Lúc Tô Lưu Cảnh bưng trà tiến vào liền nghe được sự kiện này, con tim liền nhảy lên bình bình, cốc nước trong tay cũng run lên, thiếu chút nữa là bắn ra ngoài.

Mẹ Hình bị nước trà bắn vào người, liền kêu lên một tiếng, rồi lập tức trừng mắt lạnh lùng nhìn cô mắng: "Cô làm gì đấy? Muốn bỏng chết tôi à!"

"Thật xin lỗi phu nhân!", Tô Lưu Cảnh để ly trà xuống, cúi người nói xin lỗi. Nhưng trong lòng thì đã nổi sóng cuộn cuộn, khó có thể bình ổn lại.

Bọn họ. . . . . sắp kết hôn? Mới vừa rồi cô nghe được là chuyện này sao? Bọn họ thật sự sắp kết hôn sao? . . . Tô Lưu Cảnh nghĩ tới đó, cơ hồ sắp ngất xỉu.

Đầu ngón tay không không chế run rẩy, trong nháy mắt sắc mặt Tô Lưu Cảnh liền trở nên trắng xanh.

Không phải đã sớm dự liệu được sao? Hai người bọn họ yêu nhau nhiều năm như vậy, khó có gì có thể so sánh, mà bản thân cô đi tới nhà họ Hình vốn chỉ là làm một thể thân mà thôi. Bây giờ, không phải cũng chỉ là một nữ giúp việc không hơn, cô có tư cách gì để nhúng tay vào chuyện của ông chủ chứ.

Ha ha, Tô Lưu Cảnh, mày nên vui mừng cho bọn họ, nhìn xem, người có tình đi được đến kết cục hoàn mỹ là chuyện tốt đẹp đến dường nào, hãy mau mau cắt ngay những ước muốn không tưởng của mình đi, đừng làm cho chính bản thân càng thêm khó chịu.

Huống chi, cô còn là con gái kẻ thù của anh. . .

Mẹ Hình càng nhìn Tô Lưu Cảnh càng khó chịu, liền nhỏ giọng quở trách: "Giả bộ uất ức cái gì? Bị nước bắn vào người, tôi còn chưa mắng cô! Lại còn ở đây ra vẻ đáng thương, thật làm cho người ta thấy ghê tởm!"

Tô Lưu Cảnh cắn thật chặt môi dưới, hàng mi dài run rẩy giăng đầy nước mắt, giống sao trên bầu trời, sáng rõ khiến người ta không thể không thương cảm.

Nhìn Tô Lưu Cảnh bị mắng, Tiểu Như Nghe thật rất hả hê, nhưng lại đứng ra cầu cạnh thay cho cô: "Bác gái, gần đây sức khỏe của Lưu Cảnh không tốt lắm, xin bác đại nhân đại lượng không chấp nhặt lỗi lầm với cô ấy."

"Hừ! Vừa làm ra chuyện xấu, gây xôn xao huyền ảo dư luận như vậy, bây giờ còn giả vờ yếu ớt, muốn nương nhờ nhà chúng ta, là muốn kéo theo vận đen cho cái nhà này, hay là muốn dùng cái này để trả thù? Con gái nhà họ Tô quả thật có tiền đồ mà!". Mẹ Hình liếc xéo cô, hừ lạnh một tiếng nói.

Toàn thân Tô Lưu Cảnh hung hăng chấn động, thân thể gầy yếu hơi lung lay, thiếu chút nữa ngã xuống, nhưng trong lòng vẫn không kim được bi ai, đời này, sợ rằng cô đều không thể đứng thẳng lưng ở nhà họ Hình nữa rồi.

Về mặt mặt tái nhợt đó của cô khiến cho Hình Hạo Xuyên vừa nhìn cũng không nhịn được nhú nhú mày.

Mẹ Hình lại tiếp tục khinh miệt nói: "Nói chuyện với thứ người như thế quả thật mất cả thân phận của mình. Hạo Xuyên, nhanh chóng thương lượng chuyện hôn sự của con đi, mẹ không muốn phải nhìn thấy gương mặt đáng ghét kia thêm phút giây nào nữa! Còn không mau đi ra ngoài cho tôi!".

Tô Lưu Cảnh cắn thật chặt môi dưới, chậm rãi đi ra ngoài cửa, sau đó vô lực tựa lưng lên trên vách tường lạnh lẽo, chậm rãi nhắm hai mắt lại, khẽ hé miệng tự giễu, có điều nụ cười này thực sự quá bi thương rồi.

Đáp án không phải đã sớm đoán được rồi sao, còn cần ở chỗ này chính tai nghe thêm một lần nữa? Người anh yêu cho tới bây giờ vẫn là Tiểu Như Nghe, Tô Lưu Cảnh à, hãy nhanh chóng rời đi thôi, người đàn ông kia từ trước tới nay chưa từng thuộc về mày, mà sau này, lại càng không thuộc về mày. . . . .

Tô Lưu Cảnh đang muốn xoay người rời đi, lại nghe được Hình Hạo Xuyên ở bên trong thân nhiên nói: "Mẹ, sức khỏe của Nhục Nhục vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, hiện tại không thích hợp kết hôn, về phần hôn lễ nên chậm rãi chuẩn bị vẫn tốt hơn."

Khi anh thốt ra lời này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đặc biệt là Tiểu Như Nghe, cơ hồ quên mất phải duy trì dáng vẻ dịu ngoan nhu nhược vốn có, khiếp sợ nhìn anh, tâm lập tức lạnh lẽo, miệng mở ra rồi lại khép lại, không biết nên nói cái gì cho phải: "Hình. . . . .Anh. . . . .em. . . . ."

Cô ta ngàn vạn lần cũng không nghĩ đến, Hình Hạo Xuyên thế nhưng lại trả lời như vậy. Vốn cho là Hình Hạo Xuyên bất luận có như thế nào cũng sẽ đồng ý, không nghĩ tới anh lại lấy cơ sức khỏe của mình không tốt mà trì hoãn. Ở trước mặt mẹ Hình cùng với Tô Lưu Cảnh điều này đại biểu cho cái gì? Người nào có thể nói cho cô ta biết, điều này đại biểu cho cái gì chứ? !

Chẳng lẽ. . . . . Hình Hạo Xuyên đã không còn yêu cô ta nữa?

Cũng khiếp sợ giống như vậy còn có Tô Lưu Cảnh, trong nháy mắt đầu óc liền trở nên trống rỗng.

"Hạo Xuyên, có phải con không muốn kết hôn?", mẹ Hình nghi ngờ hỏi, năm đó con trai không tiếc trở mặt với bà tìm mọi cách để ở chung một chỗ với Tiểu Như Nghe, thế nào hiện tại lại từ chối?

Hình Hạo Xuyên đáp lời: "Bây giờ còn không phải là lúc thích hợp, để thân thể cô ấy khá hơn chút nữa đã, kết hôn cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Nhục Nhục, ý em thì sao?". Tuy nói như thế nhưng trong lòng anh lại không ngừng suy nghĩ, không phải mấy năm trước đã hạ quyết tâm kết hôn Nhục Nhục rồi sao? Tại sao vừa rồi anh lại chần chừ, thậm chí không suy nghĩ kỹ đã theo bản năng nói trắng ra như vậy? Thật sự không giống anh chút nào.

"Hình, tất cả em đều nghe theo anh, chỉ cần chúng ta có thể ở cùng nhau là em đã rất vui vẻ rồi". Tiểu Như Nghe mỉm cười dựa vào trong ngực Hình Hạo Xuyên, tuy nhiên nụ cười kia hình như có vẻ quá miễn cưỡng. Trong lòng tràn ngập lạnh lẽo, mặc dù hiện tại đang tựa vào trong ngực của anh, nhưng vì sao cô lại không hiểu thấu con tim của anh chút nào?

Chẳng lẽ là bởi vì Tô Lưu Cảnh sao? Nếu như là vậy, Tô Lưu Cảnh, tôi nhất định phải diệt trừ cô bằng được!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thể Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 59: Bắt ngay tại trận.

Tuy Mẹ Hình có chút nghi ngờ, mới vừa rồi thái độ che chở của Hạo Xuyên đối với con bé họ Tô đó mơ hồ khiến bà ta kinh hãi, linh tính mách bảo phải giải quyết chuyện kết hôn của con trai càng sớm càng tốt, vì vậy không kìm được liền nói chen vào: "Nếu không muốn kết hôn, vậy thì trước tiên cứ đính hôn đã, công bố rộng rãi với công chúng".

Hình Hạo Xuyên nhú nhú mày, muốn nói gì đó.

Tiểu Như Nghi nghe thấy thế hai hàng lông mày liền giãn ra, thận trọng cầm vào ống tay áo của anh, cắn môi gọi: "Hình. . . . .", vẻ mặt khổ sở đáng thương như vậy, thật giống như một đóa hoa tùy thời có thể tan biến, khiến Hình Hạo Xuyên không nhịn được mà mềm lòng.

Mẹ Hình cũng vội sắc tức động: "Vậy thì quyết định vào tháng sau, thời gian cụ thể đợi mẹ trở về chọn một ngày thật tốt sẽ thông báo cho hai đứa!",

Ngoài thư phòng, lúc nghe được Hình Hạo Xuyên trì hoãn hôn lễ, tim Tô Lưu Cảnh hung hăng lỡ một nhịp, cơ hồ có một giây mừng rỡ không thôi, nhưng giây kế tiếp khi nghe thấy bọn họ muốn đính hôn, thì sự mừng rỡ trong khoảnh khắc lại hóa thành sưng khó.

Tô Lưu Cảnh, mày thật ngu ngốc, còn mong đợi cái gì nữa đây? Có cái gì hay để kỳ vọng vào đó? Coi như anh không kết hôn, cũng không thể vì mày, mày cho rằng mình có thân phận gì? Tô Lưu Cảnh giờ tay lên che mặt của mình, thật đúng là quá nhếch nhác mà.

Đúng lúc này lại gặp được mẹ Hình từ thư phòng ra ngoài, nhìn thấy Tô Lưu Cảnh, ánh mắt bà ta lóe lên, cơ hồ muốn đâm thủng người cô, khiến Tô Lưu Cảnh không nhịn được mà co rúm lại.

Mẹ Hình hít thở, từng bước từng bước đến gần Tô Lưu Cảnh, vẻ mặt mang theo hận ý nói: "Không nên đánh chủ ý lên con trai tôi, nếu không, tôi sẽ khiến cô hối hận cả đời!"

Thứ hồ ly tin, muốn mê hoặc con trai bà sao, nằm mơ đi! Chỉ cần bà ta còn sống một ngày, thì con nhóc này không thể nào được như ý!

*****OOXX*****OOXX*****

Ban đêm, lạnh như nước, hơi lạnh thấm vào xương cốt, mãi mà không tiêu tán, từ bốn phương tám hướng xúm đến, bao vây cô thật chặt, tựa như sự rét lạnh của cả thế giới này đều chạy đến đây, không tìm được chút ấm áp nào.

Tô Lưu Cảnh chân trần giẫm trên bậc thang, cứ một bậc lại một bậc, đôi bàn chân nhỏ bé như bị đông cứng chuyển sang màu tím bầm, vậy mà dường như cô lại không có bất kỳ cảm giác gì, con người đen nhánh tựa hồ bị đêm đen che giấu, không tìm được một tấc ánh sáng.

Chậm rãi đi lên lầu ba, đứng ở trước cửa thư phòng, chung quanh yên tĩnh dọa người, chẳng tìm thấy chút hơi người nào.

Tô Lưu Cảnh khẽ quay đầu nhìn căn phòng sát vách đã từng bị liệt là nơi cấm kỵ kia, vừa liếc mắt nhìn một cái ngay sau đó liền nhắm mắt lại cường bách mình không để ý tới nó nữa, tựa hồ một cái liếc mắt kia đã tiêu hao hết toàn bộ hơi sức của bản thân rồi.

Cô sợ gian phòng kia, sợ căn phòng ấm áp kia, sẽ hoàn toàn nhấn chìm mình vào vòng xoáy bất tận, cô sợ trong căn phòng tràn đầy hạnh phúc kia sẽ khiến mình trở nên điên cuồng.

Sau khi trấn định lại tâm tình, Tô Lưu Cảnh chậm rãi đẩy cửa thư phòng ra, chân trần bước vào. Cô đến đây là vì tập tài liệu kia, trên giấy trắng mực đen còn ghi rõ sờ sờ si nhục tội ác của người cha mình.

Đứng trong gian phòng này, tất cả sự kiện lúc ban ngày đều tái hiện lại ngay trước mắt, chậm rãi lắng trĩ trái tim của cô. Cô yên lặng mở mắt, nhìn vào khoảng không mông lung đen tối. Mắt đột nhiên mờ mịt một mảnh, giống như con sông vĩnh viễn chảy không ngừng, nỗi bi ai theo nước mắt chảy xuống, rơi mãi không hết.

Đời cha gây tội, tại sao lại bắt cô phải gánh chịu? Khi đó cô còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu không phải sao? Tại sao lại muốn đặt hết toàn bộ tội lỗi kia lên trên bả vai yếu của cô? Tại sao chứ!

Nhưng ai bảo cô họ Tô, ai bảo cô mang trong mình dòng máu của người cha tội lỗi. Đây tất cả đều giống như vực sâu không đáy, cha cô làm điều có lỗi với nhà họ Hình, gián tiếp hại chết cha Hình, cho nên hiện tại bản thân cô phải đứng ra trả lại cho họ gấp trăm ngàn lần, nhưng vẫn chưa dừng lại ở đó, điều đáng buồn nhất là sao ông trời còn để cho cô yêu thương người đàn ông kia chứ?

Chẳng phải là tạo hóa trêu ngươi sao? Cô yêu anh, thế nhưng anh lại không hề yêu cô, chẳng lẽ đây chính là trừng phạt lớn nhất đến từ trời cao sao?

Tô Lưu Cảnh tự giễu khẽ cười một tiếng: ông trời à, chúc mừng ông, ông thật sự đã thành công.

Mắt vừa nhắm lại, một giọt nước mắt cũng theo đó "Lộp bộp" rơi xuống, hòa vào trong mặt thảm màu đỏ quý giá.

Quỳ một chân xuống đất, Tô Lư Cảnh cúi người tìm kiếm phần tài liệu đã bị cô đá xuống chân bàn, nhưng sờ mò nửa ngày cũng không thấy đâu cả.

Cô nhớ rõ là chỗ này mà, làm thế nào mà lại biến mất?

Tìm khắp gầm bàn cũng không thấy bóng dáng tập tài liệu kia đâu, Tô Lư Cảnh thật sự bối rối không yên, chẳng lẽ đã bị người ta phát hiện?

Đúng vào lúc này, chợt một giọng nói lạnh lùng vang lên ở trong bóng tối: "Cô ở đây tìm cái gì?"

Tô Lư Cảnh cả kinh, vội vàng đứng dậy, chỉ thấy một đôi mắt đen nhánh thâm thúy ghim thật chặt lên trên người mình, dễ dàng xuyên thấu qua màn đêm, sự lạnh lùng ở trong đó làm cho người ta không nhận được mà run rẩy.

Là Hình Hạo Xuyên!

Sau đó liền nghe thấy tiếng cửa bị đóng lại, tiếp đến là tiếng "lạch cạch" của kim loại, Tô Lư Cảnh cũng hiểu rõ, đó chính là âm thanh khóa cửa.

Vừa nghe được, cô liền giật nảy mình.

Đèn "bụp" một tiếng được bật lên, ánh điện chói mắt chiếu thẳng vào trên mặt Tô Lư Cảnh, để cho cô nhất thời khó thích ứng kịp, theo bản năng đưa tay lên che lại. Đợi đến khi thích ứng được với ánh sáng chói mắt kia, Tô Lư Cảnh mới từ từ mở mắt, lúc này Hình Hạo Xuyên đột nhiên đã đứng ở trước mặt.

"Mới vừa rồi cô tìm cái gì?", trên mặt Hình Hạo Xuyên không có bất kỳ cảm xúc gì, con ngươi đen nhánh bình tĩnh nhìn vào trong mắt cô, tựa hồ chỉ liếc một cái liền thấu rõ nội tâm của người trước mắt, cho dù cô có muốn nói dối cũng không có đủ dũng khí.

"Tôi . . . . . Tôi . . . . ." Tô Lư Cảnh không dám nhìn thẳng vào mắt anh, theo bản năng cúi đầu tránh né nói, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh. Thời gian và địa điểm như vậy, còn bị bắt ngay tại trận, quả thật không một ai có thể không nghi ngờ.

Hình Hạo Xuyên hơi cúi đầu, nhìn Tô Lư Cảnh lo lắng bồn chồn trước mắt, chợt lấy ra một vật đặt trước mặt cô: "Có phải đang tìm cái này hay không?"

Nhìn thứ đột nhiên xuất hiện trước mắt kia, cùng với vẻ mặt của người đối diện, trong nội tâm Tô Lư Cảnh hồi hộp không thôi, con ngươi cũng bỗng dưng co rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 60: Trả nợ.

"Có phải đang tìm cái này hay không?"

Tô Lư Cảnh nhìn phần tài liệu kia, đôi môi không ngừng run rẩy, con ngươi bỗng dưng co rút nhanh: "Này. . . . ."

Ánh mắt Hình Hạo Xuyên chợt lóe, âm trầm trong bóng tối có vẻ cực kỳ yên lặng, tựa như cùng một cái đầm cỏ sâu hun hút, tạo nên từng đợt sóng lạnh thấu xương: "Cô đã xem qua rồi sao?"

Dưới ánh mắt sắc bén thâm thúy đó, Tô Lư Cảnh lại nói không ra từ nào để phủ nhận, cắn chặt đôi môi, chần chờ một khắc, cuối cùng cũng gật đầu: "Đúng vậy, tiên sinh. . . ."

Đôi mày tuấn dật của Hình Hạo Xuyên lơ đãng cau lại, hừ lạnh một tiếng, rồi đi tới trước một bước, nắm lấy cằm của cô nâng lên, vội vã để cô nhìn thẳng vào mắt của mình nói: "Những thứ trên bàn tôi mà cô cũng dám tùy ý động vào, Tô Lư Cảnh, lá gan của cô quả thật càng lúc càng lớn!"

Cầm bị bóp đau, Tô Lư Cảnh giãy không ra, đành rũ mắt xuống, lòng mị dãi run rẩy, cất giọng run run nói: "Tiên sinh, thật xin lỗi. . . . ."

"Thật xin lỗi? Cô chỉ biết nói mỗi một câu thật xin lỗi thôi sao?", Hình Hạo Xuyên lạnh lùng nói, tựa như đang nói đến chuyện cô tự tiện động vào tài liệu của mình, lại phảng phất như đang nói đến chuyện năm đó cha cô mắc phải không thể tha thứ được.

Tô Lư Cảnh hít vào một hơi, nơi trái tim như chợt xé rách thành trăm mảnh, đầu ngón tay chậm rãi nắm lại, dùng sức, rồi lại dùng sức, cơ hồ muốn bấm rách lòng bàn tay, sau đó từ từ nhắm mắt lại, khó khăn thốt ra từng chữ từng chữ: "Tôi, cha tôi. . . . . Khoản nợ của ông ấy tôi sẽ trả. . . . ."

Cha mắc nợ con cái phải trả vốn là chuyện hết sức bình thường, nếu trời cao đã an bài như thế, cô còn giãy giụa gì nữa đây? Có tranh cãi nữa, cũng không cách nào tranh được với tạo hóa. . . . .

Hình Hạo Xuyên hừ lạnh một tiếng, tựa hồ giống như đang nghe thấy chuyện cười, giọng nói lại thấp hơn ba phần, càng ngày càng lạnh, một tay túm lấy thắt lưng Tô Lư Cảnh nâng lên trên, bức bách cô nhìn thẳng vào mắt của mình: "Cô không khỏi quá coi trọng mình đi, cô dự định dùng cái gì để hoàn lại một mạng cho cha tôi! Cô còn có cái gì để có thể lấy ra trả nợ!"

"Á!", Tô Lư Cảnh hô nhỏ một tiếng, bàn tay đặt nơi ngang hông kia cật lực dùng sức, khiến cô không thể nào thở được. Trong đầu lại như có sét đánh ngang qua. Đúng vậy, cô vốn cái gì cũng không có, ngay cả tự do cũng không thuộc về mình, cô còn có cái gì để có thể lấy ra trả nợ đây! Còn có cái gì!

Nhìn vào gương mặt hốt hoảng đến trắng bệch của cô, Hình Hạo Xuyên chợt thấy thật phiền não, mà nỗi phiền não vừa dấy lên này đã hoàn toàn vất khờ sự kiên nhẫn trong anh. Đáng chết, tại sao cô lại trưng ra bộ dạng uất ức này, cha của cô đã hại chết cha anh, thế mà cô còn ở đây giả bộ đáng thương sao? Người của nhà họ Tô quả nhiên đều là diễn viên trời sinh!

Hình Hạo Xuyên liền nghiêm mặt, một tay đẩy ngã Tô Lư Cảnh, sau đó áp người lên, hung ác nhỏ giọng nói: "Không có thứ gì để trả, thì dùng thân thể của cô đi!"

Tô Lư Cảnh bị đẩy lên ghế sofa, đầu óc chợt quay cuồng, còn chưa kịp phản ứng, Hình Hạo Xuyên đã hung ác đè lại, bàn tay dùng sức xé toạc quần áo của cô ra, tựa như một báo vương đang tức giận, vung móng vuốt sắc bén, dễ dàng xé rách tất cả phòng tuyến của cô, tiếp đến là tiếng xoạc tiếng thê lương, quần áo trên người cô giống như một cánh bướm vỡ tan tành, bị ném trên mặt đất.

Tô Lư Cảnh bị dọa sợ hét lên một tiếng, sức lực yếu ớt của cô sao có thể so với Hình Hạo Xuyên được, chỉ cảm thấy xương quai xanh nhói lên đau đớn, như muốn cắn đứt cả thịt ra ngoài, đau đến mức thét lên chói tai: "Không cần ——!", thô bạo như vậy, giống như tùy thời sẽ xé nát cả người cô ra sau đó nuốt vào trong bụng.

"Cũng không phải cô muốn là được!", trong con ngươi Hình Hạo Xuyên đồ rực đáng sợ, như lang như sói nhìn cô chằm chằm: "Bắt đầu từ bây giờ, cô chỉ là công cụ chơi đùa của tôi, đến khi nào tôi hoàn toàn mất đi hứng thú cô mới có thể rút!". Cô cảm giác cánh môi mỏng kia của anh lúc này lại hồng lên khác thường, chẳng khác nào Báo vương đang nổi giận, thực đáng sợ.

Sau đó không thêm nói thêm một chữ nào, thô bạo xé rách quần áo trên người cô, bàn tay dùng sức bắt lấy hai tay đang giãy giụa của cô, không có chút dịu dàng nào, cũng không có màn dạo đầu, không hề ôn tồn, chỉ dùng sức kéo hai chân của cô ra, ngay cả quần áo trên người cũng không thêm cời xuống, chỉ kéo khóa quần xuống, giống như đối đãi một kỹ nữ rẻ mạt, đẩy vật nóng bỏng của mình vào bên trong.

Một nháy mắt kia, vật to lớn của anh chẳng khác nào cây gậy hung hăng đâm thủng thân thể của cô, để cho cả người cô cũng không ngừng được co rút, trước mắt như mờ đi. Tô Lư Cảnh đau xót ngẩng đầu lên, gất gao cắn môi lại, cố gắng áp chế toàn bộ đau đớn xuống dưới cổ họng, đầu ngón tay trắng bệch cơ hồ cào rách ghê sô pha phía dưới.

Tô Lư Cảnh cất giọng run rẩy, chậm rãi, gian nan hỏi: "Anh cho tới bây giờ. . . . Không hề yêu tôi đúng không?". Giống như một loại nghi thức, muốn tự tay bóp chết toàn bộ ngọn nguồn đau đớn trong lòng mình.

Mà Hình Hạo Xuyên lại tựa như đang nghe được chuyện cười, khẽ cười nhạt một tiếng, lại càng dụng sức như muốn xé nát người cô ra vậy, sau đó hờn hển nói: "Yêu? Tôi chỉ có thể yêu một người, mà cô, lại không có tư cách này!". Trả lời thật sự rất kiên quyết, không lưu lại cho mình chút đường lui, thật giống như sợ bản thân mình sẽ lập tức mềm lòng.

Nghe được câu trả lời của anh, Tô Lư Cảnh chợt cứng người lại, sau đó chợt chậm rãi cười lên, chậm rãi, chậm rãi, cong khóe môi lên, như một chiếc lá vừa lìa khỏi cành, nhẹ giọng nói: "Đúng thế, tiên sinh. . . ." trong khoảnh khắc đó, tất cả hi vọng còn sót lại toàn bộ đều bị tiêu diệt, sau đó không hề giãy giụa nữa, xem mình như con rối không có linh hồn, để mặc cho anh chơi đùa.

Khóe miệng kia bất tri bất giác hình thành độ cong tràn ngập tuyệt vọng, giống như con bướm khô héo nằm yên lặng trong chiếc giếng cạn ngàn vạn năm, không tìm được bất kỳ ánh mặt trời nào, cuối cùng, chờ đợi cũng chậm rãi tan thành mây khói.

Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của cô, Hình Hạo Xuyên càng ngày càng phiền não, nơi đáy lòng dường như có một âm thanh nói rằng thật sự không muốn nhìn thấy vẻ mặt cô như thế, nhưng rất nhanh liền bị một cách nghĩ khác bao trùm lên.

Đây là trừng phạt cô đáng phải nhận, đây là vì trong người cô chảy dòng máu bản thù tội lỗi kia, không đáng giá để bất luận ai đồng tình!

Con ngươi Hình Hạo Xuyên co rút lại, dùng sức túm lấy eo của cô, mãnh lực không mang một chút thương tiếc nào, giống như muốn hủy diệt toàn bộ mọi thứ có liên quan đến người con gái trước mắt này.

Từ đầu đến cuối, đều an tĩnh đến dọa người, rõ ràng là hành động thân mật nhất thế gian, vậy mà cô và anh, ai cũng không nói nửa câu, chẳng khác nào một hình phạt biến tướng, không có bất kỳ vui thích nào, tàn khốc đến đáng sợ.

Trong không khí tràn đầy hơi thở ái muội, tuy nhiên nó lại không mang chút không khí ấm áp nào, căn phòng lớn như thế chẳng khác nào như bãi tha ma tĩnh mịch, phảng phất đâu đó, đang có bóng dáng vật vờ yên lặng khúc thú thít. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 61: Rơi lầu (một)

Cửa "bùm" một tiếng bị đóng lại.

Người đàn ông vóc dáng cao lớn không chút do dự biến mất ở ngoài cửa, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một cái, hành động quyết tuyệt này, không hề có nửa điểm lưu luyến.

Tô Lư Cảnh nằm trên ghế sofa, nhìn cánh cửa vô tình đóng lại kia, bên trong thư phòng rộng lớn, lần nữa chỉ còn lại một mình cô, những đê nén trong lòng rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà tuôn trào như vỡ òa. Tô Lư Cảnh siết chặt những mảnh áo đã bị xé tan tành, tay run run chậm rãi nâng lên, mỗi một động tác đều vô cùng gian nan, rốt cuộc che lên trên mặt, để những mảnh áo kia ngăn trở ánh đèn sáng chói đang bắn thẳng vào mắt, cũng thuận tiện che dấu những giọt nước mắt đang lăn dài trên má mình.

Những thứ trên mặt này là cái gì? Là do ánh đèn quá chói mắt, quá sức chói mắt, đúng, bởi vì nó quá chói mắt mà thôi, đó căn bản không phải là nước mắt, không phải!

Nhưng tại sao lại xuất hiện ngày càng nhiều hơn, nhiều hơn nữa, không ngừng từ trong hốc mắt chảy xuống đây?

Đê nén, cố gắng đê nén, rốt cuộc cũng nhịn không được nữa, trong cổ họng tiếng ngen ngào khó có thể ức chế cuối cùng từ giữa hai hàm răng cắn chặt tuôn trào ra, chẳng khác nào một con thú bị vây khốn, lại càng giống như con dê con bị dồn vào đường.

Những đê nén kia theo tiếng ngen ngào tuôn ra như thác lũ, cả thư phòng đắm chìm trong nỗi bi thương khôn tả, trầm bổng bập bênh biến thành một bài phú điệu, để hiển tế cho con tim tan nát của cô gái nhỏ.

Chợt, cửa "két" một tiếng lại bị mở ra.

Trong nội tâm Tô Lư Cảnh chợt run lên: anh, trở lại?

Chậm rãi ngẩng đầu lên, khi nhìn rõ người tới, cô lập tức cả kinh, con người bỗng dưng phóng đại, sắc mặt lập tức trắng bệch, không kìm chế được sợ hãi, vội vàng dùng những mảnh áo tan tác kia cố gắng che đậy thân thể trần trụi của chính mình: "Tiểu . . . . . Tiểu tiểu thư. . . . ."

Ngoài cửa, Tiểu Như Nghe mặc váy dài màu trắng, vẫn ưu nhã mỹ lệ chẳng khác nào tiên nữ giáng trần, nhưng giờ phút này, trên mặt lại vô cùng lạnh nhạt không có chút biểu tình nào, trong mắt ánh lên sự soi mói cùng với hận ý trắng trợn, hết sức đáng sợ.

Toàn thân Tô Lư Cảnh bại lộ dưới ánh mắt sắc như dao kia, sợ hãi run rẩy quả thật không biết nên làm như thế nào cho phải. Cả người cô trần trụi không mảnh vải che thân, trên làn da trắng nõn còn trải rộng những dấu vết mập mờ, bị Tiểu Như Nghe bắt ngay tại chỗ, xấu hổ, tự trách, áy náy, tất cả đều dâng lên cuộn cuộn, để cho cô không đất dung thân.

Cô muốn xin lỗi, nhưng lại không sao mở miệng được, dưới tình huống như thế, ngay cả dũng khí đối mặt với Tiểu Như Nghe còn không có, huống chi, ... Tiểu Như Nghe bình thường vẫn đối xử tốt với cô như vậy, chưa nói xấu cô bao giờ. Thế mà cô lại làm ra chuyện như vậy, giờ phút này chỉ muốn cô ấy xông lên đánh cho cô một trận, hoặc là mắng chửi thậm tệ cũng được, như thế mới có thể hóa giải một chút áy náy trong lòng cô bây giờ, nhưng Tiểu Như Nghe một câu cũng không nói.

Cô ta chỉ nhìn cô thật sâu một cái, dường như muốn khắc sâu toàn bộ hình ảnh này vào trong tâm trí, trên mặt lạnh nhạt dần dần hóa thành ưu thương nồng đậm, biểu tình yếu ớt là chẳng chực khóc như vậy, quả thật giống như dao găm đâm thẳng vào ngực Tô Lư Cảnh.

Thân hình Tiểu Như Nghe khẽ lay động, tựa như một cánh liêu phát phơ trong gió, không nói gì, xoay người đi ra cửa.

Tô Lư Cảnh phủ thêm hai mảnh quần áo coi như hoàn hảo lên người, chân trần gặm lên sàn nhà lạnh lẽo, vội vã đuổi theo, cắn môi nói: "Tiểu tiểu thư, thật xin lỗi. . . . ."

Tiểu Như Nghe không cười, không khóc, chỉ đẩy tay cô ta, lạnh lùng nói: "Sao cô lại phải xin lỗi tôi chứ?", tuy nói thế nhưng trong lòng lại cực kỳ lạnh lẽo. Cô ta cho là Hình Hạo Xuyên chẳng qua chỉ vui đùa một chút mà thôi, lần trước chỉ là ngoài ý muốn, bọn họ bây giờ chuẩn bị đính hôn, anh sẽ không thể nào đặt ánh mắt lên trên người con bé đó, Hình chi có thể là của cô ta mà thôi, nhưng thật không nghĩ đến. . . . .

Khi cô ta đứng ở cửa thư phòng, nghe được những âm thanh mờ ám ở trong đó truyền đến bên tai, cơ hồ thiếu chút nữa không nhịn được tiến lên dùng sức mà đánh mà tát tiện nhân kia vài cái, sau đó sẽ một cây đuốc thiêu hủy Tô Lư Cảnh thành tro! Nhưng bản thân vẫn còn sót lại một tia lý trí, vì thế cô ta nhất định phải nhịn! Nhất định phải nhịn xuống!

Tô Lư Cảnh nhìn vẻ bi thương trên mặt của cô ta, trong lòng áy náy muốn tự tay hủy diệt chính mình, chỉ biết cúi đầu không ngừng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ."

Tiểu Như Nghe vươn tay, một cái tát nặng nề lao tới, cái tát này dùng tất cả sức lực không lưu lại một chút tình cảm cùng thể diện nào, sau đó không tiếng động chảy nước mắt, bị thương tới cáo: "Tôi xem cô như chị em tốt của mình, vì sao cô lại phải đối xử với tôi như vậy?"

Tô Lư Cảnh hứng trọn một tát nảy lửa, mặt nháy mắt đỏ bừng lên bóng râm một mảnh, nhưng lại không hề oán giận, đây là cô nợ Tiểu Như Nghe, đã làm thì phải chịu.

Hai người ở trên hành lang đây đưa, nhanh chóng hấp dẫn không ít sự chú ý của người giúp việc, ánh đèn trong phòng khách đồng thời cũng sáng bừng lên.

Lúc này Tiểu Như Nghe chợt kéo tay Tô Lư Cảnh, cầu khẩn nói: "Hình là chồng chưa cưới của tôi, là người mà cả đời này tôi dựa vào, anh ấy so với tính mạng của tôi còn quan trọng hơn, tại sao cô nhất quyết làm như vậy? Tôi đã làm gì có lỗi với cô chứ, cô hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ lập tức thay đổi, chỉ cần cô không quán luyến Hình nữa có được hay không. . . . ."

Về đau thương và khẩn cầu trên mặt kia, làm cho người ta hận không thể lập tức ôm cô ta vào lòng mà vỗ về an ủi.

Đám nữ hầu gái nhanh chóng hiểu ra sự tình, liền nhỏ giọng nghị luận: "Thì ra là tiện nhân Tô Lư Cảnh kia vẫn chưa từ bỏ ý định, đi quyến rũ tiên sinh, còn bị bắt gian tại chỗ, thật là quá hèn hạ rồi".

Nghe những tiếng xì xầm nghị luận kia, Tô Lư Cảnh cảm giác như bản thân càng ngày càng không đất dung thân, giống như ăn trộm bị bắt tại trận, bại lộ ở trước mặt mọi người, nhận lấy tất cả khinh miệt rẻ rúng.

Tiểu Như Nghe thì lại giống như mất hết lí trí, một mực kêu gào: "Lư Cảnh, tôi cầu xin cô hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc là cô muốn như thế nào mới có thể bỏ qua cho Hình, bỏ qua cho tôi. . . . .Cô nói cho tôi biết đi, tôi nhất định sẽ làm được! Tôi xin thề, dù cô có bắt tôi phải làm gì tôi cũng đều chấp nhận cả!". Nước mắt trên mặt cô ta như những ngọn liễu yếu ớt, lại đầm đìa đáng yêu, làm cho người ta càng thêm thương tiếc.

Tô Lư Cảnh cắn chặt môi, nói không nổi một câu: "Tôi. . . . .". cô nên làm như thế nào, ai có thể nói cho cô biết, tại sao mọi chuyện lại cứ phải như vậy? Tại sao cô lại phải khiến cho chính mình trở nên ti tiện, nhục nhã như thế? Bản thân cô như vậy còn là Tô Lư Cảnh nữa sao?

Toàn thân như bị vạch trần dưới những ánh mắt phê phán khinh bỉ kia, Tô Lư Cảnh không thể nào chịu nổi nữa, xoay người muốn chạy trốn, bởi vì trừ chạy trốn ra, cô thật sự không biết phải làm gì lúc này.

Tiểu Như Nghe không cam tâm, vẫn giữ chặt tay của cô, muốn cô phải cho cô ta một cái đáp án.

Tô Lư Cảnh theo bản năng đẩy tay của cô ta ra, nhưng không ngờ lại đột nhiên nghe được một tiếng thét thất thanh: "A!"

Tô Lư Cảnh vội quay đầu lại, không ngờ lại phát hiện Tiểu Như Nghe đang từ trên cầu thang lăn xuống, nhất thời cả căn phòng đồng loạt vang lên những kêu la liên tiếp, tất cả mọi người đều hết sức kinh hãi trước những gì đang diễn ra trước mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 62: Rơi lầu (hai)

Lúc Tiểu Như Nghe lăn từ trên cầu thang xuống, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Tô Lư Cảnh nhìn Tiểu Như Nghe từ trên cầu thang té xuống, bị sợ đến hít vào một hơi, cô có dùng được mấy hơi sức đâu, nhưng tại sao cô ta lại ngã xuống chứ?

Tô Lư Cảnh theo bản năng đưa tay ra kéo lại, nhưng chỉ kịp chạm được vào đầu ngón tay của cô ta, không thể túm lại kịp, cứ như vậy trơ mắt nhìn Tiểu Như Nghe như quả bóng từ trên cầu thang thật cao lăn xuống dưới, lại không có biện pháp vãn hồi.

Trong nháy mắt khi Tiểu Như Nghe té xuống, lúc nhìn thấy vẻ mặt đầy khiếp sợ của Tô Lư Cảnh, đáy lòng đột nhiên thoáng qua một trận sáng khoái. Xác thực, là cô ta cố ý té xuống, nhưng đây chẳng qua là do Tô Lư Cảnh cố ý chèn ép, toàn thế giới này đàn ông nhiều như vậy, tại sao lại muốn tới đây tranh giành Hình Hạo Xuyên với cô ta, người mà cô ta yêu hơn cả sinh mạng mình, bất luận có như thế nào thì cô ta cũng sẽ không lùi bước.

Dẫu sao cô ta cũng đã phải chịu đựng qua khảo nghiệm sinh tử, khắp thiên hạ này trừ cô ta ra không có ai có thể yêu Hình Hạo Xuyên hơn, thật vất vả mới trở về được lại bị con nhóc không biết tốt xấu này thừa dịp cô ta không có ở đây xông vào trong cuộc sống của Hình, thậm chí muốn cướp đoạt cả trái tim của anh ấy nữa! Không được! Tuyệt đối không được! Cứ chờ mà xem, những gì cô ta phải chịu hôm nay về sau sẽ trả lại cho Tô Lư Cảnh gấp trăm gấp nghìn lần!

Chỉ mấy giây ngắn ngủi, thời gian chỉ bằng một cái chớp mắt mà thôi, lại như kéo dài bất tận. Mỗi một giây, từng cái lăn của cô ta xuống bậc thang, rõ ràng mà khắc sâu ở trước mặt mọi người, không gian im lìm đến đáng sợ, ngay cả âm thanh của một giọt nước rơi cũng có thể nghe được rõ ràng.

Một khắc kia, dường như ngay cả trái tim cũng ngừng đập.

Chỉ nghe thấy tiếng khò sở thét chói tai, kèm theo đó là âm thanh thân hình Tiểu Như Nghe lăn trên đất, tất cả mọi người lúc này đã kịp phản ứng, lập tức kinh hoảng hét lớn: "Tiểu tiểu thư!"

Tô Lư Cảnh ngẩn ngơ một giây, sau đó cũng vội vàng chạy lên trước muốn đỡ Tiểu Như Nghe.

Nhưng còn chưa kịp chạy xuống lầu thì đột nhiên nghe được tiếng người nào đó rống to: "Chuyện gì đang xảy ra? !". Hình Hạo Xuyên thấy âm ỉ náo loạn như thế vội vã bước tới hỏi. Anh nghe thấy tiếng thét chói tai của đám người hầu nên đã đi ra đây, không ngờ lại nhìn thấy Tiểu Như Nghi nằm im trên đất, sắc mặt liền đại biến, mắt không chế quay sang đám người kia hết lớn.

Nghe thấy tiếng rống to, tất cả mọi người đều sợ run lên, Tô Lưu Cảnh lại càng thêm thấp thòm, đến bây giờ cô vẫn không phản ứng kịp, tại sao lại có thể như vậy, là do Tiểu Như Nghi tự mình té xuống, hay còn là do cô thật dùng lực quá mạnh?

Mà đám người hầu thấy Hình Hạo Xuyên lên tiếng, tất cả đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Lưu Cảnh đang đứng ở trên cầu thang. Tình huống thật sự ra sao, bọn họ không biết, nhưng theo tình trạng vừa rồi thì có lẽ là Tô Lưu Cảnh đã đẩy Tiểu tiểu thư một cái, sau đó Tiểu tiểu thư mới rớt xuống.

Ôm Tiểu Như Nghi vào trong ngực, Hình Hạo Xuyên men theo ánh mắt của đám người làm nhìn sang, khi thấy thần sắc hốt hoảng của Tô Lưu Cảnh, chân mày liền nhíu lại thật chặt.

Tiểu Như Nghi tựa vào trong ngực Hình Hạo Xuyên, yếu ớt khẽ rên lên một tiếng trên trán đều là mồ hôi lạnh, mặt trắng bệch một mảnh, cật lực túm lấy tay áo anh, trên lông mi đều là nước mắt dề nén, run rẩy nói: "Không phải Lưu Cảnh đẩy em xuống, anh đừng. . . . . Trách cô ấy. . . . ."

Một nữ giúp việc đột nhiên đứng ra, chỉ trích nói: "Tiên sinh! Chúng tôi đã tận mắt nhìn thấy, quả thật chính là Tô Lưu Cảnh đã hung hăng đẩy Tiểu tiểu thư, Tiểu tiểu thư vì không đứng vững nên mới ngã xuống, tiên sinh, cô gái này lòng dạ thật sự quá ác độc rồi !".

"Không! Tôi không có!", Tô Lưu Cảnh lập tức phủ nhận. Vừa rồi cô thật sự không cố ý, đó chẳng qua chỉ là sự cố, đến bây giờ cô vẫn còn không biết vì sao lại xảy ra chuyện đó. Tô Lưu Cảnh gấp đến độ thân đồ đầy mồ hôi, trực giác đang âm thầm mách bảo cô rằng, hiện tại nếu không giải thích rõ ràng vậy thì sau này cũng không cần phải giải thích nữa.

"Chính là cô! Chúng tôi ai cũng tận mắt nhìn thấy, là cô đã đẩy Tiểu tiểu thư", nữ giúp việc Tiểu Mân hùng hồn quả quyết nói.

"Tôi. . . . . Tôi không có, tôi chỉ là muốn trở về phòng, tôi không cần thận. . . . ." Tô Lưu Cảnh nóng nảy muốn cãi lại, tuy nhiên lại không biết nên mở miệng từ đâu.

Tiểu Như Nghi cố gắng chịu đau, yếu đuối mở miệng nói: "Lưu Cảnh, mới vừa rồi, tất cô một cái là tôi không đứng, là do tôi nhất thời kích động. Lưu Cảnh, cô tha thứ cho tôi đi có được hay không?"

Biểu tình khổ sở như vậy, cho dù bản thân bị thương vẫn không quên nói xin lỗi Tô Lưu Cảnh, nhân từ đại lượng như thế, quả thật trong nháy mắt liền bắt hết tâm tình của mọi người xung quanh làm tù binh.

Tô Lưu Cảnh cả kinh, trực giác biết mình đã sai lầm, nhưng lại không biết nên xử lý ra sao, đành ngây ngốc đứng ở đó. Giống như tất cả mọi người đều đang chỉ trích cô, ánh mắt của bọn họ đều yên lặng lên tiếng tố cáo cô đã phạm tội. Mà cô, lại chính là tội phạm đang đứng giữa phiên tòa, chờ thẩm phán tuyên bố tội trạng.

Chân tướng sự tình có thể nói trắng ra là như thế này: Tiểu Như Nghi tát Tô Lưu Cảnh một cái, cho nên Tô Lưu Cảnh vì muốn trả thù mới đẩy cô ấy xuống lầu.

"Tự cô nói!", Hình Hạo Xuyên đề thấp giọng ra lệnh. Ở trong mắt của anh, Tô Lưu Cảnh mặc dù quật cường, tuy có lúc không biết phân biệt đúng sai, nhưng anh lại chưa từng nghĩ tới cô là người như vậy.

Nhìn biểu tình nghiêm khắc trên mặt Hình Hạo Xuyên, lòng Tô Lưu Cảnh lập tức chìm xuống, cô dùng sức siết chặt lòng bàn tay, nỗ lực khắc chế chua xót cùng dấy sóng trong lòng mình, hít sâu một hơi, vừa khó khăn lại vừa kiêu ngạo mở miệng: "Tôi không cố ý đẩy Tiểu tiểu thư xuống cầu thang, cũng không hề tức giận khi bị cô ấy bạt tai, mặc kệ như thế nào, mặc kệ các người có tin hay không, mọi chuyện chính là như vậy."

Mặc kệ người khác có tin hay không, mọi chuyện chính là như vậy. Coi như đã tạm chấm dứt hoài nghi cô, còn cô lại càng không thể hoài nghi chính mình!

Hình Hạo Xuyên ghim chặt những biểu tình khổ sở trên mặt cô xuống đáy lòng, môi mỏng nhẹ nhàng mấp máy.

Chợt, Tiểu Như Nghi ở trong ngực anh lại kêu lên một tiếng, khó chịu nhăn mày lại, trên trán hiện đồ đầy mồ hôi hột, yếu đuối gọi: "Hình. . . . ."

Hình Hạo Xuyên cúi đầu, nhìn qua có vẻ chân đã bị gãy, cúi chỗ có vài vết thương nhỏ, rồi vội vàng bế cô lên, lớn tiếng thúc giục: "Mau! Chuẩn bị xe cho tôi!". Sau đó cũng không để ý đến Tô Lưu Cảnh nữa, sải bước chạy ra khỏi phòng khách.

Cả biệt thự đều tán tác như gà bay chó sủa, cho đến khi xe lái ra ngoài cửa chính, mới từ từ khôi phục yên tĩnh. Tất cả mọi người trở về làm việc của mình, riêng chỉ còn có Tô Lưu Cảnh, một mình cứng ngắc đứng ở trên bậc cầu thang, duy trì tư thế thẳng lưng không hàng.

Cảm giác như mình đã bị toàn thế giới này vứt bỏ lại, không hề lưu luyến.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 63: Phải tự thương lấy mình!

"Thế nhưng lại làm ra chuyện như vậy với Tiểu tiểu thư, thật là quá độc ác rồi !"

"Đúng vậy a, bình thường giả bộ đơn thuần, uất ức, thật không nghĩ tới lại như vậy, thật là quá đáng sợ. . . . ."

"Đúng vậy, đúng vậy, khi tiên sinh hỏi cô ta lại còn nói dối một cách trắng trợn nữa chứ!".

. . . . .

Trong đầu không ngừng vang vọng từng câu từng câu xì xào bàn tán của đám người kia, rốt cuộc Tô Lư Cảnh cũng chống đỡ không nổi nữa, tìm một nơi không có ai nhìn thấy, chọn một góc khuất nơi cầu thang, chậm rãi ngồi xuống .

Tại sao sẽ như vậy chứ? Chuyện liên tiếp xảy ra, thật sự quá nhiều, quá nhanh, căn bản không có bất kỳ chuẩn bị gì, đã đột ngột ập đến. Trong đầu cô không biết đã hồi tưởng lại bao nhiêu lần, trong mấy giây ngắn ngủi, từng chi tiết đều hiện lên rõ mồn một, nhưng cuối cùng vẫn không lấy được bất kỳ đáp án nào.

Tô Lư Cảnh dùng sức vò tóc của mình, có nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông, tất cả sao lại rối loạn đến mức này chứ?

"Tiểu Cảnh à, uống nước đi", thím Lư đưa một cốc nước cho cô nói.

"Thím Lư. . ." Tô Lư Cảnh cảm động, đôi môi run run, sau đó trầm giọng gọi. Tại thời điểm tứ cố vô thân như thế này thật không nghĩ tới thím Lư còn có thể đứng ở bên cạnh cô.

Thím Lư nhìn cô gái nhỏ trước mặt, thật dài một hơi, muốn nói cái gì, lại không biết nên mở lời thế nào, cuối cùng chỉ vươn bàn tay thô ráp nhưng cực kỳ ấm áp, vỗ vỗ đầu cô, an ủi: "Cháu đây, thật là một cô gái ngoan".

Tô Lư Cảnh vẫn cố kìm chế không rơi nước mắt, rốt cuộc vì những lời cảm thán này của thím Lư mà chậm rãi chảy ra, cảm thật chặt cốc nước trong tay, nơi hốc mắt, một giọt rồi lại một giọt rơi ra, hòa vào nhau thành một dòng chảy dài trên má.

Thím Lư không đành lòng, liền ôm cô vào trong ngực mình, giống như người mẹ đang che chở vỗ về đứa con gái mà mình thương yêu, mang đến cho Tô Lư Cảnh tình thân ấm áp đã mất đi từ mười năm trước đó. . . . .

*****OOXX*****OOXX*****

Tô Lư Cảnh cả đêm không ngủ, cũng không phải tự làm khổ mình, chỉ là không tài nào ngủ được, cô ngơ ngác mở to hai mắt mãi cho đến tận khi trời sáng, mắt chưa xót không chịu nổi, nhưng lại thấy buồn ngủ chút nào.

Cho đến khi trời sáng hẳn, chú Bình mới đi tới, lạnh lùng nói: "Tiểu tiểu thư bị thương, trong khoảng thời gian này phải nằm viện, tiên sinh muốn cô đến đó chăm sóc cho cô ấy".

Nghe xong, Tô Lư Cảnh chột ngẩn người, sau đó mới mờ mịt gật đầu đáp: "A, vâng ạ".

Ngồi xe đến bệnh viện, khi Tô Lư Cảnh đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn Hình Hạo Xuyên nắm lấy tay Tiểu Như Nghi ân cần săn sóc, dỗ dành, tư thái dịu dàng như vậy cô chưa bao giờ được đãi ngộ qua. Đến lúc này, cô mới phát hiện, thì ra bản thân mình lại nghèo khó đến thế, thì ra từ đầu tới cuối cô cũng chỉ có hai bàn tay trắng.

"Lư Cảnh, cô đã đến rồi!", Tiểu Như Nghi tinh mắt, nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của Tô Lư Cảnh liền yếu đuối gọi. Nhưng trong lòng thì lại rất thỏa mãn, lần này, xem cô còn có biện pháp gì để lật ngược lại thế cờ?

"Tiểu tiểu thư. . . . . Tiên sinh!", Tô Lư Cảnh cúi đầu, cắn môi chào hỏi, cũng không dám nhìn thẳng vào Hình Hạo Xuyên, sợ lại bắt gặp được ánh mắt không tin tưởng của anh.

Tiểu Như Nghi lại nói: "Lư Cảnh, chuyện tối ngày hôm qua, tôi sẽ không trách cô đâu. Tôi biết rõ là cô không cố ý, đều tại tôi tối hôm qua đã quá kích động, cô đừng để ở trong lòng được không? Chúng ta vẫn sẽ là chị em tốt của nhau".

Nghe cô ta thốt ra những lời này, quả thật Tô Lư Cảnh không biết phải giải bày thế nào, vì bất luận cô có phủ nhận hay không thì bản thân đều giống như đang cưỡng từ đoạt lý, không biết phải trái lý lẽ.

Tô Lư Cảnh kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của người phía trước, trong nháy mắt, tựa hồ cô lại thấy được đáy mắt kia vừa lóe lên ý cười, nhưng ngay sau đó lại biến mất không thấy tăm hơi, nhanh đến mức khiến cô vô cùng hoài nghi, không biết có phải bản thân đã hoa mắt hay không.

Tiểu Như Nghi lại bị thương nói: "Lư Cảnh, cô không chịu tha thứ cho tôi sao?".

Ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt sắc bén của Hình Hạo Xuyên, Tô Lưu Cảnh theo bản năng liền giải thích: "Tôi, Tiểu tiểu thư, tôi thật sự không có!". Cô thật sự không làm chuyện như vậy, tại sao trong mỗi lời nói của Tiểu Như Nghiê lại tựa hồ như đang một mực ám hiệu là do cô gây ra?

Không đợi cô nói cho hết lời, Tiểu Như Nghiê đã lập tức nói tiếp: "Tôi biết, không phải cô đẩy tôi xuống, là do tôi không cẩn thận thôi, Hình, anh ngàn vạn lần không được trách cứ Lưu Cảnh, nếu không em thật sự rất áy náy". Sau đó chợt cắn răng khẽ rên lên một tiếng, tựa hồ như đang đau đớn vô cùng.

Hình Hạo Xuyên lập tức cau mày trách cứ: "Nhược Nhược, em đừng động đây nữa! Nhanh đi gọi bác sĩ tới đây!".

Thấy Tô Lưu Cảnh vẫn đứng ngẩn ra đó.

Hình Hạo Xuyên không nhịn được khẽ quát: "Đi gọi bác sĩ mau lên! Cô không nghe thấy sao?". Lúc này, ánh mắt của anh nhìn cô chẳng khác nào đang nhìn một người xa lạ.

Tô Lưu Cảnh hiện tại mới phản ứng được, thì ra là anh đang ra lệnh cho mình, trong lòng không thể đè nén chua xót, vội vàng xoay người chạy đi gọi bác sĩ, thật chẳng khác nào đang chạy trời chết cả.

Một lát sau, vài bác sĩ cùng với y tá lập tức chạy tới kiểm tra cho Tiểu Như Nghiê, còn Tô Lưu Cảnh đang thờ hồn hèn chạy theo ở phía sau, nhưng lại bị một y tá không cẩn thận đụng vào, bả vai va phải cạnh cửa bên nhón, đau đến mức phải cắn răng khẽ "A" một tiếng.

Vậy mà cả phòng bệnh không có bất cứ người nào để ý đến cô, tất cả mọi người đều vây quanh Tiểu Như Nghiê, còn cô chỉ được xem như không khí trong suốt không mùi không vị, hoàn toàn không đáng giá để cho bất kỳ ai chú ý đến.

Nhưng trong chớp mắt khi cô vừa xoay người lại nghe được giọng nói trầm thấp của Hình Hạo Xuyên vang lên sau lưng: "Mặc kệ chuyện là như thế nào, tôi không muốn phải nhìn thấy lần thứ hai!". Ánh mắt sắc bén mà thâm thúy như chim ưng, thật giống như lưỡi dao hung hăng vung tới xuyên thủng qua da, khoét rỗng con tim vốn đã chết lặng từ lâu.

Trái tim của cô lúc này chợt đập chậm lại, một nỗi bi thương chưa bao giờ có xông tới, cô thấy bản thân mình chưa bao giờ vô dụng như giờ phút này, mặc kệ cô giải thích như thế nào, thì cũng chẳng có một ai chịu tin tưởng cả.

Giải thích? Còn hữu dụng sao? Nếu anh không tin mình, thì dù cho có giải thích trăm ngàn lần cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi. Tô Lưu Cảnh chợt nhếch miệng, nở nụ cười tràn đầy khô sở cùng tự giễu, rồi thản nhiên đáp: "Vâng, tiền sinh. . . . ."

Sau đó sẽ không nói một chữ, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh đang hết sức náo nhiệt kia.

Ha ha, nếu không có ai tin tưởng cô, vậy cứ như thế đi, từ giờ trở đi, tựa như thím Lưu đã nói: cô phải biết yêu quý bản thân mình. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 64

Tô Lưu Cảnh ra khỏi phòng bệnh, lao đảo đi tới cửa cầu thang, cô không đi thang máy mà rẽ ra lối dành cho cầu thang bộ, nơi này đã bị bỏ không từ lâu rồi, trong hành lang quanh co thật dài, không có một bóng người, vô cùng an tĩnh, mờ mịt một mảnh.

Tô Lưu Cảnh ôm đầu gối ngồi ở trên bậc thang, chỗ này không có bất kỳ ai đến quấy rầy, giống như hoang đảo ngăn cách với thế giới rộng lớn bên ngoài. Một đêm không ngủ, trong đầu trống rỗng lại từ từ cô động, hiện tại cô mới biết cả một đêm này rốt cuộc mình đã lo lắng cái gì.

Cô lo lắng về phản ứng của Hình Hạo Xuyên trong chuyện này, dù chỉ một ánh mắt không tin tưởng, hoặc một câu nói thôi cũng làm cho cô hết sức lo sợ. Hiện tại điều cô lo lắng nhất đã diễn ra, nhưng lại không bị thương như trong tưởng tượng, dường như nơi gọi là gọi trái tim kia đã sớm tê dại, tê dại đến nỗi ngay cả một tia đau đớn cũng không cảm thấy được nữa.

Chợt, có một vật lạnh lẽo chợt áp lên da của cô, Tô Lưu Cảnh giật mình co rụt người lại, kinh ngạc nhìn lon sô-đa ướp lạnh đang xuất hiện ở trước mắt.

Nghiêm Hàn Dư mỉm cười đưa lon nước ra nói: "Nước lạnh, uống không?".

Tô Lưu Cảnh chần chừ một chút, sau đó cầm lấy lon nước, lòng bàn tay nhất thời lạnh buốt, cơ hồ muốn đóng băng theo dọc bàn tay của cô đến tận trong lòng.

Nghiêm Hàn Dư không để ý đến chiếc áo blouse trắng trên người, vén vạt áo lên, cũng học theo tư thái của Tô Lưu Cảnh, ngồi bệt xuống, mở lon nước ra, ngửa đầu uống vào ngum lớn, sau đó cười nói: "Thử một chút xem, mỗi khi tôi phiền lòng vẫn luôn ngồi ở trên bậc thang, uống một ngum lớn nước giải khát."

Tô Lư Cảnh nhìn nụ cười khích lệ kia, cũng thử uống một hớp lớn, dòng chất lỏng ướp lạnh kèm theo vô số hơi ga tràn vào trong miệng, theo khoang miệng trôi tuột đến dạ dày, mỗi bộ phận trong cơ thể dường như cũng theo đó mà kết băng lại, kích thích khiến cô rung mình, ngoài ra tất cả những uất ức u ám trong lòng cũng được dòng nước chứa đầy hơi ga cuốn trôi sạch sẽ.

Tô Lư Cảnh để lon nước xuống, khó khăn hỏi: "Anh không đi . . . .xem Tiểu tiểu thư sao?"

Nghiêm Hàn Dư nhún nhún vai, vô cùng phóng khoáng đáp: "Bên phía cô ấy đã có người chăm sóc, cũng không cần sự có mặt của tôi làm gì". Nghiêm Hàn Dư đau lòng nhìn cô, lời còn lại liền ế nhẹm trong lòng không nói ra: Em, mới chính là người cần phải chăm sóc hơn đây.

Tô Lư Cảnh khổ sở hỏi: "Vậy sao anh không hỏi, có phải tôi đã đẩy cô ấy xuống hay không?". Tất cả mọi người đều nói là cô đẩy Tiểu Như Nghi xuống, tại sao chỉ có Nghiêm Hàn Dư là không hỏi gì cả, anh tin tưởng cô sao?

"Vậy là cô làm sao?", Nghiêm Hàn Dư mỉm cười nói, tuy là câu hỏi, nhưng trong giọng nói lại không có nửa phần hoài nghi hoặc là suy đoán, giống như đã khẳng định, việc này không phải do Tô Lư Cảnh gây ra.

Phản ứng hoàn toàn tin tưởng này, khiến trong lòng Tô Lư Cảnh như có một dòng nước ấm chảy qua, hốc mắt không nhìn được mà hơi cay cay, sau đó liền nhếch miệng nói: "Cám ơn".

Nghiêm Hàn Dư giơ tay lên, thân mật mà cưng chiều xoa xoa tóc của cô.

Động tác như thế, giống như một người anh trai, ôn nhu như vậy khiến mũi Tô Lư Cảnh không kìm được liền ề ảm, nâng lon nước soda lên, uống từng ngụm, từng ngụm.

Nghiêm Hàn Dư ở bên cạnh vẫn chăm chú nhìn cô, ánh mắt không tự chủ được mà dán lên người cô không rời, nhìn vào cái cổ thon dài đang ngẩng lên, theo dòng nước giải khát, cần cổ trắng nõn như thiên nga hơi phập phồng, khiến cho người ta chột miệng đắng lưỡi khô. Lúc này Nghiêm Hàn Dư mới phát giác được mình đã nhìn cô thật lâu, vội giả vờ quay mặt qua chỗ khác, nhưng trong đầu vẫn không tự giác mà hồi tưởng lại, đêm hôm đó, trong phòng tắm, thân thể uyển chuyển đẹp như hoa Bách Hợp của cô. . . . .

Vì sao, vì sao trong người anh lại dâng lên dòng nhiệt huyết nóng bỏng giống như quay lại giai đoạn thanh xuân tươi trẻ, dạt dào sinh lực. . . . .

Hai người mặc dù không nói bất cứ lời nào, nhưng lại không hề cảm thấy lúng túng, ở bên cạnh Nghiêm Hàn Dư, lúc nào cũng thật thoải mái, anh giống như một người anh trai thành thực lại thân thiết, vĩnh viễn nguyện ý lắng nghe nỗi lòng của cô em gái không hiểu chuyện, vì em gái mình mà bài ưu giải nan.

Nghiêm Hàn Dư, mang đến cảm giác hoàn toàn khác biệt với Hình Hạo Xuyên và Thương Thiên Kỳ, người đàn ông này chưa bao giờ dịu dàng, chưa bao giờ nhiệt tình, chỉ yên lặng, không quấy rầy, nhưng chỉ cần quay người lại sẽ thấy anh luôn đứng ở phía sau, tựa như mưa xuân lất phất im hơi lặng tiếng, bất tri bất giác thấm vào lòng của người bên cạnh.

Làm cho người ta nảy ra ý tưởng, cứ yên lặng ở bên nhau như vậy, cũng thật sự không tệ.

Nghiêm Hàn Dư đứng lên, cúi người xuống trước mặt Tô Lư Cảnh, xòe tay ra, làm thành động tác chào mời: "Tiểu thư xinh đẹp, có thể nể mặt đi theo tôi ăn chút gì được không?"

Bị biểu tình dí dỏm hiểm khi lộ ra ngoài cửa anh chọc cười, lòng Tô Lư Cảnh như được mưa xuân tưới mát, mọi u sầu khó chịu đều bị thổi bay, ho nhẹ một tiếng, vươn tay tay ra nói: "Thật vinh hạnh".

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó cùng đi ra khỏi cửa cầu thang bộ, mới vừa đi chưa được mấy bước, chợt nghe phía sau có người la lớn: "Lư Cảnh!"

Nghe được giọng nói quen thuộc, thân thể Tô Lư Cảnh chợt cứng đờ, quay lại nhìn người nào đó: "Anh Thương. . . . . anh, sao lại đến đây?"

"Nếu anh không đến, thì em còn muốn trốn tránh bao lâu?", Thương Thiên Kỳ sai bước đi lên trước, mặt kích động, dùng sức nắm lấy bả vai của cô hỏi.

Hành động nóng nảy này của anh, khiến Tô Lư Cảnh chột dạ liền đáp: "Em, em không có. . . . .". Chỉ là lời kia hiển nhiên không có nửa phần thật lòng. Xác thực, trong khoảng thời gian này cô luôn không chịu nhận điện thoại của anh, nếu không cần thiết cũng sẽ không đi ra khỏi nhà họ Hình, cũng bởi vì muốn né tránh anh. Nhưng lời đến khóe miệng, lại không thể thốt ra, sao cô có thể nói ra lời đã thương người như vậy chứ?

"Tại sao lại muốn trốn tránh anh? Tại sao?". Thương Thiên Kỳ chợt ôm Tô Lư Cảnh vào trong ngực thật chặt, thì thào hỏi. Trong khoảng thời gian này, anh đã tìm cô khắp nơi, đứng đợi trước cửa phòng trọ của cô một đêm rồi lại một đêm, rồi lại chờ ở trước phòng bệnh của em trai cô, thậm chí còn cố gắng xông vào nhà họ Hình, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị chặn ở ngoài cửa, gọi điện thoại cho cô, lần nào cũng bị tắt đi không nhận.

Rốt cuộc cô muốn hành hạ anh đến mức nào!

Bị anh ôm vào trong ngực thật chặt, có thể cảm giác được rõ rệt sự ưu thương đang lan tỏa từ trái tim của anh, Tô Lư Cảnh cắn chặt môi, trong lòng càng thêm áy náy.

Thương Thiên Kỳ lại cường thế quát lên: "Không cần nói đến việc anh không thích hợp với em, hoặc là em không xứng với anh, lý do như vậy, anh không chấp nhận! Trừ phi em nói cho anh biết, em tìm được người tốt hơn anh!".

"Em . . . .", Tô Lư Cảnh tránh né ánh mắt sắc bén nóng rực của anh, trong lòng lại cực kỳ hỗn loạn, muốn tìm lý do, nhưng lời vừa đến khóe miệng lại không thốt ra được.

"Muốn nói đến Hình Hạo Xuyên sao? Anh ra hiện tại, hẳn là đang ở trong phòng bệnh cùng với người khác, Lư Cảnh, đừng có gạt anh! Tên khốn kia, ngay cả bảo vệ em cũng còn không làm được!", Thương Thiên Kỳ hùng hồn nói.

Có lẽ trước kia anh đã quá khoan dung, không đành lòng bức bách cô, hiện tại mới biết anh đã sai lầm hoàn toàn! Đúng là con người anh vốn dịu dàng không quả quyết, cho nên mới khiến người khác có cơ hội xông vào, mang đến cho Tô Lư Cảnh tổn thương nhiều hơn nữa. Có trời mới biết, khi anh nhìn thấy những thứ ngổn ngang trên tạp chí kia, quả thật con tim như chết lặng. Nếu biết thế anh đã sớm bá đạo nhét Tô Lư Cảnh vào trong phạm vi quản lý của mình, tha thứ, thấu hiểu, loạn thất bát tao gì gì đó, tất cả đều là chó má!

Người con gái của anh, sao có thể gặp phải khuất nhục lớn như vậy!

Thương Thiên Kỳ túm chặt bả vai của cô, ép hỏi: "Em nói đi! Là ai!", là ai, còn có ai, có thể so với anh, yêu em nhiều như thế. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 65

Đối mặt với sự ép hỏi tới tấp của Thương Thiên Kỳ, Tô Lư Cảnh lập tức luống cuống, hoàn toàn luống cuống, anh thế mạnh như trẻ che, cổ tình gây áp lực, khiến cô cảm thấy thực xa lạ.

Vì thế cô liền quyết định, không thể chậm trễ Thương Thiên Kỳ được nữa, không thể cho anh thêm bất cứ hy vọng nào, không thể nào liên lụy anh thêm nữa!

Tô Lư Cảnh dùng sức đẩy anh ra, lớn tiếng quát: "Mặc kệ là ai, dù sao cũng không phải là anh!". Em có thể tổn thương bất cứ kẻ nào, lại không thể tổn thương anh, bởi vì em tổn thương không nổi.

Trong ngực đột nhiên trống rỗng, Thương Thiên Kỳ bị đẩy ra, lui về phía sau hai bước, nhìn chăm chăm Tô Lư Cảnh, nhất thời nói không ra lời.

Kéo tay của cô lại, Nghiêm Hàn Dư khẽ nói: "Muốn tôi giúp em không?".

Tô Lư Cảnh cắn cắn môi, ngẩng đầu lên cảm kích nhìn Nghiêm Hàn Dư. Cô cực kỳ không đành lòng khi nhìn thấy biểu tình đó của Thương Thiên Kỳ, nhưng cô cũng biết, nếu hiện tại không chặt đứt hoàn toàn, như vậy về sau, lại càng khó khăn hơn. . . . .

Nghiêm Hàn Dư trấn an, gạt đầu một cái, sau đó kéo Tô Lư Cảnh lại, áp sát cô vào bên người mình, sau đó quay sang nói với Thương Thiên Kỳ: "Xin lỗi, vị tiên sinh này, cô ấy là bạn gái của tôi".

Thương Thiên Kỳ không thể tin nhìn người đàn ông trước mắt, lòng mảy mủn lại thật chặt, sau đó nhìn sang Tô Lư Cảnh cười khổ nói: "Lư Cảnh, em tội gì phải tìm một người đến lừa gạt anh?". Từ biểu tình đó của cô, anh liền nhìn ra được đối với người này chỉ có sự tôn kính chứ không hề yêu thương, chẳng lẽ anh lại là người dễ lừa gạt như vậy sao? Nếu thế thì đã không phải Thương Thiên Kỳ anh nữa rồi!

Tô Lư Cảnh cắn chặt môi dưới, tránh né không dám nhìn thẳng vào anh, lòng bàn tay hiện tại ướt đẫm mồ hôi.

Nghiêm Hàn Dư thế nhưng lại chẳng hề vì thế mà lúng túng, trước sau như một vẫn ôn hòa mỉm cười, sau đó từ tốn nói: "Thương tiên sinh, theo tôi nghĩ, chuyện của bạn gái tôi hình như không cần anh nhúng tay vào". Lại vô cùng tình cảm ôm Tô Lư Cảnh vào ở trong ngực, một tay đặt lên vòng eo mảnh khảnh của cô.

Từ thể thân mật như vậy, mà Tô Lư Cảnh lại không hề tỏ thái độ cự tuyệt, khiến tim anh hung hăng đau đớn như bị dao đâm.

"Nếu như anh còn cần chứng cứ, thì tôi cũng không ngại cho anh xem đâu". Nghiêm Hàn Dư ôn tồn nho nhã nói, ngay sau đó kéo Tô Lư Cảnh qua, bàn tay ở phần eo của cô hơi dùng sức, khẽ nâng cầm cô lên, lập tức phủ môi mình lên trên.

Tô Lư Cảnh bỗng nhiên bị hôn, kinh ngạc mở mắt thật to, không kịp phản ứng. Trời ơi, Nghiêm Hàn Dư thế nhưng lại hôn cô!

Tô Lư Cảnh theo bản năng muốn đẩy ra, lại nghe thấy Nghiêm Hàn Dư thì thầm bên tai: "Nếu muốn diễn, thì phải diễn cho giống một chút, nếu không anh ta sẽ không tin đâu".

Tô Lư Cảnh khựng lại, bàn tay vừa đặt lên ngực anh muốn khước từ liền hạ xuống, mặc cho anh hôn lên môi của mình.

Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, Nghiêm Hàn Dư càng thêm nồng nhiệt, vốn chỉ muốn hôn phớt qua để cho Thương Thiên Kỳ nhìn, lại không biết thế nào

mà dần dần đắm chìm sâu hơn, trên môi cô dường như có độc được khó cưỡng, vừa hôn lên, liền bị đầu độc, hơn nữa khó có thể dứt ra được, chỉ muốn chết chìm ở trong đó.

Nụ hôn này càng ngày càng nóng bỏng, càng ngày càng nhập tâm, Nghiêm Hàn Dư nâng mặt của cô lên, nhiệt tình hôn lên đó. Cánh môi của cô y hệt hai cánh hoa mềm mại, tản ra mùi hương dịu dịu, dẫn dụ người ta xâm nhập, thâm nhập thêm nữa, môi chạm vào môi vẫn cảm thấy chưa đủ, đáy lòng như có một thanh âm kêu gào không ngừng, thôi thúc anh dò vào trong miệng của cô, hút hết mật ngọt thơm ngát kia.

Cảm thấy đầu lưỡi của anh muốn cạy hàm răng của mình ra, Tô Lưu Cảnh mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, vội kéo kéo ống tay áo của anh, muốn nhắc nhở anh, nhưng Nghiêm Hàn Dư lại giống như không cảm thấy, khẽ đẩy kể rằng cô ra, thăm dò vào thủ phủ ngọt ngào.

Trong đầu âm âm nổ tung, cảm nhận được đầu lưỡi lạnh lẽo của anh xâm lược, Tô Lưu Cảnh cực kỳ hoảng hốt, dưới chân liền dùng lực, giẫm lên mũi chân của anh.

Mũi chân chợt đau xót, Nghiêm Hàn Dư lúc này mới bừng tỉnh, nhận ra mới vừa rồi mình đã làm cái gì, vội vàng buông môi cô ra, mặt xấu hổ đỏ bừng lên, lại làm bộ như không có gì hắng giọng một cái, sau đó quay về phía Thương Thiên Kỳ nói: "Như thế nào, chứng cứ này đã đủ chưa?".

Mặt của Tô Lưu Cảnh hiện tại cũng hồng thắm, trong đầu còn chưa phản ứng kịp, nụ hôn này chỉ muốn để cho Thương Thiên Kỳ nhìn mà thôi, tại sao lại . . . . .

Thương Thiên Kỳ tận mục sở thị cảnh hôn nóng bỏng của Tô Lưu Cảnh và Nghiêm Hàn Dư, trong lòng lại càng thêm bi thương: "Em thực sự rất giỏi, Lưu Cảnh, em thật quá tàn nhẫn".

Sao anh lại không biết, cảnh thân mật vừa rồi là làm mình xem, nhưng chính thái độ cùng với hành động đó của cô lại khiến cho anh thực đau đớn, cho dù miễn cưỡng hôn người khác, cũng không nguyện ý tiếp nhận mình. Điều này chứng minh, cô thật sự không chừa cho anh chút cơ hội nào, quyết tuyệt như vậy sao có thể không tuyệt vọng được chứ.

Giờ phút này, Tô Lưu Cảnh thật rất muốn chạy tới giải thích, muốn xin lỗi, muốn nhận sai với anh, nhưng chân không thể nhắc lên nổi, cho dù có thiên ngôn vạn ngữ, cũng chỉ có thể nhin xuống khóa chặt trong lồng ngực, rồi sau đó hóa thành một câu khách sáo, vô tình đến tận cùng: "Anh Thương, thật xin lỗi. . . . ."

Thật xin lỗi, lòng tốt đó của anh, em không xứng để nhận.

Thương Thiên Kỳ cười gượng gạo, trong con ngươi màu xanh nước biển thế nhưng lại thấp thoáng ánh nước, giọng nói cũng nghẹn ngào, giống như là đang tự giễu chính bản thân mình, vẫn tự mình đa tình: "Ba ngày sau, anh sẽ đi Paris, anh sẽ mua thêm một vé, nếu em tới, chúng ta sẽ cùng đi, em không tới. . . . ."

Phản phía sau Thương Thiên Kỳ cũng không tiếp tục nói nữa, tựa như nếu nói thêm một câu, sẽ phá hủy sự bình tĩnh mà bản thân cố gắng duy trì từ này tới giờ.

"Anh Thương. . . . ." Tô Lưu Cảnh không đành lòng gọi tên anh. Tại sao lại vì em mà làm đến mức độ này chứ, Richie - "Bàn tay của Thượng Đế", vốn phải là người hăng hái, tự nhiên lỗi lạc, luôn làm theo ý mình mới phải. Tại sao lại vì cô mà biến thành một người khác, biến bản thân mình thành ra như vậy. . . . .

Thương Thiên Kỳ gờ tay lên, ngăn không cho cô nói tiếp: "Đừng nói nữa, ba ngày sau, ba ngày sau, anh chờ em. . . . ."

Nhìn theo bóng lưng đầy ưu tư của anh, Tô Lưu Cảnh gắt gao che kín miệng của mình, giống như sợ bản thân không thể quyết tâm, sẽ thất thanh khóc rống, sẽ ích kỷ chạy lên phía trước ôm lấy anh. Nhưng, Tô Lưu Cảnh, mày không thể ích kỷ như vậy! Anh có bầu trời rộng lớn hơn cần bay lượn, anh không nên chỉ vì một người như cô mà lãng phí tài năng vô ích của mình.

Tô Lưu Cảnh gắt gao cắn chặt răng, khắc chế đáy lòng của mình không nên mềm yếu, đúng vậy, cô nên xoay người, sau đó làm bộ như không thèm để ý chút nào mà rời đi, đúng vậy, nên như vậy!

Tô Lưu Cảnh xoay người, cường chế ra lệnh cho mình bước từng bước đầy gian nan, Nghiêm Hàn Dư nhìn cô đè nén cố gắng nhẫn nại như thế, thương tiếc đặt lên vai cô, tiếp thêm cho cô sức mạnh để kiên trì.

Nhưng trong nháy mắt xoay người, cô chợt khựng lại, đúng lúc chống lại ánh mắt rét lạnh âm trầm sâu thẳm của Hình Hạo Xuyên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 66

Vừa ngẩng đầu, liền chống lại con ngươi âm u lạnh lạnh của Hình Hạo Xuyên, Tô Lưu Cảnh bỗng dưng giật nảy mình.

Anh đến đây từ lúc nào? Mới vừa rồi anh đã nghe được gì?

Nghiêm Hàn Dư phản ứng kịp, bày tỏ quyền sở hữu, ngăn Tô Lư Cảnh lại, sau đó mỉm cười chào hỏi: "Hình tiên sinh, xin chào, tôi và bạn gái của tôi đang muốn đi ăn, anh có muốn đi cùng không?", lời nói ôn tồn nho nhã như vậy nghe có vẻ hết sức bình thường, nhưng dường như thấp thoáng đâu đó còn có cả mùi vị khiêu khích.

Tô Lư Cảnh kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn anh, mới vừa rồi diễn trò trước mặt Thương Thiên Kỳ, bây giờ còn muốn tiếp tục nữa sao? Hình Hạo Xuyên chính là con cọp lõi đời, dám vuốt râu hùm, quả thật quá nguy hiểm!

Quả nhiên, liền thấy con ngươi của Hình Hạo Xuyên chột lóe, trầm thấp hỏi: "Anh mới vừa nói cái gì?".

Nghiêm Hàn Dư dường như không cảm thấy áp bức cường đại đang dồn về phía mình, vẫn tiếp tục mỉm cười đáp: "Mặc dù không là khách sạn sang trọng, nhưng mùi vị cũng không tệ, Hình tiên sinh có muốn cùng nhau thưởng thức một chút không?".

Hình Hạo Xuyên âm hiểm nheo mắt lại nhìn Nghiêm Hàn Dư, ánh mắt sắc bén, tựa như con cọp đang vận sức chờ phát động, nhưng ngênh đón anh lại là ánh mắt không sợ hãi chút nào của Nghiêm Hàn Dư.

Hai người họ, từ mấy năm trước vì Tiểu Như Nghe cũng không vui vẻ gì, thậm chí còn có thể gọi là cừu địch của nhau, hiện tại lại lần nữa vì Tô Lư Cảnh mà rơi vào thế chiến đấu, cho nên càng nhìn đối phương không thuận mắt.

Hình Hạo Xuyên đưa mắt nhìn đắm đuối vào cánh tay của Nghiêm Hàn Dư đang khoác lên trên bả vai của Tô Lư Cảnh tay một cái, trong lồng ngực nhất thời nộ khí xung thiên. Anh vốn để ý thấy Tô Lư Cảnh đi lâu như vậy mà chưa trở về, liền suy đoán không biết cô nhóc này có xảy ra chuyện gì hay không? Có trốn vào góc phòng lên lên khóc thút thít hay không? Anh cũng biết mới vừa rồi mình đã hơi nặng lời, không nghĩ tới vừa đi đến, liền chứng kiến được tiết mục hết sức đặc sắc, hình ảnh sinh động hân thực rõ nét, thật đúng là ——

Hình Hạo Xuyên nheo mắt lại, tung cú đấm về phía Nghiêm Hàn Dư.

Tô Lư Cảnh thấy anh ra tay, bị sợ đến ngây người, may mà cô đã được Nghiêm Hàn Dư đẩy ra sau lưng rồi.

Nhìn bề ngoài Nghiêm Hàn Dư chẳng khác nào thư sinh dịu dàng văn nhã, không nghĩ tới lại có thể luột chặn được quả đấm của Hình Hạo Xuyên, hai người khí thế bồng bồng không ai chịu thua kém ai. Nghiêm Hàn Dư vứt bỏ hình tượng ôn tồn nho nhã thường ngày, nghiêm mặt cảnh cáo: "Hình tổng giám đốc, đừng trách tôi không nhắc nhở anh, nếu như đã có Như Nghe, mời anh nghiêm túc đối đãi, đối xử tốt với cô ấy. Anh không có quyền trái ôm phải áp, lại càng không có quyền hủy diệt người khác!",

Hình Hạo Xuyên cũng không chịu yếu thế, đáp trả: "Hủy hay không hủy không cần anh phải can dự vào!". Tay cũng không ngừng nghỉ, một cú đấm mạnh mẽ lại hung hăng vọt tới.

"Tổng giám đốc Hình, Lư Cảnh bây giờ là bạn gái của tôi!", Nghiêm Hàn Dư thật sự không phải tay mơ, nhanh chóng né tránh thế tấn công mãnh liệt của người trước mặt.

"Nghiêm Hàn Dư, anh chỉ biết tranh giành người phụ nữ của tôi thôi sao?". Nghe được giọng điệu khiêu khích, Hình Hạo Xuyên giận dữ hét lên.

Nghiêm Hàn Dư thấy thế liền nhú mày, nghiêm mặt nói: "Hình Hạo Xuyên, tôi chỉ cho là anh chỉ hơi ngang ngược, không nghĩ tới lại không có phẩm cấp thế này, người phụ nữ của anh sao? Anh muốn ám chỉ ai? Như Nghe hay là Lư Cảnh? Thì ra là tôi sai lầm rồi, anh không những không thể cho Lư Cảnh hạnh phúc, mà ngay cả Như Nghe cũng không thể!".

Hình Hạo Xuyên hoàn toàn bị chọc giận, trong mắt bốc lên mây đen u ám, lại lao đến tung từng quyền vun vút, Nghiêm Hàn Dư không kịp chú ý, liền lình trợn một cú đấm vào khóe miệng.

"Các anh đừng đánh nữa!". Nhìn hai người đàn ông hung hăng đánh nhau ở ngay trong bệnh viện, Tô Lư Cảnh gấp đến độ không biết phải làm gì, muốn ngăn trở nhưng hai người họ lại không thèm để ý tới.

Cho đến lúc mấy y tá chạy tới khuyên can, mới tách được hai người họ ra.

"Anh Nghiêm, anh làm sao vậy?". Tô Lư Cảnh gấp rút chạy tới, đỡ lấy Nghiêm Hàn Dư hỏi.

Nghiêm Hàn Dư không sao, đưa tay lên lau khóe miệng đang rỉ máu, sau đó liền trấn an Tô Lư Cảnh: "Không có việc gì, rách chút da mà thôi".

Tô Lư Cảnh nhìn khóe miệng tím bầm của anh, còn có cả vết máu chói mắt, khăn trương nói: "Rõ ràng là đang chảy máu! Để em đi xin thuốc bôi cho anh", nói xong liền chạy đi hỏi y tá xin ít thuốc sát trùng ....

Hình Hạo Xuyên thấy cô ân cần tới tới lui lui chăm sóc cho Nghiêm Hàn Dư, nhìn cô khăn trương chạy đi xin thuốc, mà lại không thèm nhìn anh lấy một cái, ánh mắt càng thêm lạnh lùng, cảnh cáo nói: "Tô Lư Cảnh, cô đứng lại đó cho tôi! Đừng quên, cô đã đồng ý với tôi cái gì!".

Cô còn nhớ rõ mình là người của ai không?!

Tô Lư Cảnh hít sâu một hơi, đáp: "Rất xin lỗi, tiên sinh, mặc dù tôi chỉ là người giúp việc cho anh, nhưng mà tôi cũng là người". Tại sao! Trong lòng anh

đã tâm tâm niệm niệm Nhược Nhược, vậy thì cũng không cần thiết phải để ý tới cô làm gì! Biểu hiện như thế có vẻ như đang quan tâm đến cô nhưng thật ra chỉ là vì muốn thỏa mãn tham muốn chiếm hữu bá đạo của mình. Cô cũng không phải một đồ vật không có tình cảm! Cô là người!

Cô đã quyết định, từ hôm nay trở đi, phải tự yêu lấy bản thân mình, cô không nên lại vì Hình Hạo Xuyên mà làm bất kỳ chuyện hy sinh vô vị nào đó, lại càng không để cho anh gây ra bất kỳ thương tổn nào cho mình!

Nhưng tại sao, vẫn không có đầy đủ dũng khí đối mặt với ánh mắt thâm trầm của anh. . .

Nghe thấy cô nói vậy..., Hình Hạo Xuyên giận quá hòa cười: "Tô Lư Cảnh, cô rất tốt!". Từng lời từng chữ thốt ra như đang đánh vào trên ngực của cô vậy.

Tô Lư Cảnh cứng rắn cưỡng bách mình không để ý tới tầm mắt của anh, nắm chặt lọ thuốc trong tay, đưa lưng về phía anh, bước từng bước đi về phía Nghiêm Hàn Dư.

Tô Lư Cảnh, kiên cường thêm một chút, mày phải kiên cường hơn nữa!

Đợi đến khi ánh mắt sáng quắc sau lưng cơ hồ có thể xuyên thủng lưng của cô rồi cuộc cũng biến mất, trái tim đang thắt chặt của Tô Lư Cảnh mới rồi cuộc hòa hoãn xuống. Căng thẳng liền bị cảm giác chua xót thay thế, ngón tay cầm thuốc vẫn không chế được mà run rẩy từng hồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 67

"Để tôi tự bôi!", Nghiêm Hàn Dư nhận lấy lọ thuốc sát trùng từ tay cô, nói. Sau đó thuần thục rửa vết thương bôi thuốc cho mình.

Anh kéo Tô Lư Cảnh ra ngồi trên một chiếc ghế dài, rồi chạy đi mua hai hộp trà sữa, cùng một cái bánh ngọt đặt vào lòng bàn tay cô, nói: "Đói bụng không, không có tâm tình đi ăn, dùng tạm thứ này lót bụng vậy".

Tô Lư Cảnh cầm bánh ngọt áy náy nói: "Thật xin lỗi, anh Nghiêm, lại làm anh bị liên lụy". Cô thật chẳng ra sao, chỉ cần người nào giúp đỡ cô, đều bị gặp phải khó khăn? Cô thật là quá vô dụng!

"Đây là vinh hạnh của tôi, không phải sao?". Nghiêm Hàn Dư mỉm cười vuốt vuốt tóc của cô, sau đó lại vu vơ hỏi: "Em muốn đẩy Thương Thiên Kỳ đứng hay không? Lại không muốn dính dáng nhiều với Hình Hạo Xuyên, vậy tôi tự ứng cử mình cho em mượn dùng một chút, thấy sao, có được không? Cho mượn hoàn toàn miễn phí".

Trên mặt anh mang theo nụ cười dí dỏm, làm cho người ta không thể đoán được rốt cuộc là anh đang nói đùa hay là nói thật.

"À?" Tô Lư Cảnh sững sốt, tựa hồ như đang hoài nghi mới mình đã nghe lầm?

Nghiêm Hàn Dư ném ly trà sữa vào trong thùng rác cách đó không xa, tạo thành một đường cong lưu loát: "Thật ra thì, đúng là tôi cũng có lòng riêng, em có thể dùng tôi để quên đi Hình Hạo Xuyên, còn tôi, cũng có thể nhờ em mà quên Như Nghiê, như vậy hai bên cùng có lợi, ai cũng không nợ người nào, thấy thế nào?"

Ba ngày trời qua rất nhanh, chỉ chớp mắt một cái liền trôi qua vùn vụt, nhanh đến mức làm cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị.

Tô Lư Cảnh không đến sân bay, đứng ở bên cửa sổ, ngơ ngác nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, trong tay nắm chặt điện thoại di động, đầu ngón tay khê trắng bệch, phía trên còn báo rõ có hai mươi bảy cuộc gọi nhỡ. Tiếng chuông chờ vang lên không dứt, cho đến bây giờ thỉnh thoảng vẫn vang lên, giống như một người từ nóng nảy đến cuối cùng lại rơi vào trạng thái tuyệt vọng. Cô phải tốn biết bao hơi sức, mới khắc chế mình không được bất mảy.

"Bây giờ hối hận vẫn còn kịp, còn mười lăm phút nữa, tôi có thể lập tức đưa em ra sân bay", Nghiêm Hàn Dư đứng ở sau lưng cô nói.

Đối với đề nghị này của anh, Tô Lư Cảnh chỉ cười cười cho qua, nhưng Nghiêm Hàn Dư dường như rất để tâm, càng ngày càng tìm nhiều cơ hội để tiếp xúc với cô, anh cũng thật sự không hiểu nổi trong lòng mình đang suy nghĩ gì.

Tô Lư Cảnh cúi đầu, hàng mi dài khê run, muốn mỉm cười, nhưng khóe miệng vẫn không tài nào nhếch lên nổi, chỉ đáp: "Không cần đâu".

Nghiêm Hàn Dư giơ tay lên muốn xoa xoa mái tóc dài của cô, nhưng giữa lưng chừng liền dừng lại, thu tay về, xoay người tránh ra, để cho cô một mình yên tĩnh một chút.

Anh biết, hiện tại cô muốn ở một mình, muốn sắp xếp tâm tình của mình cho thật tốt.

Lúc này, tại sân bay.

Thương Thiên Kỳ nhìn điện thoại trong tay đến giờ phút cuối cùng cũng không hề vang lên, chỉ có một tin nhắn chớp lóe trên màn hình, đơn điệu mà cố chấp hiện lên: "Anh Thương, thật xin lỗi, hẹn gặp lại".

"Chuyến bay đến Paris sắp sửa khởi hành, xin mời các quý khách chú ý dừng bỏ lỡ thời gian lên máy bay". Trong đại sảnh sân bay tấp nập đông đúc, tiếng thúc giục từ loa truyền thanh không ngừng vang lên, lặp đi lặp lại.

"Richie, đến giờ rồi", Mary lên tiếng nhắc nhở. Cô ấy biết anh đang chờ ai, tuy nhiên có một số chuyện không thể cưỡng cầu, không phải sao?

Thương Thiên Kỳ nhàn nhạt cười hai tiếng, ngay sau đó xoay người đi vào, Richie anh người được mệnh danh là bàn tay của Thượng Đế, được vô số các cô gái sùng bái, thật không nghĩ đến lần đầu tiên thích một người, thế nhưng lại đổi lấy kết thúc nhếch nhác này, thật đúng là. . . . .

Tắt điện thoại di động, Thương Thiên Kỳ thu hồi lại tất cả vẻ mặt, đeo kính mắt lên, xoay người phát tay một cái, sai bước đi vào trong khu cách ly. Vừa xoay người, liền trở lại thành một "bàn tay Thượng Đế" hăng hái.

Lưu Cảnh, lần sau gặp lại, anh tuyệt đối sẽ không để cho em nói chữ "Không" với mình!

Mary nhìn theo bóng lưng tiêu sái của anh, trong đôi mắt được trang điểm tinh tế chợt có một giọt nước mắt rơi ra, tại sao anh chỉ nhìn thấy được cô ấy, lại chưa từng liếc mắt xem qua người bên cạnh mình, chỉ có cô vẫn yên lặng dõi theo anh. . . . .

Mary ngẩng đầu lên, chớp mắt mấy cái, sau đó lau đi nước mắt nơi khóe mắt, cánh môi màu đỏ khẽ nâng lên, hất hất mái tóc dài đen bóng ra phía sau, đập gãy cao gót, một thân đồ công sở màu hồng cao ngạo rời khỏi sân bay, tư thái kia muốn bao nhiêu mê người liền có bấy nhiêu.

*****OOXX*****OOXX*****

Quay lại chuyện Tiểu Như Nghiê bị ngã cầu thang, khiến chân bị rạn xương, phải ở bệnh viện điều chỉnh áng chừng hơn nửa tháng. Tô Lưu Cảnh vẫn đảm nhiệm nhiệm vụ chăm sóc cô ta, tuy nhiên trải qua sự kiện kia, cũng đã không thể không đề phòng với người bình thường vẫn tưởng dịu dàng hiền thực này.

Tiểu Như Nghiê cũng không hề tỏ vẻ xa cách, vẫn tự cho mình là chị em tốt của cô, thân thiết như vậy, khiến cho bác sĩ và y tá càng thêm coi trọng cô ta. Còn Tô Lưu Cảnh thì ngược lại, sự kiện tám hình kia có lẽ đã được truyền đi quá rộng, không ít người đã nhận ra cô, cứ nhìn thấy liền muốn tránh xa ba thước. Tô Lưu Cảnh chỉ nhàn nhạt cười cười, ở thành phố này, cô làm gì có tiếng tốt nào chứ, bọn họ cũng không vì một số phận nhỏ nhoi mà bức thiết, có lẽ, đợi đến khi tất cả kết thúc, cũng chính là lúc cô nên rời đi.

"Anh Hàn Dư, anh đi làm bác sĩ phụ trách chính của em đi", Tiểu Như Nghiê nằm ở trên giường bệnh, ngoan ngoãn phối hợp với các động tác kiểm tra của Nghiêm Hàn Dư.

Nghiêm Hàn Dư nhanh chóng ghi chép các hạng mục, sau đó trả lời: "Bác sĩ Trầm là chuyên gia khoa chỉnh hình, không ít ca mổ quốc tế đều do ông ấy trực tiếp tiến hành, để cho ông làm bác sĩ trưởng tốt hơn". Trong bệnh viện, các bác sĩ ở các khoa đều thay phiên nhau trực ban, hôm nay trùng hợp lại đến phiên anh.

Tiểu Như Nghiê nhú nhú mày, ngày trước đối với Nghiêm Hàn Dư, cô ta luôn nói gì nghe nấy, chỉ cần cô ta muốn, anh chưa bao giờ từng cự tuyệt, lần này lại từ chối là thế nào?

"Nhưng trước kia chẳng phải anh vẫn điều trị cho em sao, những người kia em không có quen". Tiểu Như Nghiê làm nũng nói, trước kia mỗi lần làm vậy với Nghiêm Hàn Dư nếu trăm lần thì trăm lần đều hiệu nghiệm cả.

Nhưng hôm nay lại một lần nữa rơi vào khoảng không, Nghiêm Hàn Dư chỉ mỉm cười nói: "Anh là bác sĩ ngoại khoa, khoa chỉnh hình có bác sĩ Trầm là giỏi nhất, hơn nữa gần đây anh còn có chút chuyện riêng". Có thể nghe ra trong lời nói, là ý từ chối khéo léo.

Tiểu Như Nghiê trong lòng chợt lạnh xuống, nhưng ngoài mặt lại giả vờ trêu chọc: "Anh Hàn Dư, chẳng lẽ anh muốn theo đuổi bạn gái, cho nên mới bận rộn như vậy?". Tuy nói thế nhưng trong lòng lại cực kỳ không tin, chuyện Nghiêm Hàn Dư thích mình, cô ta đã sớm biết từ lâu, cũng biết anh vì mình mà vẫn luôn độc thân, thậm chí còn buông tha tiền đồ rộng mở theo cô ta ra nước ngoài chữa bệnh. Cô ta cảm kích anh, nhưng vẫn thích hưởng thụ cảm giác được nâng niu ở trong lòng bàn tay, cô ta tin tưởng, bất luận như thế nào, Nghiêm Hàn Dư cũng sẽ không rời bỏ mình.

Nhưng không nghĩ tới, Nghiêm Hàn Dư lại không kiêu dè mà thú nhận, nhìn thẳng vào Tô Lưu Cảnh cười nói: "Đúng vậy, anh còn đang bận theo đuổi Lưu Cảnh, nhưng Trương Vương cố ý, thần nữ vô tâm, cho nên phải càng thêm cố gắng".

Cái gì? !

Lòng Tiểu Như Nghiê lập tức lạnh xuống, ánh mắt nhìn về phía Tô Lưu Cảnh, bỗng dưng lạnh như băng sương.

Tô Lưu Cảnh đang cầm cháo gà mang tới từ nhà họ Hình đi vào, đúng lúc nghe được lời kia của Nghiêm Hàn Dư, mặt liền nóng lên, oán trách trừng mắt liếc anh một cái, nói giỡn cũng phải có mức độ thôi chứ.

Nghiêm Hàn Dư lại hết sức hưởng thụ cái trừng mắt cảnh cáo của cô, ngay trước mặt Tiểu Như Nghiê cười nói: "Lưu Cảnh, buổi tối cùng nhau ăn cơm, không được quên đâu đấy". Nói xong không kịp để Tô Lưu Cảnh cự tuyệt, đã đóng cửa lại rồi đi.

Người này tại sao như vậy! Tô Lư Cảnh xấu hổ khẽ cắn răng, thế nào mà trước kia cô không phát hiện ra, người đàn ông này lại có tiềm chất phức hắc như vậy.

"Tiểu tiểu thư, đây là cháo gà thím Lư nấu cho cô, nhân lúc còn nóng, cô ăn một chút nhé". Tô Lư Cảnh mở hộp cháo gà ra, cẩn thận múc vào trong chén, rồi đưa cho Tiểu Như Nghi nói.

Tiểu Như Nghi nhìn bát cháo gà nóng hổi, cũng không có bao nhiêu hứng thú, chỉ là nửa đùa nửa thật hỏi: "Cô và anh Hàn Dư bắt đầu từ lúc nào?", tuy thế đáy mắt lại không hề vui vẻ.

"À? Không phải đâu, anh Nghiêm chỉ nói đùa mà thôi", Tô Lư Cảnh sùng sột, vội vàng giải thích.

"Vậy sao?" Tiểu Như Nghi mỉm cười hỏi lại, trong lòng lại không biết đang suy nghĩ gì, sau đó nhận lấy cháo gà.

Tô Lư Cảnh tay mới vừa buông ra, lại thấy Tiểu Như Nghi kêu lên một tiếng, tay mất thăng bằng, hất bát cháo ra, toàn bộ cháo gà nóng hổi liền hất hết lên tay Tô Lư Cảnh . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 68

"A!" cháo gà nóng rẫy hất thẳng vào tay, theo đà đó còn vẩy cả vào trên ngực, trong nháy mắt làn da sưng đỏ cả mảng lớn, đau đớn bỏng rát khiến Tô Lư Cảnh chợt rút tay về, đau đến mức cắn chặt răng, dưới chân mềm nhũn, tê liệt ngồi bệt đất.

Nhìn toàn bộ cánh tay của cô sưng đỏ cả lên, có lẽ đã bị bỏng nặng, Tiểu Như Nghi âm thầm hả hê, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ áy náy làm ra vẻ bản thân không cẩn thận, lo lắng nói: "Lư Cảnh, cô làm sao vậy? Mới vừa rồi bị trượt tay, thật sự bất cẩn, xin lỗi nhé! Cô có sao hay không? Để tôi đi gọi bác sĩ!".

Tô Lư Cảnh đau đến mức trán đổ đầy mồ hôi hột, không nói nên lời, đầu ngón tay bỏng rát không ngừng run rẩy .

Tiểu Như Nghi tuy nói muốn đi tìm bác sĩ, nhưng lại không hề có ý muốn rung chuông, chỉ không dùng giả dối nói: "Lư Cảnh, thật xin lỗi! Thật xin lỗi cô!". Đường như muốn thương thức thần sắc khổ sở kia của cô càng nhiều càng tốt, cho tới khi nào thỏa mãn lòng ghen tỵ của mình thì thôi.

"Chuyện gì xảy ra?". Đúng vào lúc này, cửa đột nhiên mở ra, Hình Hạo Xuyên đứng ở cửa nhìn bên trong phòng cực kỳ hỗn độn, cau mày hỏi.

Tiểu Như Nghi không nghĩ tới Hình Hạo Xuyên lại quay trở lại, cố che giấu bối rối, vội lên tiếng giải thích: "Lư Cảnh đưa cháo gà quá nóng, em không cẩn thận đổ vào tay của cô ấy, Hình, anh nhanh đi gọi bác sĩ đến đây đi".

Hình Hạo Xuyên vội đảo mắt qua, thấy cánh tay của Tô Lư Cảnh vừa sưng vừa đỏ, thậm chí bên trên còn phồng lên mấy bọng nước, trong bụng rét run, cơ hồ không hề suy nghĩ, vội vàng tiến đến bế bổng cô lên, bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, đi tìm bác sĩ xử lý.

Tiểu Như Nghi nhìn cánh cửa phòng bệnh bị mở toang, vẻ mặt mới vừa rồi còn mừng rỡ hả hê, cũng từ từ lạnh xuống, cuối cùng tan biến như làn khói, ngón tay thon dài trắng nõn nắm lại thật chặt, móng tay cơ hồ bấm rách lòng bàn tay của mình, trong mắt tràn đầy phẫn hận.

Mới vừa rồi lúc anh bế Tô Lư Cảnh rời đi, ngay cả nhìn cũng không hề nhìn cô ta một cái. Tô Lư Cảnh! Có phải hay không chỉ cần đồ của tôi, cô đều muốn cướp đi tất cả, lần lượt từng cái từng cái! Đầu tiên là Hình, thêm nữa lại là anh Hàn Dư, rốt cuộc cô còn muốn ép tôi tới trình độ nào? !

*****OOXX*****OOXX*****

Tô Lư Cảnh bị Hình Hạo Xuyên bắt ngờ bế sốc lên, liền giãy giụa nói: "Tôi có thể. . . . . tự đi được". Tuy nhiên biểu tình cắn răng nhịn đau kia, rõ ràng không hề có tí thuyết phục nào.

"Câm miệng!", Hình Hạo Xuyên trầm thấp trách mắng. Đồ ngốc, rõ ràng đau đến như vậy, còn cựa mạnh cái gì?

Vì thế càng thêm bước nhanh đến gần phòng trực ban, một cước đá văng cửa phòng trực, nói với nữ bác sĩ trẻ tuổi đang kinh hoàng bên trong: "Bị bỏng rồi, mau cấp cứu cho cô ấy.". Sau đó đặt tạm Tô Lư Cảnh lên trên giường bệnh.

Bác sĩ nữ kia giật mình, khí thế của Hình Hạo Xuyên thật sự quá dọa người, người bình thường căn bản không chịu nổi, ngay người ước chừng ba giây, mới hốt hoảng lấy còng sắt trùng cùng với băng gạc ... ra để sơ cứu.

Lúc chỗ bị bỏng được bác sĩ bôi thuốc sát trùng, Tô Lư Cảnh đau đến cắn răng "A" lên một tiếng, rồi co rúm lại, rút tay về.

"Vết phỏng này đã rất nghiêm trọng, phá hủy da, phải bôi thuốc". Bác sĩ nữ lấp bắp nói .

Tô Lư Cảnh cắn răng gật đầu, sau đó lại vuron tay ra, nhưng vừa bị lau lần nữa vẫn không nhin được mà muốn rút tay về, nhưng đúng lúc này lại bị một bàn tay to túm chặt lại, cố định nguyên tại chỗ.

Hình Hạo Xuyên cầm chặt tay của cô, tức giận mắng: “Cố gắng nhẫn nhịn, ai bảo cô không cẩn thận như vậy làm gì?”. Nhìn cánh tay bị bỏng đến sưng đỏ, chân mày của anh liền nhíu lại thật sâu. Bỏng đến nghiêm trọng như thế, sao có thể không bôi thuốc được?

Tô Lư Cảnh đột nhiên bị bỏng vốn đã uất ức, đã thế lại còn bị anh mắng, trong lòng càng thêm không dễ chịu. Trong khoảng thời gian này đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện phải kìm nén, vì thế liền dùng sức muốn xoay tay lại, lớn tiếng nói: "Tôi bị bỏng là chuyện của tôi, không nhọc tiên sinh phí tâm!".

Hình Hạo Xuyên nhíu mày, càng nắm chặt tay của cô, cắn răng nghiêng lợi nói: "Cô lặp lại lần nữa thử xem!". Đáng chết, lại là giọng điệu vạch rõ giới hạn này, không cần anh quan tâm thì muốn ai quan tâm chứ? Thương Thiên Kỳ hay là Nghiêm Hàn Dư? !

Tô Lư Cảnh bị biểu tình hung dữ của anh dọa sợ đến co rút lại, một khi Hình Hạo Xuyên nổi giận chẳng khác nào như lang như cọp, ai cũng không chịu đựng nổi. Vì thế Tô Lư Cảnh liền thức thối, chỉ bấu môi, quay đầu đi chỗ khác, không thèm nhìn tới anh nữa.

Bác sĩ nữ đẩy gọng kính, cười ha hả nói: "Tình cảm của hai vị thật tốt, ha ha".

Mặt Tô Lư Cảnh vừa nghe thấy thế liền chuyển sang xanh mét, thầm nói: mắt kính của ngài nên thay độ rồi. . . . .

Bác sĩ nữ kia mặc dù thoát nhìn ngơ ngác, nhưng y thuật thật sự thành thạo, rất nhanh liền giúp cô bôi thuốc, sau đó quấn một tầng băng gạc bên ngoài, hôm sau đến thay thuốc.

"Còn chỗ nào bị bỏng không?". Bác sĩ nữ lại hỏi.

Ánh mắt Tô Lư Cảnh có chút né tránh, giả vờ ngây ngô không nói chuyện.

"Còn có ngực". Hình Hạo Xuyên liền trả lời thay. Anh liếc mắt liền nhìn ra trước ngực cô thấm ướt một mảng lớn, từ cổ áo có thể thấy được lớp da đang tẩy đỏ.

Tô Lư Cảnh đỏ mặt lên, chống đỡ nói: "Cái đó, tôi có thể tự mình. . . . .". Ý bảo Hình Hạo Xuyên có thể đi ra ngoài được rồi.

Nhưng Hình Hạo Xuyên lại như không nghe thấy, xem cô chẳng khác nào vật sở hữu vật của mình, nghiêm mặt nói: "Còn có chỗ nào của cô mà tôi chưa nhìn qua hay sao?".

Anh! Tô Lư Cảnh giận đến nghiêng răng, thế nào mà ngày trước không biết, người này da mặt dày đến trình độ này? !

Hình Hạo Xuyên hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt giận dữ của Tô Lư Cảnh, cường thế đưa tay tới, cởi cúc áo ra thay cô.

Tô Lư Cảnh vừa nhìn, liền gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, vội muốn ngăn trở, nhưng một tay bị bỏng đang băng bó, một tay còn lại không phải là đối thủ của Hình Hạo Xuyên, vì thế liền rơi vào thế hạ phong, mặt đỏ bừng, mặc cho áo sơ mi bị cởi ra.

Đập vào mắt là làn da trắng nõn, hai xương quai xanh tinh xảo khiến người ta chỉ muốn cắn một cái lên đó để nếm thử sự ngọt ngào của nó. Hai luồng cao vút mềm mại nằm gọn ghẽ trong chiếc áo ngực màu hồng, tạo nên hình dáng uyển chuyển gợi cảm, ở giữa là khe ngực sâu đến mê người.

Đáng tiếc hiện tại xương quai xanh lại bị bỏng đỏ rực nhưng lại mang đến hiệu ứng thị giác rõ rệt, chẳng khác nào giữa bức tranh đầy xuân sắc bị nhuốm tỳ vết, phá đi phần nào mỹ cảm, làm cho người ta hết sức đau lòng. Tuy nhiên mảng da thịt đỏ ửng này lại càng tôn lên ra làn da trắng nõn bên cạnh, Hình Hạo Xuyên vừa nhìn, cô họng không khỏi căng thẳng, trong đầu liền hiện ra cảnh xuân mà mình từng thường thức qua. . . . .

Bị anh trắng trợn nhìn không rời mắt, Tô Lư Cảnh vừa tức vừa thẹn, gương mặt hồng thắm, nhưng vì đang ở trước mặt bác sĩ nên không dám tỏ vẻ gì, chỉ đành phải gắng gượng ngồi ở đó, không thèm quan tâm đến anh nữa.

Bác sĩ kia vẫn hết sức thân nhiên, đứng trên góc độ y đức của mình mà phân tích: "Nơi này cũng còn may, chỉ cần sát trùng rồi bôi thuốc là được rồi".

Tô Lư Cảnh quay đầu đi, đỏ mặt gật đầu một cái.

Bác sĩ miễn cưỡng nhiệt tình giúp cô thoa thuốc, bông băng màu trắng thấm ướt thuốc sát trùng, nhẹ nhàng xẹt qua từng điểm từng điểm trên da thịt nóng đỏ, lưu lại dấu vết ẩm ướt, sau đó chậm rãi đi xuống phía dưới. . . . .

Tô Lư Cảnh mặt càng ngày càng hồng, ngưng ngưng nói: "Bác sĩ, tôi. . . . . Tôi tự mình làm thôi. . . . ." Như vậy cũng thật quá xấu hổ rồi.

Nữ bác sĩ kia liền đẩy đẩy gọng kính sắp rớt xuống, nói: "Một tay cô bị bỏng, còn tay kia cũng không dễ dàng gì, để tôi làm đi, rất nhanh là xong rồi".

Tô Lư Cảnh không thể làm gì khác hơn là mặc cho bác sĩ bôi thuốc giúp mình.

Hình Hạo Xuyên đứng ở một bên nhìn gò má đỏ thắm của Tô Lư Cảnh, lại nhìn theo tấm bông băng càng ngày càng đi xuống, kèm theo đó là dấu vết ẩm ướt càng ngày càng nhiều, không nhịn được sinh ra suy nghĩ nếu như có thể thay thế bông băng kia. . . . . Thì thật là tuyệt.

Nghĩ đến chỗ này, Hình Hạo Xuyên chợt miệng đắng lưỡi khô, chỗ bụng dưới lại đẩy lên lửa nóng, liền vội vàng đi dời tầm mắt, hắng giọng một cái, áp chế cơn dục hỏa không đúng lúc này xuống.

Chỉ mấy phút thời gian ngắn ngủi, nhưng từng giây trôi qua lại vô cùng chậm, cho đến nữ bác sĩ để bông băng xuống, nói: "Được rồi, bôi thêm một lớp thuốc trị bỏng là được, hai ngày này đừng động vào nước nóng, còn thuốc thì đến đây bôi mỗi ngày, chỗ ngực đại khái ba bốn ngày là có thể đỡ, còn cánh tay thì tương đối nặng hơn, có lẽ phải mất một tuần, cần chú ý một chút, đừng làm việc nặng".

Tô Lưu Cảnh vội vàng quay lưng lại, đưa tay lên cài cúc áo, nhưng một tay sao có thể luột bằng hai tay, hơn nữa còn có người ở một bên nhìn chăm chăm, càng thêm vụng về, càng muốn nhanh lại càng khó khăn, Tô Lưu Cảnh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Bất chợt một đôi tay vươn tới, nhanh chóng lại lần lượt cài cúc áo giúp cho cô. Vừa nhìn, liền biết ngay là người nào đó rồi.

Hình Hạo Xuyên cúi đầu, nhanh chóng cài cúc áo cho cô, tay của anh lơ đãng chạm vào ngực cô, khiến Tô Lưu Cảnh không nhịn được run lên một cái, gương mặt càng ngày càng hồng.

Chớp mũi đều mang theo hơi thở bá đạo của anh, ở khoảng cách gần như vậy, dường như ngay cả nhịp tim đập bình bình trong lồng ngực cũng có thể nghe được rõ ràng. Tô Lưu Cảnh mắt tự nhiên cúi đầu, lòng mi thật dài dòn dập run rẩy, chỉ mong sau quá trình dài đằng đẳng này nhanh chóng kết thúc.

Cho đến khi chiếc cúc cuối cùng được cài lại, Tô Lưu Cảnh rút cuộc cũng thở ra một hơi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 69

Ôn nhu hiếm có này, nếu như là trước đây, nhất định sẽ khiến cho cô cảm động thật lâu, nhưng trong hoàn cảnh bây giờ thật chẳng khác nào một câu chuyện cười tàn khốc. Anh rốt cuộc muốn làm gì? Nếu không thương cô, tại sao còn phải cho cô ảo giác như vậy? Để cho cô tự sinh tự diệt không phải tốt hơn sao? Tội gì phải làm ra vẻ rất quan tâm đến cô như thế, giống như một lồng sắt, mỗi lần cô muốn đi ra, lại chế tạo ra một tấm lưới giăng ở trước mặt, cuối cùng vây hãm cô ở bên trong không thoát ra được?

Hình Hạo Xuyên, rốt cuộc anh còn muốn tàn nhẫn đến mức nào? ! Hay đây cũng được coi là một loại phương thức anh hành hạ cô!

Tô Lưu Cảnh cắn răng, kìm xuống đau đớn đang càng ngày càng dâng lên mãnh liệt, nói với bác sĩ: "Cảm ơn cô". Sau đó xoay người cố ý không nhìn tới Hình Hạo Xuyên, đi ra cửa.

Nhưng còn chưa kịp đi ra, chợt một bàn tay to dùng sức kéo cô lại, Hình Hạo Xuyên trầm giọng nói với nữ bác sĩ kia: "Cô đi ra ngoài." ? ? ?

Nữ bác sĩ sững sốt một chút, mới phản ứng được, rất muốn nhắc nhở rằng nơi này là phòng trực đây, còn bắt cô ta đi ra ngoài làm gì? Nhưng sao cô ta có thể chống lại khí thế mạnh mẽ của Hình Hạo Xuyên được, đành phải nuốt trở về, một mồi đi ra ngoài.

Thấy bác sĩ kia bị đuổi ra, cửa cũng bị đóng lại, nội tâm Tô Lưu Cảnh chợt hồi hộp không thôi, vội giãy giụa đứng lên muốn đi ra ngoài, trong không gian hạn hẹp này, việc đơn độc chung đụng với anh khiến cho cô thật sợ hãi.

Nhưng khi tay mới vừa chạm vào nắm cửa, liền bị kéo ngược trở lại, thật chặt dán lên trên người anh.

Tô Lưu Cảnh thử tránh ra, nhưng sức lực không đủ, đành tức giận cắn răng, dùng bàn tay còn lại chống lên ngực anh nói: "Tiên sinh, xin cho tôi đi ra ngoài, tôi còn phải chăm sóc Tiểu tiểu thư nữa".

Hình Hạo Xuyên nghe thấy thế lại nheo mắt hừ lạnh nói: "Tình trạng như vậy, mà còn muốn đi chăm sóc người khác? Để người khác chăm sóc thì đúng hơn". Đã bị như thế còn cựa mạnh, ở trước mặt anh cô không thể nhún nhường một chút sao?

Tuy có ý tốt nhưng vào tai Tô Lưu Cảnh lại thành ý khinh miệt, giận dữ chống cự nói: "Tiên sinh dạy dỗ đúng lắm, nếu tôi đã vô dụng như thế, thì xin anh hãy thả cái người vô dụng này rồi đi đi!"

Nghe cô nói vậy con người Hình Hạo Xuyên bỗng dưng co rút lại, nguy hiểm nhìn cô chăm chăm, lời cô đến trước mắt mình, hung hãn nói: "Cô còn chưa buông tha ý niệm rồi đi sao? Nói cho cô biết, sớm chắt đứt ý niệm đó đi, nếu tôi không cho phép, vĩnh viễn đừng nghĩ tới việc chạy trốn!".

Giọng điệu của anh rất cuồng ngạo, trước sau như một, có điều hiện tại còn nhiều thêm mấy phần hung ác cùng với nóng nảy, giống như đã bị lời nói của Tô Lưu Cảnh chọc cho giận điên lên.

Tô Lưu Cảnh cười cười tự giễu, quay đầu đi chỗ khác, không nhìn tới anh, có điều dưới hàng mi đang rũ xuống, rõ ràng đã hàm chứa ánh nước.

Lại là như thế, lại là điệu bộ này! Tại sao mỗi lần đều là đáng vẻ cuồng vọng tự đại giống như đang thao túng tất cả? Anh chẳng khác nào Chúa Tể nắm

quyền sinh quyền sát trong tay, vậy anh có từng nghĩ tới hay không, cô không phải là siêu nhân gì gì đó, lại càng không phải là tảng đá không có cảm giác, cô cũng sẽ đau, cô cũng sẽ khóc, cô cũng sẽ bị thương, cô cũng sẽ chịu đựng không nổi? !

Chẳng lẽ chỉ vì thù hận của đời trước, mà anh lại muốn hủy diệt hoàn toàn cuộc đời của cô sao?

Ngày trước nhẫn nhịn chịu đựng vì cho là chắc chắn sẽ có một ngày có thể đợi đến khi khai hoa kết trái, nhưng thật không nghĩ đợi đến cuối cùng cũng chỉ là hành hạ vô biên. Tô Lưu Cảnh liều mạng kìm nén nước mắt, nhìn thẳng vào mắt của anh, không sợ hãi chút nào mà nói: "Tiên sinh, cha tôi thiếu nợ nhà họ Hình, ông ấy đã bị xử tử chung thân, cả đời bị giam cầm, nếu còn không đủ tôi sẽ trả, xin hỏi ngài rốt cuộc muốn tôi phải làm như thế nào, mới có thể bỏ qua cho tôi!".

Hãy đặt ra cho cô một tiêu chí, để khi hoàn thành xong tiêu chí cuối cùng này, tất cả sẽ hoàn toàn kết thúc! Từ đó, bọn họ không còn bất kỳ qua lại nào! Nếu không, cuộc đời của cô cũng chẳng khác nào bị xử chung thân, không, thậm chí so với cái đó còn tàn khốc hơn. . . . .

Hình Hạo sông nhìn đáng vẻ quyết tuyệt bất chấp tất cả của cô, mỗi mông nhẹ nhàng bấu một cái, ánh mắt bỗng dưng trở nên thâm thúy khó lường, con người nhìn sâu vào vẻ mặt rung rung quật cường lại bị thương kia, tay đặt trên bả vai cô từ từ buộc chặt.

Tay anh mãnh liệt dùng sức, nặng nề kéo cô vào trong ngực mình, hai cánh tay ôm lấy cô thật chặt, thực muốn ấn sâu vào trong tâm khảm, thấm vào trong máu của mình, anh hung ác nói: "Bỏ qua sao, không thể nào! Đời này cũng không thể!"

Tô Lưu Cảnh nghe thấy anh rống giận, cả con tim như muốn vỡ vụn, nước mắt nấn ná ở trong rốt cuộc cũng lăn dài trên má, cô dùng sức giơ tay đánh lên vai của anh, dùng hết tất cả hơi sức, giống như muốn đuổi anh ra khỏi sinh mệnh của mình, dù cánh tay kia đang bị thương, đau đớn gấp trăm ngàn lần, cô đều giống như không cảm thấy, chỉ liều mạng cắn chặt răng, nhẫn nại tiếng nghẹn ngào sắp tràn ra từ trong cổ họng.

Hình Hạo Xuyên, sao anh có thể như vậy, tại sao có thể như vậy!

"Van cầu anh, van cầu anh bỏ qua cho tôi có được hay không, tôi chơi không nổi mà. . . . ." Cho đến khi hơi sức toàn thân hoàn toàn mất hết, rốt cuộc cô mới vô lực buông tay ra, không tiếng động khóc hỏi, biểu tình như vậy, gần như sụp đổ đến nơi.

Tôi cũng không hề kiên cường như anh đã tưởng, bất luận anh có tổn thương như thế nào cũng sẽ không đau, có biết hay không? Bây giờ, chỉ cần nhìn anh một cái, tôi đã đau đến mức không kiềm chế được. Anh có thể có vô số mỹ nữ vây quanh, nhưng tôi lại chỉ có thể yêu một người. . . . .

Nghe lời khẩn cầu yếu ớt như gió thoảng bên tai của cô, trong lòng anh chợt sinh ra cảm giác đau đớn, từ trước đến giờ anh cảm giác này vẫn bị anh ngó lơ coi thường. Thì ra là, không biết từ bao giờ ảnh hưởng của cô đối với anh đã sâu như thế này? Không muốn nhìn thấy cô khóc thút thít, không muốn nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của cô! Cảm giác đã từng quen thuộc, bất tri bất giác gắn lên trên người của cô, chẳng lẽ. . . . .

Bỗng dưng Hình Hạo Xuyên liền giữ chặt gáy của cô, cúi đầu cắn lên môi cô, đầu tiên Tô Lưu Cảnh kịch liệt phản kháng, nhưng càng về sau dưới sự cường thế bá đạo của anh, phản kháng càng ngày càng yếu dần, phảng phất lại có cảm giác như đang mặc cho số phận, cứ ngỡ ngác đứng ở nơi đó, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Rõ ràng đây chính là tiếp xúc ngọt ngào vui vẻ giữa những đôi yêu nhau, nhưng đối với họ lại chẳng khác nào như đang đánh du kích vậy, không tiếng động giằng co, bầu không khí trầm muộn đến đáng sợ.

Nước mắt Tô Lưu Cảnh im lìm chảy xuống, thấm ướt cả khuôn mặt, bị thương đến thế.

Đúng vào lúc này, cửa đột nhiên bị xô ra, Nghiêm Hàn Dư từ ngoài cửa xông tới, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, hình tượng nhô nhô bình thân từ trước đến giờ không còn sót lại chút gì, tựa như sư tử đang nóng nảy kéo Tô Lưu Cảnh ra, sau đó túm lấy cổ áo Hình Hạo Xuyên nói: "Đáng chết, anh còn ở nơi này làm gì! Làm thương tổn một người còn chưa đủ sao? Anh có biết Như Như hiện tại ra sao hay không!"

Hình Hạo Xuyên liền hất tay của anh ra, cả giận nói: "Nghiêm Hàn Dư, chú ý hành động của anh!".

Nghiêm Hàn Dư giận đến đỏ mắt, sao còn nhớ được cái khác, rống to: "Nếu có gì ngoài ý muốn, tôi tuyệt đối sẽ không để yên cho anh đâu!", tựa như đang bị cái gì đã kích vậy.

Ánh mắt Hình Hạo Xuyên thăm lại, nhưng đúng vào lúc này, một tiếng hét khỏ sở bén nhọn từ nơi không xa truyền tới, có thể nghe ra được là thanh âm của Tiểu Như Nghiê !

Trong phòng trực ban, mặt ba người đồng loạt biến sắc, vội chạy tới nhìn xem xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy trong phòng bệnh, một mảnh hỗn loạn, mấy bác sĩ y tá hốt hoảng muốn tiến lên trấn an Tiểu Như Nghiê, vậy mà đều bị cô gào thét đuổi ra ngoài.

Tiểu Như Nghiê người vốn dịu dàng tao nhã lại giống như đang bị khủng hoảng cực độ, sắc mặt trắng bệch, cầm lấy bất kỳ vật gì bên cạnh ném thẳng về phía bác sĩ y tá, kêu gào: "Đi ra ngoài! Nơi này không cần các người! Đi ra ngoài!"

Hình Hạo Xuyên phá cửa mà vào, nghiêm mặt nói: "Chuyện gì xảy ra?"

Bác sĩ Trầm khó khăn nói: "Mấy ngày trước Tiểu tiểu thư có làm kiểm tra, phát hiện dạ dày cô ấy đã từng phẫu thuật qua, Tiểu tiểu thư có nói gần đây dạ dày của cô ấy không quá thoải mái, vì vậy chúng ta giúp cô làm xét nghiệm, nhưng. . . . ."

Nằm ở trên giường bệnh, Tiểu Như Nghe lần này đã hoàn toàn suy sụp, khóc lóc nói: "Hình, em không muốn nghe, em không muốn nghe, đuổi bọn họ đi ra ngoài có được hay không. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 70: Tái phát

Cái đó "Nhưng là. . . . ." chỉ cần nhìn trạng thái của Tiểu Như Nghe liền rõ ràng rồi.

Tin tức này chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang, hoàn toàn phá hủy hình tượng ưu nhã mà cao ngạo vốn có, Tiểu Như Nghe ngay cả tâm tình cũng hồng mắt, thậm chí còn quên chân mình thương, tiếp tục giằng co: "Hình, anh Hàn Dư, mau đuổi bọn họ đi ra ngoài đi! Bọn họ đều đang gạt người! Em rất khỏe mạnh, em không có bất cứ vấn đề gì!"

Bác sĩ Trầm khỏ sở giải thích: "Tiểu tiểu thư, xin hãy ổn định cảm xúc một chút, hiện tại chỉ phát hiện có khả năng tái phát, vẫn còn chưa chẩn đoán chính xác. . . . ."

Ông vẫn chưa nói hết, tâm tình của Tiểu Như Nghe lại càng thêm kích động rồi.

Hình Hạo Xuyên và Nghiêm Hàn Dư vội vàng tiến lên giữ chặt lấy cô ta, ngăn cản không cho cô ta làm ra những hành động tự làm tổn thương chính mình, sau đó liền mời những bác sĩ kia đi ra ngoài trước, phòng ngừa tâm tình Tiểu Như Nghe trở nên cực đoan hơn.

Hiện giờ, Tiểu Như Nghe nào còn trấn định, dịu dàng, ưu nhã như trước, chỉ gất gao nắm chặt tay của Hình Hạo Xuyên nói: "Tại sao có thể như vậy? Hình. . . . .". trông cô ta giống hệt như người chuẩn bị chết đuối, gian nan túm được chiếc bè gỗ cuối cùng, trên mặt cũng tràn đầy nước mắt, kết hợp với gương mặt tái nhợt, càng làm tăng thêm vẻ khổ sở đáng thương.

Về mặt tuyệt vọng như vậy, đến ngay cả Tô Lưu Cảnh cũng không nhịn được mà sinh lòng thương hại.

Tiểu Như Nghe cầm tay Hình Hạo Xuyên, khuôn mặt sợ hãi, tái nhợt dọa người: "Hình, anh hãy nói cho em biết, bệnh của em đã khỏi rồi đúng không? Nói cho em biết đi!"

Hình Hạo Xuyên cau mày cố gắng trấn an: "Nhược Nhược, đừng nên như vậy, tình huống không có nghiêm trọng như em nghĩ đâu, hãy tin anh!"

Sau đó cô ta lại quay sang túm lấy tay Nghiêm Hàn Dư khẩn cầu: "Anh Hàn Dư, anh Hàn Dư, anh nói đi! Không phải anh là người theo dõi bệnh tình của em sao, anh hãy nói cho bọn họ biết, em đã tốt lắm, em thật sự đã khỏe rồi. . . . . Hàn Dư. . . . ."

"Như Nghe! Có anh Hàn Dư ở đây, em sẽ không có việc gì!"

Hình Hạo Xuyên và Nghiêm Hàn Dư nhìn nhau, biểu tình hai người đều tương đối nặng nề.

Hai tay Tiểu Như Nghe ôm lấy đầu, lúi vào trong góc nói: "Bọn họ rõ ràng đã nói cho em biết, bệnh của em đã bình phục hẳn rồi, làm sao có thể tái phát chứ? Không thể nào, nhất định là bọn họ lừa rồi! Bọn họ đều là lang băm, nhất định là như vậy! ! !". Bệnh của cô ta chữa trị mất mấy năm mới khỏi, cô ta còn chưa lấy được thứ mình muốn, tại sao có thể như vậy chứ? Tại sao ông trời luôn muốn hành hạ cô ta như thế!

Cảm xúc của Tiểu Như Nghe thật sự quá kích động, cuối cùng đành phải uống thuốc an thần vào mới có thể yên lặng nằm ngủ.

"Lưu Cảnh, làm phiền em ở đây trông chừng cô ấy, bọn anh đi tìm bác sĩ hỏi một chút". Mặt Nghiêm Hàn Dư cực kỳ nặng nề nói.

Tô Lưu Cảnh gật đầu thay cho câu trả lời, thật ra thì không cần nói, cô cũng muốn làm như vậy.

Hình Hạo Xuyên thật sâu nhìn Tô Lưu Cảnh một cái nhưng lại bị cô cắn môi tránh né, sau đó liền cùng Nghiêm Hàn Dư đi ra khỏi phòng bệnh. Lúc này, chuyện liên quan đến tính mạng, những thứ tình cảm kia... Tạm thời cứ để sang một bên. Dù sao, bọn họ cũng còn có thời gian dài không phải sao.

Đợi hai người đi khỏi, Tiểu Như Nghe ở trên giường bệnh vốn đang ngủ mê man thế nhưng lại chậm rãi mở mắt ra. Trong mắt cô ta là một mảnh lạnh lùng, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Tô Lưu Cảnh, vừa trầm tĩnh lại chất chứa tràn đầy oán giận.

Ánh mắt thẳng thừng không hề dấu giếm kia, khiến Tô Lưu Cảnh run rẩy trong lòng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng cô ta nhất thời bị đã kích quá nặng mà thôi, sau đó liền lên tiếng hỏi thăm: "Tiểu tiểu thư, cô đã tỉnh rồi, cái đó. . . . .bác sĩ đã nói còn chưa chẩn đoán chính xác, xin cô đừng nên. . . . ."

Tô Lưu Cảnh vẫn chưa nói hết, đã bị Tiểu Như Nghe cắt đứt, hừ lạnh một tiếng nói: "Cô bây giờ, có phải rất hả hê?"

Tô Lưu Cảnh kinh ngạc không kịp ngậm miệng lại, không hiểu ý của cô ta là gì? "Tiểu tiểu thư, tôi không có. . . . .", sao cô ta lại nói như thế chứ?

Tiểu Như Nghi tựa hồ đã thật sự diễn đủ vai trò “người chị em tốt” rồi, giờ phút này nào còn có hơi sức giả bộ tiếp nữa, càng nhìn Tô Lưu Cảnh, lại càng cảm thấy ghê tởm: “Đừng có trưng ra vẻ mặt đơn thuần vô tội đó với tôi, càng nhìn càng cảm thấy ghê tởm!”.

Tô Lưu Cảnh bị thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ này của cô ta dọa sợ đến nói không ra lời.

Trong mắt Tiểu Như Nghi ánh lên vẻ chán ghét không thềm che giấu chút nào: “Tại sao đều là con nhà bình dân giống như nhau, mà cô có thể biểu hiện được lễ thẳng khí hùng như thế? Cô có biết không, tôi ghét nhất chính là điểm này của cô đấy!”.

Cô ta chưa từng bao giờ nói về những chuyện khi còn bé, bởi vì cô ta luôn luôn kiêu ngạo, muốn mình trở thành đối tượng để mọi người tập trung chú ý, trở thành một công chúa xinh đẹp, mà không phải là một Cô bé lọ lem mờ mịt. Cô ta không cho phép mình bị bắt luận kẻ nào xem thường! Nhưng trong tình huống như thế, Tô Lưu Cảnh lại hoàn toàn khác biệt.

“Tôi sinh ra và lớn lên ở một khu phố bình dân, cha mẹ lại là dân cò bạc không nghề không nghiệp, bọn họ chỉ nghĩ đến việc làm thế nào có thể moi được tiền, để sau đó nướng vào trong sới bạc, cuối cùng bị đám lưu manh đến xiết nợ! Ngay cả những người dân sống trong khu phố nghèo đó cũng xem thường nhà chúng tôi. Cô có biết cảm giác nhìn đối trong suốt hai ngày chỉ có thể uống nước cầm hơi là gì hay không? Cô có biết cảm giác khi đi ngoài đường bị những đứa trẻ khác xem thường cầm đá ném mình như thế nào sao? Cô biết cảm giác bị mọi người ở trong trường học bài xích ra sao không? Tôi hận, tôi hận ông trời tại sao lại ban cho mình những ông bố bà mẹ như vậy!”. Tiểu Như Nghi càng nói lại càng bị phẫn.

“Chính vì vậy, tôi mới không muốn cả đời này đều sống dưới danh nghĩa con gái của dân cò bạc! Cả đời cũng không muốn ném thử cảm thụ như thế nữa! Cho nên, tôi muốn thay đổi, tôi muốn trở thành một công chúa, mà không phải là một Cô bé lọ lem hèn yếu bị người ta khi dễ! Vì vậy, đến khi vô tình gặp được Hình, cô có biết không? Lúc gặp được anh ấy tôi đã vui mừng cỡ nào, anh ấy tựa như hoàng tử trong truyện cổ tích vươn tay kéo tôi ra khỏi vùng bùn ghê tởm đó, không ngại thân thể của tôi, đối với tôi tốt như vậy, anh ấy chính là món quà vô giá mà trời cao đã bồi thường cho tôi”.

“Thật không nghĩ đến, thế nhưng tôi lại bị ung thư dạ dày, vì thế tôi đã ước định với mẹ Hình, chỉ cần tôi chữa khỏi bệnh còn sống trở về, bà ấy sẽ không ngăn cản việc tôi và Hình ở bên nhau nữa. Cô có biết mỗi lần tôi nằm lên bàn mổ đã nghĩ gì không? Tôi nghĩ, nhất định mình phải sống sót trở về, nhất định phải đấu với ông trời một trận!”.

“Thật vất vả mới sống sót trở về, Hình nhất định phải là của tôi, ai cũng không thể tranh giành, nhưng ——”

Nói đến đây, giọng của Tiểu Như Nghi chớp mắt liền trở nên ganh ghét, đưa ngón trỏ chỉ về phía cô lạnh lùng nói: “Chính là cô! Vì sao lại đột nhiên xuất hiện! Tại sao lại muốn giành lấy tất cả? !Cô có biết tôi đây đã bỏ ra bao nhiêu không? Tại sao! Hiện tại, cô không chỉ giành lấy Hình, mà còn muốn giành anh Hàn Dư của tôi, bây giờ thì tốt rồi, tôi bị tái phát, cô hẳn rất vui mừng đi? Có phải cô đang rất hân hoan không!”

Nghe cô ta nói vậy..., Tô Lưu Cảnh liền hít vào một hơi, không thể tin nhìn người trước mắt, cô gái này thật sự là Tiểu Như Nghi bình thường vẫn dịu dàng xinh đẹp sao? Tại sao lại trở nên xấu xa độc ác như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 71: Bộ mặt thật..

Có lẽ là bị kích thích quá lớn, những gì vốn chôn chặt tận đáy lòng toàn bộ đều bị Tiểu Như Nghi khơi ra hết. Những thứ âm u kia, lòng căm hận dồn nén, khiến Tô Lưu Cảnh phải hít sâu một hơi.

Người này thật sự là Tiểu Như Nghi sao? Tại sao lại xa lạ như vậy!

“Cho nên, cô hận tôi?”, Tô Lưu Cảnh không thể tin hỏi lại. Cô gái bình thường vẫn luôn xem cô là chị em tốt, người bình thường vẫn thích mặc váy trắng, giống như tiên tử này thế nhưng lại cất giấu một nỗi hận thù sâu đến như vậy. Thì ra là, cô vẫn luôn bị gạt, sợ rằng từ lần đầu tiên tìm đến cô, đã bị cô ta đùa bỡn xoay quanh mà chẳng hay biết gì.

Tiểu Như Nghi đột nhiên lại thét lên chói tai: “Hận! Dĩ nhiên là hận! Nói cho cô biết, Tô Lưu Cảnh, cô đã đoạt đi tất cả của tôi, tôi thật sự hận không thể hủy diệt cô ngay lập tức!”. Hình, anh Hàn Dư đều phải của cô ta, tại sao bị tiện nhân này cướp mất!

Tô Lưu Cảnh không thể tin lắc đầu nói: “Tôi chưa bao giờ biết, thì ra cô là người như vậy”. Xinh đẹp như vậy, đáng sợ như vậy, so với Nam Cung Như còn ác độc hơn, quả thật còn đáng sợ gấp nhiều lần.

Tiểu Như Nghi thấy vẻ mặt kinh ngạc kia của cô, trong lòng lại càng bốc hỏa: “Không cần giả vờ thanh cao như thế, cô cho rằng mình là cái dạng gì? Cô cũng chỉ là tình nhân vì tiền bán mình, một tiểu tam chỉ chuyên đi phá hoại tình cảm của người khác!”.

Chân mày Tô Lưu Cảnh nhíu lại thật chặt, lúc này mới hiểu được rõ ràng, thì ra là việc làm rơi bát cháo gà cũng không phải do cô ta “Không cẩn thận”, mà đã sớm oán giận từ lâu.

Tô Lưu Cảnh hít sâu một hơi nói: "Cô biết không? Thật ra thì so với tôi, cô hạnh phúc hơn nhiều, ít nhất thì cha mẹ của cô vẫn còn, nhưng tôi thì lại khác, cha tôi mười năm trước bị đưa vào nhà giam, mẹ của tôi lại bệnh nặng qua đời, có muốn nhìn cũng không thấy được nữa rồi". Nói tới cha mẹ, Tô Lưu Cảnh lại không ngừng chua xót.

"Cô có thật nhiều người yêu thích, có tiên sinh yêu, có anh Nghiêm chờ đợi, có nhiều thứ như vậy, mà tại sao cô vẫn còn ở nơi này oán hận chứ?"

Tính đến bây giờ, cô cũng chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi. Tiểu Như Nghiê rõ ràng có được nhiều như vậy, tại sao lại còn không biết quý trọng!

Người nào có thể tưởng tượng được, một cô gái nhỏ gần tám tuổi, ôm em trai sốt cao không lui ở trong mưa quý gối khăn cầu những người thân họ hàng giúp đỡ. Để cứu sống được em trai mình; nào ai có thể tưởng tượng, cô đã phải đi chân không công thẳng bé đi đến từng phòng bệnh trong bệnh viện xin bố thí từng tờ tiền lẻ một, mười đồng, hai mươi đồng, cảnh tượng cầu xin đó người nào có thể tưởng tượng được. Vóc dáng nhỏ gầy của cô cắm trên tay một ít cháo mà đi sát vách vừa cho, chia làm ba suất, sau lại chịu đựng đói dành dứt cho em trai ăn; Ai có thể tưởng tượng được, hai cánh tay nhỏ bé gầy yếu giang rộng ra trước lệnh cưỡng chế đi dời tất cả những người khi dễ bọn họ. . . . .

Nhưng, dù vậy cô cũng chưa từng oán hận qua người nào, không hề tổn thương bất cứ ai, lại càng không lợi dụng bất cứ người nào, chỉ luôn nỗ lực sống cho tốt!

Đôi mắt vốn rất đẹp của Tiểu Như Nghiê, giờ phút này lại trở nên oán độc vô cùng: "Không cần lên giọng giảng dạy để giáo huấn tôi! Cô không có tư cách đó!"

Nhìn biểu tình oán giận đó của cô ta, Tô Lưu Cảnh chợt nhớ ra cái gì, liền bưng tỉnh nói: "Cho nên chuyện cô ngã cầu thang căn bản không phải do tôi đẩy, mà là cô tự mình. . . . ."

Tiểu Như Nghiê cười lạnh nói: "Tôi vốn tưởng cô cũng có chút thông minh, không nghĩ tới lại ngốc đến trình độ này!"

Tô Lưu Cảnh sợ hãi lui về phía sau một bước: trời ạ, cô gái này đến tột cùng đáng sợ tới trình độ nào, thậm chí ngay cả bản thân mình cũng có thể lợi dụng!

"Cô không sợ tiên sinh biết hay sao?", Tô Lưu Cảnh cau mày hỏi.

Tiểu Như Nghiê lại giống như đang nghe được chuyện cười, liền cười phá lên, đáp: "Biết? Biết cái gì? Cô cho rằng chỉ cần đi nói cho anh ấy biết, thì anh ấy sẽ tin tưởng sao? Không, sẽ không đâu. Bọn họ chỉ cho là cô vì ghen tỵ với tôi cho nên mới ra ngoài kể lể rằng tôi nói láo!"

"Cô!", Tô Lưu Cảnh hận đến nghiến răng, nhưng lại nói không ra lời.

Đúng vậy, coi như cô có nói ra thì như thế nào, ai sẽ tin tưởng cô chứ? Không thể không nói, Tiểu Như Nghiê diễn xuất quá tốt, kể cả người bị hại như cô cũng còn bị lừa gạt xoay quanh, lại còn ngu ngốc cảm thấy áy náy.

Tô Lưu Cảnh chợt thở ra một hơi nói: "Tiểu Như Nghiê, cô biết không? Tôi vốn còn cảm thấy có chút áy náy với cô, nhưng bây giờ, tôi lập tức thu hồi". Người con gái này nhìn như thế thôi, nhưng kỳ thật so với ai khác còn sống một mối hơn, thật ra thì cô ta mới chính là người đáng thương.

Tô Lưu Cảnh nhàn nhạt nói những lời này, sau đó xoay người kéo cửa ra, không muốn ở bên cạnh cô ta thêm một khắc nào nữa.

Sau lưng, Tiểu Như Nghiê không hề nghĩ tới Tô Lưu Cảnh lại dám làm như vậy, giận đến cắn răng, lo lắng nói: "Đừng cho là tôi ngã bệnh, mà cô có thể đoạt lại Hinh, nói cho cô biết, không thể nào đâu! Tôi vĩnh viễn sẽ không cho cô cơ hội này, kể cả có phải chết, tôi cũng vậy sẽ không nhường cho cô, đời này cô đừng mong bước vào được cửa nhà họ Hinh!", lời như thế có khác nào đang nguyên rủa đâu.

Tô Lưu Cảnh quay đầu lại nhìn cô ta một cái, đối với oán hận này không có bất kỳ biểu hiện gì, chỉ bình thản hỏi: "Tiểu tiểu thư, cô thật sự yêu tiên sinh sao?"

Vội vàng không kịp chuẩn bị hỏi đến vấn đề này, Tiểu Như Nghiê liền khựng lại, tùy tiện đáp: "Dĩ nhiên! Trên đời này người anh ấy thích nhất chắc chắn là tôi! Người có thể làm bạn với anh ấy đi tới cuối cuộc đời cũng chỉ có thể là tôi!"

Tô Lưu Cảnh mấp máy môi, sau đó lại nói: "Vậy sao? Tôi thì lại rất hoài nghi. . . . ." Sau đó không nói gì nữa, mở cửa đi thẳng ra ngoài, còn thuận tiện đóng cửa lại.

Tiểu Như Nghiê bị lời của cô làm cho ghen tỵ, bỗng đứng trợn to hai mắt, tựa hồ vấn đề như thế này bản thân cô ta chưa bao giờ từng hoài nghi.

Cho đến khi Tô Lưu Cảnh rời đi, cả trong phòng bệnh rốt cuộc chỉ còn lại một mình Tiểu Như Nghiê, cô ta mới vô lực nặng nề ngã lại trên giường, sau đó nghiêng người sang bên, nhắm mắt lại, lòng bàn tay túm thật chặt ga giường cơ hồ muốn xé rách nó, nhưng trong mắt lại long lánh ánh nước, đọng lại thành từng giọt chui ra ngoài.

Tại sao ông trời lại muốn trừng phạt cô ta như thế? Cô ta đã cực khổ lâu như vậy, đau khổ là lấy được thứ mình muốn rồi, đau khổ sẽ cùng Hinh Hạo Xuyên đính hôn, ngày sau đó sẽ là kết hôn, trở thành nữ chủ nhân chân chính của nhà họ Hinh.

Tại sao? Tại sao? Tại sao trời cao lại bất công như thế, cô ta đã nhẫn nại nhiều năm như vậy mới có được, lại bị con nhóc kia dễ dàng đoạt đi, tại sao chứ!

Q.2 - Chương 72: Né tránh.

Cuối cùng bệnh tình của Tiểu Như Nghê cũng đã có kết quả giám định, xác thực là đã tái phát. Bệnh ung thư hiện tại vẫn là một vấn đề nan giải với giới y học, phần trăm chữa khỏi tương đối thấp, hơn nữa tỷ lệ tái phát lại còn tăng cao. Đây cũng là vấn đề lớn nhất mà ngành Tây Y vốn được mệnh danh là "Khoa học Vạn năng" cũng không cách nào giải quyết được.

Trước đây căn bệnh ung thư dạ dày giai đoạn giữa của Tiểu Như Nghê có thể chữa khỏi đã là vô cùng may mắn, nhưng lần này tái phát lại không hề có triệu chứng gì, cứ thế mãnh liệt ập tới. Lúc lấy được kết quả kiểm tra, liền phát hiện khối u trong dạ dày đã bắt đầu khuếch tán, dài 0,5 cm, đừng xem thường một khối u nhỏ nhỏ này, tốc độ tăng trưởng của nó bất tri bất giác nhanh chóng tăng gấp hai gấp ba thậm chí còn gấp 10 lần, rồi nhanh chóng mở rộng, cuối cùng dẫn người bệnh đi vào địa ngục từ vong.

Các bác sĩ chuyên khoa ung thư trong nước đều được mời tới hội chẩn, sau đó liền quyết định phải lập tức giải phẫu, nhưng dù vậy tỷ lệ thành công cũng không phải quá cao, đại khái chỉ chiếm khoảng ba mươi phần trăm mà thôi.

Hình Hạo Xuyên và Nghiêm Hàn Dư vẫn cố gắng giấu giếm Tiểu Như Nghê, nhưng cũng không thể giấu được lâu, mấy ngày qua những biến hóa trong cơ thể không có ai rõ ràng hơn chính bản thân cô ta. Tiểu Như Nghê không chịu nổi đã kích, trở nên yếu ớt khác thường, khiến cho mọi người càng thêm thương xót, nhưng khi bọn họ không có ở đây cô ta lại càng thêm hà khắc với Tô Lưu Cảnh, ra sức hành hạ.

"Đây là cái gì, cô muốn độc chết tôi sao?", Tiểu Như Nghê vươn tay hất đổ bát thuốc mà Tô Lưu Cảnh mới vừa bung đến!

Tô Lưu Cảnh cũng không cam chịu để cho cô ta khi dễ, giống như dự liệu trước đó, lập tức nghiêng người sang, nhẹ nhàng tránh được, chỉ có ống tay áo là còn vương hai ba giọt nước thuốc nồng đặc.

Tô Lưu Cảnh mặt không đổi sắc, mặc cho cô ta phát hỏa, nếu Tiểu Như Nghê còn khỏe mạnh mà nói, cô cũng không ngại giao phong chính diện, bởi vì cô cũng không phải Thánh mẫu gì. Nhưng hiện nay cô ta đang nằm ở trên giường bệnh, chẳng khác nào con thú bị thương nóng nảy nhưng vẫn còn cựa mạnh, đối với người như vậy, cô chỉ cảm thấy thật đáng buồn, đáng thương.

"Đây là do bác sĩ đề nghị, dùng phương pháp trị liệu Trung Tây y kết hợp, cũng vì muốn tốt cho sức khỏe của cô, cho dù cô không thương thân thể của mình, thì cũng nên thương cho chén thuốc mà thím Lưu phải mất năm giờ mới sắc xong đưa đến nơi này mới phải", Tô Lưu Cảnh thần nhiên nói.

Tô Lưu Cảnh càng lạnh nhạt thì Tiểu Như Nghê lại càng nóng nảy.

Cô ta lên tiếng trách mắng: "Tránh ra! Ai cần cô quản? Không cần cô tới đây dạy cho tôi biết phải làm nhe thế nào!". Nói xong liền cầm bình hoa bách hợp trên tủ đầu giường, dùng sức ném tới chỗ Tô Lưu Cảnh.

Con nhóc này tại sao lại dám đứng ở trước mặt cô, ngang nhiên đường hoàng giả bộ làm người tốt, làm sao nó có thể hiểu rõ bi ai của cô ta chứ!

Chỉ nghe "bụp" một tiếng, bình hoa nặng nề nện lên trên vách tường sau lưng Tô Lưu Cảnh, những mảnh thủy tinh trong suốt vỡ bắn ra tung tóe xung quanh.

Rất may Tô Lưu Cảnh kịp thời tránh được không bị nện vào người, có điều nước trong bình hoa sau khi vỡ đã bắn đầy lên trên áo cô.

Tô Lưu Cảnh cúi đầu nhìn những cánh hoa Bách Hợp rơi tán loạn dưới chân, trên mặt cánh hoa, còn thấp thoáng những giọt nước trong suốt, giống như đang âm thầm rơi lệ vậy, khiến cô cũng âm thầm thổn thức theo: Thật sự đáng tiếc.

Tô Lưu Cảnh cúi người xuống tỉ mỉ nhặt hết lên, nâng niu ở trong lòng bàn tay mình, những bông hoa trắng nõn xinh đẹp như thế, đáng để che chở, không nên bị nhuộm bẩn.

Đúng vào lúc này, cửa phòng linh mở ra, Hình Hạo Xuyên đi tới nhìn mảnh vỡ đầy đất còn có mùi thuốc bắc tràn ngập, liền cau mày nói: "Chuyện gì xảy ra?".

Nhìn thấy Hình Hạo Xuyên đi vào, Tiểu Như Nghê lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, vành mắt cũng đỏ lên, điềm điềm đáng yêu cắn môi kêu: "Hình. . . . em sợ. . . ."

Tô Lưu Cảnh âm thầm cười lạnh trong lòng, chỉ cảm thấy người này buồn cười vô cùng, cô ta không cảm thấy mệt sao?

"Không có gì, tiên sinh, là tôi không cẩn thận làm vỡ bình hoa". Tô Lưu Cảnh ôm những cánh hoa Bách Hợp trong ngực, cúi đầu thần nhiên nói tiếp: "Đợi lát nữa tôi sẽ quét dọn, bây giờ tôi còn phải đi nhờ thím Lưu sắc lại thuốc lần nữa đã". Ngay sau đó liền cầm hoa đi ra ngoài.

Nếu Tiểu Như Nghê thích diễn thì cứ để cho cô ta diễn đi, cô cũng không có tâm tình so đo với một bệnh nhân. Lại nói, coi như cô có nói ra thì thế nào,

đúng như Tiểu Như Nghe đã nói, sẽ không có ai tin tưởng cô cả. . . . .

Mà với Hình Hạo Xuyên, cô lại càng không cần làm con rối để mặc anh thao túng nữa.

Sau khi cô đi ra, ánh mắt của Hình Hạo Xuyên chợt lóe, bình hoa bị vỡ, như thế nào mà ngay cả thuốc bắc cũng nằm tung tóe ra đất chứ? Còn nữa trên người của cô, làm sao cũng bị dính nước?

"Hình, em sợ, em thật sự rất sợ. . . . .", Tiểu Như Nghe nhào vào trong ngực của anh, nhanh chóng kéo sự tập trung lên người mình, toàn thân run rẩy giống như con thỏ nhỏ sợ tổn thương: "Làm thế nào bây giờ, em sẽ không cứ như vậy mà chết chứ, em sợ, sợ mình không có cách nào ở chung một chỗ với anh nữa, em sợ sau khi chết sẽ phải đến một chỗ không có anh, em sợ mình sẽ trở nên cô độc. . . . .". Cô ta bật thốt những lời thật đáng thương, kèm theo đó là thân thể run rẩy ôm chặt lấy anh, tình cảm vô hạn.

Hình Hạo Xuyên mím môi, cuối cùng không đành lòng kéo cô ta ra, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng, nói: "Không việc gì, sẽ không đâu, anh đã mời những bác sĩ giỏi nhất đến đây, bọn họ nhất định sẽ chữa khỏi cho em".

"Có thật không?", Tiểu Như Nghe ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ mông lung nói.

"Dĩ nhiên." Hình Hạo Xuyên nhẹ nhàng vuốt cặp mắt xinh đẹp, đáp lại.

Tiểu Như Nghe rút cuộc cũng nhàn nhạt mỉm cười, nhìn vào mắt của anh nói: "Hình, em yêu anh". Sau đó rướn người lên, khẽ đưa môi đến gần, chuẩn bị tặng cho anh một nụ hôn.

Nhìn cánh môi đẹp đẽ từ từ đến gần, còn có cả đôi mắt long lanh kia, không hiểu sao trong đầu Hình Hạo Xuyên chợt hiện ra một đôi mắt đen láy trong suốt khác, bỗng nhiên hơi né tránh sang một bên.

Cái hôn dang đến tận cửa hôn thể nhưng lại thất bại, Tiểu Như Nghe chợt sững người, kinh ngạc nhìn Hình Hạo Xuyên. Mới vừa rồi, anh đã tránh né cô ta sao? Anh thế nhưng —— ! ! !

Lúc này Hình Hạo Xuyên mới phản ứng được, mới vừa rồi bản thân thể nhưng lại né ra, nhìn đầy mắt bị thương của Tiểu Như Nghe, chợt cảm thấy áy náy, nhưng ngoài áy náy ra, thì chẳng còn cảm xúc gì nữa, bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc hơi rối của người con gái trước mắt, dằn dò: "Em, nghỉ ngơi nhiều một chút đi, đợi Lưu Cảnh đưa thuốc tới đây phải ngoan ngoãn uống hết biết không?". Sau đó đặt cô ta nằm xuống, đắp chăn lên, nói: "Anh còn có chút chuyện, phải đi ra ngoài".

Sau đó không để ý đến ánh mắt khiếp sợ lẫn bị thương của Tiểu Như Nghe, xoay người đi ra ngoài. Lúc đóng cửa lại, đầu lông mày của Hình Hạo Xuyên nhíu lại thật chặt: lúc nào thì trong đầu của anh luôn nhớ tới tư vị của Tô Lưu Cảnh? Ngay cả lúc Tiểu Như Nghe hôn, đều không thể đón nhận. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 73

Đóng cửa lại đi ra, Tô Lưu Cảnh cầm những cành hoa bách hợp trong tay, tăng nhanh bước chân cách xa phòng bệnh, mặc dù mỗi lần ngoài mặt giả vờ rộng rãi không để ý đến biểu hiện dịu dàng của Hình Hạo Xuyên đối với Tiểu Như Nghe, thế nhưng vào những lúc không có ai, chiếc mặt nạ nguy trang cô cố gắng đeo lên kia lại không thể tiếp tục kiên trì được nữa.

Hiện tại Hình Hạo Xuyên đang làm gì? Đang ôm Tiểu Như Nghe dịu dàng an ủi hay là đang thân mật bên nhau? Cũng phải thôi, Tiểu Như Nghe chính là bảo bối của anh, là người anh trao cho tình cảm chân thành, mà bản thân cô chỉ là một món đồ trang trí có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Rõ ràng là đã suy nghĩ thông suốt, nhưng là vừa nghĩ tới cảnh tượng có thể xuất hiện bên trong đó, Tô Lưu Cảnh liền cảm thấy hít thở không thông, muốn cách phòng bệnh kia càng xa càng tốt, chỉ sợ sự ám áp bên trong đó sẽ làm cho làn da mình bong rộp.

Đứng ở bên cạnh hồ, Tô Lưu Cảnh nhìn chăm chú vào cái bóng của mình trên mặt hồ phẳng lặng, gương mặt trắng bệch, trên tay còn quấn một tảng băng gạc, trong ngực còn ôm chùm hoa bách hợp đã không còn hoàn mỹ nữa. Mấy chiếc lá đã bị gãy rũ xuống, những cánh hoa xinh đẹp phản chiếu lên mặt cô sáng ngời, khung cảnh như thế quả thật khiến con người ta phải kinh tâm động phách, chẳng khác nào một nàng tiên Bách Hợp, những người đi quá đó ai cũng đều thả chậm bước chân, chỉ sợ không cẩn thận sẽ gây ra kinh động, khiến người con gái trước mặt bay đi mất; đồng thời trong lòng lại dấy lên cảm xúc không nịn được muốn ôm cô vào trong ngực, yêu thương che chở.

Lúc Nghiêm Hàn Dư đi tới, đập vào mắt chính là hình ảnh như vậy. Anh nhìn đến ngây người, ngay cả hô hấp cũng không tự giác ngưng lại, ánh mắt không tự chủ ghim chặt lên trên người cô, không còn quan tâm đến bất cứ điều gì khác.

Nhưng Tô Lưu Cảnh đã nhận ra bóng dáng của anh vừa in lên mặt hồ, lập tức xoay người kêu: "Anh Nghiêm".

Nghiêm Hàn Dur lúc này mới thu hồi ánh mắt cản trở, chợt nói: "Luu Cảnh, làm sao em ôm cái này?". Cơ hồ có thể thấy được rõ ràng hình bóng của mình trong con người trong suốt của cô.

"Những thứ này hả, do bình hoa bị vỡ, cho nên, em cầm đi xử lý". Tô Luu Cảnh đau lòng nhìn những bông hoa xinh đẹp thuần khiết, mặc kệ như thế nào, những thứ này là vô tội, không phải sao?

Nghiêm Hàn Dur nhìn những cánh hoa rơi, cũng nhận ra sự thương tiếc trong mắt Tô Luu Cảnh, khóe miệng hơi cong lên, cô gái này chính là như vậy, ngay cả hoa cỏ vô tri vô giác cũng sinh lòng thương tiếc, quả thật quá thiện lương đến ngây ngốc, nhưng lại khiến người khác thêm thương yêu.

"Cứ vứt bỏ như thế thì cũng hơi tiếc, anh có một biện pháp". Nghiêm Hàn Dur chợt nháy mắt mấy cái đưa ra đề nghị.

Thấy Tô Luu Cảnh kinh ngạc nhìn mình, Nghiêm Hàn Dur mỉm cười cố làm ra vẻ thần bí, sau đó đi bên cạnh thùng rác tái chế tìm một chai nhựa màu trắng trong suốt, sau khi rửa sạch sẽ, liền lấy ra con dao nhỏ đi kèm với chùm chìa khóa, cắt phẳng phần trên, lưu lại đường kính lớn nhất, động tác liên tiếp tương đối thành thục, chỉ thấy những ngón tay thon dài vẫn được dùng để cứu người kia chỉ bằng hai ba nhát dao đã tạo nên một bình hoa hình cánh hoa hướng dương nở rộ. Chai nhựa trong suốt qua tay anh đã không còn là chai nhựa thô sơ mà trở thành một bình hoa tinh xảo.

Tô Luu Cảnh vui mừng nhìn bình hoa trong tay anh, khóe miệng xinh đẹp cong cong khẽ nhếch lên, trong đôi mắt to tròn đều là ý cười.

Nghiêm Hàn Dur lại rót ít nước vào trong chai, sau đó khẽ gật đầu nói với Tô Luu Cảnh: "Tiểu thư tôn kính, không biết thủ nghệ nhỏ này của tôi như thế nào?"

Tô Luu Cảnh vành mắt cong cong, nhận lấy "Bình hoa", rồi cầm những bông hoa bách hợp vào đó, nâng niu trong lòng bàn tay nói: "Thật đẹp!".

"Cám ơn tiểu thư đã tán dương", Nghiêm Hàn Dur làm bộ đưa tay lên ngực, học theo lời thị vệ anh tuấn trong cung đình Châu Âu bình thường vẫn nói.

Sau đó hai nhìn nhau cười phá lên.

Không biết vì sao, ở bên cạnh Nghiêm Hàn Dur, toàn thân cô rất dễ dàng buông lỏng, có lẽ bởi vì hai người họ đều là những người bình thường, không có bất kỳ trở ngại nào, ở cùng với anh không cần suy nghĩ nhiều, tựa như anh hàng xóm nhà bên cạnh vậy, đơn giản mà nhẹ nhàng.

Mà một màn kia ở trong mắt Hình Hạo Xuyên, lại hết sức chướng tai gai mắt. Cảnh tượng hai người họ nhìn nhau cười đùa, đang không ngừng khiêu chiến sự chịu đựng của anh.

Anh vốn nhớ tới bản thân mấy ngày nay vì bận rộn tìm bác sĩ cho Tiểu Như Nghiê cho nên mới bỏ quên cô, lại nhớ tới vết thương trên tay cô còn chưa lành, muốn đến xem xem thế nào, không nghĩ tới lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thật đúng là phản kích trước sau như một !

Hình Hạo Xuyên vẫn một mực nhìn họ chăm chăm, chờ đến khi Nghiêm Hàn Dur rời đi, mới trầm mặt đi từng bước tới chỗ Tô Luu Cảnh.

Nhìn "Bình hoa" tinh xảo trong tay cô, trong bình là những bông hoa bách hợp trắng muốt dường như vừa được tái sinh vui vẻ tỏa hương thơm ngát, cành lá xanh mướt mắt còn thấp thoáng ánh nước dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra sắc thái xinh đẹp.

Bất chợt cảm giác được có người đứng bên cạnh, Tô Luu Cảnh cho là Nghiêm Hàn Dur vừa đi đã quay lại, vừa vận ngón đầu lên hỏi: "Anh Nghiêm, làm sao anh. . . . ."

Còn chưa nói xong, lại thấy người đến là Hình Hạo Xuyên, gương mặt anh tuấn giờ phút này đang đen lại, nhìn qua hết sức đáng sợ. Trong lòng Tô Luu Cảnh chợt hồi hộp không thôi, bây giờ không phải anh nên ở trong phòng bệnh cùng với Tiểu Như Nghiê sao? Sao lại. . . . .

Hình Hạo Xuyên hừ lạnh một tiếng, hỏi: "Thế nào, không thấy Nghiêm Hàn Dur, nên rất thất vọng sao?".

Tô Luu Cảnh nghe thấy thế, chẳng khác nào người chồng đang bắt quả tang vợ mình đang vụng trộm bên ngoài, kiểu cách nói chuyện đó khiến cho cô hết sức khó chịu. Anh coi cô là ai, tại sao suốt ngày cứ luôn mở miệng miệt thị khinh thường cô như vậy?

"Ông chủ, có gì cần phân phó không ạ?", Tô Luu Cảnh cúi đầu, khom tay nói, còn cố ý nhấn mạnh hai chữ "Ông chủ", đây cũng chính là một loại hình thức phản kháng khác của cô, như muốn nhắc nhở anh rằng: quan hệ giữa bọn họ, cũng chỉ là ông chủ và người làm, một người làm thiếu chủ một món nợ, chỉ như vậy đơn giản mà thôi?

Hình Hạo Xuyên ghét nhất chính là tính tình này của cô, rõ ràng là nhu thuận vô cùng, nhưng trong xương lại kêu gào phản kháng, thay vì nói là thuận theo, không bằng nói là chê cười thì đúng hơn.

Hình Hạo Xuyên đoạt lấy bình hoa đơn sơ trong tay, khinh miệt khẽ vuốt vuốt mấy cái.

Bình hoa bị cướp đoạt trắng trợn, nước cũng vãi đầy mặt đất, Tô Luu Cảnh liền lên tiếng: "Trả lại cho tôi!".

Thấy cô khàn trương đòi lại, Hình Hạo Xuyên lại càng tức giận, quát to: "Cô chỉ đáng giá bằng cái này thôi sao? Một thứ đồ bỏ đi đã có thể mua lòng của cô rồi?"

Sắc mặt Tô Luu Cảnh liền trắng xanh, vươn tay ra đoạt lại, hít vào một hơi, không sợ hãi chút nào mà tiến lên nhìn thẳng vào đôi mắt đang bắn ra tia lửa của anh, nắm chặt tay, lớn tiếng nói: "Đúng, ít nhất thì anh ấy còn có thể cho tôi một chiếc bình tự tay làm ra, mà anh thì sao? Cái gì cũng không thể!"

Q.2 - Chương 74

"Đúng, ít nhất thì anh ấy còn có thể cho tôi một chiếc bình tự tay làm ra, mà anh thì sao? Cái gì cũng không thể!"

Tô Lưu Cảnh lớn tiếng nói ra, đây cũng là lần đầu tiên cô lớn mật như thế, dám thẳng thắn chống đối lại anh. Trước kia cô vẫn luôn chịu đựng, chịu đựng, nhưng đến bây giờ không thể tiếp tục nhịn được nữa, rốt cuộc bộc phát ra. Cô đã chịu đủ rồi! Thật sự chịu đủ rồi, người đàn ông này sao còn cứ phải năm lần bảy lượt bày ra biểu hiện giả dối như thế, giống như anh đang thật sự quan tâm đến cô vậy. Nhưng anh đã lựa chọn Tiểu Như Nghiê không phải sao!

"Anh cái gì cũng không thể!", lúc vừa nghe thấy câu nói này, con người Hình Hạo Xuyên liền co rụt lại, sắc mặt bỗng dưng xanh mét, như vừa bị giáng cho một cái bạt tai.

"Tô Lưu Cảnh, đừng có mà chọc giận tôi!", Hình Hạo Xuyên vươn tay giằng lấy cái chai trong tay cô rồi ném xuống hồ, ánh mắt tựa như thần chết nhìn cô chằm chằm.

Tô Lưu Cảnh thấy bình hoa bị ném vào trong hồ, chai nhựa đáng thương bập bềnh trên mặt nước, mà những bông hoa bách hợp đã từng bị ném bỏ kia, lại một lần nữa bị vứt đi, cánh hoa màu trắng rốt cuộc cũng không chịu nổi tác động, tán lác trên mặt hồ, rơi rụng ra thành từng mảnh.

Tô Lưu Cảnh mở to mắt nhìn những bông hoa tan tác kia, hô lên: "Anh làm gì đấy!". Những bông hoa này có tội lỗi gì? Chúng có lỗi gì chứ?! Tại sao lại bị tổn thương hết lần này hết lần khác?

Nhìn Tô Lưu Cảnh không để ý đến xung quanh, khụy gối bên bờ hồ, muốn vớt những cánh hoa phiêu linh giống như tiên tử kia lên, ngay cả tay áo ướt sũng cũng không để ý. Cả người cô vươn về phía trước, xém chút nữa là ngã xuống, nhưng lại được Hình Hạo Xuyên tóm lại kịp, ra sức ngăn cản: "Cô muốn làm gì!". Vì những thứ này có đáng giá không? Hay là bởi vì đây là quà của Nghiê Hân Dư cho nên mới không đành lòng bỏ đi?

Tô Lưu Cảnh ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn anh, dùng sức giãy ra khỏi tay anh, nghiêng người vớt hoa cùng với chiếc bình kia lên.

Lần này, Hình Hạo Xuyên dùng sức lôi cô trở lại, kéo đến trước ngực mình, rống to: "Cô rốt cuộc muốn làm gì!".

Tô Lưu Cảnh ngẩng đầu lên, cắn môi, hốc mắt cũng đã đỏ ửng, cô cố gắng đẩy tay anh ra, rồi lớn tiếng nói: "Anh có biết không? Tôi chính là những bông hoa này, bởi vì quá bình thường, bình thường đến nỗi ai cũng có thể tùy tiện chạy đến cửa hàng nào cũng có thể mua được. Cho nên mới dễ dàng bị vứt bỏ, hết lần này đến lần khác, bởi vì giá trị của nó chẳng đáng mấy đồng! Mà tôi, chính là những bông hoa đó, chẳng cần cân nhắc cũng có thể tùy ý ném đi!".

Đúng vậy, những bông hoa này đại diện cho chính bản thân cô, chỉ cần bỏ ra chút tiền nho nhỏ là có thể mua được, bỏ vào trong bình hoa rồi cũng bị người ta xem xét đánh giá, tuy mỹ lệ xinh đẹp đấy, nhưng sinh mạng thì ngắn ngủi biết bao, một khi giá trị mất đi liền bị người ta không do dự chút nào mà ném ra ngoài. Sau đó lại bị người khác đập tới đập đi, đá tới đá lui, cánh hoa rụng toi tã, bông hoa trắng muốt cũng bị chà đạp bần thâu không thôi, cuối cùng hoàn toàn khô héo, bị vứt vào thùng rác, cuối cùng lại trở về dưới đất bùn.

Cô chính là loại hoa như vậy, không có gốc rễ, sinh mạng cũng chỉ ngắn ngủi có vài ngày, rồi lại rơi rụng xuống rồi thiêu cháy.

Tô Lưu Cảnh lớn tiếng gào thét, dường như mọi uất ức chôn giấu dưới đáy lòng đều bộc phát hết ra, vành mắt cũng đỏ lên, nước mắt nhẹ nhàng vây quanh hốc mắt, vẫn quật cường không chịu rơi xuống.

Hình Hạo Xuyên đối mặt với ánh mắt rung rung đầy oán giận của cô, lập tức trầm mặc, con người đen như mực chợt thâm trầm như biển. Bởi vì từ khi cô bắt đầu gặp phải anh, vẫn luôn giữ vai trò như vậy, phút chốc được bỏ vào bình hoa, nhưng chốc lát sau liền bị vứt bỏ.

Hình Hạo Xuyên mím môi, chợt nắm chặt gáy cô, dùng sức hôn lên cánh môi hồng nhuận, tàn nhẫn cắn cắn lên đó.

Khi Hình Hạo Xuyên mới vừa áp môi lên, Tô Lưu Cảnh liền ra sức vỗ vào lưng anh, cự tuyệt, cố gắng đẩy anh ra, muốn né tránh nhưng người đàn ông kia sao có thể để cho cô dễ dàng thoát khỏi chứ.

Hình Hạo Xuyên mặc cho cô vùng vẫy, chống lại, với sức lực của cô chỉ có thể gãi ngứa cho anh mà thôi, hoàn toàn không có bất cứ tác dụng gì, nhiều nhất chỉ có thể coi là là tình thú, tay dùng nhiều sức hơn áp gáy cô nhích lại gần mình, đưa môi cô đến gần môi mình hơn. Hàm răng tinh tế liếm hôn, phác họa cánh môi mềm mại, đầu lưỡi cường thế khẽ tách môi của cô ra.

Tô Lưu Cảnh còn đang nỗ lực giằng giàng, cắn chặt hàm răng, cố gắng cự tuyệt. Nhưng cô không muốn bản thân mình mềm yếu như thế nữa, chỉ cần anh dụ dỗ một chút, liền ngoan ngoãn như con cừu nhỏ đưa tới cửa, cô làm đủ rồi, dù có là Tô Lưu Cảnh, con gái của nhà họ Tô thì như thế nào? Cô càng không phải là một sùng vật thích thì gọi đến không thích thì đuổi đi!

Hình Hạo Xuyên cũng không vội, chút kĩ xảo này với anh mà nói cũng không phải là vấn đề gì, một tay ôm lấy đầu của cô, một tay đưa xuống, đặt lên trên eo của cô, ôm ái lại trên miên vuốt ve, nơi này chính là địa phương nhạy cảm của cô, đối với thân thể này so với chính bản thân cô anh còn hiểu rõ, quen thuộc hơn nhiều.

Vòng eo bị anh nhẹ nhàng ve vuốt, Tô Lưu Cảnh mở to hai mắt, cảm giác tê dại vừa xa lạ lại quen thuộc cuốn tới, không cần suy nghĩ cũng biết ý đồ của anh là gì, nhưng cô vẫn cố gắng cắn chặt hàm răng, không để cho anh được như ý, dưới chân dùng sức, giẫm lên mũi chân của anh muốn bức bách anh phải buông mình ra.

Vậy mà, Hình Hạo Xuyên dường như không cảm thấy đau đớn gì, vẫn không hề nhúc nhích, ngược lại chính cô, vì vừa giờ chân lên đạp anh nên không đứng vững, cả người nghiêng cả về phía sau.

Hình Hạo Xuyên muốn đỡ cô, nhưng không nghĩ tới cả hai người lại cùng rơi xuống hồ.

Dưới sức nặng của hai người, dễ dàng làm bắn ra xung quanh những bọt nước khổng lồ, Tô Lưu Cảnh không ngờ mình lại bị rơi vào trong nước, theo bản năng kêu lên một tiếng, lại không nghĩ rằng lại tạo thời cơ cho Hình Hạo Xuyên lợi dụng.

Thừa dịp cô không chú ý, đầu lưỡi của anh nhanh chóng công thành đoạt đất, xâm nhập vào trong khoang miệng ngọt ngào, mưu đồ rốt cuộc cũng thành công, đầu lưỡi mang theo hương bạc hà nhàn nhạt cùng mùi thuốc lá thoang thoảng chẳng khác nào cuồng phong đánh tới, cuốn qua từng tấc thù phũ, càn rỡ mút vào hương vị ngọt ngào như mật, cuồng đoạt hô hấp của cô từng chút từng chút một.

Rốt cuộc anh đã biết, tại sao mình lại tránh né nụ hôn Tiểu Như Nghi tự động dâng lên tận cửa, bởi vì bản thân đã sớm nhớ rõ tư vị này của Tô Lưu Cảnh.

Rơi vào trong nước, căn bản không có biện pháp hít thở, mà cái hôn hùng hực cuốn tới chẳng khác nào mưa to gió lớn, đường khí trong miệng lại không ngừng bị Hình Hạo Xuyên cướp đi, đầu óc của Tô Lưu Cảnh ngây ngất choáng váng, nhưng tay còn không quên yếu ớt vùng vẫy.

Bên tai chợt vang lên một câu thâm trầm ngán ngùi: "Em không phải !".

Đây chỉ là một câu nói thật đơn giản, ý tứ cũng không rõ ràng, ngay sau đó lại vùi đầu vào nụ hôn kịch liệt, vậy mà cánh tay đang vùng vẫy của Tô Lưu Cảnh lại chợt khựng lại như kỳ tích, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Không phải là cái gì? Thoáng như là câu trả lời câu hỏi trước đó của cô, anh đang muốn nói..., cô không phải đoá hoa số mệnh ngán ngùi lại có giá rẻ mạt kia sao?

Nghĩ đến đây trong đôi mắt to trong trẻo, một giọt, rồi lại một giọt nước mắt trào ra không ngừng, chẳng thể nào ngưng lại được. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 75: Điện thoại

Cô không phải sao? Cô thật sự không phải sao?

Tô Lưu Cảnh ngờ ngác đứng ở trong hồ, trong đầu lúc nào cũng vang vọng câu nói kia, tại sao chỉ với mấy chữ đơn giản chữ, mà cảm xúc lại dâng trào đến bật khóc thế này, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống như mưa.

Dường như cảm thấy cô đang âm thầm khóc, động tác của Hình Hạo Xuyên chợt dừng lại, ngón tay nhẹ nhàng lau đi những giọt mắt trên mặt cô. Trong mắt của anh, chỉ còn tồn tại hình ảnh của một cô gái thanh thuần như hoa bách hợp, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh ánh nước, tựa như những giọt sương trên cánh hoa kia, mái tóc thật dài bị thấm ướt, xõa xuống trên mặt nước, mỹ lệ vô cùng.

Cô gái này, cho tới bây giờ vẫn luôn chịu thiệt thòi, cho nên chỉ cần ai đó quan tâm chút ít thì đều có thể khiến cô cảm động đến đầu rạp xuống đất.

Hình Hạo Xuyên ôm ái cúi đầu, hôn lên vành mắt hồng hồng của cô, để ý như vậy, giống như đang sợ kinh động đến hàng mi ropy như cánh bướm của ai đó.

Trong hồ nước xanh trong, những bông hoa bách hợp trắng muốt đang lững lờ dập dềnh theo sóng nước, hai dung mạo xuất chúng, lặng lẽ ôm hôn nhau, ánh mặt trời chiếu qua đỉnh đầu, khúc xạ xuống mặt hồ dâng lên một tầng sáng chói chang, khung cảnh như vậy, quả thật đẹp đến mức khiến người ta không dời mắt đi được.

Mà bên trong cửa sổ của tòa nhà, một đôi mắt oán độc, phần hận vẫn luôn nhìn về phía đó, móng tay thật dài cơ hồ muốn xé rách cả rèm cửa sổ.

Tô Lưu Cảnh! Tô Lưu Cảnh! !

Ánh mắt Tiểu Như Nghe chứa đầy oán giận gắt gao nhìn chăm chăm cảnh tượng dưới lầu, cơ hồ cắn nát cả hàm răng. Mới vừa rồi, rõ ràng mới vừa rồi, cô ta chủ động hiến hôn, lại bị Hình Hạo Xuyên né tránh, không nghĩ tới chỉ vừa chớp mắt, thế nhưng lại cùng tiện nhân kia ở chung một chỗ! Vậy thì bảo sao cô ta không hận được cơ chứ!

Tiểu Như Nghe dùng sức cắn chặt răng, sau đó cầm điện thoại lên bấm một dãy số, ánh mắt của cô ta hiện giờ đáng sợ vô cùng: "Kế hoạch y như lúc trước, tìm người đem em trai của Tô Lưu Cảnh . . ."

Tiểu Như Nghe vẫn chưa kịp nói hết, cửa phòng bệnh bất chợt bị đá văng: "Như Nghe, em ở đây làm cái gì!"

Là Nghiêm Hàn Dư? !

Tiểu Như Nghe không muốn Nghiêm Hàn Dư đi vào, vội hốt hoảng cắt đứt điện thoại, nhưng phải ấn đến ba lượt mới có thể đè xuống cái nút kết thúc trò chuyện, trong lòng hốt hoảng không thôi, anh Hàn Dư thế nào lại đột nhiên đến đây, mới vừa rồi anh đã nghe được bao nhiêu?

Trong lòng thấp thỏm bất an, nhưng ngoài mặt lại cố làm ra vẻ trấn định, cười nói: "Anh Hàn Dư, sao anh lại tới đây?"

Biểu tình Nghiêm Hàn Dư hơi nặng nề, anh nhíu mày, nhìn Tiểu Như Nghe, cũng không trả lời câu hỏi cố ý đổi chủ đề kia của cô ra, chỉ từng bước từng bước đến gần, thăm dò: "Mới vừa rồi em đang gọi điện cho ai?"

Tâm Tiểu Như Nghe lộp bộp hạ xuống, anh đã nghe thấy rồi sao?!

Nghiêm Hàn Dư nhìn cô ta, sắc mặt càng thêm nghiêm túc, tiếp tục ép hỏi: "Mới vừa rồi em đang nói tới kế hoạch gì? Em muốn làm gì em trai của Lưu Cảnh?"

Cho tới nay, Nghiêm Hàn Dư đều ôn hòa sẵn sàng khác nào một người anh trai thân thiết, chưa bao giờ nói nặng cô ta một câu, đây là lần đầu tiên Tiểu Như Nghe đối mặt với một Nghiêm Hàn Dư như vậy, càng cảm thấy sợ hãi. . . . .

Khóe miệng Tiểu Như Nghe khẽ giật giật, cố cười đáp: "Không có, em thấy Lưu Cảnh thương yêu em trai của cô ấy như vậy cho nên muốn giúp cô ấy làm chút chuyện, đón em trai cô ấy về đây mà thôi."

Tuy rõ ràng vừa nói xong những lễ trắng khí hùng như thế nhưng trong đôi mắt của cô ta vẫn ánh lên một tia hốt hoảng, tránh né, Nghiêm Hàn Dư mím môi, mắt nhìn cô ta không chớp: "Có thật là thế không?"

"Dĩ nhiên", Tiểu Như Nghe không chút do dự, lập tức nói tiếp: "Em xem Lưu Cảnh như em gái mình, em trai của cô ấy cũng là em trai của em, làm sao em có thể làm ra chuyện gì bất lợi với bọn họ chứ?"

Có điều do giải thích quá nhanh, chẳng khác nào như đang giấu đầu hở đuôi cả.

Nghiêm Hàn Dư nhìn cô ta đăm đăm, mím môi lại, rất lâu không nói lời nào, giống như đang nghiền ngẫm xem người con gái trước mặt của mình rốt cuộc là người như thế nào.

Tiểu Như Nghe thấp thỏm, tim đập tình thích, nhanh chóng suy nghĩ nên làm cái gì tiếp theo, may mà kinh nghiệm của cô ta cũng không ít, vội vàng bày ra vẻ mặt bị thương yếu ớt, nói: "Anh Hàn Dư. . . . . Bệnh của em, em thật sự rất sợ . . . . . anh sẽ giống như trước đây, luôn ở bên cạnh em chứ?", trong lời nói mang theo cả ý tứ chờ mong.

Nghiêm Hàn Dư lúc này mới phá tan bình tĩnh, đáp lại: "Anh sẽ giúp em, Hình Hạo Xuyên cũng đã mời đến đây những bác sĩ giỏi nhất, yên tâm đi". Tuy nói vậy nhưng giọng điệu đã không còn sự quan tâm vô tư cùng mến yêu trước kia nữa rồi.

Tiểu Như Nghe chợt thấy lạnh lẽo, vẻ mặt cũng không duy trì nổi nữa.

"Làm sao em lại trở nên như vậy?", Nghiêm Hàn Dư đột nhiên nhìn cô ta cau mày hỏi, trong lời nói còn mang theo đau đớn vô cùng, giống như một món đồ mình ra sức bảo vệ nhiều năm chỉ trong một buổi sáng liền sụp đổ không còn một mảnh. Sau đó xoay người muốn rời đi.

Lần này Tiểu Như Nghe đã thật sự hốt hoảng, gấp rút từ phía sau chạy tới ôm lấy Nghiêm Hàn Dư. Cô ta cảm giác được, lần này thật sự sẽ mất đi anh hoàn toàn, mất đi người đàn ông từ nhỏ vẫn luôn bảo vệ, thương yêu, đối với mình vẫn ngàn y trăm thuận.

"Anh Hàn Dư, em thật sự không có làm, anh phải tin tưởng em!"

Nghiêm Hàn Dư đột nhiên bị ôm lấy, sắc mặt cũng không hề thay đổi, chỉ có đầu mày nhăn lại càng sâu, bắt lấy tay Tiểu Như Nghe đang quẩn quanh hông mình, từ từ bỏ ra, nhưng lại bị Tiểu Như Nghe ôm càng chặt hơn nữa.

"Như Nghe, trước đây anh đã hoài nghi, tại sao Nam Cung Như lại có thể chụp được những bức hình tư mật đến thể của Lưu Cảnh, cô ấy vẫn luôn ở trong nhà họ Hình, không phải sao? Trừ phi trong nội bộ có người tiếp ứng, tuy nhiên anh chưa từng bao giờ hoài nghi người đó là em, bởi vì ở trong lòng anh, em vốn không phải là người như vậy. Nhưng về sau, em lại bị ngã từ trên cầu thang xuống, Lưu Cảnh cũng không thể nào ở trước mặt nhiều người như vậy đây em xuống dưới, bởi vì cô ấy cũng không phải là kẻ ngu, có điều anh cũng không nguyện ý tin em lại đi lợi dụng chính bản thân mình. Nhưng mà mới vừa rồi, cuộc điện thoại kia, thật khiến cho anh quá thất vọng. Như nghe, làm sao em lại biến thành người như vậy?". Nghiêm Hàn Dư thấp giọng nói, từng lời từng chữ thốt ra miệng, cực kỳ đau đớn.

Trong ký ức của anh, một cô em gái đáng yêu, xinh đẹp, thiện lương lại hiểu chuyện, dịu dàng như vậy sao có thể biến thành đáng ghét hiện tại? !

Tiểu Như Nghiê hoàn toàn bối rối, hỗn loạn giải thích: "Không, không phải như thế, anh Hàn Dư, hãy nghe em nói. . . . .". Lời của Nghiê Hàn Dư đã hoàn toàn đã kích cô ta.

"Anh Hàn Dư, em thật sự không cố ý, em chỉ. . . ." nước mắt của cô ta vô thức tuôn rơi: "Là cô ấy đã đoạt mất Hình, lại cướp luôn cả anh, em chỉ là đang bảo vệ hạnh phúc của mình, em có lỗi gì chứ?". Cô ta có lỗi gì? Cô ta chỉ đang bảo vệ hạnh phúc của chính mình mà thôi.

"Đoạt đi Hình Hạo Xuyên, lại cướp mất anh?", Nghiê Hàn Dư cau mày nói: "Vậy rồi cuộc, Hình Hạo Xuyên và anh, người nào quan trọng hơn? Người em muốn rồi cuộc là người nào?".

Tiểu Như Nghiê bỗng đứng chân chừ, nói không ra lời. Vấn đề này, cô ta vẫn chưa từng nghĩ tới. Hình Hạo Xuyên là mục tiêu, là mơ ước của cô ta. Mà Nghiê Hàn Dư, cô ta đã từng một lần cho rằng anh sẽ vĩnh viễn luôn ở bên cạnh mình.

Nhưng người nào mới là người mà cô ta quan tâm nhất? Điều này, thế nhưng cô ta lại chưa bao giờ nghĩ tới. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng ả, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 76: Thỏa thuận.

Tiểu Như Nghiê kinh ngạc, không biết phải trả lời ra sao.

Nghiê Hàn Dư kiên định đẩy tay của cô ta ra, mím môi, sau đó xoay người muốn rời khỏi. Anh biết, là do mình đã chiều hư cô, cưng chiều đến mức cô có thể xem chuyện vứt bỏ anh thành chuyện đương nhiên.

Nhưng trên thế giới này sẽ có bao nhiêu chuyện đương nhiên đây?

Tiểu Như Nghiê chợt dừng sức túm tay anh lại, vẻ mặt khổ sở mang theo van xin, lần này không còn bất kỳ giả dối nào chỉ có chân chính van xin.

Nghiê Hàn Dư khẽ an ủi: "Yên tâm, anh sẽ không nói cho Hình Hạo Xuyên. Về phần bệnh của em, anh cũng vẫn sẽ lưu ý, nhưng những thứ khác. . . . ."

Những thứ khác Nghiê Hàn Dư không muốn nói ra, có điều hiện tại cũng không cần nói ra làm gì nữa.

Nhìn anh muốn rời khỏi, Tiểu Như Nghiê liền gào lên: "Rồi cuộc cô ta tốt hơn em chỗ nào! Tại sao. . . . . anh Hàn Dư, không phải anh đã nói sẽ theo em cả đời sao. . . . . anh Hàn Dư. . . . ."

Hai hàng mày của Nghiê Hàn Dư nhíu lại thật chặt, thờ dãi nói: "Anh chưa từng so sánh em với cô ấy, hai người cũng không giống nhau chút nào, tuy nhiên Như Nghiê à, em bây giờ thật xa lạ, anh không biết. . . . ."

Tiểu Như Nghiê ra sức túm lấy Nghiê Hàn Dư van xin: "Em không thay đổi! Thật sự, em không có thay đổi mà!".

Nhưng ống tay áo kia lại từ giữa ngón tay cô ta dần dần trượt ra, không chút lưu luyến nào mà rời khỏi.

Tiểu Như Nghiê nhìn theo bóng lưng của anh, trong lòng hoàn toàn lạnh xuống, đặt tay lên vách tường, xụi lơ trượt xuống sàn nhà, cô ta biết, đã thật sự mất đi người anh thanh mai trúc mã này từ nhỏ đã chăm sóc, yêu thương cô ta rồi. . . . .

Đây là lỗi của ai? Là Tô Lưu Cảnh! Đúng vậy, chính là con bé đó! Tất cả đều do cô ta gây ra!

Ánh mắt Tiểu Như Nghiê tràn ngập hốt hoảng, trong mắt chất chứa một tầng lệ quang, liều mạng cắn chặt răng, hung hăng đồ toàn bộ tội lỗi lên đầu Tô Lưu Cảnh.

Hiện tại cô ta còn cắn hận Tô Lưu Cảnh gấp trăm, gấp nghìn lần so với trước kia, nếu không có Tô Lưu Cảnh thì. . . . .

Tiểu Như Nghiê lau nước mắt trên mặt, lấy điện thoại di động ra, chậm rãi bấm một dãy số, nói: "Alo, bác gái ạ? Cháu là Như Nghiê, cháu muốn bàn với bác một giao dịch. . . . ."

*****thỉnh thoảng làm tuyến phân cách rậm rì, rậm rì*****

Tô Lưu Cảnh mất hồn được Hình Hạo Xuyên ôm ra khỏi hồ, sau đó quyết định đưa cô vào trong phòng nghỉ, dùng chăn quấn người cô thật chặt, rồi nhẹ nhàng hôn lên trên trán của cô, dặn: "Lát nữa, tôi sẽ bảo người mang quần áo tới đây, ngoan ngoãn nằm nghỉ, cẩn thận bị cảm lạnh".

Tô Lưu Cảnh ngơ ngác gật đầu, không biết có nghe vào tai hay không.

Giờ phút này, trong đầu cô đang rất hỗn loạn, ban đầu chẳng phải đã quyết tâm phải thương bản thân mình hay sao? Nhưng mới vừa rồi anh đối xử với cô như thế là có ý gì đây? Rốt cuộc anh coi cô là gì?

Tâm tình Tô Lưu Cảnh loạn thành một đoàn, tư tưởng thật vất vả mới ổn định lại thì đột nhiên lại bị Hình Hạo Xuyên làm cho rối loạn. Không ngừng hồi tưởng lại hành động dịu dàng vừa rồi của anh, hoàn toàn bất đồng với sự hung dữ làm tổn thương trước đó. Hai thái cực bất đồng không ngừng quay vòng vòng trong đầu khiến cô trở nên luống cuống.

Cô nên làm gì bây giờ? Có nên tin tưởng một lần hay không? Nhưng bản thân đã nhiều lần chịu tổn thương, đã trở nên yếu ớt vô lực rồi. Cô không xác định mình có thể lại chịu đựng đã kích tàn khốc cùng với tổn thương một lần nữa hay không? Nếu hi vọng lại một lần nữa vỡ tan như bong bóng xà phòng, cô thật sợ bản thân sẽ hoàn toàn tuyệt vọng đối với tình yêu.

Xách theo một túi quần áo mà tài xế vừa mới đưa tới đi ở trên hành lang, khoe miệng không kìm được khẽ cong lên, nhớ đến hình ảnh Tô Lưu Cảnh bị quần chặt trong chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng mắt hờn, quả thật cực kỳ mê người, không biết nhâm nhi thưởng thức sẽ có mỹ vị như thế nào nữa. Bản thân anh cũng không nhận ra, khuôn mặt bình thường vốn lạnh lùng cực kỳ tuyệt người ngoài ngàn dặm, giờ phút này mới nhàn nhạt giương lên, quả thật anh tuần đến mức khiến người ta phải thét chói tai, không ít cô em y tá trẻ tuổi đáng yêu đều len lén nhìn anh, mặt đỏ tới tận mang tai.

Đang nghĩ như vậy, lại nhìn thấy mẹ Hình đi tới, tựa như đã ở chỗ này chờ một lúc rồi.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?". Anh cũng thừa biết mẹ của mình vốn là người vô sự bất đắc tam bảo điện.

Mẹ Hình cau mày, tựa hồ như đang khó xử, thật lâu mới mím môi nói: "Hình, tiệc đính hôn của con và Như Nghi mẹ đã chuẩn bị xong xuôi đâu đấy rồi, hai đứa định ra một ngày đi, mẹ thấy cuối tuần này cũng là ngày tốt đấy".

Hình Hạo Xuyên nhíu mày, đáp: "Chuyện này không vội, bệnh ung thư của Như Nghi tái phát, hiện tại cũng không phải là lúc thích hợp".

"Không phải lúc trước con luôn âm ỉ đòi kết hôn với con bé sao? Hiện tại thế nào lại không vội?". Sắc mặt mẹ Hình vô cùng khó coi, tựa hồ như đang cố ép buộc bọn họ nhanh chóng kết hôn vậy.

"Đây là chuyện của con, lúc nào nên kết hôn tự nhiên sẽ kết, mẹ, con đã nói rồi, không cần mẹ phải phí công phí sức quan tâm đâu". Hình Hạo Xuyên hiển nhiên cũng không thuận theo.

Mẹ Hình đột nhiên nóng nảy nói: "Có phải con vẫn dây dưa với tiện nhân nhà họ Tô kia không? Đừng quên, cha của nó là hung thủ hại chết cha con! Tiện nhân đó chính là một tai họa!". Trong lời của bà không cần suy đoán cũng có thể rõ ràng thành kiến với Tô Lưu Cảnh lớn đến thế nào.

Mặt Hình Hạo Xuyên liền biến sắc, đáp: "Mẹ, xin mẹ hãy chú ý hình tượng của mình".

Lúc này mẹ Hình mới phát hiện có không ít y tá, bệnh nhân đi qua đều đang chỉ chỉ chỏ chỏ về phía mình, vì vậy liền hạ thấp âm lượng xuống, nhưng giọng điệu vẫn y như cũ, thậm chí có khuynh hướng bất chấp đạo lý: "Mẹ mặc kệ, nhà họ Hình đời thứ ba cần phải có người kế thừa rồi, cuối tuần này mẹ sẽ an bài nghi lễ đính hôn, cứ như vậy, mẹ đi trước đây".

Cũng không quản Hình Hạo Xuyên rốt cuộc có đồng ý hay không, mẹ Hình tức giận cầm túi đi mất.

Hình Hạo Xuyên cau mày, trong lòng không ngừng hoài nghi.

Án tượng của mẹ anh đối với Như Nghi vẫn luôn không tốt, mặc dù miễn cưỡng đón nhận, nhưng hiện nay bệnh ung thư của cô ấy tái phát, thì bà phải là người đầu tiên phản đối anh cưới Như Nghi mới đúng. Nếu không ba năm trước đây cũng sẽ không ép cô ấy rời đi, nhưng vì cái gì hiện tại đột nhiên lại thay đổi? Điều này hiển nhiên cũng không đơn giản, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Mà ở bên kia.

Trong phòng bệnh.

Tiểu Như Nghi ngọt ngào hiền thực cười nói với mẹ Hình: "Cám ơn mẹ đã thành toàn cho hôn sự của con và Hình!".

Sắc mặt của mẹ Hình cũng không khá hơn là bao, thậm chí còn cực kỳ chán ghét nói: "Tiểu Như Nghi, trước kia quả thật tôi đã xem thường cô rồi, tôi nhất định sẽ tổ chức hôn lễ cho cô và Hạo Xuyên, nhưng cũng đừng quên lời cô đã nói trong điện thoại, bí mật kia, tôi không muốn để cho người thứ ba biết được, lại càng không muốn nó được tiết lộ ra ngoài, ngay cả Hạo Xuyên cũng không được, nếu không, thủ đoạn của tôi ngày trước cô cũng đã biết rồi đấy! Tôi sẽ khiến cho cô càng thảm hại hơn nhiều!".

Từ trong lời nói kia, dường như giữa bọn họ đã đạt thành thỏa thuận bí mật nào đó.

Tiểu Như Nghi cũng không chút sợ hãi, ngược lại còn cười khanh khách nói: "Cám ơn mẹ, con đâu tất nhiên hiểu rõ".

"Đừng có gọi tôi là mẹ, tôi không chịu nổi". Mẹ Hình khinh ghét, nhìn chằm chằm cô ta nói: "Coi như cô có gả vào nhà họ Hình thì thế nào, tôi chỉ sợ cô vô phúc hưởng thụ thôi!". Sau đó tức giận đập cửa rời đi.

Tiểu Như Nghệ tuy thế cũng không tức giận, ngược lại còn cười rộ lên, cười cực kỳ vui vẻ, giống như đã nắm giữ được vận mệnh của tất cả mọi người trong tay mình vậy.

Không nghĩ tới đi, từng người họ đều vứt bỏ tôi mà đi, nhưng đến cuối cùng vẫn bị tôi đùa giỡn ở trong lòng bàn tay. Yên tâm, ngay cả có chết, tôi cũng muốn trở thành ác mộng mà các người không thể thoát khỏi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 77: Tin tức kết hôn.

Hình Hạo Xuyên không ngừng nghĩ tới những sự kiện sau khi Tô Lưu Cảnh xuất hiện, dường như phía sau có gì đó đang thao túng, mà anh lại không biết, mẹ anh khẳng định đang cố ý che giấu một bí mật nào đó!

Đang mãi mê suy tư, khi vừa ngẩng đầu lại thấy Tô Lưu Cảnh đang đứng ở hành lang đối diện.

Cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, có lẽ là vừa tạm thời mượn từ chỗ y tá, có vẻ hơi rộng, gió vừa thổi qua đã muốn bay đi, vẻ mặt đau khổ đến mức tận cùng, nhưng môi lại mỉm cười, đó là nụ cười khó có thể diễn tả được, giữa hai lông mày nhân nhật bị thương, giống như thất vọng, tự giễu, cô đơn đều kết đọng lại đó muốn tan cũng không tan được.

Hai người họ chỉ cách nhau chưa tới 20m mà dường như xa đến tận chân trời.

Tô Lưu Cảnh cứ nhân nhật cười như vậy, giống như một đóa linh lan héo rũ, hơi gật đầu nói: "Tiên sinh, anh chuẩn bị đính hôn rồi, chúc anh và Tiểu tiểu thư hạnh phúc". Xem ra cô đã nghe được toàn bộ cuộc đối thoại của anh cùng với mẹ Hình rồi.

Hình Hạo Xuyên cả kinh, vội muốn tiến lên giải thích, nhưng Nghiêm Hàn Dư đã đi tới, cởi áo blouse của mình ra phủ thêm lên người cô, sau đó hai người họ chẳng thèm nhìn anh lấy một lần, cùng nhau rời đi.

Hình Hạo Xuyên muốn đuổi theo, nhưng vẫn dừng bước lại, anh nghĩ, trước đó phải nắm rõ một số chuyện đã. Mặc dù hết sức khắc chế nóng nảy trong lòng, nhưng số phận của túi quần áo trong tay lại không được êm đẹp như vậy, nó được bay thẳng vào trên vách tường nặng nề rơi xuống, chiếc túi đáng thương trong nháy mắt bị phá hủy, từng chiếc quần áo rơi ra ngoài, rải đầy trên đất.

Những bác sĩ y tá ở bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, đều bị sự âm trầm lạnh lùng của anh phát tán ra ngoài sợ đến run lên cầm cập, vội cùng nhau tản ra.

Tác phong của mẹ Hình quả thật mạnh mẽ vang dội, không tới hai mươi bốn giờ, các nhà truyền thông đã biết được tin tức Tổng giám đốc Hình thị sắp đính hôn, hơn nữa còn trắng trợn truyền bá khắp nơi. Trong lúc nhất thời tin tức Tổng giám đốc Hình thị sắp kết hôn, trở thành tiêu điểm bàn tán của khắp khắp thành phố.

Lúc nhìn thấy tin tức, sắc mặt của Hình Hạo Xuyên tương đối không tốt, ngay lập tức gọi điện thoại cho mẹ Hình chất vấn mà thái độ của bà ta lại vô cùng cường ngạnh, nói thế nào cũng đều không thông, thậm chí còn nói trước anh một bước, sau đó mới cúp điện thoại: "Hôn lễ này, con không muốn định cũng phải định, không kết cũng nhất định phải kết! Đây là một phần trách nhiệm của con đối với nhà họ Hình!".

Hình Hạo Xuyên lần đầu tiên nóng nảy như vậy, cầm điện thoại lên hung hăng ném vào vách tường, điện thoại nhất thời chia năm xẻ bảy, tan tành xác pháo.

"Hình tiên sinh, Tiểu tiểu thư mời anh qua đó", Lưu Thừa đầy đầy gong kính, nhìn những mảnh vỡ trên đất, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Có lẽ đã rất lâu rồi Tổng giám đốc không tức giận lớn như vậy.

Hình Hạo Xuyên cố gắng thu liễm lại tâm tình bất định, sau đó cất bước đi vào phòng bệnh. Tiểu Như Nghệ đang tiến vào thời kỳ chuẩn bị, bây giờ đang dùng thuốc nam để không chế trị liệu, hai tuần sau sẽ tiến hành phẫu thuật, bác sĩ đã dặn dò trong thời gian này tâm tình tốt nhất nên giữ vững ổn định.

Tiểu Như Nghệ thấy Hình Hạo Xuyên đi vào, vội mỉm cười nói: "Hình, cảm ơn anh đã nguyện ý lấy em, em thật sự rất vui". Nói xong khóe mắt đã hơi ươn ướt rồi.

"Nhược Nhược, thân thể của em bây giờ không tốt, có lẽ chúng ta nên dời lễ đính hôn lại đã?". Hình Hạo Xuyên nói rất uyển chuyển, dù sao thì cô cũng phải làm phẫu thuật, không thể chịu kích thích quá lớn.

Anh vừa nói xong, sắc mặt của Tiểu Như Nghệ nhất thời liền tái xanh tái mét.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 78: Trả thù cuối cùng.

"Hình, em, thân thể của em rất tốt, hiện tại thực sự không có vấn đề gì, em rất khỏe, em thật sự tốt vô cùng ", Tiểu Như Nghê kéo tay Hình Hạo Xuyên, cố cười nói.

"Nhược Nhược, đừng như vậy, chỉ cần phối hợp trị liệu với bác sĩ, anh bảo đảm em sẽ tốt thôi, anh bảo đảm đấy!". Hình Hạo Xuyên không đành lòng, vỗ vỗ mặt an ủi, Tiểu Như Nghê, dù sao cũng đã từng là người anh đã yêu, mà hiện tại, tình cảm đối với cô chỉ còn là một phần trách nhiệm.

Tiểu Như Nghê chợt giật mình: "Không! Em không muốn trị liệu! Em không muốn vào phòng mổ, em không muốn đối mặt những thứ thuốc mê cùng dao giải phẫu đáng chết! Em không muốn! Chúng thật là đáng sợ!".

Hình Hạo Xuyên thấy cô ta đột nhiên kích động, liền vội vàng trấn an: "Nhược Nhược! Đừng sợ, anh ở chỗ này!"

Tiểu Như Nghê dường như vẫn còn đang đắm chìm vào trong ký ức đáng sợ, ôm lấy đầu, sợ hãi nói: "Em không muốn! Bọn họ sẽ làm tóc của em từng sợi từng sợi rụng xuống, em sẽ trở nên rất xấu, rất xấu, xấu xí đến nỗi không giống người. . . . . Những thứ đáng sợ trong phòng giải phẫu, rất có thể một khi đã nằm trên đó liền sẽ không tỉnh lại. Em không muốn nằm ở trong lòng đất lạnh lẽo xa lạ, nếu vậy em tình nguyện ở bên anh, tình nguyện chết trong lòng ngực của anh, chứ không cần ngay cả một lần cuối cùng không nhìn thấy được anh. . . . . Cảm giác đó thực sự hãi, em cũng đã trải qua vô số lần, trong ba năm kia cơ hồ mỗi một ngày em đều sống không bằng chết, em không muốn lặp lại những ngày như vậy!".

Hình Hạo Xuyên nhủ thầm thật chặt, lại nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Tiểu Như Nghê, không đành lòng ôm cô vào trong ngực mà vỗ về an ủi, nhưng cái ôm này không mang theo chút tình cảm nam nữ nào chỉ đơn thuần giống như bạn bè thân thiết thì đúng hơn.

Tiểu Như Nghê túm lấy áo sơ mi trước ngực anh, khóc thút thít nói: "Hình, em có chỗ nào không tốt sao? Anh nói cho em biết đi! Em có thể thay đổi, anh nói đi, dù có thể nào em cũng có thể vì anh mà thay đổi, chỉ cần anh vui là được". Trong mắt lần lần ngọn sóng, mang theo vẻ tuyệt vọng không gì so sánh nổi, làm cho người ta không nhìn được mà thương xót.

"Đừng như vậy, em rất tốt, Nhược Nhược, em thật sự rất tốt". Tiểu Như Nghê càng như vậy, càng khiến cho Hình Hạo Xuyên cảm thấy áy náy. Cô rất tốt, có điều không hiểu vì sao, tình cảm này của bọn họ bắt gặp qua thời gian dài đã bị hao mòn rồi.

Tiểu Như Nghê chợt nở nụ cười khổ: "Hình, anh không còn yêu em nữa đúng không?".

Hình Hạo Xuyên không nghĩ tới cô đã phát giác ra được, mím môi không nói gì, hoặc cũng có thể là không biết nên nói sao với cô.

"Anh đã yêu người khác rồi đúng không?", Tiểu Như Nghê nghẹn ngào nói tiếp: "Hình, em biết rõ mình sống không được lâu, căn bệnh của em thực sự không chữa được tận gốc. Em chỉ có một nguyện vọng đó chính kết hôn với anh, em muốn làm vợ của anh, dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi thôi cũng được, dù cho ngày hôm sau có phải chết cũng hạnh phúc lắm rồi, cầu xin anh đấy, em thực sự rất yêu anh. . . . ."

"Em van cầu anh. . . . . em thật sự không sống được bao lâu nữa, nghe nói một khi bệnh ung thư tái phát thì nhiều nhất chỉ còn sống được nửa năm, anh cứ xem như em đáng thương, làm tròn giấc mộng cuối cùng của em có được hay không? Van anh. . . . ." Tiểu Như Nghê tái mặt, cầu xin. Giọng nói vô vọng như thể cho dù là ai cũng không đành lòng nhẫn tâm cự tuyệt.

"Em. . . . .", Hình Hạo Xuyên nhủ thầm thật chặt, lúc này đối mặt với một người bệnh nặng thì cho dù ai cũng không cách nào cự tuyệt được.

"Thứ em muốn, chỉ như vậy mà thôi, anh yên tâm, em sẽ không quấy nhiễu đến anh. Em thề, Hình, em không còn bao nhiêu thời gian nữa, xin anh. . . . .". Giọng nói của Tiểu Như Nghê càng ngày càng yếu, dường như đang phải chịu đau đớn vô cùng, cô ta gất gao ôm bụng, đôi môi lập tức tái nhợt, mồ hôi lạnh túa đầy trên trán.

Thấy tình huống không tốt, Hình Hạo Xuyên liền hô to một tiếng: "Nhược Nhược!" Sau đó nhanh chóng gọi bác sĩ, y tá tới cấp cứu.

Tiểu Như Nghê được đặt lên băng ca, đưa đến phòng chẩn đoán để kiểm tra, nhưng vẫn cố giằng giằng kéo tay Hình Hạo Xuyên không muốn đi vào.

"Hình, đồng ý với em, xin anh đấy, em chỉ có một yêu cầu cuối cùng này thôi, anh đáp ứng với em đi mà, nếu không. . . . . em sẽ không tiếp nhận bất kỳ trị liệu nào!". Tiểu Như Nghê cắn răng yêu cầu cuối cùng.

Cô ta biết, lợi thế của bản thân thật sự không nhiều lắm, duy nhất chỉ có thể dựa vào sự áy náy cùng với thương hại của Hình Hạo Xuyên với mình mà thôi, cho nên phải cố gắng lợi dụng thật tốt, túm lấy cơ hội này.

"Chuyện này chờ em kiểm tra ra chúng ta sẽ thương lượng lại nhé?", Hình Hạo Xuyên nóng nảy nói.

Hai hàng nước mắt trên mặt Tiểu Như Nghê chậm rãi chảy ra: "Hình, em cầu xin anh, nếu như anh không đồng ý, thì em sẽ tình nguyện chết ngay bây giờ. . . . ."

Hình Hạo Xuyên cắn răng, không thể thốt ra lời cự tuyệt, bác sĩ y tá bên cạnh lại khẩn trương thúc giục, anh nên đồng ý với cô ấy, trong tình huống này dù là lừa gạt cũng là việc nên làm.

"Được, anh đồng ý với em, chủ nhật này sẽ tổ chức đính hôn", Hình Hạo Xuyên cố gắng thốt ra từng chữ.

Rốt cuộc Tiểu Như Nghi cũng hài lòng buông tay, mặc cho các bác sĩ đẩy vào phòng chẩn đoán. Tầm mắt lúc này khẽ chuyển, liền thấy được Tô Lưu Cảnh đứng ở trong góc vẫn trầm mặc không lên tiếng, nở nụ cười hả hê, rốt cuộc cô ta đã thắng.

Tô Lưu Cảnh, cô nhất định phải bại dưới tay tôi, bởi vì côi vĩnh viễn sẽ không tranh được với một người đang cận kề cái chết!

Trong lòng Tiểu Như Nghi chợt dâng lên một luồng hả hê khoái cảm, ha ha. . . . . Đến cuối cùng, người thắng vẫn là cô ta! Hãy chờ xem, chẳng mấy chốc Tô Lưu Cảnh sẽ được tận mắt nhìn thấy cô và Hình kết hôn! Cô ta muốn để cho con nhóc kia phải ném đủ tất cả khổ sở!

Đây chính là sự trả thù cuối cùng của cô ta!

Trên mặt Tô Lưu Cảnh không có biểu tình gì, hoàn toàn không thấy tức giận, mà chỉ cảm thấy thương hại mà thôi, người phụ nữ này, phải dùng đến trình độ như vậy để đã kích cô sao? Đáng tiếc, đã để cho cô ta phải thất vọng rồi.

Tô Lưu Cảnh xoay người muốn rời đi, chợt lại bị một bàn tay vuron tới kéo lại.

Hình Hạo Xuyên chau mày lại, kéo tay của cô nói: "Tôi sẽ không kết hôn."

Tô Lưu Cảnh nhìn người đang lôi kéo tay của mình, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, cười nói: "Vậy sao?", điều này có liên quan gì tới cô chứ?

Thấy biểu tình cái gì đều không để ý kia của cô, sắc mặt Hình Hạo Xuyên càng ngày càng trầm, Tô Lưu Cảnh như vậy, để cho anh cảm giác mình hoàn toàn không thể chạm tới trái tim của cô, bản thân anh đã bị bài xích ra ngoài thế giới của cô, cảm giác như thế thật sự không tốt. Anh kéo tay Tô Lưu Cảnh lại, rồi lại dắt cô đến phòng kế bên, sau đó đóng cửa lại, gắt gao giam cầm cô ở giữa hai cánh tay của mình.

"Tôi nói, tôi sẽ không kết hôn, em có nghe thấy hay không!". Hình Hạo Xuyên lại lặp lại một lần nữa: "Nhược Nhược ngã bệnh, tôi không thể không làm như vậy". Tiểu Như Nghi, đối với anh mà nói chính là một phần trách nhiệm không thể nào buông tay.

Tô Lưu Cảnh cố gắng đẩy anh ra, cố gắng thoát khỏi không gian nhỏ hẹp đè nén kia, nhưng rõ ràng không có hiệu quả gì, liền cười như không cười nói: "Tiên sinh, điều này chẳng quan hệ gì tới tôi cả".

Anh vốn là như vậy, luôn biến Tiểu Như Nghi thành đối tượng yếu ớt phải bảo vệ, còn cô thì sao? Sợ rằng anh chưa bao giờ từng nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 79: Đính hôn!

"Điều này chẳng quan hệ gì tới tôi!", Tô Lưu Cảnh cười lạnh nói, cô hết sức gạt đi cảm giác tắc nghẽn khó chịu nơi lồng ngực.

Đúng vậy, có liên quan gì tới cô chứ, bất luận bọn họ muốn ở cùng nhau, muốn kết hôn, muốn như thế nào thì cũng đều không liên quan đến cô, cô chẳng qua chỉ cũng chỉ là người qua đường đứng xem, là một người mắc nợ, nợ trả xong rồi liền rời khỏi, không hơn.

Hình Hạo Xuyên nhìn cô đăm đăm, vậy mà Tô Lưu Cảnh lại quật cường quay đầu đi chỗ khác, tránh cho ánh mắt trực tiếp chạm nhau, dường như đang muốn đóng cánh cửa trái tim mình lại ngăn cách anh ở bên ngoài.

Mỗi một lần đều là như thế, giữa bọn họ đều tan rã trong không vui, hai người họ căn bản không tìm được bất kỳ điểm chung nào.

Cửa bị đóng lại, lưng Tô Lưu Cảnh dán lên trên vách tường lạnh lẽo cứng rắn, khóe miệng khẽ giương lên nhưng cũng không hề mỉm cười. Rốt cuộc cũng chậm rãi, chậm rãi từ vách tường trượt xuống, đưa hai tay ôm lấy mặt.

Bọn họ chuẩn bị kết hôn rồi, rốt cuộc cũng kết hôn. Ha ha, may nên chúc phúc bọn họ mới phải, nhìn xem, người có tình sẽ thành thân thuộc, đó vốn là chuyện tốt, một cái kết thật hoàn mỹ không phải sao? Tận mắt chứng kiến như vậy mới có thể chân chân chính chính chết tâm, hết hy vọng, rốt cuộc cũng có thể giải thoát rồi.

Nhưng tại sao lại thấy trời mưa chứ? Đang ở bên trong phòng nhưng tại sao dưới chân, lại một giọt, một giọt từ trên rơi xuống, tung tóe rơi xuống đất tạo thành từng chấm tròn màu đen. . . . .

*****OOXX*****OOXX*****

Chủ nhật tới rất nhanh, chớp mắt một cái đã đến, bệnh tình của Tiểu Như Nghiê đang được khống chế, trong thời gian ngắn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tiểu Như Nghiê mặc bộ váy dài trắng như tuyết cao quý đứng ở trước gương, sửa sang lại dây chuyền trên cổ mỹ lệ, mái tóc dài đã được búi lên tinh xảo, ưu nhã mà không mất đi duyên dáng.

Đầu ngón tay trong suốt đang cầm điện thoại, bên đầu kia truyền đến giọng nói không hề vui mừng thậm chí còn mang theo cả nóng nảy.

"Bữa tiệc đính hôn tôi đã sắp xếp xong xuôi, chuyện còn lại chính cô phải nắm cho chắc, nhưng tôi cảnh cáo cô, đừng có tiết lộ bất cứ chuyện gì trước mặt người khác, nếu không tôi sẽ khiến cho cô hối hận cũng không kịp!"

Tiểu Như Nghiê nhìn gương mặt tinh tế của mình trong gương, không thêm để ý đáp: "Mẹ, mẹ yên tâm, nếu con đã làm con dâu của mẹ thì phải suy nghĩ thay cho mẹ chứ, chỉ cần thỏa thuận giữa chúng ta hoàn thành, con nhất định cũng sẽ không làm việc ngu ngốc".

Bên đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng hừ lạnh nặng nề, sau đó liền tắt máy. Bà ta là người đứng đầu nhà họ Hình, đứng ở trên đỉnh cao mấy thập niên, lại bị một con nhóc tính toán, thật sự là nuốt không trôi, nhưng nuốt không trôi thì có thể làm thế nào?

Mặt Tiểu Như Nghiê khẽ nâng lên thành một đường cong hoàn mỹ: mẹ chồng à, ai bảo ngài quá không cẩn thận, thế nhưng lại để cho con dâu đây biết được sự kiện kia chứ?

Tắt điện thoại, đôi môi đỏ mọng khẽ giương lên, cô ta vừa soi gương vừa nói với người vừa đi vào: "Tô Lư Cảnh, cô xem, hôm nay tôi và anh ấy đính hôn, còn cô thì sao? Lấy được cái gì? Cái gì cũng không đạt tới, chỉ có thể ở một bên mà nhìn, thế nào, đau lòng sao?".

Tô Lư Cảnh mặt không biểu cảm đi tới, cũng không trả lời..., tựa hồ không nghe thấy gì cả, cho dù có nghe cũng xem như gió thoảng bên tai. Tô Lư Cảnh rũ mắt, thản nhiên nói: "Tiểu tiểu thư, xe đang chờ ở dưới, mời tiểu thư đi xuống".

Tiểu Như Nghiê cũng không để ý đến việc cô có trả lời hay không, giờ khắc này cô ta chỉ biết, mình là người thắng cuộc, kể cả cô ta có bị bệnh thì thế nào, không được lâu nữa thì thế nào chứ? Cuối cùng không phải vẫn thắng hay sao, cô ta đã không có được thì ai cũng đừng mong lấy được.

Tiểu Như Nghiê sửa sang xong từng món trang sức trên người, sau đó mới ưu nhã đạp giày cao gót đi ra khỏi cửa phòng bệnh. Hôm nay, cô ta muốn dùng tư thái đẹp nhất, giáng cho tất cả những người muốn tổn thương cô ta một kích nặng nề!

Nụ cười nở trên môi Tiểu Như Nghiê chưa duy trì được mấy giây, liền gặp được Nghiêm Hàn Dư, biểu tình trên mặt cô ta liền cứng đờ, nhẹ nhàng kêu: "Anh Hàn Dư . . . .". Ba chữ thật đơn giản, chưa bao giờ lưu luyến khắc sâu giống như lần này, tựa như chất chứa rất nhiều điều chưa từng khám phá ra.

Nghiêm Hàn Dư cầm phiếu kiểm tra phòng bệnh, ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, sau đó giống như thường ngày mỉm cười nói: "Như Nghiê, chúc em hạnh phúc". Anh tựa như một người anh trai chân chính chúc phúc cho em gái của mình, dù cho cô ta có phạm sai lầm, nhưng vẫn luôn là cô em gái nhỏ khi còn bé nghịch ngợm, nhưng chỉ có thể là như thế không hơn.

Trong mắt Tiểu Như Nghiê chợt lóe tinh quang, muốn khóc lên, nhưng lại cố gắng nhịn xuống, bởi vì sự kiêu ngạo của cô ta không cho phép làm điều đó! Cô ta cười rộ lên nói: "Anh Hàn Dư, cảm ơn anh!". Sau đó thẳng người bước đi, dưới ánh mắt hâm mộ của tất cả mọi người liền đi vào thang máy.

Đúng vậy, đây là sự lựa chọn của cô ta, nên cô ta không có quyền hối hận! Cô ta cũng không cho phép bản thân mình phải hối hận!

Tô Lư Cảnh đi theo phía sau Tiểu Như Nghiê, đưa cô ta xuống lầu, trước cửa bệnh viện, là năm chiếc xe hào hoa sang trọng xếp thành một hàng, mỗi một chiếc đều là cực phẩm khiến người ta phải kinh ngạc. Mỗi chiếc trong số đó đều là xe cao cấp nhất, có giá trị trên trăm vạn, cũng chỉ có xe như vậy mới xứng với Hình Hạo Xuyên.

Tựa hồ hôm nay ánh mặt trời cũng trở nên rực rỡ hơn thường ngày, từng tia nắng chói chang chiếu vào lưng của anh tòa ra một tầng hào quang lấp lánh, đắm vào mắt mọi người.

Tô Lư Cảnh đứng xa xa nhìn anh, trước sau như một vẫn vô cùng anh tuấn, một thân tây trang màu đen tinh xảo, cực kỳ xa hoa, mỗi khi nhấc tay giơ chân đều hiện rõ vẻ ưu nhã mà chỉ giới thượng lưu mới có. Anh bây giờ, đẹp trai hơn hẳn thường ngày. Tựa hồ chỉ cần đứng ở nơi đó, tất cả mọi ánh đèn đều tập trung hết lên trên người anh.

Vậy mà cô lại không dám liếc mắt nhìn một cái, vì người đàn ông này ngay từ lúc vừa bắt đầu, cũng chưa từng thuộc về cô.

Tiểu Như Nghiê mỉm cười, hả hê, ưu nhã, xinh đẹp đi từng bước về phía Hình Hạo Xuyên, đi về phía lý tưởng của cô ta, sau đó thân mật lệ thuộc ôm lấy tay anh, giống như đang ôm lấy thắng lợi cuối cùng.

Tô Lư Cảnh chợt lấy lại tinh thần, hình ảnh như vậy khiến cho cô cảm thấy khó chịu, công tác cũng đã hoàn thành, cô đã mang Tiểu Như Nghiê tới bên cạnh anh, nhiệm vụ hoàn tất, cũng là lúc rời khỏi đây rồi.

Vậy mà, chưa kịp nhấc chân, Tiểu Như Nghiê lại chợt xoay người, nói: "Em gái Lư Cảnh, hôm nay chị đính hôn, em đi cùng chị có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 80

Em gái Lưu Cảnh, cùng đi chứ", cô ta cất tiếng hỏi, trên mặt là nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời.

Đúng vậy, như thế nào mới đủ đây? Thắng lợi của cô ta chỉ để mình cô ta độc hưởng, sao có thể thỏa mãn được? Phải để cho Tô Lưu Cảnh nhìn thấy tận mắt, mới là điều cô ta mong muốn. Đúng vậy, cô ta muốn Tô Lưu Cảnh phải tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này. Có vậy sự trả thù mới có ý nghĩa!

Tô Lưu Cảnh quay đầu lại, nhìn cô ta, đột nhiên thấy thật buồn cười.

Cô gái này, hận cô đến thế sao? Lợi dụng hôn nhân của chính mình chỉ vì muốn trả thù cô? Thật đúng là. . . . .

Tô Lưu Cảnh cúi đầu cười khổ, lần đầu tiên cô mới biết, thì ra bản thân mình lại quan trọng đến thế, quan trọng đến mức khiến người ta thực hận không thể hành hạ cô tới chết mới thôi. Nhưng, ai có thể nói cho cô biết: rốt cuộc cô đã phạm phải tội gì chứ?

Tô Lưu Cảnh ngẩng đầu lên, nhìn Hình Hạo Xuyên cách đó không xa, ánh mắt của anh sâu thẳm thăm, thăm thẳm trước sau như một, tựa như vực sâu không đáy.

Anh đang lo lắng cho cô sao?

Có cần thiết không? Vào khoảnh khắc anh lựa chọn Tiểu Như Nghi thì lòng của cô liền sụp đổ rồi, vì thế không cần thiết phải nhìn cô như vậy, nếu không, cô sẽ lầm tưởng rằng anh đang thương hại mình, mà Tô Lưu Cảnh cô, thứ từ nhỏ đã không cần chính là lòng thương hại gì gì đó.

Tầm mắt chuyển về phía Tiểu Như Nghi, chỉ thấy ánh mắt cô ta tràn đầy khiêu khích nhìn mình, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu: "Lưu Cảnh, tôi không có chị em nào cả, cô đi cùng tôi có được không? Tôi muốn cho chị em tốt của mình, cùng chứng kiến giây phút quan trọng nhất trong cuộc đời".

Khỏe miệng Tô Lưu Cảnh khẽ nhếch, chỉ cảm thấy buồn cười vô cùng, nếu như cô ta đã muốn như vậy, thì tôi cũng chiều theo thôi, để xem rốt cuộc cô còn bày thêm trò gì nữa.

"Được, tôi sẽ đi". Tô Lưu Cảnh thân nhiên đáp, Tiểu Như Nghi cũng không nghĩ tới cô lại trả lời dứt khoát như vậy, thoáng sững sờ rồi vội mỉm cười, sau đó chủ động lôi kéo tay Tô Lưu Cảnh ngồi lên xe.

Hình Hạo Xuyên vừa định mở miệng ngăn cản, không ngờ Lưu Thừa lại đột nhiên chạy tới ghé vào tai anh nói mấy tiếng. Sắc mặt Hình Hạo Xuyên khẽ biến đổi, vội nói: "Anh có chuyện cần xử lý một chút, Nhục Nhục, em cứ đi trước đi, lát nữa anh sẽ tới sau". Chuyện gì mà lại khiến cho Hình Hạo Xuyên phải bỏ cả thời khắc quan trọng thế này để đi xử lý, có thể thấy được, việc kia tương đối phiền toái rồi.

Tiểu Như Nghi cực kỳ hiểu chuyện, mỉm cười đáp: "Được, em chờ anh". Ngay sau đó kéo tay Tô Lưu Cảnh, ngồi lên xe.

Hình Hạo Xuyên nhìn Tô Lưu Cảnh một cái, ngay sau đó nhanh chóng đi cùng với Lưu Thừa xử lý chuyện.

*****OOXX*****OOXX*****

Năm chiếc hào nhoáng chậm rãi khởi động, lái về phía hội trường, Tô Lưu Cảnh và Tiểu Như Nghi được bảo hộ ở chính giữa, trật thế như vậy, chỉ sợ ngay cả lối đi bộ cũng thu hút không ít sự chú ý.

Đây cũng là quyền lợi của người có tiền, đương nhiên được hưởng thụ.

Tiểu Như Nghi ngồi ở trong xe, khoác trên người bộ lễ phục màu trắng, dây chuyền xa hoa, kiểu tóc cầu kỳ, quả thật chẳng khác nào tiên nữ, mỉm cười hưởng thụ sự hâm mộ của người khác, dường như trời sinh đã vốn nên như thế.

"Tôi thật không ngờ, gan của cô lại lớn đến thế. Có lẽ là tôi đã quá xem thường cô?". Tiểu Như Nghi mỉm cười nói bằng âm lượng chỉ hai người họ có thể nghe được, những người khác không biết còn tưởng rằng hai chị em tốt đang tâm sự thân mật với nhau.

Tô Lưu Cảnh cũng không còn là cô gái nhỏ mặc cho người ta khi dễ nữa, liền thân nhiên đáp trả: "Nói thật, tôi rất đồng tình với cô".

Nghe Tô Lưu Cảnh nói thế, dung nhan tinh xảo của Tiểu Như Nghi chợt biến đổi, ngay sau đó cười lạnh nói: "Tại sao cô lại đồng tình với tôi chứ? Hiện tại người triệt triệt để để thất bại chẳng phải là cô hay sao!".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 81: Người Nào Đáng Thương Nhất!

Đồng tình tôi? Tại sao cô lại đồng tình với tôi? Hiện tại người thua triệt để chẳng phải là cô hay sao, tại sao cô còn đồng tình với tôi chứ?". Tiểu Như nghe không nhận được lên tiếng chất vấn.

Đúng vậy, hiện tại người chuẩn bị đính hôn với Hình Hạo Xuyên là cô ta, mà không phải là con nhóc Tô Lưu Cảnh kia, tiện nhân luôn bị cô ta chèn ép phía dưới, một kẻ cực kỳ đáng thương lại nói đồng tình với cô ta? Ha ha, đùa gì thế? Ai cho con nhóc đó cái quyền lợi này!

Từ trong xương, Tiểu Như Nghe vốn là một người cực kỳ kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức không cho phép người khác bỏ thí đồng tình, cô ta phải là đối tượng để người ta hâm mộ, yêu say đắm mà không phải là đối tượng để người ta thương hại đồng tình! Cho nên, khi còn bé bụng đói sôi lên sùng sục đối mặt với bát mì mà nhà hàng xóm đưa cho cô ta cũng không thèm nhận, chỉ nhìn chăm chăm bằng đôi mắt to đen nhánh, sau đó hất đổ đi, trong tiếng kêu sợ hãi của di hàng xóm cô ta liền co cẳng chạy trốn nhưng trên mặt lại tràn đầy sang khoái không hề phù hợp với số tuổi của mình. Đây cũng là một mặt khác của Tiểu Như Nghe, mà chưa có ai nhìn thấy bao giờ!

Cô ta kích động khác thường, khiến tài xế không nhận được phải đưa mắt nhìn vào kính chiếu hậu để dò xét.

Tô Lưu Cảnh nhìn người ngồi bên cạnh, mỉm cười thản nhiên nói: "Đến cuối cùng rồi cô sẽ phải hối hận, bởi vì bản thân cô thật muốn cái gì cũng không biết".

Nhận thấy được tầm mắt tài xế nhìn sang, Tiểu Như Nghe vội hạ thấp giọng, giả bộ cười nói: "Tôi dĩ nhiên biết chứ! Thứ tôi muốn chính là nhìn thấy cô khổ sở, tôi muốn để cho tất cả mọi người đều phải khổ sở theo!".

Lễ phục sang trọng, dung nhan xinh đẹp như vậy, lại cất lời nói đáng sợ giống như nguyên rủa làm cho người ta không nhận được toàn thân phát run.

"Vậy cô hạnh phúc sao?", Tô Lưu Cảnh chợt nhìn vào mắt của cô ta, hỏi: "Chỉ là vì muốn trả thù, lại mang cả đời mình ra đùa giỡn, như vậy cô thấy hạnh phúc không?". Chỉ vì muốn trả thù, mà lại lấy thứ quan trọng nhất ra trả giá, thật đúng là quá buồn cười.

Tiểu Như Nghe ngẩn ra, dường như bản thân đang chạm phải một lĩnh vực xa lạ, hạnh phúc? Đó là thứ gì? Từ lúc còn nhỏ cho đến thời điểm hiện tại, cô ta chưa bao giờ từng cân nhắc qua vấn đề này, mà chỉ lần lượt định ra cho mình mục tiêu, ví dụ như trở thành tiêu điểm của mọi người, ví dụ như gả cho Hình Hạo Xuyên, ví dụ như trở thành đối tượng khiến người ta hâm mộ.

Còn hạnh phúc thì sao? Đó là thứ gì?

Tiểu Như Nghe rũ mắt tránh né, ngay sau đó liền cười lạnh trào phúng: "Hạnh phúc, đó là thứ gì? Tôi nhiều nhất chỉ còn sống được nửa năm, cô cho là tôi còn có thể hạnh phúc sao? Sự tồn tại của cô đã tiêu diệt hết tất cả hạnh phúc đáng lẽ ra thuộc về tôi từ lâu rồi! Là cô đã chiếm mất hạnh phúc của tôi, lại còn ngồi đây thuyết giáo cái gì là hạnh phúc sao? Tô Lưu Cảnh, cô không khỏi quá buồn cười rồi!".

Đúng vậy, mặc kệ là Nghiêm Hàn Dư, hay là Hình Hạo Xuyên, toàn thế giới vền vẹn chỉ có hai người đàn ông này yêu cô ta, nhưng lại bị Tô Lưu Cảnh chiếm đoạt hết thảy. Cô ta còn hạnh phúc được hay sao, thứ còn dư lại có lẽ chỉ là thù hận! Chỉ có thù hận vô cùng tận!

Tô Lưu Cảnh chợt mở miệng đánh vỡ vai kịch oán hận đang được trình diễn: "Thật ra thì hai chúng ta không hề giống nhau, anh ấy từng nói, đôi mắt của tôi với cô rất giống nhau, nhưng thật ra thì, một điểm cũng không hề giống".

Tiểu Như Nghe dừng lại, trong mắt lóe lên tia sáng, tựa hồ muốn dò xét ý tứ trong lời nói của cô.

"Người cô yêu rốt cuộc là anh Nghiêm, hay là Tiên sinh?", Tô Lưu Cảnh nhàn nhạt hỏi, không xen lẫn một tia tình cảm nào, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào người bên cạnh. Ánh mắt trong suốt không hề gợn chút tạp chất nào chính là vũ khí lợi hại nhất.

Mắt Tiểu Như Nghe chợt lóe, dừng một chút, rồi vội nói: "Đương nhiên là Hình! Từ sáu năm trước đã bắt đầu, người tôi yêu chính là Hình!"

"Vậy cô đặt anh Nghiêm ở chỗ nào? Cô chỉ lợi dụng anh ấy lúc khó khăn không thể nương tựa vào ai, hay là vẫn xem anh ấy là vật sở hữu của mình?". Tô Lưu Cảnh tiếp tục hỏi. Câu hỏi sắc bén không biết là vì bất bình thay cho Nghiêm Hàn Dư hay còn là vì chính bản thân mình.

Ở một mặt nào đó, cô và Nghiêm Hàn Dư rất giống nhau, đều là vật thay thế cho người khác.

"Anh ấy . . . .", Tiểu Như Nghe không nghĩ tới cô sẽ nói ra những lời sắc bén như vậy, nhất thời không thể trả lời, trong lòng muốn lập tức cãi lại, nhưng chỉ cần vừa mở miệng lại tự thấy mâu thuẫn rồi.

"Chuyện giữa tôi và anh Hàn Dư, không cần cô xen vào!", sắc mặt Tiểu Như Nghe trầm xuống, hình tượng ưu nhã nhu nhược tựa hồ cũng thể duy trì được nữa, châm chọc nói: "Đừng có tự cho là cao thượng, không phải cô cũng lợi dụng Thương Thiên Kỳ sao? Cô có dám nói không phải không?".

Tô Lưu Cảnh ngăn người ra, chợt nhớ tới người đàn ông với con ngươi màu xanh dương bị cô ép đi phải tha hương kia, trong lòng chợt đau nhói. Chỉ sợ cả đời cũng không hết áy náy.

Tiểu Như Nghe nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng ngôn ngữ lại sắc bén như dao: "Cho nên mới nói, chúng ta vẫn rất giống nhau, đều tư lợi giống nhau cả

thôi!".

Tô Luru Cảnh hít sâu một hơi, dần dần bình tĩnh lại, nói như chém đinh chặt sắt: "Không, chúng ta không giống nhau, tôi không yêu anh Thương, cho nên tôi để anh ấy tự do. Nhưng còn cô, quá mức ích kỷ, hai người đều muốn cả hai, ai cũng không muốn tuột khỏi tay, nhưng trái tim của con người ta chỉ có thể dung nạp được một người, cho nên rốt cuộc người cô muốn ai cũng không biết, làm sao có thể không đáng thương đây?".

"Cô!", sắc mặt Tiểu Như Nghe liền xanh mét, nắm chặt lòng bàn tay, cắn răng định cãi lại.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên, xe lại đột ngột phanh gấp, hai chiếc xe đi theo ở phía sau không kịp trở tay, chỉ nghe tiếng phanh xe bén nhọn vang lên, ngay sau đó là một hồi va chạm mãnh liệt, Tô Luru Cảnh và Tiểu Như Nghe không kịp phòng bị, theo quán tính đều nặng nề lao về phía trước, mà hai chiếc xe theo sát phía sau cũng bị va chạm liên hoàn, ngay sau đó bốc lên khói đen cuộn cuộn, kéo lê thành hai đường cong, đâm vào hàng cây bên đường.

Hai chiếc xe phía trước sau khi thấy tai nạn đột nhiên xảy ra, liền vội vàng dừng xe, hỏi thăm xem đã xảy ra chuyện gì.

"Chuyện gì vậy!", Tiểu Như Nghe thét to.

Người đàn ông ngồi ở vị trí ghế lái, mới vừa rồi còn hiền lành như thế đột nhiên ánh mắt trở nên hung ác vô cùng, làm gì có tâm trạng để ý tới câu hỏi thăm của Tiểu Như Nghe chứ, dùng sức đạp chân ga, tốc độ trong nháy mắt đạt tới 200 km/h, bất chấp tất cả lao cả vào xe đằng trước.

Hai chiếc xe phía trước không hiểu xảy ra chuyện gì, chỉ kịp đánh tay lái tránh sang một bên, nhưng vẫn bị va quệt không nhẹ.

"Hừ! Ông đây khuyên chúng mày phải ngoan ngoãn một chút, nếu không muốn chết thì cứ ở yên đó!", tên ngồi ở chỗ tài xế thô lỗ nhỏ một bãi nước bọt, mất lộ ra hung quang, vừa nhìn liền biết là dân vừa liều mạng lại không sợ chết. Dân liều mạng kia nhìn bốn chiếc xe bị chính mình phá hủy, lộ ra nụ cười khát máu, sau đó đạp lút chân ga, đường hoàng mang người chạy đi.

Tô Luru Cảnh và Tiểu Như Nghe đều trợn to hai mắt, mặt đồng thời biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 82: Bắt cóc

Tiếng va chạm luân phiên không ngừng vang lên, chiếc xe chở bọn họ giống như một mảnh thú liệu mạng mạnh mẽ đâm tới, như muốn hát bay tất cả mọi chướng ngại vật, sau đó đường hoàng mang người lao ra, điên cuồng thoát khỏi hiện trường.

Bị bắt cóc rồi !

Bị chiếc xe điên cuồng rung lắc, cả người không ngừng va đập vào cửa kính, Tiểu Như Nghe và Tô Luru Cảnh nỗ lực túm chặt lên ghế, giữ vững thăng bằng, đồng thời quay sang liếc nhìn nhau dò hỏi.

Tên tài xế này rốt cuộc là ai? Là ai đã phái hắn ta tới!

Tiểu Như Nghe cô tự trấn định hỏi: "Ông muốn gì? Tôi không cần biết ông bị ai sai khiến, tôi cũng có thể không truy cứu chuyện này, ông muốn bao nhiêu tiền đều có thể nói ra, chỉ cần ông đưa chúng tôi hoàn hảo trở về, tôi bảo đảm vị hôn phu của tôi nhất định sẽ cho ông một số tiền lớn!"

Không nghĩ tới người tài xế kia lại trung ra vẻ mặt không chút tình nguyện, âm dương quái khí liếc nhìn họ, sau đó hừ lạnh một tiếng, cầm cái gạt tàn thuốc lên đập tới: "Con mẹ nó! Vẫn còn sức để nói nhảm hả! Nói cho mày biết, ông đây mới không lạ gì mấy đồng tiền dơ bẩn kia! Còn nói nữa, ông đập chết!".

Mất thấy gạt tàn thuốc bay về hướng Tiểu Như Nghe đập tới, Tô Luru Cảnh muốn kéo cô ta tránh sang một bên, nhưng lại không kịp, chỉ nghe thấy cô ta kêu lên một tiếng, rồi lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Tô Luru Cảnh âm thầm kinh hoàng, vội đỡ Tiểu Như Nghe vừa ngất xỉu dậy. Lúc này, cũng không phải thời điểm để so đo ân oán cá nhân.

"Ông muốn đưa chúng ta tới chỗ nào?", Tô Luru Cảnh nắm chặt lòng bàn tay, cố tự trấn định nói.

Lúc này không thể sợ, không thể hốt hoảng, Tô Luru Cảnh, phải trấn định! Người này bày binh bố trận hoàn hảo không chệ vào đâu được như thế, nhất định là đã có chuẩn bị mà đến, ngàn vạn lần không thể hốt hoảng, nếu không một chút hi vọng cũng sẽ không có.

Tên tài xế hung ác, nóng nảy cảnh cáo: "Câm miệng! Ông đây không muốn nói chuyện với mày, nếu nói thêm một câu nữa, ông sẽ chết mày ngay ở chỗ này đây!".

Tô Lưu Cảnh ngồi bên dưới, cẩn thận lấy điện thoại di động ra, dùng sức nắm chặt, cố khắc chế bản thân không được run rẩy, cũng không nên hoảng hốt, nhưng mới vừa ấn được một phím liền bị một bàn tay từ phía sau đuổi ra cướp mất.

Tô Lưu Cảnh kinh hãi, quay đầu lại, liền nhìn thấy một người phụ nữ từ dưới gầm ghế ngồi phía sau chui ra, sau đó cười như không cười nhìn điện thoại ở trong tay, khuôn mặt vốn rất xinh đẹp hiện tại lại méo mó hung ác đến đáng sợ.

Tô Lưu Cảnh thất kinh, hít vào một hơi: "Sofia!". Người này rõ ràng là cô người mẫu Sofia bị Hình Hạo Xuyên đuổi ra ngoài từ nửa năm trước, sau đó còn nghe nói, cô ta đã biến mất hẳn trong Làng Giải Trí, giống như đã hóa thành tro, ai cũng không biết cô ta đã đi đâu, không nghĩ tới hôm nay thế nhưng lại gặp nhau dưới tình huống như thế này, làm cho Tô Lưu Cảnh kinh ngạc không thôi.

Một người mẫu đã từng nổi tiếng khắp nơi, Sofia, giờ phút này nào còn có chút mỹ lệ trước đó, quần áo trên người vô cùng bình thường, làn da không có mỹ phẩm cao cấp bôi chất trở nên thô ráp đến đáng sợ, khỏe mặt thế nhưng đã hiện lên nếp nhăn, cả người phờ phạc đến nỗi ngay cả phụ nữ bình dân cũng không bằng, chỉ có dáng người thon dài còn có thể loáng thoáng nhìn ra tư thái của một supermodel ban đầu.

Sofia nhìn cô, ánh mắt lóe lên ngoan độc đến đáng sợ, một cái tát hung hăng bay tới nói: "Cái tên này ai cho phép mày gọi, đồ tiện nhân này!". Cái tát kia lực rất mạnh, đẩy Tô Lưu Cảnh lật sang một bên, trán nặng nề va vào cửa kính, trầy một miếng da, máu từ miếng vết thương rỉ ra, càng nổi bật trên làn da trắng nõn, trông vô cùng đáng thương.

"Muốn gọi điện hả?", Sofia chợt cười phá lên, giống như đang trêu chọc một món đồ chơi.

Tô Lưu Cảnh nhìn vào vật cứu nguy duy nhất, cố gắng đoạt lại: "Trả cho tôi!"

Sofia chẳng khác nào chó điên, vuốt vuốt điện thoại trong tay, lúc Tô Lưu Cảnh sắp cướp được liền rút một con dao găm sắc bén từ bên hông ra, chìa về phía Tô Lưu Cảnh nói: "Điện thoại di động? Mày cho rằng tao sẽ để mày cướp lại sao? Nằm mơ!"

Nói xong liền hạ kính xe xuống, dùng sức ném ra xa, trong nháy mắt chiếc điện thoại mong manh liền bị một chiếc xe vượt qua cán thành mảnh vụn.

Tô Lưu Cảnh nhìn con dao găm sắc bén kia, cũng không tìm cách được nữa, lập tức luống cuống, cô biết Sofia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ: "Cô muốn làm cái gì?"

"Sợ? Mày sợ rồi?", Sofia thường thức nét mặt hoảng hốt của cô, sau đó càn rỡ điên cuồng cười lớn. Tiếng cười lại đột nhiên ngưng bật, sắc mặt của cô ta đáng sợ đến dọa người: "Đêm hôm đó, tao không mảnh vải che thân bị ném ra khỏi nhà họ Hình chẳng khác nào rác rưởi, tao cũng rất sợ, mày biết không? Lúc đó, tao sợ cực kỳ". Giọng nói của cô ta rất nhẹ, mắt mở to, giọng nói giống như ma quỷ.

"Tao vốn là một siêu mẫu đắt giá người người theo đuổi, vô số phú gia công tử quý rập ì dưới gấu quần, quả là vinh dự cỡ nào. Nhưng, đêm hôm đó, tao lại bị ném ra ngoài như vậy, mày có biết tao đã sợ ra sao không? Hình Hạo Xuyên, người đàn ông kia, chính là một ác ma!"

"Lúc đi theo anh ta, tao chỉ hận không móc hết tim ra trao cho người đàn ông đó, nhưng còn anh thì sao? Nói không cần là lập tức không cần, tao cũng chỉ muốn có một con đề bảo đảm mà thôi, thế nhưng trong một đêm lại hoàn toàn bị cướp đi tất cả, tất cả mọi người, ai cũng không dám tiếp xúc với tao, ta bị cả thành phố sống sờ sờ đó tàn phá bài trừ! Sự nghiệp gì, vinh quang gì chứ, chỉ cần Hình Hạo Xuyên ra lệnh một tiếng, là một người sống sờ sờ ra đó lại giống như chưa từng tồn tại trên thế giới này, tao đã bị anh ta triệt triệt để để phá hủy!"

Tô Lưu Cảnh nghe những lời nói điên cuồng của cô ta mà thấy lạnh hết sống lưng.

"Tao không có chỗ nào để đi, không người nào nguyện ý chứa chấp tao cả, tao chẳng khác nào đứa ăn xin ở trong hẻm nhỏ kéo dài hơi tàn, cuối cùng chỉ có thể làm một kỹ nữ hạ đẳng nhất!". Sofia đỏ mặt quát um lên, bộ dáng kia, giống y như ma quỷ dưới địa ngục.

Mất thấy sắc bén lưỡi dao càng ngày càng tiến tới gần, Tô Lưu Cảnh không ngừng lui về phía sau, cho đến không thể lui được nữa.

"Biết tao muốn làm gì không?", Sofia như bị ma nhập, tự hỏi tự trả lời.

Con dao của cô ta khê khằng vạch lên trên mặt Tô Lưu Cảnh cùng Tiểu Như Nghê vài đường, nói: "Ha ha, hai đứa chúng mày thật đúng là mỹ nhân, đáng đáp lại còn giống y như nhau, một là vợ chưa cưới của Hình Hạo Xuyên, một là tình nhân của anh ta, mày nói xem, nếu như mà tao bắt chúng mày làm con tin, thì anh ta sẽ như thế nào đây?"

Con người Tô Lưu Cảnh bỗng dưng co rụt lại, bị sợ đến mức quên cả hô hấp.

"Tao muốn trả thù anh ta, mà chúng mày, hoàn toàn là vũ khí tốt nhất! Ha ha ——! !!" Sofia điên cuồng cười, sau đó lấy một chiếc khăn tắm sẵn thuốc mê, dùng sức úp lên mặt Tô Lưu Cảnh.

Tô Lưu Cảnh không kịp giãy giụa, đã cảm thấy cả người lạnh toát, trước mắt liền mờ hồ, từ từ hôn mê bất tỉnh.

Trong một khắc cuối cùng, ý thức còn sót lại, cô còn thầm cầu khẩn: Hình, mau tới cứu bọn em, tới cứu, bọn em . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 83: Ai quan trọng nhất ? (một)

Lúc Tô Lưu Cảnh tỉnh lại, đầu óc vẫn còn quay cuồng choáng váng, trước mắt mơ hồ, như đang lạc trong sương mù, bên tai lại ong ong không ngừng, tựa như có tiếng người đang nói chuyện, nhưng lại nghe không hiểu, đến khi tầm mắt rốt cuộc dần dần rõ ràng, cô mới nhìn thấy mấy bóng dáng quen thuộc.

Sofia, tên tài xế hung ác, còn có. . . . . Nam Cung Như! Tại sao cô ta lại ở chỗ này!

Cố gắng thử nhúc nhích, nhưng lại thấy hai tay đã bị trói chặt, không thể động đậy được, bị ném trên đất với tư thế cực kỳ khó chịu, bên cạnh cách đó không xa là Tiểu Như Nghi vẫn còn đang hôn mê, không có chút cảm giác nào. Nơi này xem ra đã được phong bế hoàn toàn, trong kho hàng có hơn mười người đàn ông cao lớn hung ác, đứng yên ở đó không nói lời nào, có lẽ là tay chân của Nam Cung Như phải đến đây. Tim Tô Lưu Cảnh không ngừng run rẩy, cơ hội chạy đi cơ hồ chỉ là số lẻ.

Đám người Nam Cung Như không phát hiện ra Tô Lưu Cảnh đã tỉnh, dường như đang thảo luận vấn đề gì đó cực kỳ quan trọng.

Sofia: "Cô nói xem, Hình Hạo Xuyên thật sẽ đến chăng?".

"Hừ!", Nam Cung Như lên tiếng: "Anh ấy nhất định sẽ tới, vì đây là hai người này mà anh ấy quan tâm nhất, một là vị hôn thê, một là tình nhân đã vượt qua kỷ hạn một tháng đã lâu, vì thế anh ấy nhất định sẽ tới! Về phần tới để cứu người nào, vậy thì phải để xem trong lòng anh ấy ai là người quan trọng hơn!". Giọng nói của Nam Cung Như thậm chí còn tràn đầy vẻ hả hê.

"Ha ha, Nam Cung tiểu thư quả nhiên cao minh, vào đúng ngày Hình Hạo Xuyên đính hôn, thế nhưng lại không có nữ chính, vở kịch này quả thật vui khỏi nói!". Sofia vẫn phẫn hận không dứt. Hai người phụ nữ này trong lòng đều tràn đầy thù hận, vì thế ngàn vạn lần đừng động vào bọn họ, khi bọn họ bị bức đến điểm cực hạn, họ sẽ trở nên điên cuồng! Điên cuồng đến mức vượt xa sự tưởng tượng của mọi người!

"Con bé kia tỉnh rồi!", tên tài xế hung ác lên tiếng.

Nam Cung Như cười lạnh một tiếng, sau đó đi về phía Tô Lưu Cảnh, cúi người xuống, ghé vào tai cô nói: "Ồ, đã tỉnh rồi hả ? Chúng ta cũng coi như là bạn bè cũ, sao tỉnh lại mà không nói tiếng nào thế?".

Tô Lưu Cảnh bị cưỡng bách ngẩng đầu lên, muốn giãy giụa, nhưng toàn thân lại không có bất kỳ hơi sức nào.

"Nói chuyện đi! Muốn giả chết sao hả!", Nam Cung Như quát lên.

"Nam Cung Như. . . . . tại sao cô lại muốn làm như vậy?" Tô Lưu Cảnh khó khăn hỏi.

Nam Cung Như trừng mắt, kinh ngạc hỏi lại: "Mày còn hỏi tao tại sao sao? Mày lại còn hỏi tao nguyên nhân sao lại làm vậy hả?"

"Mày nói xem, tao yêu anh ấy như vậy, nhưng tại sao anh ấy lại đối xử tuyệt tình với tao như thế? Tại sao?". Nam Cung Như tiến tới gần Tô Lưu Cảnh, trên mặt thậm chí còn có một tia mê mang: "Tao yêu anh ấy như thế, tao có thể dâng hiến tất cả cho anh ấy, nhưng tại sao ngay cả nhìn anh ấy cũng không thèm nhìn tôi một cái?".

Toàn thân Tô Lưu Cảnh run lên, Nam Cung Như quá đáng sợ, dường như cô ta đã bị điên mất rồi.

Nam Cung Như chợt cười lên thê thảm: "Mày biết không? Tuần trước, anh ấy đã thu mua tập đoàn Nam Cung rồi, hiện tại, gia tộc chúng tao hoàn toàn trắng tay rồi!"

Cô ta buông Tô Lưu Cảnh ra, sau đó lui từng bước, từng bước về phía sau, trên mặt tràn đầy mê luyến với Hình Hạo Xuyên: "Thật ra thì, chỉ cần anh ấy muốn, những thứ này, tao đều có thể đưa cho anh ấy vô điều kiện, chỉ cần anh ấy yêu tao. . . . . nhưng. . .", về mặt Nam Cung Như đột nhiên trở nên điên cuồng, cô ta cầm cái gì đó trên bàn gỗ bên cạnh, dùng sức điên cuồng đập xuống đất: "Anh ấy không yêu tao! Không yêu tao! Không yêu tao!".

Nam Cung Như cảm bình thủy tinh vừa bể tan tành, chất vấn: "Anh ấy không yêu tao, thậm chí còn muốn đính hôn với người khác, tại sao chứ?! Những việc tao làm vì anh ấy còn chưa đủ nhiều sao? !"

Sau đó bàn tay mảnh mai kia, liền nắm chặt mảnh kính vỡ, mảnh vụn bén nhọn đâm vào lòng bàn tay, một dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống. Thế nhưng cô ta lại không có phản ứng chút nào, tiếp tục nói: "Hôm nay anh ấy muốn đính hôn, nhưng không thể được. . . Anh ấy chỉ thuộc về tao, không thể đính hôn, này nói xem, nếu như anh ấy không có vị hôn thê, vậy có phải chuyện không thành được rồi?". Khóe miệng của cô ta thậm chí còn nở nụ cười đầy quỷ quái.

Giọng điệu như vậy, lại nói ra dưới tình trạng này, quả thật làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

"Cô điên rồi!", Tô Lưu Cảnh thờ dốc vì kinh ngạc, nói.

Nam Cung Như âm trầm cười cười, dáng vẻ so với trước kia còn đáng sợ hơn gấp vạn lần, cô ta cầm mảnh kính vỡ chậm rãi đi về phía Tiểu Như Nghê vẫn còn đang hôn mê, vươn tay nhắc lên, sau đó chậm rãi đưa đến gần gương mặt của cô ấy, rồi quay ra hỏi Tô Lư Cảnh: "Nó không phải là tình địch của mày hay sao? Cho nên mày cũng giống như tao, rất hận tiện nhân này, có đúng hay không? Đã như vậy, chúng ta hãy hủy hoại khuôn mặt xinh đẹp kia đi? Như vậy, anh Hình chắc chắn sẽ không cưới nó được nữa rồi".

Về mặt cô ta mê mang, giống như một đứa trẻ vô tội, lại như đang bắt con kiến, đang suy tư như thế nào để xé nát, sau đó nghiền chết con mồi. Cô ta điên rồi, Tô Lư Cảnh lập tức khẳng định, cô ta đã hoàn toàn điên rồi!

Tô Lư Cảnh nhìn mảnh kính vỡ sắp vạch trên mặt Tiểu Như Nghê, theo bản năng liền gào thét, ngăn cản lại: "Không! Cô không thể làm thế!".

"Không thể? Tại sao không thể?", Nam Cung Như ngừng động tác lại, sắc mặt âm trầm hỏi.

Mặc dù không thích Tiểu Như Nghê, nhưng giờ phút này cô ta đang nhếch nhác nằm trên mặt đất, cô cũng không hề muốn bỏ đá xuống giếng, hơn nữa bọn họ hiện tại đều cùng là châu chấu trên một sợi dây.

Tô Lư Cảnh dùng sức bấm vào lòng bàn tay, để cho bản thân mình giữ vững trấn định, nói tiếp: "Cô mà làm cô ấy bị thương, tiên sinh sẽ không bỏ qua cho cô đâu . . ."

Nam Cung Như nghe thấy thế lại giống như đang nghe được chuyện cười, điên cuồng cười rộ lên: "Tha cho tao? Mày biết không? Hiện tại tao cái gì cũng không sợ rồi! Cái gì tao cũng không còn, thì còn có cái gì phải sợ nữa đây!". Nói xong, liền cầm mảnh kính vỡ dùng sức vạch lên mặt Tiểu Như Nghê.

"Đừng mà!", Tô Lư Cảnh cố ngăn lại, nhưng Nam Cung Như hiện đang điên cuồng, sao có thể nghe lọt tai, lại càng thêm dùng sức, máu tươi lập tức bắn tung tóe ra ngoài. Nam Cung Như còn phẫn hận nghiêng răng cắn: "Dám giành Hình với tao sao, tiện nhân! Hình là của tao, là của tao!". Tình cảnh kia quả thật làm người ta nổi hết da gà.

Nỗi đau đớn này thật sự quá đáng sợ, Tiểu Như Nghê khổ sở tỉnh lại, cảm thấy mình trên mặt mình đang xảy ra biến hóa, hoảng sợ hét ầm lên. Nhưng Nam Cung Như thật giống như đang uống phải thuốc kích thích, ác độc nói: "Nhìn xem xem có đẹp hay không? Tiểu Như Nghê, không ngờ đi, mày trăm phương ngàn kế hãm hại tao, thì cũng phải nghĩ đến ngày gặp báo ứng như thế này! Ha ha. . . ."

"Buông tôi ra! Đừng mà . . . Đừng mà!", Tiểu Như Nghê hoảng sợ thét to, gương mặt xinh đẹp, bị vạch một đường thật dài, nhìn thấy mà ghê.

Đúng vào lúc này, một người đàn ông mặt sẹo, hùng hổ chạy vào nói: "Nam Cung tiểu thư, Tổng giám đốc Hình tới rồi!".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Á, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 84: Ai quan trọng nhất (hai)

"Nam Cung tiểu thư, Tổng giám đốc Hình đã tới!", một tên mặt sẹo hùng hổ chạy tới nói.

Lúc này Nam Cung Như mới dừng động tác trên tay lại, đứng lên, hải lòng nhìn tác phẩm của mình, rất vui vẻ cười nói: "Tốt quá, anh Hình tới rồi, tôi đi gặp anh ấy đã!".

Tiểu Như Nghê bị ném xuống đất, cả người cũng mệt lả, vết cắt trên mặt quả thực rất sâu, máu từ miệng vết thương chảy ra, loang ra nửa gương mặt, sắc máu đỏ tươi in trên làn da trắng nõn, trông thật đáng sợ, Tô Lư Cảnh chỉ dám thở hốt vì kinh ngạc.

"Hai con bé này xử lý thế nào?", một tên bặm trợn không chút thương tiếc nắm lấy tóc Tô Lư Cảnh, hỏi.

Nam Cung Như hả hê liếc họ một cái, cười nói: "Đem họ theo, cùng đi gặp anh Hình với tôi!".

Tô Lư Cảnh hoảng sợ lui về phía sau, nhưng sao có thể địch lại được với những tên đàn ông thô bạo kia, tóc bị hung hăng giật ngược, chẳng khác nào một món hàng bị kéo đi ra ngoài, đầu gối nặng nề va vào cái ghế bên cạnh, đau đớn lập tức xâm nhập toàn thân, ngay cả bàn chân cũng trở nên tê dại.

Tiểu Như Nghê lại càng thêm thâm không nở nhìn, những giọt máu đỏ tươi giống như mực vẩy lên chiếc váy trắng tinh, như một đóa hoa mầu đơn toi tã xơ xác, hô hấp khó khăn, hít vào thì nhiều mà thở ra lại không bao nhiêu, thân thể cuộn chặt lại yên lặng khóc, chẳng khác nào thiên nga sắp gặp tử thần, đã mất hết vẻ kiều ngạo xinh đẹp vốn có.

"Đừng có giả chết với tao! Đồ đàn bà thối tha!". Gã thủ vệ bặm trợn nhỏ một bãi đờm lên đất, sau đó nhắc tay Tiểu Như Nghê lên, kéo cô ta đi theo sau lưng Nam Cung Như cùng nhau đi ra.

Vừa bước ra khỏi kho hàng, ánh mặt trời chói chang lập tức chiếu vào mắt, cả người cũng ngợp trong nắng vàng rực rỡ, Tô Lư Cảnh chưa bao giờ cảm thấy ánh mặt trời lại ấm áp như bây giờ, nhin không được muốn bật khóc.

Cách đó không xa, Hình Hạo Xuyên mang theo Lưu Thừa, sau lưng là một đội hộ vệ hùng hậu, sắc mặt chưa từng nặng nề như lúc này, đúng vậy, anh đã nổi sát khí, loại sát khí này âm u đến kinh người, chỉ cần nhìn vào ánh mắt kia, cho dù là ai cũng phải sợ hãi đến phát run.

Vốn mạng quyết tâm đến báo thù, vừa nhìn vào ánh mắt âm trầm như băng hàn kia Sofia cũng không kìm được sợ hãi, phải lui về sau một bước. Anh đang nổi giận, giống như sư tử giận dữ, bất kỳ ai chạm vào, cũng sẽ không được chết từ tế!

Tuy nhiên, trong số đó không bao gồm Nam Cung Như hiện tại đang điên cuồng, ả vui mừng chạy lên trước, nói: "Anh Hình, anh đến gặp em sao? Thực vui quá!".

Lúc này, Hình Hạo Xuyên nào còn có tâm tình gì để đối đáp từ tế với cô ta, gằn nhẹ một tiếng nói: "Thả người ra cho tôi!".

Vốn nghe được tin, gia tộc Nam Cung không muốn gia sản bị lợi dụng chỉ trong một buổi sáng, nên đã liệu lĩnh muốn trả thù, cá chết thì lưới rách, cho nên anh không thể không tạm thời rời đi xử lý chuyện này, thật không ngờ một Nam Cung Như anh không bao giờ để vào mắt, thế nhưng lại thừa dịp này, bắt cóc cả Tô Lưu Cảnh và Tiểu Như Nghe đi, đây quả thực do anh quá lơ là sơ suất!

Nam Cung Như giả vờ vô tội, hai mắt tròn xoe mở to, sau đó trưng vẻ mặt ngây thơ nói: "Anh Hình, anh muốn nói đến cô ta sao?"

Nói xong liền chỉ vào Tiểu Như Nghe ở sau lưng mình vừa được đưa tới, hình ảnh kia đập vào mắt khiến tất cả mọi người không nhìn được cùng hít sâu vào một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Ả, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 85: Ai quan trọng nhất (ba)

Nhìn Tiểu Như Nghe phía sau bị mang tới, tất cả mọi người không ngừng được hít vào một hơi.

Gương mặt đó là như thế nào ??!

Gương mặt vốn dĩ xinh đẹp như hoa, mà giờ lại hằn lên một vết cắt thật sâu, chắc phải dài đến bốn centimet, máu từ miệng vết thương liên tục chảy ra không ngừng, tia tách rơi xuống dưới cổ. Máu cũ dần dần đọng lại, ngưng kết ở trên mặt của cô ta, nhìn thấy mà ghê. Còn cô ta vẫn đang nhỏ giọng nức nở, nước mắt trong suốt theo hốc mắt chảy xuống, hòa vào vết máu kia, tạo nên hỗn hợp khó nói nên lời, quả thật làm cho người ta khiếp sợ!

Người này, thật sự là Tiểu Như Nghe mỹ lệ, dịu dàng đó sao?

Con người Hình Hạo Xuyên trong khoảnh khắc nhìn thấy tình trạng thê thảm kia của Tiểu Như Nghe liền âm trầm trầm lên, cả người phát tán ra hơi thở lạnh lẽo, chẳng khác nào Ma vương tới từ địa ngục.

Nam Cung Như dường như đang đắm chìm trong trò chơi, tương đối hài lòng trước biểu hiện của mọi người, cười ngọt ngào nói: "Anh Hình, quà tặng đính hôn của em, anh có thích không?"

Giọng điệu ngây thơ như vậy, với hình ảnh đáng sợ như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, Nam Cung Như đã điên rồi, điên thật rồi, không chỉ là dám động đến giới hạn của Hình Hạo Xuyên, hành động càng ngày càng thêm điên cuồng, xem mạng người chẳng khác nào con rối cả.

Tiểu Như Nghe còn đang nức nở, cả người suy yếu co quắp, kêu: "Hình, cứu em, Hình. . . . . Cứu em. . . . .", chặt vật như vậy, làm gì còn có nửa phần tư thái ưu nhã lúc trước?

Nam Cung Như cười hi hi nói: "Anh Hình, anh nhìn cho kỹ đi, hi hi. Máu máu đỏ tươi, làn da trắng trắng, còn cả chiếc váy trắng muốt này nữa. . . . ."

Nam Cung Như nói xong, đột nhiên đổi sắc mặt, kéo Tiểu Như Nghe tới nói: "Mày lại dám mặc đồ màu trắng! Sao mày lại mặc đồ màu trắng chứ, màu trắng này chỉ có tao mới có thể mặc! Chỉ có thể do tao mặc vì anh Hình mà thôi!".

Tiểu Như Nghe bị đau khổ ngâm, đôi môi một hồi trắng bệch, cả người cũng suy yếu xuống, vốn là nàng thì có bệnh nặng, hiện nay lại bị như vậy giày vò, dần dần có hôn mê khuynh hướng.

Hình Hạo Xuyên nhìn cô ta, sắc mặt trầm đến đáng sợ, lên tiếng cảnh cáo: "Nam Cung Như, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng! Thả bọn họ tới đây, nếu không, tôi sẽ khiến cho cả nhà Nam Cung, hoàn toàn cửa nát nhà tan!"

Anh cũng không hề nói đùa, hoàn toàn không, ánh mắt âm trầm đen nhánh, không có bất cứ tia đùa giỡn nào, anh đã thật sự, động sát tâm!

Nam Cung Như lại trưng ra vẻ mặt của cô gái nhỏ ngây thơ, nói: "Anh Hình, anh không thích món quà đính hôn này sao? Vậy em sẽ đổi cái khác cho anh". Nói xong liền sai người dẫn Tô Lưu Cảnh tới.

"Anh Hình, anh rất thích cô ta có đúng hay không?", Nam Cung Như dùng sức kéo Tô Lưu Cảnh đến trước mặt, sau đó cong khoe môi lên, nói tiếp: "Vậy em cũng sẽ khiến cho mặt cô ta nở hoa, làm lễ vật tặng cho anh!"

Hình Hạo Xuyên ngày càng một thâm sâu, hét lớn: "Cô dám!"

Nam Cung Như chớp chớp mắt nói: "Vì sao em lại không dám chứ? Anh Hình, hiện tại thật sự em chẳng còn gì cả, gia tộc đã bị anh phá hủy, cuộc đời của em cũng bị hai tiện nhân này hủy diệt, anh Hình, anh nói đi, em còn có cái gì mà không dám đây?" Nói xong, liền điên cuồng cười rộ lên.

Sau đó, không hề chần chừ rút con dao găm bên hông của tên thuộc hạ bên cạnh, lưỡi dao sắc bén lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, hung hăng vung đến trên mặt Tô Lưu Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 86: Ai quan trọng nhất (Bốn)

Ánh dao sắc lạnh lóe lên, hung hăng lao đến trước mặt Tô Lưu Cảnh.

Mắt thấy lưỡi dao chuẩn bị đâm tới, Tô Lưu Cảnh hít vào một hơi!

"Nam Cung Như, cô dám! ! !", Hình Hạo Xuyên hét lớn một tiếng, lòng bàn tay bóp chặt đến vỡ ra.

Nhưng trong tích tắc lưỡi dao sắp vạch lên mặt Tô Lưu Cảnh, thì Nam Cung Như lại đột nhiên dừng lại.

Nam Cung Như dường như rất vui vẻ, nhẹ nhàng vẽ lên trên mặt cô vài đường, khoảng cách thật gần, cơ hồ chưa đến một millimet, khoảng cách như thế khiến cho người ta sinh ra cảm giác như mặt bị vạch ra đến nơi. Cô ta nhếch miệng, hạ thấp giọng nói: "Mày sợ sao? Sợ thì mau cầu xin tha thứ đi, tao thật muốn xem bộ dạng sợ hãi, xin tha của mày đấy, mau cầu xin tao đi, chỉ cần mày quỳ xuống xin tha, tao lập tức sẽ bỏ qua cho mày, sao, thấy thế nào?"

Tim của Tô Lưu Cảnh bắn loạn, đập liên hồi, cố gắng áp chế sợ hãi nhưng lại không thể đè nén được, cơ hồ sắp nhảy ra lồng ngực, nhưng cô biết, mình không thể cúi đầu, không thể!

"Nam Cung Như, cô mơ đi!", Tô Lưu Cảnh lên tiếng như chém đinh chặt sắt.

Ánh mắt Nam Cung Như khẽ run lên, ác độc nói: "Vốn dĩ một nhân tình nhỏ bé như mày tao sẽ không bắt làm gì, nhưng tại sao mày cứ luôn trung ra vẻ mặt thanh thuần kia, chỉ một tiện nhân nghèo hèn, nhưng lại cứ thích biểu hiện như vậy! Mày xem, hiện tại với dáng vẻ này, người ta nhìn vào, thật sự rất muốn bóp chết mày!"

Tay Nam Cung Như dùng sức bóp cổ Tô Lưu Cảnh, dùng hết sức lực như muốn bóp chết người trước mặt mình.

Tô Lưu Cảnh bị đau cắn chặt răng, nhưng đau đớn không ngừng xông tới, cổ bị bóp chặt, không có bất kỳ biện pháp nào để hô hấp, chỉ cảm thấy máu không ngừng xông lên đại não, dần dần xụi lơ.

"Hình. . . . . Hình. . . . .", trong vô thức, cô nhẹ nhàng ní non gọi cái tên đó, theo bản năng cầu cứu anh, giống như anh chính là chiếc bè gỗ duy nhất trên thế giới này, chỉ cần túm được là có thể được giải thoát.

Nam Cung Như cười gằn, ra sức bóp chặt cổ, chỉ còn kém một chút xíu, còn kém một chút xíu nữa là có thể bóp chết cô rồi!

Đúng vào lúc này, chung quanh chợt vang lên mấy tiếng kêu rên, nhanh như chớp, không biết từ lúc nào, nhóm hộ vệ mai phục chung quanh đột nhiên khởi thể tiến công, động tác vừa nhanh, vừa chuẩn, vừa gọn gàng ngoài dự đoán của mọi người, đám hắc bang ô hợp kia sao có thể so sánh được.

Nam Cung Như nhìn đám thủ hạ, từng người một đều bị hộ vệ của Hình Hạo Xuyên bắt được, kinh ngạc ngẩng đầu lên, tay thuận thế thả xuống, cả người Tô Lưu Cảnh không có điểm tựa cứ thế mà ngã vật ra, nỗ lực hít thở không khí trong lành.

Hình Hạo Xuyên nhìn một màn kia, nắm đám cơ hồ bóp vỡ, mới vừa rồi anh cần một mực nhện, một mực nhện, chính là chờ đến thời khắc này!

Mắt thấy những hộ vệ kia từ từ đi về phía mình, Nam Cung Như hốt hoảng, móc từ trong ngực ra một khẩu súng màu đen chỉ vào Tô Lưu Cảnh và Tiểu Như Nghe, rồi lại chỉ vào những người hộ vệ kia, rống lên: "Đừng tới đây! Đừng tới đây! Nếu còn bước tới nữa, tao liền giết chết họ!"

Hình Hạo Xuyên âm trầm đáp: "Nam Cung Như, ba và anh của cô đều nằm trong tay tôi, cô mà dám động đến một sợi tóc của họ nữa, tôi sẽ khiến cho hai người kia cùng chôn theo!"

Nam Cung Như run run giờ súng, nhẹ giọng, uất ức chảy nước mắt nói: "Anh Hình, em thích anh như vậy, từ rất lâu trước đây đã thích anh rồi, mà anh tại sao lại không thích em chứ? Từ mười năm trước em đã thích anh, so với bất cứ kẻ nào đều sớm hơn, anh phải là của em, tại sao lại bị bọn họ cướp mất!"

Hình Hạo Xuyên nhủ chặt mày, bây giờ Nam Cung Như quả thật đã điên rồi, ngay cả người nhà của mình đều không để ý, chuyện gì cô ta cũng có thể làm ra được, cho nên không thể kích thích cô ta nữa, nếu không hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Anh từ từ, thận trọng bước tới, cố gắng đến gần.

Nhưng Nam Cung Như đã rất nhanh phát hiện ra, giờ súng lên, hét to: "Đừng tới đây! Tới nữa, em sẽ giết nó! Hoặc là nó!". Cô ta giờ súng, không ngừng chỉ lên đầu Tiểu Như Nghe cùng Tô Lưu Cảnh, chỉ cần sơ ý một chút, viên đạn sẽ hung hăng xuyên qua đầu của một người trong số họ.

Hình Hạo Xuyên dừng lại, nhìn khẩu súng kia, hít một hơi nói: "Tóm lại, rốt cuộc cô muốn thế nào!". Từng chữ từng chữ giống như được nặn từ trong kẽ răng nặn ra.

Nam Cung Như lau sạch nước mắt, chợt nhớ tới cái gì, liền hăng hái nói: "Anh Hình, chúng ta chơi một trò chơi, có được không? Bên này có hai người, em sẽ cho anh một cơ hội, anh có thể lựa chọn mang một người trong đó đi, còn một người khác, sẽ bị em giết chết, anh thấy thế nào?"

Lời nói tàn nhẫn như vậy, lại dùng ngữ điệu vui sướng nói ra, ngay cả đám người Lưu Thừa vốn luôn trầm ổn cũng không nhận được mà kinh hô: "Cô ta điên rồi!". Đây nào phải là trò chơi, đây rõ ràng là mưu sát!

Hai chỉ được chọn một, mặc dù có thể cứu một, nhưng còn người còn lại sẽ phải tử vong, đó là chuyện tàn nhẫn cỡ nào, lại không quản ai có thể sống sót, người lưu lại nhất định đeo trên lưng một tính mạng cả đời, nếu thế thì so với tử vong còn nặng nề hơn. Đây quả thực quá độc ác!

Sắc mặt của Hình Hạo Xuyên lập tức căng cứng, trong mắt sóng dữ cuộn cuộn tuôn trào, cơ hồ muốn băm vằm Nam Cung Như thành trăm mảnh. Nhưng giờ phút này anh lại không có biện pháp nào. Ai có thể nghĩ tới, đường đường một Tổng giám đốc của Hình thị, thế nhưng lại đi tới tình cảnh như thế này!

Nam Cung Như cười hi hi nói: "Anh Hình, anh không nói chính là đồng ý rồi nhé, em cho anh mười giây, anh cứ suy tính kỹ đi, là Tô Lưu Cảnh, hay là vị hôn thê Tiểu Như Nghe? Hai người chỉ có thể chọn một thôi!"

Hình Hạo Xuyên trầm trầm nhìn cô ta, trước mắt là một mảnh u tối, như tu la đến từ địa ngục.

Tiểu Như Nghe yếu đuối mờ mắt, khóc thầm cầu khẩn nói: "Hình, cứu em . . . . . Cứu em . . . . .". Sắc mặt cô ta tái nhợt, gất gao ôm lấy dạ dày, giống như đã bị phát bệnh rồi.

Mà Tô Lưu Cảnh, cũng đang nhìn chăm chăm Hình Hạo Xuyên, gất gao cắn môi dưới, cái gì cũng không nói, nhưng trong đôi mắt trong suốt kia, phảng phất tâm tình khó nói. Kể cả rơi vào tình thế này, cô cũng không muốn làm khó anh. Bởi vì cô biết, nếu như Hình Hạo Xuyên cứu mình, thì cả đời này cô đều phải sống trong nỗi ám ảnh mang tên Tiểu Như Nghe, còn nếu cứu Tiểu Như Nghe. . . . . Tô Lưu Cảnh thầm cười khổ, vậy cứ xem như dùng tính mạng của cô để trả cho món nợ mà cha cô đã thiếu bọn họ, yêu hận một đời từ đây cũng sẽ chấm hết. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 87: Ai quan trọng nhất (Năm)

Một giây, rồi lại một giây, thời gian chưa bao giờ trôi qua chậm đến như vậy, giống như bị phân cắt thành nhiều phân đoạn nhỏ, mỗi một phân đoạn nào cũng làm cho người ta sợ hãi cực kỳ.

Hình Hạo Xuyên cũng chưa bao giờ thống hận thời gian như lúc này.

"Anh Hình, còn năm giây thôi đấy!". Nam Cung Như cười nói, khẩu súng trong tay chẳng khác nào với súng bắn nước mà mấy đứa bé vẫn thường hay chơi, một lát chỉ vào đầu Tiểu Như Nghe trên đầu, lát lại chỉ vào Tô Lưu Cảnh: "Cứu đứa kia, thì đứa này sẽ chết, cứu đứa này, thì đứa kia sẽ chết. Anh Hình, dễ chơi hay không?"

Nếu như hiện tại có một khẩu súng trong tay, Hình Hạo Xuyên sẽ không tiếc mà lập tức bắn chết ả điên trước mắt! Nhưng mà, không thể, bởi vì chỉ cần hơi có sai lầm, thì người bị thương tổn sẽ là Nhược Nhược cùng với Lưu Cảnh!

Tiểu Như Nghe dường như đã thật sự phát bệnh, cả người cũng xui xẻo trên mặt đất, cuộn thành một đoàn, vết thương trên mặt khiến cho cô ta càng tăng thêm phần đáng thương, trong miệng không ngừng rên rì: "Cứu em . . . . . Cứu em . . . . .". Thật giống như không chống đỡ nổi nữa, cần phải khẩn cấp chữa trị, nhưng dưới tình huống như thế, quả thật chính là chờ chết.

Nam Cung Như thường thức lần trông chừng đáng vẻ khổ sở, hung hăng giẫm lên mu bàn tay của cô ta nói: "Chắc chắn, Tiểu đại mỹ nhân của chúng ta, làm sao lại biến thành bộ dạng này chứ, lúc cô hăm hại tôi, sao lại không nghĩ tới có một ngày sẽ rơi vào tay tôi thế này!"

Hăm hại? Cái từ này đã gọi lên không ít nghi ngờ, nhưng dưới tình huống khẩn cấp như thế này, cũng không có bao nhiêu người chú ý.

Nam Cung Như dường như không còn muốn sống nữa, chỉ ít cũng không hề sợ hãi sát khí từ trên người Hình Hạo Xuyên đang bắn ra bốn phía: "Chuẩn bị đếm ngược nhé, năm—— bốn——"

"Ba ——"

"Anh Hình, chỉ còn có hai giây cuối cùng thôi, nếu anh không ra quyết định thì cả hai người này đều sẽ phải chết". Nam Cung Như giương súng lên, chuẩn bị tư thế ngắm bắn, sau đó hả hê cười.

"Hai ——" kèm theo một tiếng này, súng trong tay Nam Cung Như cũng rung lên, tất cả mọi người đều ngừng thở: "Một. . . . ."

Hình Hạo Xuyên liền hét lớn: "Tôi chọn Tiểu Như Nghe ——!", mu bàn tay của anh nổi đầy gân xanh, đủ để nhìn ra nội tâm đang giãy giụa lúc này.

Mà tim của Tô Lưu Cảnh cũng hoàn toàn chìm đến đáy cốc, cô chậm rãi nhắm mắt lại, toàn thân không thể đè nén run rẩy, lạnh căm, cả người cũng đắm chìm trong tuyệt vọng vô biên. Nháy mắt, tâm liền như tro tàn.

Đến cuối cùng, người anh lựa chọn vẫn là Tiểu Như Nghe.

Đúng vậy, nếu như là cô, cô cũng sẽ lựa chọn như vậy, Tiểu Như Nghe phát bệnh rồi, phải cấp cứu ngay, cô cũng có thể hiểu được điều này, cũng nên hiểu, mà bản thân cô cũng xem như chấm hết. . . . . Cõi như chấm hết. . . . .

Tay Nam Cung Như đặt trên cò súng đột nhiên khựng lại, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía Hình Hạo Xuyên: "Anh chọn à ta? Anh thế nhưng lại chọn à?". Trên mặt cô ta lộ ra vẻ mờ mịt: "Bởi vì à là vị hôn thê của anh sao?"

Hình Hạo Xuyên mím môi cũng không nói lời nào, chân mày nhíu lại thật sâu nhìn vào Tô Lưu Cảnh, thật xin lỗi, dù thế nào đi nữa cũng đừng buông xuôi, tôi nhất định sẽ cứu em! Vừa dùng ánh mắt ra dấu cho những người hộ vệ kia, vừa cẩn thận đến gần Nam Cung Như.

Nam Cung Như nhìn vào mặt Tiểu Như Nghe, mờ mịt nói: "Anh Hình, à ta hiện tại xấu như vậy, xấu đến như vậy, tại sao anh còn chọn à chứ?"

Không đợi Hình Hạo Xuyên trả lời, Nam Cung Như liền tự hỏi tự đáp: "Điều này khiến cho em càng muốn giết chết à! Chỉ cần em giết chết người trong tâm anh, vậy thì anh cũng chỉ có thể thuộc về một mình em! Ha ha. . . . . Đúng vậy, chính là như vậy, chính là như vậy!".

Nói xong, ánh mắt nổi lên sát khí mãnh liệt, ngón tay từ từ dùng sức giữ chặt.

Tiểu Như Nghe sợ hãi mở to hai mắt, trong miệng phát ra hơi thở yếu ớt: "Dừng mà. . . . . Hình, anh Hàn Dư, cứu em . . . . . Cứu em . . . . ."

Tô Lưu Cảnh từ nãy tới giờ vẫn trầm mặc bất động, chợt mãnh lực nhảy dựng lên, dùng thân thể của mình vọt tới chỗ của Nam Cung Như.

Nam Cung Như vội vàng không kịp chuẩn bị mãnh liệt va chạm, súng trong tay cũng trượt ra, à ta hốt hoảng bóp cò, đạn lệch khỏi quỹ đạo, thế nhưng lại bắn thẳng về phía Tô Lưu Cảnh.

Con người Hình Hạo Xuyên bỗng dưng trợn to, quát um lên: "Không được ——! ! !"

Lúc viên đạn bắn về hướng mình, Tô Lưu Cảnh ngược lại không hề sợ hãi, toàn thân chỉ trào lên cảm giác sáng khoái vì sắp được giải thoát. Cô quay đầu, nhìn về phía Hình Hạo Xuyên chạy như bay đến, khúc miệng nhẹ nhàng nâng lên: nếu như người anh chọn chính là Tiểu Như Nghe, thì em sẽ trả về cho anh một Tiểu Như Nghe hoàn chỉnh, từ bây giờ, hai chúng ta không ai mắc nợ ai nữa.

Nhưng không hiểu sao, nước mắt lại bắt giác từ hốc mắt trượt xuống.

Vậy mà viên đạn xuyên tâm như mong đợi lại không đến, trong nháy mắt ngăn ngui đó, một bóng đen chợt nhào tới, đẩy ngã cô xuống.

Bên tai, vang lên âm thanh rất nhỏ, tiếng đạn bắn vào da thịt kia... Gần như xé gió mà đến, ngay sau đó là một tiếng kêu rên đè nén, nửa giây sau, Tô Lưu Cảnh mới phản ứng được âm thanh đó được phát ra từ cổ họng mình, bà vai chợt đau đớn mãnh liệt, ngay sau đó liền nóng hừng hực, máu trào ra, giống như một dòng suối nhỏ, tựa hồ có thể nghe được rõ ràng. Nhưng, cuối cùng lại không trúng vào tim, quả là vạn hạnh trong bất hạnh.

"Nghiêm. . . . . Anh Nghiêm?, Tô Lưu Cảnh khẽ gọi người vừa kéo mình từ Quý Môn quan trở về.

Sắc mặt Nghiêm Hàn Dư cực kỳ nghiêm trọng, vội vàng dùng lực giữ chặt miệng vết thương, phòng ngừa máu chảy ra nhiều: "Đừng nói chuyện, em đang bị thương! Thật xin lỗi, anh đã tới muộn".

Tô Lưu Cảnh mỉm cười đáp lại: "Cám ơn anh. . . . ."

"Lưu Cảnh!", trong nháy mắt nhìn thấy Tô Lưu Cảnh trúng đạn, tim của Hình Hạo Xuyên như muốn ngừng đập, nếu như có thể, anh tình nguyện thay thế cô nhận lấy phát súng kia. Anh sai bước chạy như bay đến, muốn cướp Tô Lưu Cảnh vào trong ngực mình.

Tuy nhiên lại bị Nghiêm Hàn Dư đâm cho một quyền. Từ trước tới nay cũng chưa từng thấy anh tức giận như thế bao giờ. Nghiêm Hàn Dư nhanh chóng

ôm lấy Tô Lư Cảnh, sau đó nhìn chăm chăm Hình Hạo Xuyên nói: "Từ nay về sau, Lư Cảnh là trách nhiệm của tôi, mà Như Nghiê, là trách nhiệm của anh!". Sau đó sải bước ôm Tô Lư Cảnh lên một chiếc xe, nhanh chóng lái về phía bệnh viện.

Hình Hạo Xuyên bị đánh một quyền, rõ ràng có thể né tránh, thế nhưng anh lại không làm gì cả. Theo bản năng, đã xem nó như trừng phạt mà bản thân đáng phải nhận.

Mà bên kia.

"A ——! Buông tao ra! ! !", sau khi Nam Cung Như bắn ra phát súng kia, đám hộ vệ nhân cơ hội nhanh chóng nhào tới, chế ngự lấy cô ta, Nam Cung Như bị áp lên trên đất, không thể động đậy: "Buông tao ra! Tao muốn giết nó! Giết chết nó!".

Hình Hạo Xuyên trầm mặc xoay người, liếc Nam Cung Như một cái, sau đó liền ra lệnh: "Xử lý cô ta cho tốt, một chút dấu vết không được lưu lại!". Mà lúc này, Lư Thừa cũng đã đi trước một bước đưa Tiểu Như Nghiê vốn đang bất tỉnh đến bệnh viện.

Nam Cung Như thê thảm hét rầm lên: "Anh Hình, đừng, đừng đi mà! Em yêu anh! Đừng đối xử với em như vậy! ! !"

Nhưng là xe đã lái vọt đi, không có bất kỳ lưu luyến nào.

Ngồi ở trong xe, sắc mặt Hình Hạo Xuyên tái xanh, vung nắm đấm lên, hung hăng nện trên cửa kính, chỉ nghe thấy âm thanh trầm muộn, sau đó là một vòi máu vậy ra, cả tấm kính cũng bị đâm vỡ, mảnh vụn rơi ra khắp chung quanh, giống như nổi bi thương trong lòng tan mãi không hết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 88: Bí mật!

Tô Lư Cảnh biết rõ mình bị đưa vào phòng mổ, cảm nhận được ánh đèn phẫu thuật chiếu vào trên người mình, cảm nhận được mình được bế lên giường, đưa vào phòng bệnh, biết có người nhẹ giọng thì thầm bên tai, biết cửa bị đóng, biết cửa lại bị mở ra, biết có người hôn lên trên trán mình, biết người đó cầm tay của mình ní non câu xin lỗi, biết người kia là ai, biết bác sĩ ra ra vào vào thông báo tình trạng hôn mê của cô, hơn nữa vẫn sốt cao không lùi.

Thậm chí cô còn biết người nào đó bá đạo nhẹ giọng nói anh yêu em bên tai mình. Mặc dù vậy, cô vẫn không thể nào tin tưởng, chỉ cảm thấy thật giễu cợt.

Cô biết tất cả, nhưng lại không muốn tỉnh lại.

Đúng vậy, là do bản thân cô bài xích việc thức tỉnh, trong suốt ba ngày, cô vẫn không chịu mở mắt, dường như buông xuôi với tất cả, bất cứ cái gì cũng đều không để ý đến nữa, chỉ muốn như thế này, ngủ đến hết hết cuộc đời. Cho nên, cô cứ mãi chìm trong hôn mê. Bởi vì chỉ có hôn mê mới có thể không phải đối mặt với tàn khốc thực tế; bởi vì hôn mê mới có thể lừa mình dối người, không bị thương nữa; bởi vì hôn mê, mới có thể thoát khỏi tất cả phiền não, chân chính được tự do.

Trong ba ngày này, Hình Hạo Xuyên và Nghiê Hân Dư ở trong phòng bệnh của cô, một lần lại một lần bộc phát đại chiến, đơn giản chỉ vì cô gái đang nằm trên giường kia. Mặc dù, cuộc chiến đấu đó của bọn họ chưa từng được có đồng ý.

Tô Lư Cảnh yên lặng lắng nghe, ở trong lòng cảm thấy thật vui vẻ: Nhìn xem, hai người đàn ông mấy chục tuổi đầu kia, một là tổng giám đốc nắm trong tay quyền sinh quyền sát, một là bác sĩ có tiếng, thế nhưng lại giống như những đứa bé tranh nhau món đồ chơi, còn ồn ào đánh nhau nữa, đúng là thật thú vị.

Hai người họ một lần lại một lần trừng mắt, lạnh lùng nhìn nhau, cho đến khi bác sĩ cảm thấy không chịu nổi nữa, tức giận lên tiếng đuổi ra ngoài.

Tô Lư Cảnh vẫn cố chấp mê man như cũ, mặc cho người đến người đi cũng đều không để ý tới. Đây cũng là lần đầu tiên cô tùy hứng như thế, bởi vì cô muốn bản thân được hoàn toàn giải thoát mình.

Ăn oán gì gì đó, thù hận gì gì đó, cả thế thân gì gì đó, bản thân là ai, mang họ gì, là con gái của ai, tất cả đều vứt ra đằng sau, cái gì cũng không muốn quản, cái gì cũng không muốn quan tâm!

Bệnh viện vào đêm, yên tĩnh, lặng ngắt như tờ, tất cả như những cánh hoa đan thành một chiếc lưới bao bọc lấy Tô Lư Cảnh, mang đến cho cô cảm giác an toàn chẳng khác nào đứa trẻ được nằm trong bụng mẹ. Vì từ nhỏ cô đã tương đối thiếu cảm giác an toàn, cho nên càng hăm sâu vào trong trạng thái này.

Nhưng đúng lúc này, trong khoảng không yên bình đó, lại vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng linh hoạt lại lộn xộn, bước chân này tựa hồ còn mang theo cả sự chật vật không thể nói ra được.

Mi tâm của Tô Lư Cảnh khẽ nhúc nhích, nhưng cũng không hình thành bất kỳ phản ứng nào. Bây giờ cô vẫn còn đang hôn mê, đúng vậy, đó chính là ô dù đủ để ngăn cản bất kỳ chương ngại nào.

Cửa không tiếng động được mở ra, ánh đèn dịu dịu từ hành lang nhẹ nhàng hắt vào bên trong, ngay sau đó lại bị đóng lại, lần nữa khôi phục bóng đêm u ám, không có bất kỳ thanh âm nào, nhưng Tô Lư Cảnh vẫn cảm nhận được: có người đang tiến vào.

Bởi vì ánh mắt sáng quắc như dao khiến cho toàn thân cô nâng cao cảnh giác.

Người tới chậm rãi, không tiếng động đến gần giường bệnh, nửa bên mặt được quấn băng thật dày, chỉ còn lại nửa gương mặt lộ ra ngoài, càng làm nổi bật ánh mắt âm u lạnh lẽo, vô cùng đáng sợ.

Người đó nhẹ nhàng cười, khoảng cách tương đối gần, nhiều nhất chỉ kém ba bước, cô ta nói: "Ha ha, Tô Lư Cảnh, còn phải tiếp tục giả vờ ngủ sao?"

Là Tiểu Như Nghiê. Tô Lư Cảnh trong lòng khẽ nghi ngờ, cô ta tới làm gì?

Đúng vậy, người này chính là Tiểu Như Nghiê, sau cơn chấn động kia, mặt của cô ta đã hoàn toàn bị hủy, nhưng vẫn cố chấp lựa chọn màu trắng, thật đúng như người ta vẫn nói: những người lựa chọn màu trắng vốn là người cô độc, cố chấp và kiêu ngạo.

Tiểu Như Nghiê quan sát Tô Lư Cảnh một lượt từ trên xuống dưới, khi thấy gương mặt của cô tuy tái nhợt nhưng vẫn còn hoàn hảo thì trên mặt liền toát lên vẻ châm chọc, phần hân.

Cô ta hừ lạnh một tiếng, nói: "Cô nhìn xem, cuối cùng cô vẫn thua tôi, thua triệt triệt để!"

Cô ta lại nói: "Người mà Hình chọn cuối cùng vẫn là tôi, mà không phải cô, cô bị bỏ rơi rồi, ở trong lòng Hình cô vĩnh viễn không có cách nào so sánh với tôi, cho dù tôi chỉ sống được nửa năm nữa, cho dù mặt của tôi bị thương, nhưng —— anh ấy vẫn lựa chọn tôi, cuối cùng vẫn là tôi!"

Rồi lại tiếp tục nói: "Cô tranh với tôi lâu như vậy, nhưng lại bị thua cuộc, như thế nào, cảm giác đó ra sao? Đau lòng, chết tâm, hay còn cái gì nữa? Nói đi! Mau nói đi! Để cho tôi có thể hưởng thụ được nỗi khổ sở của cô thật tốt!"

Tô Lư Cảnh cũng không trả lời, chỉ yên lặng nằm đó, mặc cho cô ta điên cuồng gào thét. Nhưng trong lòng thì dần dần đau đớn, cảm thấy đắng chát, sau đó là tê dại.

Cô ta nói không sai, người anh lựa chọn cuối cùng vẫn là cô ta, đã như vậy, Tô Lư Cảnh, bây giờ cũng không cần thiết phải vì thế mà đau lòng, bởi vì từ đầu chí cuối, bây giờ cũng chỉ là người ngoài cuộc.

"Vẫn còn giả bộ ngủ sao?", đầu ngón tay lạnh lẽo của cô ta nhẹ nhàng vẽ vài đường trên mặt cô.

"Này, tôi nói cho cô biết một bí mật nhé, sau khi nghe xong, cô còn có thể tiếp tục giữ vững trấn định như vậy nữa hay không? Tôi thật sự rất mong chờ!". Tiểu Như Nghiê nhếch miệng cười, có điều nụ cười này trong đêm tối, lại nở rộ trên gương mặt kia, quả thật so với ma quỷ địa ngục còn đáng sợ hơn.

Lòng Tô Lư Cảnh bỗng nổi sóng, cô ta đang nói đến cái gì? Bí mật gì?

Tiểu Như Nghiê cúi người xuống, hạ thấp giọng, ở bên tai cô nhẹ giọng nói ra từng chữ từng chữ, thanh âm kia chẳng khác nào như đang nguyên rủa: "Tôi cho cô biết, thật ra thì, cha của cô, mười năm trước, đã bị người ta vu oan, hãm hại!"

Tô Lư Cảnh vốn trầm mặc bình thản lúc nghe thấy những lời này cả người chợt căng thẳng, đầu ngón tay run lên, không khó nhìn ra hiện tại trong lòng cô biến động lớn đến cỡ nào.

Tiểu Như Nghiê hài lòng nhìn phản ứng dù rất nhỏ trên người cô, hạ hạ nhếch môi nói: "Có biết vì sao mẹ Hình lại bài xích cô như vậy không? Bởi vì, trên người cô cất giấu một bí mật khổng lồ —— liên quan đến cái chết của Hình lão tiên sinh, cùng danh dự cả đời của ông ấy!"

Đầu ngón tay Tô Lư Cảnh không ngừng run rẩy, rốt cuộc không nhịn được mà chậm rãi mở mắt ra.

Tiểu Như Nghiê đứng thẳng người lên, từ trong cổ họng phát ra một tiếng hừ lạnh, kiêu ngạo nói: "Muốn biết sao? Trên cõi đời này, người biết được bí mật kia, chỉ còn lại ba người, một là mẹ Hình, một là lão quân gia bên cạnh bà ta, còn lại chính là tôi. Ngay cả người cha ngu xuẩn của cô cho dù có bị giam cầm suốt mười năm cho đến hết đời sợ rằng cũng không biết mình đã trở thành người chịu tội thay!"

Đôi môi Tô Lư Cảnh tái nhợt, không ngừng phát run. Tin tức này, quả thật quá mức chấn động, lúc này trong đầu cô chỉ còn lại khoảng không trống rỗng.

"Muốn biết sao? Cầu xin tôi đi". Tiểu Như Nghiê cao cao tại thượng nói. Đúng vậy, cái cô ta muốn chính là Tô Lư Cảnh phải mở miệng cầu xin, muốn cô phải cúi đầu trước mặt cô ta, muốn hoàn toàn đánh bại cô.

Tô Lư Cảnh chậm rãi quay đầu, khàn giọng nói: "Cầu xin cô!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 89: Rời đi

Phản ứng này có chút ngoài suy nghĩ và dự đoán của Tiểu Như Nghê .

Trong suy nghĩ của cô ta, Tô Lưu Cảnh khẳng định phải khiếp sợ trọn to hai mắt, sau đó khóc lóc, bất lực, đáng thương, lôi kéo tay áo của cô ta cầu xin nhưng mọi suy đoán lại không xảy ra như dự liệu.

Tô Lưu Cảnh giống như một chiếc máy, lặp lại mấy cái chữ kia, không hề có một tí tình cảm, khiến Tiểu Như Nghê không thỏa mãn chút nào, ngược lại cổ họng còn cảm thấy tắc nghẽn.

Tiểu Như Nghê siết chặt quả đấm, sau đó cười rộ lên, không sao, không sao cả, Tô Lưu Cảnh, cô có bản lĩnh thì sau khi biết rõ được chân tướng thì cứ tiếp tục như vậy đi!

"Mười năm trước, tất cả mọi người đều cho là cha cô phản bội nhà họ Hình, nhưng chút bản lĩnh của ông ấy thì sao có thể hủy diệt được cơ nghiệp lớn như vậy của Hình thị được cơ chứ? Thật ra thì người chân chính ở phía sau màn chỉ đạo chính là vị Tổng giám đốc tiền nhiệm của Hình thị, cũng chính là cha của Hình Hạo Xuyên, Hình Lôi Quân!"

Hình Lôi Quân, mười năm trước, không, phải là sáu năm trước mới đúng, không có ai là không biết ông ấy, lúc đó chính là nhà tài phiệt đứng đầu của toàn thành phố, tiền thuế một năm đã chiếm một phần ba mức thu của Ngân sách nhà nước, chỉ một mình ông ấy đã nuôi sống mười mấy vạn công nhân, đồng thời, cũng là một nhà từ thiện có tiếng, hàng năm hiến cho cơ quan từ thiện tới hơn ngàn vạn, lúc đó so với thị trường danh vọng của ông ấy còn cao hơn mấy phần.

"Nhưng, không có ai biết, ông ta chỉ giả nhân giả nghĩa trước mặt người khác, thật ra thì trái tim cất giấu biết bao tham lam, còn dẫn dụ bạn tốt của mình đạp chân lên con đường hắc đạo, trong khi đó bản thân ông ta lại là đối tác lớn nhất của giới hắc bang, tham ô công quỹ, buôn bán vũ khí, ma túy, toàn bộ cũng là vì muốn ngày càng nhiều tiền hơn nữa, mà người cha ngu xuẩn của cô, chẳng qua là bình phong, một con cờ thay thế đã sớm được thiết kế sẵn! Cho đến khi cảnh sát năm vùng phá được vụ án Hình thị cấu kết với giới hắc đạo, Hình Lôi Quân mới bắt đầu luống cuống, cả nhà họ Hình tràn ngập nguy cơ, nhưng cuối cùng vẫn không có vấn đề gì. Vì ông ta từ sớm đã nghĩ tới sẽ xảy ra khả năng này, cho nên mới đẩy cha của cô đến đoạn đầu đài trước, để cho ông ấy gánh tội thay cho cả nhà họ Hình! Vậy mà trong suốt mười năm ở tù, ông ấy còn không biết bản thân đã bị người ta đùa bỡn, thậm chí ở thời điểm bị bắt lỏng vẫn còn thấy áy náy vô cùng! Ha ha, ngu xuẩn! Ngu xuẩn đến thế là cùng!". Tiểu Như Nghê giễu cợt cười phá lên, giống như đang chế nhạo, cả nhà họ Tô đều là người ngu ngốc, mười người thì đủ cả mười đồ ngốc.

Tô Lưu Cảnh nghe được sự thật kia, ngón tay không ngừng run rẩy, ánh mắt mơ hồ là không biết nhìn về phía nào, nhẹ nhàng hỏi: "Vậy ông ấy, vì sao lại chết?". Giọng nói chìm đến đáng sợ, giống như hoàn toàn rơi vào trong hầm băng.

"Hừ! Thật đáng đời, ông ấy làm biết bao chuyện xấu như thế, cuối cùng lại bị đột tử vì tắc nghẽn cơ tim, vợ của ông ấy lại muốn giữ thanh danh cho chồng, thuận tiện đem chuyện năm đó nói với bên ngoài rằng ông ấy vì suy nghĩ quá nhiều nên ưu tư mà chết. Những người có tiền như họ, thứ bận tâm nhất chính là mặt mũi, trước khi chết, vẫn không quên đạp người khác một cước, để đạt tới mỹ danh thiên cổ!". Tiểu Như Nghê hừ lạnh nói.

Nghe được những thứ này, chút ánh sáng duy nhất trong mắt Tô Lưu Cảnh cũng bị dập tắt, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Động tác nho nhỏ này, như đang tuyên bố tâm của cô hiện tại đã lạnh như tro tàn.

Tiểu Như Nghê cười khanh khách, không ngừng kích thích thần kinh của cô: "Hiện tại thì hiểu rõ rồi chứ, mỗi khi mẹ Hình nhìn thấy cô, không lúc nào là không đề cao cảnh giác, bởi vì, sự tồn tại của cô chính là uy hiếp vô cùng lớn, một khi chuyện năm đó bị phanh phui ra, đối với nhà họ Hình, đối với Hình Lôi Quân, đều phá hủy đi thanh danh tốt đẹp mà bà ta khổ tâm dần dựng! Lại càng uy hiếp mạnh mẽ đến lợi ích của nhà họ Hình!".

"Cô và Hình đích xác là kẻ thù của nhau, kẻ thù lớn nhất! Có điều không phải cô thiếu nhà anh ấy, mà là nhà anh ấy thiếu nợ cả nhà cô. Cái chết của mẹ cô, cha cô phải sống trong cảnh tù tội, em trai năng lực hành vi kém, toàn bộ đều do nhà họ Hình tạo thành! Mà cô, thế nhưng lại yêu kẻ thù của mình, còn cùng với anh ấy làm ra chuyện cá nước thân mật! Tô Lưu Cảnh, tôi thật coi thường cô! Vô cùng khinh thường cô!". Tiểu Như Nghê cười gằn, gương mặt lóe lên ác độc, tiếng cười như ma quỷ chẳng khác nào yêu tinh ngàn năm.

Ngón tay Tô Lưu Cảnh dùng sức nắm chặt lấy ga giường, máu đỏ tươi từ trong tay rỉ ra, thấm ướt cả khăn trải giường.

Cô chợt cảm thấy muốn khóc, nhưng lại không khóc nổi, đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, vì vậy liền cười, không tiếng động mà bật cười, cười, cười thật lớn, tuy nhiên lại không phát ra thanh âm nào, nơi khóe mắt lại không ngừng trào ra những dòng chất lỏng lạnh ngắt.

Đây là cái gì? Nước mắt sao? Không, khẳng định là không phải, làm sao cô có thể khóc được chứ? Cô nên cười lên mới đúng, chuyện này buồn cười đến cỡ nào, thật sự quá buồn cười rồi. Cô vì em trai mà phải đi bán thân, nhưng kết quả lại bán thân cho kẻ thù, lại còn dâng hiến tất cả từ thân thể đến trái tim nhưng kết quả thu được lại chỉ là một sự thật đáng buồn, cô cho rằng bản thân mình là kẻ có tội, kết quả quay đầu lại mới phát hiện, thì ra người vô tội nhất lại là chính bản thân mình!

Vậy thì sao cô có thể không cười được chứ, cô nên cười, cười thật lớn tiếng, cười thật sáng khoái mới phải. Nhìn xem, thế gian này chính là như thế, những người không nên gặp nhau nhất thế nhưng gặp nhau, chuyện không nên xảy ra nhất thế nhưng đã xảy ra rồi. Nhìn xem, bản thân cô cuối cùng lại

nhếch nhác đến như thế. . . . .

Đáng bị xem thường, xác thực là cô đáng bị xem thường, bởi vì hiện tại ngay cả cô cũng xem thường bản thân mình!

Niềm tin cuối cùng trong lòng trong phút chốc ầm ầm sụp đổ. . . . . thế giới từ đó, trở nên hoang tàn phế tích. . . . .

Nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống, cho đến khi tất cả chảy vào trong miệng, cô liền giơ tay lên, dùng sức nhỏ hết kim truyền cắm trên mu bàn tay, nhìn từng giọt máu trào ra, sau đó lao đảo từ trên giường bệnh bỏ dậy.

Thân thể gầy yếu, so với cảnh liễu phát phơ trong gió lạnh cũng không bằng, mỗi một bước đi đều vô cùng khó khăn, giống như tùy thời sẽ ngã úp mặt xuống vậy, nhưng cô lại không hề ngã xuống, không hề có, coi như có phải liều mạng cô cũng không cho phép mình ngã xuống một lần nữa.

Tiểu Như Nghi nhìn theo bóng lưng của cô rồi đi, điên cuồng cười lớn, rốt cuộc, rốt cuộc cô ta đã thắng, cuối cùng cô ta cũng đã thành công đuổi kẻ địch ra khỏi lãnh địa của mình, cuối cùng, cô ta mới là người chiến thắng!

Thật ra thì, mới vừa rồi cô ta đã nói láo, lúc ấy Hình Hạo Xuyên nói cứu người nào, thì người đó cũng chính là người gặp nguy hiểm, bởi vì Nam Cung Như muốn dùng trò chơi này để khảo nghiệm xem rốt cuộc người Hình Hạo Xuyên để ý là ai? Anh quan tâm đến ai nhất thì cô ta sẽ giết chết người đó. Khi cô ta bị súng chĩa vào, mới có thể hiểu được đạo lý kia.

Chọn người kia, cũng sẽ đồng nghĩa với việc người còn lại sẽ được buông tha, sẽ giữ lại được tính mạng.

Đáng tiếc đồ ngốc kia lại không nhận ra, quả nhiên là người của nhà họ Tô, được kế thừa sự ngu xuẩn truyền từ đời trước.

Hình Hạo Xuyên, đây là kết quả anh đáng được nhân, cũng là sự trả thù của cô ta đối với hai người họ!

Tiểu Như Nghi điên cuồng cười, cười thật lớn, nhưng tại sao tận đáy lòng lại không hề vui vẻ như trong tưởng tượng ngược lại chỉ không ngừng thấy lạnh lẽo, nước mắt lạnh buốt cũng từng giọt từng giọt lăn xuống, làm ướt cả gương mặt.

Bởi vì cho đến cuối cùng. . . . . Trong tay của cô, chẳng còn lại gì. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 1: Trời cao trùng phạt!

Cô dắt em trai, cầm theo túi hành lý ít ỏi đi trên lối dành cho người đi bộ, cô muốn rời khỏi nơi này, đúng vậy, hiện tại nên rời đi thôi, vĩnh viễn rời khỏi mảnh đất bần thiêu này.

Rạng sáng, xe trên đường thưa thớt, chỉ có vài chiếc xe mang theo vẻ cô tịch phách lối phóng vụt qua, cô kéo tay Tiểu Diệc, thân thể đơn bạc quật cường bước đi trong gió rét, cô phải đi, nhất quyết muốn chạy trốn khỏi địa phương hoàn toàn ruộng bỏ mình!

Anh nhìn thấy cô, vội vàng đuổi theo, gọi tên của cô. Tiếng gọi tê tâm liệt phế.

Nhưng cô cũng không dừng lại, ngược lại còn liều mạng chạy, cô hốt hoảng, kéo tay em trai chạy trốn, phải nhanh chân lên, cô không thể để bị bắt lại được, không thể! Cô không cần lại quay về cái nhà tù sống không bằng chết đó!

Cô liều mạng chạy, đột nhiên, một luồng ánh đèn chói mắt chiếu tới, ngay sau đó là tiếng còi chói tai cùng với tiếng phanh xe bén nhọn vang lên, cô hoảng hốt quay đầu, chỉ thấy một chiếc ô tô phóng như bay đến, theo bản năng liền em trai của mình ra, sau đó chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ bẫng, cảm giác đau đớn ập tới, cả người bị hất tung lên bay ra ngoài, sau đó máu tươi văng khắp nơi.

Anh liều mạng chạy tới, nhưng lại trước mặt như có một tấm rào chắn ngăn lại, ngăn cách anh với bên ngoài, mặc kệ anh có đâm đá tấm chắn đó như thế nào, mặc kệ anh có gào thét như thế nào, thì cô vẫn giống như con bướm bay vụt lên, sau đó ngã vào trong vũng máu, sinh mạng dần dần tắt lịm. . . . .

Hình Hạo Xuyên từ trong mơ choàng tỉnh, trong mắt là một mảnh hoang mang và hoảng sợ, anh thở hổn hển, cho đến ánh mắt khôi phục lại thanh tỉnh, ngón tay thon dài khẽ đưa lên vuốt trán, trên người toát đầy mồ hôi lạnh.

Anh không nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu mơ thấy giấc mộng kia rồi, nó không ngừng lặp đi lặp lại, chỉ cần vừa nhắm mắt, sẽ nằm mơ thấy cảnh tượng Tô Lưu Cảnh bị xe đâm ngã vào trong vũng máu. Mặc dù không tận mắt chứng kiến, nhưng những hình ảnh lúc đó tựa như đã khắc sâu vào trong đầu. Mỗi một lần anh đều liều mạng muốn chạy lại cứu cô, nhưng một lần lại một lần, một lần rồi lại một lần, nhìn thấy cô chết đi ngay trước mắt mình, mà bản thân anh lại không thể làm được gì. Những giấc mộng quái ác này vẫn luôn ám ảnh tâm trí của anh, tựa như ông trời đang muốn dùng hình thức này để trừng phạt anh vậy.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, đã bốn năm trôi qua, đã bốn năm rồi. . . . . Bốn năm trước, vào cái đêm Tô Lư Cảnh rời đi đó, cô chẳng nào một chú bướm xinh đẹp không cần thận lạc vào thế giới này, vội vàng vỗ cánh, lần nữa rời đi, mang theo em trai của mình biến mất tăm mất tích, không ai biết cô đã đi nơi nào.

Tuy nhiên vào ngày hôm sau, trên con đường ngoại ô nào đó, lại phát hiện một hiện trường tai nạn tàn khốc, chiếc xe hơi vỡ tan tành thành nhiều mảnh, cách đó không xa, là một vũng máu đã khô nhìn cực kỳ sợ. Sau khi tiến hành kiểm tra phân tích, đã chứng thực đó chính là máu của Tô Lư Cảnh. Lại qua một tuần tìm kiếm khắp thành phố, cũng không tìm thêm được bất kỳ dấu vết nào của nạn nhân, cảnh sát liền đưa ra thông cáo: rất có thể Tô Lư Cảnh đã gặp phải bất trắc.

Hình Hạo Xuyên và Nghiêm Hàn Dư đều không tin, làm sao có thể chứ? Rõ ràng không lâu trước đây, cô còn khỏe mạnh đứng ở trước mặt bọn họ, làm sao có thể gặp phải bất trắc! Quả thực là chuyện cười! Bọn họ điên cuồng tìm ba tháng, sau khi hung hăng đánh nhau một trận, cơ hồ muốn đánh đổi phương đến tận phế, sau đó tiếp tục tìm kiếm.

Bọn họ đều cố chấp cho rằng, nhất định Tô Lư Cảnh đã trốn ở một nơi nào đó không muốn cho bọn họ tìm thấy, cũng chẳng quản tai nạn xe cộ gì gì đó, chỉ cần một ngày không nhìn thấy thi thể của cô, thì còn khẳng định cô vẫn đang sống trên thế giới này!

Cho tới bây giờ, đã bước sang năm thứ tư, nhưng vẫn không hề có bất cứ tin tức gì. . . . .

Hình Hạo Xuyên vô số lần gọi điện thoại chỉ với một nội dung: "Tìm thấy cô ấy không?"

Bên đầu điện thoại kia tuy đã bị hỏi vô số lần, nhưng lần nào cũng thấp thỏm lo âu trả lời: "Xin lỗi, tiên sinh. . . . . Vẫn chưa. . . . . Hình tiên sinh, chúng tôi sẽ gia tăng thời gian tìm kiếm! Xin ngài yên tâm, một khi tìm được bất kỳ dấu mối nào nhất định sẽ thông báo với ngài trước tiên!"

Hình Hạo Xuyên không muốn nghe tiếp, những lời bảo đảm tất cả đều là nói nhảm, đã bốn năm rồi! Rõ ràng bốn năm! Bọn họ tìm khắp thế giới, nhưng một chút đầu mối cũng không có!

Tiếng cúp điện thoại kịch liệt vang lên, tiếp theo đó chiếc điện thoại đáng thương lại được tiếp xúc thân mật với vách tường, chán nản rời ra thành từng mảnh, sau đó rơi xuống đất.

Đám nữ giúp việc ở lầu dưới nghe thấy thế chỉ kinh ngạc trong phút chốc, ngay sau đó ai lại tiếp tục làm việc của người nấy, chuyện như thế này trong bốn năm qua đã diễn ra vô số lần, bọn họ sớm đã sớm thành thói quen. Lúc này, tiên sinh khẳng định lại gặp ác mộng, sau đó đập điện thoại.

Lư Thừa hơi chần chờ, sau đó vẫn đưa tay lên gõ cửa.

Hình Hạo Xuyên nhắm mắt lại, nằm ở trên sofa, trầm trầm nói: "Vào đi". Không có chút tình cảm, cả người chẳng khác nào tượng đá.

"Tổng giám đốc!", Lư Thừa mở cửa, cung kính đi vào. Mấy năm nay, tính khí của Hình Hạo Xuyên càng ngày càng nóng nảy, nếu như nói trước kia là khí phách, thì hiện tại quả thật chính là một Bạo Quân, ai cũng không dám vượt râu hùm.

Căn phòng này trước kia là phòng của Tô Lư Cảnh, nhưng kể từ sau khi cô rời đi, liền bị Hình Hạo Xuyên độc chiếm, bởi vì trong cả khu nhà rộng lớn chỉ duy nhất chỗ này lưu lại mùi hương của cô. Tất cả mọi vật trong phòng đều lưu lại những ký ức về cô, từ cái giường cô từng ngủ trên đó, từ chiếc áo ngủ cô đã mặc qua, từ cái ly cô đã dùng qua, từ những chi tiết nhỏ nhất, đều có mùi vị của Tô Lư Cảnh, nó chẳng khác nào ma túy đầu độc tâm hồn anh đến nghiện. Có lúc, Hình Hạo Xuyên cũng nghĩ bản thân mình quả thật đã điên rồi.

Đúng vậy, anh điên thật rồi, triệt triệt để để điên rồi. Bởi vì trừ điên khùng ra, anh không biết mình còn biện pháp nào để tiếp tục sống nữa.

Lư Thừa nhìn đáng vẻ kia của BOSS, một tay cầm chai rượu liều mạng rót, một tay cầm bản báo cáo kiểm tra cũ mềm của bệnh viện, tựa như đang cầm trân bảo.

Lư Thừa âm thầm thở dài, ông chủ lại đang tự làm khổ mình rồi. Từ sau khi Tô Lư Cảnh biến mất, bệnh viện đột nhiên đưa tới một bản kết quả kiểm tra lúc cô còn đang hôn mê, bên trên giấy trắng mực đen ghi thật rõ ràng: Tô Lư Cảnh đã mang thai mười một tuần!

Nếu như nhận được kết quả trước một ngày, Hình Hạo Xuyên sẽ mừng rỡ như điên, tất nhiên kết cục sau đó cũng sẽ khác đi, nhưng nó lại xuất hiện vào lúc Tô Lư Cảnh biến mất, chẳng khác nào hung hăng đánh một bạt tai vào mặt mọi người.

Đây quả thực là cá sấm sét giữa trời quang!

Thật nực cười biết bao, từ sau khi Tô Lư Cảnh rời đi, anh mới biết được, cô thế nhưng lại mang thai đứa bé của mình! Cô đã mang trong mình đứa bé của bọn họ! Nhưng cũng lúc này, trời cao lại mang cô đi mất. . . . .

Đây quả thật là chuyện vô cùng buồn cười!

Cũng chính là trừng phạt của trời cao!

Đêm hôm đó, có lẽ là tình cờ, cũng có lẽ là ngẫu nhiên, trời bỗng đổ mưa như trút nước, dường như đang có người yên lặng khóc thút thít, mà Hình Hạo Xuyên cũng đứng ở trong mưa một ngày một đêm, rồi sau đó, lại tự nhốt mình trong phòng ba ngày. Kể từ khi bước ra ngoài, anh liền biến thành một bạo quân, máu lạnh.

Q.3 - Chương 2: Hồi sinh!

"Cô ta tỉnh chưa?", Hình Hạo Xuyên lạnh lùng nói, trong con ngươi đen nhánh lạnh lẽo không có chút tình cảm nào.

Người mà anh vừa nhắc tới chính là Tiểu Như Nghê, bốn năm trước, cô ta chính là người cuối cùng nhìn thấy Tô Lư Cảnh, cho nên việc Tô Lư Cảnh biến mất khẳng định có quan hệ rất lớn tới cô ta. Đây cũng là đầu mối duy nhất, từ băng ghi hình của bệnh viện có thể thấy được sau khi Tiểu Như Nghê đi vào phòng bệnh một lúc lâu, chắc hẳn đã nói những lời kích thích mạnh mẽ mới khiến cho Tô Lư Cảnh quyết tâm rời đi. Nhưng kể từ sau ca mổ, cô ta vẫn chìm trong hôn mê, nói một cách đơn giản là, cô ta đã trở thành người sống đời sống thực vật, mỗi ngày dựa vào việc truyền dịch để sống sót, phải mấy tuần, thậm chí phải một hai tháng mới tỉnh lại một lần, nhưng kể cả có thức tỉnh, thì thần trí cũng không rõ ràng.

Lư Thừa liền đáp: "Thưa Tổng giám đốc, vẫn chưa!"

Hình Hạo Xuyên siết chặt quả đấm, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay, chậm rãi nhắm hai mắt lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm lại, cả người ảm nấp dưới bóng ma không lồ, chẳng khác nào Ma vương tới từ địa ngục, toàn thân tản ra hơi thở buốt giá, nhưng xen lẫn trong đó còn có cả tình cảm bi thương tuyệt vọng.

Lư Cảnh, rốt cuộc em đã đi nơi nào? Hay là em. . . . . Đã chết thật rồi sao? Không! Không! Anh không tin!

Dùng sức ném chai rượu lên trên sàn nhà, hương rượu thơm nồng tỏa ra trong không khí kèm theo đó là những mảnh thủy tinh rơi rụng xung quanh, giống như suối phun bắn ra tung toé, nhuộm đỏ cả mặt thảm giống hệt như vết máu đã khô. . . . .

*****OOXX*****OOXX*****

Ngay tại lúc đó, ở bên kia bán cầu.

Cô cũng đang chìm trong giấc mộng trung tự. Cô mơ thấy mình đang ra sức chạy, nhưng vẫn có người luôn đuổi theo phía sau, đúng vậy, có người không ngừng đuổi theo, cô thực không biết vì sao, chỉ biết bản thân chạy thực mang, chạy tới chết, không muốn để người kia đuổi kịp!

Cô còn nghe thấy người kia đang gọi tên của mình, khàn cả giọng, nhưng rốt cuộc lại không nghe được anh ta đang kêu cái gì, hơn nữa lại còn không nhìn thấy rõ khuôn mặt. Người kia, là ai? Sao giọng nói lại quen thuộc đến thế, là ai mới được chứ?

Trong mơ, cô nhíu mày lại thật chặt, từ sâu trong linh hồn cảm thấy người này thực quen thuộc, nhưng, chỉ cần cô cố gắng nhớ lại, ngực liền trở nên khó sở nhói đau, tựa như từ trong vô thức cự tuyệt nhớ tới tên người này.

Trong mơ, cô vẫn đang chạy, liều mạng chạy, cô nhìn thấy trên mặt mình hiện lên vẻ kinh hoàng, còn có đôi môi tái nhợt, thấy mình hoảng sợ chạy đến lối đi bộ, rồi đột nhiên có một chiếc xe mạnh mẽ lao, cô còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, đã bị hất tung. . . . .

Nằm mơ đến đây, cô chợt từ trong mộng thức tỉnh, miệng thở hổn hển, trên trán túa đầy mồ hôi hột, lúc này mới phát hiện thế nhưng mình lại nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi, cảm giác bị xe đâm ở trong mơ vẫn như hiện ra ở trước mắt vô cùng chân thực, tựa như bản thân cô đã từng trải qua, tâm tình cực kỳ hoảng sợ.

Nhưng quả thực cô đã từng gặp phải tai nạn y hệt như thế. Bốn năm trước, cô bị xe đụng trúng, lúc tỉnh lại liền phát hiện đầu trống rỗng, mất đi tất cả trí nhớ. Mất trí nhớ, là chuyện thần kỳ cỡ nào, cho tới bây giờ cô đều cho rằng điều đó vốn chỉ xảy ra trong những bộ phim thần tượng, nhưng chuyện cầu huyết như thế thế nhưng lại xảy ra trên người mình.

Hiện tại, cô chỉ biết tên của mình là Tô Lư Cảnh, cũng là từ chỗ em trai mới biết được, nhưng nhiều hơn nữa thì không có gì. Vài chục năm qua đi, toàn bộ tan biến vào hư không, họ Tô ở trên toàn lãnh thổ Trung Quốc thậm chí có tới hàng trăm vạn, phải đi tới chỗ nào để có thể tìm được nguồn gốc của mình đây? Huống chi, cái tên này từ lâu cô đã không dùng, hiện tại cô thường được gọi bằng một cái tên khác, là Suzzy.

Ha ha, cũng may, cô đã không phải là một cô gái nhỏ nữa rồi, hiện tại cô đã có thể xử lý tốt mọi chuyện sau khi mất trí nhớ. Thật kỳ quái, nếu như là người khác gặp phải chuyện như vậy, khẳng định sẽ muốn tìm kiếm những mảnh ký ức đã bị bỏ lỡ, nhưng với cô, lại giống như được giải thoát, toàn thân như được hồi sinh, mặc kệ như thế nào, đây chính là ý trời, vậy thì cứ theo như thế đi, cuộc sống của mình vì do chính mình phụ trách là đủ rồi.

Cô đưa ngón tay trắng nõn vén mái tóc dài ra sau tai, dưới ánh mặt trời trông chúng chẳng khác nào những viên trân châu trời lên từ đáy biển, sáng bóng mê người, kết hợp với bộ đồ công sở trên người, tản ra vẻ mỹ lệ không gì sánh nổi, tựa như một viên kim cương lấp lánh đã được mài giũa, vô cùng chói mắt.

"Mẹ, mẹ!", một cậu bé hoạt bát tuổi tú chạy tới, lập tức nhảy lên trên người cô, vui sướng kêu, tựa như con vịt nhỏ rúc vào lòng mẹ. Hôm nay trang phục mặc trên người cậu cũng thật bắt mắt, đầu tóc được cắt tỉa gọn gàng, bên ngoài chiếc áo sơ mi là quần yếm màu vàng, một đầu vai hơi rũ xuống nhưng điểm này cũng không làm mất đi vẻ đáng yêu của cậu bé chút nào. Xuất sắc nhất vẫn chính là đôi mắt to tròn như bảo thạch, đen lúng lêng, mỗi

lần có quý ý, liền trở nên thật linh động. Tất cả mọi người trong khu nhà này đều thích cậu bé cơ trí thông minh này, còn đặt cho cậu một cái tên "Tiểu thiên sứ Đồng Phương".

Mở rộng vòng tay ôm cậu con trai hai mươi bốn giờ sức sống lúc nào cũng vô hạn vào trong ngực, cô giả vờ nghiêm mặt, chỉ vào chóp mũi của cậu mắng: "Mẹ đã nói với con, không được làm động tác nguy hiểm như vậy nữa, cẩn thận không lại bị ngã, lúc chú Vick tới thăm mẹ sẽ không thêm giúp con nữa đâu. Còn nữa, di Lynda mỗi ngày giặt quần áo quả thực rất mệt, chính người cũng đã nhìn thấy không phải sao ? Tại sao có thể làm cho quần áo bẩn như thế này chứ?".

Cậu nhóc kia bình sinh sợ nhất ba điều: thứ nhất là mẹ tức giận, thứ hai là kim tiêm đáng sợ của bác sĩ Vick, còn có điều thứ ba nữa, nhưng điều này sẽ nhắc đến sau. . . . .

Nghe thấy mẹ uy hiếp, cậu nhóc lập tức kêu lên: "Mẹ, mẹ không thể thấy chết mà không cứu như vậy được!". Giọng nói trẻ con dường như còn mang theo cả mùi sữa ngọt ngào, không những nghe thật êm tai, mà tràng tiếng Anh lừ loát kia còn giống hệt như trân châu rơi xuống đĩa, tinh tinh tang tang, vô cùng đáng yêu.

"Tiểu Mễ, mẹ đã nói rồi, những lúc ở nhà con phải nói tiếng Trung, không nhớ sao?". Cô vỗ lên cái mông mũm mĩm của cậu nhóc một cái, lên tiếng dạy dỗ. Mặc dù nơi này là nước Anh, rất ít khi sử dụng đến tiếng Trung, nhưng cô không muốn con của mình giống như những đứa trẻ của nhà khác, rõ ràng là người Trung Quốc, nhưng tiếng Trung lại không nói nổi câu nào. Trong vô thức, cô cảm giác được bản thân mình dường như không thuộc về nơi này.

Tiểu Mễ, tên đầy đủ Tô Tiểu Mễ, là một cậu bé rất hoạt bát, lúc này cậu uất ức che cái mông của mình, chu mỏ nói: "Con biết rồi, mẹ!". Ngay sau đó lại làm nũng tựa lên trên người cô nói: "Mẹ, đã rất lâu rồi mẹ không chơi cùng con, mẹ hôn con một cái đi có được hay không?".

Tô Lưu Cảnh bị dáng điệu thơ ngây của cậu nhóc chọc cười, cúi đầu hôn liên tiếp lên mặt cậu, đáp: "Tiểu bại hoại, ngoan, mẹ còn có việc phải làm, đi tìm cậu của con chơi đi!".

Tiểu Mễ vừa nghe nhắc đến cậu mình, lập tức chu môi nói: "Con không cần, cậu thật nhảm chán, lúc nào cũng chỉ biết vẽ tranh, không chịu để ý đến con!".

Tô Lưu Cảnh chỉ tay lên đầu cậu nói: "Đó là bởi vì con quá nghịch ngợm, lại đi dẫm chân lên bực về cậu khổ cực mới về được!"

Cậu nhóc tự biết mình đuối lý chỉ le lưỡi không phản bác lại.

"Tiên sinh đã về rồi à!", một nữ giúp việc có mái tóc xù nhẹ giọng nói. Lễ nghi của Người Anh ngàn năm vẫn luôn hoàn mỹ, cho dù là một nữ giúp việc, cũng khiến cho người khác phải tặc lưỡi than thầm.

Cậu nhóc vừa nghe thấy thế, mắt lập tức sáng lên, từ trên đầu gối Tô Lưu Cảnh tụt xuống, đôi chân ngắn mừng rỡ chạy như bay đi nghênh đón, trong miệng còn hoan hô: "Cha. . . . . Cha. . . . ."

Nhìn con trai mừng rỡ chạy đi, khoe miệng Tô Lưu Cảnh cũng từ từ nhếch lên tạo thành một đường cong xinh đẹp.

Chương 2: Hồi sinh!

"Cô ta tỉnh chưa?", Hình Hạo Xuyên lạnh lùng nói, trong con ngươi đen nhánh lạnh lẽo không có chút tình cảm nào.

Người mà anh vừa nhắc tới chính là Tiểu Như Nghe, bốn năm trước, cô ta chính là người cuối cùng nhìn thấy Tô Lưu Cảnh, cho nên việc Tô Lưu Cảnh biến mất khẳng định có quan hệ rất lớn tới cô ta. Đây cũng là đầu mối duy nhất, từ băng ghi hình của bệnh viện có thể thấy được sau khi Tiểu Như Nghe đi vào phòng bệnh một lúc lâu, chắc hẳn đã nói những lời kích thích mạnh mẽ mới khiến cho Tô Lưu Cảnh quyết tâm rời đi. Nhưng kể từ sau ca mổ, cô ta vẫn chìm trong hôn mê, nói một cách đơn giản là, cô ta đã trở thành người sống đời sống thực vật, mỗi ngày dựa vào việc truyền dịch để sống sót, phải mấy tuần, thậm chí phải một hai tháng mới tỉnh lại một lần, nhưng kể cả có thức tỉnh, thì thần trí cũng không rõ ràng.

Lưu Thừa liền đáp: "Thưa Tổng giám đốc, vẫn chưa!"

Hình Hạo Xuyên siết chặt quả đấm, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay, chậm rãi nhắm hai mắt lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm lại, cả người ảm nấp dưới bóng ma không lồ, chẳng khác nào Ma vương tới từ địa ngục, toàn thân tản ra hơi thở buốt giá, nhưng xen lẫn trong đó còn có cả tình cảm bi thương tuyệt vọng.

Lưu Cảnh, rốt cuộc em đã đi nơi nào? Hay là em. . . . . Đã chết thật rồi sao? Không! Không! Anh không tin!

Dùng sức ném chai rượu lên trên sàn nhà, hương rượu thơm nồng tỏa ra trong không khí kèm theo đó là những mảnh thủy tinh rơi rụng xung quanh, giống như suối phun bắn ra tung toé, nhuộm đỏ cả mặt thảm giống hệt như vệt máu đã khô. . . . .

*****OOXX*****OOXX*****

Ngay tại lúc đó, ở bên kia bán cầu.

Cô cũng đang chìm trong giấc mộng tương tự. Cô mơ thấy mình đang ra sức chạy, nhưng vẫn có người luôn đuổi theo phía sau, đúng vậy, có người không ngừng đuổi theo, cô thực không biết vì sao, chỉ biết bản thân chạy thực mang, chạy tới chết, không muốn để người kia đuổi kịp!

Cô còn nghe thấy người kia đang gọi tên của mình, khàn cả giọng, nhưng rồi cuộc lại không nghe được anh ta đang kêu cái gì, hơn nữa lại còn không nhìn thấy rõ khuôn mặt. Người kia, là ai? Sao giọng nói lại quen thuộc đến thế, là ai mới được chứ?

Trong mơ, cô nhủ mày lại thật chặt, từ sâu trong linh hồn cảm thấy người này thực quen thuộc, nhưng, chỉ cần cô cố gắng nhớ lại, ngực liền trở nên khó sở nhói đau, tựa như từ trong vô thức cự tuyệt nhớ tới tên người này.

Trong mơ, cô vẫn đang chạy, liều mạng chạy, cô nhìn thấy trên mặt mình hiện lên vẻ kinh hoàng, còn có đôi môi tái nhợt, thấy mình hoảng sợ chạy đến lối đi bộ, rồi đột nhiên có một chiếc xe mạnh mẽ lao, cô còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, đã bị hất tung. . . . .

Nằm mơ đến đây, cô chợt từ trong mộng thức tỉnh, miệng thở hổn hển, trên trán túa đầy mồ hôi hột, lúc này mới phát hiện thế nhưng mình lại nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi, cảm giác bị xe đâm ở trong mơ vẫn như hiện ra ở trước mắt vô cùng chân thực, tựa như bản thân cô đã từng trải qua, tâm tình cực kỳ hoảng sợ.

Nhưng quả thực cô đã từng gặp phải tai nạn y hệt như thế. Bốn năm trước, cô bị xe đụng trúng, lúc tỉnh lại liền phát hiện đầu trống rỗng, mất đi tất cả trí nhớ. Mất trí nhớ, là chuyện thần kỳ cỡ nào, cho tới bây giờ cô đều cho rằng điều đó vốn chỉ xảy ra trong những bộ phim thần tượng, nhưng chuyện cầu huyết như thế thế nhưng lại xảy ra trên người mình.

Hiện tại, cô chỉ biết tên của mình là Tô Lưu Cảnh, cũng là từ chỗ em trai mới biết được, nhưng nhiều hơn nữa thì không có gì. Vài chục năm qua đi, toàn bộ tan biến vào hư không, họ Tô ở trên toàn lãnh thổ Trung Quốc thậm chí có tới hàng trăm vạn, phải đi tới chỗ nào để có thể tìm được nguồn gốc của mình đây? Huống chi, cái tên này từ lâu cô đã không dùng, hiện tại cô thường được gọi bằng một cái tên khác, là Suzzy.

Ha ha, cũng may, cô đã không phải là một cô gái nhỏ nữa rồi, hiện tại cô đã có thể xử lý tốt mọi chuyện sau khi mất trí nhớ. Thật kỳ quái, nếu như là người khác gặp phải chuyện như vậy, khẳng định sẽ muốn tìm kiếm những mảnh ký ức đã bị bỏ lỡ, nhưng với cô, lại giống như được giải thoát, toàn thân như được hồi sinh, mặc kệ như thế nào, đây chính là ý trời, vậy thì cứ theo như thế đi, cuộc sống của mình vì do chính mình phụ trách là đủ rồi.

Cô đưa ngón tay trắng nõn vén mái tóc dài ra sau tai, dưới ánh mặt trời trông chúng chẳng khác nào những viên trân châu trời lên từ đáy biển, sáng bóng mê người, kết hợp với bộ đồ công sở trên người, tản ra vẻ mỹ lệ không gì sánh nổi, tựa như một viên kim cương lấp lánh đã được mài giũa, vô cùng chói mắt.

"Mẹ, mẹ!", một cậu bé hoạt bát tuổi tú chạy tới, lập tức nhảy lên trên người cô, vui sướng kêu, tựa như con vịt nhỏ rúc vào lòng mẹ. Hôm nay trang phục mặc trên người cậu cũng thật bắt mắt, đầu tóc được cắt tỉa gọn gàng, bên ngoài chiếc áo sơ mi là quần yếm màu vàng, một đầu vai hơi rũ xuống nhưng điểm này cũng không làm mất đi vẻ đáng yêu của cậu bé chút nào. Xuất sắc nhất vẫn chính là đôi mắt to tròn như bảo thạch, đen lúng liếng, mỗi lần có quý ý, liền trở nên thật linh động. Tất cả mọi người trong khu nhà này đều thích cậu bé cơ trí thông minh này, còn đặt cho cậu một cái tên "Tiểu thiên sứ Đông Phương".

Mở rộng vòng tay ôm cậu con trai hai mươi bốn giờ sức sống lúc nào cũng vô hạn vào trong ngực, cô giả vờ nghiêm mặt, chỉ vào chóp mũi của cậu nhóc: "Mẹ đã nói với con, không được làm động tác nguy hiểm như vậy nữa, cẩn thận không lại bị ngã, lúc chú Vick tới thăm mẹ sẽ không thêm giúp con nữa đâu. Còn nữa, đi Lynda mỗi ngày giặt quần áo quả thực rất mệt, chính người cũng đã nhìn thấy không phải sao? Tại sao có thể làm cho quần áo bẩn như thế này chứ?".

Cậu nhóc kia bình sinh sợ nhất ba điều: thứ nhất là mẹ tức giận, thứ hai là kim tiêm đáng sợ của bác sĩ Vick, còn có điều thứ ba nữa, nhưng điều này sẽ nhắc đến sau. . . . .

Nghe thấy mẹ uy hiếp, cậu nhóc lập tức kêu lên: "Mẹ, mẹ không thể thấy chết mà không cứu như vậy được!". Giọng nói trẻ con dường như còn mang theo cả mùi sữa ngọt ngào, không những nghe thật êm tai, mà tràng tiếng Anh lưu loát kia còn giống hệt như trân châu rơi xuống đĩa, tinh tinh tang tang, vô cùng đáng yêu.

"Tiểu Mễ, mẹ đã nói rồi, những lúc ở nhà con phải nói tiếng Trung, không nhớ sao?". Cô vỗ lên cái mông mũm mĩm của cậu nhóc một cái, lên tiếng dạy dỗ. Mặc dù nơi này là nước Anh, rất ít khi sử dụng đến tiếng Trung, nhưng cô không muốn con của mình giống như những đứa trẻ của nhà khác, rõ ràng là người Trung Quốc, nhưng tiếng Trung lại không nói nổi câu nào. Trong vô thức, cô cảm giác được bản thân mình dường như không thuộc về nơi này.

Tiểu Mễ, tên đầy đủ Tô Tiểu Mễ, là một cậu bé rất hoạt bát, lúc này cậu uất ức che cái mông của mình, chu mỏ nói: "Con biết rồi, mẹ!". Ngay sau đó lại làm nũng tựa lên trên người cô nói: "Mẹ, đã rất lâu rồi mẹ không chơi cùng con, mẹ hôn con một cái đi có được hay không?".

Tô Lưu Cảnh bị dáng điệu thơ ngây của cậu nhóc chọc cười, cúi đầu hôn lên trán cậu, đáp: "Tiểu bại hoại, ngoan, mẹ còn có việc phải làm, đi tìm cậu của con chơi đi!".

Tiểu Mễ vừa nghe nhắc đến cậu mình, lập tức chu môi nói: "Con không cần, cậu thật nhàm chán, lúc nào cũng chỉ biết vẽ tranh, không chịu để ý đến con!".

Tô Lưu Cảnh chỉ tay lên đầu cậu nói: "Đó là bởi vì con quá nghịch ngợm, lại đi dẫm chân lên bực về cậu khổ cực mới vẽ được!"

Cậu nhóc tự biết mình đuối lý chỉ le lưỡi không phản bác lại.

"Tiên sinh đã về rồi à!", một nữ giúp việc có mái tóc xù nhẹ giọng nói. Lễ nghi của Người Anh ngàn năm vẫn luôn hoàn mỹ, cho dù là một nữ giúp việc, cũng khiến cho người khác phải tặc lưỡi than thầm.

Cậu nhóc vừa nghe thấy thế, mắt lập tức sáng lên, từ trên đầu gối Tô Lưu Cảnh tụt xuống, đôi chân ngắn mừng rỡ chạy như bay đi nghênh đón, trong

miệng còn hoan hô: "Cha. . . . . Cha. . . . ."

Nhìn con trai mừng rỡ chạy đi, khoe miệng Tô Lưu Cảnh cũng từ từ nhếch lên tạo thành một đường cong xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 3: Chân tướng!

Người vừa đi vào là một người đàn ông tương đối tuấn lãng, nên hình dung về anh ta như thế nào?

Gương mặt cực kỳ tuấn tú với sống mũi cao, tuy làn da trắng như bạch ngọc nhưng lại mang theo hơi thở phái nam thành thực rõ ràng. Trên người mặc một bộ tây trang màu đen đuôi tôm càng nổi bật lên thân hình thon dài, tư thái ưu nhã lồi lạc, chẳng khác nào một Bá tước đến từ cung đình châu Âu, lại giống với hình ảnh Quân tử dịu dàng như ngọc ở Trung Quốc cổ đại. Hai phong cách rõ ràng bất đồng, nhưng tụ trên người của anh, không những không khiến cho người ta cảm thấy ngọt ngào, mà ngược lại, chỉ có kích động than thầm về ma pháp của tạo hóa.

Nhưng những điều đó cũng chưa tính cái gì, đẹp nhất vẫn chính là đôi mắt kia, trong con ngươi mòng màu xanh dương lưu chuyển ánh sáng mị hoặc, như tích tụ toàn bộ biến cả mệnh mông, đầy mắt tỏa sáng, lấp lánh dài tinh tú mệnh mông, chỉ lẳng lẳng nhìn chăm chú, mang theo nụ cười thần nhiên. Toàn thân toát ra vẻ dịu dàng quý phái giống như sóng biển xanh thẳm nhộn nhạo, mở rộng vòng tay ôm lấy bảo vật trân quý nhất, an ủi, che chở, bảo vệ người mình yêu thương. Người đàn ông này, xác thực có bản lĩnh để cho người ta thần hồn điên đảo.

Người đàn ông này là ai? Có lẽ nhiều người đã đoán được rồi, có lẽ vẫn còn đang bị anh ấy mê hoặc, nhưng không sao, chúng ta cứ từ từ đi tìm câu trả lời.

Người đàn ông kia trên môi nở nụ cười chậm rãi đi tới, cúi người xuống, đón lấy cậu nhóc đang chạy như bay đến, sau đó nghiêng người hôn lên mặt cậu bé mấy cái, tạo nên âm thanh "Moa! Moa!" vang dội.

"Cha, con nhớ cha muốn chết á!", cậu nhóc vui vẻ nói.

Người đàn ông nghe thấy thế liền bật cười nói: "Tiểu Mễ có ngoan không, có chọc mẹ tức giận hay không?".

"Dĩ nhiên không có rồi! Con chính là một thân sĩ mà!". Tiểu Mễ chống hai cánh tay mập mập nhỏ bé lên hông, tuyên bố rất hùng hồn. Nhưng chiếc quần yếm bị rách một chiếc cúc, công thêm cả chút cát dính trên áo chính là bằng chứng tố cáo thuyết phục nhất.

Xoa xoa mái đầu ngắn ngủn, người đàn ông cười cười, sau đó ôm cậu bé đứng lên, nhìn về phía Tô Lưu Cảnh, nở một nụ cười mê người: "Lưu Cảnh, anh đã về!".

Tô Lưu Cảnh không keo kiệt chút nào đáp lại anh bằng nụ cười xinh đẹp, ấm áp: "Thiên Kỳ, hoan nghênh trở lại!". Đúng vậy, anh chính là Thương Thiên Kỳ, Bàn tay của Thượng đế trong truyền thuyết, người được xưng tụng là ông Vua không ngại của giới thiết kế, mà nay lại là người tiếp quản của Tập đoàn tài chính khổng lồ. Anh, đã lần lượt lập nên kỳ tích, quả thật có thể vang danh sử sách. Nhưng một người như vậy, mỗi khi về tới đây, lại trở thành một người đàn ông bình thường, chỉ là một người đàn ông nhớ nhung vợ yêu cùng con trai của mình.

Hai người họ nhìn nhau cười, tràn đầy ân ý. Trong mấy năm qua, bọn họ sống chung lâu ngày, đã sớm quen thuộc với đối phương, mà anh không chỉ từ bốn năm trước mà hiện tại vẫn luôn coi cô như trân bảo, tình yêu dành cho cô chỉ có tăng thêm chứ không hề phai nhạt.

Đôi mắt to hoạt bát của Tiểu Mễ chợt ánh lên tia tinh quái, ghé miệng vào bên tai Thương Thiên Kỳ lặng lẽ nói mấy câu, hai cha con nháy mắt với nhau, dường như đã đạt thành cam kết nào đấy. Tiếp sau đó Tiểu Mễ vươn cánh tay mập mập hướng về phía mẹ mình làm nũng nói: "Mẹ, ôm ôm. . . . ."

Tô Lưu Cảnh biết tông lông dạ xấu xa của con trai nhà mình, lại nhìn vẻ mặt giả vờ vô tội đáng thương của Tiểu Mễ và Thương Thiên Kỳ, bắt đắc dĩ cười cười, sau đó đi tới ôm hai đứa bé còn chưa trưởng thành.

Bạn học Tiểu Mễ hạnh phúc được kẹp ở giữa, miệng cười rộng đến tận mang tai. Được cha mẹ ôm, thật tốt!

Người giúp việc xinh đẹp nhìn một màn gia đình hạnh phúc, khoe miệng cũng không nhịn được mà cong lên, biết ý lui ra, lưu lại cho bọn họ một không gian riêng.

Ánh mặt trời từ cửa sổ hắt vào, chiếu lên một nhà ba người, thật ấm áp mà hạnh phúc.

Cuối cùng, cảnh ấm áp đó lại bị tiếng gõ cửa có tiết tấu phá vỡ, Mary đưa nắm tay lên môi nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhắc nhở rằng mình đã đến. Bốn năm qua, Mary lại càng trở nên xinh đẹp hơn, toàn thân tản mát ra một loại sức quyến rũ khiến cánh đàn ông khó có thể cưỡng lại. Trên người là bộ đồ công sở màu đỏ vừa vặn, khiến thân hình tiêu chuẩn có lỗi có lỗi hiển hiện rõ ràng, mái tóc thật dài uốn xoắn cùng với đôi môi đỏ mọng gợi cảm, quả thật quyến rũ cực kỳ.

Nhưng Thương Thiên Kỳ lại không hề dừng lại trên người cô ta thêm mấy giây, chỉ chỉ tay ra hiệu cho cô ta đến thư phòng chờ mình, sau khi trêu đùa Tô Lưu Cảnh và Tiểu Mễ mấy câu mới thông thả đi vào.

Cửa thư phòng vừa đóng lại, vẻ mặt dịu dàng cùng sẵn sàng của người chồng, người cha chuẩn mực được anh lập tức thu liễm lại. Xác thực, kể từ khi tiếp nhận chiếc ghế lãnh đạo gia tộc, anh đã sớm từ từ quen thuộc với quy tắc của thế giới này, cũng đã quen che giấu biểu tình chân thật của bản thân ra đằng sau chiếc mặt nạ lạnh lùng.

Mary nhìn vẻ mặt thay đổi nhanh chóng của anh, trong lòng lại âm thầm đau nhói, cô ta đã đi theo anh nhiều năm, nhưng thủy chung ngay cả một nụ cười của anh cũng không lấy được. Cô ta âm thầm tự giễu, ngay sau đó khẽ sở nhếch môi: Mary nữ vương được vô số đàn ông theo đuổi, được giới truyền thông xưng tụng là đóa hồng có gai, vì thế cô đáng vênh mặt kiêu ngạo, chứ không nên ở chỗ này một lòng hướng về người đàn ông đã có đối tượng của mình?

"Tình huống như thế nào? Bên kia vẫn chưa buông tha sao?". Thương Thiên Kỳ đứng ở cửa sổ đưa lưng về phía cô ta hỏi.

Bên kia, tất nhiên là muốn ám chỉ Hình Hạo Xuyên và Nghiêm Hàn Dư.

Mary lập tức thu lại tâm tình, lão luyện trả lời: "Chỗ Nghiêm Hàn Dư không thành vấn đề, dù sao anh ta chỉ là một người không có thế lực. Chân chính khó giải quyết chính là Hình Hạo Xuyên, anh ta vẫn không ngừng phái người tìm kiếm tin tức Tô Lưu Cảnh, đây đã là lần thứ tư trong năm nay cố gắng đột phá chương ngại vuron bàn tay đến chỗ anh dò xét, nhưng bọn họ vẫn chưa tra được nơi này, xin anh yên tâm!". Cô ta vốn là một thư ký ưu tú, cũng là cộng sự ản ý, hơn thế nữa chính là một người phụ nữ đầy đủ lý trí nếu không Thương Thiên Kỳ cũng sẽ không để cho cô ta biết rõ tình huống mà vẫn còn ở lại bên cạnh mình.

Thương Thiên Kỳ đưa lưng về phía cô ta, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng từ trong giọng nói rõ ràng nghe ra một tia không vui: "Hình Hạo Xuyên, vẫn chưa buông tay. Hệ thống an ninh ở nơi này cần phải được tăng cường nhất quyết không cho bất luận kẻ nào phát hiện ra sự tồn tại của nó. Mặt khác, tìm cho tôi một căn nhà ở Pháp, sau đó đưa một cô gái ra làm bia đỡ đạn, đòi toàn lực chú ý của Hình Hạo Xuyên qua đó!".

Bất luận thế nào, anh sẽ không để cho Hình Hạo Xuyên tìm được Tô Lưu Cảnh! Còn lại một năm, chỉ cần một năm nữa thôi, Lưu Cảnh liền triệt triệt để để thuộc về anh rồi!

Mary nhìn một bên sườn mặt của anh, trong lòng biết chắc anh lại đang nghĩ đến Tô Lưu Cảnh rồi, miệng tự nhiên khô khốc, ngay sau đó cúi đầu đáp một tiếng: "Vâng", rồi đi ra ngoài.

Cửa phòng được đóng lại, trong thư phòng chỉ còn dư một mình anh, Thương Thiên Kỳ di chuyển ánh mắt xuống dưới cửa sổ, nhìn Tô Lưu Cảnh và Tiểu Mễ vui vẻ chơi đùa với nhau, trong con người nhuốm đầy lo lắng dần dần thả lỏng.

Bốn năm trước, sau khi Tô Lưu Cảnh bị xe đâm, ai cũng không biết cô được anh lên đầu đi. Lúc ấy toàn thân cô đều là máu bị đưa vào bệnh viện, bác sĩ còn thông báo cô đang mang thai. Lúc ấy cảm giác của anh là gì? Sấm sét giữa trời quang! Đứng! Chính là từ này. Khi đó, thế giới của anh đều nhuốm màu tuyệt vọng.

Lúc ấy bác sĩ đều nói, đứa bé này không giữ được, cơ thể người mẹ suy yếu, lại bị thương như thế căn bản không có biện pháp để sinh tồn, nhưng thật thần kỳ, sinh mệnh chỉ bé bằng hạt đậu yếu ớt đó thế nhưng lại thật quật cường, vẫn gian nan tồn tại, còn khiến Tô Lưu Cảnh hôn mê suốt một tuần lễ.

Một tuần sau, khi cô mở đôi mắt xinh đẹp như bảo thạch ra, câu đầu tiên nói ra lại chính là: "Anh là ai?". Qua mấy giây khiếp sợ, trái tim anh lại lại đập lên rộn rã, một ý nghĩ tà ác từ từ bắt đầu nảy sinh.

Nhìn xem, trời cao công bằng cỡ nào chứ, ở lúc con người ta bị mất đi một thứ gì đó lại được dâng tối cao tặng cho một vật khác để đền bù. Nhìn xem, đây nhất định món quà lớn nhất mà trời cao ban tặng cho anh, khiến cho tất cả bắt đầu lại lần nữa, tặng cho anh một Tô Lưu Cảnh thuần khiết như tờ giấy trắng.

Cô bị mất trí nhớ thì như thế nào? Cô có con thì sao? Anh vẫn có thể cho cô hạnh phúc lớn nhất thế giới!

Trong nội tâm, một con thú tà ác đang không ngừng giật dây, khích lệ, khiến anh vừa khiếp sợ, vừa do dự, lại vui vẻ, vì vậy không hề chần chừ thêm phút giây nào nữa, liền dứt khoát ra quyết định.

Anh hao tổn tâm cơ tiêu hủy bệnh án của cô, giấu đi tất cả tin tức, thậm chí còn mang cô ra khỏi nước, lấy một thân phận hoàn toàn mới để tiếp tục cuộc sống. Đúng vậy, anh hẳn rất ích kỷ, lần đầu tiên anh lại ích kỷ như thế, nhưng nếu như có thể lấy được Tô Lưu Cảnh, thì cho dù có ích kỷ thế nào đi nữa, ác ma thế nào đi nữa, anh đều có thể làm được!

Anh lừa cô, nói rằng trước đây bọn họ là người yêu của nhau, gạt cô nói Tiểu Mễ là con của bọn họ, còn lừa cô rằng bọn họ sắp kết hôn.

Thời điểm đó, Tô Lưu Cảnh tựa như tờ giấy trắng, tất cả đều mặc cho anh tô vẽ. Nhưng nhìn thấy cô thuần khiết không chút tí vết cơ hồ có thể nhìn thấy cả nội tâm bên trong cùng với phản ứng bài xích theo bản năng thì anh thấy hơi do dự một chút.

Trong nháy mắt cảm thấy thật e ngại, đúng vậy, anh e ngại, ngại rằng nếu một ngày nào đó cô khôi phục trí nhớ, thì cô sẽ hận anh như thế nào?

Vì vậy anh mới do dự, do dự xem có nên tiếp tục tiến hành kế hoạch tiếp theo hay không. Cuối cùng thì anh cũng thỏa hiệp, thỏa hiệp với đôi mắt trong suốt nhìn thấy tận đáy kia của cô.

Anh nói: "Bây giờ, em không nhớ anh cũng không sao, anh có thể cho em thời gian năm năm, năm năm này anh sẽ ở bên cạnh em, giúp em khôi phục trí nhớ, mặc kệ em có thể nhớ lại hay không, đến lúc đó chúng ta vẫn sẽ kết hôn, được không?". Anh quyết định đánh cuộc một lần, đánh cuộc năm năm này trời cao rốt cuộc có thể sẽ giúp mình lần nữa hay không.

Cô tin, cũng đồng ý với anh, hơn nữa đối với biểu hiện của anh càng thêm áy náy, áy náy vì mình đã quên mất người mà mình đã từng yêu.

Vậy mà hôm nay, đã bốn năm qua đi rồi, còn một năm nữa thôi, bất luận như thế nào, anh đều không cho phép bất kỳ chuyện ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 4: Bệnh viện tâm thần!

Mary từ trong thư phòng bước ra, đóng cửa lại, trong nháy mắt tình cảm được che giấu xuống tận đáy lòng một cách hoàn mỹ, những năm gần đây, cô ta đã sớm học được cách che giấu tình cảm thật của chính mình, nếu không, bản thân không thể ở bên cạnh anh lâu như vậy. Nói cho cùng, bất luận có bình thân thế nào thì dù sao vẫn chỉ là phụ nữ, vĩnh viễn có nhiều lúc khó tránh khỏi luống cuống.

Người giúp việc trong biệt thự đã rất quen thuộc với cô ta, cho nên có thể tự do ra vào. Lúc đi ngang qua vườn hoa, nhìn thấy Tô Lưu Cảnh đang chơi đùa với Tiểu Mễ bên đài phun nước, ánh mắt chợt tối lại, sau đó tăng nhanh bước chân muốn rời khỏi.

"Mary, không thể ở lại sao? Đợi lát nữa là đến bữa trưa rồi!". Tô Lưu Cảnh nhắc thấy bóng dáng quen thuộc liền lên tiếng gọi. Theo bản năng, cô có cảm giác rất thân quen với Mary, nhưng khi hỏi về chuyện trước đây lại bị cô ấy phủ nhận rằng bọn họ chưa từng quen biết.

Mary lễ phép cười cười, sau đó đáp: "Không, rất xin lỗi tiểu thư Suzy, tôi còn có chút việc phải xử lý, xin phép đi trước!". Có lẽ bản thân nên vui vẻ vì sự thân thiện của người trước mặt, nhưng hiện tại, thật xin lỗi, việc này quả thật quá khó khăn đối với cô ta.

Tô Lưu Cảnh gật đầu, sau đó mỉm cười phất tay chào tạm biệt.

Chờ sau khi cô ta rời đi, Tiểu Mễ ở bên cạnh mở to đôi mắt trong suốt, kéo tay mẹ mình nói: "Mẹ à, di kia hình như không thích mẹ cho lắm!".

Trong ánh mắt Tô Lưu Cảnh lóe lên ưu tư nhàn nhạt, cô nhận ra được, Mary thích Thương Thiên Kỳ, là vị hôn thê của anh, hơn nữa còn là mẹ của con anh, cô nên cảm thấy tức giận hoặc là ghen tuông mới phải chứ? Nhưng tại sao, từ trong ngực lại cứ trào dâng một nỗi ưu thương nhàn nhạt?

Cảm giác như vậy thực lạ lắm, để cho cô có chút mê mang. . . . .

"Nói cho tôi biết, cô ấy đã đi đâu, đêm đó rốt cuộc cô đã nói với cô ấy cái gì?". Sắc mặt của Hình Hạo Xuyên tương đối chi kém, bốn năm này, sự biến mất của ai đó vẫn không ngừng hành hạ anh, người đàn ông vốn kiêu căng ngạo mạn đã biến mất hoàn toàn, anh bây giờ, chẳng khác nào một ác ma vô tình lạnh lẽo.

Trên giường bệnh, một người con gái gầy yếu tiêu điều lẳng lặng nằm ở đó, trên mặt còn có một vết sẹo dài không thể che giấu, trên người là bộ đồng phục bệnh nhân, càng làm cho khuôn mặt trở nên tái nhợt, thời gian dài sống trong bệnh tật, chứng giống như đám côn trùng tham lam, bào mòn đáng về thanh xuân mỹ lệ, cô ta bây giờ, tái nhợt chẳng khác nào oan hồn còn lưu lại trên thế gian.

Đúng vậy, cô ta chính là Tiểu Như Nghê. Cô gái đã từng xinh đẹp như tiên nữ, dịu dàng tao nhã đến khiến người ta phải than thở ghen tị, mà bây giờ, lại chẳng còn lại cái gì. Một người đáng thương quanh năm nằm ngủ mê man, chỉ có thể dựa vào giường bệnh cùng với xe lăn sống qua ngày.

"Hình. . . . anh nói gì thế? Sao, em nghe không hiểu gì cả? Tự cô ấy muốn đi, em cái gì cũng không biết. . .". Tiểu Như Nghê khàn khàn nói, cố gắng nâng bàn tay tái nhợt lên nắm lấy tay Hình Hạo Xuyên, uất ức nói: "Anh đã lâu không tới thăm em rồi!".

Đáng tiếc còn chưa chạm được vào tay anh liền bị hất ra: "Cô cho rằng tôi chẳng hay biết gì sao?"

Tiểu Như Nghê bị hất tay ra, cũng không phản ứng gì, mặc dù phần lớn thời gian cô ta ở trong trạng thái ngủ mê man, nhưng cũng không phải kẻ ngu. Mấy năm này, mặc dù vẫn ở phòng bệnh tốt nhất, có bác sĩ, y tá giỏi nhất chăm sóc, nhưng Hình Hạo Xuyên lại rất ít khi đến đây, nếu có đến cũng vì người kia, chứ không phải vì đến thăm cô ta. Cô ta hiểu rõ, mình, bị thất sủng rồi.

Cô ta nhàn nhạt đáp lại: "Hình, em không biết anh đang nói đến cái gì!"

Hình Hạo Xuyên hừ lạnh nói: "Cô hiểu rõ mà, tôi chưa từng bao giờ nghĩ đến, cô sẽ là loại người như vậy, bốn năm trước, trong buổi họp báo của Richie, là cô đã âm thầm sai người đến hại cô ấy bị thương, cũng là cô tìm người theo dõi cô ấy, chụp những tấm ảnh kia; Cô còn đưa những bức hình đó cho Nam Cung Như, mượn tay của cô ta giúp cô làm những chuyện bẩn thỉu. Cuối cùng, cô lại ép cô ấy phải rời đi, lòng của cô cuối cùng ác độc đến cỡ nào chứ! Nói cho tôi biết, đến tội cùng cô đã nói với cô ấy cái gì!"

Đáng chết! Nếu như anh sớm phát hiện ra con người thật của cô ta, có phải tất cả mọi việc đều có thể vẫn hồi lại hay không!

Tiểu Như Nghi chợt mỉm cười, hỏi lại: "Em ác độc? Em ác độc chỗ nào chứ? Không, người ác độc chân chính phải là anh mới đúng!"

Hình Hạo Xuyên nhìn về mặt u ám của cô ta, con ngươi đen như mực, lạnh như băng ngàn năm, đáng sợ đến dọa người.

Tiểu Như Nghi lại không hề nhận thấy điều đó, hoặc là coi như có cảm thấy cũng không thêm đề ý: "Em chỉ làm một ít chuyện để duy trì quyền lợi của chính mình, giúp em có được thứ mình muốn, thì có lỗi sao? Em không sai! Sai là anh! Là anh làm chuyện có lỗi với em trước, đến cuối cùng, anh lại vẫn muốn hy sinh mạng của em để cứu mạng cho con bé đó, anh cho rằng, em không biết gì sao? Làm sao có thể không hận! Làm sao có thể không hận được! Cho nên, người tạo nên cục diện bây giờ là lỗi ở anh! Là anh cho cô ấy hi vọng, rồi lại hết lần này đến lần khác hung hăng làm tổn thương cô ta, là tự tay anh đã giết chết á!"

Cô ta cất giọng khàn đục gào thét chất vấn: "Anh nói xem, ai ác độc chứ? Anh nói đi!", chẳng khác nào người điên mất hết lí trí.

"Câm miệng!", Hình Hạo Xuyên nghe cô ta nói xằng nói bậy, nhỏ giọng quát lên. Nếu như có thể, anh quả thật muốn hung hăng cho cô ta một cái tát, khi đó mắt anh đã bị mờ nên mới cho rằng cô ta là người dịu dàng, nhu thuận? Quả thật hoang đường! Cô ta giống như con rắn rắn đầy nọc độc, ích kỷ mà tà ác, Lưu Cảnh so với cô ta có lẽ còn kém hơn ngàn lần!

Hình Hạo Xuyên hoàn toàn mất kiên nhẫn, trầm mặt gần từng chữ: "Tôi hỏi cô một lần cuối cùng, đêm hôm đó rốt cuộc đã nói với cô ấy cái gì!"

"Em, không nhớ rõ!", Tiểu Như Nghi cười phá lên, dường như đang cực kì vui vẻ, nói tiếp: "Tại sao em phải ở chỗ này chịu khổ, nói cho anh biết, chỉ cần em không dễ chịu, thì các người ai cũng đừng nghĩ tốt hơn!"

"Muốn biết sao? Lấy em đi, chỉ cần anh cưới em, em liền nói cho anh biết!". Tiểu Như Nghi giận dữ nói. Bây giờ còn có cái gì có thể đã kích được cô ta đây? Thân thể của cô ta đã bị phá hủy, dung mạo đã bị phá hủy, ngay cả tâm cũng phá hủy, còn có cái gì phải sợ chứ?

Hình Hạo Xuyên nắm chặt tay thành quyền, thiếu chút nữa đã mất khống chế, muốn xông lên đánh người.

"Hiện tại vẫn giữ nguyên chế độ trị liệu cùng chăm sóc cho cô ta, nhưng hãy chuyển đến bệnh viện tâm thần đi, không để cho cô ta ra ngoài một bước! Bởi vì, cô ta đã điên rồi. Cho đến lúc nào cô ta muốn lên tiếng, thì hãy thông báo cho tôi!". Hình Hạo Xuyên lạnh lùng ra mệnh lệnh, sau đó không chút nào lưu luyến xoay người rời đi.

Mặt của Tiểu Như Nghi nguyên bản đã không có chút huyết sắc, lần này liền giống hệt như cương thi, cô ta hoảng sợ trợn to hai mắt, gào thét: "Không! Không! Em không đi! Em không điên, em không đi!". Cô ta sai lầm rồi, thực sai lầm rồi, chỉ cần anh muốn thì sẽ có một ngàn loại phương pháp khiến cho cô ta phải sợ, có điều hiện tại, anh không hề lưu lại chút tình cảm và thể diện nào cho cô ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Á, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 5: Bài xích!

Trong căn phòng bằng kính rộng lớn, mái tóc dài óng ả của Tô Lưu Cảnh tùy ý buộc ra đằng sau bằng một chiếc khăn lụa, đôi mắt xinh đẹp nghiêm túc tập trung vào người mẫu vào manocanh trước mặt, ngón tay linh xảo cắt xén những miếng vải dư thừa, sau đó bắt đầu khâu lại, truyền sự linh động xinh đẹp sang cho người mẫu không có sinh mạng kia. Mặt trời ngã về tây, ánh nắng chiếu lên trên mặt cô, ửng sáng, giống như Mỹ thần trong truyền thuyết.

Bạn có thể chưa từng nghe qua ba chữ Tô Lưu Cảnh, nhưng nhất định đã nghe qua cái tên Suzzy, đó chính là một Truyền Kỳ! Trong truyền thuyết, cô là một người phụ nữ mà kẻ cả từ cái tên thôi đã chứa đựng bao duyên dáng mỹ miều. Cái tên này cho dù là ở trong giới thời trang hay trong giới tài chính, đều là Truyền Kỳ.

Người ta đồn rằng, cô chính là một đối thủ mạnh của "Bàn tay của Thượng Đế", vừa mới xuất hiện cách đây ba năm! Không ai biết cô xuất thân từ đâu, cũng không người nào biết mặt mũi của cô, nhưng những tác phẩm mà cô thiết kế, bên trong tràn đầy linh khí mà lại không hề trau chuốt chút nào, xuất sắc đến nỗi còn có thể đứng ngang tầm với Richie, trở thành Nữ vương mới của giới thiết kế. Nhưng những tác phẩm thiết kế lại không nhiều lắm, còn có thể nói là rất ít, có lúc một tháng mới ra một vài món, nhưng mỗi một món đồ đều là đối tượng mà các thương nhân theo đuổi. Cô thiết kế tùy theo cảm hứng, có đôi khi là đồng phục, có đôi khi là vài món đồ trang sức, tất cả đều dựa vào việc cô có cao hứng hay không, tùy hứng phóng khoáng chẳng khác nào một Nữ vương kiêu ngạo.

Mặc dù trên mỗi món đồ chỉ được kí hiệu bằng mấy chữ cái đơn giản, nhưng giá trị không thua gì mấy chục món đồ của các thiết kế sư khác, thậm chí còn lên mấy trăm món. Đây chính là sức quyến rũ của Suzzy!

Thậm chí có người còn suy đoán, đây có phải là do Richie hoán đổi, muốn dùng tư thái một người khác mà ra mắt. Nhưng rất nhanh, những suy luận kia liền bị lật đổ, nếu như nói những tác phẩm của Richie vừa đẹp mắt lại tỏa ánh hào quang chói lóa, thì những tác phẩm của Suzzy lại giống như cây Nguyệt Quế nở rộ về đêm, xinh đẹp kín kẽ mà càng thêm say lòng người. Hai người họ hoàn toàn bất đồng, nhưng đều có đam mê giống nhau.

Mặc kệ ngoại giới có suy đoán như thế nào, nhưng qua những tác phẩm của cô, họ đều có thể khẳng định, người con gái này giống như ban đêm thần bí,

bất luận có đạt được giải thưởng danh giá như thế nào, thì cho tới bây giờ cô đều không xuất hiện, tựa như đối với mấy cái vinh dự phàm thế này, chẳng thêm nó mất tới!

Vô số người sùng bái cô, cũng có vô số người dùng ngôn ngữ chua ngoa chỉ trích cô kiêu ngạo, nhưng như vậy thì sao chứ? Dù cô có kiêu ngạo như thế nào, dù cô có bàng quan với hiện thực thế nào thì cũng không có ai có thể phủ nhận tài hoa đó.

Tô Lưu Cảnh đang nghiêm túc thiết kế, cô thực hưởng thụ quá trình này, bởi vì bản thân không cần miễn cưỡng điều gì, chỉ làm chuyện mình thích mà thôi. Cũng chính sự tự do, phóng khoáng không gò bó đã mang lại sức quyến rũ đáng kinh ngạc cho những tác phẩm của cô khiến người ta phải sợ hãi than thán. Đột nhiên thất lung bị người nào đó từ phía sau ôm lấy, động tác của Tô Lưu Cảnh thoáng chốc bị đình trệ, ngay sau đó liền cảm ứng được người tới đây là ai.

Bốn năm chung đụng, để cho bọn họ trở nên thực quen thuộc với đối phương, có thể hoàn hảo nói ra người kia thích gì, có thể cảm nhận được mùi hương đặc trưng của nhau, có thể thể nghiệm tình cảm của người còn lại. Có lúc, Tô Lưu Cảnh lại cảm thấy trước khi mất trí nhớ, chắc chắn bọn họ là người yêu của nhau, bởi vì cảm giác ăn ý này không thể bằng thời gian ngắn ngủi có thể sinh ra được, đối với người này cô hoàn toàn không có cảm giác bài xích. Nhưng, tại sao có đôi lúc cô cảm thấy, trước mắt như có một mảng sương mù dày đặc, rõ ràng thấy trước mắt có một đóa hoa đào, nhưng lúc vươn tay ra, sẽ phát hiện đây chẳng qua là cảnh tượng huyền ảo.

Tô Lưu Cảnh lắc lắc đầu, cố gắng dẹp cảm giác hỗn loạn đó sang một bên, mấy năm qua anh ấy đối với cô tốt như vậy, luôn đặt cô vào trong mắt, cho nên tâm trí cô sao có thể sinh ra những ý tưởng chẳng hay ho gì như thế chứ?

"Biết không? Anh sắp bị em đánh bại rồi. Có biết ngoại giới đánh giá em thế nào không? Bọn họ nói, em chính là Nữ vương Suzzy. Thật là dạy hết cho đệ tử, thầy chết đói mà!". Thương Thiên Kỳ say mê hít hà bên tai cô, trong con ngươi mông màu xanh dương chứa đầy nhu tình mật ý.

Xem xem, đây là Tô Lưu Cảnh một tay anh tạo ra, là anh đã trao cho cô một cuộc sống mới cùng tình cảm yêu thương chân thành hết mực. Bây giờ, cô tỏa sáng rực rỡ đến chói mắt cỡ nào, tia sáng kia quả thật làm cho người ta thần hồn điên đảo, quan trọng nhất, hiện tại cô đã thuộc về anh!

Tô Lưu Cảnh bị vẻ mặt ghen tị lẫn uất ức về của anh chọc cười, nói: "Nếu như anh phá sản, vậy hãy để em nuôi anh thôi!". Không thể nghĩ ngờ, Thương Thiên Kỳ là một bạn trai hoàn hảo, bất luận là tướng mạo tuấn tú khiến phụ nữ phải ghen ghét xấu hổ hay là tính cách vừa thâm tình lại vừa hài hước, cùng giọng nói ngọt như rót mật vào tai.

Thương Thiên Kỳ nở nụ cười mê người, đáp: "Được, vậy để em nuôi anh nhé!". Nói xong liền cúi đầu, hôn lên môi Tô Lưu Cảnh.

Môi đột nhiên bị hôn xuống, mặc dù mấy năm này, cử chỉ thân mật của họ càng ngày càng thường xuyên, nhưng mỗi một lần Tô Lưu Cảnh vẫn sẽ có chút kinh ngạc, cô tự nói với mình, phải cố gắng quen dần. Bởi vì anh chính là bạn trai của mình, cũng là cha của con trai mình, vì thế cô phải luyện thành thói quen, không phải sao?

Khó có lần nào, Tô Lưu Cảnh không cự tuyệt như thế này. Thương Thiên Kỳ mang theo tâm tình vui mừng cùng thành kính ôm lấy mặt của cô, hôn thật sâu, đầu lưỡi cạy ra cánh môi tươi hồng, thăm dò vào trong khoang miệng, đoạt lấy hương thơm ngọt ngào như mật.

Giờ khắc này, anh thật muốn cảm tạ trời xanh đã ban cho anh cơ hội hiếm có, đúng vậy, anh một chút cũng không hối hận, dù có không giống bản thân mình, dù càng ngày càng trở nên ích kỷ, anh cũng tuyệt sẽ không hối hận!

Thương Thiên Kỳ càng hôn càng sâu, chớp mũi tất cả đều là hương thơm ngọt ngào, tay của anh từ từ trượt xuống phía dưới, mân mê cái eo thon thả, nhẹ nhàng xoa nắn da thịt láng mịn.

Tô Lưu Cảnh không phải ngốc, làm sao không hiểu hành động này có ý tứ gì, dựa gần như vậy, sao không cảm thấy nhiệt độ ngày càng cao, cùng hô hấp ngày càng trầm đục của anh chứ? Cô tự nói với mình phải nhẫn nại, nhưng vẫn không tài nào kìm được mà đẩy anh ra. Không biết vì sao, đó chỉ là một loại bản năng, cô vẫn không thể tiếp nhận! Mặc dù theo như anh nói, bọn họ ngay cả Tiểu Mễ cũng đã sinh ra, còn có cái gì. . .

Bị mãnh liệt đẩy ra, Thương Thiên Kỳ thoáng kinh ngạc, ngay sau đó vẻ mặt liền toát ra nỗi bi thương nhàn nhạt.

Tô Lưu Cảnh lập tức áy náy nói: "Thật xin lỗi, em. . . . ."

Ham muốn trong con ngươi màu xanh dương lập tức được che giấu đi, Thương Thiên Kỳ dịu dàng ôm cô vào trong ngực, trầm giọng nói: "Đồ ngốc, em không cần phải nói xin lỗi, anh đã từng nói với em rồi không nhớ sao? Ở trước mặt anh, vĩnh viễn không cần nói xin lỗi. Yên tâm, anh hứa với em, sẽ đợi đến khi em rộng mở cánh cửa lòng với anh, chỉ cần một ngày em không gật đầu, thì liền một ngày anh sẽ không đụng vào em".

Những lời dịu dàng như thế này chính là vết thương trí mệnh của Tô Lưu Cảnh, cho tới bây giờ đối với việc mình quên mất anh, quên đi tình yêu của bọn họ, vẫn luôn cảm thấy áy náy không thôi. Anh dịu dàng săn sóc cô như vậy, không thể nghĩ ngờ đã khiến cho sự áy náy đó càng ngày càng sâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Vô tình gặp được!

"Mẹ, con khát quá, lại đói nữa. . . . .", cậu bé kéo tay mẹ mình kêu ầm lên.

Tô Lưu Cảnh cúi xuống, dùng khăn tay lau mồ hôi trên đầu con trai, nói: "Không phải con nói muốn mua quà tặng sinh nhật cho cô Michelle xinh đẹp ở nhà trẻ sao?". Cậu nhóc năm nay mới vừa nhập học, ở nhà trẻ, mặc dù tuổi của cậu so với những đứa bé khác không chênh nhau nhiều lắm, nhưng nghiêm nhiên lại trở thành tiểu lão đại trong lớp, cái miệng nhỏ lanh lợi luôn khiến cô giáo nhất mực cưng chiều, nhưng người cậu thích nhất lại là cô Michelle xinh đẹp trẻ tuổi nhất trong nhà trẻ.

"Nhưng, con thật sự rất đói. . .", cậu nhóc chu miệng lên, bắt đầu xuất chiêu nũng nịu trăm thử trăm trúng của mình ra.

Bởi vì cô bị tai nạn xe cho nên lúc Tiểu Mễ vừa sinh ra chẳng khác nào con mèo nhỏ, vừa gầy lại yếu, ngay cả bác sĩ cũng lắc đầu cảm thán sợ rằng sức đề kháng của cậu bé về sau sẽ rất kém. Vì việc này nên Tô Lưu Cảnh đối với cậu nhóc vô cùng áy náy, vì vậy bất luận cậu muốn cái gì cũng đều tận lực thỏa mãn, không nghĩ tới bây giờ hơn ba tuổi, chẳng những không yếu đi, ngược lại càng ngày càng khỏe mạnh, nhưng kèm theo đó cũng càng ngày càng nghịch ngợm. Thật không biết nên vui mừng hay là nên tức giận.

Tô Lưu Cảnh bẹo cái má phúng phính, sau đó dặt tay của cậu nói: "Được, vậy chúng ta sẽ đi ăn cái gì đó!"

Tiểu Mễ lập tức hoan hô kéo mẹ tay chạy vào một hàng ăn dành cho trẻ con.

"Con muốn cái này, cái này, cái này, cả cái này nữa!". Tiểu Mễ chỉ một đồng ác loại bánh màu sắc rực rỡ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của mẹ mình, liền rụt cổ lại, le lưỡi, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười ngọt ngào nói với nữ phục vụ: "Chị gái xinh đẹp, em còn nhỏ, ăn không hết, hai thứ này không lấy nữa được không?". Đôi mắt đen lúng liếng lại trong suốt mở to, ngây thơ nhìn người đối diện, cho dù là ai cũng không thể cự tuyệt được, lại còn thấy yêu muốn chết.

Nữ phục vụ nghe thấy mấy chữ chị gái xinh đẹp kia liền vô cùng vui vẻ, lập tức mỉm cười nói: "Được, vậy chị lấy thêm cho em một ly nước xoài nhé!".

Cậu nhóc lập tức cười ngọt ngào đáp: "Cảm ơn chị. . . . ."

Nữ nhân viên phục vụ quả thật nhìn đến ngây người, cười vui vẻ đi chọn món ăn. Cậu bé vừa cơ trí vừa đáng yêu như vậy, lớn lên nhất định sẽ là một đại soái ca.

Tô Lưu Cảnh bắt đầu đi lắc đầu, Tiểu Mễ thật không biết được di truyền từ ai, còn nhỏ như vậy mà đã đầy một bụng xấu, rõ là. . . . .

"Mẹ, con muốn đi vệ sinh. . . .", Tiểu Mễ chủ động trượt xuống khỏi ghế, rất may đây là cửa hàng dành cho trẻ em nên tất cả bàn ghế đều hết sức nhỏ gọn, so với những chỗ khác thấp hơn nhiều.

Cậu nhóc già dặn hơn so với tuổi của mình, điểm này so với những đứa trẻ cả ngày lẫn đêm kề cận bên cha mẹ thật sự rất khác biệt. Nhớ hôm nào đó, Tô Lưu Cảnh muốn dắt con trai đến nhà vệ sinh thì cậu nhóc đột nhiên ôm chim nhỏ của mình, nói: "Mẹ, mẹ là con gái, mà đã là con gái thì không thể nhìn tiểu kê kê của con trai được. . . . ."

Điều này làm cho Tô Lưu Cảnh mỗi lần nhớ tới đều không nhịn được mà bật cười: "Cẩn thận một chút biết không?"

"Con biết rồi!", cậu nhóc trưng ra dáng vẻ của người lớn, đạp chân ngăn lên sàn nhà, tự mình chạy đến nhà vệ sinh, đẩy cửa ra, sau đó cởi quần, động tác cực kỳ thành thục.

Bên cạnh, đồng thời cũng vang lên tiếng tí tách, Tiểu Mễ quay đầu nhìn sang cậu bé hơi lớn hơn mình một chút bên cạnh, sau đó tinh quái cúi đầu, nói: "Tiểu kê kê của cậu thật nhỏ, so với tôi còn nhỏ hơn!".

Cậu nhóc bên cạnh cũng là bé trai xinh đẹp, khoảng tầm bốn tuổi, cao hơn Tiểu Mễ một chút, có điều đáng vẻ lại tương đối ngây thơ, nghe Tiểu Mễ nói, liền mở to hai mắt.

Tiểu Mễ khinh bỉ liếc cậu bé một cái, kênh kiệu nói: "Cha tôi nói, người mà có tiểu kê kê nhỏ, về sau sẽ không tìm được vợ đâu, tương lai khẳng định cậu không tìm được vợ rồi!".

Cậu nhóc kia bị dọa sợ, ngay cả quần cũng không kịp kéo khóa, oa oa khóc lớn chạy ra khỏi nhà vệ sinh, sau đó nhào vào lòng một người đàn ông cao lớn tuần lảng, uất ức chỉ vào phía sau lưng mình: "Hu hu. . . . .cha ơi, cậu ta nói. . . . .cậu ta nói. . . . .nói kê kê của con nhỏ, không tìm được vợ. . . . .", cậu nhóc đáng thương, khóc đến đến nấc cả lên.

Khỏe miệng người đàn ông khẽ giật giật, ôm lấy cậu nhóc đáng thương nhóc, dỗ dành: "Ai nói, cha sẽ thay con đánh thẳng nhóc đó!".

Cậu bé nhào vào trong ngực cha mình, sau đó chỉ vào Tiểu Mễ đang khoan thai đi ra nói: "Chính là cậu ta. . . . .cậu ta nói. . . . .Nắc. . . . ."

Người đàn ông kia nhìn cậu bé so với con trai mình còn nhỏ hơn một chút, gương mặt ngây thơ thuần lương, thật sự không tưởng tượng nổi sẽ là người nói ra những lời như vậy?

Tiểu Mễ trưng ra vẻ mặt thuần lương vô tội nháy nháy mắt với người đàn ông kia, sau đó khéo léo mỉm cười rời đi, nhu thuận như vậy khiến cho người

nào đó không nhận được hâm mộ, con cái nhà ai mà lại hiểu chuyện thế chứ.

Có điều lúc Tiểu Mễ đi qua, đột nhiên quay đầu khinh bỉ nói với cậu nhóc kia: "Ngu ngốc, chỉ biết nằm ở trong ngực cha mình mà khóc, ngu hết biết! Kê kê vừa nhỏ lại vừa dần, cho đáng đời không tìm được vợ!". Sau đó hùng dũng nghênh ngang rời đi.

Thái độ thay đổi còn nhanh hơn lật sách, làm cho người đàn ông kia kinh ngạc há hốc miệng, cái cằm tuấn tú chuẩn bị rớt xuống đất. Mà cậu con trai trong ngực còn khóc lợi hại hơn.

Một người phụ nữ trẻ tuổi bé gái mới được mấy tháng, vội vã chạy tới hỏi: "Thẩm Minh Phong, anh làm gì đấy? Làm sao lại dắt con đi vệ sinh lâu như vậy? Hay là lại coi trọng ả nào rồi, anh muốn chết có phải không! Muốn ly hôn thì nói thẳng ra đi!". Trước sau như một thực hung hãn, tựa như một con cộp cái.

Được rồi, đồng chí vú em anh tuấn kia chính là Thẩm Minh Phong mà chúng ta đã lâu không gặp, một Đại Thiếu gia đã từng phong lưu phóng khoáng một đời, hiện tại lại luân lạc tới thân phận này. Thẩm Minh Phong dặt con trai xuống, nói: "Tổng Dĩ Hình, anh đã cảnh cáo em đừng có lúc nào cũng dặt hai từ ly hôn ở trên khóe miệng, ngay cả con cũng sinh hai đứa rồi, em nghĩ thử xem ngoại trừ anh ra ai còn muốn em nữa chứ!". Vừa nói, vừa đón lấy con gái, cầm bình sữa cho bé bú.

"Hừ! Anh ghét bỏ tôi có phải không? Tôi biết ngay mà! So ra thì tôi còn kém hơn hồng phấn tri kỷ kia của anh, anh đi tìm cô ta đi, tôi không cần đâu!". Mới hơn hai mươi tuổi, vừa bước qua tuổi 23, vóc người của Tổng Dĩ Hình được bảo dưỡng cực tốt, một chút cũng không nhìn ra cô hiện tại đã là mẹ của hai đứa bé, đang uất ức lên tiếng phản bác.

Thẩm Minh Phong cảm thấy thật nhục đầu, đầu hàng nói: "Được rồi, là anh sai, OK?".

Bé gái mới được năm tháng nằm trong ngực cha mình, nhìn cha mẹ gây gổ, cho tay vào miệng mút chùn chụt rồi bi bô cười lên, vô cùng đáng yêu. Gia đình này đúng là cứ tới chỗ nào chỗ đó liền gà bay chó sủa không yên.

Bên kia, Tô Lưu Cảnh nhìn con trai dương dương hã hê trở lại, vươn tay bế ấu lên ghế, rồi hỏi: "Sao vậy, có chuyện gì mà con vui vẻ thế?"

Tiểu Mễ hã hê nháy nháy mắt, nói: "Con gặp một thằng nhóc ngốc thật là ngốc, còn có một ông chú ngu ngơ cực kỳ, hi hi hi hi."

Tô Lưu Cảnh liền đoán được, nhất định là cậu con trai nghịch ngợm nhà mình lại đùa bỡn người ta rồi, giả vờ giận dữ chỉ vào trán của cậu, nói: "Con đấy. . . . ." Thật không biết học ai.

Cậu nhóc lơ đãng xoa xoa đầu, sau đó nhìn vào thức ăn trước mặt hoan hô một tiếng, rồi vui đầu vào ăn.

Khi một nhà bốn người Thẩm Minh Phong, từ trong nhà hàng ra ngoài, đi đến chỗ đậu xe thì đồng thời, Tô Lưu Cảnh cũng dặt tay Tiểu Mễ ăn uống no đủ đi ra, hai nhà chớp nhoáng đi lướt qua nhau. Cũng không có ai chú ý tới ai, dù sao nơi này là nước Anh, ai cũng không nghĩ tới lại tình cờ gặp nhau dưới tình huống như vậy?

Đặt đứa bé vào trong xe, lúc Tổng Dĩ Hình vừa chuẩn bị đóng cửa xe lại, đột nhiên hét to một tiếng: "Ồ! Lưu Cảnh!".

Thẩm Minh Phong nhú mày, hỏi bà vợ đang ầm ầm ỉ ỉ của mình: "Em hét gì thế?". Kể từ khi Tô Lưu Cảnh biến mất, bọn họ đối với cái tên này luôn nhạy cảm, nhất là việc Hình Hạo Xuyên vẫn đang điên cuồng tìm kiếm khiến cho mọi người thời thời khắc khắc đều cảnh giác cao độ. Toàn thế giới đều đang truy tìm cô ấy, vậy mà cô ấy dường như đã biến mất khỏi thế gian này, vô ảnh vô tung.

Tổng Dĩ Hình lập tức mở cửa chạy ra, tìm kiếm chung quanh: "Mới vừa rồi dường như em đã nhìn thấy Lưu Cảnh !"

Thẩm Minh Phong đóng cửa xe lại, bố trí hai đứa bé ngồi yên vị trong đó, sau đó cũng chạy ra tìm kiếm: "Ồ đâu?"

"Mới vừa rồi ở cửa ra vào, thấy một người rất giống cô ấy!". Hai người nhìn khắp bốn phía hồi lâu, xung quanh xe cộ đi lại như mắc cửi, người đi đường thì lại đông đúc, lại không nhìn thấy nửa điểm bóng dáng quen thuộc, Tổng Dĩ Hình vuốt trán, ảo não mất mát nói: "Có lẽ, là em nhìn lầm rồi."

Thẩm Minh Phong biết vợ mình vẫn luôn hối hận vì năm đó không đến chăm sóc an ủi bạn thân liền nhẹ nhàng ôm bà xã vào lòng vỗ về: "Được rồi, đừng áy náy nữa, nhất định sẽ tìm thấy cô ấy mà!".

Mặc dù bọn họ vẫn hay cãi nhau, nhưng không thể phủ nhận, đây chính là một phương thức chung đụng đặc biệt của riêng hai người, càng ồn ào, tình cảm của họ lại càng tốt. Đây cũng chính là điểm khiến cho người khác đặc biệt hâm mộ.

Mất Tổng Dĩ Hình đỏ lên, tựa vào trong ngực chồng mình nói: "Phong, anh biết không? Em thật sự rất đáng giận, tại sao bản thân mình có được hạnh phúc lại quên mất cô bạn thân duy nhất. Nếu như lúc ấy em quan tâm đến cô ấy nhiều hơn, không, lúc ấy đáng lẽ ra em không nên để cho cô ấy ở bên cạnh Hình Hạo Xuyên, em. . . . .". Người phụ nữ này bề ngoài lúc nào cũng ầm ỉ nhưng thật ra trái tim bên trong vẫn luôn rất nhạy cảm, mềm yếu.

Thẩm Minh Phong an ủi bà xã: "Không trách em được, mỗi người chúng ta, ai cũng đều có trách nhiệm. Cô ấy sẽ trở về thôi, anh cam đoan với em, cô ấy nhất định sẽ trở về? Còn có Hình nữa, mấy năm nay vẫn không hề buông tha, với tính tình của cậu ấy, nếu không tìm được Tô Lưu Cảnh nhất định sẽ không bỏ qua."

Bên này, Tổng Dĩ Hình và Thẩm Minh Phong tìm kiếm khắp nơi, còn Tô Lưu Cảnh lại mang theo Tiểu Mễ đi vào một cửa hàng thủ công mỹ nghệ, cửa hàng này chỉ cách chỗ Tổng Dĩ Hình một con đường náo nhiệt, nhưng mở một cánh cửa chính là bước vào một thế giới khác, sợ rằng bọn họ vĩnh viễn

không biết, chỉ kém mấy bước nữa thôi là có thể tìm được cô, số mệnh có đôi khi vẫn thích trêu cợt con người ta như vậy.

Lúc này trong cửa hàng, Tô Lưu Cảnh đang chăm chú quan sát một cái nút kết truyền thống của Trung Quốc, trong đôi mắt cô, dường như vừa lóe ra tia sáng . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 7: Đầu mới!

Tô Lưu Cảnh và Tiểu Mễ mua xong đồ, đang chuẩn bị đi về, đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng ồn ào huyền ảo. Mặc dù nơi này là khu phố buôn bán sầm uất, nhưng biểu tình của mọi người nhìn qua không hề đơn giản, thậm chí còn có điểm hoảng sợ.

Tô Lưu Cảnh nghe mấy cô gái người Anh đang nhỏ giọng bàn tán: "Phía trước có một người phụ nữ đáng thương bị cướp, con trai còn bị giữ làm con tin nữa. A, thật sự quá đáng sợ!"

"Đúng vậy, tên cướp kia vẫn còn mang súng, đứa bé đáng thương cũng bị dọa ngất xỉu, cũng may là cảnh sát tới kịp thời, bọn họ an toàn rồi!"

Tô Lưu Cảnh nghe thấy thế sợ hãi vội bé Tiểu Mễ lên, nhanh chóng cách xa chỗ nguy hiểm kia.

Nhưng cô không biết, chỉ thoáng qua có mấy giây, mà hình ảnh của mình và con trai đã bị máy ảnh quét qua, hơn nữa không khéo còn bị tung lên thế giới internet vạn năng nữa.

Tô Lưu Cảnh cùng Tiểu Mễ về đến nhà, Thương Thiên Kỳ liền vội vàng chạy đến ôm cổ cô, lo lắng nói: "Anh nghe nói chỗ hôm nay hai mẹ con đi dạo đã xảy ra một vụ cướp, thật may là cả hai không việc gì, hứa với anh, về sau đi ra ngoài phải mang cả vệ sĩ theo?"

Tô Lưu Cảnh an ủi vỗ vỗ vào tay anh nói: "Chỉ ngẫu nhiên gặp phải mà thôi, hơn nữa mẹ con em cũng không có chuyện gì, đừng lo lắng". Cô cũng biết người đàn ông này không có cảm giác an toàn, mà nguồn gốc của nó cũng là bởi vì chính bản thân mình.

Trong lòng Thương Thiên Kỳ vẫn còn chút sợ hãi, khi vừa nghe được tin đó anh liền vội vã về nhà xem tình hình thế nào.

Tiểu Mễ cười hi hi chạy tới, lè lưỡi nói: "Bêu bêu cha, lớn như vậy còn phải để mẹ hôn, bêu bêu!"

Thương Thiên Kỳ bế bổng cậu bé lên, cười nói: "Nhóc con, dám cười nhạo cha con hả, cha phải giáo huấn con một chút mới được!". Tiểu Mễ liền cười khanh khách, vô cùng vui vẻ.

Cả nhà xem ra cực kỳ hoà thuận vui vẻ, hạnh phúc mỹ mãn. . . . .

*****OOXX*****OOXX*****

"Tiên sinh, đây là tư liệu chúng tôi tìm được gần đây, ngài xem qua một chút!". Người của văn phòng thám tử, nhỏ giọng thở hắt hắt lau mồ hôi nói, vừa lấy được tư liệu này anh ta liền lập tức chạy tới đây.

Hình Hạo Xuyên xoa xoa mi tâm một hồi nói: "Thứ gì?". Những năm này, anh vẫn không ngừng phái người đi tìm, thường thì cứ cách một khoảng thời gian, sẽ nhận được một chút tin tức mơ hồ, mỗi một lần anh đều ôm tâm tình kích động đi tìm kiếm theo đầu mối đó, nhưng mỗi lần cũng đều thất vọng mà về. Dần dà, mỗi khi nghe đến mấy thứ tin tức như thế này cũng không còn vui mừng nữa, mà lại cảm thấy thực mệt mỏi, cảm giác đó giống như có dao găm cứ khoét dần khoét mòn niềm hy vọng trong anh.

Không có người nào có thể thấu hiểu được cảm giác đó hơn anh, cứ cho hi vọng rồi lại bị dập tắt? Vậy thì chẳng phải lại càng thảm hại hơn sao?!

Người của văn phòng thám tử lập tức báo cáo: "Tiên sinh, gần đây chúng tôi tìm được ở trên mạng một mẫu tin tức, người ở trong đó, đáng đáp so với người trong hình, rất giống, cho nên xin ngài nhìn qua một chút."

Hình Hạo Xuyên khẽ cau mày lại, sau đó khoát khoát tay, ý bảo anh ta bật tin đó lên. Mấy năm qua, trừ việc tìm kiếm Tô Lưu Cảnh, thì anh liền vui mình vào trong công việc bắt tạt, có lúc cả đêm không ngủ, trở thành một người cuồng công việc hơn bất cứ ai. Nhưng chỉ có mình anh mới biết, vì bản thân không cách nào đi vào giấc ngủ, mới lao vào đồng công việc chất cao như núi kia, chẳng khác nào đang tự làm khổ mình, lúc nào mệt mỏi quá mới nghỉ ngơi trong chốc lát. Bởi vì khi vừa khép mắt lại những hình ảnh đáng sợ kia lại hiện ra, vùng máu đã khô không khóc, còn có cả đứa bé mà anh chưa bao giờ gặp qua, thậm chí, có thể đã sớm chết đi. . . . .

Hiện tại Hình thị trong tay của anh, đã từ từ mở rộng, chỉ bốn năm ngắn ngủi, phát triển lớn mạnh không thể nào so sánh nổi. Trở thành Đế quốc tài chính lớn nhất châu Á, nhưng anh có thấy vui không? Không, nhất quyết không. Bởi vì làm bạn cùng anh chỉ có bao la, bát ngát trống không, và máu tươi hắc ám.

Trên màn ảnh, mẩu tin tức tầm bốn mươi hai giây được phát lên, cũng giống như rất nhiều lần trước đó, Hình Hạo Xuyên không đặt kì vọng lớn lắm, thế nhưng khi mắt vừa lơ đãng nhìn thoáng qua, thấy được hình ảnh quen thuộc vụt qua thì cả người chợt như bị đóng đinh trên ghế.

"Tua lại!", anh lớn tiếng nói. Cả phòng làm việc trống trải, tựa hồ có thể nghe được thanh âm hô hấp của anh.

Thám tử kia sợ hết hồn, vội cầm điều khiển lên, tay vì đồ quá nhiều mồ hôi mà trơn tuột thiếu chút nữa là rơi xuống.

Hình Hạo Xuyên mê luyện nhìn lên màn ảnh, cái bóng dáng mảnh khảnh kia, ngón tay không tự chủ mà nhẹ nhàng vuốt ve theo bóng hình quen thuộc.

Chỉ nhìn thoáng qua liền nhận định được đó chính là Tô Lưu Cảnh, đúng vậy, đúng vậy! Chính là cô ấy! Mặc dù đã bốn năm trôi qua, mặc dù cô đã thay đổi rất nhiều, nhưng đó chính là cô, đáy lòng anh đang lên tiếng khẳng định, đúng vậy, đó chính là người anh vẫn đang một mực tìm kiếm!

Cô so với quá khứ. . . . . Thành thực hơn rất nhiều, nếu như nói bốn năm trước cô là một đóa hoa mới vừa nở rộ thì hiện tại, cô chính là một đóa bách hợp xinh đẹp dưới ánh mặt trời, toàn thân toả ra hương thơm quyến rũ, có lẽ ngay cả bản thân cô cũng không chú ý, nhưng cô bây giờ luôn hấp dẫn sự chú ý của người khác mọi lúc, mọi nơi.

Ánh mắt của cô vẫn trong suốt mà mỹ lệ như vậy, môi cô giống như cánh hoa mềm mại quyến rũ, trong nháy mắt Hình Hạo Xuyên nói không ra lời, ánh mắt của anh đã bị người trên màn hình hấp dẫn thật sâu.

Đứa bé kia! Đứa trẻ trong ngực cô đang mở to đôi mắt như bảo thạch, đầu ngón tay cho vào trong miệng quả thật đáng yêu như một tiểu thiên sứ. Mặc dù là hình ảnh không tiếng động, vậy mà lại có thể nhìn ra được sự hoạt bát tinh khôn, cậu bé. . . . . Nhỏ như vậy, nhiều nhất chỉ tầm ba tuổi! Không lẽ. . . . . là con trai của anh sao? Ôi trời ơi! Hình Hạo Xuyên bị chính ý tưởng này của mình làm cho toàn thân không kim được run rẩy.

Anh rộng to hỏi: "Đây là vào lúc nào?!"

Người đàn ông trong văn phòng sợ hết hồn, chân cũng bị hù dọa mà mềm nhũn, vị tiền sinh này trình độ đáng sợ toàn thế giới đều đã biết: "Hai. . . . . Hai ngày trước, xuất phát từ nước Anh. . . . ."

Hình Hạo Xuyên không thể chờ được một khắc nào nữa, không, ngay cả một phút một giây đồng hồ cũng chờ không kịp, lập tức phân phó thư ký: "Chuẩn bị máy bay cho tôi, lập tức bay đến nước Anh!"

Buồng điện thoại xuống, Hình Hạo Xuyên đưa mắt nhìn thẳng vào người đang ở trong phòng dò hỏi, cái nhìn này ẩn chứa lực áp bức khổng lồ, quả thật làm cho người ta sợ đến choáng váng: "Lần theo tin tức này, tra ngay địa điểm cho tôi! Cần phải tra ra tin tức của cô ấy, rồi lập tức báo lại! Lần này mà còn không có kết quả, về sau cậu không cần phải tới nữa!"

Người kia nhanh chóng lĩnh mệnh rồi đi. Hình Hạo Xuyên ngồi ở trên ghế, nhìn bóng hình bất động trên màn ảnh, như đang muốn khắc sâu bọn họ vào trong đầu mình, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, nắm tay cũng co lại thành quyền.

Lưu Cảnh, lần này, anh đã tìm thấy em rồi, đừng chạy nữa, lần này, anh nhất định sẽ bắt bằng được em!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 8: Suy đoán!

Ánh trời chiều ảm áp, từ cửa sổ thủy tinh tràn vào, yên ắng mà thanh bình khiến người ta phải si mê, Tô Lưu Cảnh vẫn như thường ngày, ngồi trong căn phòng sáng sủa, tỉ mỉ sửa đổi từng chi tiết, không muốn có bất kỳ tỳ vết nào. Đối với mọi tác phẩm của mình cô đều muốn chúng hoàn mỹ nhất, có lẽ gần như cố chấp, không cho phép có bất kỳ sai lầm hoặc tỳ vết nào, có lẽ, cũng có lẽ là bởi vì việc thiết kế này luôn xuất phát từ trong nội tâm sâu thẳm.

Một hồi chuông nhạc cổ điển vang lên, Tô Lưu Cảnh để điện thoại bên tai, ánh mắt vẫn chăm chú vào tác phẩm trong tay: "Hello, Elly~"

Đó là người đại diện Elly, một cô gái xinh đẹp đến từ Bắc Mỹ, nhưng lại mang tác phong mạnh mẽ kiên quyết hết như Mary, tuy nhiên cũng vô cùng nhanh nhẹn chuyên nghiệp, chính vì vậy, nên Tô Lưu Cảnh mới chọn cô ấy lúc đó vẫn còn vô danh từ hơn một ngàn thí sinh ứng tuyển làm người đại diện cho mình, để cô ấy đứng trước ứng phó với những thương nhân ăn thịt người kia. Mà kết quả cũng nói cho cô biết, không thể nghi ngờ, sự lựa chọn của mình là vô cùng chính xác.

"Suzzy, hôm nay có một vị tiền sinh tới tìm tôi nói muốn mua thiết kế của cô, về phần giá cả có thể gấp hai lần so với trước kia".

"Hừm? Những chuyện này cô thay mặt tôi xử lý là tốt rồi". Tô Lưu Cảnh thông thả nói, mặc dù bản thiết kế hiện tại vẫn thường được đưa lên bày con số, hơn nữa lần này còn được tăng gấp đôi, quả thật không thể nghi ngờ là một món hời.

"Anh ta nói giá tiền còn có thể tăng nữa, nhưng mà, ừm. . . . .Anh ta muốn gặp cô một lần". Elly hơi chần chừ nói, bởi vì cô biết quy tắc của Tô Lưu Cảnh, không hề muốn đối mặt với những thương nhân kia, cho nên mấy năm qua vô luận có đạt được giải thưởng gì, bị người ta nghiêm nghị phê phán ra

sao, cho tới bây giờ cô cũng sẽ không ra mặt. Nhưng lần này giá tiền được đẩy lên gấp đôi, đối với một món thì có lẽ cũng không đáng bao nhiêu, nhưng nếu như là một bộ thì sao đây? Không thể nghĩ ngờ là một khoản tiền khổng lồ!

Đầu bút Tô Lưu Cảnh hơi ngừng lại, sau đó lên tiếng trách cứ: "Tôi đã nói rồi, mặc kệ ra giá cao bao nhiêu, tôi cũng sẽ không ra mặt đâu!". Cô là một người thiết kế, chứ không phải một diễn viên xiếc, cô có nguyên tắc và kiên trì của mình, nếu không thì cô tình nguyện thối lui khỏi giới này, tiền bạc đối với cô chưa bao giờ có sức ảnh hưởng lớn cả.

El-ly lập tức nói xin lỗi: "Ok, Suzzy, là lỗi của tôi, xin đừng để trong lòng, tôi sẽ lập tức từ chối anh ta". Người đại diện này vẫn luôn thấu tình đạt lý như vậy, vĩnh viễn hiểu được giới hạn của đối phương là ở đâu. "Nhưng vị tiên sinh kia nhờ tôi chuyển cáo đến cô, tên của anh ta!".

Hả? Tô Lưu Cảnh có chút nghi ngờ, bình thường có rất ít người đưa yêu cầu như thế này.

El-ly ngập ngừng, khó khăn phát âm ra mấy khẩu âm Hán ngữ: "Anh ta nói, tên của anh ta là Hình —— Hạo —— Xuyên!".

Nghe thấy cái tên này, bút trong tay Tô Lưu Cảnh bất chợt trượt một cái, rơi xuống sàn nhà, lăn vào trong góc khuất.

"Alo? Suzzy, cô làm sao vậy?". El-ly kinh ngạc hỏi, vì trong mắt cô, Suzzy vẫn là người rất lý trí, hiếm khi luống cuống như vậy.

Tô Lưu Cảnh nhanh chóng hồi hồn, sau đó nhặt bút lên, đáp: "Không có, không có gì!". Sau đó lại hàn huyên mấy câu rồi mới cúp điện thoại.

Tô Lưu Cảnh nhìn lên tờ giấy trắng, những những chữ vừa được viết trong vô thức, đôi mày xinh đẹp nhíu lại thật sâu. Chỉ thấy trên tờ giấy kia, viết ba chữ "Hình Hạo Xuyên", cũng không biết vì sao, mặc dù El-ly không giải thích rõ nghĩa của cái tên đó nhưng bút của cô lại cực kỳ tự nhiên viết xuống mấy chữ này hết như là lẽ tất nhiên phải vậy.

Anh ta là ai? Tại sao lại muốn nói tên của anh ta với mình?

Tô Lưu Cảnh hơi chau mày lại, sau đó cầm bút lên từ từ xóa đi mấy chữ mình vừa viết, trực giác nói cho cô biết, người này không nên đụng vào, bởi vì chỉ cần nhìn mấy chữ này, ngực của cô liền đau đớn buồn bực, giống như bị cái gì đó nhét chặt vào. Cảm giác như thế, theo tự nhiên liền tránh né.

Thôi, có lẽ chỉ là người xa lạ, hoặc chỉ một thương nhân bình thường. Cuộc sống của cô bây giờ đã rất tốt rồi, không nên cầu mong quá nhiều. Cô tự khuyên bản thân mình như vậy. Nhưng sao tận đáy lòng lại vang lên những thanh âm thấp thòm lo âu, giống như cuộc sống yên tĩnh sắp sửa bị phá vỡ.

*****OOXX*****OOXX*****

Lưu Thừa nhìn BOSS nhà mình tức giận cúp điện thoại, sau đó nằm ngửa trên ghế sofa, mệt mỏi nhắm hai mắt lại. Quả nhiên, cô ấy không đồng ý.

Ba ngày trước bọn họ bay tới Anh, lần này anh ta thậm chí còn cảm thấy dường như có hơi lỗ mẫn, dù sao nhiều lần trước cũng không có quả gì, lần này chỉ dựa vào một tin tức trên đường, ngay cả mấy giấy hình ảnh cũng hạn hẹp, liền tùy tiện tiến đến, đối với một Tổng giám đốc nắm cả Vương quốc thương mại của Châu Á trong tay mà nói chẳng khác nào trò đùa.

Chỉ dựa vào một hình ảnh, trừ lần đó ra không có gì cả, ai có thể bảo đảm đó thật sự là Tô Lưu Cảnh đây? Coi như là thật đi chẳng nữa thì cũng có khả năng cô ấy chỉ tình cờ dừng chân ở Anh quốc sau đó lập tức rời đi lắm chứ, nếu vậy thì phải làm thế nào? Thân là Tổng giám đốc của một Tập đoàn, sao có thể xử trí theo cảm tính như thế?

Hai tay Lưu Thừa đặt ở trước người, khẽ khom lưng nói: "Tổng giám đốc, nếu như, tôi chỉ nói là nếu như, vị tiểu thư Suzzy thần bí kia không phải là Tô tiểu thư. . . . .". Sự hoài nghi này của anh ta cũng không phải không có đạo lý, thậm chí cực kỳ có lý là đằng khác. Mặc dù xa cách bốn năm, nhưng dù cho là ai cũng không cách nào tưởng tượng được, một Tô Lưu Cảnh ngay cả công trường đại học cũng không thể bước chân vào, thế nhưng lại trở thành Nữ vương trong giới thiết kế thế giới, Suzzy, đây quả thực là kỳ tích.

Mà trên thế giới, rất ít người thật sự sẽ tin tưởng vào kỳ tích này.

Hơn nữa, cô ta còn cực tuyệt gặp mặt.

Anh ta vẫn chưa nói hết, liền bị Hình Hạo Xuyên cắt đứt, anh mệt mỏi xoa xoa mi tâm, kể từ khi tới Anh bọn họ cơ hồ không nghỉ ngơi, hiện tại quả thực rất mệt mỏi: "Lưu Thừa, tôi biết rõ cậu muốn nói gì, nhưng lần này tôi có thể khẳng định, nhất định là cô ấy".

Trước mặt của anh đang đặt những bản thiết kế của Suzzy, còn có cả mọi thông tin có liên quan đến người con gái này, Hình Hạo Xuyên vuốt ve những đường cong kia, nhẹ nhàng, dịu dàng giống như đối đãi với người yêu của mình.

Anh có cảm giác rất chắc chắn, lần này, nhất định sẽ không làm. Chỉ cần vừa nhắm mắt lại, anh liền có thể cảm ứng được hô hấp, mạch đập của cô, giống như lúc này đây trong không khí cũng đang ngập tràn hơi thở của người con gái anh yêu.

Có lẽ cô vẫn còn hận anh, có lẽ cô sẽ cương quyết cự tuyệt anh, thì anh cũng sẽ nhất quyết không buông tha.

Nhưng lúc này anh còn không biết, hiện tại cô đã bị mất trí nhớ, mà một khi kí ức đã bị xóa nhòa chẳng còn gì đọng lại, đó mới chính là sự trả thù lớn nhất. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9: Du lịch!

Hình Hạo Xuyên phái người đi thăm dò tất cả mọi tin tức liên quan đến Suzzy, thậm chí còn theo dõi cả người đại diện của cô, nhưng hoàn toàn không phát hiện ra điều gì, một chút tin tức cũng không có. Người này giống như đột nhiên xuất hiện, sau khi ra mắt ngoại giới cái tên đó liền biến mất vô ảnh vô tung.

Thậm chí anh còn nghe lén cả điện thoại của Elly, nhưng mà đối phương hiển nhiên vô cùng cẩn thận, áp dụng tất cả các biện pháp nghe trộm cho nên mọi tin hiệu, toàn bộ đều bị chuyển đổi thành tiếng xào xạc chói tai. Nhưng vẫn không chùn bước anh phái người mời Elly tới, tuy nhiên thật đáng tiếc, trừ giọng nói ra thì ngay cả cô ấy cũng chưa từng thấy gặp qua vị tiểu thư Suzzy này bao giờ, cũng không biết người này trông như thế nào.

Cái tên Suzzy này, luôn đầy bí ẩn, trên mặt tựa như phủ lên một chiếc khăn mỏng lung, thôi thúc người ta tìm kiếm, rồi lại không cho người ta đáp án. Dường như toàn thế giới cũng không biết cô rốt cuộc là ai, trừ những chế tác làm cho người ta than thở ngưỡng mộ kia, thì không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh, cô xác thật tồn tại trên thế giới này.

Hình Hạo Xuyên rốt cuộc cũng mất đi kiên nhẫn đập điện thoại, rốt cuộc là ai? Lại trăm phương ngàn kế ngăn trở anh? Có thể ẩn giấu hoàn mỹ như vậy?

Bên kia, Thương Thiên Kỳ cũng đang bưng bưng nổi giận.

Anh cảm giác, Hình Hạo Xuyên đang chĩa mũi nhọn tới đây, đang theo sát bên người mình, mặc dù bọn họ cho đến giờ phút này vẫn chưa chính thức giao chiến, nhưng là kết quả kia không thể nghi ngờ luôn làm cho anh lo lắng bất an. Đây là hạnh phúc mà anh đã thật vất vả chờ đợi đã lâu, không cho phép bất luận kẻ nào đến phá hư, kể cả là Hình Hạo Xuyên đi chăng nữa, cho dù anh ta có là cha của Tiểu Mễ, cũng không thể cướp đoạt!

"Richie, có lúc thẳng thắn sẽ tốt hơn nhiều!", Mary uyển chuyển đề nghị.

Cô ta cũng đoán được, một ngày nào đó Tô Lưu Cảnh cũng sẽ nhớ lại, bọn họ cũng không thể dấu giếm cô ấy cả đời, thay vì khổ tâm giấu giếm, không bằng cho Tô Lưu Cảnh cơ hội lựa chọn. Không thể không nói xuất phát điểm trong đó cũng có chút lòng riêng của cô ta.

"Câm miệng!", Thương Thiên Kỳ khẽ quát lên. Ngay sau đó liền phản ứng kịp, thấy giọng điệu của mình có chút mất khống chế: "Xin lỗi, tôi không cố ý!". Được rồi, anh thừa nhận, bản thân đang sợ, sợ một khi Tô Lưu Cảnh nhớ lại, sẽ không chần chừ chút nào mà vứt bỏ mình, đúng vậy, người người luôn ca tụng Bàn tay của Thương Đế, người đứng đầu trong giới thiết kế, cũng có lúc sợ hãi. Nhưng nếu nó thực sự xảy ra, anh sợ, sợ bản thân không thể không chặt đứt tất cả mối liên lạc, nhốt cô vào trong đôi cánh của mình, chờ đợi phép nhiệm màu xuất hiện.

Trái tim Mary đau nhói, ngay sau đó cố làm ra vẻ bàng quang nói: "Tôi sẽ giải thích". Đúng vậy, từ sớm đã thành thói quen không phải sao, cô ta tự nói với mình như thế.

Thương Thiên Kỳ cũng không phải không biết nữ thư ký xinh đẹp của mình đang suy nghĩ gì, nhưng thật xin lỗi, trong lòng anh đã không còn chỗ trống rồi, ngay lập tức Thương Thiên Kỳ liền thay đổi đề tài: "Cô đi thu xếp đi, tôi muốn đưa Lưu Cảnh và Tiểu Mễ đi nghỉ phép, trong vòng một tháng."

Nếu Hình Hạo Xuyên đích thân đến đây, thì anh liền tạm thời mang Tô Lưu Cảnh rời đi thôi, ai sợ ai chứ? Dù sao hiện tại người đứng ở vị trí chủ động không phải là anh hay sao?!

Mary không hỏi thêm gì nữa, chỉ hơi cúi người xuống, cô ta biết rõ mình nên làm gì và không nên làm gì. Dù cho lòng của cô ta đang vỡ toang cũng chỉ có thể dằn xuống.

Trên chuyến bay đến Tây Ban Nha.

"Oa. . . . . Ba ơi, bầu trời có rất nhiều kẹo đường nha. . . . ." hai mắt Tiểu Mễ mở to lớn như hai hòn bi ve chăm chú nhìn ra ngoài cửa kính, cái miệng nhỏ không ngừng chớp động, trên đầu là chiếc mũ lưỡi trai đội ngược, trông hoạt bát đáng yêu vô cùng.

Tô Lưu Cảnh lập tức kéo cậu nhóc lại, áy náy gật đầu xin lỗi với hai vợ chồng người Anh ở hàng ghế trước vừa bị nhao đến, sau đó chỉ chỉ vào cái đầu nhỏ của con trai.

May mà hai vợ chồng ông lão người Anh cũng không tức giận, ngược lại còn tươi cười gật đầu đáp lễ với bọn họ.

Tiểu Mễ tại từ trong lòng mẹ, lập tức bò qua ngực Thương Thiên Kỳ, bắt đầu làm nũng: "Ba. . . . . Tiểu Mễ thật là nhớ kẹo đường. . . . ."

"Tiểu bại hoại, chờ đến khi trở về ba mua cho con một túi to được không?". Không thể không nói, Thương Thiên Kỳ là một người cha mẫu mực, quả thật anh đã xem Tiểu Mễ như chính con trai ruột của mình, thật lòng cưng chiều.

Tiểu Mễ cười rộ lên, vô cùng há hê, sau đó quay sang nháy mắt với Tô Lưu Cảnh.

Tô Lưu Cảnh thấy thế liền trách cứ: "Thiên Kỳ, anh không thể quá cưng chiều thằng bé như thế, càng ngày càng nghịch ngợm mà, đúng là tiểu bại hoại". Mặc dù nói vậy nhưng trong mắt cô lại ánh lên vẻ cưng chiều dịu dàng.

Nói xong, liền kéo Tiểu Mễ vào trong ngực mình, vừa dỗ cậu bé ngủ, vừa nói: "Thiên Kỳ, em biết trong khoảng thời gian này anh rất bận, không cần đặc biệt đi du lịch cùng với mẹ con em đâu!"

Thương Thiên Kỳ thân mật hôn lên trán cô một cái, rồi nói: "Có chuyện gì to tát đâu chứ? Vợ con mới là quan trọng nhất, không phải sao?".

Những lời này anh nói bằng tiếng Anh, dường như cố ý khơi dậy sự tò mò của những hành khách chung quanh, quả thật có không ít người vỗ tay, rồi rít khen: chồng của cô quả thật rất tâm lý!

Tô Lưu Cảnh đỏ bừng mặt, hung hăng trừng anh, người này, tuyệt đối là cố ý mà!

Vậy mà cái liếc xéo này lại chẳng khác nào như đang đánh mắt đưa tình, khiến Thương Thiên Kỳ cực kỳ hưởng thụ, vươn tay kéo Tô Lưu Cảnh vào trong ngực, nhìn Tiểu Mễ nghịch ngợm mà cười cười, ngay cả con ngươi mỏng màu xanh cũng ánh lên vui vẻ cùng ấm áp.

Tô Lưu Cảnh đỏ bừng cả mặt, muốn đẩy anh, nhưng lại đẩy không ra, nhìn những ánh mắt tò mò xung quanh, quả thật hận không có kẽ hở nào để chui vào.

Không nghi ngờ chút nào, những việc anh làm luôn khiến cô cảm thấy thật ấm áp. Hẳn là khi mất trí nhớ cô đã bắt được một cọng rom cuối cùng, nếu như không có anh, quả thật khó có thể tưởng tượng bây giờ cô sẽ như thế nào. Anh tặng cho cô một cuộc sống tốt đẹp, cho cô thêm dũng khí hồi sinh, cho Tiểu Mễ một gia đình hạnh phúc, đối với Thương Thiên Kỳ, từ sâu trong nội tâm cô luôn luôn cảm kích.

Nhưng nhiều hơn nữa thì sao? Cô nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, thầm nghĩ, một ngày nào đó cô sẽ nhớ lại, cho dù có không nhớ lại được đi chăng nữa thì cũng sẽ có một ngày cô sẽ dùng tất cả tâm chân tình của mình để yêu người đàn ông này.

Mấy giờ sau, máy bay chậm rãi hạ cánh.

Thương Thiên Kỳ kéo hành lý, dẫn theo Tô Lưu Cảnh và Tiểu Mễ đi ra khỏi sân bay, mà sau lưng cách đó không xa. . . . .

Một tiếng rống to vang lên: "Thẩm Minh Phong! Anh không phải là đàn ông mà! Đừng có kiêu mà nheo nữa được không?"

"Anh có phải là đàn ông hay không, không phải em là người rõ ràng nhất sao! Làm ơn, Tổng đại tiểu thư, mời nhìn lại một chút, hai tay anh đang xách hàu cái valy, một cái túi lớn, phía sau còn đeo tiểu Nhã nữa!". Người đàn ông đau khổ không nhận được mà nói đó.

"Mẹ nó! Bảo anh cầm hành lý thôi mà, rống cái gì mà rống! Tôi gả cho anh đúng là là khổ tám đời!". Một người con gái xinh đẹp, quần áo mát mẻ chống nạnh quát, khiến cho những người phụ nữ mơ ước đến chồng mình nhưng bộ lui bình.

"Tôi cưới em mới là khổ tám đời ấy!"

. . . . .

Hai người trưởng thành, đã sớm là cha là mẹ của hai đứa trẻ, mỗi ngày lại cứ thích đấu võ mồm với nhau như thế, ngay cả cô bé tiểu Nhã đáng yêu mới chỉ năm tháng tuổi, cũng phải nhàm giương cái miệng nhỏ nhắn, ngáp một cái. . . . .

Ai. . . . . Gây gổ, cũng là phải mới mẻ một chút chứ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 10: Mơ ước

Tây Ban Nha không hổ là thắng cảnh du lịch, vừa bước chân đến mảnh đất này, cảm giác như đang du lịch trên Thiên đường cây, bất cứ cái gì cũng đều thật mới mẻ, nhưng may mà hiện tại không phải là mùa tham quan, lượng người đổ về đây cũng không nhiều đến đáng sợ, nhưng vẫn náo nhiệt vô cùng.

Dọc theo đường đi Tô Lưu Cảnh thật muốn trầm mê trong đó, mảnh đất này thật sự rất thần kỳ, vừa ngẩng đầu lên là trời xanh ngấn ngát không một gợn mây, chẳng khác nào ánh mắt của Thượng Đế, vừa nhìn từ lại thực mỹ lệ, cơ hồ khiến người ta cảm động đến rơi lệ. Ở chỗ này, không có bi thương, không có phiền não, không có đau lòng, có chăng chỉ là niềm vui bất tận, giống như một Thiên đường nhỏ ngăn cách với thế giới bên ngoài, khiến con người ta vui vẻ không thôi.

Đạp vào mắt là hàng dừa cao lớn, tiếp đến là một rừng cọ bạt ngàn cùng với những cây xoài xanh mướt quả treo lúc lỉu. Những thiếu nữ xinh đẹp mặc trên người bộ váy màu đỏ, cổ đeo vòng hoa lan trắng, vòng eo mảnh khảnh khẽ lắc lư theo nhạc, nhiệt tình hoan nghênh du khách ghé thăm.

Nơi này, quả thực là chốn Thiên đường nơi trần tục.

Tô Lư Cảnh thiếu chút nữa đã không nhận được mà lập tức nhào vào trong làn đại dương xanh thẳm. Đứng trước cửa sổ bằng kính khổng lồ, trước mắt chính là từng con sóng nhấp nhô xô vào bờ cát trắng trải dài, mặt biển đẹp như bảo thạch chẳng khác nào một chiếc gương khổng lồ, ánh mặt trời sáng lạn chiếu vào vịnh biển sẽ không khô héo những bông hoa dập dềnh trên biển, từng đợt sóng lăn tăn, bên cạnh là áng mây trong vắt, bầu trời xanh thẳm khiến lòng người theo đó mà hùng hực nồng cháy.

Tô Lư Cảnh cơ hồ nói không ra lời, cái này. . . . . chẳng phải là niềm mơ ước của cô từ lâu sao . . . . .

Có một ngày có thể ở trong một căn phòng sát biển, không có yêu cầu gì nhiều, chỉ cần mở cửa sổ ra có thể đón gió biển thổi tới, có thể thấy được từng con sóng biển trùng điệp, có thể thấy bầu trời xanh lam, bên cạnh còn có cậu con trai nghịch ngợm đáng yêu, cùng với một người chồng thật lòng yêu thương mình.

Đây là cô đang nằm mơ sao? Không phải chứ?

Thương Thiên Kỳ từ phía sau ôm lấy eo của cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cái gáy mềm mại, hỏi: "Như thế nào, có thích không?"

Ánh mắt của Tô Lư Cảnh không cách nào rời đi cảnh sắc mỹ lệ như cõi tiên trước mắt, gật đầu nhẹ giọng nói: "Ừm, cảm ơn anh!". Câu này xuất phát từ tận đáy lòng của cô chứ không phải lời cảm ơn khách khí.

Cô không biết Thương Thiên Kỳ từ đâu biết được giấc mộng của mình, nhưng anh có thể nguyện ý vì một giấc mơ không thiết thực của cô mà đặc biệt chuẩn bị những thứ này, đủ để thấy được dụng tâm của người đàn ông này như thế nào.

"Chờ chúng ta già đi, liền chuyển đến tới nơi đây ở, mua một mảnh đất trống, sau đó xây dựng một ngôi nhà của riêng anh và em, không bị bất cứ ai quấy rầy!". Thương Thiên Kỳ ôm cô, êm ái nói lời tâm tình, đó là một mộng cảnh xinh đẹp, cơ hồ cuốn hết tâm trí của Tô Lư Cảnh vào trong đó.

Tô Lư Cảnh cơ hồ đã bị giấc mộng kia đầu óc lơ đãng gật đầu.

Đột nhiên, bên dưới lầu . . . . .

Một giọng đàn ông không được bình tĩnh lắm vang lên phá vỡ bầu không khí ấm áp trên lầu: "Nhanh lên một chút! Đến thời gian thay bỉm cho tiểu Nhã rồi!"

Ngay sau đó là tiếng thét thất thanh: "Á? ! Bỉm của con em đã để quên trên máy bay rồi!"

Ngay sau đó là tình cảnh ngay cả gà chó cũng không yên: "A ——! Tổng Dì Hinh, con gái em ỉa rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 11: Trêu chọc!

Bầu không khí có ý kiến tạo nhanh chóng bị phá vỡ, trán Thương Thiên Kỳ nổi đầy gân xanh, đúng vậy, anh đã nhận ra giọng nói của hai người kia, hơn nữa bắt đầu tự chất vấn, mình quyết định tới nơi này du lịch có chính xác hay không.

Đối với gia đình thú vị đột nhiên nhảy ra này, Tô Lư Cảnh rất hứng thú nhô đầu ra, muốn nhìn mấy người họ một chút: "Bọn họ thật biết điều, không phải sao?"

May mà, phục vụ khách sạn ở nơi này lại chọn đúng thời gian, gõ gõ cánh cửa, sau đó đẩy một xe đồ ăn phong phú đẹp mắt đi vào.

Lúc Tô Lư Cảnh quay đầu lại, chỉ thấy phần gáy vẫn còn đang gầy gò của gia đình kia, cô cười cười lắc đầu, xoay người đi đánh thức Tiểu Mễ vẫn còn đang ngủ.

Bàn tay mũm mĩm nhỏ bé đưa lên dụi mắt nhấp nhem, cái miệng nhỏ đáng yêu lâu bầu kêu: "Mẹ. . . . . Ba. . . . . Thịt thịt. . . . ."

Tô Lư Cảnh chống nạnh bắt đắc đi lại cung chiều bật cười: thằng nhóc thối này, lại đặt mẹ, ba, ở vị trí ngang hàng với thịt thịt cơ đấy.

Mấy ngày kế tiếp, bọn họ đi dạo rất nhiều nơi, đến nhà hát lớn lộ thiên, đến khu phố nhỏ của Trung Quốc, đi ăn đồ Nhật, dĩ nhiên không thể không đến bãi biển đẹp hút hồn, dĩ nhiên, điều này quả thực rất dễ dàng, bởi vì đối diện với khách sạn của bọn họ chính là bãi biển xanh thẳm thăm thẳm. Cảm giác khi vừa mở cửa sổ ra là có thể ôm biển rộng vào lòng thực quả thật cực kỳ tuyệt vời!

Thương Thiên Kỳ cố ý tránh xa hành trình của Thẩm Minh Phong và Tổng Dì Hinh, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng để thu xếp được mấy ngày nghỉ này thực khó khăn, anh không muốn để cho Tô Lư Cảnh thất vọng. Nhưng thật may mắn, Tây Ban Nha không hề nhỏ bé giống như trên bản đồ, bọn

họ không hề gặp phải gia đình hoang đường lại hồ đồ kia thêm lần nào nữa.

Dọc đường đi Tiểu Mễ cực kỳ hưng phấn, tiểu thiên sứ nghịch ngợm này, đi tới chỗ nào cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của đám đông, kể cả Tô Lư Cảnh cũng vì những phong cảnh đẹp như tranh này mà tinh thần trở nên thật phấn chấn sáng khoái.

Mấy ngày nay, quả thật giống như đang mơ vậy, đẹp đến mức khiến cho người ta không muốn tỉnh lại.

Duy nhất không hoàn mỹ mà nói, đó là vào ngày thứ năm, Thương Thiên Kỳ bỗng nhận được một cuộc điện thoại.

Cúp điện thoại, mắt Thương Thiên Kỳ liền trở nên rét lạnh, ngay sau đó liền hồi thần lại, môi hơi mấp máy, cố gắng thu xếp tâm tình trở về là một quý ông thành đạt, đức hạnh.

Tô Lư Cảnh thấy anh có chút nghiêm túc, vội hỏi: "Thiên Kỳ, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Thương Thiên Kỳ cười cười, thật dịu dàng giống như cảnh tượng sắc bén mới vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi, đáp: "Không có gì, một dự án ở bên kia vừa xảy ra ít vấn đề".

Tô Lư Cảnh vội nói: "Vậy anh mau trở về xử lý đi, em sẽ trông Tiểu Mễ, công việc quan trọng hơn, anh đã cùng mẹ con em mấy ngày rồi còn gì". Cô biết Thương Thiên Kỳ rất bận, có lúc mấy tháng cũng không có lấy một ngày nghỉ ngơi, lần này có thể thu xếp ra năm ngày rong chơi cùng bọn họ đã là cực kỳ khó khăn rồi. Anh và cô hoàn toàn khác xa nhau, cô không cần phụ trách với bất kì ai, mà anh, lại phải trông coi cả một Vương quốc rộng lớn.

"Ừm, anh về trước, sau đó sẽ phái thư ký đón hai mẹ con trở về". Thương Thiên Kỳ dịu dàng cầm tay cô, triển miên khẽ hôn lên đó một cái.

Sau đó trêu chọc, trấn an Tiểu Mễ mấy câu, thuận tiện hứa rằng sau khi cậu bé trở về sẽ dựng cho cậu hẳn một căn phòng bằng kẹo, lúc này cậu nhóc mới chịu để cho anh rời đi.

Xoay người rời khỏi phòng, trong nháy mắt đóng cửa lại sắc mặt của Thương Thiên Kỳ cực kỳ âm trầm, Hình Hạo Xuyên, muốn quyết đấu sao? Vậy tôi sẽ theo anh đấu một trận!

Ngồi trong xe lái ra sân bay, cảm thụ vị mẫn mẫn của biển thổi phốt qua mặt, tựa hồ còn mang theo cả sự cô tịch từ đáy biển sâu, Thương Thiên Kỳ chậm rãi nhắm mắt lại. Anh nghĩ, năm năm ước định chết tiết, khi vừa bắt đầu anh không nên lưu lại một đường sống, tuy nhiên cũng còn may, anh còn có cơ hội, vẫn nắm giữ quyền chủ động trong tay, không phải sao?

Thương Thiên Kỳ trở lại Luân Đôn, thư ký đã chờ sẵn ở đó, Thương Thiên Kỳ một giây cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp chạy về công ty vừa thành lập ở trung tâm Luân Đôn.

"Tổng giám đốc Hình thị Á Châu, ngày hôm qua tự mình đến công ty yêu cầu gặp bằng được ngài, tôi đã giải thích ngài bận rộn không có ở đây, nhưng anh ta vẫn không chịu rời đi, hơn nữa với thân phận đó của anh ta, cho nên tôi. . . .". Thư ký cúi đầu khẩn trương báo cáo, cô ta có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở nghiêm túc không vui đang phát tán ra trên người Thương Thiên Kỳ.

Thương Thiên Kỳ không kiên nhẫn cắt lời: "Được rồi, cô chỉ cần nói cho tôi biết, bây giờ anh ta đang ở đâu?!"

Trong phòng họp tĩnh lặng mà đè nén, một thân hình màu đen ưu nhã không tiếng động lưng hướng về phía cửa chính phòng làm việc, ngồi trên sofa màu đen, tựa như có lẽ đã chờ ở chỗ này từ lâu rồi.

Không chờ chút tình cảm và thể diện nào, nặng nề đẩy cửa phòng họp ra, Thương Thiên Kỳ lạnh lùng nói: "Hình Hạo Xuyên, tôi đã từng nói, đừng nên uống phí tâm cơ! Anh cho rằng chỉ bằng việc người kia phong tỏa kinh tế, mà có thể tạo thành uy hiếp gì với tôi sao? Tay của anh cho dù có dài thế nào đi nữa cũng không cách nào vươn đến địa bàn Châu Âu!". Lời nói ra tràn đầy mùi thuốc súng cùng với khí thế không yếu thế không chút nào yếu thế.

Đúng vậy, bốn năm trước chính bản thân anh, có lẽ không có đủ năng lực để chống lại Hình thị, không thể không bị hắn ta trông chừng, nhưng hiện tại thì thế nào? Bọn họ đang đứng ở cùng một xuất phát điểm, ai thua ai thắng, cũng không nói chính xác được! Mà vận mạng nữ thần hiển nhiên đang nghiêng về phía bên này!

Nhưng người ngồi ở trên sofa đang đưa lưng về phía anh lại không hề phản ứng lại, tựa hồ không nghe được lời nói không chút khách khí nào của anh kia, lại dường như đang khinh thường không thèm tiếp chuyện.

Thương Thiên Kỳ cau mày, trầm mặt nói: "Hình Hạo Xuyên, rốt cuộc anh muốn chơi thế nào?!"

Người kia rốt cuộc cũng chậm rãi đứng lên, sau đó xoay người, đưa tay đẩy gọng kính lên, sau đó ôn hòa mỉm cười nói: "Xin lỗi, Thương tiên sinh, tôi là Lư Thừa, Tổng giám đốc của chúng tôi không khéo có chút việc, hiện tại nên đang bay đến Tây Ban Nha rồi!". Gương mặt vô hại, trông nhu thuận mười phần, nhưng, đây chẳng qua chỉ là giả dối.

Thương Thiên Kỳ trong nháy mắt liền vô cùng lo lắng, cũng liền hiểu rõ, mình đã trúng kế. Đây là một chiêu gây ông đập lưng ông vô cùng nhảm chán: Anh vội vàng trở lại nên căn bản không chú ý đến hành trình của mình, đoán chừng khi anh vừa xuống máy bay Hình Hạo Xuyên liền điều tra chuyến bay kia, hơn nữa chân trước anh vừa xuống máy bay, thì chân sau hắn ta đã lên máy bay đi đến Tây Ban Nha rồi.

Nhưng chiêu này, cho dù ngu xuẩn cỡ nào, nhưng không thể nghi ngờ nó đã thành công! Hơn nữa còn mang anh ra mà trêu chọc quay mòng mòng!

Người này! Thương Thiên Kỳ phần hận cắn chặt răng răng, dùng sức đập cửa rồi đi.

Đáng thương cho nữ thư ký bị dọa sợ đến tâm can rung bần bật, Lưu Thừa thì ngược lại cực kỳ vô tội nhún nhún vai, ý bảo: cái gì tôi cũng không biết, tôi rất vô tội. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 12: Duyên phận? Duyên phận!

Một đêm này, gió thật lạnh, mang theo hơi thở nhiệt đới, kèm theo sự mát mẻ đặc trưng của hải đảo, giống như bị gió biển thổi miên, bên trong nhà, rèm cửa sổ màu trắng thật dài từ từ bay phất phơ hé lộ hình ảnh trên giường lớn, Tô Lưu Cảnh đang say sưa ngủ, trầm trầm, tóc dài đen mượt xõa tung trên gối chẳng khác nào nàng tiên cá đến từ đáy đại dương.

Trong ngực của cô là cậu nhóc đang cắn đầu ngón tay, tựa như con mèo nhỏ rúc vào lòng mẹ, cái đầu hơi ngẩng lên, bàn tay nhỏ bé cuộn thành một quả đấm, vừa ngủ còn vừa đưa vào miệng, dường như cậu đang mơ thấy mình được ăn món kẹo ngọt khoái khẩu thơm ngon vô cùng.

"Cô Michelle, A. . . . . A, bà viện trưởng, thời mẫn kinh đến rồi. . . . . Mẹ, ai cũng không cho phép giành mẹ với em. . . . ."

Nhìn xem, đêm này tốt đẹp đến nhường nào.

Ngoại trừ một người đàn ông đang từ sân bay sai bước ra ngoài, đi theo phía sau là mấy gã hộ vệ bước chân thoăn thoắt đầy vội vã. Trông anh ta thật long đong mệt mỏi, ngoại trừ bản thân ra không hề mang theo tí hành lý nào, duy nhất trên người chỉ có một trái tim kiên định cùng với nhiệt huyết bùng bùng.

Đúng vậy, dưới tình huống tất cả tin tức đều bị phong tỏa, anh không thể không áp dụng một phương pháp vụng về ngay cả chính bản thân mình cũng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng có quan hệ gì chứ, chỉ cần nó có tác dụng là được rồi. Tối thiểu, hiện tại anh và cô đang đứng ở trên cùng một hòn đảo, hít thở chung một bầu không khí.

Mặc dù, cho tới bây giờ, điều anh biết được chỉ là những thứ này.

Hình Hạo Xuyên đưa mắt quan sát đất nước xa lạ, lần đầu tiên cảm thấy thật bất đắc dĩ, trong biển người mênh mông kia người nào mới là người anh muốn tìm đây? Nhưng không sao, bốn năm cũng còn chờ được, vậy thì chút ít khó khăn này có gì không thể đợi đây?

"Đi, mau điều tra danh sách của khách du lịch của tất cả các khách sạn, cần phải tìm được tin tức về Tô Lưu Cảnh, Suzzy, hoặc là Thương Thiên Kỳ". Hình Hạo Xuyên trầm tĩnh hạ lệnh, con người đen nhánh lóe lên ánh sáng kiên định.

Đám cận vệ nhận mệnh rồi đi, còn Hình Hạo Xuyên đứng tựa lưng vào một cây dừa cao lớn, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh trong, cùng áng mây xám lượn lờ như làn khói, cùng với đó Tây Ban Nha chậm rãi bước vào đêm. Trong bóng đêm, con người của anh lóe sáng, lại có chút chán chường, thân tựa trên cây khô, hút thuốc, tư thái như thể đập vào ánh mắt của người khác lại cực kỳ tao nhã chẳng khác nào một Thân Vương chân chính.

Người đàn ông thần bí mà tràn đầy misteri hoặc như thế, nhanh chóng hấp dẫn không ít ánh mắt ưu ái của các cô gái trẻ đi ngang qua, tất nhiên, đã là trai đẹp thì có người phụ nữ nào mà không bị thu hút chứ? Bắt đầu có một cô gái trẻ phóng khoáng tiến đến gần, nhưng anh chỉ vừa ngẩng đầu lên, lạnh lùng liếc mắt một cái, đã khiến cho những lời đã ra đến cửa miệng chưa kịp nói toàn bộ đều khựng lại ở trong cổ họng, ngơ ngác nhìn anh một thân một mình ưu nhã bước vào bóng tối sâu thẳm.

Thời gian tích tắc trôi qua, đón chào mọi người là một buổi sớm mai đầy nắng.

Ngoại trừ ở một góc khác, một đôi vợ chồng đang mở miệng gây gỗ, khiến cho bé trai khóc thút thít, còn bé gái thì lại khanh khách cười thành tiếng thì buổi sớm mai này cũng được coi như hoàn mỹ.

Bạn học Tiểu Mễ thì sao? Khụ khụ, mặc dù năm nay cậu bé mới ba tuổi rưỡi, nhưng lại cứ kiên quyết xem mình là một thân sĩ, giờ phút này đang đi theo sau một thực nữ xinh đẹp, lịch sự cười hỏi: "Xin chào, tôi tên là Tiểu Mễ, tiểu thư, xin hỏi có thể nói cho tôi biết tên của cậu được không?".

Cô gái nhỏ xinh đẹp đại khái chỉ khoảng năm tuổi chẳng thèm ngó ngang tới cậu bé, nghiêng đầu sang chỗ khác, cũng không để ý đến câu hỏi của cậu.

"Tôi chỉ muốn chúng ta làm bạn mà thôi, tôi có thể tìm vô ốc giúp cậu, cậu có thích kẹo ngọt không? Ba tôi đã đồng ý mua cho tôi một căn phòng bằng kẹo, tôi còn có thể mời cậu đến ăn cùng!". Mắt thấy sắc dụ không thành, cậu nhóc lập tức thay đổi chiến thuật, mang thức ăn ra dụ dỗ.

Cô bạn nhỏ kia liền hô "stop", ý vào thân hình cao hơn Tiểu Mễ, miệt thị nói: "Kẹo ngọt chỉ dành cho những đứa bé chưa trưởng thành mà thôi, đúng thật là ngây thơ!"

Bảo bối Tiểu Mễ chưa từng thấy qua một mỹ nhân nào lạnh lùng như thế liền hít sâu vào một hơi.

Cô bạn nhỏ cũng chẳng thèm nhìn cậu, sau đó ngẩng cao đầu bước về phía cậu nhóc chỉ cao tới ngang cằm Tiểu Mễ nói: "Hừ! Tôi đã có bạn trai rồi!". Nói xong liền giống như công chúa, cao ngạo lại hà hê rời đi.

Bỏ lại bảo bối Tiểu Mễ bị thương đứng ở đó, tự chữa lành vết thương đang chồng chất trong lòng. Sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn, nơi này là nơi nào? Cậu nhóc một đường đuổi theo tiểu mỹ nữ, thế nhưng lại bị lạc đường! Lần này thì hồngбет rồi, mẹ nhất định sẽ tức giận! Mẹ mà tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cái mông liền lập tức nở hoa rồi!

Cậu nhóc có chút gấp gáp, vội vàng xoay người muốn chạy trở về. Nhưng vì không nhìn đường nên liền va vào một cái chân thon dài, sau đó nhếch nhác ngã ngửa ra đằng sau, trên mặt trên người đều toàn cát là cát.

Hình Hạo Xuyên căn bản không để ý đến cậu nhóc, chỉ cảm thấy vật nhỏ nào đó va vào chân mình, sau đó ngã xuống, cúi đầu mới phát hiện thì ra là một bé trai hết sức đáng yêu.

Tiểu Mễ ngã ra đằng sau, trong miệng toàn là cát, liên tục phun ra phì phì, mặt cũng không kịp lau, miệng mở to muốn khóc lớn lên. Cái mông thật là đau . . . . . Thật là đau quá oa oa. . . . .

Hình Hạo Xuyên nhú mày, mặc dù không cố ý, nhưng khi để một đứa con nít như vậy tóm lại vẫn là không tốt. Anh liền cúi người xuống, muốn bế cậu bé lên.

Tiểu Mễ hoảng sợ nhìn “ông chú kỳ lạ” đang nhích lại gần mình, trực tiếp liên tưởng người này đến nhân vật phản diện trong phim The Matrix, muốn dẫn mình trở về treo ngược lên đánh. Ngay lập tức cậu nhóc liền bị ý tưởng này của mình dọa sợ, hai tay giao ở phía trước, rồi không ngừng lui về phía sau, hét lên: “Ông muốn làm gì! Cứu mạng! Help! Ở đây có kẻ biến thái muốn bắt cóc trẻ con!”.

Âm lượng của Tiểu Mễ rất lớn, dùng cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh cầu cứu, đứa bé đáng yêu như vậy đang nhờ giúp đỡ, nhanh chóng hấp dẫn không ít sự chú ý của du khách.

Hình Hạo Xuyên chưa từng gặp qua tính cảnh này bao giờ, nhú nhú mày, đứa nhỏ này suy nghĩ gì không biết, anh chỉ bế cậu nhóc dậy mà thôi: “Tôi. . . . .” Nhưng chưa kịp giải thích, thì ánh mắt của du khách bên kia đã sắc bén bắn sang.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Hình Hạo Xuyên không nói gì, xoay người muốn rời đi.

Thấy người trước mắt muốn đi, con người Tiểu Mễ mở thật lớn, cái ông chú kỳ lạ này xem ra không phải là kẻ xấu, lập tức ngừng kêu la, ôm cổ chân của anh, cười cười giả bộ đáng thương nói: “Chú kì lạ. . . . . Đưa cháu trở về được không? Cháu bị lạc đường, mẹ cháu khẳng định rất lo lắng, chú kì lạ. . . . . chú là người tốt, xin chú. . . . .”. Trên gương mặt nheo nhuốc, nước mắt lưng tròng, kèm theo cái miệng nhỏ nhắn mở ra đóng vào liên tục, mở lời cầu xin đậm đậm đáng yêu. Bộ dáng kia, quả thật như tiểu thiên sứ rơi vào nhân gian, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt. Nơi nào còn nhìn ra được đáng về tiểu ác ma mới vừa rồi nữa chứ.

Hình Hạo Xuyên không muốn rước họa vào thân nữa, mới vừa rồi chẳng phải vừa được dạy dỗ rồi sao?

Không nghĩ tới Tiểu Mễ thế nhưng lại dùng sức ôm chặt lấy bắp đùi của anh, sau đó lần nữa khóc lên: “Ba, đừng ghét bỏ con mà, Tiểu Mễ sẽ ngoan ngoãn, Tiểu Mễ nhất định không làm cho ba tức giận nữa, xin cha đừng vứt bỏ con, Tiểu Mễ đã không có mẹ, Tiểu Mễ thật đáng thương. . . . . hu hu. . . . .”

Lần này lại nhanh chóng hấp dẫn không ít sự chú ý của phái nữ chính nghĩa, rồi rít chỉ vào Hình Hạo Xuyên mắng: “Ôi chao, đứa bé này thật đáng thương, người đàn ông kia thoát nhìn có vẻ đứng đắn, thế nào lại không có trách nhiệm như vậy. . . . .” BLABLA vô số.

Mặt Hình Hạo Xuyên tái xanh, khóe miệng gật gật mấy cái: đây là con nhà ai không biết, quả thật nên lời ra đánh đòn mà!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 13: Cha con kỳ diệu!

"Ba, ba, con không muốn bị vứt bỏ đâu, Tiểu Mễ nhất định sẽ thật ngoan ngoãn, nghe lời, oa oa. . . . .". Tiểu Mễ thấy có binh đoàn hậu viện ủng hộ, khuyến khích càng cao giọng kêu la, đôi mắt to ngập nước, quả thật khiến cho mẫu tính của đám người đứng xem cường kéo cao đến đỉnh điểm.

Mất thấy tiếng nghị luận chung quanh càng lúc càng lớn, trán Hình Hạo Xuyên nổi đầy gân xanh, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Chú không phải là ba của cháu!".

Còn chưa nói hết, cậu nhóc liền khóc càng lợi hại hơn, nước mắt nước mũi tràn trề lau hết lên trên người Hình Hạo Xuyên, đôi mắt ầng ằng nước: "Ba, con sai rồi, cha đừng không nhận con mà, Tiểu Mễ biết sai rồi, Tiểu Mễ biết lúc có người khác phải gọi cha là chú, Tiểu Mễ vẫn nhớ rõ mà, chú ời chú. . . . ."

Tiếng nghị luận chung quanh càng lúc càng lớn, càng ngày càng sắc bén: "Chao ôi, có người cha nào lại thất đức như vậy không chứ, ngay cả con trai mình cũng không thêm nhận!".

Hình Hạo Xuyên vừa nghe liền muốn phát điên, đứa bé này, quả thật vô cùng cơ trí, ngay cả anh cũng bị đùa bốn xoay vòng vòng. Anh cắn răng, giận dữ nói: "Được! Tôi sẽ dẫn cháu về!". Coi như bản thân xui xẻo đi, thế nhưng lại đụng phải một quý linh tinh như vậy! Ngẫm lại, nếu như con của anh và Lưu Cảnh được sinh ra hẳn cũng lớn bằng từng này rồi.

Mặc cho Tiểu Mễ kéo tay của mình, Hình Hạo Xuyên tự nhận xui xẻo dẫn cậu bé đi.

Nhưng dường như cậu nhóc nào đó còn chưa hài lòng lắm, chống hông lên bâu môi, làm bộ đáng thương nói: "Chú kì lạ, Tiểu Mễ đau chân, không đi nổi nữa".

Hình Hạo Xuyên miễn cưỡng dẫn lửa giận xuống, ngàn vạn lần không thể bốc hỏa với một đứa trẻ được, sau đó liền nói: "Vậy, cháu muốn thế nào?".

"Tiểu Mễ muốn cõng!", cậu nhóc ngược lại không hề khách khí, vừa chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp vừa nói.

Cõng? Cả đời này anh cũng chưa từng làm chuyện như vậy, hiện tại Hình Hạo Xuyên thật hoài nghi, có phải đứa bé này có thù oán gì với bản thân mình hay không?

Thấy anh không đồng ý, cậu nhóc mở miệng mếu máo, đôi mắt to xinh đẹp long lanh như muốn khóc.

Đầu Hình Hạo Xuyên chợt ẽ ẩm, bất đắc dĩ đành phải cúi người xuống, nói: "Được rồi, lên đi!". Hai chữ cuối như được nặn từ trong kẽ răng ra vậy.

Cậu nhóc lập tức đưa tay lau đi những giọt nước mắt không tồn tại, rồi cười cười, vươn tay chân leo lên lưng ông chú kì lạ đẹp trai trước mắt, oa. . . . . Thật là thật thoải mái. . . . . không khác với ba cậu là mấy.

Hình Hạo Xuyên lại không hề thoải mái như vậy, anh cơ hồ có thể tưởng tượng được cảnh tượng một thân đầy bùn cát của cậu nhóc cọ cọ lên người mình như thế nào. Có điều khi hai cánh tay nhỏ bé vòng quanh cổ anh, da thịt mềm mại, ấm áp, lại còn mang theo cả mùi sữa thơm ngọt ngào thì cảm giác khó chịu lập tức bay biến. Anh nghĩ, nếu đây là con trai của anh, có phải cũng sẽ giống với cậu bé này hay không?

Vừa nghĩ như thế, trái tim Hình Hạo Xuyên mềm mại đi ít nhiều, cất tiếng hỏi: "Cậu nhóc, cháu ở đâu?".

Cậu nhóc nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi nói: "Cháu và mẹ ở khách sạn XX bên bờ biển, nhưng lại quên mất ở bên nào".

Hình Hạo Xuyên liền hỏi người đi đường phương hướng, sau đó công cậu bé đi về phía trước, trong lúc rảnh rỗi lại hỏi: "Nhóc tên là gì? mấy tuổi rồi?".

Tiểu Mễ híp lại, nhớ đến trên ti vi có nói, khi một người xa lạ hỏi tên của mình ngàn vạn lần không được nói cho người đó biết, vì vậy cậu nhóc lạnh chanh nói: "Cháu tên là. . . . . tên là Vương Tiểu Bát, năm nay ba tuổi rưỡi!"

Khóe miệng Hình Hạo Xuyên rụt rụt, Vương Tiểu Bát. . . . . Cái tên này cũng quá có sáng ý rồi. Đứa nhỏ này. . . . . Hình Hạo Xuyên buồn cười: "Vậy mẹ cháu tên là gì?".

Cậu nhóc vừa nghe thấy thế, lập tức cảnh giác nói: "Vì sao cháu phải nói với chú chứ? A ~ cháu biết rồi, chú thấy mẹ cháu rất xinh đẹp, muốn đánh chủ ý lên bà có đúng hay không? Cháu sẽ không nói cho chú biết đâu! Hừ!". Cái ông chú kì lạ này muốn giành mẹ với mình sao? Cậu còn lâu mới đồng ý!

Hình Hạo Xuyên dở khóc dở cười, ngay cả mẹ của thằng bé trông như thế nào anh còn không biết, thì nảy sinh ý định gì được chứ?

Một người đàn ông lạnh lùng, trên lưng công một bé trai cơ trí đáng yêu, cảnh tượng ấm áp như vậy khiến cho mọi người trên đường không ghen mà cùng than thở: hai cha con nhà này tình cảm thật là tốt. . . . .

"Chú kì lạ, dáng dấp của chú thật là cao, vậy có phải chim nhò của chú cũng rất lớn phải không? Có phải chú cũng có rất nhiều vợ đúng không?". Cậu nhóc ngoan ngoãn nằm ở trên lưng của anh, một tay ôm cổ, một tay nghịch ngợm sờ sờ lên tóc sau gáy của anh hỏi.

Hình Hạo Xuyên nheo mắt, hết ý kiến, anh xác định mình cùng với thằng nhóc này thật sự không có tiếng nói chung: "Tại sao lại hỏi như vậy?"

Cậu nhóc liền nghiêm trang đáp: "Chú Hanson ở cạnh nhà cháu nói, chờ đến lúc cháu trưởng thành, thân hình cao lớn, chim nhò thật to, mới có thể lấy vợ được. Vậy có phải chim nhò càng lớn, thì càng cưới được nhiều vợ hay không?". Người mà cậu muốn cưới cũng thật là nhiều, JOJO nhà hàng xóm, Eva ở nhà trẻ, Linda. . . . . Ừm, còn có cả cô Michelle nữa. Cô Michelle, cô hãy chờ cháu lớn lên, khi nào trưởng thành cháu sẽ tới cưới cô làm vợ.

Hình Hạo Xuyên không khỏi bị lời nói ngây thơ này chọc cười, liền nói: "Chú chỉ có một người vợ, nhưng lại bị thất lạc, cho nên chú vẫn một mực đi tìm".

"Vậy cháu sẽ giới thiệu vài người cho chú nhé? Cháu biết rất nhiều mỹ nữ đấy". Cậu bé nhiệt tình nói. Ừm, ông chú này xem ra cũng không xấu, nếu vậy liền tặng Eva cho chú ấy cũng được.

Hình Hạo Xuyên liền cười nói: "Cả đời của người đàn ông chỉ có thể thích nhất một người, ví dụ như nếu cháu thích JOJO, nhưng lại cưới Eva thì không phải sẽ làm cho JOJO đau lòng không đúng sao? Còn nếu như mà cháu thật sự thích cô ấy, thì sao cháu có thể nhẫn tâm để cho cô ấy đau lòng được chứ?". Nỗi phiền muộn mới vừa dâng lên, lại ngoài dự đoán bị những câu nói ngây thơ của đứa bé này xua tan rất nhiều.

Cậu nhóc liền cười một tiếng, sau đó mày nhăn tít lại, khỏ sở hữu môi nói: "Cũng đúng, vậy cháu nên làm gì bây giờ?"

Hình Hạo Xuyên cười cười, thả cậu nhóc xuống đất nói: "Được rồi, đã đến nơi".

Cậu nhóc vừa thấy thế, vội vui mừng nhảy dựng lên, tất cả mọi phiền não vừa rồi đều không hề để tâm đến nữa, hoan hô, rồi sai bước chân ngăn ngừa chạy vào trong: "Mẹ, con đã về rồi. . . . ."

Hình Hạo Xuyên nhìn cậu bé hoạt bát chạy đi, mới vừa rồi còn nói lảo đảo chân, hiện tại chạy nhanh chẳng khác nào con khi nhò cả. Lắc đầu một cái, chuẩn bị cất bước rời đi.

Đám cận vệ tìm kiếm cả đêm, tìm khắp cả hòn đảo, nhưng vẫn không tìm được bất kỳ tin tức nào của Tô Lưu Cảnh, Hình Hạo Xuyên nhủ chặt mày, rốt cuộc Thương Thiên Kỳ đã giấu Tô Lưu Cảnh đi đâu, tại sao tìm khắp nơi vẫn không tìm được? Thời gian không nhiều lắm, Thương Thiên Kỳ biết mình đùa bốn anh ta, nhất định sẽ lập tức chạy tới đây, anh phải gia tăng thời gian mới được.

Sau lưng: "Tiểu Mễ, con lại chạy đi đâu thế? Không phải mẹ đã nói, nếu không có sự đồng ý của mẹ không cho phép con tùy tiện chạy đi sao? Con có ý muốn mẹ lo lắng chết đứng không?". Giọng nữ mềm mại mang theo vẻ nghiêm túc, nhưng lại dễ nghe ngoài dự đoán.

"Mẹ. . . . . con biết sai rồi, mẹ tha thứ cho con đi, con thề, lần sau tuyệt đối không dám nữa. . . . .", cậu nhóc nũng nịu nói.

Những thứ khác, Hình Hạo Xuyên đều nghe không được nữa, toàn thân như bị dính ma pháp, cứng đờ đứng ở nơi đó, giọng nói này, dù có thể nào anh cũng sẽ không quên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 14: Tôi không biết anh!

Nếu bạn từng liều mạng tìm kiếm một thứ đồ tốt, nhưng bất luận có làm thế nào, liều mạng tìm, dùng sức tìm, nỗ lực tìm, uể oải tìm, chán nản tìm, thậm chí trong thời điểm sắp vô vọng vẫn giãy giụa tìm, nhưng chỉ chớp mắt, lại phát hiện vật bạn muốn tìm, đang ở sau lưng.

Cảm giác đó sẽ như thế nào.

Cảm giác của Hình Hạo Xuyên hiện giờ chính là như thế, anh tìm Tô Lưu Cảnh ròng rã bốn năm, bốn năm, 1461 ngày đêm, mỗi một ngày anh đều sống trong hồi hận vô biên rồi tự hành hạ bản thân mình. Mỗi một ngày, anh đều lấy lý do chưa tìm được Tô Lưu Cảnh để làm động lực sống sót, nhưng hơn một ngàn ngày đêm đó, thật sự quá lâu, lâu đến mức ngay cả anh cũng bắt đầu hoài nghi, thật sự có thể tìm được sao? Anh một lần lại một lần cho mình hi vọng, rồi lại một lần, một lần thất vọng không thôi, nếu như cuối cùng tin tức chỉ là cô đã chết trong vụ tai nạn xe hôm đó vậy thì anh nên tiếp nhận tin tức này như thế nào?

Không, anh không dám nghĩ, bởi vì tìm kiếm, chính là sự cứu rỗi duy nhất của anh lúc này.

Nhưng hiện tại người anh đang tìm kiếm đột nhiên xuất hiện! Tựa như một người sắp chết khát lại được trời cao ban cho một chén nước, tựa như một người cô độc, đột nhiên nhận được một món quà không lồ từ trên trời rơi xuống. Một tíc tắc này, sự vui mừng khiến cho anh thậm chí quên mất bấy giờ mình nên làm gì?

Bốn năm, cô sẽ thay đổi sao? Tình cảm đối với anh hiện giờ ra sao, bốn năm rồi, sẽ thay đổi sao? Cô sẽ dùng thái độ nào để đối diện với anh? Thậm chí anh còn nghĩ, quần áo mình mặc trên người hôm nay có được thỏa đáng hay không, râu ria cả đêm không cạo, có phải sẽ trở nên nhếch nhác hay không?

Suy tính thiệt hơn như thế này, quả thật không giống với Hình Hạo Xuyên anh nữa rồi.

Bên cạnh chọt truyền đến tiếng trẻ con mềm mại đáng yêu: "Ah? Chú kì lạ, chú ở đây làm cái gì?". Tiểu Mễ mở đôi mắt to nhìn anh chăm chăm, nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mặt, vẻ mặt của chú ấy hiện giờ trông thật là ngốc nghếch. . . . .

"À?", đầu óc của Hình Hạo Xuyên trong nháy mắt liền đông cứng.

Tiểu Mễ nhìn anh tỏ vẻ hận rèn sắt không thành thép, sau đó kéo tay của anh dắt đến trước mặt mẹ mình, giới thiệu: "Mẹ, chính chú kì lạ này đưa con về đây. . ."

Hình Hạo Xuyên vội vàng không kịp chuẩn bị, ngay cả tâm tư gì cũng không có, lập tức sẽ phải đối mặt với Tô Lưu Cảnh, một giây này thậm chí anh còn thấy bối rối, chẳng bù hàng ngày phải đối mặt với vô số hợp đồng lớn, đối mặt với những đối thủ như sài lang hổ báo cũng không hốt hoảng như lúc này, giờ khắc này anh thế nhưng lại thấy thực hoảng hốt.

Nhưng một khắc sau, anh liền bình thường trở lại. Đây là người anh quen, mái tóc vẫn dài như hải tảo ở đại dương, ánh mắt vẫn lấp lánh trong suốt đẹp như bảo thạch, hàng mi vẫn nhẹ nhàng như cánh bướm, làn da vẫn như trắng nõn mượt mà, cô vẫn đẹp như cách đây bốn năm.

Không, so với bốn năm trước dường như cô càng thêm mỹ lệ, xinh đẹp chẳng khác nào hoa bách hợp nở rộ. Cô bây giờ, toàn thân tỏa ra ánh sáng chói mắt, quả thật thu hút vô cùng.

Tô Lư Cảnh nhìn người đàn ông anh tuổi trước mắt, chỉ đứng nhìn chằm chằm vào mình không nói lời nào, tuy có chút kinh ngạc, vì ánh mắt người này tựa hồ có hơi kỳ lạ, nhưng vẫn muốn cảm ơn anh ta vì đã đưa Tiểu Mễ về, liền nói: "Xin chào, tiên sinh, cảm ơn anh đã đưa con tôi về đây, thật sự vô cùng cảm ơn anh".

Vẫn chưa nói hết, đột nhiên một bàn tay dùng sức đưa qua, bắt lấy cô kéo vào trong ngực của anh ta, Tô Lư Cảnh chưa kịp phản ứng, thân thể đã nặng nề tiến vào vòm ngực rộng lớn.

Hai tay Hình Hạo Xuyên dùng sức ôm chặt lấy người con gái trước mắt, dùng hết toàn lực, giống như muốn khảm cô vào trong huyết nhục của mình, giống như người sắp chết khát tham lam hút lấy hơi thở mát mẻ ngọt ngào.

Người con gái này, anh đã tìm kiếm đã bốn năm, rốt cuộc, bây giờ đã bị anh giữ ở trong ngực!

Hành động này đối với Tô Lư Cảnh mà nói, thực sự quá bất ngờ, cô sửng sốt một lát, rồi lập tức giãy ra: "Vị tiên sinh này, anh làm gì đấy! Xin hãy tự trọng!". Người đàn ông này sao có thể càn rỡ ôm lấy cô như vậy? Thật là quá đáng! Coi như có đưa Tiểu Mễ về đi chẳng nữa thì cũng không thể làm như thế!

"Lư Cảnh! Lư Cảnh! Anh đã tìm thấy em rồi! Anh đã tìm thấy em rồi!". Hình Hạo Xuyên cất giọng khàn khàn không ngừng lên tiếng.

Tô Lư Cảnh nghe tiếng gọi đầy thâm tình kia, cả người hơi cứng lại, sau đó càng thêm dùng sức giằng co. Giọng nói này, khiến cho cô không khỏi cảm thấy sợ hãi, theo bản năng muốn né tránh, tránh ngay lập tức!

Vậy mà cô càng giãy giụa thì anh ta lại ôm càng chặt hơn.

Tô Lư Cảnh run sợ, lên tiếng: "Vị tiên sinh này, mời buông tôi ra!", tuy nhiên trong lòng lại không khỏi nghi ngờ, vì sao anh ta lại biết tên của mình chứ?

"Chú hư đồn! Buông mẹ tôi ra ngay! Ông chú xấu xa này!". Tiểu Mễ thấy mẹ mình bị người ta cướp đi, lập tức chạy đến dùng sức đánh vào chân của Hình Hạo Xuyên, nói. Người đàn ông xấu xa, tại sao lại ôm mẹ của cậu? Chỉ có cậu và ba mới có thể ôm mẹ mà thôi!

Nhưng chút hơi sức nhỏ bé đó, căn bản không có chút xi nhê gì.

Tô Lư Cảnh gấp gáp, sợ Tiểu Mễ bị thương tổn, lập tức lên tiếng cảnh cáo: "Mời buông tôi ra! Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!"

Tiểu Mễ lại trực tiếp nhào tới cắn, cái miệng nhỏ mở to dùng sức cắn lên chân Hình Hạo Xuyên, anh lập tức lẩn tránh theo bản năng, nhưng không cẩn thận va vào cậu nhóc. Thằng bé ngã bệt xuống đất, lập tức oa oa khóc lớn, vừa khóc vừa kêu gào: "Ông chú xấu xa, khi dễ Tiểu Mễ, khi dễ mẹ, chú hư, tôi sẽ không thích chú nữa đâu!".

Thấy Hình Hạo Xuyên hơi khựng lại, Tô Lư Cảnh lập tức dùng sức đẩy ra, sau đó ôm lấy Tiểu Mễ, hô lớn: "Anh rốt cuộc là ai? Anh muốn làm gì!". Người đàn ông này, khiến cho cô cảm thấy không thoải mái, vô cùng không thoải mái, không biết vì sao, chỉ thấy trong tim chợt dâng lên cảm giác bài xích mãnh liệt, trực giác nói cho cô biết, cách xa người này! Cách xa anh ta ra thật xa!

Hành động của Hình Hạo Xuyên vốn là cử chỉ vô tâm, anh chỉ muốn nâng cậu nhóc dậy, nhưng lại bị Tô Lư Cảnh dùng sức đẩy ra, thấy vẻ mặt bài xích của cô, liền khàn khàn giải thích: "Anh biết, em vẫn còn hận anh, thật xin lỗi, Lư Cảnh, anh tới đón em trở về. . . ". Anh chân thành nói xin lỗi, khắp thiên hạ này người có thể làm cho anh nói câu xin lỗi không có mấy người, nhưng mà ở trước mặt cô, lần này anh thức sự cam tâm tình nguyện.

"Cam miệng!", Tô Lư Cảnh thốt lên, sau đó kìm nén nói: "Tôi rất biết ơn vì anh đã đưa con trai tôi trở lại, nhưng xin lỗi, tiên sinh, tôi thật sự không biết anh!"

Hình Hạo Xuyên bị lời này của cô chấn kinh, nhưng nhìn vào đôi mắt trong suốt kia, tràn ngập xa lạ cùng bài xích, khiến anh bỗng dưng nói không thành lời.

Cô đây là. . . . . Có ý tứ gì?

"Lư Cảnh. . . . .", Hình Hạo Xuyên muốn nói, dù cho em có oán hận anh như thế nào cũng không sao, nhưng chuyện không quen biết này thực không buồn cười chút nào.

Nhưng chưa kịp thốt ra khỏi miệng, đã thấy cậu nhóc kia từ trong ngực mẹ mình nhảy dựng lên, hai con cánh tay nhỏ giang rộng sai bước chạy về phía cửa, gọi: "Ba!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 15: Đánh nhau!

"Ba!", Tiểu Mễ giang hai cánh tay nhỏ, uất ức nhào vào lồng ngực của người vừa tới, mè neho ôm lấy chân ba mình.

Mặt Thương Thiên Kỳ đầy mệt mỏi, nhưng không lộ ra ngoài, mỉm cười ôm cậu nhóc đang uất ức vào trong ngực, dỗ dành: "Được rồi, ba tới rồi, Tiểu Mễ ngoan. . . . ." chuyển bay đến Tây Ban Nha đã sớm dừng, do muốn chạy tới đây càng nhanh càng tốt, Thương Thiên Kỳ không thể không quá cảnh sang Đức, sau đó lại chuyển máy bay, vì thế nên tới tận bây giờ mới về đến đây, hành trình này mệt nhọc thế nào không cần nói cũng biết.

Đi tới trước mặt Hình Hạo Xuyên, Thương Thiên Kỳ lập tức kéo Tô Lưu Cảnh ra sau lưng mình, trưng ra tư thế gả mẹ bảo vệ gả con, không chút khách khí nói: "Hình tiên sinh, không biết tại sao anh lại tới nơi này để quấy rầy vợ và con trai tôi!"

Hình Hạo Xuyên chứng kiến hình ảnh cậu nhóc nhào vào trong ngực người trước mặt, thân thiết gọi cha, lại chính tai nghe thấy người phụ nữ của mình được người khác gọi là vợ, qua mấy giây ngắn ngủi thoáng kinh ngạc, lửa giận liền bốc lên bùng bùng.

"Vợ của anh? Con của anh?", Hình Hạo Xuyên hạ thấp âm lượng lên tiếng hỏi, trên khuôn mặt tuấn dật toát lên vẻ lạnh lùng. Tròng mắt đen nhánh vẫn dừng lại trên người Tô Lưu Cảnh, muốn cô cho mình một câu giải thích. Vậy mà Tô Lưu Cảnh ngay cả một ánh mắt cũng không thèm bỏ thí cho anh, chỉ chuyên tâm dỗ dành con trai, một mặt giương ánh mắt lo lắng nhìn Thương Thiên Kỳ, khiến lòng Hình Hạo Xuyên hung hăng đau nhói.

Thương Thiên Kỳ thấy Tô Lưu Cảnh không hề nhận ra Hình Hạo Xuyên, trong nháy mắt tâm tình thả lỏng hơn rất nhiều, sắc mặt lại càng thêm trầm ổn, nói: "Tổng giám đốc Hình xin chú ý đúng mực, bọn họ thật sự là vợ con của tôi, có gì xin cứ chỉ giáo?" Trong lòng anh thực vẫn còn rất tức giận vì cú lừa ngoạn mục của Hình Hạo Xuyên, sự nhân nại của anh cũng không tốt lắm đâu.

"Thương Thiên Kỳ, rốt cuộc anh muốn diễn trò gì?!", hai mắt Hình Hạo Xuyên đỏ ngầu, nổi giận gầm lên một tiếng. Bản thân anh đang làm cái gì? Tại sao Tô Lưu Cảnh lại không hề nhìn anh lấy một lần, ngược lại còn trưng ra dáng vẻ vừa xa lạ bài xích lại ghét bỏ thế kia? Tại sao cô lại trở thành vợ của người kia? Rốt cuộc anh ta đã động tay động chân gì với cô? !

"Tổng giám đốc Hình, tôi nói rồi, mời chú ý đến lời ăn tiếng nói của mình!". Thương Thiên Kỳ không chút khách khí đáp lại. Giọng nói không hề yếu thế trưng ra tư thái của người đứng đầu nền kinh tế Châu Âu.

Hình Hạo Xuyên nắm tay lại thật chặt, nổi đầy gân xanh, trong con mắt đen như mực như có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, vừa bén nhọn, vừa tốc độ vung một cú đấm về phía Thương Thiên Kỳ.

Thương Thiên Kỳ nghiêng người sang, tránh được một quyền kia, sau đó không yếu thế chút nào đáp trả lại một quyền. Hai người đàn ông xuất sắc về mọi mặt lại nói chuyện với nhau bằng nắm đấm, anh qua tôi lại, dường như muốn mang tất cả sức lực ra để phát tiết lửa giận trong lòng, cơ hồ còn có thể nghe xương va vào nhau răng rắc khiến người ta sợ hãi.

Tô Lưu Cảnh thấy thế cũng lo lắng không thôi. Bảo an khách sạn nhìn thấy tranh chấp, cũng chạy đến ngăn cản.

"Hai anh, đừng đánh nữa!", Tô Lưu Cảnh ôm Tiểu Mễ hoảng hốt kêu lên. Nhưng hai người đang đánh nhau hăng say kia làm gì còn tâm trí đâu mà nghe lời can ngăn của cô chứ.

Hai người họ, giống như những con sói đầu đàn đấu tranh với kẻ thù để bảo vệ lãnh địa của mình, bên nào cũng đều toát ra sát khí cùng tức giận ngút trời, nhất quyết phải anh chết tôi sống mới yên!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 16: Vô tình tổn thương.

Hình Hạo Xuyên chẳng khác nào con sói bị chọc giận, mắt đỏ ngầu lên, cánh tay nặng nề vung tới một quyền, giọng nói tràn đầy sát khí: "Hỏi anh một lần nữa, rốt cuộc đã làm cái gì với cô ấy!".

Trong mắt Thương Thiên Kỳ cũng lộ ra hàn băng: "Hừ, cô ấy là vợ của tôi, dù tôi có làm gì cũng không cần anh phải chen vào! Còn nữa, đừng quên, từ đầu đến cuối người khiến cô ấy tổn thương sâu nhất chính là anh, đã thế còn trưng ra vẻ đạo mạo chất vấn tôi là sao?!". Tại sao còn dám lấy tư thái đó ra để truy hỏi? Năm đó người làm cô tổn thương sâu nhất, không phải bất kỳ người nào khác, mà chính là Hình Hạo Xuyên không phải sao!

"Im miệng!", Hình Hạo Xuyên mỉm môi lạnh lẽo nhìn, sát khí càng nặng hơn, một quyền như gió lốc cuốn qua, hung hăng vung đến trước mặt Thương Thiên Kỳ, đồng thời, Thương Thiên Kỳ cũng lập tức ra tay phản chiêu.

Mắt thấy một cuộc long tranh hổ đấu sắp bắt đầu, đột nhiên một thân hình nhỏ nhắn chọt chen ngang vào giữa hai người, dùng sức ôm lấy Thương Thiên Kỳ, chắn ở trước người anh: "Dừng tay!"

Hình Hạo Xuyên chỉ kinh ngạc mắt nửa giây, vội thu hồi quả đấm của mình, thiết quyền cứng rắn chỉ cách khuôn mặt của cô trong gang tấc liền dừng lại. Đôi mày tuấn đật của anh gắt gao xoắn chặt, nhìn người con gái trước mặt đang sợ hãi nhắm chặt mắt nhưng lại kiên định không tránh ra.

Cũng trong nửa giây đó, vì Tô Lư Cảnh đột nhiên chạy vào mà quả đấm mà Thương Thiên Kỳ tung ra không kịp thu lại, hung hăng nện lên trên mặt của Hình Hạo Xuyên, khiến anh phải lùi lại liền ba bước, vậy mà khóe miệng cuối cùng vẫn rỉ ra một tia máu theo đó từ từ chảy xuống.

"Em giúp anh ta?", Hình Hạo Xuyên đưa tay lên nhẹ nhàng lau vết máu trên khóe môi, trên mu bàn tay dính máu đỏ tươi trông có vẻ hơi ghê sợ. Cô thế mà lại giúp cho Thương Thiên Kỳ? Đến tột cùng cô hận mình tới mức nào? Khóe miệng chợt nâng lên nụ cười khổ, trái tim đau đớn không thôi.

"Tôi . . .", trong nháy mắt Tô Lư Cảnh cũng ngăn người, cô vốn chỉ muốn ngăn cản bọn họ đánh nhau, nhưng không nghĩ sẽ gián tiếp giúp cho Thương Thiên Kỳ đánh anh ta. Còn có ánh mắt của anh ta nữa, tại sao lại bị thương như vậy?

"Lư Cảnh, làm sao em lại chạy ra, bị thương thì làm thế nào?". Thương Thiên Kỳ bởi vì hành động theo bản năng kia của cô trong lòng liền ám áp hẳn lên, chỉ hơi lo lắng trách cứ. Anh cũng biết, rõ ràng bốn năm luôn kề cận bên cô sẽ không hề uống phí, Hình Hạo Xuyên, ai thắng ai thua đã được quyết định rồi!

Con người đen nhánh như mực đồng của Hình Hạo Xuyên càng thêm thâm thúy, túm lấy tay Tô Lư Cảnh nói: "Đi theo anh!". Đồng thời lúc này Thương Thiên Kỳ cũng nắm lấy tay của cô, hai người đang ông lại tiếp tục trừng mắt nhìn nhau.

Tô Lư Cảnh cau mày, dùng sức hất tay của anh ra, lên tiếng nói: "Buông tôi ra, mời anh rời khỏi đây!". Sau đó thuận thế bị Thương Thiên Kỳ ôm vào lòng.

Hình Hạo Xuyên nhìn bàn tay bị cô hất ra, sau đó dùng lực siết thành quả đấm, trầm giọng hỏi: "Anh muốn chính miệng em nói cho anh biết, quan hệ của em và Thương Thiên Kỳ, là như thế nào?"

Tô Lư Cảnh nhìn người đàn ông cổ chấp trước mắt, tim càng thêm tắc nghẹn khó chịu, không khỏi ôm lấy ngực, cảm giác như thế cô thực sự không thích, vô cùng không thích: "Anh ấy là cha của con trai tôi, xin hỏi anh là ai?"

Hình Hạo Xuyên kinh hãi hỏi lại "Cha của con trai em?". Không thể tin được, anh không tin! Những lời này từ trong miệng Tô Lư Cảnh nói ra, quả thật so với bản thân bị giết còn khó chịu hơn. Con của Thương Thiên Kỳ? Vậy đứa trẻ của bọn họ đâu? Ông trời ơi, người đang bày trò đùa giỡn gì thế này?!

"Đúng!", Tô Lư Cảnh gật đầu đáp, người này tại sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, thật khó chịu, khó chịu khiến cho cô muốn chạy trốn: "Tôi không biết anh là ai, tới nơi này làm gì, tôi chỉ muốn nói: xin anh không nên quấy rầy chúng tôi, cảm ơn!". Sau đó ôm lấy Tiểu Mễ đang vui mừng đứng ở một bên xem náo nhiệt, không chút do dự xoay người rời đi.

Hành động lưu loát của cô chẳng khác nào một thanh đao sắc bén, cắt từng đao từng đao lên trên người anh, nhất thời làm cho người ta máu thịt nhầy nhụa.

"Tổng giám đốc Hình, tôi đưa vợ con của tôi đi trước, có chuyện gì mời hãy liên lạc với thư ký của tôi, tôi không hy vọng ‘ người ngoài ’ ở đây quấy rầy chúng tôi chút nào!". Thương Thiên Kỳ nắm lấy eo Tô Lư Cảnh, quay đầu lại hừ lạnh, sau đó cả nhà ba người biến mất trong thang máy.

Hình Hạo Xuyên thậm chí còn không nhớ rõ bọn họ đã rời đi như thế nào, người đứng xem hiếu kì cũng từ từ tản đi, cả đại sảnh khách sạn rộng lớn chẳng còn lại mấy người. Anh chỉ nhớ, lúc cô rời đi ngay cả một cái ánh mắt cũng chưa từng bố thí cho mình.

Giờ khắc này Hình Hạo Xuyên mới hiểu được, bốn năm giãy vò trong nhớ nhung đau khổ của bản thân anh không đáng kể chút nào chỉ với một câu nhẹ nhàng "Tôi không biết anh là ai" của cô, tất cả đều hóa thành bọt nước vỡ tan như bong bóng xà phòng.

Không biết anh là ai? Đùa gì thế? Bọn họ đã từng khăng khít cận kề, có mối quan hệ thân mật nhất, thậm chí có cả đứa bé của riêng mình, mà bây giờ, ngay cả người xa lạ cũng không bằng.

Thật là buồn cười làm sao, người phụ nữ mà anh cất công tìm kiếm trong suốt bốn năm, thế nhưng lại trở thành vợ của người khác, đứa con mà trong lòng anh vẫn tâm tâm niệm niệm, thì ra lại là con trai của người khác. . . . . Quay đầu lại, là hai bàn tay trắng, hoàn toàn không có bất cứ thứ gì? !

Ai có thể nói cho anh biết, rốt cuộc là ai đang bày ra trò đùa cực kỳ hoang đường này!

Hình Hạo Xuyên hung hăng nện một quyền lên trên vách tường, chỉ nghe thấy một tiếng vang trầm muộn, bàn tay lập tức tóe máu.

Cách xa người kia, toàn thân vốn vô cùng căng thẳng của Tô Lư Cảnh rốt cuộc cũng thanh tĩnh lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Tại sao, lúc nhìn vào ánh mắt của người kia, lòng cô lại thấy khó chịu đến thế? Giống như đang có vật gì đó từng chút, từng chút gõ vào trái tim trầm muộn của cô!

"Lư Cảnh, em làm sao vậy? Khó chịu sao?". Thấy sắc mặt của cô không được tốt, Thương Thiên Kỳ lo lắng sờ lên mặt cô hỏi.

"Không có, không có gì", Tô Lư Cảnh mỉm cười lắc đầu, sau đó ngẩng đầu lên, chần chờ một lát, cứ muốn nói lại thôi: "Mới vừa rồi người kia. . . . ."

Sắc mặt Thương Thiên Kỳ vẫn như thường, đáp: "Anh ta từ trước tới nay vẫn là đối thủ cạnh tranh trên thương trường với anh, không biết lần này anh ta lại nghĩ ta trò hề gì, em đừng để trong lòng, anh sẽ xử lý, sẽ không để cho anh ta quấy rầy chúng ta nữa!". Nói xong liền khẽ hôn lên trên trán cô một cái.

Tô Lưu Cảnh không muốn hỏi thêm nữa, tựa hồ đang cố ý tránh né suy nghĩ về Hình Hạo Xuyên, cô biết mình không nên nghĩ lung tung, cuộc sống bây giờ chẳng phải vẫn rất an ổn, rất tốt, cô cũng không muốn làm bất kỳ điều gì để phá vỡ chúng.

Thương Thiên Kỳ ôm lấy cô, tựa cằm lên trên đỉnh đầu người con gái mình yêu, ở nơi cô không nhìn thấy, trong mắt của anh lại tràn đầy vẻ khắc nghiệt: Hình Hạo Xuyên, anh cho rằng tìm được Lưu Cảnh là có thể thay đổi tất cả? Nói cho anh biết, đừng có mơ! Lần này nói gì tôi cũng sẽ không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 17: Mất trí nhớ!

"Ông xã, dường như em vừa nhìn thấy tên Hình gì đó? Chẳng lẽ là ảo giác?". Một giọng nói bình thường vẫn hay âm âm ỉ ỉ vang lên, miệng của Tống Dĩ Hình vẫn còn ngậm thìa kem, không hề có chút hình tượng nói.

Bên dưới, người bạn nhỏ Thẩm Lôi Lôi, cũng trưng ra tư thế giống y hệt mẹ mình, ngây ngốc nhìn vào vách tường phía trước, ảo não đâm lên đó than: "Mẹ, Lôi Lôi cũng có ảo giác như thế!".

Siêu cấp vú em Thẩm Minh Phong đứng ở một bên liếc mắt nhìn xung quanh, thầm nghĩ: biết vậy chẳng làm, năm đó làm sao mình lại đồng ý cưới người phụ nữ này chứ. Rồi lại nhìn con trai một chút: quả thật đúng là ghen di truyền mà.

"Hình, sao cậu lại ở đây?", người địa cầu duy nhất Thẩm Minh Phong tiến lên vỗ bả vai của bạn mình hỏi.

Hình Hạo Xuyên rũ vai, muốn nặn ra một nụ cười nhưng làm thế nào cũng không nhếch miệng lên được, nhỏ giọng đáp: "Tôi tìm được cô ấy rồi!".

"Cái gì?!", vợ chồng họ Thẩm đồng thời khẽ kêu lên. Bọn họ đều biết, "cô ấy" trong miệng anh rốt cuộc là người nào.

"Cô ấy ở đâu?!", Tống Dĩ Hình nghe thấy tin tức về Tô Lưu Cảnh, lập tức nghiêm túc lại, túm lấy Hình Hạo Xuyên hỏi: "Anh đã giấu cô ấy đến chỗ nào rồi?". Cô tin rằng với tính cách của Hình Hạo Xuyên nếu như tìm được Tô Lưu Cảnh, nhất định sẽ lập tức bắt cô ấy trở lại.

Hình Hạo Xuyên sao không biết ý của cô là gì, anh còn mong trời Tô Lưu Cảnh lại giấu ở bên cạnh mình còn không được, nhưng. . . . . Hình Hạo Xuyên cười khổ đáp: "Cô ấy nói, cô ấy không biết tôi!".

"Cô ấy không biết cậu?", Thẩm Minh Phong cứ ngỡ là mình đang nghe lầm.

"Cái gì?!", Tống Dĩ Hình đồng thời kêu lên: "Chẳng lẽ cô ấy giống y như nữ chính trong phim truyền hình nhiều tập bị mất trí nhớ!"

Đứng ở trước cửa sổ trong suốt, Hình Hạo Xuyên châm một thuốc lá, khói thuốc bắt đầu lượn lờ bốc lên trong màn đêm yên tĩnh, mang lại cảm giác cô tịch không thể diễn đạt bằng lời. Hình Hạo Xuyên nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa kính, ánh mắt tựa hồ cũng muốn tan biến vào trong đó.

Anh nhả một ngụm khói, rồi dùng sức dụi tắt điều thuốc xuống gạt tàn bằng thủy tinh, nhìn ánh lửa dần dần tàn lụi, từ từ biến mất, cuối cùng liền tắt ngóm.

"Hình, bây giờ cậu định làm gì?", Thẩm Minh Phong tựa lưng trên ghế sofa, nhìn bạn tốt nói. Tống Dĩ Hình đã dỗ hai bé con kia đi ngủ, vì không có cô ở đây, nên tựa hồ anh lại trở về thành một Thẩm Minh Phong lý trí lão luyện, phong lưu phóng khoáng trước đây. Cũng có thể nói, chỉ những lúc có mặt Tống Dĩ Hình, anh mới vì cô mà chịu thay đổi.

Có một câu nói rất hay thế này: Con người ta, bởi vì người mình yêu mà thay đổi thật sự không sai chút nào.

Chính mắt anh nhìn thấy, mấy năm qua người bạn tốt của mình đã trải qua khổ sở đau đớn cùng tự trách thế nào, cũng biết cậu ấy thật sự yêu Tô Lưu Cảnh nên dĩ nhiên liền đứng về phía chiến tuyến bên này.

Hình Hạo Xuyên không nói gì, có điều hai tay đang đút trong túi lại đang siết thật chặt, lẳng lặng nhìn dòng người qua lại bên dưới tòa nhà, đôi môi mỏng nhẹ nhàng mím lại, con ngươi đen như mực không hiện rõ tâm tình.

Mấy ngày nay, anh dùng biết bao phương pháp để gặp mặt cô, nhưng mỗi một lần đều bị cự tuyệt, ngay cả Tống Dĩ Hình cũng bị chặn ngoài cửa, khiến cho cô nàng giận đến giờ tay giờ chân.

Dường như cô muốn hoàn toàn ngăn bọn họ bước vào thế giới của mình.

Cô thật sự bị mất trí nhớ sao? Anh không tin! Nhưng trừ nguyên nhân này ra, còn có lý do nào hợp lý hơn chứ?

Duy nhất có thể khẳng định là, muốn anh cứ như vậy mà buông tay sao? Nằm mơ đi! Trong từ điển của Hình Hạo Xuyên anh không hề tồn tại hai chữ này!

Q.3 - Chương 18: Cường hôn

Hình Hạo Xuyên vẫn từng bước từng bước ép sát, bức cô không còn đường có thể lui.

Khoảng cách giữa hai người gần như vậy, gần đến mức khiến cho nhịp tim của cô theo bản năng tăng nhanh tiết tấu, bóng dáng cao lớn ập đến, dễ dàng bao trùm cả người cô. Tô Lưu Cảnh tiếp tục muốn lui ra sau, nhưng sao còn có đường lui?

Thấy cô không đáp, Hình Hạo Xuyên lại tiến gần hơn một bước, khóa cô dưới đôi cánh của mình, một tay cầm thật chặt cổ tay của cô, nói: "Em thật sự quên mất tôi hay là đang cố ý trốn tránh!"

Liên tiếp bảy ngày, ngày nào anh cũng đứng ở cửa chờ, muốn gặp mặt cô một lát, nhưng thậm chí ngay cả một giây đồng hồ cô cũng không muốn cho anh, một Tô Lưu Cảnh như vậy, quả thật là độc ác khó có thể tưởng tượng được! Cô muốn trả thù anh sao? Muốn trả lại cho anh những món nợ ngày trước anh đã từng thiếu cô?

Tô Lưu Cảnh bị túm chặt tay, muốn tránh ra, nhưng bàn tay kia thật mạnh mẽ, vẫn không hề nhúc nhích chút nào, khiến cô giận dữ, khẽ quát lên: "Tôi đã nói rồi, tôi không biết anh! Xin bỏ tay ra!". Tại sao anh ta lại trung ra đáng vè hưng sự vẫn tội, giống như cô đang mắc nợ anh ta vậy.

"Không biết sao?", giọng của Hình Hạo Xuyên bỗng dừng hạ thấp đi ba phần, trong nháy mắt trầm thấp đến đáng sợ, khiến tim Tô Lưu Cảnh đột nhiên lỡ mất một nhịp: "Không biết? Em còn dám nói không biết!"

Tô Lưu Cảnh vừa định giải thích, đột nhiên cảm bị dùng sức nâng lên, bóng đen bỗng dừng áp xuống. Cô còn chưa kịp phản ứng, liền thấy gương mặt của anh ta phóng đại vô hạn trước mặt mình, sau đó bờ môi chọt nóng lên, nặng nề bị xay nghiền gặm nuốt.

Tô Lưu Cảnh ước chừng ngậy người mất ba giây mới phản ứng được, thứ dính vào trên môi mình là cái gì, gương mặt hồng thắm, dùng sức đẩy anh ra, cự tuyệt nụ hôn bá đạo, nhưng cũng chỉ có thể phát ra những tiếng kêu rên vô nghĩa. Người đàn ông trước mặt như một người khổng lồ chắn ở trước mặt, không nhúc nhích, đã thế càng ngày càng gần sát, giống như muốn nghiền nát cô ra khảm vào trong lồng ngực của chính mình.

Cảm nhận được sự kháng cự của cô, Hình Hạo Xuyên càng tăng thêm ba phần lực, đôi môi nặng nề mút cánh môi mềm mại của người con gái đối diện, tựa như muốn nuốt hết vào trong bụng, mơ hồ còn mang theo cả trừng phạt. Liếm láp, cắn nuốt, vuốt ve, tận dụng hết khả năng chiếm cứ từng lãnh địa mềm mại nhất.

Nụ hôn tựa như mưa to gió lớn, như đã bị đè nén thật lâu, đột nhiên bộc phát, trong phút chốc lại như gió lốc cuốn tới, hung mãnh khiến người ta khó mà chịu đựng, các giác quan trong nháy mắt đảo lộn, nhức nhối, đau đớn, tê dại, vô lực. . . . . Ngàn loại cảm giác pha trộn hợp thành một cơn cuồng phong, cơ hồ khiến Tô Lưu Cảnh mê man không xác định được phương hướng.

"Ưm! Ưm!", Tô Lưu Cảnh dùng sức đánh lên ngực anh, muốn đẩy ra, nhưng lại bị anh đưa tay chặn lại, chống đỡ lên ngực, muốn tránh cũng không được, nặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Chợt, cái lưỡi linh hoạt đưa ra, chống đỡ giữa hàm răng của cô, muốn chui vào, Tô Lưu Cảnh khép chặt răng muốn chống cự, nhưng sao có thể là đối thủ của Hình Hạo Xuyên được, anh chỉ thoáng dùng sức bấm lên eo cô một cái, trong nháy mắt khiến Tô Lưu Cảnh thờ hộc vì kinh ngạc, bị đau kêu ra thành tiếng. Nhưng không nghĩ liền tạo điều kiện cho người nào đó nhân cơ hội chui đầu lưỡi vào trong miệng của mình, mãnh liệt xâm nhập đòi hỏi.

Bị anh trêu chọc không ngừng đòi lấy, Tô Lưu Cảnh tức giận đỏ bừng cả mặt, dùng sức kẹp chặt răng lại, muốn cắn nát tên hung thủ đầu sỏ.

Nhưng đầu lưỡi kia lại như cực kỳ thấu hiểu ý tưởng của cô, lúc cô sắp cắn lên liền nhanh chóng lui ra ngoài, Tô Lưu Cảnh chỉ sơ sẩy một chút, liền cắn vào đầu lưỡi của mình, mùi máu tươi tanh nồng tràn ngập trong khoang miệng, cô bị đau đến nổi nhú chặt mày lại.

Chỉ nghe bên tai vang lên tiếng cười khê trầm thấp, ngay sau đó, cái lưỡi mới vừa lui ra ngoài lại công chiếm đi vào, giống như muốn ném trái tư vị ngai ngái của mùi máu tươi, hành vi của Hình Hạo Xuyên lúc này dường như đã mất khống chế, liếm láp qua từng tác lãnh địa, cuồng nhiệt dây dưa triền miên, cơ hồ khiến cô ảo giác rằng không biết bản thân cứ như vậy mà bị tàn phá, nuốt hết tất cả hay không?

Tô Lưu Cảnh không biết phải làm sao, muốn dùng sức đẩy anh ran gay lập tức, nhưng thân thể lại cứ mềm oặt ra, toàn bộ hơi sức như đã bị anh ta hút hết. Cảm giác như thế, tựa hồ như đã từng trải qua, đầu óc trở nên mông lung, dần dần rơi vào trạng thái mê man.

"Quên tôi? Hiện tại em còn dám nói quên tôi nữa sao?", Hình Hạo Xuyên tức giận gầm nhẹ như sấm rền bên tai. Tại sao cô có thể quên anh được chứ? Tại sao có thể như vậy? Nếu thế thì bốn năm qua anh không ngừng tìm kiếm là vì cái gì? Bốn năm nay bản thân anh đã bị hành hạ như thế nào? Cô thể mà lại quên mất người đàn ông của mình!

Tô Lưu Cảnh bỗng dừng bùng tình, mờ mắt, tránh thoát khỏi vòng tay của anh, rồi dùng sức tát lên trên mặt anh một cái. Trong lúc Hình Hạo Xuyên vẫn còn kinh ngạc, liền dùng sức đẩy anh ra, giận dữ nói: "Hình tiên sinh tìm tôi chỉ là vì muốn nhục nhã tôi thôi sao? Xin anh hãy tự trọng!". Lời của anh ta có

ý tứ gì? Hôn cô chỉ vì muốn làm nhục cô sao? Thế mà mới vừa rồi tâm vẫn còn thấy áy náy, quả thực là văng đầu mà!

Hình Hạo Xuyên bắt ngờ nhận một cái tát, anh sống hai mươi chín năm, lần đầu tiên có phụ nữ dám động tay động chân với anh, đã thế người này còn là Tô Lưu Cảnh. Anh không thể tin trợn mắt nhìn người con gái trước mắt.

Dường như rớt cuộc cũng nhận rõ một điều: cô gái trước mắt, thật không còn là người con gái nhu nhược của bốn năm trước nữa rồi.

Tô Lưu Cảnh nắm chặt lòng bàn tay tê dại, đưa mu bàn tay lên lau đi cánh môi bị hôn đến sưng tấy, không sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào mắt người đối diện, rồi chậm rãi lên tiếng: "Hình tiên sinh, đây là lần cuối cùng tôi nhắc lại với anh: có lẽ trước đây chúng ta đã từng quen biết, nhưng hiện tại, tôi đã quên mất tất cả, tôi đã có con, con trai của tôi cũng có cha của nó, xin anh đừng nên quấy rầy đến cuộc sống của tôi nữa! Cũng đừng đến đây đưa không dứt, như vậy sẽ chỉ làm cho tôi thêm ghét anh mà thôi!"

Lời của cô..., vang vang có lực, quả thật nói năng rất khí phách, lời nói ra chẳng khác nào dao găm sắc bén, đâm từng phát vào ngực Hình Hạo Xuyên, khuôn mặt tuấn dật căng cứng, mày càng ngày càng nhíu chặt.

Hình Hạo Xuyên đối mặt với ánh mắt chán ghét không hề che dấu chút nào của cô, trong con ngươi âm u thâm trầm dậy sóng, thoáng qua một tia đau lòng, nhưng dường như chỉ là ảo giác.

Tô Lưu Cảnh khẽ cắn răng, để cho mình không để ý đến người đàn ông kia nữa, xoay người không chút lưu luyến rồi đi.

Hình Hạo Xuyên nhìn theo bóng lưng của cô, chợt tự giễu cười lên, cảnh tượng như vậy sao mà giễu cợt, đã từng, anh cũng đã từng vứt bỏ cô quay lưng rời đi như vậy, hiện tại, đây coi như là đang nhận lấy quả báo sao? Người con gái đã từng chịu bao bị thương nay đang dần trả lại cho anh từng chút từng chút một.

Anh tự giễu cười lạnh một tiếng, ánh mắt chợt rơi vào miếng băng gạc rơi trên sàn nhà, đó không phải là băng gạc lúc trước cầm máu cho Tiểu Mễ sao, nghĩ như vậy, thần sắc Hình Hạo Xuyên liền biến động.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 19: Thiệp mời!

Tô Lưu Cảnh dùng sức lau môi, muốn xóa sạch tất cả mùi vị của người kia, sanh ta thực sự rất quá đáng, anh ta cho mình là ai chứ! Tại sao lại làm chuyện như vậy với cô, còn nói ra những lời phũ phàng như vậy!

"Mẹ, mẹ, mặt của mẹ sao lại hồng thế?", tay áo chợt bị níu lại, Tiểu Mễ gương đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào cô hỏi: "À! Có phải bị bệnh rồi không..., lúc Tiểu Mễ bị bệnh mặt cũng đỏ bừng như thế!"

"Vậy sao?", Tô Lưu Cảnh theo bản năng đưa tay lên vuốt má: "Mẹ không bị bệnh, chỉ thấy hơi nóng thôi!"

Cậu nhóc liền "à" một tiếng, lại nói tiếp: "Mẹ, mới vừa rồi mẹ và chú kia đang làm gì thế? Thân mật sao?"

Cậu nhóc cực kỳ hồn nhiên đặt câu hỏi, lại nghe thấy Tô Lưu Cảnh hoảng hốt, vội vàng giải thích: "Cái đó, cái đó không phải là thân mật!"

"Ah? Vậy thì là gì?", cậu nhóc nghe đầu hỏi. Cậu thật sự thấy chú kia và mẹ mình thân thân ái ái mà, tại sao mẹ lại nói không phải chứ?

Tô Lưu Cảnh chần chờ một lát, mới nói: "Mắt mẹ bị đau, chú ấy chỉ giúp mẹ thổi hạt cát vướng bên trong thôi!"

Cậu nhóc lại "A ~" một tiếng, sau đó làm nũng nói: "Mẹ, Tiểu Mễ nhưc đầu, Tiểu Mễ muốn mẹ bế".

Thấy Tiểu Mễ không tiếp tục hỏi nữa, rớt cuộc cô cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó cúi người xuống tiểu tử ôm đi lên, nói: "Được rồi, mẹ bế!". Nhìn vết thương trên đầu cậu nhóc, Tô Lưu Cảnh đau lòng hôn lên trán con trai một cái.

"Lưu Cảnh, Tiểu Mễ!". Thương Thiên Kỳ vội vàng chạy tới, khăn trương gọi hai mẹ con.

"Ba!", Tiểu Mễ nghe thấy tiếng của Thương Thiên Kỳ, lập tức ngoảnh đầu lại.

Thương Thiên Kỳ thần sắc khó tránh khỏi lo lắng, nói: "Anh đang họp, lại nhận được điện thoại của Lisa, nói Tiểu Mễ bị thương vừa đưa đến bệnh viện nên lập tức chạy tới đây, thế nào rồi, Tiểu Mễ không sao chứ". Có lẽ quá khẩn trương nên trên trán của anh thấm đầy mồ hôi hột.

Tô Lưu Cảnh lắc đầu đáp: "Bác sĩ nói, chỉ bị thương ngoài da, chảy chút máu, không có gì chuyện lớn cả!". Cô không thể nói cho anh biết chuyện Hình Hạo Xuyên đã đến đây, theo bản năng muốn cất lực che giấu vấn đề này.

Nghe thấy thế Thương Thiên Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm

Cậu nhóc nhìn thấy ba mình lập tức làm nũng từ trong ngực Tô Lưu Cảnh vươn người sang chỗ Thương Thiên Kỳ, kêu ngoáy nói: "Ba, Tiểu Mễ đã cứu Jim đấy, Tiểu Mễ là anh hùng nhỏ, hết như siêu nhân đúng không ba!", đôi mắt to của cậu bé vừa sáng vừa tròn, lúc nói xong còn làm cả động tác siêu nhân bay bay để diễn tả nữa.

Hai người bị cậu nhóc chọc cười, Thương Thiên Kỳ chỉ chỉ vào cái mũi nhỏ, nói: "Đúng vậy, anh hùng của ba mẹ muốn thưởng cái gì nào?".

Cậu nhóc say mê cuồng nhiệt nói: "Tiểu Mễ muốn một túi kẹo sữa thật to! Sau đó mang đến lớp cho các bạn cùng ăn!".

"Được rồi! Anh hùng nhỏ, chúng ta về nhà thôi!", một nhà ba người mỉm cười cùng đi ra khỏi bệnh viện, ai cũng không nhìn thấy sau lưng, đôi theo bóng dáng họ là đôi mắt đầy bi thương của Hình Hạo Xuyên.

*****OOXX*****OOXX*****

"Richie, tháng sau là lễ mừng thọ của Tổng giám đốc Phong Thái Quốc Tế, Phong lão tiên sinh, đến lúc đó bọn họ sẽ mở một bữa tiệc từ thiện, có rất nhiều nhân vật nổi tiếng được mời đến tham gia, đây là thiệp mời của chúng ta, ông ấy nói hi vọng ngài cùng gia quyến đến cùng chung vui!". Mary vừa kính cẩn đưa thiệp mời mạ vàng cho Thương Thiên Kỳ vừa giải thích.

Thương Thiên Kỳ dừng lại một khắc ngẫm nghĩ, Phong Hành Niên được xưng tụng là lãnh tụ tinh thần của giới người Hoa ở Châu Âu, ba mươi năm trước một tay tạo dựng nên Phong Thái Quốc Tế, phong vận một cõi ba mươi năm, quả thật là một nhân vật truyền kỳ, địa vị không hề tầm thường, ngay cả Hoàng thất nước Anh cũng tôn kính với ông ta ba phần, mà một khi ông ấy đã mời tất nhiên cũng không tiện từ chối.

Thương Thiên Kỳ liền nói: "Cứ để thiệp mời xuống đây, hôm đó tôi sẽ đi". Nói xong liền tiếp tục cúi xuống ký trên đồng công văn trước mặt. Hiện tại anh là người đứng đầu Vương quốc thương mại mới, công việc chính từ thiết kế cũng dần dần chuyển sang kinh tế làm ăn mua bán.

Thấy Mary vẫn chưa đi, Thương Thiên Kỳ ngẩng đầu lên hỏi: "Còn có việc gì sao?"

Mary liền cắn răng nói: "Richie, Châu Á vẫn là thị trường tiêu thụ lớn nhất của chúng ta, chiếm hơn 55% phân ngạch, nhưng dạo gần đây lượng tiêu thụ lại không ngừng giảm xuống, Hình thị sợ là đã động sát tâm...". Vì một Tô Lưu Cảnh, hai người đàn ông này thế nhưng lại cứ long tranh hổ đấu như vậy, cô ta rốt cuộc có tài đức gì mà khiến cho phải bất chấp đối đầu quyết một trận sống mái!

Thương Thiên Kỳ cũng không cho phép cô ta nói thêm gì nữa, lạnh lùng đáp: "Chuyện này tôi tự có chừng mực, không cần cô nhúng tay vào, đi ra đi!".

"Richie!", Mary còn muốn khuyên can, lại thấy Tô Lưu Cảnh bung một ly cà phê đi tới, mỉm cười nói: "Xin lỗi, quấy rầy hai người rồi!".

Mary không nói gì, chỉ nhàn nhạt gật đầu với cô một cái, liền xoay người rời đi.

"Đã xảy ra chuyện gì sao? Mary, cô ấy... ", Tô Lưu Cảnh hơi nghi ngại hỏi, mới vừa rồi Mary liếc cô một cái, ánh nhìn còn mang theo trách cứ rõ ràng.

Thương Thiên Kỳ mỉm cười nhận lấy ly cà phê, uống một hớp rồi mới trả lời: "Không có gì, chỉ vài chuyện có liên quan đến công ty, em cũng biết cô ấy luôn có yêu cầu quá mức nghiêm khắc với anh không phải sao?".

"Tiểu Mễ đâu? Ngủ rồi sao?"

Tô Lưu Cảnh gật đầu đáp: "Ừm, hôm nay thẳng bé mệt muốn chết rồi, tắm rửa xong liền ngủ mất, hiếm có khi không ồn ào thế này".

"Ừm!", Thương Thiên Kỳ gật đầu, rồi đứng lên, ôm cô vào trong ngực, nói: "Hôm nay em lo lắng lắm phải không? Nếu không, chúng ta mời thầy đặc biệt tới nhà dạy học cho thẳng bé nhé?".

Tô Lưu Cảnh thấy thế vội tuyệt nói: "Đừng, em hi vọng thẳng bé có thể giống với những đứa trẻ khác, có một tuổi thơ bình thường vui vẻ không ưu phiền, nó phải có bạn bè của mình, cũng có thể có thế giới riêng của mình, em không muốn thẳng bé bị giam cầm trong lồng chim nhỏ bé đâu!"

Không biết sao, mặc dù thả cậu bé ra ngoài sẽ lo lắng, nhưng trong lòng lại cảm muốn cho Tiểu Mễ sự phát triển tốt nhất, giống như đang dùng nó để đền bù cho tuổi thơ chưa bao giờ vui vẻ của mình, mặc dù cô đã không còn nhớ rõ chúng nữa.

"Được rồi!", Thương Thiên Kỳ cung chiêu đáp, ôm lấy cô từ phía sau, chống cằm lên vai cô nói: "Phong lão tiên sinh của Phong Thái Quốc Tế mời anh đến tham gia dạ tiệc từ thiện của ông ấy, hơn nữa còn hi vọng anh sẽ mang theo bạn đồng hành, em thấy thế nào? Tiểu thư xinh đẹp, có nguyện ý đi cùng anh đến đó không?".

Bị anh thân mật ôm trong vòng tay, mặt Tô Lưu Cảnh đỏ bừng lên, vừa nghe xong lời nói ngọt xớt kia liền không nhịn được mà bật cười.

Tô Lưu Cảnh nhẹ giọng nói: "Bữa tiệc quan trọng như thế, em chưa từng tham dự bao giờ, chỉ sợ, sẽ không ứng phó được, hơn nữa trước đây không phải anh vẫn không muốn để em tham gia những bữa tiệc giả dối của xã hội thượng lưu sao?"

Thương Thiên Kỳ than nhẹ: "Bảo bối nhà mình dĩ nhiên là không muốn để cho người khác dòm ngó rồi, có điều, đôi khi cũng phải mang bà xã ra ngoài khoe một chút, nếu không một người đàn ông ưu tú như anh, mỗi ngày phải luôn ứng phó với vô số cọp mẹ nhào tới thật sự quá cực khổ rồi. Xin hỏi Tô tiểu thư có nguyện ý giúp tôi chia sẻ gánh nặng này một chút không?".

Tô Lư Cảnh nghe anh nói mà buồn cười, đôi mắt xinh đẹp hơi cong lên, tỏa ra ánh sáng lung linh, quả thật đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta không kìm lòng được.

Thương Thiên Kỳ không khỏi ngơ ngẩn, cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi anh đào, khiến cho gò má của Tô Lư Cảnh vì xấu hổ lại càng hồng thêm, nhưng cuối cùng cũng không có cự tuyệt. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 20: Ngân Hà

Từ ngày cô tát Hinh Hạo Xuyên một cái, thì quả thật không thấy anh xuất hiện lần nào nữa, giống như là chưa từng xuất hiện, lại một lần nữa tan biến vào hư không. Người đàn ông này, khiến cho cô cảm thấy thực mơ hồ, như có một tầng sương mù che phủ, loáng thoáng quen thuộc, nhưng từ trong đáy lòng lại sợ hãi, bất an đặc biệt là đôi mắt đen nhánh sâu hun hút kia nhìn không đến đáy ánh mắt. . . . .

Lisa đưa lễ phục mới tới để tối nay cô đi dự tiệc cùng với Thương Thiên Kỳ.

Tô Lư Cảnh vội vàng lắc đầu, muốn xóa bỏ những ý tưởng không nên có trong đầu, cô không nên suy nghĩ lung tung nữa, cô chính là Tô Lư Cảnh, là mẹ của Tiểu Mễ, cũng là vợ chưa cưới của Thương Thiên Kỳ.

Thương Thiên Kỳ đã chuẩn bị cho cô một chiếc váy dài màu đỏ, thiết kế lệch vai, giống như dải cầu vồng vắt qua xương quai xanh tinh tế, chạy suốt đến thắt lưng, được ghim lại bằng một chiếc nơ bướm xinh đẹp, làn váy thướt tha giống như chiếc đuôi của Mỹ Nhân Ngư, hào phóng, mà lại không mất vẻ duyên dáng, chẳng khác nào ngọn lửa bùng cháy, hoàn toàn làm nổi bật làn da trắng nõn như tuyết.

Người trong gương, trong nháy mắt, vô cùng nóng bỏng yêu kiều. Không trách được mọi người vẫn luôn ca tụng anh là Bàn tay của Thượng Đế, bởi vì bàn tay đó có ma lực, chỉ cần lướt qua liền có thể tạo nên một tác phẩm hoàn mỹ rực sáng, làm cho người ta kinh ngạc không thôi.

Cửa khe khẽ mở ra, Thương Thiên Kỳ đi tới hỏi: "Lư Cảnh, chuẩn bị xong chưa?"

Tô Lư Cảnh ngoái đầu nhìn lại, khẽ mỉm cười với người đối diện, nụ cười yếu ớt, chẳng khác nào nụ hoa e ấp chớm nở, khiến cho lòng người rung động không thôi.

Thương Thiên Kỳ bước đến gần, nắm lấy eo của cô, mắt si mê nhìn người trong gương nói: "Có bao giờ anh nói với em rằng em vốn cực kỳ xinh đẹp chưa nhỉ! Tối nay, em nhất định sẽ làm cho mọi người trầm trồ kinh ngạc!"

Tô Lư Cảnh đỏ mặt, nói: "Nào có khoa trương như vậy chứ?"

Thương Thiên Kỳ chống cằm lên đỉnh đầu cô, đáp: "Khoa trương sao? Tuyệt không đâu, em không biết em tốt đẹp như thế nào đâu, tốt đến mức có quá nhiều người muốn giành em với anh, cho nên anh muốn giấu em ở bên cạnh, không để cho bất luận kẻ nào cướp đi mất".

Tô Lư Cảnh sững sốt một chút, không biết vì sao, cô lại thấy những lời này của thoáng qua hàn ý.

"Sao vậy?", Thương Thiên Kỳ dịu dàng cúi đầu cười hỏi.

"Không, không có gì!", Tô Lư Cảnh khẽ trả lời, ở trong lòng lại âm thầm tự nhủ, mới vừa rồi mình đã nhìn lầm rồi, làm sao có thể chứ? Thương Thiên Kỳ vốn là một người đàn ông vô cùng hiền hòa mà.

"Đúng rồi, còn thiếu một thứ!", Thương Thiên Kỳ bỗng nhiên nói.

"Cái gì?"

Thương Thiên Kỳ nghịch ngợm nháy nháy mắt, từ trong túi lấy ra một hộp trang sức tinh xảo, vừa mở ra, một tia sáng chói như dải Ngân Hà nhất thời đập vào mắt, mười hai viên kim cương tỏa ra ánh hào quang thật mê người, màu vàng kim lấp lánh hòa cùng ánh sáng màu bạc quả thật như này bầu trời đầy sao, đúng như cái tên của nó "Ngân Hà".

"Đây là. . . ." Tô Lư Cảnh kinh ngạc nói.

"Đây là tác phẩm thiết kế đầu tiên của em, anh đã mua nó, muốn ngày nào đó sẽ tạo cho em một sự kinh hi, như thế nào? Thích không?". Thương Thiên Kỳ nói xong, liền lấy sợi dây chuyền ra, sau đó cúi đầu đeo lên cổ Tô Lư Cảnh.

Tô Lư Cảnh khẽ vuốt ve sợi dây chuyền sáng chói trên cổ, mắt lại thấy cay cay, đây là tác phẩm đầu tay của cô, đối với cô mà nói ý nghĩa của nó thật sự quá lớn. Người đàn ông này, vì sao luôn dịu dàng thấu hiểu lòng người đến thế, khiến cho người ta cảm động không thôi, lại càng khiến cho cô rung

động, cùng áy náy. Anh cứ yên lặng vì mình làm từng việc, từng việc, vẫn yên lặng chờ cho cô, chờ cho Tiểu Mễ.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy mình thật sự nợ anh quá nhiều, lần đầu tiên, cô cảm thấy nếu như cả đời có một người như vậy chờ, may mắn đến dường nào, cũng hạnh phúc đến dường nào?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 21: Bữa tiệc từ thiện

Dạ tiệc từ thiện được tổ chức ở một hội quán nghệ thuật lâu đời vô cùng nổi danh, đêm đó khách quý đến tham dự rất đông, trong khoảng sân rộng từng chiếc siêu xe sang trọng trị giá trăm vạn, ngàn vạn nối đuôi nhau xếp thành hàng, chẳng khác nào như đang mở một cuộc triển lãm xe vậy.

Bữa tiệc quy mô lớn như thế tất nhiên hấp dẫn không ít sự chú ý của giới truyền thông, mấy chục nhà báo tay cầm máy ảnh đứng chờ ở cửa ra vào, đèn flash nháy lên không ngừng, quả thật muốn đem nơi này thành một đêm trắng.

Lúc Tô Lưu Cảnh vừa xuống xe, liền bị ánh đèn không ngừng lóe sáng kia vây lấy hoa cả mắt, không khỏi chần chừ, không hiểu sao cô lại cảm thấy thực sợ hãi với những thứ này. Nó căn bản không chỉ là ánh đèn, mà là thuật nhiếp hòng gì đó, có thể khiến cho mọi điều giấu kín trong linh hồn tránh né co rúm lại, cố gắng thoát khỏi con mắt soi mói của giới truyền thông.

Thương Thiên Kỳ thấy sắc mặt của cô không được tốt, vội vàng khoác tay của cô, nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Không có, không có gì". Tô Lưu Cảnh miễn cưỡng cười nói, nhưng trên cái trán trơn bóng lại rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng chứng tỏ cô đang sợ hãi điều gì đó.

Trong lòng Thương Thiên Kỳ khẽ động, thương yêu cầm lấy tay cô, đưa thân mình lên trước người cô, cố gắng ngăn trở những thứ ánh đèn thô lỗ kia.

Anh biết mặc dù Tô Lưu Cảnh trí nhớ, nhưng nhiều thói quen vẫn bị quá khứ trước đây ảnh hưởng. Ví dụ như cô không muốn đối mặt với đại chúng, không muốn bại lộ dưới ánh đèn flash, cũng không phải vì cô kiêu ngạo, mà là những sự kiện năm đó đã gây ảnh hưởng quá lớn, mặc dù mất đi kí ức, nhưng trong tiềm thức, vẫn còn thấy sợ hãi.

Nghĩ như vậy, trong mắt Thương Thiên Kỳ lóe lên tia thương yêu, nhưng đã đến nơi này, nếu bây giờ quay về ngay thật sự không thích hợp.

"Lưu Cảnh, không việc gì đâu, anh ở đây rồi". Chỉ vài lời ngắn ngủi nhưng lại làm cho Tô Lưu Cảnh an lòng hơn nhiều.

Bọn họ khoác tay nhau bước vào hội trường, bên trong đã có mặt không ít danh môn chính khách. . . . . Từ quần áo đến cách nói năng hành xử, đều tỏ rõ là những nhân vật bất phàm bên cạnh họ là những mỹ nữ xinh đẹp thời thượng, càng làm cho hội trường thêm thêm hoa, như những vì sao lấp lánh trên bầu trời, rực sáng cả khán phòng.

Tại vị trí trung tâm của bữa tiệc, có một người đàn ông trung niên mặc tây trang màu đen, không cần nghĩ cũng đoán được, đây nhất định là Phong Hành Niên, mặc dù đã sáu mươi, nhưng không hề giảm phong độ chút nào, mái tóc hoa râm, sắc mặt cũng cực kỳ phương phi, giữa hai lông mày tỏa ra khí độ thâm trầm tương đối bức người, không hổ danh là người hô mưa gọi gió, lãnh tụ tinh thần của giới thương nhân người Hoa, cũng không trách được có thể đạt tới địa vị cao quý như ngày hôm nay.

"Phong lão tiên sinh, xin chào, chúc ngài 'Phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn'!", Thương Thiên Kỳ dắt Tô Lưu Cảnh đi tới trình trọng chúc mừng. Cái khác không nói, chỉ riêng những gì Phong lão tiên bối đạt được trên thương giới, đã đủ để cho người ta kính trọng không thôi, cũng không hiếm người muốn nhân cơ hội này để hợp tác với ông? Đây cũng là một quy luật của thương trường.

"Ha ha, cháu cần gì phải khách khí như thế, nói cho cùng chúng ta đều là con em Trung Hoa, không giống với những tên tóc vàng mắt xanh kia, cứ gọi ta bác Phong là được rồi. Hậu Sinh Khả Úy, không chừng vài năm sau, cháu đã vượt qua ta đứng vào vị trí này ấy chứ!". Phong Hành Niên không hề là tiên bối chinh chiến trên thương trường ba mươi năm, nói chuyện giọt nước cũng không lọt, vô cùng khéo léo. Chỉ hai ba câu sẽ khiến cho người ta nhìn bằng con mắt khác, cũng mang lại ấn tượng tốt vô cùng.

"Vậy thì cháu liền cả gan gọi một tiếng bác Phong vậy!", Thương Thiên Kỳ cũng cười ha hả đáp.

"Cha!", một người đàn ông cao lớn anh tuấn đi tới nói.

"Trác à, tới đây chào hỏi Thương Thiên Kỳ đi, đứa con trai này của ta vẫn còn kém nhiều mặt, sau này nếu có cơ hội phải nhờ cháu dìu dắt nhiều hơn". Phong Hành Niên sáng lạng cười nói.

"Thương tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu". Phong Trác mỉm cười vươn tay nói, chàng trai này chỉ khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, bề ngoài cực kỳ tuấn tú, trên mắt là đôi kính gọng vàng, mà đôi mắt ẩn giấu ở sau đó, có vẻ ôn nhu vô hại.

Thương Thiên Kỳ làm sao lại không biết ý tứ của Phong lão hồ ly chứ, tuy bữa tiệc từ thiện này được tổ chức mừng đại thọ sau mười của ông ta, nhưng mục đích chính lại là giới thiệu phong đại thiếu gia với bên ngoài, vì trong tương lai anh ta chính là người kế thừa, tiếp quản gia nghiệp của dòng tộc.

Ngay sau đó, anh liền chìa tay đến trước mặt người kia nói: "Không dám nhận, một nhân tài như Phong đại thiếu đây, về sau phải chỉ bảo tôi nhiều hơn mới đúng".

Phong Hành Niên cười sang sảng nói: "Được rồi, mấy đứa cứ nói chuyện đi, người trẻ tuổi thường có chung đề tài, không giống với lão già như ta, nói thêm chút nữa sẽ chỉ làm người khác thêm phiền". Nói xong, liền xoay người đi đến chỗ của tân khách khác.

"Vị này là. . . . .", Phong Trác liếc nhìn Tô Lưu Cảnh đang đứng sau lưng Thương Thiên Kỳ hỏi. Theo anh ta được biết, Thương Thiên Kỳ cũng chưa kết hôn cũng không thấy anh ta mang người nào ra ngoài, trong cộng đồng người Hoa này, cuộc sống riêng của Thương Thiên Kỳ quả thật sạch sẽ đến mức khiến cho người ta kỳ quái.

Tô Lưu Cảnh không quen trường hợp xã giao lá mặt lá trái như vậy, giờ phút này thấy Phong Trác hỏi đến mình liền kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía anh ta.

Vừa nhìn thấy đôi mắt trong suốt như nước, còn cả dung nhan tuyệt mỹ lại thuần khiết của người con gái trước mặt, tim Phong Trác khẽ run lên, thật sự là kinh diễm, một cô gái như vậy lại tồn tại ở một nơi vàng thau hỗn tạp này quả thực rất hiếm có.

Thương Thiên Kỳ nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh ta, liền vội vàng nghiêng người, ngăn ánh mắt lơ đãng kia lại, rồi cười nói: "Cô ấy là vị hôn thê của tôi, hôm nay mang đến đây làm quen một chút, nên không quá quen thuộc với những trường hợp giao tế như thế này, mong Phong đại thiếu tha lỗi".

"Không sao, thực sự chúc mừng Thương tiên sinh, được bầu bạn với giai nhân thế này, thật là một việc rất may mắn đấy". Phong Trác nhanh chóng thu lại vẻ mặt kinh ngạc, cười nói. Thâm nhuần thương đạo nhiều năm, mọi việc nên dừng ở giới hạn nào, ắt hẳn anh ta còn nắm rõ hơn ai hết.

Hai người lại cười nói mấy câu, sau đó Phong Trác liền đường hoàng lấy một lý do rồi đi. Nhưng trước khi đi, Tô Lưu Cảnh rõ ràng còn nhìn thấy anh ta xoay người, quét mắt lên trên người mình, ánh mắt kia quá mức thẳng thắn, lại mang dã tính xâm lược, khiến cho cô cực kỳ không thoải mái.

"Thế nào? Không quen sao?", Thương Thiên Kỳ nhẹ giọng hỏi.

"Không có, em không sao cả". Tô Lưu Cảnh không muốn anh bị chính mình ảnh hưởng, miễn cưỡng cười đáp lại. Cô hiểu Thương Thiên Kỳ đã hết lòng bảo vệ mình, cho nên tối nay cô không muốn kéo chân anh nữa, cho dù là một chút.

Đúng vào lúc này, cách đó không xa một tiếng cười nói sang lảng truyền tới tai: "Hình, sao chú lại tới đây, thật là làm cho anh đây càng thêm về vãng mà".

Ánh mắt Thương Thiên Kỳ đột nhiên biến đổi, dùng sức túm chặt tay Tô Lưu Cảnh. Quả nhiên Hình Hạo Xuyên cũng tới, anh ta thật đúng là không chừa bất cứ thủ đoạn nào mà!

Tay Tô Lưu Cảnh tay bị cầm đau nhói, nhẹ giọng rên một tiếng, theo ánh mắt Thương Thiên Kỳ nhìn sang, đột nhiên liền bắt gặp một đôi mắt đen nhánh thâm thúy, sắc bén y hệt lưỡi dao.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 22: Bữa tiệc từ thiện (hai)

Đột nhiên va phải đôi đen nhánh thâm thúy sắc bén như dao kia, tim Tô Lưu Cảnh liền rung lên một hồi chuông cảnh báo.

Vì sao anh ta lại tới đây?

"Xin lỗi, đã làm đau em sao?", Thương Thiên Kỳ chợt định thân lại khẽ nói.

"Không có, không có!", Tô Lưu Cảnh cũng bắt đầu lấy lại tinh thần, nhàn nhạt cười đáp, nhưng trong lòng lại không khỏi lo lắng, không hiểu anh ta tới nơi này làm gì? Anh ta lại muốn làm gì nữa đây?

Ngay lúc này, một giọng nói trầm thấp quen thuộc chậm rãi, tuy không cao, nhưng lại vô cùng có lực vang lên: "Bác Phong, vị kia chắc hẳn là Thương tiên sinh, nghe đại danh đã lâu, không bằng giới thiệu chúng cháu làm quen với nhau một chút?"

Câu này, không chỉ làm cho Tô Lưu Cảnh kinh ngạc, mà ngay cả Thương Thiên Kỳ cũng không hiểu anh muốn làm gì?

Phong Hành Niên sang lảng cười nói: "Được chứ, hai người các cậu kết giao được với nhau là chuyện rất tốt, người anh em, tôi là người nhiều tuổi nhất ở

đây nên đành ra mặt giới thiệu vậy!"

Dứt lời liền kéo Hình Hạo Xuyên đến trước mặt Thương Thiên Kỳ, cười nói: "Nào nào, làm quen với nhau một chút, vị này chính là Tổng giám đốc của Hình thị ở Châu Á, còn đây là Bàn tay của Thượng Đế, người tiếp quản Vương quốc mới ở Châu Âu!".

Thương Thiên Kỳ khẽ mỉm cười, sâu kín nhìn về phía Hình Hạo Xuyên không chớp.

Ngược lại, Hình Hạo Xuyên lại không thèm để ý, dáng vẻ hào sảng cứ như bọn họ thật sự là những người xa lạ, lần đầu quen biết, vươn tay nói: "Thương tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu!".

Tay của người đối diện đã vươn ra nên Thương Thiên Kỳ sao có thể cự tuyệt được nữa, đi lại trong giới này, quan trọng nhất là thể diện, dù có ngấm ngấm đầu đá nhau đến sứt đầu mẻ trán anh sống tới chết thì ngoài mặt vẫn phải duy trì bình thản. Vì vậy anh liền vươn tay, đáp trả: "Hình tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu!". Chỉ mấy từ ngắn ngủi nhưng trong mắt của hai người họ, sóng ngầm đã trào dâng mãnh liệt.

Bọn họ vốn là những người nổi bật trong giới làm ăn, tướng mạo lại xuất chúng như thế, rất nhanh liền hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người chung quanh.

Hình Hạo Xuyên đột nhiên lại dời ánh mắt, nhìn về phía bóng dáng Tô Lưu Cảnh đang đứng sau lưng Thương Thiên Kỳ, nói: "Xin hỏi vị tiểu thư này là?", vừa hỏi vừa bắn ánh mắt sắc bén thăm trầm như muốn đốt cháy người đối diện.

Tô Lưu Cảnh thoáng chao đảo, không hiểu anh hỏi vậy là có ý gì? Trước không phải từng bước từng bước ép sát, thế nào mà hiện tại lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ giả vờ như không quen biết gì, lại còn chất vấn trước mặt nhiều người như vậy, rốt cuộc anh muốn làm gì đây!

"Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi!". Thương Thiên Kỳ đã giận đến tái mặt, chẳng qua nể mặt Phong Hành Niên, nên mới đành nhịn xuống.

Hình Hạo Xuyên cũng không nói gì, càng không phản bác, chỉ thản nhiên hỏi lại: "Vậy sao?", giọng nói vô cùng nhẹ, không mang theo bất cứ cảm tình nào, có vẻ như đang mỉa mai thì đúng hơn. Mặc dù nói với Thương Thiên Kỳ nhưng ánh mắt lại không tự chủ mà nhìn về phía Tô Lưu Cảnh.

Ánh mắt Thương Thiên Kỳ càng ngày càng lạnh, đáp lại: "Đương nhiên! Cô ấy có phải là vợ chưa cưới của tôi hay không, tôi chính là người rõ nhất, ngay cả Hình tiên sinh cũng không quyết định thay được, có đúng không?".

"Vị tiểu thư này, xin hỏi có đúng như vậy không?", Hình Hạo Xuyên đột ngột quay sang hỏi Tô Lưu Cảnh, ngưng mắt nhìn cô chờ câu trả lời.

Tô Lưu Cảnh không ngờ mình sẽ bị chỉ mặt gọi tên, sững sốt một lát, lúc định thần lại liền thấy cả Thương Thiên Kỳ và Hình Hạo Xuyên đều đang nhìn mình: "Tôi. . . . ."

Các vị khách xung quanh cũng quay ra bàn tán xôn xao, trong những trường hợp như thế này, thì lễ nghi rất được coi trọng, ngay trước nhiều mặt quan khách mà lại để xảy ra tranh chấp cũng không phải hành động sáng suốt. Bên cạnh đó, Phong Hành Niên cũng rất nhanh nhạy, thấy thế liền cầm ly rượu qua cười híp mắt uống, đúng là một lão ngoan đồng.

Nhưng có nhiều người, lại thấy rất hứng thú với chuyện này, hiếu kì xem sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo.

"Lưu Cảnh, trả lời đi!", Thương Thiên Kỳ cầm tay của cô lên, nhắc nhở.

Tô Lưu Cảnh nhìn vào mắt Thương Thiên Kỳ, lại đưa mắt nhìn ra đám đông xung quanh đang chiếu thẳng vào mình, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Trong trường hợp như thế này cô không thể không gật đầu.

"Đúng!", Tô Lưu Cảnh cắn răng, gật đầu nói, nhưng theo bản năng lại tránh né ánh mắt của Hình Hạo Xuyên không dám nhìn thẳng. Bị ánh mắt sâu thẳm thăm dò chiếu rọi, không hiểu vì sao cô lại chột thấy chột dạ. Chột dạ? Vì sao cô lại phải chột dạ chứ? Bản thân cô đang nghĩ lung tung gì vậy?

Nghe thấy cô thừa nhận, ánh mắt của Hình Hạo Xuyên chột tới sầm lại, trong mắt thoáng qua tự giễu, không thèm nhìn cô nữa, chỉ lạnh nhạt nói: "Vậy tôi đành phải rửa mắt mong chờ thôi!". Cô, thật sự đã quên anh rồi sao, một tiếng "đúng" kia, nói ra rõ ràng linh hoạt đến thế cơ mà.

Thương Thiên Kỳ thì trái lại, vừa nghe thấy chữ "Đúng" kia, trong lòng nhất thời vui mừng không thôi, dường như trên thế gian này không có gì có thể khiến anh mừng rỡ đến thế này, sau đó nhếch miệng nhìn về phía Hình Hạo Xuyên hừ lạnh một tiếng: "Hình tiên sinh, rốt cuộc có ý gì?"

"Không có ý gì cả!", Hình Hạo Xuyên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn thoáng qua vẻ kinh ngạc trên mặt Tô Lưu Cảnh một cái, rồi xoay người đi mất.

Không có trò náo nhiệt để xem nên mọi người cũng giải tán, trở về vị trí của mình, bầu không khí vẫn vui vẻ hài hòa như cũ tựa như chuyện mới vừa rồi chưa từng xảy ra.

"Lưu Cảnh, không sao, chúng ta đi vào thôi!", Thương Thiên Kỳ ôm vai cô, nhẹ giọng nói.

Tô Lưu Cảnh gật đầu với anh, nhưng ánh mắt nhưng vẫn không kim được dời theo bóng lưng của Hình Hạo Xuyên, tại sao nhìn vào đó lại khiến cô cảm thấy đau lòng nhỉ? Áo giáp, áo giáp, nhất định là như vậy, những trường hợp như thế sau này vẫn hạn chế thì tốt hơn.

Bữa tiệc từ thiện chính thức bắt đầu, tất cả các khách mời đều an vị trên ghế của mình. Nói là bữa tiệc từ thiện nhưng thực ra cũng chỉ một đám nhà giàu

phô trương thanh thế và địa vị của mình, họ bỏ ra mấy trăm vạn, ngàn vạn để đổi lấy một cuộc vui chơi, để biểu diễn cho người khác xem. Đây là truyền thống của giới làm ăn, cũng là bản chất thối nát của thế giới ngọp trong vàng son đó. Những người đang ngồi đây tham gia không dưới mấy chục trường hợp như thế này, nhưng ai ai cũng tỏ ra hào hứng bùng bùng, phô bày tư thế đẹp nhất rạng rỡ nhất trước mặt cơ quan báo chí.

Vật phẩm đầu giá lần này đều do Phong Hành Niên quyên góp, người quyên đã không tiếc của, thì người mua lại càng ra tay hào phóng, thứ bọn họ mua không phải của cải vật chất, mà chính là lòng người, như vậy cả đôi bên đều thấy vui vẻ. Bữa tiệc từ thiện được tiến hành từng bước, qua hơn một giờ, liền kết thúc, tiếp theo đó cũng tiến vào phần sau, cũng là tiết mục chính của bữa tiệc.

Dời bước đến hội trường trung tâm, mọi người mới vừa rồi còn tao nhã lịch sự, cử chỉ hào phóng, rốt cuộc cũng thả lỏng hơn nhiều. Thương Thiên Kỳ mua một bộ vòng ngọc từ đời nhà Thanh, bỏ ra một trăm tám mươi vạn để mua nụ cười của người đẹp Tô.

Tô Lư Cảnh tuy nhận nhưng chỉ khẽ cười, trong mắt không đạt đến niềm vui thật sự. Cả buổi đầu giá, lòng cô vẫn không yên, không tự chủ mà nhớ lại bóng lưng của Hình Hạo Xuyên lúc rời đi, đôi mắt đen nhánh mang theo nỗi buồn nồng đậm khiến cho không thể nào quên được. Suy nghĩ này thật sự không nên xuất hiện, chẳng lẽ là do cô đã quá mệt mỏi nên mới thế?

Tô Lư Cảnh đang đứng trầm mặc, bỗng nhiên lên tiếng: "Thiên Kỳ, em đi rửa tay một lát, chút nữa sẽ trở lại."

"Không thấy thoải mái sao? Có muốn anh đi cùng em không?", Thương Thiên Kỳ lo lắng nói.

Tô Lư Cảnh lắc đầu, nở nụ cười trấn an: "Không cần đâu, em đi một lát sẽ quay lại ngay!", nói xong liền chậm rãi đi về phía phòng vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 23: Bữa tiệc từ thiện (ba)

Vốc nước vào tay hất lên mặt, Tô Lư Cảnh nhìn bản thân mình trong gương dần dần lấy lại bình tĩnh. Cô gái trong gương dù không trang điểm tinh xảo nhưng càng nhẹ thế lại càng toát lên vẻ thanh thuần tự nhiên như đoá phù dung e ấp, trên mặt đượm vẻ u sầu, mi tâm nhíu lại thật sâu.

Tô Lư Cảnh, này không nên vì một người không liên quan mà rối loạn tâm tư như thế. Máy chỉ nên nghĩ đến Thương Thiên Kỳ, nghĩ đến ba của Tiểu Mễ, chỉ có anh ấy mới là người đáng giá để cho máy phò thác cả đời.

Mà người kia, cho dù trước đây có mối quan hệ gì, thì cũng chỉ là quá khứ đã qua, huống chi bản thân lại không có chút ấn tượng nào. Có lẽ giữa họ cũng không có dính dáng quá nhiều, đúng, chính là như vậy. Mặc kệ anh ta có nói gì, hay làm gì, cũng không cần quan tâm, không nên để ý.

Tô Lư Cảnh tự nhủ như thế, tâm tư cũng dần trấn tĩnh lại, đi ra khỏi nhà vệ sinh, mắt vô tình liếc ra ngoài, thấy một hoa viên rất đẹp, lại còn rất an tĩnh, nó như tách biệt hẳn với bầu không khí ồn ào phức tạp trong hội trường lúc này, vì thế liền bước về phía đó.

Vừa đặt chân vào bên trong, quả nhiên thấy vô cùng hứng thú, nơi này vốn là một quán thưởng thức nghệ thuật cao nhã, từng bông hoa, ngọn cỏ, cây cối được bố trí hài hòa tinh tế, khác lạ, tất cả tạo thành một chiếc Piano khổng lồ, dưới là phím trắng, trên là phím đen, cao thấp chênh chịt, xuân ý dào dạt, cảnh tượng làm cho người ta ca thán không thôi, Tô Lư Cảnh không nén nổi tò mò, men theo vào trong.

Cảnh trí bên ngoài so với bên trong quả thực chưa tính là gì, thú vị nhất chính là trung tâm của khu vườn. Một vòng cây cối cao thấp không đồng nhất tạo thành hình chiếc Piano, chỉ làm nền tô điểm cho đài phun nước tinh xảo kia, tuy không lớn, nhưng bao bọc chung quanh lại có mười mấy bậc thang, tạo thành hình xoắn ốc, những bọt nước trong suốt không ngừng phun ra, quả thật làm cho người ta trầm trồ không dứt.

Tô Lư Cảnh thấy vậy, lại nổi lên tính trẻ con, mỉm cười tiến lên, thử bước lên bậc thang, lại nghe thấy tiếng nhạc thánh thót nhẹ nhàng vang lên từ dưới chân, theo âm thanh đó đài phun chọt tạo thành cánh cung như đang múa, đẹp vô cùng. Tô Lư Cảnh thoáng bất ngờ, ngay sau đó lại nhìn không được thử thêm một lần, dòng nước văng lên cao tựa như đang chơi đùa cùng cô, từng bọt nước văng tung tóe lên trên người, quả thật vô cùng đáng yêu.

Thì ra đây chính là "Nhạc nước".

Tô Lư Cảnh thấy vậy không khỏi vui vẻ, định cúi gầy, để chân trần, rồi vén làn váy lên cao, dẫm lên từng bậc tam cấp chơi đùa, mắt cá chân trắng nõn giống như trân châu, dưới làn váy màu đỏ mỹ lệ càng tôn lên vẻ mềm mại nuốt nà, tỏa sáng lung linh, khoe miệng hơi mỉm cười, thật làm cho người ta không dời mắt được.

Tô Lư Cảnh đang chơi được vui vẻ, không mất lơ đãng liếc về cách đó không xa, đột nhiên thấp thoáng bóng dáng của ai đó, sợ hết hồn, vội nói: "Ai đó?"

Thấy cô hỏi vậy bóng dáng lạ lẫm cao lớn kia, từ trong bóng tối liền chậm rãi đi ra, Tô Lư Cảnh kinh ngạc trừng lớn mắt, đây chẳng phải là Phong Trác Nhiên vừa mới gặp lúc trước sao? !

Người kia ưu nhã từ bóng cây đi ra, nhưng không trên mặt lại không hề lúng túng, tựa như việc anh ta xuất hiện ở đây cũng không là chuyện gì đáng ngạc

nhien cả, đôi mắt ẩn giấu sau chiếc kính gọng vàng mang theo ý cười, nói: "Chào Tô tiểu thư, mới vừa rồi thấy cô chơi rất vui, nên tôi không đành lòng quấy rầy, nhưng thấy cảnh đẹp này lại không đành lòng bỏ qua, đã đường đột rồi!"

Mặt Tô Lưu Cảnh thoáng ửng hồng, lúc này mới phát hiện ra mình vẫn còn đi trần trên đất, lúng túng khẽ "A" một tiếng, rồi cuống quýt kéo váy xuống, nhưng trong lòng cảm thấy không vui chút nào, dường như cách nói chuyện của vị Phong đại thiếu này cũng quá lỗ mãng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 24: Bữa tiệc từ thiện (bốn)

Tô Lưu Cảnh khẽ chau mày lại, định rời đi, nhưng chân không cẩn thận lại bị hẫng một cái, cả người chao đảo, tay không tóm được cái gì, chẳng mấy chốc sẽ ngã nhào xuống đất, làm cô hoảng hốt thét lên: "A!"

Nhưng bản thân lại không bị đo đất như trong tưởng tượng, đột nhiên eo được người ta giữ lấy, tránh thoát được một kiếp nạn, Tô Lưu Cảnh quay đầu, không cần nhìn cũng biết người vừa đỡ mình là ai.

Tay Phong Trác Nhiên đặt trên eo cô, nhẹ nhàng nắm chặt, vùng thắt lưng mảnh khảnh có lẽ không đầy nắm tay, xúc cảm mềm mại từ lòng bàn tay truyền đến, ở khoảng cách gần như vậy, có thể nhìn rõ làn da kia trắng đến cỡ nào, hơn nữa trên người của cô gái này còn tỏa ra mùi hương nhàn nhạt khiến cho tâm thần anh ta ngây ngất.

"Tô tiểu thư, cô không sao chứ?", Phong Trác Nhiên nhẹ giọng hỏi.

"Không sao, không việc gì, cảm ơn anh!", Tô Lưu Cảnh thấy anh ta giúp mình như vậy cũng không tiện tỏ rõ thái độ, vội nói cảm ơn. Vậy mà khi cơ thể cô đã ổn định, đứng vững tại chỗ thì lại phát hiện bàn tay đang đặt trên eo mình vẫn chưa chịu buông ra.

"Phong đại thiếu, xin hãy buông tay, tự tôi có thể đứng vững rồi!", Tô Lưu Cảnh hơi bất mãn nhắc nhở.

Phong Trác Nhiên mới phục hồi lại tinh thần, nhưng xúc cảm tốt đẹp ở lòng bàn tay lại khiến anh ta không muốn buông ra: "Tô tiểu thư, trên đất lạnh như vậy, hay để tôi đỡ sang chiếc ghế dài bên kia nhé!"

Nói xong cũng không để ý Tô Lưu Cảnh có đồng ý hay không, liền ôm Tô Lưu Cảnh, chạy đến chỗ ghế dài.

Tô Lưu Cảnh đột nhiên bị ôm lấy, nóng nảy nói: "Phong thiếu, mời buông tôi ra!"

Nhưng sao Phong Trác Nhiên có thể nghe theo chứ, anh ta ước gì được ôm cô mãi như thế này, để có thể tận hưởng ôn hương nhuyễn ngọc nhiều hơn một lát.

"Phong thiếu, tôi tham gia buổi tiệc này với tư cách là vị hôn thê của Thương Thiên Kỳ, xin anh đừng quên! Nếu gây ra ồn ào thì tất cả mọi người sẽ đều khó coi, như thế cũng sẽ không tốt!". Tô Lưu Cảnh tức giận, nghiêng răng nói.

Nếu là người khác khẳng định sẽ không sinh sự mà buông cô ra rồi, nhưng đây chính là Phong Trác Nhiên, người nói nghiệp của Phong Thái Quốc Tế, trên thường thương trường được mặc định là con trai của Phong lão hồ ly, sao có thể bị hù dọa, ngược lại càng thêm vui vẻ, ánh mắt sau chiếc kính gọng vàng khẽ toát lên hứng thú, không nhanh không chậm đặt Tô Lưu Cảnh xuống ghế.

Chân Tô Lưu Cảnh rốt cuộc cũng chạm đất, vội vàng đứng dậy muốn rời khỏi nơi này. Người đàn ông kia, không phải để đối phó, chỉ qua mấy phút giao tiếp vừa rồi cô đã biết rõ đây không phải là người bình thường. Anh ta không thèm để ý đến lời đe dọa của cô, ngược lại còn rất tự nhiên trấn định, người như thế hoặc là quyền thế cực lớn, hoặc là thủ đoạn cực cao. Cô không nên rước họa vào thân thì hơn.

Vậy mà khi bàn chân mới vừa chạm đất, còn chưa kịp đứng vững, lại bị người ta đè xuống, Tô Lưu Cảnh cau mày cả giận nói: "Anh muốn làm gì?".

Phong Trác Nhiên không đáp, chỉ cúi người xuống, trong tay cầm chiếc giày cao gót bị cô đá tung ra, đi vào chân cho cô, đáp: "Tô tiểu thư có một đôi chân đẹp như vậy, nếu dẫm ở trên đất mà bị thương thì thật đáng tiếc."

Nếu người khác nói câu này, Tô Lưu Cảnh sẽ không nghĩ ngợi gì mà cho rằng họ đang đùa giỡn mình, nhưng với anh ta thì khác, câu nói vừa rồi chẳng khác nào như đang đánh giá một tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp vậy: "Phong thiếu, xin hãy chú ý lời nói! Tôi là vợ chưa cưới của Thương Thiên Kỳ!".

Nghe vậy, Phong Trác Nhiên chỉ nhẹ nhàng "Hả?" một tiếng, rồi vươn tay nâng cằm cô lên, khẽ nhếch miệng nói: "Tô tiểu thư nếu đã hôn ước với Thương Thiên Kỳ, sao lại còn đi trêu chọc Hình Hạo Xuyên, lại có thể khiến cho hai người đàn ông này đồng thời vì cô mà thần hồn điên đảo, không phải thủ đoạn thật quá cao siêu hay sao?". Bất chợt, anh ta tiến lại gần, ánh mắt sau kính cực kỳ sắc bén, cười như không cười nói tiếp: "Cũng không biết, có thể thu phục cả Phong Trác Nhiên tôi nữa hay không đây?".

Phong thái rõ ràng rất nho nhã, thế nhưng đôi mắt sau chiếc kính gọng vàng kia vào lúc này lại lộ ra sắc thái tà mị, chẳng khác nào hồ ly mê hoặc người.

"Anh!", Tô Lư Cảnh lần này thật sự rất tức giận, vốn không muốn trêu chọc vào rắc rối, rước lấy phiền toái cho Thương Thiên Kỳ, dù sao bọn họ cũng chỉ là khách mời tham sự bữa tiệc của người khác, không nghĩ tới Phong đại thiếu này lại là một tay ăn chơi như vậy, thật sự không thể nào nhịn nổi nữa, vì thế không chút khách khí nói: "Thủ đoạn của tôi có cao hay không cũng không liên quan đến Phong thiếu, mời tránh ra, đối với việc thu phục anh, một chút hứng thú tôi cũng không có! Phong thiếu vẫn nên tìm người khác thì hơn!".

Nói xong, liền đứng dậy, lạnh lùng xoay người đi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Phong Trác Nhiên, bề ngoài lịch sự nho nhã, phong thần tuấn lãng kia khác hẳn với Đại thiếu hoa tâm của cái này, không nghĩ ánh mắt nhìn người của cô lại không tốt chút nào, càng không có nghĩ tới hành vi của anh ta, thế nhưng lại trơ tráo như vậy, quả thật so với những công tử nhà giàu tầm thường thì lại càng quá mức hơn, thật khiến cho người ta thất vọng.

Thấy cô giương cung bạt kiếm, giờ móng vuốt như con mèo nhỏ đang nổi giận, Phong Trác Nhiên chẳng những không tức giận, ngược lại còn tràn đầy hứng thú, túm lấy cổ tay của cô, lôi đến bên cạnh mình, hít hà hương thơm thuần khiết, nói: "Chắc chắn, tức giận sao? Bao nhiêu tiền? Một trăm vạn, một trăm ngàn vạn, hay là nhiều hơn?"

Tô Lư Cảnh cố gắng tránh né, lại nghe thấy những lời như vậy, ước chừng sừng sốt mất mấy giây, mới hỏi lại: "Cái gì?".

"Mua cô cần bao nhiêu tiền? Em thành thạo trêu đùa hai vị kia như thế, chẳng lẽ không phải vì tiền sao? Bọn họ có thể cho em, thì tôi cũng thế, thậm chí tôi còn có thể cho nhiều hơn." Phong Trác Nhiên nhếch miệng nói, dưới ánh trắng, vẻ mặt của anh ta lại càng thêm tà mị.

Lúc này Tô Lư Cảnh mới biết rõ ý của người này, mặt giận đến đỏ bừng, trong cơn giận dữ, liền chửi thề một câu: "Khốn kiếp!". Anh ta lại dám vũ nhục cô như vậy! Lại còn muốn dùng tiền để mua cô sao? Chẳng lẽ cô lại giống với những phụ nữ tiện kia? Quá ghê tởm mà!

Phong Trác Nhiên thấy cô tức giận mắng mình như thế lại càng thêm mê hoặc, khẽ nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng sờ vào cánh môi mềm mại kia.

Tô Lư Cảnh cả kinh, mắt trừng thành hình viên đạn, giờ tay lên vừa muốn tặng cho anh ta một cái tát, thì một quả đấm lại đột nhiên từ phía sau vung tới, mang theo tức giận kinh người, bay thẳng vào mặt Phong Trác Nhiên.

Phong Trác Nhiên thấy thế vội vội vàng vàng nghiêng đầu né tránh, còn Tô Lư Cảnh lại bị người vừa tới kéo mạnh vào ngực của mình.

"Phong thiếu, tôi tới đây để dự tiệc!", một giọng nói lạnh lẽo, nồng đậm tức giận lạnh lùng vang lên.

Ý là, tôi chỉ muốn tới dự tiệc, không muốn sinh sự, tuy nhiên câu nói này cũng mang ý cảnh cáo rõ ràng: nếu như Phong thiếu anh ép tôi phải ra tay, vậy tôi cũng sẽ không khách khí mà phá tan bữa tiệc này.

Từ đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp lại tràn đầy áp bức, nội tâm Tô Lư Cảnh khẽ động, vừa ngẩng lên nhìn, đập vào mắt chính là khuôn mặt anh tuấn nhưng đầy lạnh lẽo, hung ác dưới ánh trắng trông chẳng khác nào Bảo vương cao ngạo của Hình Hạo Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Ắ, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 25: Bữa tiệc từ thiện (năm)

Tô Lư Cảnh nhìn Hình Hạo Xuyên đột nhiên xuất hiện, trái tim khẽ run lên một nhịp.

Vì sao anh ta lại tới đây? Vừa rồi, trong buổi đầu giá từ thiện cũng không nhìn thấy anh ta đâu cả, làm sao lại đột ngột xuất hiện ở nơi này?

Phong Trác Nhiên suýt chút nữa đã bị lãnh trọn một quyền, thấy Hình Hạo Xuyên tức giận nói mình như vậy, chẳng những không phản bác, ngược lại còn cười nói: "Tổng giám đốc Hình, cần gì phải tức giận chứ?".

"Vì sao tôi lại tức giận, chắc hẳn Phong thiếu còn rõ hơn ai hết!", Hình Hạo Xuyên lạnh lùng đáp, trong cơn người đen nhánh ánh lên tia sắc lạnh, nếu người thường thấy thế, có lẽ đã sợ đến mức nhũn chân ra rồi.

Nhưng Phong đại thiếu này coi như cũng có chút bản lĩnh, giả bộ hồ đồ, nho nhã cười nói: "Xin lỗi, bản thân tôi hơi trì độn, cho nên không hiểu ý của anh là gì", tuy lời là thế nhưng đôi mắt mắt ẩn giấu sau gọng kính lại sâu không lường được.

"Người phụ nữ của tôi, không mượn Phong thiếu anh phải nhớ mong!". Hình Hạo Xuyên hừ lạnh, nhỏ giọng nói. Mặc dù đã giữ lại chút thể diện cho người trước mặt, thế nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy ý cảnh cáo.

"Ha ha!", Phong Trác Nhiên chợt bật cười, liếc mắt nhìn Tô Lư Cảnh đang được người nào đó bảo hộ sau lưng, sau đó cất lời: "Tổng giám đốc Hình nói lời này quả thật rất thú vị, mới vừa rồi ở bên trong, Thương tiên sinh đã nói cô ấy là vị hôn thê của mình, cô ấy cũng đã thừa nhận, sao hiện tại lại thành người phụ nữ của anh là thế nào?"

Hình Hạo Xuyên nghe thấy thế, ánh mắt càng trở nên thâm trầm, lửa giận mới vừa kìm xuống, bây giờ lại bùng lên cao.

Tô Lư Cảnh đứng ở đó nắm chặt tay lại, nghe Phong Trác Nhiên nói câu nào là đã kích câu ấy, một chút cũng không nể tình, không biết vì sao, lại chợt thấy chột dạ, ngẩng đầu lên thận trọng nhìn Hình Hạo Xuyên, chỉ thấy sắc mặt của anh âm trầm đến mức dọa người.

Phong Trác Nhiên vẫn chưa dừng lại, tiếp tục lên tiếng: "Nếu cô ấy đã không phải là người phụ nữ của Tổng giám đốc Hình, vậy thì anh cũng chẳng có lý do gì để xen vào chuyện này nữa, đúng không?". Anh ta vừa nói, vừa tủm tỉm cười, nếu ở đằng xa nhìn lại, người nào không biết còn tưởng rằng họ đang nói đùa ấy chứ.

Tay Hình Hạo Xuyên nắm chặt thành quyền, một tay khác lại kéo Tô Lư Cảnh vào trong ngực, đáp: "Nếu tôi cứ muốn nhúng tay vào, thì Phong thiếu nghĩ sao?".

Tô Lư Cảnh đột nhiên bị kéo vào lồng ngực vững chãi, vừa định giãy ra, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không chịu từ bỏ ý đồ kia của Phong Trác Nhiên, lại khựng lại. Trước mắt vẫn nên đuổi tên Phong thiếu này đi đã, cho nên đành phải thuận theo người bên cạnh, mặc cho anh ôm mình.

Phong Trác Nhiên mỉm cười nói: "Yếu Diệu Thực Nữ Quân Tử Hảo Cầu, điều này hiển nhiên thôi!". Sau đó ánh mắt chợt nhìn ra phía xa, đột nhiên lại sửa miệng: "Nếu anh đã muốn cô ấy, vậy thì tôi cũng không thể nào ngăn cản, có điều chính chủ đã tới rồi, e rằng rất khó ăn nói!". Nói xong liền khề chỉ ra sau lưng bọn họ.

Quay đầu lại nhìn, liền thấy sắc mặt Thương Thiên Kỳ trầm như nước đi về phía bên này, trong con ngươi mỏng màu xanh dương, giờ phút này sâu không thấy đáy.

Giờ phút này tim Tô Lư Cảnh chợt thót lại, thậm chí còn thoáng thấy hoảng hốt, Thiên Kỳ đã đến đây từ lúc nào, anh ấy đã nghe được bao nhiêu? Tại sao mới vừa rồi lại không lên tiếng?

Lại quay đầu liếc mắt nhìn Phong Trác Nhiên đang cười híp mắt, nhất thời chợt ngộ ra: Những lời vừa rồi chắc chắn là anh ta cố ý dẫn dắt Hình Hạo Xuyên nói ra, người này ắt hẳn đã sớm biết Thiên Kỳ tới từ lâu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 26: Cầu hôn (một)

"Thiên Kỳ. . . . .", Tô Lư Cảnh vội thoát khỏi vòng tay của Hình Hạo Xuyên, thoáng thốt gọi.

Ánh mắt của Thương Thiên Kỳ thoáng qua tia âm u, nhưng trước khi Tô Lư Cảnh phản ứng kịp, lại biến mất không thấy dấu vết, khi cô nhìn anh chỉ thấy nụ cười nhàn nhạt quen thuộc, cứ như những gì vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác của bản thân cô.

Thương Thiên Kỳ khề nói: "Lư Cảnh, sao em lại đến đây, anh tìm em lâu lắm rồi!", nói xong liền thân mật kéo tay cô sang, chỉ chỉ lên chóp mũi của cô nói: "Cô nhóc nghịch ngợm này, để cho anh tìm mất bao nhiêu lâu". Cử chỉ của anh giống như đang đối đãi với Tiểu Mễ, có điều hành động thân mật như thế này dưới tình huống hiện tại thật giống như đang thị uy với hai người đàn ông còn lại.

Tô Lư Cảnh lúng túng mặc cho anh thân thiết cầm tay mình. Ai có thể nói cho cô biết đây là tình huống gì hay không? Đầu óc cô đã hoàn toàn hỗn loạn không suy nghĩ được gì nữa rồi.

Thương Thiên Kỳ kéo tay Tô Lư Cảnh tay, nhàn nhạt nhìn về phía Hình Hạo Xuyên nói: "Tổng giám đốc Hình, Phong đại thiếu quả nhiên có con mắt không tệ, cảnh sắc nơi này đúng là rất tuyệt!".

Hình Hạo Xuyên không nói gì, nhưng đôi mắt đen nhánh của anh lại gắt gao dõi theo hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau kia.

Chỉ có Phong Trác Nhiên đầu tiên thoáng ngẩn ra, rồi mới cười đáp: "Đúng vậy, quả là không tệ, có điều tôi còn phải giúp ông già tiếp khách nữa, các vị cứ ở đây từ từ nói chuyện". Sau đó rất có hứng thú nhìn ba người họ một cái, cười như không cười bước nhanh rời đi.

Sau khi Phong Trác Nhiên rời khỏi, tình huống lại càng thêm lúng túng. Lồng bàn tay của Tô Lư Cảnh đã ướt đầm mồ hôi, cắn cắn môi, cảm giác mình nên lên tiếng giải thích rõ, nhưng còn chưa kịp nói lại thấy bàn tay chợt đau xót, Thương Thiên Kỳ dùng sức cầm lấy tay cô dường như muốn bóp vỡ nó ra vậy.

Tô Lư Cảnh bị đau cắn chặt răng, không biết phải làm thế nào, biểu hiện của Thương Thiên Kỳ khiến cho cô cảm thấy hoảng hốt, cũng cảm thấy hơi sợ anh.

Hai người đàn ông này vẫn tiếp tục giằng co với nhau, ai cũng không nói gì, cục diện hoàn toàn cứng ngắc làm cho lòng người nháy nhót không yên.

"Tổng giám đốc Hình, hi vọng anh sẽ không tiếp tục quấy rầy tôi và cả vị hôn thê của tôi nữa!". Thương Thiên Kỳ trầm mặc mở miệng nói, trong con ngươi mông màu xanh dương, không có chút ý cười nào, một Thương Thiên Kỳ như thế khiến người ta cảm thấy thật lạ lẫm.

Dứt lời, anh kéo tay Tô Lư Cảnh đi lướt qua người Hình Hạo Xuyên, khi vượt qua trong mắt Thương Thiên Kỳ lóe lên một tia sáng kì dị, nhẹ nhàng nhếch miệng, điều chỉnh âm thanh chỉ có bọn họ mới nghe được, khẽ nói: "Dĩ nhiên, còn có cả con trai của chúng tôi nữa!".

Câu nói này chẳng khác nào đang ngầm cảnh cáo, dứt lời liền không lưu tình kéo Tô Lư Cảnh rời khỏi đó.

Một khắc kia, bàn tay của Hình Hạo Xuyên nắm lại thật chặt, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay, tròng mắt kia âm trầm như muốn giết người, nhưng cuối cùng anh vẫn không nổi giận, mà chậm rãi, chậm rãi, đẩy lùi từng chút từng chút ngọn lửa giận sắp bộc phát vào trong.

Dưới ánh trăng, bóng dáng cao lớn kia, lại cô độc, mà yên lặng đến nao lòng.

Thương Thiên Kỳ kéo tay Tô Lư Cảnh bước nhanh ra ngoài cửa, sau đó chớp nhoáng lên tiếng tạm biệt Phong Hành Niên, rồi thẳm lặng lên xe về nhà.

Tô Lư Cảnh chưa từng thấy anh lạnh lùng như thế bao giờ, lạnh lùng đến mức khiến người ta cảm thấy sợ, mấy lần muốn nói chuyện, nhưng mới vừa mở miệng, lại bị biểu tình trầm mặc không muốn ai lại gần kia làm cho nuốt trở vào.

Tô Lư Cảnh còn chưa kịp ngồi vững, Thương Thiên Kỳ đã dùng sức vỗ lên cửa xe, ra lệnh: "Lái xe!"

Suốt đường đi, bên trong xe tương đối trầm mặc, Thương Thiên Kỳ dùng sức siết tay của cô tựa như muốn khảm cô vào trong xương cốt của mình, hoặc như đang sợ chỉ cần anh không để ý thì cô liền chạy đi mất dạng.

Cho đến khi xuống xe, vào đến nhà, sau khi tài xế lái xe thận trọng rời đi, Tô Lư Cảnh rút cuộc cũng nhỏ giọng nói: "Thiên Kỳ, em . . . . ."

Cô còn chưa kịp mở miệng, đã bị Thương Thiên Kỳ mạnh mẽ ôm chặt lấy, lực độ mạnh đến nỗi như muốn nhét cô vào trong lòng anh vậy, vĩnh viễn không để cho cô rời đi.

Anh ôm siết cô vào trong ngực, rồi cất giọng khàn khàn mà xúc động lòng người: "Lư Cảnh, em biết không? Mới vừa rồi anh cực kỳ sợ!".

Tô Lư Cảnh nhú mày lại, có chút không tin nhìn người đàn ông trước mắt, anh, lại đang nói mình sợ hãi? Mặc dù Thương Thiên Kỳ luôn dịu dàng hiểu lòng người, nhưng cô biết, từ sâu trong nội tâm anh vẫn là một người vô cùng kiêu ngạo. Một người đàn ông như vậy lại có thể thốt lên rằng mình đang sợ?

Tô Lư Cảnh mặc cho hắn ôm, nhẹ nhàng mở miệng: "Thiên Kỳ. . . . ." câu nói vừa rồi của anh lại khiến cho lòng cô không kìm được mà mềm mại hẳn xuống.

Thương Thiên Kỳ ra sức hít hà mùi hương thuần khiết trên người Tô Lư Cảnh, một lát sau mới lên tiếng: "Mới vừa rồi thấy người đàn ông khác ôm lấy em, anh thực sự rất sợ, sợ rằng có một ngày em sẽ rời bỏ anh!".

"Sẽ không, em . . . . ." Tô Lư Cảnh vội vàng giải thích.

Nhưng lại bị Thương Thiên Kỳ cắt đứt, đầu ngón tay của anh khẽ đặt lên bờ môi của cô, nói: "Ngoan nào, để anh nói xong đã!".

"Có biết vì sao anh lại không thích em lộ diện với bên ngoài không? Em vĩnh viễn không biết bản thân mình tốt đẹp cỡ nào đâu, anh chỉ hận không thể giấu em vĩnh viễn, chỉ để một mình anh nhìn thấy. Em tựa như ánh trăng dịu dàng mà sáng rõ, vô thức hấp dẫn vô số ánh mắt của người khác, ánh sáng đó cường đại đến mức nào em không tưởng tượng được đâu!". Giọng nói của anh êm ái tựa như khúc ca chậm rãi mà thâm tình, khiến tim Tô Lư Cảnh chợt lay động không thôi.

"Trong bốn năm qua, mỗi ngày nhìn em, anh lại yêu em sâu đậm thêm một chút. Nhưng càng như vậy, anh lại càng lo lắng, nếu như từ đầu đến cuối em vẫn không chịu tiếp nhận mình thì anh nên làm thế nào đây? Hay là, em yêu người khác, vậy thì anh nên dùng tấm chân tình của mình đổi đãi với em ra sao? Cho tới tận bây giờ, anh tự thấy bản thân mình không phải là quân tử gì, thậm chí anh còn tương đối ích kỷ, nếu như thế em có chấp nhận anh không?". Những lời lẽ đầy vẻ bị thương này của anh, quả thật đã đánh trúng vào góc mềm yếu nhất trong nội tâm của Tô Lư Cảnh.

Cô vội vàng nắm lấy tay anh, vội vàng giải thích: "Thiên Kỳ, anh đừng nên như vậy! Anh là người đàn ông tốt nhất, vĩnh viễn là người tốt nhất trong lòng em. Bốn năm qua, anh đối xử với em, với Tiểu Mễ tốt như thế nào, em đều thấy rất rõ ràng, cho nên dù em có thể nhớ lại hay không thì cũng sẽ không có ai có thể thay thế được anh!". Những lời này của cô đều xuất phát từ tận đáy lòng, bốn năm qua anh toàn tâm toàn ý che chở cho mẹ con cô như vậy, kể cả cô là người sắt cũng sẽ phải động lòng.

"Cám ơn em, Lư Cảnh!". Thương Thiên Kỳ mỉm cười nói, vươn tay thận trọng nâng mặt của cô lên, con ngươi mông màu xanh dương dường như muốn hút hồn người đối diện, rồi anh nhẹ nhàng, lại cực kỳ trịnh trọng nói tiếp: "Nếu đã như vậy, thì hãy gả cho anh, được không?"

Nghe thấy câu nói thâm tình kia, Tô Lư Cảnh kinh ngạc không thôi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 27: Cầu hôn!(hai)

Anh ấy lại đang cầu hôn cô? !

Ôi trời. . . . .

Tô Lư Cảnh kinh ngạc mở lớn mắt, gương mặt thoáng ửng hồng, không biết là do quá ngạc nhiên hay là do đang thẹn thùng, nhìn vào đôi mắt xanh nhạt như muốn hút hồn người đối diện kia, trong lòng dậy sóng, đầu ngón tay cũng khẽ run rẩy.

Mặc dù cô biết, bọn họ chính là một đôi, hơn nữa còn có năm năm ước hẹn cũng sắp sửa đến hạn, bất luận cô có nhớ ra được hay không thì hai người họ vẫn sẽ nắm tay bước vào lễ đường. Nhưng hiện tại cô thật không ngờ tới, vào một buổi tối như thế này, anh lại cầu hôn mình mà không có dấu hiệu nào báo trước cả. Không, có lẽ sớm đã có dấu hiệu, nhưng cho tới bây giờ cô vẫn một mực ý vào sự cứng chiều vô hạn của anh đối với mình mà cứ thế tránh né. Thương Thiên Kỳ thật sự quá tốt, cung chiều cô đến độ vô pháp vô thiên, vì vậy, khi anh đột nhiên cầu hôn với mình cô mới không kìm được mà ngăn cản cả người.

"Em. . . ." hành mi dài của Tô Lư Cảnh chớp chớp liên tục, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào cho phải.

Thương Thiên Kỳ nhìn cô đăm đăm, trong đôi con ngươi màu xanh dương kia chất chứa đầy tâm tình lẫn mong ngóng chờ đợi, giống như đại dương mênh mông sắp vùi cô trầm luân trong đó.

Bị anh nhìn chăm chú như vậy, Tô Lư Cảnh lại càng thêm hốt hoảng, vội vàng tránh né tầm mắt nóng bỏng kia, lòng bàn tay ướt nhẹp mồ hôi, trong lòng ngũ vị tạp trần, không rõ là tâm tình gì. Kinh hoàng? Kích động? Phức tạp? Ôi trời ơi, ai có thể nói cho cô biết rốt cuộc hiện tại nên làm cái gì?

Mặt Thương Thiên Kỳ thoáng biến đổi, giọng nói càng thêm trầm, chậm rãi vang lên trong đêm, khiến lòng người rung động : "Em, không muốn sao?"

Tô Lư Cảnh cắn chặt răng, gấp gáp trả lời: "Thiên Kỳ, không, em. . . .", cô thấy thật hỗn loạn, cũng không biết bản thân mình rốt cuộc muốn nói gì.

Thương Thiên Kỳ thấy thế, chợt lên tiếng cắt đứt: "Được rồi, đừng nói nữa!"

Tô Lư Cảnh bối rối nhìn anh chằm chằm.

Anh dịu dàng đặt tay lên vai cô, dịu dàng cười nói: "Là do anh đã quá lỗ mãng, chưa chuẩn bị gì đã lên tiếng muốn kết hôn, không để cho em có thời gian suy nghĩ, rất xin lỗi, anh. . . ." Mặc dù là đang cười, thế nhưng nụ cười này của anh thật chua chát.

Tô Lư Cảnh nhìn anh miễn cưỡng mỉm cười, cũng biết rõ mình đã khiến anh tổn thương, không biết vì sao, thấy anh như thế, ngực của cô như đang bị ngàn vạn con kiến cắn xé, mỗi một nhát đều tựa như muốn nói cho cô biết, mình lại làm tổn thương người đàn ông này, lại một lần nữa khiến anh đau khổ, chẳng khác nào trước đó.

Cô không biết vì sao mình lại có ý nghĩ này, nó càng khiến cô trở nên áy náy, áy náy đến mức không thở nổi, lập tức túm lấy tay áo anh, nói: "Thiên Kỳ, không phải em cự tuyệt. . . . em chỉ hơi kinh ngạc mà thôi, cái đó, em. . . ."

Thương Thiên Kỳ nghe thấy cô nói như vậy trong mắt ánh lên niềm vui khôn tả, mong đợi chờ nghe đáp án.

Tô Lư Cảnh khẽ cắn răng, sau đó lấy hết dũng khí nói tiếp: "Chúng ta kết hôn đi!" Nói xong, gương mặt trở nên hồng thắm, bản thân lại nói ra những lời như thế, quả thật quá xấu hổ rồi.

Nghe vậy, hai mắt Thương Thiên Kỳ trong phút chốc liền lóe lên từng chùm ánh sáng rực rỡ, dường như không thể tin nắm chặt lấy vai cô, giọng nói cũng hơi run rẩy: "Em, nói thật sao?".

Tô Lư Cảnh ngượng ngùng nghiêm mặt, cắn chặt răng, gật đầu với anh.

"Cám ơn em, cám ơn em, Lư Cảnh! Cám ơn em đã cho anh cơ hội chăm sóc em cả đời! Cám ơn em, rốt cuộc đã chịu tiếp nhận anh! Cám ơn em!". Thương Thiên Kỳ hoàn toàn không thể khống chế nói một tràng dài.

Niềm vui to lớn lấp đầy cả tâm hồn, cả người anh như đang trôi lơ lửng ở giữa những đám mây bồng bềnh, cảm nhận được từng tia sáng lấp lánh xung quanh mình, rực rỡ sáng chói cả một góc trời.

Tô Lư Cảnh thấy anh rạng rỡ như đứa trẻ vừa được cho quà cũng không kìm được mà mỉm cười. Không ngờ người đàn ông như anh lại dễ dàng thỏa mãn đến thế, chỉ một lời nói, một cái gật đầu của cô thôi đã có thể làm cho anh vui vẻ đến mức không thể kìm chế như vậy.

Nhưng không hiểu tại sao, đáy lòng lại trào dâng một cảm giác không thật, giống như có một chỗ nào đó trống rỗng, sờ không tới đáy, giống như dây tât cả cũng chỉ là giấc mộng, vừa tỉnh lại, tất cả đều sẽ biến mất. Trong lúc này cô lại chợt nhớ tới một đôi sắc bén kia, trong lòng không khỏi run lên bản bật.

Đúng lúc này, Thương Thiên Kỳ lại chợt ôm lấy cô, quay vòng vòng giữa không trung, hào hứng nói: "Luu Cảnh, biết hiện tại anh vui đến mức nào không? Anh quả thật hưng phấn sắp chết rồi! Làm thế nào đây? Phải làm thế nào bây giờ? A ——! ! Anh thật sự quá may mắn!".

Tô Luu Cảnh bắt chợt bị xoay mòng mòng, không nhận được liền hét lên một tiếng, nhưng ngay sau đó lại bật cười vì hành động như trẻ con này của anh: "Thiên Kỳ, thả em xuống, ha ha, đừng có quay nữa!".

Thương Thiên Kỳ đang hưng phấn bùng bùng, vội thả cô xuống, sau đó liên tục hôn lên má, lên trán cô: "Xin lỗi, anh không khống chế được bản thân mình nữa, hiện tại anh cảm thấy mình quả thực là người may mắn nhất thế giới! Anh thật sự muốn hét to cho mọi người đều biết rốt cuộc em đã thuộc về anh! Em có biết không? Anh đợi ngày này đến sắp phát điên rồi!"

Nhìn anh vui vẻ như thế, chút chân chừ vừa vụt thoáng qua liền bị dập tắt ngay, nghe anh nói những lời này hốc mũi của cô bỗng chốc hơi ề ảm: đợi đến sắp phát điên, rốt cuộc quá trình chờ đợi này gian nan đến dường nào?

Vì thế cô liền tự nhủ với bản thân rằng: Tô Luu Cảnh, quyết định này của mày rất đúng, thực sự đúng đắn. Thương Thiên Kỳ đối với mày tốt như vậy, làm sao mày có thể phụ anh ấy đây? Mày và anh ấy chính là một đôi tình nhân, chỉ vì đột nhiên bị mất trí nhớ mới kéo dài đến tận bây giờ mà thôi, huống chi năm năm ước hẹn cũng sắp đến gần. Thương Thiên Kỳ là một người chồng tốt nhất trên đời, có thể có được anh, là chuyện vô cùng hạnh phúc, huống chi, anh ấy lại là ba Tiểu Mễ, bọn họ vốn là người một nhà.

Tô Luu Cảnh nghĩ như thế liền ôm lấy Thương Thiên Kỳ, giống như vừa thuyết phục được bản thân thoải mái hơn: "Anh không hạnh phúc nhất đâu, bởi vì em và Tiểu Mễ mới chính là những người hạnh phúc nhất!"

Đúng vậy, người đàn ông này vốn nên là của cô, kết hôn với anh, nhất định sẽ rất vui vẻ, rất hạnh phúc. Về những thứ khác, cũng nên dừng lại theo đúng giới hạn của nó! Đúng vậy, cô không nên quá tham lam, có được anh là đủ rồi!

Dưới bầu trời đêm, hai người họ không màng bất cứ thứ gì, cười vui vẻ, xoay tròn, ôm lấy nhau, hoàn toàn không phát hiện, cách đó mấy trăm mét, bên trong chiếc xe màu đen, có một người nào đó đang nắm tay thật chặt, cơ hồ muốn bóp vỡ xương khớp ra từng mảnh. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 28: Tin tức hôn lễ!

"Tổng giám đốc, có cần ngăn cản không?". Thư ký bên cạnh thận trọng dò hỏi, khí thế của BOSS thật sự quá đáng sợ, ngay cả bầu không khí bên trong xe cũng lạnh như băng.

Hình Hạo Xuyên nắm tay thật chặt, lại chậm rãi buông lỏng, cứ như thế hai ba lần, tâm tình mới rốt cuộc hòa hoãn, trầm giọng nói: "Không cần!".

"Nhưng mà. . . . .", người thư ký đáng thương vẫn còn đang gấp gấp thay BOSS của mình, đúng lúc chạm phải ánh mắt sắc bén của Hình Hạo Xuyên bất tới, cô đột nhiên tắc nghẹn, lập tức nuốt xuống những lời vừa định nói.

Hình Hạo Xuyên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh vừa mới nhìn thấy, sau đó trầm giọng nói: "Lái xe!".

Chiếc xe ngay lập tức nổ máy, quay lại phương hướng vừa rời đi.

Hoang mang, gương mặt tuần dật của Hình Hạo Xuyên dường như được bao phủ bởi một tầng sáng hư ảo, lần lượt thay đổi, chẳng khác nào đang đo một chiếc mặt nạ Ma vương, tuy đáng sợ nhưng lại không khỏi cô tịch. Người đàn ông như thế, thật giống như đóa anh túc đầy độc dược, dẫn dụ người ta lạc vào thế giới đầy chết chóc. Anh vừa khiến cho người ta sợ hãi đồng thời lại không nhận được mà muốn tới gần, gần thêm nữa.

Thân hình thon dài của Hình Hạo Xuyên yên lặng ngồi ở trong xe, nhưng cả người lại tản mát ra hơi thở lạnh thấu xương tố cáo nội tâm không bình tĩnh của anh giờ phút này.

Hiện tại, vẫn không phải thời điểm thích hợp, cố chờ thêm một chút, một chút nữa thôi!

*****OOXX*****OOXX*****

Tin tức "Bàn tay của Thượng Đế " Richie, đồng thời là người kế nghiệp mới của gia tộc chuẩn bị kết hôn cho dù không cố ý tiết lộ nhưng vẫn bị mũi thính hơn linh cầu của giới truyền thông đánh hơi rất nhanh, vì thế tin tức này liền được truyền đi với tốc độ chóng mặt, thậm chí còn được đưa lên các trang đầu của tạp chí .

Nhưng trong số đó người vui vẻ nhất, phải kể tới Tiểu Mễ, cậu nhóc vừa nghe được tin tức ba mẹ muốn kết hôn, vui đến mức nhảy lên như cào cào, kích động hô hào: "Vây con chính là người duy nhất trong lớp được tham dự hôn lễ của ba mẹ mình rồi!". Lời nói ra vừa mang hơi hướng kích động, vừa có chút tự hào. Ha ha, con nhà người ta đều là kết hôn trước rồi mới sinh, chỉ có nhà cậu là tương đối đặc biệt.

Tô Lư Cảnh bắt đầu đi nhìn cậu con trai hoạt bát của mình, quả thật hết ý kiến, đứa nhỏ này rốt cuộc giống ai đây?

Cậu nhóc đầu đầu mở mắt hỏi kéo tay Tô Lư Cảnh nói: "Mẹ, con muốn làm phù rể, con muốn làm phù rể!". Hai mắt cậu mở thật to trông thật linh động chẳng khác nào chú mèo con nghịch ngợm.

Tô Lư Cảnh thật sự không chịu nổi âm ỉ, vội đáp: "Được, được, cẩn thận một chút, không lại ngã lộn đầu!".

Nghe thấy thế cậu nhóc rốt cuộc cũng dừng lại, trèo lên người Tô Lư Cảnh, ôm cổ mẹ mình lư luyển không rời nói: "Mẹ, mẹ lập gia đình rồi thì con làm thế nào? Có phải sẽ không quan tâm con nữa không?".

Tô Lư Cảnh không nhịn được bật cười, không biết gần đây tên nhóc này lại xem được tiết mục gì trên tivi, cái đầu nhỏ lại bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi.

Thương Thiên Kỳ đi tới bế Tiểu Mễ lên, cười nói: "Đồ ngốc, người mà mẹ con lấy là cha con cơ mà!".

Lúc này Tiểu Mễ mới chợt hiểu ra, đáp: "Ồ ha! Đúng là như thế, ha ha hi hi . . . ." Sau đó là một tràng cười sung sướng mãi không dứt.

Thương Thiên Kỳ búng lên cái mũi nhỏ kia một cái, sau đó trêu chọc: "Tiểu Mễ tiên sinh, xin hỏi, có thể cho tôi mượn mẹ cậu một chút được không?".

Tiểu Mễ vui vẻ gật đầu liên tục nói: "Được chứ!", đáng vẻ như mẹ thuộc quyền sở hữu của con, tạm thời cho cha mượn dùng một chút thôi đấy nhé, mau mau cảm ơn đi.

Thương Thiên Kỳ cười kéo tay Tô Lư Cảnh, đi lên lầu.

Tô Lư Cảnh nghi hoặc mặc cho Thương Thiên Kỳ dẫn mình đến phòng thiết kế riêng của anh, hai người bọn họ ai cũng có phòng thiết kế độc lập, bởi vì ý tưởng hoàn toàn khác biệt, nên sợ bị đối phương ảnh hưởng, cho nên người này rất ít khi đặt chân đến phòng thiết kế của người kia. Hiện tại Thương Thiên Kỳ dẫn cô tới đây làm gì?

Thương Thiên Kỳ cũng phát hiện ra vẻ mặt ngạc nhiên của cô, chỉ cười không nói, chỉ kéo tay của cô, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa phòng thiết kế ra.

Tô Lư Cảnh tò mò nhìn cảnh vật từ từ hiện ra trước mắt, lúc nhìn thấy rõ ràng món đồ kia liền không kìm được mà bụm miệng hít vào thật sâu.

Thương Thiên Kỳ mỉm cười theo dõi từng cử động của cô không rời, sau đó kéo tay cô đi vào trong, khẽ khom người lịch sự như các hiệp sỹ thời trung cổ nói: "Tiểu thư xinh đẹp, đây là bộ váy cưới mà tôi đã thiết kế riêng cho cô, xin hỏi cô có thích không?"

Tô Lư Cảnh nhìn chăm chú vào chiếc váy cưới hoàn mỹ sang trọng trước mắt, nói không ra lời, chiếc váy này quả thật khiến cho người ta đắm chìm vào trong nó không dứt ra được, đẹp như mộng ảo! Nó khác biệt hoàn toàn với những chiếc váy cưới khác, mang lại cho người đối diện cảm giác phóng khoáng, từng chi tiết đều như đang thầm hứa, thầm cam kết, rằng tình yêu của người sáng tạo ra nó vĩnh viễn sẽ không mất đi, mãi mãi vĩnh hằng, chi tiết nào cũng đạt đến sự hoàn mỹ, mang theo nỗi niềm thầm mến và yên lặng chờ đợi.

"Chiếc váy này được đặt tên là gì?". Tô Lư Cảnh vội vàng hỏi. Có lẽ đối với người mặc trang phục mà nói thì quần áo chẳng bao giờ có tên, nhưng mà đối với một nhà thiết kế thì lại khác, mỗi một tác phẩm đều có một cái tên thuộc về nó.

Đôi mắt Thương Thiên Kỳ khẽ động, ngay sau đó mỉm cười nói: "Nó tên là 'Lời thỉnh cầu!'"

"Lời thỉnh cầu?", lòng Tô Lư Cảnh bỗng dưng thấy xốn xang, tựa như bị cái tên này kích thích, nhưng lại không rõ rốt cuộc là cái gì.

"Đúng, Lời thỉnh cầu!". Thương Thiên Kỳ từ phía sau ôm cổ vào trong ngực, trông mắt khẽ chớp động. Đúng vậy, đây chính là chiếc váy lần trước đã bị anh xé thành từng mảnh nhỏ rồi lại một lần nữa phục hồi về nguyên dạng.

Dù là ai cũng không thể nào hiểu được lòng anh khi đích thân khâu từng đường kim mũi chỉ để phục hồi chiếc váy lại như cũ có cảm giác như thế nào, tựa như đóa hoa khô héo tàn lụi, phải mất bao tâm huyết, đau đớn mới hồi sinh một lần nữa.

Tô Lư Cảnh nhìn chiếc váy cưới không chớp, không biết vì sao, trong mắt chợt dâng lên một nỗi chua xót, cho đến khi trên mặt cảm thấy ướt ướt, mới phát hiện ra bản thân mình đang rơi lệ.

Hai thân hình đứng tựa vào nhau, lặng yên ngắm nhìn chiếc áo cưới hoàn mỹ, trầm ngâm không nói, ánh mắt từ song cửa hắt vào, phản chiếu lên trên người họ tạo thành những chiếc bóng trải dài trên mặt đất, giống như đang hòa làm một thể. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 29: Kết hôn (một)

Thời gian trôi qua thực nhanh, nhanh đến mức không kịp chuẩn bị, rõ ràng là hơn nửa tháng, lại chỉ như một cái chớp mắt đã đến ngày tổ chức hôn lễ.

Trong khoảng thời gian bận rộn này, tất cả mọi người đều mang theo tâm tình vui mừng, vì hôn lễ sắp cử hành, kết hôn là một chuyện vừa vui vẻ lại vừa phức tạp, có rất nhiều, rất nhiều thứ cần chuẩn bị, cả Tô Lư Cảnh cũng không rảnh rỗi chút nào, lại càng không có thời gian để nghĩ đến những cái khác, đảo mắt, ngày trọng đại đã tới.

Tô Lư Cảnh mặc trên người áo cưới trắng tinh nhìn bản thân mình trong gương, trong gương là cô gái đẹp tựa nữ thần, ánh nắng sớm mai rọi rờ từ giáo đường hắt qua cửa kính ngũ sắc của giáo đường chiếu lên trên người cô, tạo thành một tầng sáng nhạt trông thật đẹp mắt, ngoài cửa sổ chim bồ câu trắng vỗ cánh tung bay, chẳng khác nào những người truyền tin cho Thượng Đế ở nhân gian này.

Dưới hàng mi cong, là một ánh mắt trong vắt, đôi môi hình trái tim đỏ mọng, làn da ửng hồng, cần cổ trắng nõn, xương quai xanh mảnh khảnh như cánh bướm, vòng eo thanh mảnh mềm mại được bao bọc bởi bộ áo cưới hoàn mỹ, đúng như ai đó đã từng nói: Thời khắc mà người phụ nữ đẹp nhất trong cuộc đời chính là khi họ khoác lên người bộ váy cưới. Giờ phút này Tô Lư Cảnh đẹp đến mức làm cho người ta suýt xoa mãi không thôi.

Những ngày này, cũng không thấy Hình Hạo Xuyên xuất hiện. Trừ một buổi tối vào tuần trước, anh đột nhiên xuất hiện, sau đó hỏi một câu: "Em thật sự muốn lấy anh ta sao?".

Khi đó thì sao? Đúng là giây phút ấy cô có hơi kinh ngạc một chút, sau đó cắn cắn môi, đưa tầm mắt nhìn ra xa, không muốn chạm vào ánh mắt thâm thúy sắc bén kia, rồi chậm rãi gạt đầu.

Anh không nói một lời nào, chỉ nhìn cô thật lâu, sau đó im lặng xoay người rời đi. Từ đó trở đi cũng chưa từng xuất hiện.

Tô Lư Cảnh lắc lắc đầu, thềm nhủ với bản thân: không nên nghĩ đến những chuyện này nữa, bây giờ chuẩn bị kết hôn rồi, đúng vậy, ngày hôm nay, chỉ ít phút nữa thôi, mình đã trở thành vợ của Thiên Kỳ rồi.

Đúng lúc này, cô nàng Lisa kích động đi vào nhắc nhở: "Tô tiểu thư, đã đến lúc rồi, cha xứ cũng đã có mặt ở giáo đường!". Trên mặt cô nàng vừa kích động lại vừa mừng rỡ, giống như những người phương Tây khác luôn tôn trọng buổi tổ chức hôn lễ thần thánh như thế này.

Tô Lư Cảnh thoáng sùng sốt, vội vàng gật đầu đáp: "Ừm!", lòng bàn tay cũng khẽ run lên, vậy là đã đến lúc rồi.

Cô cầm bó hoa cưới ở bên cạnh lên, hít vào một hơi, sau đó chậm rãi, trịnh trọng chuẩn bị bước ra.

Cửa vừa mở ra, đập vào tai là tiếng hát réo rắt du dương của bọn trẻ giống như tiếng hát của những thiên sứ trên trời cao, ngoài tiếng đàn Violin không ngừng vang lên, cô còn nghe được tiếng chuông giáo đường loáng thoáng vang vọng, tựa như lời chúc phúc đến từ thời viễn cổ thần thánh. Cô nghe thấy tiếng nước phun róc rách, bắn ra những giọt nước ở giữa không trung khắc họa thành những dải ánh sáng tựa như cầu vồng. Cô nghe được tiếng chim câu vỗ cánh, bay lượn trên bầu trời; tiếp theo đó là tiếng cười như chuông bạc, trong trẻo truyền đến từ khắp mọi nơi.

Vào giờ khắc này dường như tất cả vận vật đều được phủ lên trên mình vàng sáng hạnh phúc. Cũng như cuộc hôn nhân thiêng liêng của cô sắp sửa bắt đầu.

Hôm nay, cô đã thành người có gia đình, từ hôm nay, cô sẽ chính thức trở thành vợ của Thương Thiên Kỳ, kể từ hôm nay trở đi, cuộc đời của cô bắt đầu bước sang trang mới, cô không còn là một người độc thân, mà đã có một gia đình của riêng mình.

Gia đình, hai từ này thật đẹp đến dường nào, chỉ vừa thoáng ở đầu lưỡi thôi, đã cảm nhận được sự ấm áp lan tràn, đây là giây phút mà cô chờ đợi đã lâu, rất cuộc, vào hôm nay đã sắp trở thành hiện thực. Nghĩ đến đây, trên mặt Tô Lư Cảnh liền nở một nụ cười nhân nhật.

Mà ở một nơi cách đó không xa.

"Đúng là Lư Cảnh rồi! Cậu ấy đang đi ra! Phải làm thế nào? Cậu ấy đang chuẩn bị bước vào giáo đường! Còn cái tên Hình gì kia sao còn chưa tới nữa! Chẳng lẽ lại trở mặt nhìn Lư Cảnh cứ như vậy mà gả đi sao? Em biết mà, anh ta chính là tên bại hoại không tim, không phổi, bình thường thì hung hăng như thế, đến lúc nguy cấp lại trốn vào góc phòng như con rùa đen rút đầu!". Tống Dĩ Hình nắm tay chồng mình, lo lắng nhỏ giọng lầu bầu.

Thẩm Minh Phong bị nắm đến phát đau, nghiêng răng nói: "Cái tên Thương Thiên Kỳ kia không phải là anh họ của em sao? Lẽ ra em nên ủng hộ anh ta mới phải chứ?".

Tống Dĩ Hình trừng mắt liếc chồng, ngay sau đó thở dài nói: "Nói thật, so với tên Hình gì gì kia, em vẫn nghiêng về phía anh họ hơn, vì cái tên kia đã làm tổn thương Lư Cảnh quá nhiều, mà anh họ em, làm như thế cũng thật sự là buộc bất đắc dĩ. Nếu như Lư Cảnh biết tất cả, em tuyệt sẽ không ngăn cản cậu ấy, nhưng mà, cô ấy còn chưa khôi phục trí nhớ, em không muốn trong lúc mơ mơ màng màng quyết định dẫn đến tương lai sẽ hối hận!".

Nói thật, khi cô biết tên Hình Hạo Xuyên trời đánh làm ra mấy chuyện kia với Lư Cảnh, quả thật hận không một dao giết chết anh ta cho rồi, ấn tượng của cô với anh ta thật sự chưa nói là tốt. Nhưng, lần này anh họ cô làm như thế thật sự cũng hơi quá rồi, cuộc đời của Lư Cảnh nên do cậu ấy tự mình quyết định, bất cứ ai cũng không nên nhúng tay vào. Lư Cảnh thật sự đã quá khổ rồi, cô không muốn về sau nhớ lại, cậu ấy lại càng thêm khổ sở.

Thẩm Minh Phong xoa xoa đầu bà xã, sau đó kéo cô tựa vào trên vai của mình nói: "Chuyện của bọn họ, hãy để chính bọn họ giải quyết, chúng ta, hay bất cứ ai cũng không có tư cách xen vào".

Tổng Dĩ Hinh hít hít mũi, rồi vùi mình vào ngực Thẩm Minh Phong không nói gì nữa.

"Này, em đừng có mà chùi nước mắt nước mũi lên trên người anh chứ! Bẩn hết lễ phục rồi!". Thẩm Minh Phong lập tức rên lên.

Mà bên trong giáo đường,

Tô Lư Cảnh chậm rãi bước vào thăm dò. Cả giáo đường trong nháy mắt liền im phăng phắc, ánh mắt của mọi người đều không tự giác bị bóng dáng yêu kiều kia hấp dẫn.

Đó là cảnh đẹp không biết phải diễn tả như thế nào, tựa như tiên nữ giáng trần đang lướt trên ánh sáng mà đến, mang theo nụ cười tuyệt mỹ, nhẹ nhàng mà thanh thuần, từ trên xuống dưới chiếu rọi vào trong mắt, toàn bộ thế giới, nhất thời chỉ còn lại bóng dáng của người con gái ấy.

Cô xinh đẹp như thiên sứ, tình cờ lạc bước xuống nhân gian, lo lắng đắm chìm trong đó không muốn tỉnh lại, trong đêm một đóa hoa lẳng lặng hé nở dưới ánh trăng, không cần quá nhiều, chỉ cần khẽ ngẩng đầu, hàng mi dài nhẹ rung, khoe miệng khẽ mỉm cười, liền có thể khiến người ta trầm mê.

Toàn trường trừ tiếng nhạc thánh khiết ra, không còn bất cứ thanh âm gì, dường như chỉ cần một chút xíu tạp âm thôi cũng sẽ làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp rạng ngời kia. Chỉ có một phiên bản thu nhỏ Tuxedo mặt nạ, cậu nhóc Tiểu Mễ nhìn thấy mẹ mình liền kích động vỗ tay nói: "Oa! Mẹ đến rồi!". Lisa thấy thế vội vàng tiến lên cười cười che miệng của vị tiểu tổ tông này lại.

Thương Thiên Kỳ đứng đầu bên này, mỉm cười nhìn cô, tâm tình không thể không kích động, ánh mắt ngay cả một giây cũng không thể dời đi. Anh đã đợi bao lâu? Từ lúc bọn họ bắt đầu gặp nhau, đã năm năm, năm năm này, ước chừng mỗi một ngày anh đều đang đợi một ngày này, mà bây giờ, rốt cuộc cũng đã chờ được. Người con gái tốt đẹp kia rốt cuộc cũng đã thuộc về anh. Quả thật như đang nằm mơ vậy!

Rồi anh chậm rãi vươn tay về phía cô, chờ đợi hạnh phúc đang đến gần . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 30: Cướp hôn (một)

Thương Thiên Kỳ chậm rãi vươn tay, chờ đợi cô dâu xinh đẹp đang đến gần.

Tô Lư Cảnh nhìn người đàn ông đang đứng trên thảm nhưng chờ mình ở phía trước kia, gương mặt dần ửng đỏ, từng bước từng bước đi về phía đó.

Cố gắng lên, Tô Lư Cảnh, đây chính là người sống bên cạnh mày cả đời, đi tới nơi đó, cầm lấy tay người kia, sau đó hạnh phúc mãi cho đến khi răng long đầu bạc.

Một bước, hai bước, ba bước, mỗi một bước của cô đều tựa như đang lướt trên đầu trái tim thổn thức của anh, trong tròng mắt màu xanh dương kia, chan chứa yêu thương nhìn cô đang chậm rãi bước về phía mình. Năm năm, năm năm chờ đợi rốt cuộc vào giờ khắc này đã sắp hiện thực.

Người con gái giống như thiên sứ này, thật sự đã thuộc về mình sao? Đúng vậy, đúng vậy! Chỉ cần mấy bước nữa, chỉ mấy bước nữa thôi, sau khi cầm được tay của cô, thì người con gái đó sẽ phải hoàn toàn thuộc về mình.

Mãi mê nhìn cô không chịu dời đi, Thương Thiên Kỳ chậm rãi mở miệng gọi: "Lư Cảnh, ." Từng lời như đang từ sâu thẳm tâm can tuôn trào ra.

Đáy lòng Tô Lư Cảnh chợt đau xót, không ngừng cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, người đàn ông này khiến cho người ta thật cảm động, tiếng gọi từ trong con tim thốt ra kia quả thật làm cho lòng cô cũng run rẩy theo.

Tô Lư Cảnh chậm rãi vươn tay, đặt tay mình lên trên tay anh. Chỉ mấy giây ngắn ngủi, nhưng dường như đã trải qua cả đời.

Trong nháy mắt, tay được anh nắm lấy, cả trái tim cũng như chậm đi một nhịp.

Đập vào mắt của các quan khách đến tham dự hôn lễ là hình ảnh của đôi trai tài gái sắc, trông cực kỳ chói mắt, ai ai cũng đều nở nụ cười thân thiện.

Giờ phút này, bọn họ đang đứng trước mặt cha xứ, nắm tay nghe những lời thề nguyện thần thánh, lòng Tô Lư Cảnh không hiểu sao cũng run rẩy theo. Người đàn ông đang nắm tay cô, sắp trở thành chồng của cô, là người mà cô sắp phó thác cả cuộc đời, thật sẽ mang lại hạnh phúc cho cô sao?

Sẽ, sẽ, nhất định sẽ. Cô tin tưởng như thế!

"Con có nguyện ý để Thương Thiên Kỳ tiên sinh, trở thành chồng của mình, chăm sóc, thương yêu, bất luận nghèo hèn hay giàu có, ốm yếu hay khỏe mạnh, không xa không rời, vĩnh viễn ở bên cạnh nhau hay không?"

"Con nguyên ý!", lúc Tô Lưu Cảnh nói ra mấy chữ này, lòng bàn tay đã ẩm ướt một mảng. Ngay sau đó, tràng vỗ tay chúc mừng lập tức vang dội cả giáo đường.

Thương Thiên Kỳ không kìm được vui sướng ôm lấy Tô Lưu Cảnh, cúi đầu hôn lên môi của cô, cả khuôn mặt của cô dâu lúc này như phủ lên một tầng phấn hồng, quả thật vô cùng mê người.

Tiếp đến là màn cô dâu chú rể trao nhẫn cho nhau, chỉ mấy giây nữa thôi là hôn lễ sẽ hoàn thành, nhưng đột nhiên, lúc này lại nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo vang lên, cắt ngang một màn kia: "Chờ một chút!"

Giọng nói kia cũng không cao lắm, thế nhưng lạnh lẽo thấu xương, còn mang theo cả khí thế cường đại cùng lực áp bức bẩm sinh, phá vỡ bầu không khí hạnh phúc, xông vào màng nhĩ của người ta, cực kỳ chói tai.

Bị giọng nói kia ảnh hưởng, Tô Lưu Cảnh chợt quay đầu lại, chiếc nhẫn trong tay nhất thời trượt ra, rơi xuống tầm mắt nhưng êm ái, sau khi lăn mấy vòng, mới chậm rãi dừng lại.

Tất cả mọi người ai cũng đều kinh ngạc nhìn người vừa tới.

Hình Hạo Xuyên? Tại sao anh ta lại tới đây? !

Trong con người mỏng màu xanh dương của Thương Thiên Kỳ, nhất thời giăng đầy mây đen, quả đấm gắt gao nắm chặt. Hình Hạo Xuyên!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 31: Cướp hôn (hai)

Đôi mày kiếm trên khuôn mặt anh tuấn của Hình Hạo Xuyên nhíu chặt lại, từng bước từng bước đi vào giáo đường, đi vào nơi náo nhiệt vui mừng vốn không thuộc về mình này.

Đưa mắt nhìn người con gái đang khoác trên người bộ váy cô dâu màu trắng tuyệt mỹ, người con gái sắp trở thành vợ người ta, là Tô Lưu Cảnh đây sao? Là người con gái mà anh đã tìm kiếm mỗi mòn trong bốn năm dài đằng đẳng? Ha ha, anh đã tìm cô suốt bốn năm, nhưng không nghĩ tới, kết quả của đợi chờ là cô lại muốn gả cho người đàn ông khác, trở thành cô dâu của người khác.

Buồn cười, Hình Hạo Xuyên thật cảm thấy cực kỳ châm biếm!

Cả khu giáo đường nháy mắt trở nên thật náo nhiệt, mọi người đầu nhau xì xầm bàn tán việc Hình Hạo Xuyên này vì sao lại đột nhiên xông tới phá hư hôn lễ long trọng này. Bọn họ cũng đã sớm nghe phong phanh tin đồn về mối quan hệ rối rắm của ba người ở đây, tuy nhiên lại không ngờ rằng anh ta lại thật sự xuất hiện. Cướp hôn sao? Đám đông xung quanh ai nấy cũng đều mờ to mắt, hứng thú nhìn xem náo nhiệt. Mặc kệ có cướp được hay là không cướp được, thì trên các trang nhất của tạp chí ngày mai nhất định sẽ là sự kiện này!

Thương Thiên Kỳ vốn là người ứng biến tốt trong các trường hợp, nhưng bởi vì Hình Hạo Xuyên bất ngờ xuất hiện nên nhất thời bán loạn, con người cũng run lên, tiến lên một bước lạnh lùng nhìn tình địch của mình, ngăn ở trước mặt, gay gắt nói: "Hình tiên sinh, hôm nay là ngày Thương Thiên Kỳ tôi kết hôn, nếu như ngài tới chúc mừng thì tôi cực kỳ hoan nghênh, còn nếu như muốn đến phá hoại, vậy thì Thương nỡ tôi cũng không khách khí!". Hai người đàn ông cao lớn, anh tuấn giằng co lẫn nhau, tạo nên khí thế bức người, khiến không ít các cô gái nhiệt huyết sôi trào, đều rớt rít suy đoán, cuối cùng ai có thể ôm được mỹ nhân về, rồi lại không nhận được mà ghen tỵ với Tô Lưu Cảnh, vẫn khí thật sự quá tốt, gặp được những người đàn ông cực phẩm như vậy.

Thương Thiên Kỳ tuy đang nói tiếng Trung, nhưng từ giọng nói cùng với vẻ mặt không chút khách khí kia của anh, cũng không khó đoán ra được anh đang nói những gì.

Mà Hình Hạo Xuyên vẫn không hề để ý, trong con người đen nhánh trào lên sóng ngầm mãnh liệt, âm u như giếng cổ ngàn năm, hừ lạnh một tiếng, đáp trả: "Anh cho rằng hôn lễ này có thể thành sao?".

Giọng điệu vừa cương quyết lại mang theo ý miệt thị vừa xuất ra, làm ánh mắt sắc như dao của Thương Thiên Kỳ cũng lạnh đi mấy phần, cắn răng nói: "Hình Hạo Xuyên, đừng quên, thế lực của anh chỉ nằm ở châu Á, mà ở đây, thì không phải cứ muốn là được đâu!". Đúng vậy, nơi này là Châu Âu, có lẽ tổng thể thực lực của anh nếu so sánh ra thực sự không hơn Hình thị đã bền vững mấy đời, nhưng mà ở tại nơi này, anh mới là người chiếm thượng phong!

"Vậy sao? Nếu như mà hôm nay tôi nhất định phải dẫn cô ấy đi thì sao?", Hình Hạo Xuyên nghiêng tầm mắt, nhìn sang Tô Lưu Cảnh vẫn còn đang kinh ngạc mở to hai mắt, ngay sau đó lại nhìn thẳng vào người đối diện nói.

Thương Thiên Kỳ nhếch môi, tựa như đang nghe được chuyện cười, trong mắt tràn đầy sắc bén, đáp: "Vậy thì tôi thật muốn xem xem, Tổng giám đốc Hình anh có bản lĩnh gì có thể mang vợ của tôi đi!".

Tò Lư Cảnh tròn to mắt, kinh ngạc nhìn hai người đàn ông trước mặt, hoàn toàn không phản ứng được đây rốt cuộc là tình huống thế nào, sao Hình Hạo Xuyên sẽ tới đây? Lúc trước, anh ta biến mất lâu như vậy, làm cô cứ cho rằng anh ta đã bỏ cuộc rồi, nhưng bây giờ tại sao lại đột nhiên xuất hiện.

Còn nói cái gì mà "Mang cô đi?". Rốt cuộc anh ta muốn làm gì? !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 32: Cha của đứa bé!

Sau một hồi nhỏ giọng bàn tán, cả giáo đường hoàn toàn an tĩnh lại, không khí trầm mặc này làm cho người ta cảm thấy đáy lòng có chút khủng hoảng, tựa như dấu hiệu bình yên trước trước cơn bão.

Chỉ có Tiểu Mễ ngây ngốc nhìn những người lớn chung quanh. Tại sao khi người đàn ông lạnh lùng cao lớn, đẹp trai kia vừa tới đây thì mặt mọi người đều tỏ ra kì lạ như thế? Chẳng lẽ ông chú này là quái thú sao? Nhưng chú ấy rõ ràng là người tốt mà. . . . . Lần trước còn tới vườn trẻ tặng cho cậu kẹo sữa đây thôi. . . . .

Tiểu Mễ hoạt bát nhảy đến, nhào tới trên người Hình Hạo Xuyên, nói: "Chú à, chú tới tham gia hôn lễ của cha mẹ cháu sao? Sao lâu rồi chú không tới tìm cháu, cháu rất nhớ chú. . . . ."

Hình Hạo Xuyên trù mến nhìn cậu nhóc hoạt bát đáng yêu, từ đáy lòng tràn ra một tia mềm mại hiếm có, định đưa tay ôm lấy cậu nhóc lên.

Thương Thiên Kỳ thấy Tiểu Mễ lại chủ động thân thiết với Hình Hạo Xuyên như thế, sắc mặt liền trầm xuống, vươn tay kéo Tiểu Mễ đến bên cạnh mình, sau đó giao cho Lisa, nói: "Tổng giám đốc Hình, muốn làm gì con trai tôi?"

Hình Hạo Xuyên nghe thấy câu "Con trai tôi", quả thật liền nổi cơn giận dữ, tiến lên túm lấy cổ áo của Thương Thiên Kỳ, trầm thấp, mà lạnh lẽo nói: "Con trai của anh? Thương Thiên Kỳ, anh cho rằng có thể lừa gạt được cô ấy cả đời sao?"

Nghe vậy, sắc mặt của Thương Thiên Kỳ liền biến đổi, trầm trầm hỏi lại: "Anh có ý gì?"

Hình Hạo Xuyên nhỏ giọng trách mắng: "Có ý gì? Không phải anh là người rõ ràng nhất sao? Tiểu Mễ hoàn toàn không phải là con trai của anh! Mà là con của tôi!"

Một câu này tuy âm lượng không lớn, nhưng lại giống như tiếng sấm rền nổ vang trên đầu của tất cả mọi người ở đây, Tiểu Mễ là con trai của Hình Hạo Xuyên? Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Có mấy người thuộc giới truyền thông lén lút trà trộn vào, nghe thấy vậy, liền bắt chập lách ra máy ảnh ra bắt đầu bấm liên tục. Thì ra cứ tưởng hôn lễ này sẽ diễn ra thật suông sẻ, không ngờ lại dậy sóng, trang đầu ngày mai nhất định sẽ vô cùng bắt mắt!

Tò Lư Cảnh nghe thấy thế, mắt bỗng dưng mở to, không thể tin nhìn người vừa nói, dưới chân lão đạo đứng không vững, mới vừa rồi, cô đã nghe thấy gì vậy? Cô vừa nghe lầm sao? Đúng vậy, đúng vậy, nhất định là đã nghe lầm rồi, Tiểu Mễ sao có thể là con trai của Hình Hạo Xuyên được chứ? !

Thương Thiên Kỳ cũng không nghĩ tới đối thủ của mình lại biết tường tận mọi chuyện như vậy, sắc mặt lập tức đại biến, lên tiếng quát: "Hình Hạo Xuyên, anh đang nói lung tung gì đấy, đừng có mà ăn không nói có, nếu không đừng trách tôi sẽ kiện anh ra tòa! Mary! Mau ném mấy cái chụp hình ra ngoài ngay cho tôi!"

Đúng vậy, hiện tại anh có chút luống cuống, vốn cứ nghĩ bản thân đã che giấu rất khá, nhưng không thể ngờ lại bị Hình Hạo Xuyên đâm trực diện thế này, ngay lúc hôn lễ đang diễn ra, điều này thật sự ngoài dự liệu của anh. Nhưng không sao, anh và Lư Cảnh sắp kết hôn, một Hình Hạo Xuyên vẫn có thể xử lý được!

Hình Hạo Xuyên hừ lạnh một tiếng nói: "Nói vậy sao? Hừ, hôm nay tôi không chỉ muốn dẫn Tiểu Mễ đi mà còn phải mang cả Lư Cảnh theo cùng!". Anh tựa như mãnh se đang đứng mãnh bảo vệ lãnh thổ của mình, không khoan nhượng, thối lui, không dễ dàng để vật sở hữu bị người khác xâm chiếm!

Thương Thiên Kỳ trấn định lại, đáp: "Anh có chứng cứ sao? Trừ phi anh lấy chứng cứ ra, nếu không một mình anh cũng đừng nghĩ mang họ đi! Mary, thay tôi tiễn khách!" Nói xong liền ra hiệu cho người của mình, "tiễn" Hình Hạo Xuyên ra ngoài.

Mary lập tức tiến lên, cúi người mời Hình Hạo Xuyên ra ngoài: "Hình tiên sinh, mời!".

Mà Hình Hạo Xuyên thì trái lại, không khẩn trương chút nào, nhận từ tay Lư Thừa một tập tài liệu đáp: "Chứng cứ? Đây là báo cáo giám định của bệnh viện, chứng minh Tiểu Mễ và tôi tương đồng với nhau đến chín mươi bảy phần trăm!"

Mấy tờ giấy kết quả mỏng manh nhưng lại dày cộm nặng nề như núi hiện ra ở trước mắt, số liệu ghi chú bên trên hiện ra rõ mồn một trước mặt mọi

người, Lưu Thừa đẩy đẩy gong kính, mặt ôn nhu nói: "Trên phần giám định này có chữ ký của năm vị giáo sư đầu ngành, tuyệt đối là thật!".

Không thể không nói phần tài liệu này vừa được đưa ra nhất thời làm cho cả giáo đường đều hỗn loạn.

Thương Thiên Kỳ khiếp sợ nhìn người đối diện, anh không ngờ Hình Hạo Xuyên lại làm như vậy, trong nháy mắt, con ngươi cũng đỏ rực lên, khàn khàn quát: "Hình Hạo Xuyên, anh đừng có khinh người quá đáng!". Nắm tay siết chặt lại, cơ hồ như muốn bẻ vỡ từng đoạn gân cốt.

Hình Hạo Xuyên không nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm Tô Lưu Cảnh đang rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Tai cô vẫn vang lên những lời qua tiếng lại của bọn họ, nhưng vẫn ngẩn ngơ không rõ, tất cả đến cùng là có chuyện gì, cho đến khi phần tài liệu này phơi bày trước mắt, cả người liền như con diều vừa bị chặt đứt dây, choáng váng không thôi.

"Không thể, không thể bài, hai người đang đùa gì thế, trò này không buồn cười chút nào cả, thật đấy, Thiên Kỳ, nói cho em biết, tờ kết quả giám định này là giả đúng không?". Tô Lưu Cảnh âm thầm cười hỏi, mặc dù nỗ lực nhếch miệng, muốn xem đây chính là một câu chuyện cười, nhưng sắc mặt tái nhợt kia đã bán đứng sự khủng hoảng của cô lúc này: "Nhất định là giả, đúng vậy, đều là giả cả, Tiểu Mễ làm sao có thể. . . . ."

Cô cố gắng tìm tòi từ mắt của mỗi người chứng minh sự thật này là giả, nhưng đáy mắt hốt hoảng của Thương Thiên Kỳ, cùng với con ngươi đen nhánh đang toát lên vẻ chắc chắn kiên định của Hình Hạo Xuyên đã khiến cho sự cố gắng thay đổi cục diện của cô thất bại một lần nữa. Đây là. . . . . Thật?

"Lưu Cảnh, em hãy nghe anh nói!", Thương Thiên Kỳ cố gắng cầm tay của cô giải thích.

Nhưng lại bị cô đẩy ra, thân thể Tô Lưu Cảnh dưới bộ váy cưới trắng như tuyết đang không ngừng run lên, tuy nhiên trên mặt vẫn cố gắng giữ vững nụ cười, còn giọng nói đã hoàn toàn run rẩy: "Em không muốn nghe giải thích, em chỉ muốn nghe anh trả lời. . . . . Thiên Kỳ, nói cho em biết a: nó là giả, Tiểu Mễ không phải là con trai của anh ta. . . . . Anh nói cho em biết đi, chỉ cần anh nói em liền tin tưởng! Chúng ta còn phải kết hôn, chỉ còn trao nhẫn nữa thôi, đúng, sau khi trao nhẫn xong, chúng ta chính là một nhà ba người rồi, giám định gì gì đó quá thật quá hoang đường!". Tô Lưu Cảnh cuống loạn hô lớn.

Cô đang hỗn loạn, hoàn toàn hỗn loạn! Hôm nay không phải là ngày cô kết hôn sao? Tại sao lại gây ra một chuyện cười lớn đến như vậy? Cha của Tiểu Mễ lại không phải là Thương Thiên Kỳ? Mà là Hình Hạo Xuyên?

Ông trời, rốt cuộc muốn đùa giỡn với cô đến khi nào? !

"Tô Lưu Cảnh, em còn muốn lừa gạt mình tới khi nào!". Hình Hạo Xuyên túm lấy bả vai của cô, dùng sức lắc lắc, muốn cô từ trong mộng đẹp giả dối tỉnh lại.

Chỉ nghe thấy "Chát! ! !" một tiếng thật giòn giã.

"Anh dứt ngay!", Tô Lưu Cảnh gào lên, thối lui từng bước về phía sau.

Đây là chuyện gì? Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ? Thậm chí ngay cả cha của con mình là ai cô cũng không biết, trong ngày kết hôn trọng đại này mới tưởng tận chân tướng, bốn năm qua, toàn bộ đều là một âm mưu, mà bản thân cô lại sắp gả cho người kia, người đã bày ra âm mưu này.

Ha ha, Tô Lưu Cảnh, mày thật đúng là quá đáng thương!

Không, không! Mày là Tô Lưu Cảnh sao? Mày thật sự là Tô Lưu Cảnh sao?

Có lẽ cũng không phải nốt, tất cả đều là giả, còn mày rốt cuộc lại vẫn không biết rõ bản thân mình là ai, quả thực là đáng thương đến cỡ nào!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 33: Ai tổn thương ai!

Hôn lễ long trọng này vốn là một hôn lễ hạnh phúc, cô dâu xinh đẹp chú rể anh tuấn, nhưng bởi vì biến cố đột ngột ập đến, mà âm ảm sụp đổ.

Trên mặt Tô Lưu Cảnh nước mắt không ngừng tuôn rơi, im lìm chảy qua khóe miệng đang cố gắng cong lên của cô, trông lại càng thêm tang thương, một giọt, hai giọt, lặng lẽ rớt xuống chiếc váy cưới trắng như tuyết, giống như thiên sứ vừa lạc bước vào địa ngục trần gian, bị thương không cùng, mỏng manh như con gió tùy thời đều có thể sẽ tan biến, hóa thành sương khói hòa tan vào hư vô.

Đẹp như vậy, đẹp đến kinh tâm động phách, đẹp đến mức khiến cho người ta phải sợ hãi.

Hình Hạo Xuyên và Thương Thiên Kỳ đều hoảng hốt nhìn cô, một Tô Lưu Cảnh như vậy làm cho người ta bất giác thấy sợ hãi, tựa như một con búp bê bằng sứ, không cần thận và vào sẽ bể nát.

Hình Hạo Xuyên tiến lên trước một bước, không để ý đến việc cô phản kháng lại mình, muốn ôm cô vào lòng. Anh thừa nhận, lần này bản thân thật hèn hạ, lợi dụng thân thể của Tiểu Mỹ, vạch trần sự thật ngay tại hôn lễ này trước mặt bao người. Cái anh muốn chính là chặt đứt hoàn toàn ý niệm của Tô Lư Cảnh, cướp lại cô trở về bên cạnh mình. Vậy mà khi nhìn thấy biểu tình thảm đạm kia của cô, ngực lại như bị đâm một dao vô cùng đau đớn, trong lòng thậm chí còn da dãn lên cảm giác sợ hãi, nếu giờ phút này không giữ cô lại, rất có thể sẽ bị cô thống hận cả đời!

Vậy mà còn chưa ôm được người nào đó vào lòng, bất chợt, lại nhận lấy một đám của Thương Thiên Kỳ hung hăng vung tới với lửa giận ngút trời, cắn răng quát: "Hình Hạo Xuyên, mày là đồ tiểu nhân hèn hạ, cút mau đi cho tao! Mày không có tư cách chạm vào cô ấy!"

Hình Hạo Xuyên bị tập kích bất ngờ không kịp tránh né, lãnh trọn cú đâm như trời giáng kia, chỗ khóe miệng rỉ cả máu, ánh mắt tóe lửa, nhỏ ngum máu trong miệng đi, sau đó mãnh liệt phản kích, đánh cho Thương Thiên Kỳ lao đảo lui về phía sau: "Thương Thiên Kỳ, đừng quên, là ai đã lừa cô ấy suốt bốn năm qua!"

Sắc mặt Thương Thiên Kỳ vô cùng khó coi, tiến lên túm lấy cổ áo của Hình Hạo Xuyên, quát um lên: "Hình Hạo Xuyên, con mẹ nó mày mau im miệng! Bốn năm trước, rốt cuộc là ai đã khiến cô ấy chịu tổn thương, là ai đã vứt bỏ cô ấy? !". Rõ ràng là sắp có được Lư Cảnh trong tay rồi, đột nhiên lại nhảy ra tên Trình Giảo Kim này, phá tan hết tất cả!

Mà lúc này, sắc mặt của Hình Hạo Xuyên cũng âm trầm đến đáng sợ, hai bên đều ghi hận lẫn nhau, nhất thời xông vào anh đâm tôi đá, rồi tung rồi mù.

Tô Lư Cảnh nhìn hai người đàn ông trước mặt, âm thầm mà cười cười, cười đến kiệt sức, cười đến đau triệt nội tâm, cười đến khi trong mắt đều là nước mắt vẫn chưa ngừng lại. Đây được coi là cái gì? Muốn đặc tả lại từng cảnh tượng bị ai mà cô đã trải qua để cô xem sao? Để cô trở thành trò cười trong mắt người khác, ha ha. . . . . Bọn họ là ai chứ? Bọn họ rốt cuộc là ai? Cô có biết hay không? Hai người đang ông khiến cô cảm thấy bị ai kia, cả hai trong số đó, ai cô cũng không nhận ra!

Tô Lư Cảnh bật cười, gắt gao túm chặt làn váy, không muốn ở đây ngây ngốc thêm bất cứ phút giây nào nữa, lập tức xoay người chạy nhanh ra khỏi cái lễ đường buồn cười này.

"Lư Cảnh!"

Tô Lư Cảnh oán hận nhìn bọn họ, la lớn: "Đừng tới đây! Tôi sẽ hận các người cả đời!". Ánh mắt kia chất đầy hận ý, khắc sâu vào tâm khảm người đối diện khiến, ám ảnh khôn cùng.

Sau đó cô liền liều mạng chạy ra khỏi nơi cực kỳ hoang đường này.

"Lư Cảnh! ! !" Hai người kia, ai cũng không màng đến đánh đám gì nữa, lập tức đuổi theo Tô Lư Cảnh, nhưng giờ phút này, lễ đường vô cùng rồi ren, đợi đến khi đẩy hết những người khách kia ra, chạy ra ngoài giáo đường thì đã không còn thấy bóng dáng của Tô Lư Cảnh đâu nữa?

Hai người đàn ông anh tuấn đứng ở hai đầu đại lộ lớn tiếng gọi tên một người con gái, đảo mắt tìm kiếm khắp xung quanh, nghĩ đến sắc mặt tái nhợt, tinh thần hoảng hốt vừa rồi của cô lúc chạy đi, thật sự không cách nào tưởng tượng nổi sẽ gặp phải chuyện gì! Bọn họ ai cũng không ngờ đến. ....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 34: Khôi phục trí nhớ!

Tô Lư Cảnh liều mạng từ giáo đường chạy ra ngoài, xông qua từng bức tường người ở trước mắt, cô không đợi nổi nữa, cô muốn chạy trốn! Phải lập tức chạy trốn, trốn khỏi nơi đây thị phi này, nếu cứ tiếp tục như thế nữa, chỉ cần một giây thôi cũng sẽ khiến cho cô phát điên.

Cô thật sự muốn điên rồi, thật muốn điên rồi! Ai có thể nói cho cô biết, tất cả chỉ là một giấc mộng? Nhưng những giọt nước mắt lạnh lẽo trên mặt giờ phút này chứng tỏ hết thảy đều là thật.

Đầu Tô Lư Cảnh ong ong, vô cùng hỗn loạn, lại như trống rỗng hư không, chỉ biết hiện tại chỉ muốn chạy thật xa, rời khỏi những tiếng gầm thét như ác ma phía sau. Giầy bị tụt ra, cô liền vứt cả giày, để nguyên chân trần chạy trên đất, không thèm quan tâm đến làn da mềm mại bị vùi dập đến thảm thương, cô cũng nghe thấy có người đang kêu tên mình phía sau, nhưng không thể ngừng lại.

Cô không muốn đối mặt với bọn họ, không muốn một chút nào!

Trong hoảng hốt, Tô Lư Cảnh chạy như điên trên đường cái, một thân váy cưới trắng như tuyết, tựa như áng mây từ chân trời sa xuống, không nhuộm bụi trần.

Đột nhiên, tiếng phanh xe chói tai truyền đến, Tô Lư Cảnh chợt quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra cách khoảng mười mét có một chiếc xe hơi màu đen đang vùn vụt lao đến.

Tô Luru Cảnh đứng như trời trồng, mở to hai mắt . . . . .

"A! Phong thiếu, người phía trước ngã xuống rồi, hình như là một cô dâu thì phải! Nhưng, nhưng xe còn chưa dừng vào cô ấy mà!". Chiếc xe chợt phanh kít lại, cả sườn xe cũng chấn động theo, mới dừng hẳn, tài xế kinh hoàng lắp bắp nói.

Phong lảo lạc ổn một cái mới đứng vững thân thể, cau lại hạ mi, nói: "Tần nương tử? Đi xuống xem một chút."

Phong Trác Nhiên xuống xe, quan sát cô gái đang mặc trên người bộ váy cô dâu trắng tinh, ánh mắt khẽ lóe lên, sau đó tiến lên đỡ cô dậy, nhìn thoáng qua không phải là cô gái đó chứ? Anh ta khẽ nhủ mày, thầm thắc mắc, không hiểu vì sao cô gái này lại làm cho bản thân chật vật như vậy?

"Này, tỉnh lại đi, cô làm sao vậy?"

Tô Luru Cảnh gian nan mở mắt, nhìn người đàn ông hơi quen quen trước mắt, đứt quãng nói: "Dẫn tôi. . . . . Đi. . . . .", sau đó chống đỡ không nổi nữa, hoàn toàn xụi lơ, bất tỉnh nhân sự.

"Thiếu gia?", tài xế không biết làm sao vội vàng xin chỉ thị. Nếu chờ theo cô dâu người đầy máu này trên xe có phải là điềm xấu không?

"Mang đi", trên khuôn mặt nho nhả của Phong Trác Nhiên hiếm khi hiện ra cảm xúc chân thật như lúc này, sau đó cúi người xuống, bế Tô Luru Cảnh vẫn còn đang hôn mê lên trên xe.

*****OOXX*****OOXX*****

Bi thương không hiểu từ đâu lại ập đến như thác lũ, nước mắt tuôn rơi chảy mãi không cạn, trái tim như khoét ra thành một cái động lớn, lại lần nữa vỡ tan, tiếp đó là máu tươi trào ra, khiến toàn thân đau đớn khó chịu.

Trong nháy mắt sắp sửa bị chiếc xe kia đâm tới, hô hấp của Tô Luru Cảnh cũng đột nhiên khựng lại, bên tai là tiếng phanh xe bén nhọn vô cùng quen thuộc, đầu óc quay như chong chóng, một cái bóng mơ hồ mang theo ánh sáng chói mắt lao đến, mang theo nỗi đau thương rùng rợn cùng với sợ hãi vô ngần, thực tế từ từ trùng lặp, trong đầu như bị xé toạc ra, Tô Luru Cảnh không còn kịp bật thốt ra bất kỳ thanh âm gì, chỉ cảm thấy trước mắt lần lượt thay đổi lúc đen lúc trắng, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Dường như cô nhìn thấy một bóng dáng sợ hãi chạy trốn trong đêm tối, cô còn thấy cả một chiếc xe lao thẳng tới cái bóng kia, sau đó máu phun ra, cái bóng kia ngã xuống.

Chô muốn chạy đến đỡ người vừa ngã xuống dậy, lúc này mới phát hiện. . . hóa ra người kia lại là mình. . . . .

"Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?". Bên tai loáng thoáng vang lên âm thanh của người nào đó, là Phong Trác Nhiên.

Phong Trác Nhiên nhìn người con gái nằm trên giường bệnh, sắc mặt ửng hồng vì phát sốt, khổ sở nhíu chặt mày, thân thể rõ ràng yếu đuối muốn chết, nhưng vẫn cứng ngắc, cả người chìm trong trạng thái cảnh giác, khiến đáy lòng anh ta không khỏi mềm đi.

Lại nghe thấy một giọng nói khác truyền đến: "Vết thương trên chân không có vấn đề gì, trên người cũng không có bất kỳ vết thương nào, về phần tại sao vẫn hôn mê, tôi còn phải kiểm tra kỹ càng hơn!".

Đang nói, thì người vốn vẫn đang hôn mê trên giường bệnh, chợt vươn tay đẩy các dụng cụ kiểm tra trong tay bác sĩ ra, cô mở mắt ra nhìn xung quanh, trong mắt không có bất cứ cảm xúc gì, vô cùng trong trẻo, nhưng nếu tinh tế thăm dò vào, liền sẽ phát hiện sự thâm trầm lắng đọng, kèm theo nỗi ai khó nói thành lời ở trong đó.

Phong Trác Nhiên thấy cô tỉnh lại, liền thờ ra, bảo bác sĩ tạm thời đi ra ngoài, sau đó đến gần giường bệnh, nói: "Cô đã tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?".

Tô Luru Cảnh bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, khàn khàn giọng đáp: "Cám ơn anh. . . . ."

"Này, lúc trước cô túm lấy tay áo tôi, cầu xin tôi dẫn cô đi, vô cùng nhiệt tình đấy nha. Thế nào hiện tại dùng xong rồi, liền vắt chanh bỏ vỏ, mặt lạnh như tiền vậy, đúng là khiến cho người ta đau lòng không thôi mà!". Phong Trác Nhiên vĩnh viễn nói.

Nhưng Tô Luru Cảnh lại không hề có bất kỳ phản ứng nào, tựa như hoàn toàn không nghe thấy gì, cả người đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, trên mặt mặc dù không có biểu cảm gì, nhưng lại đọng đầy bi thương khó có thể nói nên lời.

"Tại sao, cô lại xuất hiện ở lối dành cho người đi bộ? Còn suýt nữa gặp chuyện không may, không biết làm vậy sẽ rất nguy hiểm sao?". Phong Trác Nhiên thấy cô không trả lời, tự động nói tiếp: "Cô đã không nói, thì tôi đành tự tiện đoán bừa vậy. Hôm nay là ngày thành hôn của Thương Thiên Kỳ, mà cô dâu của anh ta lại lang thang như hồn ma trên đường, còn suýt nữa gặp phải tai nạn xe cộ, vậy chỉ có thể có một đáp án là cô đang đào hôn, hiện tại muốn trốn người".

"Tránh thương Thiên Kỳ? Hay là —— Hình Hạo Xuyên? Hay là cả hai...?"

Không ngoài dự liệu, khi nghe thấy cái tên này, toàn thân Tô Luru Cảnh liền chấn động, gương mặt cũng trắng bệch hẳn đi, quả thật làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Hàng mi của cô khẽ run, những ngón tay dưới chân nắm lại thật chặt, dường như muốn đâm thủng bàn tay của mình.

Phong Trắc Nhiên thấy vẻ mặt của cô như thế, cũng không nhẫn tâm ép hỏi thêm nữa, tình huống đại khái anh ta cũng đoán được vài phần, vì vậy liền nói: "Được rồi, cô cứ nghỉ ngơi đi đã, tôi không quấy rầy nữa. Yên tâm, nơi này là bệnh viện dành riêng cho nhà tôi, bọn họ không tìm được tới đây đâu!". Ngay sau đó liền xoay người, đóng cửa lại.

Anh ta cũng không phải người tốt lành gì, nhưng người con gái này, mang đến cho anh ta cảm giác thật sự đặc biệt. Lần đầu tiên, anh ta chỉ cho rằng cô ta là đóa hoa tầm gửi phụ thuộc vào đàn ông để sinh tồn, một tiểu bạch thỏ nấp sau lưng Thương Thiên Kỳ, chỉ được điểm xinh đẹp kéo lại. Lần thứ hai, ở trong hoa viên, nhìn thấy cô để chân trần bước trên từng bậc thang ở đài nhạc nước, tùy ý phóng khoáng, trong mắt ánh lên vui vẻ, cả người cũng sinh động như tinh linh. Lần thứ ba, càng làm cho anh ta cảm thấy ngoài ý muốn, cô gái khoác trên người bộ váy cưới mỹ lệ, chạy chân trần, rồi ngã xuống đất, trên chiếc áo cưới trắng muốt còn điểm vài đóa hoa hồng y hệt vết máu, gương mặt còn ngấn lệ, vẻ đẹp đầy bi thương đó, khiến cho người ta cảm thấy cô chính là thiên sứ bị đẩy xuống trần gian, quả thật khiến người ta kinh tâm động phách.

Người phụ nữ như thế, ai mà không cảm thấy hứng thú chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 35: Đôi mắt!

Căn phòng rớt cuộc cũng an tĩnh, Tô Lưu Cảnh chậm rãi từ từ nhắm mắt lại.

Từng chuyện từng chuyện vùn vụt lướt qua trong đầu, những khổ sở và bi thương lại một lần nữa mãnh liệt xông đến, những vết thương cũ chồng chất thật vất vả mới tốt lên một chút, vừa liền sẹo thì lại bị tạt ngay một chậu axit sunphuric đậm đặc lại ăn mòn đến tận xương tủy, máu thịt lẫn lộn, đau đớn khôn cùng.

Với tình trạng hiện giờ, cô cần phải có thời gian điều dưỡng thương thế thật tốt, cả tâm hồn lẫn thể xác, cô bị mất trí nhớ, thế nhưng vào ngày hôm nay, dưới tình huống như thế, cô chỉ hận không được trốn tránh tất cả không bao giờ nhớ lại. Người nào có thể nói cho cô biết, rốt cuộc ông trời đang muốn làm gì hay không?

Nếu đã cho cô con đường giải thoát, tại sao lại khiến cô nhớ lại tất cả? Quanh đi quẩn lại, tránh đông né tây, không hiểu sao lại càng trở nên nhếch nhác đến đáng thương, Tô Lưu Cảnh, mày quả thật quá nực cười.

Khóe môi Tô Lưu Cảnh chợt nhếch lên tự giễu, sau đó đưa tay che kín hai mắt của mình, nhưng vẫn không ngăn được những giọt lệ từ giữa kẽ tay rỉ ra.

Đúng vào lúc này, phòng bệnh chợt truyền đến tiếng tranh chấp, lông mi Tô Lưu Cảnh khẽ run lên, đầu ngón tay cũng dùng sức nắm chặt.

Cửa ngay sau đó bị đẩy ra.

Phong Trắc Nhiên nhún nhún vai, cười cười nói: "Sorry, mới vừa rồi dường như tôi đã quá tự tin rồi, thật không ngờ năng lực của hai vị này lại mạnh như vậy!".

Còn chưa nói hết, Hình Hạo Xuyên và Thương Thiên Kỳ đã đi vào rồi.

Tô Lưu Cảnh nhắm mắt lại, nghiêng mặt sang bên không để ý tới bọn họ, khàn khàn giọng nói, lạnh lùng mà run rẩy: "Thương tiên sinh, Hình tiên sinh, mời hai anh đi ra cho, ai tôi cũng không muốn gặp!". Xưng hô khách sáo mà lại xa lạ như vậy, đủ để tỏ rõ, cô đang vạch rõ giới hạn với bọn họ.

Nhìn dáng vẻ yếu đuối đó của cô, trong lòng hai người lại không ngừng đau xót.

Hình Hạo Xuyên chau mày lại, khuôn mặt đầy mệt mỏi ánh lên vẻ thương tiếc, nhẹ giọng nói: "Được, em không muốn gặp cũng được, nhưng còn Tiểu Mễ thì vẫn phải gặp chứ!". Nói xong liền kéo tay Tiểu Mễ đi vào.

Cậu nhóc chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt sợ hãi vừa nhìn thấy mẹ, lập tức la hét nhào qua.

"Mẹ, mẹ, con rất nhớ mẹ, con rất sợ, mẹ, mẹ sẽ không cần nữa, hu hu. . . .". Cậu nhóc nhào lên người Tô Lưu Cảnh, hai mắt xinh đẹp mờ to đong đầy nước mắt, trông vô cùng đáng thương.

Tô Lưu Cảnh vốn đã quyết định phải cứng rắn khôn được mềm lòng, vừa thấy con trai, rốt cuộc không nhịn được mà rơi lệ, chậm rãi vươn tay ôm lấy cục cưng vào lòng.

Cậu nhóc thấy mẹ khóc, vội vụng về vươn bàn tay nhỏ bé lau nước mắt cho mẹ mình: "Mẹ, sao mẹ lại khóc? Đừng khóc nữa có được hay không? Tại sao mẹ lại ở trong bệnh viện? Mẹ bị bệnh sao? Bị bác sĩ tiêm đau sao? Mẹ, mẹ đừng khóc nữa, để con đi nói với chú bác sĩ, tiêm thay cho mẹ có được không?". Cậu bé bình thường sợ nhất là tiêm, nhưng bây giờ lại muốn chịu đau thay mẹ, có con trai đáng yêu như vậy sao cô không cảm động cơ chứ.

Cô đã mất đi tất cả, cũng may, trời cao còn thương xót ban cho cô đứa bé này. Hiện tại, Tiểu Mễ chính là nhánh dây thừng cứu mạng của cô, cô thật sự không cách nào tưởng tượng được nếu như mất đi con trai thì bản thân mình sẽ như thế nào, e rằng sẽ phát điên mất.

Tô Lư Cảnh ôm Tiểu Mễ thật chặt, trong mắt nước mắt không ngừng chảy xuống, cảnh tượng như vậy, kể cả là người có lòng dạ cứng rắn nhất cũng không kìm được mà mềm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 36: Hận anh đi!

Hình Hạo Xuyên không đành lòng nhìn thấy cảnh này, muốn lau những giọt nước mắt khiến cho bản thân thật đau lòng kia đi, liền bật thốt: "Lư Cảnh. . . ."

Lại bị Tô Lư Cảnh khẽ nghiêng đầu tránh đi, như cực kỳ chán ghét anh chạm vào mình. Động tác Hình Hạo Xuyên chợt cứng đờ, khựng lại một chút, ngay sau đó liền lập tức thu tay về.

"Tiểu Mễ ngoan, mẹ và các chú có chuyện cần nói, con đi ra ngoài tìm các chị y tá chơi đi được không?". Tô Lư Cảnh êm ái lên tiếng dụ dỗ.

Tiểu Mễ vội khéo léo gạt đầu, đáp: "Được ạ. . .", sau đó ngoan ngoãn nhảy xuống giường, đi tìm các chị y tá chơi với mình.

Đội Tiểu Mễ đi ra ngoài, cả phòng bệnh lần nữa an tĩnh lại, nhưng giữa bầu khí tĩnh lặng đó lại xen lẫn bất an cực độ, rồi rầm rập ngày càng lan tỏa, quần quanh, cuối cùng kết thành một chiếc khóa mở không ra, để cho người ta có cảm giác khủng hoảng.

Mặt Tô Lư Cảnh không có bất kỳ biểu cảm gì, nói: "Hình tiên sinh, mời đi ra ngoài."

Hình Hạo Xuyên nhíu mày, vội vàng nói: "Lư Cảnh, anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút!". Anh đã tìm cô suốt bốn năm, kết quả rốt cuộc cũng tìm được, nhưng lại đối diện việc cô không ngừng trốn tránh. Có lẽ, lần này anh thật sự có hơi hèn hạ, nhưng nếu được lựa chọn lại, anh vẫn sẽ làm như vậy, nếu không, Tô Lư Cảnh sẽ gả cho Thương Thiên Kỳ, mà nếu đã như vậy giữa bọn họ coi như liền chấm hết. Vì thế cho dù có thế nào anh cũng không cho phép việc đó xảy ra.

Tô Lư Cảnh chợt kích động, lớn tiếng quát lên: "Mời đi ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy anh!". Nói chuyện một chút? Tại sao cô phải cho anh cơ hội nói chuyện với mình, lúc anh làm những chuyện khiến cô tổn thương kia, có nghĩ tới cần nói chuyện hay không? Lúc cha mẹ anh hăm hại cha cô, hại gia đình cô nhà tan người chết, có nghĩ tới cần nói chuyện hay không? A! Hiện tại lại muốn nói cái gì nữa đây! Anh ta còn tưởng cô là Tô Lư Cảnh ngày thơ đến nực cười sao? !

Mặc kệ như thế nào, hiện tại cô không có bất kỳ tâm tình gì để đối mặt với Hình Hạo Xuyên. Bất luận là bốn năm trước không ngừng tổn thương, hay còn là mối thù của cha cô, hiện tại anh ta còn muốn lôi thân thể của Tiểu Mễ ra vội vã ép cô, từng bước từng bước, bức cô đến đường cùng. Lúc này, đối với anh ta, cô chỉ có hận!

Tô Lư Cảnh nhớ tới những thứ này, tâm tình liền kích động, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thở hổn hển, khó chịu cực điểm.

"Được rồi, em đừng kích động, anh đi ra ngoài trước, về phần chuyện của chúng ta, chờ bình tĩnh lại rồi nói". Hình Hạo Xuyên không đành lòng nói, nhìn về mặt bài xích cùng với thống hận không che giấu chút nào của cô kia, nắm chặt quả đấm, nhẫn nhịn bước ra ngoài.

Thương Thiên Kỳ cũng không có lời nào để nói, chuyện này nếu nói đúng ra, trừ Lư Cảnh, ai cũng không phải người bị hại, thậm chí, bọn họ đều là đồng lõa!

Tô Lư Cảnh lại lên tiếng: "Anh Thương, em có lời muốn nói với anh!".

Thương Thiên Kỳ dừng chân, sau đó xoay người đáp: "Được!". Tuy đáp thế nhưng trong lòng không thể không thấy bị thương, thật giống như đã dự liệu được kể tiếp sẽ xảy ra cái gì.

Cửa lần nữa bị đóng lại, cả không gian tĩnh lặng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thương Thiên Kỳ tiến lên, ti mi chỉnh lại chân giúp cô, sau đó giơ tay nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên mặt cô, êm ái tựa như trên bão, rồi nhẹ giọng hỏi: "Lư Cảnh, em hận anh sao?".

Lời nói nhẹ nhàng lại mang theo bi thương nồng đậm, lập tức khiến Tô Lư Cảnh lệ rơi đầy mặt, run rẩy đôi môi, mãi mới thốt được một chữ: ". . . . . Hận."

Trong con ngươi mông màu xanh dương kia thoáng qua một tia đau đớn, ngay sau đó anh liền cười nói: "Vậy thì cứ hận đi, thế còn tốt hơn, ở trong lòng em, Thương Thiên Kỳ anh cái gì cũng không phải!".

Q.3 - Chương 37: Chết tâm!

Chỉ một câu nói đó của anh thôi đã khiến mọi cố gắng giữ vững lập trường của Tô Lư Cảnh, lần nữa sụp đổ.

Thương Thiên Kỳ, tại sao đến lúc này, mà anh vẫn còn dịu dàng khiến lòng người đau xót như thế. Người đàn ông này, có lẽ vĩnh viễn cô không thể nào hận nổi, bởi vì cho dù là trước khi mất trí nhớ, hoặc là sau khi mất trí nhớ, anh vẫn luôn là người đối với tốt cô nhất.

Thương Thiên Kỳ cười khổ, nói tiếp: "Thật ra thì, bốn năm trước, thời điểm nói dối em đó, anh đã bắt đầu không ngừng suy nghĩ, nếu như sau này em khôi phục trí nhớ, sẽ có thái độ như thế nào, có phải sẽ hận chết anh hay không. Có điều, anh thật không nghĩ tới, ngày đó lại rơi đúng vào ngày hôm nay, ha ha, thật đúng là. . . . Không ngờ. . . ."

"Thậm chí anh còn nghĩ, nếu như em cứ mãi mất trí nhớ thì thật tốt, nếu vậy anh liền có thể giữ em ở bên cạnh mình mãi mãi. Ha ha. . . . Có phải rất hèn hạ không? Nhưng nếu để cho anh lựa chọn lại lần nữa, anh e rằng mình vẫn sẽ làm như vậy!". Thương Thiên Kỳ vừa cười vừa nói, ngẩng đầu lên, nhưng trong con ngươi mông màu xanh dương lại thấp thoáng ánh nước. Bởi vì bốn năm gần gũi này, chính là thứ quý giá nhất mà anh sẽ khắc ghi suốt cả cuộc đời.

"Nhưng Tiểu Mễ vốn không phải con của anh!", Tô Lư Cảnh kích động quát lên. Tiểu Mễ không phải là con anh, lúc anh yêu thương chiều chuộng xem nó như con ruột của mình đối với một người đàn ông chân chính mà nói nhiều khó khăn đến cỡ nào.

Thương Thiên Kỳ, Thương Thiên Kỳ, tóm lại là anh muốn em phải làm như thế nào. . . . .

Tô Lư Cảnh dùng sức cắn ngón tay, sợ không cẩn thận sẽ tiết lộ con ghen ngào đang chực chờ phát ra nơi cổ họng mình.

Thương Thiên Kỳ cười khổ, Tiểu Mễ không phải là con trai ruột của anh nhưng vì nó là đứa bé của Lư Cảnh vì thế cho dù có thế nào, anh cũng đều nguyện ý yêu thương nó.

Thương Thiên Kỳ hăng hăng giọng, hỏi: "Lư Cảnh, em đã nhớ lại rồi sao?"

Tô Lư Cảnh xoay người lại, toàn thân cứng ngắc đầy phòng bị, sau đó gật đầu thay cho câu trả lời. Nếu như có thể, cô tình nguyện cả đời này cũng không nhớ đến những chuyện đáng sợ mà mình đã trải qua kia. Nhưng mà. . . . .

"Lúc mới vừa bước vào đây nhìn thấy em anh đã biết rồi, bởi vì ánh mắt em nhìn anh, đã thay đổi. Còn nhớ không? Trước đây em không gọi anh là Thiên Kỳ, mà chỉ gọi là anh Thương, cho nên, anh biết ngay là em đã nhớ lại hết rồi!". Thương Thiên Kỳ nghèn nghẹn, cố gắng nín cười nói, "Cho nên, bây giờ em chuẩn bị nói cho với anh rằng giữa chúng ta không thể nào, đúng không?"

Tô Lư Cảnh không nghĩ tới anh đã sớm biết mình chuẩn bị nói gì, nhất thời không phản bác được. Thì ra là Thương Thiên Kỳ, lại suy nghĩ thấu đáo đến thế, không, có lẽ là bởi vì anh đã sớm hiểu rõ bản thân cô như thế nào, so với cô còn rõ ràng hơn.

Thương Thiên Kỳ chợt nghiêm nghị, giữ chặt bả vai của cô, con ngươi mông màu xanh dương trầm lắng kiên định nhìn thẳng vào cô, nói: "Anh hỏi em một lần cuối cùng, nếu như không xảy ra những chuyện kia, không có những lừa gạt kia, không có những giấu giếm kia, thì em có thể ở bên cạnh hay không?"

Tô Lư Cảnh hoảng hốt rũ mắt xuống, nước mắt đột nhiên từ khóe mắt chảy ra, thánh thót từng giọt lại từng giọt.

Bốn năm chung đụng, lại được anh dịu dàng đối đãi như vậy, cho dù bất kỳ ai có tâm địa sắt đá thế nào cũng không thể không bị đã động, cô thậm chí còn quyết định gả cho anh cơ mà. Nhưng đúng ngay lúc này, tất cả trí nhớ đều như thác lũ ào ào trở lại, những ký ức ngu quên kia mang theo tầng tầng vết sẹo, mãnh liệt mà đến, hoàn toàn không phải vài đôi ba lời, một câu tha thứ thật đơn giản mà có thể che giấu được. Hiện tại, cô hoàn toàn đã mất đi năng lực yêu một người, cô . . . yêu không nổi. . . . .

Thương Thiên Kỳ rút cuộc cũng mất khống chế, quát lên: "Quá khứ kia quan trọng đến vậy sao? Lừa gạt em như vậy trầm trọng đến mức nào chứ? Vậy mà trong lòng em vẫn còn nghĩ đến tên khốn kia!". Chẳng lẽ bốn năm qua mọi cố gắng của anh lại không thể nào bằng được tên lừa gạt kia sao? !

Tô Lư Cảnh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, sau đó kiên định đẩy bàn tay đang đặt trên vai mình ra, cố gắng đè nén run rẩy, nói: "Anh Thương, tội gì phải ép em như vậy, chúng ta. . . . . Không thể nào!"

Cô biết hiện tại mình không thể tin tưởng bất cứ người nào, cũng không thể yêu bất cứ ai. Nếu như nói Hình Hạo Xuyên khiến cho cô không cách nào yêu được nữa, thì Thương Thiên Kỳ, lại khiến cô không cách nào tin tưởng ai được nữa. Nếu đã như vậy, cô tình nguyện dẫn Tiểu Mễ đi, vĩnh viễn không cần có quan hệ với bất cứ người nào ở đây.

Tĩa hy vọng cuối cùng nơi đây mất Thương Thiên Kỳ vụt tắt, khỏe miệng cứng ngắt, dù có cố gắng thế nào cũng không thể cười nổi, chỉ đành phải miễn cưỡng nhìn vào cánh tay mình, cố nói: "À, thì ra là vậy . . . . Xin lỗi, mới vừa rồi anh hơi mất khống chế, vậy anh đi ra ngoài trước. Em cứ nghỉ ngơi cho khỏe, lát nữa anh sẽ trở lại!".

Tô Lư Cảnh nhìn vẻ mặt gần như tuyệt vọng, nơi đây mất còn lấp lánh ánh nước, trong lòng đau nhói, nhưng vẫn tuyệt tình nói: "Đừng tới nữa! Anh không cần đến đây nữa đâu, em không muốn gặp lại anh!".

Đừng tới nữa, cầu xin anh, đừng quay trở lại. Chúng ta không thể nào, bên cạnh anh đã có người yêu anh sâu đậm như thế, mà em, thì hoàn toàn không xứng! Rốt cuộc anh có hiểu hay không!

Thân hình Thương Thiên Kỳ chột khựng lại, ngay sau đó liền cười nói: "Ngay cả chút niềm vui cuối cùng này em cũng muốn tước đoạt sao? Những cái khác anh đều có thể đồng ý, nhưng điều này, thì không thể!".

Nếu ngay cả gặp mặt cũng không thể, vậy có phải đã quá tàn khốc rồi hay không? Những năm qua, anh sớm thành quen có em ở bên cạnh, đột nhiên em lại muốn hoàn toàn biến mất, điều này đối với anh tàn nhẫn đến mức nào?

Nói xong câu này, anh liền mở cửa, đi ra ngoài.

Tô Lư Cảnh nhìn căn phòng trống trải, lại nhìn ra cánh cửa im lìm, rốt cuộc cũng nhận không nổi nữa, túm lấy chăn, không tiếng động, phát tiết hết ra ngoài. . . . .

Ngoài cửa, Thương Thiên Kỳ vừa ra khỏi phòng bệnh, liền thấy nhận được ánh mắt gay gắt của Hình Hạo Xuyên phóng tới.

Thương Thiên Kỳ hít sâu một hơi, nói: "Này, từ lâu tôi đã thấy anh không thuận mắt rồi, chúng ta làm một trận đi!".

Hình Hạo Xuyên thoáng ngạc nhiên, ngay sau đó liền đứng dậy, đáp: "Giống nhau thôi!". Hai người họ ăn ý cùng hướng tới sân thượng của bệnh viện .

Nửa giờ sau, hai người đàn ông kiệt sức, trên người đầy vết thương nằm vật trên sân thượng thờ hồn hển, không còn chút hơi sức nào.

Thương Thiên Kỳ lau vết máu trên mặt, nói: "Họ Hình kia, tôi sẽ không để Lư Cảnh tiếp tục nhảy vào hố lửa nữa đâu, anh sớm chết cho tâm đi!".

Hình Hạo Xuyên cũng xoa xoa cánh tay thiếu chút nữa bị đánh đến gãy xương, cười lạnh đáp: "Người đó cũng không phải là anh đâu! Đừng quên, người bị knock out đầu tiên là người nào!"

Không đề cập tới thì thôi, vừa nhắc tới Thương Thiên Kỳ liền sôi máu, vung một quyền sang bên cạnh, quát: "Đừng quên, điều đó là do ai ban tặng!"

Nhưng cuối cùng vì quá mệt mỏi kiệt sức, lại bị Hình Hạo Xuyên tránh được. Thương Thiên Kỳ cố gắng ngồi dậy, đưa lưng về phía người nào đó, nói: "Hình Hạo Xuyên, tôi không cho phép bất cứ ai tổn thương cô ấy một lần nữa, kể cả có là anh đi chăng nữa, tôi cũng vậy không ngại đồng quy vu tận đâu!".

Từng lời từng tiếng vang vang, mang theo nỗi bi thương khó có thể miêu tả thành lời.

Ngay sau đó cũng không hề dừng lại, xoay người bước đi.

Một mình Hình Hạo Xuyên nằm ở trên sân thượng, nhìn lên trời xanh thẳm có chút chói mắt, chậm rãi giơ tay lên che lại: tại sao người nào cũng đều cảnh cáo anh rồi đi? Chẳng lẽ, anh chỉ có thể khiến cô đau khổ hay sao . . . .không, anh không tin!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 38: Bài xích

Tô Lư Cảnh vẫn còn hơi sốt nhẹ, tai nạn xe bốn năm trước đã khiến thân thể cô vô cùng yếu ớt, sau khi sinh Tiểu Mễ, sức khỏe lại càng xấu hơn, mặc dù mấy năm nay được Thương Thiên Kỳ chăm sóc điều dưỡng, nhưng căn cơ vẫn còn, lần này lại bị đá kích nặng nề như vậy, sức khỏe càng thêm sa sút. Cũng có lẽ cơ thể theo bản năng không muốn tốt lên, chỉ một cơn sốt nhẹ nho nhỏ, mà liên tiếp mấy ngày cũng không có tí khởi sắc nào.

Quá khó khăn, thật sự quá khó khăn, tại sao lại buộc cô phải đối mặt chứ? Tất cả thù hận đó, thật sự là quá khó khăn . . . .

Loáng thoáng, cô nghe thấy có người nào đó nói ở bên tai, rồi lại chìm vào mê man ... mí mắt trĩu xuống, đầu đau như búa bổ, không có một chút hơi sức nào, dường như cứ muốn ngủ mãi như vậy.

Toàn thân đột nhiên thấy ớn lạnh, lạnh đến thấu xương, tựa như lá chắn cuối cùng trong cuộc đời đã bị người ta rút ra, cơ thể cô đơn yếu ớt không ngừng đón nhận những thương tổn từ thế giới bên ngoài. Lạnh quá, lạnh vô cùng, lạnh đến mức khiến cô muốn khóc. Mẹ, mẹ vẫn còn ở bên cạnh con, vẫn nhìn

con sao? Có thể nói cho con biết, hiện tại con nên làm cái gì hay không?

Đột nhiên, có người từ phía sau ôm lấy cô, cả người rơi vào lồng ngực vững chãi, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trán cô, lòng bàn tay của người này, thật là ấm áp, ấm áp đến nỗi cô thậm chí còn thấy chút mê luyến không nỡ dứt ra.

Vậy mà ngay sau đó, cô lập tức liền tỉnh táo lại, bởi vì mùi hương trên thân người kia, Tô Lưu Cảnh không bao giờ quên được! Mùi hương này, khiến toàn thân cô căng thẳng, khắp mọi góc ngách đều rơi vào trạng thái phòng bị.

Hình Hạo Xuyên nhìn Tô Lưu Cảnh vẫn còn đang sốt, gương mặt vốn hồng hào, chỉ trong vài ngày gần gũi gần gũi đi trông thấy, hơn nữa còn đỏ đầy mồ hôi, không ngừng mê sảng, trên hàng mi dài thi thoảng còn xuất hiện vài giọt nước mắt trong vắt như pha lê. Hình Hạo Xuyên nhìn cô thương tiếc không thôi, đau lòng ôm người con gái mong manh kia vào trong ngực, muốn san xẻ cho cô chút ấm áp cùng với an toàn.

Hàng mấy tuần dật nhủ lại thật chặt, Hình Hạo Xuyên mím môi, thật sâu nhìn Tô Lưu Cảnh đang nằm trong ngực, người nào có thể nói cho anh biết, rốt cuộc anh nên làm như thế nào để cho cô cảm thấy an toàn? Còn những vết thương trong lòng cô, anh phải đền bù chúng thế nào đây?

Nhưng không ngờ Tô Lưu Cảnh lại đột nhiên mở mắt ra, ngay sau đó dùng sức đẩy anh ra, nói: "Anh đang làm gì đây? Mời đi khỏi đây cho?". Ánh mắt đầy cảnh giác như đang trước quân lang sói vậy. Do cố hết sức đẩy người nào đó ra bản thân cô liền mất đi chỗ dựa lập tức ngã xuống giường.

Hình Hạo Xuyên vội vàng tiến lên muốn đỡ cô dậy, lo lắng hỏi: "Em không sao chứ?".

Nhưng sự quan tâm này lại bị ánh mắt tràn đầy hận ý ánh mắt của cô cự tuyệt, Tô Lưu Cảnh lớn tiếng quát lên: "Hình tiên sinh lại muốn đoạt lấy gì từ tôi đây? Danh tiếng si tình dám chịu trách nhiệm ư? Xin lỗi, tôi không muốn diễn tuồng với ngài đâu!"

Người đàn ông này tựa như độc dược, luôn dựa vào bề ngoài anh tuấn cùng sức hấp dẫn của mình thu hút người ta ngã vào cái bẫy mà anh ta đã thiết kế sẵn, nhưng một khi đã ngã vào bẫy rồi vậy thì người đó chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn. Cô thế, sẽ không bao giờ ngu xuẩn mà bước vào nữa...!

Nghe được những từ ngữ tràn đầy giễu cợt kia, Hình Hạo Xuyên khẽ cau mày lại rồi từ từ dần ra, mấy ngày nay chỉ cần anh xuất hiện trước mặt cô, một là cô vô như không thấy, hoặc sẽ lên tiếng châm chọc như hiện tại, xem anh chẳng khác nào quái thú ăn thịt người cả.

Hình Hạo Xuyên lại nói: "Lưu Cảnh, rốt cuộc là em đã cố chấp cái gì?". Tiếp nhận anh lần nữa thật sự khó khăn như vậy sao? Hận ý của cô đối với anh đã đạt đến trình độ thâm căn cố đế không thể nào lay chuyển được sao?

Cố chấp? Cô đang cố chấp sao? Người đã từng gây biết bao vết thương trong lòng cô lại dùng tư thái bố thí tới chất vấn cô đang cố chấp cái gì sao? Tô Lưu Cảnh cười lạnh đáp: "Hình tiên sinh, đây là chuyện của tôi, không cần anh quan tâm!".

Đúng vậy, tại sao lại là anh? Tại sao anh lại lấy tư thái này xuất hiện trước mặt cô chứ? Anh cũng không phải là chủ nhân của cô, càng không phải là chồng cô, bọn họ nhiều nhất chỉ là những người quen xa lạ!

Mấy ngày nay Hình Hạo Xuyên đã chịu không ít thái độ này của cô, cho dù có kiên nhẫn thế nào, cũng thấy phiền não, nhưng vẫn cố gắng áp chế, hỏi: "Dù thế nào thì Tiểu Mễ cũng là con trai của chúng ta không phải sao?"

Không đề cập tới cái này còn không sao, vừa nhắc tới Tô Lưu Cảnh bỗng dưng trừng mắt, tức đến cả người run rẩy.

"Tiểu Mễ với anh không có một chút quan hệ nào! Thăng bé là con trai của một mình tôi mà thôi! Vị tiên sinh này, tôi không biết anh, mời lập tức rời đi cho!". Tô Lưu Cảnh lên tiếng nói, từng chữ từng câu, không chút lưu tình.

Con anh ta? Trừ chút huyết thống có liên quan ra, anh ta có tư cách gì mà nói Tiểu Mễ là con trai của mình? Mà chút huyết thống đáng thương kia, sẽ chỉ làm cô nhớ tới, trên người bọn họ có chứa dòng máu của cừu địch! Trên thế giới này, bất luận kẻ nào cũng có thể lờ mờ mỗi quan hệ máu mủ này tới bất cứ thỏa hiệp, trừ Hình Hạo Xuyên ra!

Anh ta lại muốn đánh chủ ý lên Tiểu Mễ? Không được, cô tuyệt không đồng ý!

Tô Lưu Cảnh khó chịu nằm ở bên giường thở hổn hển, trên trán lấm tấm mồ hôi, ngón tay dùng sức nắm chặt, toàn thân lên dây cót phòng bị.

Đúng vào lúc này, cậu nhóc nào đó đột nhiên đẩy cửa đi vào, nhào tới trước mặt Hình Hạo Xuyên, vung quả đấm nhỏ lên dùng sức mà đánh: "Chú muốn làm gì, muốn bắt nạt mẹ cháu à! Cháu đánh chú! Cháu đánh chú!".

Tô Lưu Cảnh nóng nảy vội gọi: "Tiểu Mễ tới đây!"

"Mẹ, có phải ông chú này bắt nạt mẹ hay không, Tiểu Mễ đánh chú ấy để mẹ hả giận nhé!", nói xong Tiểu Mễ liền quơ quơ quả đấm nhỏ, "Hung ác" nói.

Tô Lưu Cảnh ôm Tiểu Mễ, dịu dàng đáp lại: "Tiểu Mễ thật biết nghe lời, yên tâm, bất kỳ ai cũng không bắt nạt được mẹ đâu, bởi vì, ở trong mắt mẹ bọn họ chẳng là cái gì cả!". Lời nói đầy hàm ý này rõ ràng là đang nhắm thẳng vào Hình Hạo Xuyên.

Hình Hạo Xuyên thấy Tô Lưu Cảnh thống hận nhìn mình, lại nhìn Tiểu Mễ đang mím miệng theo dõi nhất cử nhất động của anh, trong lòng liền cười khổ, Hình Hạo Xuyên, không ngờ mấy ngày lại thăm hại đến mức này, thật đúng là thật đáng buồn.

"Hình tiên sinh còn muốn như thế nào nữa? Chẳng lẽ còn muốn lấy con tôi ra uy hiếp lần nữa sao?". Tô Lưu Cảnh lạnh nhạt hỏi.

Hình Hạo Xuyên không phản bác được, chỉ đành phải đi ra ngoài. Sau khi ra khỏi phòng bệnh, liền im lặng tựa người vào trên vách tường.

Anh chưa bao giờ thấy mình bất lực như thế này, rõ ràng là đã tìm cô suốt bốn năm, mà người tìm kiếm lại đang ở trước mắt, nhưng giữa bọn họ lại bị ngăn cách bởi tường đồng vách sắt thật dày, bất luận anh có cố gắng như thế nào, cố gắng vượt qua nó ra sao thì bức tường kia vẫn đang không ngừng cao lên, cao mãi, cao đến mức anh không cách nào trèo nổi. Rõ ràng là cô đang ở trước mắt, nhưng không cách nào ôm được vào lòng. Loại cảm giác này có khác nào như nhìn hoa trong gương trắng trong nước, vừa nhẹ nhàng vừa chạm vào liền vỡ tan.

Người phụ nữ của mình, con trai của mình, mỗi một người đều coi anh như mãnh thú, ai có thể tới nói cho anh biết phải làm thế nào mới phá vỡ được bức tường cao vợi vợi được Tô Lưu Cảnh dựng lên kia không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Á, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 39: Đi với ai!

"Mẹ, tại sao chúng ta lại không trở về nhà? Con không thích mùi bệnh viện tí nào, chúng ta về nhà đi có được không? Có lẽ ba đang ở nhà chờ chúng ta đây!". Tiểu Mễ nằm trong ngực Tô Lưu Cảnh làm nũng nói. Trong bệnh viện, tất cả mọi người đi qua đi lại, ai cũng đều cảm ông kim thật to, đúng là quá dọa người mà.

"Nhưng, tại sao mấy ngày nay ba lại ít tới đây vậy nhỉ, có phải quá bận rộn hay không?".

Tô Lưu Cảnh khựng lại một chút, mới nói: "Gần đây ba con rất bận, Tiểu Mễ không được đi quấy rầy ba có biết không?"

Cô nên giải thích với Tiểu Mễ thế nào đây, người mà cậu nhóc vẫn gọi là ba trong ba năm rưỡi qua, lại không phải là ba của nó, không những thế ngôi nhà mà họ ở lại càng không phải là nhà của mẹ con họ? Những điều này một đứa bé có thể thừa nhận được sao? Nếu nói ra, thì chẳng phải từ trước tới nay đều là nói dối sao . . .

Tiểu Mễ không nghĩ nhiều được như vậy, chỉ khéo léo gật đầu đáp: "Dạ! Tiểu Mễ biết rồi!".

Tô Lưu Cảnh xoa xoa tóc cậu bé, ôm vào trong ngực mình không nói gì. Bây giờ, trừ Tiểu Mễ ra, cô hoàn toàn không có gì cả, ông trời ơi, xin hãy thương xót, đừng cướp đi bảo bối duy nhất này của con.

Mấy ngày nay, Hình Hạo Xuyên mỗi ngày đều đến chỗ cô, cả Thương Thiên Kỳ cũng thế, nhưng sợ Tô Lưu Cảnh suy nghĩ nên chỉ đến một chút liền đi, có lúc chỉ thừa dịp cô ngủ mới lặng lẽ đến nhìn một lát, trước khi cô tỉnh lại liền vội vã rời đi. Tống Dĩ Hình và Thẩm Minh Phong cũng đến đây thăm Tô Lưu Cảnh.

Vừa nhìn thấy bạn tốt, không phải là không vui mừng, cũng không phải là không nhớ, tuy nhiên hiện tại cô còn chưa chuẩn bị nên thế nào đối mặt với bọn họ thế nào, cho nên vẫn giả bộ mình chưa khỏi phục trí nhớ.

Tống Dĩ Hình rất thất vọng, ngày ngày lôi kéo bác sĩ hỏi han, rốt cuộc đến lúc nào thì Tô Lưu Cảnh mới có thể khỏe lại, đến khi nào mới có thể khôi phục trí nhớ, hỏi nhiều đến mức các bác sĩ ở đây cũng sắp phát điên, nói rằng, nguyên nhân chính là do tâm lý của bệnh nhân, không phải một sớm chiều có thể trị hết được, tốt nhất cứ mang cô ấy về nhà từ từ điều dưỡng.

"Lưu Cảnh, cậu theo mình về đi thôi! Mình nhất định sẽ chăm sóc cậu thật tốt!", Tống Dĩ Hình kéo tay Tô Lưu Cảnh nói.

Thẩm Minh Phong tặng cho cô một ánh mắt xem thường, vợ anh mà biết chăm sóc người khác mới là lạ, ngay cả bản thân mình cũng còn chăm sóc không xong huống chi là đi chăm sóc người khác, quả thực là nói quá mà. Sợ rằng đến lúc đó người chịu khổ vẫn là ông đây thôi. Cưới được một người vợ như thế này, không hiểu là may mắn hay là rất bất hạnh đây?

Tô Lưu Cảnh còn chưa kịp trả lời, Hình Hạo Xuyên đã lên tiếng trước: "Không được, em trở về với anh, mọi thứ anh đã chuẩn bị xong xuôi rồi!". Bất luận là ở với ai anh cũng đều không yên tâm, huống chi người này còn là Tống Dĩ Hình.

Anh đã tìm cô ròng rã bốn năm, nếu cứ để cho rời đi, vậy thì mất bao lâu nữa mới có thể tìm được? Mà bây giờ, anh không thể để cô chịu một chút bất trắc nào.

Thương Thiên Kỳ cũng đang ở đây, liền đáp chát lại: "Hừ, trở về với anh sao? Trở về để tiếp tục suy nghĩ biện pháp làm tổn thương cô ấy à?"

Hình Hạo Xuyên trừng mắt lạnh lùng nhìn người vừa lên tiếng, đáng tiếc Thương Thiên Kỳ lại hoàn toàn không để ý đến chút nào.

"Lưu Cảnh, chúng ta về nhà đi, đám người Lisa cũng rất nhớ em. . . .anh cũng vậy, rất nhớ mẹ con em!". Thương Thiên Kỳ đưa ra ý kiến. Nếu nói về phương diện quen thuộc, hay thoải mái thì đương nhiên nhà anh vẫn là lựa chọn thích hợp nhất.

"Ồ, chỗ này náo nhiệt thật, tất cả mọi người đang bàn chuyện gì vậy?", đột nhiên Phong Trác Nhiên mỉm cười đi tới nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 40: Lựa chọn ai?

Phong Trác Nhiên vừa đi đến, lập tức bị một nhóm người trừng mắt nhìn, vậy mà anh ta lại chẳng thêm để ý, trên mặt giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt, nhún vai ý bảo mọi người cứ tiếp tục, đáng vẻ chẳng khác nào một con hồ ly vừa phúc hắc vừa ưu nhã.

Thương Thiên Kỳ và Hình Hạo Xuyên nhìn anh ta bằng ánh mắt đề phòng, từ dạ tiệc từ thiện lần trước, ấn tượng của bọn họ đối với vị Phong đại thiếu này không tốt chút nào.

Thấy Phong Trác Nhiên muốn đến xem trò vui, Thương Thiên Kỳ cũng không thêm quản anh ta làm gì, tiếp tục nói: "Luu Cảnh, cùng ăm trở về nhé? Anh nhất định sẽ chăm sóc cho em thật tốt!".

Hình Hạo Xuyên nghe vậy, lập tức châm biếm: "Hừ, tôi nhớ không lầm thì bây giờ Thương tiên sinh anh chẳng có chút quan hệ nào với cô ấy cả! Anh lấy tư cách gì mà muốn cô ấy đến chỗ anh ở chứ?".

Hình Hạo Xuyên lên tiếng không chút lưu tình, trong nháy mắt sắc mặt của Thương Thiên Kỳ liền trở nên xanh mét, cố phản bác: "Ít nhất thì vẫn có tư cách hơn so với anh! Đừng quên, ngay cả anh là ai cô ấy cũng đều không nhớ!".

Hiện tại Tô Lưu Cảnh vẫn giả vờ như mình chưa nhớ lại, đã như vậy, Thương Thiên Kỳ cũng tình nguyện giấu giếm cho cô, hướng chỉ là đối phó với Hình Hạo Xuyên.

Quả nhiên, Hình Hạo Xuyên vừa nghe thấy thế liền lập tức bốc hỏa, hai người đàn ông đường đường đều là tổng giám đốc trẻ tuổi tài cao thế nhưng lại ở trước mặt nhiều người đối chọi gay gắt với nhau như vậy, chỉ có Phong Trác Nhiên là ung dung khoanh tay tựa lưng trên vách tường, hào hứng bưng bưng xem kịch hay.

"Được rồi! Đừng tranh cãi nữa!", Tô Lưu Cảnh bị hai người họ kéo đi kéo lại đến phiên, không nhịn được lên tiếng ngăn lại, ngay sau đó chỉ vào người đang thông dong đứng dựa vào tường nói: "Tôi chọn anh ta!".

Lời này, không chỉ khiến cho những người đang vây quanh cô mở to mắt kinh ngạc, ngay cả Phong Trác Nhiên cũng ngạc nhiên không kém: "Tôi?"

"Anh ta? Không được!", mọi người ở chỗ này dường như là trăm miệng một lời nói.

"Tại sao?", Tô Lưu Cảnh liền hỏi ngược lại.

Mấy người họ lại đồng thanh lên tiếng: "Bởi vì không thích hợp!", tuy thế nhưng trong lòng mỗi người lại có suy nghĩ riêng.

Tổng Di Hình: người đàn ông này vừa nhìn đã biết không phải là người tốt gì, nếu như giao Lưu Cảnh cho anh ta, chẳng khác nào dâng thịt lên tận miệng sói sao?

Thương Thiên Kỳ: Phong Trác Nhiên này rốt cuộc đã giờ thủ đoạn gì, chỉ trong vòng mấy ngày lại khiến Lưu Cảnh ưu ái anh ta như thế, quả thật đáng chết!

Hình Hạo Xuyên: nghe nói vị Đại thiếu này luôn luôn là ai đến cũng không cự tuyệt, lại dám giành Tô Lưu Cảnh với anh, quả thật muốn tìm chết!

Thẩm Minh Phong: vợ không ưa, mình cũng không ưa! Đây, đừng nhìn tôi, tôi chỉ là thê nô của vợ mà thôi!

Bị nhiều ánh mắt đầy "Quan tâm, chăm sóc" bắn đến, Phong Trác Nhiên đột nhiên rét lạnh, mặt khẽ chớp chớp, ngay sau đó hòa ái cười nói: "Quả đúng là không quá thích hợp!".

Mọi người ai nấy đều thờ phào thâm nhủ: aizz . . . . . Phải như vậy mới đúng chứ.

Nhưng vừa thờ phào chưa được bao lâu, đã thấy Phong Trác Nhiên nói tiếp: "Tuy nhiên nếu như cô nguyện ý, tôi lúc nào cũng hoan nghênh!". Tư thái cử chỉ nho nhã, mỉm cười hòa ái, nội tâm lại phúc hắc, quả thật làm cho người ta giật sùi!

"Phong Trác Nhiên!", mấy người trong phòng cắn răng nghiêng lợi lên tiếng, hận không thể lập tức đè người này xuống cắt thành tám khúc cho chó ăn!

Tô Lưu Cảnh cũng không để ý, chỉ gật gật đầu nói: "Cám ơn Phong Thiếu!".

"Đừng khách sáo, đó là vinh hạnh của tôi!". Phong Trác Nhiên nói xong liền đưa mắt nhìn sang hai người đàn ông lúc này sắc mặt đã xám như tro tàn,

trong lòng buồn cười không dứt, trò chơi này, thật đúng là càng chơi càng thấy thú vị.

Đội những người khác rời đi, Phong Trác Nhiên lập tức vênh môi, cười như không cười nói: "Chẳng lẽ cô không sợ tôi có mưu đồ khác với cô sao?"

Tô Lư Cảnh cười nhạt đáp: "Phong đại thiếu nói cứ nói đùa, tôi đây cái gì cũng không có, có gì đáng giá để anh toan tính đây? Phong đại thiếu anh, muốn tiền có tiền, muốn phụ nữ e rằng có cả đám chủ động ngã vào, một Tô Lư Cảnh nhỏ bé như tôi chỉ sợ không lọt được vào mắt của anh. Nếu không, lần trước anh cũng sẽ không cứu tôi ở trên đường rồi đưa vào bệnh viện!"

"Vây sao?", Phong Trác Nhiên cười phá lên, con ngươi dưới mắt kính thoáng qua một tia hứng thú: "Còn gì nữa không?"

"Hơn nữa, từ ánh mắt của anh nhìn tôi, chỉ là đang xem một tuồng kịch, về phần mục đích là cái gì thì tôi không biết, chẳng qua, có mục đích còn tốt hơn là không có mục đích gì, bởi vì chỉ có trao đổi ích lợi mới chính là sự thật đơn thuần nhất trên đời này, làm gì có chuyện ai cho không ai cái gì?". Tô Lư Cảnh nhẹ nhàng nhún mày giải thích, trên đời làm gì có thứ gì phức tạp hơn so với tình cảm chứ.

"Ích lợi mới chính là đơn thuần nhất trên đời, những lời này của cô, thật đúng là thú vị!". Phong Trác Nhiên lặp lại lời cô rồi nhận xét: "Tôi thật không ngờ, trừ rất xinh đẹp ra Tô tiểu thư còn thông minh như vậy, sao cô không thử đoán một chút, rốt cuộc tôi muốn làm cái gì?". Trên khuôn mặt nhìn qua như nho nhã kia lại ẩn chứa thâm trầm sâu không lường được, mười phần là một con cáo già.

Tô Lư Cảnh ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phong Trác Nhiên đáp lại: "Nếu như tôi nhớ không lầm, Phong Thái đang có kế hoạch khai phá thị trường mới, ở xã hội hiện đại sớm chiều vạn biến này, trong top 500 Toàn cầu thì có năm mươi công ty muốn nhảy vào, nếu như Phong Thái muốn chia một chén súp trong số đó, tất yếu phải tìm được một vị thế vững chắc. Mặc dù ba chữ Tô Lư Cảnh không có ý nghĩa gì, nhưng cái tên Suzzy vẫn còn có chút giá trị, tôi nói không sai chứ, Phong thiếu?"

Lúc nói những lời này, khuôn mặt Tô Lư Cảnh bừng sáng, vô cùng chói mắt. Cô cũng không còn là cô gái ngốc nghếch của bốn năm trước, cái gì cũng không hiểu nữa, đưa ra sự lựa chọn này cũng không phải là nhất thời lỗ mãng. Bây giờ, cô không phải là nhánh hoa tầm gửi phải phụ thuộc vào người khác, mà cô lại càng không cho phép mình mềm yếu nữa.

Mục vụ vị thế của Phong Trác Nhiên cũng là một lựa chọn không tồi, hai người hợp tác với nhau, so với thứ tình cảm lộn xộn lung tung kia thì đơn thuần trực tiếp hơn nhiều.

Phong Trác Nhiên nghe cô nói thế, vô cùng hứng thú, nhún mày nói: "Quả nhiên, Tô tiểu thư không để cho tôi thất vọng, thậm chí còn khiến cho Phong mở tôi một niềm vui to lớn, vậy thì chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!". Nói xong liền vươn tay muốn bắt tay chúc mừng hợp tác.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô chẳng khác nào một tình nhân nhỏ thuần khiết e ấp trong vòng tay người khác, lần thứ hai nhìn thấy, cô lại giống như một tinh linh động lòng người, lần thứ ba thấy cô, lại tựa như thiên sứ bị gãy cánh, không nghĩ tới lần này, cô lại kiên cường lý trí và thông tuệ như vậy, khiến cho hai mắt anh ta tỏa sáng không ngừng.

Tô Lư Cảnh không nói gì, chậm rãi vươn tay ra.

Không nghĩ tới Phong Trác Nhiên sau khi cầm tay của cô xong, thế nhưng lại cúi khế hôn lên mu bàn tay cô một cái.

"Anh!", Tô Lư Cảnh kinh ngạc mở to hai mắt.

Phong Trác Nhiên ăn vụng thành công, hả hê cười nói: "Tô tiểu thư xin đừng để ý, ở Anh Quốc, hôn tay vốn là một lễ nghi cơ bản, không phải sao?". Nói xong liền lịch sự vẫy vẫy tay, mở cửa đi ra ngoài.

Tô Lư Cảnh hận đến nghiến răng nghiến lợi, còn lễ nghi cơ bản nữa cơ đấy, bọn họ đều là người Trung Quốc, làm gì phải theo cái lễ nghi Anh Quốc vớ vẩn kia, đi chết đi!

Chẳng lẽ là cô đã lựa chọn sai đối tượng rồi? Sao có thể quên chuyện anh ta từng làm với cô trong bữa tiệc từ thiện đêm đó chứ? Tìm người như vậy hợp tác, thật là đặc biệt sai lầm mà!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 41: Báo thù

Không thể không nói Phong Trác Nhiên là một người đàn ông tỉ mỉ vô cùng, anh ra còn đặc biệt chuẩn bị cho Tô Lư Cảnh một căn nhà, mặc dù không lớn, nhưng hoàn cảnh chung quanh cũng không tệ lắm, lại còn mời một người giúp việc chăm sóc cô, sau khi để lại một câu nếu như có chuyện gì thì cứ gọi điện cho anh ta, liền không quay rầy nữa.

Tiểu Diệc cũng được cô đón về đây. Bây giờ, cô không muốn dựa dẫm vào bất cứ kẻ nào, càng không muốn tiếp tục yếu đuối nữa, cô tự thề với lòng sẽ không bao giờ là một Tô Lư Cảnh để mặc cho người ta khi dễ nữa!

Mấy ngày nay, cô trầm tư suy nghĩ về tất cả những chuyện đã qua, từng chuyện, từng giống như những thước phim quay chậm trong đầu mang theo đầy máu và nước mắt, khiến lòng Tô Lư Cảnh đau đớn vô cùng, tưởng như sắp chết.

Khi cô mười tám tuổi, thì ra lại đáng buồn đến vậy, vì em trai, cô bán mình trở thành sủng vật thể thân của Hình Hạo Xuyên, lại cứ nghĩ gia đình mình thiếu nợ ân tình nhà bọn họ nên yên lặng chịu đựng tất cả hành hạ cùng chỉ trích, không nghĩ tới quay đầu lại, tất cả đều là sai lầm, triệt để để dễ sai lầm rồi!

Là nhà họ Hình hại cha cô bị bỏ tù, là nhà họ Hình hại mẹ cô vì bị thương quá độ mà đột tử, là nhà họ Hình hại cô mới tám tuổi đầu đã phải chịu cảnh cửa nát nhà tan, còn em trai bởi vì sốt cao mà đầu óc không phát triển. Thế mà cô còn muốn trả nợ cho bọn họ?

Ha ha. . . . . chuyện như thế làm sao cô lại không hận? Làm sao có thể không hận được!

Tô Lư Cảnh dùng sức nắm chặt quả đấm, trong mắt lấp lánh ánh nước, nhưng lại quật cường không chịu rơi xuống, mẹ, con có nên báo thù không? Những mối thù hận nặng nề kia, mỗi một ngày đều đè ép khiến tim của cô trĩu nặng, để cho cô không cách nào trốn tránh. Trải qua bốn năm, trí nhớ tạm thời quên lãng, có lẽ trốn tránh đã đủ lâu, hiện tại Hình Hạo Xuyên lại xuất hiện một lần nữa, thì vô vọng duy nhất có thể trốn chạy của cô cũng bị phá tan rồi, không thể không đối mặt với những chuyện bị thương dằn dề đã từng trải qua.

Cô thề, từ nay về sau, cô sẽ không vì bất kỳ kẻ nào mà rơi một giọt nước mắt, cô cũng không còn là Tô Lư Cảnh của quá khứ nữa, bây giờ, cô không cần bất cứ tình cảm luyến ái nào, thứ duy nhất muốn, chỉ có báo thù!

"Vị tiên sinh này, nơi này là nhà riêng của chúng tôi, mời ngài đi ra ngoài!". Trong phòng khách, truyền đến giọng nói hoang mang sợ hãi của người giúp việc.

Đáng tiếc lời đề nghị này không hề có bất kỳ hiệu quả nào, người tới vẫn cố chấp tự tiện xông vào: "Tránh ra."

Coi như không thấy mặt, nhưng áp lực truyền đến từ trong không khí hết sức căng thẳng, khiến Tô Lư Cảnh nhú chặt mày, Hình Hạo Xuyên này, anh ta lại tới đây làm gì?

Tô Lư Cảnh cố gắng trấn định, sau đó cắn môi dưới, ra khỏi phòng nói: "Lập Thụy, để khách vào đi!". Nếu tránh không được, vậy thì cứ đối mặt thôi.

Người giúp việc đáng thương thoáng sững sốt một chút, ngay sau đó liền buông tay, nói: "Xin lỗi, tiên sinh, mời ngài ngồi!", rồi vội vàng chạy đi pha trà.

Hình Hạo Xuyên ở ngoài cửa canh giữ mấy ngày, nhưng lại không thấy bóng dáng Tô Lư Cảnh đâu cả, lúc này mới bắt đầu đi xông vào, cứ tưởng rằng lại bị Tô Lư Cảnh không thèm để ý, không nghĩ tới cô lại cho mình đi vào, điều này đại biểu cho cái gì chứ? Chẳng lẽ là cô đã mềm lòng rồi sao?

Hình Hạo Xuyên vừa nghĩ như vậy trong lòng không khỏi mừng thầm, tiến lên muốn đến gần Tô Lư Cảnh, lại bị cô nhàn nhạt né tránh.

Tô Lư Cảnh vừa ngồi xuống thì Lập Thụy cũng bùng trà ra đến nơi, bàn tay trắng nõn vừa ưu nhã rót trà, vừa nói: "Xin hỏi Hình tiên sinh đến đây viếng thăm là có chuyện gì?"

Nhìn thấy Tô Lư Cảnh trấn định đối xử với mình theo kiểu có cũng được mà không có cũng không sao, lòng mày của Hình Hạo Xuyên liền nhăn lại, đáp: "Anh tới tìm em nói chuyện một chút, hơn nữa còn muốn xem xem em đã khỏi hẳn chưa!".

Tại sao anh lại có cảm giác, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi dường như cô đã thay đổi thành một người khác? Anh thà nhìn thấy một Tô Lư Cảnh yếu ớt tựa vào trong ngực mình như khi ở trong bệnh viện còn hơn nhìn thấy cô lạnh lùng không để nắm bắt như bây giờ. Trong mắt cô chứa đầy xa cách, cùng hận ý để nên khiến cho anh cảm thấy khủng hoảng.

Tô Lư Cảnh lễ phép cười trả lời: "Cám ơn Hình tiên sinh, hiện tại tôi rất tốt, nếu đã nhìn đủ rồi thì cũng không làm trễ nãi anh nữa, Hình tiên sinh, xin mời!". Lời nói vừa lễ phép vừa xa lạ như vậy chẳng khác nào từng thanh đao găm đâm vào lòng Hình Hạo Xuyên rỉ máu.

Anh cố khắc chế phiền não trong lòng, tiến lên phía trước nói: "Lư Cảnh, anh sẽ không ép em nữa, chúng ta bình tĩnh nói chuyện với nhau được không!". Lần trước, trong hôn lễ của cô và Thương Thiên Kỳ, anh đã dùng thân thể của Tiểu Mễ để ngăn cản đám cưới, tuy biết đây là hạ sách nhưng quả thật anh chẳng còn biện pháp nào khả thi hơn nữa. Anh đã suy nghĩ rất nhiều, rất muốn mặt đối mặt với cô, sám hối về chuyện quá khứ, nói với cô những năm qua anh đã khổ sở tìm kiếm cô ra sao, nói rằng anh yêu cô thế nào. . . . . muốn chuộc lại những lỗi lầm mình đã gây ra cho cô.

Thế nhưng Tô Lư Cảnh lại xa cách ngàn dặm nói: "Xin lỗi, quá khứ xảy ra chuyện gì tôi đã không còn nhớ nữa, chúng ta không có gì hay để nói cả. Tôi không biết anh, mà anh cũng không quen tôi của hiện tại, chúng ta coi như không có gì xảy ra không phải rất tốt sao?"

Nghe thấy thế mặt của Hình Hạo Xuyên liền biến sắc, cái câu 'chúng ta coi như không có gì xảy ra' đó dường đã như làm lu mờ đi tất cả, tất cả kí ức của bọn họ, quan hệ của bọn họ, toàn bộ đều bị phủi sạch sẽ.

"Vậy còn Tiểu Mễ thì sao? Tiểu Mễ là con của ai, không phải chỉ một câu coi như không có gì xảy ra là có thể chấm dứt hết thảy!". Hình Hạo Xuyên âm ỉ nói.

Về mặt của Tô Lư Cảnh chỉ hơi hơi biến chuyển, nhưng tận đáy lòng lại hừ lạnh nói: Hình Hạo Xuyên, anh chỉ biết mang người bên cạnh tôi tới uy hiếp tôi hay sao?

"Hình tiên sinh, tôi nói rồi, hiện tại tôi không nhớ được gì cả, chuyện cha của Tiểu Mễ là ai hiện tại đối với tôi mà nói không có bất kỳ ý nghĩa gì. Tôi chỉ biết, người sinh ra Tiểu Mễ là tôi, nuôi thành bé lớn cũng là tôi, mà việc này với Hình tiên sinh anh không có một chút quan hệ nào cả!".

Sắc mặt Hình Hạo Xuyên thoát xanh thoát trắng, sao cô lại dám nói cha của Tiểu Mễ là ai không có một chút ý nghĩa nào chứ? Anh thừa nhận mình thật có lỗi với cô, nhưng cô không cảm thấy nói một câu với anh là quá tàn nhẫn sao?

"Đừng mang cái cớ em bị mất trí nhớ ra làm lý do! Anh không chấp nhận!". Con người Hình Hạo Xuyên bỗng dưng co rụt lại, lớn tiếng nói.

Mất trí nhớ, cái từ ngữ này nói nghe thật dễ dàng, nhưng với anh mà nói nó đã thương đến cỡ nào. Chuyện bị ai nhốt trên cõi đời này chính là bị người mình yêu thương nhất hoàn toàn quên mất, ngay cả người xa lạ cũng không bằng.

Hình Hạo Xuyên đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội cắn răng nói: "Được, cứ coi như em bị mất trí nhớ đi, vậy tại sao chúng ta không thể bắt đầu lại lần nữa? Chúng ta hãy quên hết toàn bộ mọi chuyện trong quá khứ, hiện tại, bắt đầu lại từ đầu!".

Bắt đầu lại sao? Tô Lưu Cảnh không nhìn được muốn bật cười. Anh lại muốn bọn họ bắt đầu lại lần nữa, thật đúng là trước sau như vẫn bá đạo mà kiêu ngạo như thế, luôn lấy phong thái bỏ thí đứng ở trước mặt cô. Anh cho là thế giới này không thể không có anh sao?

"Hình tiên sinh cứ nói đùa, tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường không đáng kể gì, Hào môn như nhà họ Hình, tôi không với nổi!". Tô Lưu Cảnh xoay người đáp trả.

Cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, những ngày khuất nhục khi ở trong nhà họ Hình, càng sẽ không quên, kẻ thù lớn nhất của mình ở đó!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 42: Thờ ơ!

Hình Hạo Xuyên nghe thấy cô nói từng câu từng chữ không hề yếu thế, đối chọi gay gắt, mỗi một câu đều như đao kiếm vô hình, đâm thẳng vào ngực anh.

Tô Lưu Cảnh toàn thân phòng bị, chẳng khác nào chú nhím dựng gai bên nhọn, không cho phép người khác đến gần, nếu không lập tức phản kích.

Hình Hạo Xuyên không nhìn nổi nữa, túm lấy tay cô, kéo đến trước mặt mình, sau đó cúi đầu dùng sức hung hăng lên cánh môi đỏ mọng kia, ngăn chặn lại hết những lời nói khó nghe kia.

Anh không muốn nghe thấy bất kỳ từ ngữ sắc bén được thốt ra từ cánh môi như hoa đào của cô nữa.

Đột nhiên bị đánh lén, toàn thân Tô Lưu Cảnh chấn động, cố gắng đẩy người đàn ông trước mặt ra, nhưng mà người đã dồn nén tình cảm suốt bốn năm, nghẹn đến bốn năm, sao có thể để cô chạy thoát.

Hình Hạo Xuyên dùng sức cắn môi của cô, dường như muốn nuốt cô vào trong bụng mình vậy, mạnh mẽ hôn lên cánh môi mềm mại, mùi vị ngọt ngào xông thẳng vào hơi thở của anh, xúc cảm êm ái hết như cánh hoa khiến anh muốn ngừng mà không được. Vốn chỉ là hành động nhất thời, lại dính vào một tầng sắc thái khác thường.

Anh cúi đầu cắn lên môi cô, đỡ lấy gáy cô, điên cuồng chiếm đoạt. Xúc cảm quen thuộc ủa về trong trí nhớ, hương thơm thiếu nữ vấn vít, làm bùng lên ham muốn nguyên thủy nhất vốn đã anh bị mạnh mẽ đè nén thật lâu.

Trong lòng như có ngọn lửa bùng cháy, trong giây phút vừa chạm vào cô, càng bộc phát dữ dội, kêu gào nhiều hơn, nhiều hơn nữa, thật chỉ muốn ngậm vào trong miệng, hòa tan vào trong xương máu của mình, nếu vậy có phải cũng sẽ không có nhiều rối rắm lẫn khốn đốn như vậy hay không?

Mất thấy nụ hôn ngày càng nóng bỏng, sau khi liếm láp từng tác mềm mại trên làn môi cô, anh liền khê mở hàm răng cô, cố gắng xâm nhập vào trong thủ phủ mềm mại.

Tô Lưu Cảnh thấy gãy dựa không thoát, cũng không thêm gãy dựa nữa, Hình Hạo Xuyên anh trừ uy hiếp ra cũng chỉ có thể làm được như vậy thôi có phải không? A, tôi thật đúng là đã quá đề cao anh rồi.

Trong nháy mắt vừa thâm nhập, dây cung lí trí trong đầu Hình Hạo Xuyên lập tức sụp đổ, sao có thể còn bận tâm được cái khác, ngọn lửa phía dưới phần phật nổi lên, lập tức mất khống chế lực độ. Một ý tưởng điên rồ càng ngày càng trải rộng ra trong đầu không cách nào dập tắt.

Muốn cô, muốn cô, muốn cô!

Hình Hạo Xuyên hôn càng ngày càng bá đạo, càng ngày càng muốn đoạt lấy nhiều hơn, như một con sư tử nổi điên, gặt gao bá chiếm lãnh địa của mình, không để cho bất luận kẻ nào mơ ước đặt chân vào. Không thỏa mãn với nụ hôn kia, môi của anh bắt đầu men dần xuống cái cảm tình tế, hôn vào cần

cổ trắng nõn như ngọc, tựa như trân bảo quý giá, mỗi một tác hương thơm đều không thể bỏ qua.

Đề cô ra phía sau ghế sofa, nhìn người phía tựa như đóa hoa anh túc nở rộ, mái tóc dài thật dài chẳng khác nào nữ thần dưới đáy biển sâu mê hoặc người, da thịt như bạch ngọc mang đến xúc cảm mềm mại thật khiến cho người ta điên cuồng. Hô hấp của anh càng ngày càng nóng bỏng, càng ngày càng nặng nề, bàn tay đầy lửa nóng không kìm hãm được đặt lên vòng eo mảnh khảnh mà xoa nắn, cảm giác mê đắm quen thuộc lại lập tức ủa về.

Giống như đang muốn chứng minh, người này, không phải là ai khác, mà đúng là Tô Lưu Cảnh, người mà anh đã tìm kiếm suốt bốn năm qua.

Người nào đó mãi mê đắm chìm trong xúc cảm không hề để ý đến ánh mắt đầy lạnh lùng, không mang theo một tia tình cảm nào của người phía dưới mình.

Anh chẳng khác nào như người bị trúng độc, biết rất rõ rằng hoa anh túc có độc, nhưng vẫn không thể khống chế được mà nhào tới, vĩnh viễn đắm chìm trong chất độc say lòng người ấy. Không những thế anh như còn mắc phải chứng đối khát trong truyền thuyết, hết như một người gần chết khát, tận tình hôn lên da thịt của cô, khát cầu mỗi một động chạm của cơ thể, để chứng tạm thời làm thuốc giải cho mình.

Môi của anh nhẹ nhàng lướt đến xương quai xanh mảnh dẻ, tay của anh từ từ thăm dò vào bên trong quần áo của cô, từng bước một tìm kiếm cảnh xuân mềm mại, muốn tiến một bước tiếp xúc nữa.

"A ——!", đáng thương cho người giúp việc vừa trông thấy cảnh tượng này, bị dọa sợ hét lên một tiếng, trong lúc hốt hoảng còn không cẩn thận đụng đổ ly trà, tiếng mảnh sứ vỡ giòn tan lập tức vang lên: "Tô, Tô tiểu thư. . . . ."

Đột nhiên bị cắt đứt, Hình Hạo Xuyên nhăn mày không nhận được quát lên: "Đi ra ngoài!". Khí thế tràn đầy khí phách kia khiến người giúp việc sợ đến sững sốt, cả người cũng run lên, vội lao đảo nghiêng ngã đi ra ngoài.

Hình Hạo Xuyên cúi người đang muốn tiếp tục, lại không nghĩ rằng đập vào mắt lại là ánh mắt không mang theo bất cứ tia cảm tình nào của Tô Lưu Cảnh. Đôi mắt xinh đẹp trong suốt không có tí tạp chất nào, chỉ lẳng lẳng mở ra, nhìn về phía trần nhà, lại như như cái không nhìn bất cứ thứ gì, giống như đang làm một chuyện hết sức bình thường, mà không phải đang làm chuyện cực kỳ thân mật.

Ánh mắt sạch sẽ lạnh lùng như thế, giống như một gáo nước lạnh, tạt thẳng vào người anh, ham muốn đang bùng cháy dữ dội ngay lập tức liền bị dập tắt. Lúc này anh mới chợt ngẫm lại, trong lúc bản thân mình nhiệt tình như thế, cô chỉ là đang "Cam chịu" chứ không hề có ý tiếp nhận, nói trắng ra chính là chẳng thêm để ý tới.

Đúng vậy, chẳng thêm quan tâm, chẳng hề để ý. Trong mắt của cô hiện rất rõ mấy chữ này.

"Hình tiên sinh vẫn còn muốn tiếp tục nữa sao?". Tô Lưu Cảnh chậm rãi chuyển tầm mắt, nhìn anh nói. Giọng nói vừa thản nhiên lại vừa vô tình, thờ ơ chẳng khác nào như nói với một người qua đường, không mấy may có chút quan hệ nào với mình.

Hình Hạo Xuyên thấy cô bình tĩnh như thế, ngược lại không biết nên nói gì cho phải.

Nếu cô cự tuyệt, thì cũng chẳng có gì ngạc nhiên nhưng chính thái độ thờ ơ này, lại đã thương người khác vô cùng.

Tô Lưu Cảnh thấy anh không đáp, thẳng thừng đứng dậy, thản nhiên nói: "Đã như vậy, Hình tiên sinh thứ cho tôi không thể theo cùng". Tư thái của cô lúc nói câu này chẳng khác nào Tuyết Liên tuyệt mỹ trên núi cao, óng ánh trong suốt, đẹp đẽ như tuyết nhưng cũng cực kỳ lạnh lẽo, cao ngạo không thể chạm vào.

Hình Hạo Xuyên thực sự không phản bác được. Một Tô Lưu Cảnh như thế này không chỉ là bách độc bất xâm, mà càng thêm đao kiếm khắp người.

Đội Hình Hạo Xuyên rời khỏi đó, thần kinh vẫn luôn căng như dây đàn của Tô Lưu Cảnh rốt cuộc mới chùng xuống, cả người mệt mỏi kiệt sức ngã lên trên ghế sofa. Cô cứ cho rằng mình có thể làm được, có thể bách độc bất xâm, nhưng trên thực tế, đối mặt với người đàn ông vẫn chiếm cứ ác mộng nhiều năm của cô này, vẫn không cách nào lập tức phản rõ giới hạn được. Tô Lưu Cảnh, mấy cũng quá non nớt rồi?

Không sao, không sao, một ngày nào đó, cô nhất định sẽ báo được mối thù này!

"Mới vừa rồi Tổng giám đốc Hình tới đây sao?"

Tô Lưu Cảnh mở mắt ra nhìn Phong Trác Nhiên vừa đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, lẳng lẳng ngẫm nghĩ một lát, rồi tùy tiện nói: "Phong Thiếu, chúng ta giao dịch đi!".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 43: Giao dịch

Phong Trác Nhiên vừa nhận được điện thoại hốt hoảng của Lạp Thụy liền vội vàng chạy tới, anh ta cứ tưởng rằng Tô Lưu Cảnh bị uất ức gì, cho nên mới liều mạng phi như bay đến muốn làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân, không nghĩ tới vừa đi vào câu đầu tiên nghe được lại chính là: "Phong Thiệu, chúng ta giao dịch đi!".

Phong Trác Nhiên bật cười. Người phụ nữ Tô Lưu Cảnh này, thế nào mà mỗi lần đều tạo cho anh ta một niềm kinh ngạc mới như thế chứ.

"Hả? Giao dịch? Ha ha, cô là người phụ nữ đầu tiên mở miệng muốn cùng tôi giao dịch!", Phong Trác Nhiên rất hứng thú bước đến, ngồi tựa lưng trên ghế sofa, khoanh tay trước ngực, nhếch miệng hỏi: "Vậy cô muốn giao dịch cái gì?".

Tô Lưu Cảnh hít sâu một hơi, nắm chặt lòng bàn tay, rớt cuống cũng nói: "Tôi muốn đính hôn với anh!".

"Đính hôn? Cô, với tôi?", Phong Trác Nhiên lần này lại càng kinh ngạc, anh ta nhớ trước đây không lâu Tô Lưu Cảnh còn tránh mình như tránh tà, nhưng bây giờ lại đưa ra yêu cầu như thế, thật . . . . là làm người ta vừa mừng vừa sợ.

Sau mấy phút đứng hình, Phong Trác Nhiên hơi nhếch miệng, nghiêng người sang nói: "Mặc dù tôi phong lưu phóng khoáng, lịch sự nho nhã, cộng thêm gia sản tiền tỉ, có vô số phụ nữ vọng tưởng quỳ gối dưới gấu quần tôi, nhưng Tô tiểu thư, hành động lần này của cô khiến cho Phong mỗ đây thật là thụ sủng nhược kinh!". Khóe miệng khẽ cong lên, ánh sáng nơi khóe mắt khẽ lưu chuyển, một điểm biến hóa rất nhỏ này càng làm cho anh ta trở nên yêu nghiệt vô cùng, chẳng khác nào một hồ ly gian trá.

Tô Lưu Cảnh nghe vậy, trong lòng cũng dần lạnh xuống, tên Phong Trác Nhiên này, có biết phân biệt trường hợp không thế, chẳng nghiêm chỉnh chút nào!

"Yên tâm, không phải đính hôn thật đâu, chỉ cần tuyên bố với ngoại giới tin tức này là được, tôi cũng sẽ không quấy nhiễu cuộc sống riêng của anh! Chúng ta nửa điểm quan hệ cũng sẽ không có! Xin yên tâm, chúng ta chỉ đang giao dịch với nhau mà thôi!". Tô Lưu Cảnh cẩn thận nghiêng lợi nói. Đáng chết, anh ta tưởng cô và những người phụ khác đều giống nhau không mở to mắt mà coi trọng mình sao?

"Vậy . . . . . tại sao tôi lại phải đồng ý với cô, hay nói cách khác là cô có điều kiện gì mà muốn tôi đồng ý chứ? Cô không phải không biết, nếu công bố sự kiện này với bên ngoài người chịu thua thiệt nhất chính là bản thân tôi, cho nên phí tổn thất danh dự này của tôi cũng không nhỏ đâu!". Phong Trác Nhiên chột lại gần, mặt đối mặt nhìn cô, khoảng cách giữa hai người chưa đến mười centi, khẽ nhướn mày hỏi.

Tô Lưu Cảnh không biết mình là tổn bao nhiêu hơi sức, mới khắc chế không vung thẳng một quyền vào gương mặt yêu nghiệt kia, nói: "Dĩ nhiên, đây là chuyện vốn có lợi cho hai bên mà!".

"Trên thị trường hiện nay người có thể sánh ngang với 'Bàn tay của Thượng Đế' không ai khác chính là nữ vương Suzzy thần bí chưa xuất đầu lộ diện bao giờ, nay lại lấy thân phận vợ chưa cưới của Phong đại thiếu gia xuất hiện, không phải sẽ khiến cho ngoại giới nổi lên sóng to gió lớn hay sao? Anh không tổn một phần tiền nào mà lại có thể đạt được hiệu quả tuyên truyền tốt nhất, hơn nữa còn có thể nhân cơ hội này tuyên bố Phong Thái tiến quân vào lĩnh vực mới. Không những thế anh còn có thể lợi dụng danh nghĩa của tôi, chiêu mộ nhân tài hợp tác từ khắp nơi, mạnh mẽ đánh thẳng vào thị trường, vì Phong Thái mở ra một chân trời hoàn toàn mới, mà tôi, lại trở thành nhà thiết kế chính của anh. Việc này đối với Phong Thái các anh mà nói là quá hời rồi!". Từng câu từng chữ của Tô Lưu Cảnh mạch lạc rõ ràng, cô như vậy lại càng thêm chói mắt động lòng người.

Cô đã từng không tranh không đoạt chỉ muốn bình yên sống qua ngày, nhưng hiện tại nếu muốn báo thù, nhất định phải lớn mạnh hơn bây giờ rất nhiều!

Ngón tay của Phong Trác Nhiên nhẹ nhàng gõ gõ trên mặt bàn bóng bóng, nói: "Còn cô muốn mượn danh nghĩa của nhà họ Phong, để trả thù Hình Hạo Xuyên, đúng không?"

Tô Lưu Cảnh không hề phủ nhận, khẽ gật đầu đáp: "Đúng thế, đây là giao dịch chúng ta đã nói qua từ trước, chỉ có chút cái biến nhỏ nhoi, không hề ảnh hưởng đến đại cục, hơn nữa anh lợi càng thêm lợi, không phải sao?".

Phong Trác Nhiên nhìn vào khuôn mặt tái nhợt trước mắt, lại không ảnh hưởng đến ngũ quan xinh đẹp của cô chút nào, chậm rãi nói: "Nếu như mà tôi đoán không sai, thì còn có một phương diện nữa đó chính là —— cô muốn gánh chịu thị phi thay cho Thương Thiên Kỳ, chuyển toàn bộ tội lỗi sang cho mình, đúng chứ?". Đôi con ngươi sau gọng kính thật bình tĩnh phân tích, như có thể nhìn thấu tâm tư của người con gái này.

Còn Tô Lưu Cảnh thì lại khẽ chột dạ, cô lại bị anh ta đoán trúng nửa rồi!

Kế hoạch kia của cô còn có thêm cả ý tứ này, bởi vì cô chạy trốn, cho nên hôn lễ kia vẫn chưa tiến hành xong, ngay lập tức liền trở thành trò cười của tất cả mọi người. Nơi này lại không phải Trung Quốc, chỉ cần dùng tiền là có thể giải quyết những cơ quan truyền thông kia, vì thế trong khoảng thời gian này, bất luận là trên TV hay báo đài đều đang đưa tin rầm rộ về hôn lễ như hài kịch của Thương Thiên Kỳ, anh trở thành mục tiêu của tất cả giới truyền thông, không chỉ danh dự bị tổn thương, mà Tập đoàn của gia tộc cũng phải chịu ảnh hưởng nhất định. Mặc dù Thương Thiên Kỳ chưa nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh trên ti vi, Tô Lưu Cảnh liền tự coi đó là lỗi của mình.

Cho dù bọn họ đã nói chuyện rõ ràng, nhưng Tô Lưu Cảnh vẫn muốn vì anh làm chút gì đó, bởi vì cô cho nên mới hại anh lâm vào tình cảnh như thế. Đây cũng chính là nguyên nhân thứ ba của cô: gánh toàn bộ tiếng xấu lên người mình, để cho ngoại giới suy đoán, nắn cô vô tình vô nghĩa cũng được, bám vào nhà quyền quý cũng được, cái gì cũng được cả. Dù sao tiếng xấu như thế này trước đây cô cũng đã nhận không ít, hiện tại có thêm chút nữa cũng chẳng sao.

Nhưng nguyên nhân thâm kín này lại bị Phong Trác Nhiên ngay lập tức đoán ra khiến cô thoáng kinh ngạc, thì ra vị Phong đại thiếu này ẩn dấu dưới vẻ ngoài hào hoa phong nhã, là sự thâm trầm sâu xa ngoài sức tưởng tượng của cô, thậm chí, cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh ta.

Phong Trác Nhiên nhìn cô một lát, rồi cuộc mới nói: "Được, tôi đồng ý, cuối tuần này sẽ mở hộp báo tuyên bố tin tức này, đến lúc đó Nữ vương điện hạ xinh đẹp, xin hãy chuẩn bị cho tốt . . . .". Người này không nói thì thôi vừa cất lời là giọng điệu lại y hệt như những công tử phong lưu, đáng ăn đòn.

Tô Lưu Cảnh hung hăng liếc anh ta một cái không đáp.

"Có điều, tôi đã phối hợp như thế thì cô cũng nên thưởng cho tôi chứ nhỉ?". Phong Trác Nhiên chọt vòng tay ra sau lưng Tô Lưu Cảnh, cúi người xuống, ghé vào tai cô thầm thì.

Tư thế ái muội như thế, giống như đang muốn vây chặt Tô Lưu Cảnh lại, muốn ôm cô vào lòng.

Tô Lưu Cảnh thoáng sùng sốt, rồi hỏi lại: "Hả?" Quà tặng? Phần thưởng?

"Cô đã không cho, thì tôi liền tự ra tay vậy!". Phong Trác Nhiên giảo hoạt, cong cong mắt, ngay sau đó đưa ngón trỏ ra lướt nhẹ trên môi Tô Lưu Cảnh rồi sau đó đặt lên môi mình.

Hành động này chẳng khác nào như đang gián tiếp hôn môi, nếu so ra thì lại càng thêm mập mờ.

"Sao anh không chết luôn đi!", Tô Lưu Cảnh giận đỏ mặt, cắn răng phần hận nói.

Phong Trác Nhiên thức thời tránh sang một bên, cười ha hả sai bước đi ra ngoài, tựa như hồ ly vừa trộm được một vật quý.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 44: Tin đồn!

Nhà họ Phong không hổ là đại gia tộc, chuyện đính hôn không chưa đến một tuần lễ đã hoàn toàn chuẩn bị xong, chỉ chờ cử hành nghi lễ nữa mà thôi. Người đứng đầu nhà họ Phong trong tương lai đính hôn, hơn nữa đối tượng đính hôn lại là Nữ vương Suzzy luôn giấu mặt trong giới thiết kế, tin tức này, chẳng khác nào quả bom tấn, lập tức oanh tạc khắp giới truyền thông. Bất luận là giới Giải trí, hay là thương giới, nhất thời đều xôn xao không yên.

Tất cả tin tức toàn bộ tập trung vào buổi lễ đính hôn thần bí này. Tất cả mọi người đều đang suy đoán người phụ nữ có thể thu phục được Phong đại thiếu là ai? Vô số người còn tò mò về nhan sắc thật của Suzzy, không biết là kinh diễm chấn động, hay quá mức xấu xí cho nên mới không dám lộ diện với bên ngoài?

Trên web thậm chí còn tổ chức một chương trình rất đặc sắc, người tham gia chế tác hình mẫu của Suzzy thành nhiều kiểu khác nhau, cuối cùng người nào có bức hình phù hợp nhất sẽ đoạt giải. Tất nhiên, đây chỉ là giải trí, nhưng ngàn vạn lần không được xem thường hai chữ này, bởi vì, hiện tại ai mà không cần giải trí chứ!

Có người ở nhiệt huyết sôi trào, dĩ nhiên cũng có người ở nổi trận lôi đình.

Chúng ta thử kéo ống nhòm đến một căn phòng tổng thống trong khu nhà cao cấp sáu sao tại Luân Đôn, nước Anh xem sao.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ở đây?!", Hình Hạo Xuyên dùng sức đập cuốn tạp chí xuống đất, nhỏ giọng quát.

Thư ký bị dọa sợ lui liên tiếp ra đằng sau mấy bước, sắc mặt trắng bệch, không dám đối mặt với ánh mắt đầy lửa giận của Hình Hạo Xuyên, miệng áp úng: "Tổng giám đốc, cái này. . . . . cái này. . . . ."

"Tôi không muốn nghe cô nói ‘ cái này ’, tôi chỉ muốn biết nguyên nhân, cùng với kết quả! ! !"

Thư ký sợ run bần bật, không còn sức để thốt ra nửa chữ. Mặc dù tính khí của Hình Hạo Xuyên không được tốt cho lắm, nhưng luôn công tư rõ ràng, nhưng về mặt giận dữ như muốn giết người kia thật sự là làm cho người ta sợ hãi không thôi.

May mà Lưu Thừa tiến lên giải cứu, ra hiệu cho thư ký đáng thương đi xuống, sau đó chậm rãi nói: "Tổng giám đốc, hiện tại đây chỉ là lời đồn đãi mà thôi, cũng không được hai bên chứng thật, nhà họ Phong ngay cả hộp báo cũng chưa mở, điều này chứng tỏ đây chỉ là lời đồn đại, hoặc cũng có thể là . . .", Lưu Thừa đẩy gọng kính lên nói tiếp: "Nhà họ Phong muốn Nhất minh kinh nhân*!".

*Nhất minh kinh nhân: ý chỉ lời nói và việc làm khiến người ta kinh ngạc. Nay thường dùng để ví người bình thường chẳng có tiếng tăm gì, nhưng bỗng nhiên có hành động khiến mọi người kinh ngạc. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký- Hoạt kê liệt truyện”.

"Phong Trác Nhiên đáng chết!", Hình Hạo Xuyên nện một cú đấm xuống bàn, cắn răng nghiêng lợi nói. Anh thật hối hận, lúc ấy không để Lưu Cảnh tự lựa chọn, cho dù là cưỡng bách, cũng phải mang cô về bên cạnh mình!

"Tổng giám đốc, tôi cho rằng, chuyện này anh cứ đi đến hỏi trực tiếp Tô tiểu thư thì tốt hơn!". Lưu Thừa gợi ý.

Hình Hạo Xuyên nằm trên sô pha, xoa xoa mi tâm, mím môi không nói. Anh sao không muốn tự đi hỏi cô chứ, nhưng Tô Lưu Cảnh rõ ràng là đang trốn tránh anh, ngay cả gặp mặt cũng không chịu, điện thoại lại càng không gọi được. Cô không muốn mở rộng cánh cửa phòng bị, thì anh sao có thể đi vào trong ấy được đây?

Lưu Cảnh à, rốt cuộc em muốn như thế nào. . . . .

Mà ở bên kia, Thẩm Minh Phong vừa đọc được tin tức kia trên báo liền âm thầm cau mày.

Đột nhiên, lại nghe thấy tiếng Tống Dĩ Hình vang lên đằng sau: "Chồng à, anh đang xem gì đấy?".

Thẩm Minh Phong chợt dạ, vội giấu tờ báo đang cầm giấu ra phía sau, sau đó lặng lẽ nhét vào trong một đồng sách, cười híp mắt nói: "Không có gì, không phải đang nhìn em sao? Vợ à hôm nay em thật là đẹp, so với trước đây thì càng ngày càng đẹp!".

"Có thật không? Đừng cho rằng tiếng Anh của em không tốt là anh có thể Man thiên quá hải* nhé, nếu như bị em tra được anh dám xem trộm sách cấm thì anh nhất định phải chết!". Tống Dĩ Hình híp mắt, xắn tay áo uy hiếp nói.

* Man thiên quá hải: Giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn. Một trong 36 sách lược quân sự của Trung Quốc cổ đại, Gia Cát Lượng đã dùng một biến thể là kế Thuyền cỏ mượn tên để lừa lấy tên của Tào Tháo trong trận Xích Bích.

Thẩm Minh Phong vội vàng tiến lên ôm lấy Tống Dĩ Hình nói: "Anh mà lại thích xem những thứ sách vớ vẩn thế sao? Những thứ đó chỉ cần em xem là đủ rồi có đúng không?".

"Hừ!", Tống Dĩ Hình mặc dù còn tức giận, nhưng khóe miệng lại không nhịn được mà nhếch lên.

Thẩm Minh Phong âm thầm toát mồ hôi, tự nhủ: Chuyện gì thế không biết, Tô Lưu Cảnh và Hạo Xuyên, sao lại không yên tĩnh một chút chứ? Sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến. Nếu như chỉ là lời đồn đại thì còn may, nếu là sự thật thì không phải Tô Lưu Cảnh muốn ép điên Hình Hạo Xuyên sao? Cũng may tờ báo đã bị giấu đi, nếu mà để Tống Dĩ Hình phát hiện ra, không phải là loạn càng thêm loạn sao.

Đồng thời anh lại cảm thấy may mắn, người mình cưới là Tống Dĩ Hình, nếu không ngày qua ngày thật không dễ chịu gì. Quả đúng là trông lên thì chẳng bằng ai trông xuống chẳng có ai bằng mình, anh vẫn còn hạnh phúc hơn ới người ấy chứ, mỗi ngày thay tã, nấu cơm thì có đáng gì?

*****OOXX*****OOXX*****

"Tôi phát hiện, bản thân mình lại phải nhìn cô bằng ánh mắt khác xưa rồi!", Phong Trác Nhiên vòng tay ra sau ghế của Tô Lưu Cảnh, khẽ nhếch miệng nói.

Tô Lưu Cảnh chỉ nhàn nhạt lên tiếng hỏi lại: "Hả?", vẫn chú tâm vào việc của mình tỉ mỉ phác họa từng nét trên giấy, một thiết kế vòng tay tinh xảo dần dần hiện lên rõ nét.

"Cô để tôi thả ra tin tức, rồi lại né tránh giới truyền thông, càng tránh né, thì lại càng thần bí, càng gây tò mò, không biết đến lúc đính hôn sẽ oanh động toàn cầu thế nào. Tôi đang cảm thấy nếu cô chỉ làm nhà thiết kế không thôi thì có phải thế giới sẽ bị mất đi một nhân tài hay không?". Phong Trác Nhiên đến gần, càn rỡ thương thức, đứng lúc cúi đầu, khẽ khàng tựa cằm lên vai cô.

"Tôi chỉ là một nhà thiết kế, những thứ khác lại hoàn toàn mù tịt!". Tô Lưu Cảnh dừng bút, gờ tay lên đẩy cằm Phong Trác Nhiên sang một bên, sau đó lại tiếp tục cầm bút lên phác họa.

Phong Trác Nhiên bị ai đó "Vô tình" đẩy ra ngoài, cố làm ra vẻ uất ức mím môi nói: "Dù gì thì tôi cũng là vị hôn phu của cô, đừng vô tình như vậy chứ, như thế sẽ dả thương lòng của người ta mất. . . . ."

Những ngày qua Tô Lưu Cảnh đã chịu không ít những hành động vô si của người này, nên dứt khoát không thèm để ý tới.

Mà Phong Trác Nhiên là người thế nào chứ, anh ta vẫn tiếp tục nghiêm mặt tiến lên trước, cố ý tạo ra hành động ái muội nói: "Nếu không, chúng ta đính hôn thật đi, cảm giác này cũng không tệ chút nào!".

Tô Lưu Cảnh khẽ cắn răng suy nghĩ, trước là ai đã nói đính hôn với cô sẽ phải chịu biết bao thua thiệt, hiện tại lại còn ra đòn này, quả thật. . . . . Quả thật! Như Tống Dĩ Hình đã nói, thật đáng bị ăn đòn!

Phong Trác Nhiên cảm thấy bầu không khí không tốt, vội vàng nghiêm mặt nói: "Cô dốc hết toàn lực trả thù như vậy, rốt cuộc là vì cái gì, có đáng giá không?".

Tô Lưu Cảnh bỗng dừng bút lại, suy tư hồi lâu, nơi đây mắt giống như đang chìm trong u mê, rốt cuộc cũng chậm rãi lại kiên định mà đáp: "Đáng giá, chỉ cần có thể trả thù Hình Hạo Xuyên, trả thù nhà họ Hình, cái gì cũng đáng giá!".

Bởi vì hiện tại trừ Tiểu Mễ và Tiểu Diệc, báo thù chính là động lực duy nhất khiến cô muốn tồn tại trên cõi đời này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 45: Ra mắt!

Phong Trác Nhiên cố ý sắp xếp sao cho tin tức đính hôn càng ngày càng nóng, đến lúc cao trào nhất, lại tiếp tục tung ra một tin tức kinh người hơn đó chính là buổi lễ đính hôn của họ sẽ được tổ chức vào ngày hôm sau.

Đây quả thực làm cho người ta kinh hãi không thôi, càng làm cho mọi người đều gấp gáp như đang bò trên chảo nóng. Cả giới truyền thông ai nấy cũng đều nghiêng răng nghiêng lợi oán hận mắng Phong Trác Nhiên âm hiểm, lại vừa vội vàng đưa tin, nhìn số lượng tiêu thụ không ngừng tăng cao lại càng vui vẻ ra mặt.

Sau một thời gian im ắng, đột nhiên lại xuất hiện tin tức này, hiệu quả quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc này chỉ cần mờ ti vi, cho dù là kênh nào cũng đều có thể thấy được tin tức đính hôn của Phong đại thiếu gia cùng với nữ vương Suzzy trong truyền thuyết.

Trong lúc người khác đang bận tối mắt tối mày thì mấy nhân vật chính lại nhàn nhã ung dung làm chuyện của mình, mặc kệ thế giới bên ngoài rối ren ra sao cũng không thêm để ý, tựa như không liên quan đến mình, lẳng lặng chờ ngày mai đến.

Hình Hạo Xuyên và Thương Thiên Kỳ không ngừng oanh tạc điện thoại, nhưng Tô Lưu Cảnh chỉ mặc cho nó không ngừng rung lên, hai người kia, một người cô không muốn nhận, còn người kia cô lại càng không thể nhận.

Tiểu Mễ gối đầu lên chân Tô Lưu Cảnh, nũng nịu nói: "Mẹ à, sao mẹ lại không nhận điện thoại?".

Tô Lưu Cảnh cười cười, vỗ vỗ lên gương mặt hồng hào của cậu nhóc đáp: "Đâu có, họ gọi nhầm thôi, chẳng phải ngày mai Tiểu Mễ có buổi ngoại khóa ở trường sao? Mau ngủ sớm đi, không mai lại tới trễ, bị các bạn cười cho đấy!".

Tiểu Mễ cười hi hi ha ha, sau đó hào hứng chạy vào phòng ngủ của mình.

Tô Lưu Cảnh nhìn dáng vẻ hoạt bát của con trai, khoe miệng khê cong lên. Buổi ngoại khóa này thật ra là do cô an bài, vì ngày mai nhất định sẽ có một trận đánh ác liệt, cô không muốn Tiểu Mễ trở thành con cò bị người ta lợi dụng, cho nên trước đó đã bố trí cho Tiểu Mễ đi ra ngoài du ngoạn cùng với lớp của cậu bé. Tất cả ân oán đều là chuyện của người lớn, trẻ con không cần phải can dự vào. Cô chỉ hi vọng cậu nhóc có thể vui vẻ sống bình yên qua ngày.

Ngày hôm sau, sau khi đưa Tiểu Mễ đến nhà trẻ, Tô Lưu Cảnh nắm chặt lòng bàn tay, hít thở thật sâu, chuẩn bị bước vào cuộc chiến.

Phong Trác Nhiên khoác trên người bộ lễ phục ưu nhã, hơi cúi người, nhếch miệng mời: "Vị hôn thê xinh đẹp của tôi, xin hỏi, tôi có vinh hạnh mời em cùng lên xe không?"

Tô Lưu Cảnh nhìn anh ta cố ý trêu đùa để mình đỡ căng thẳng, khê nhoen miệng cười, nể mặt bước lên xe. Hiện tại Phong Trác Nhiên chính là đồng minh của cô, thậm chí cô còn lệ thuộc vào anh ta ít nhiều. Dù sao, đối thủ mạnh hơn Hình thị thật không dễ tìm, mà một nhà thiết kế ưu tú hàng năm đều có sản phẩm đặc biệt, dựa vào phong thái đó cũng có rất ít người có thể xứng đôi với cô. Cho nên, trên vài phương diện mà nói, thật ra thì Phong Trác Nhiên đã nhân nhượng cô mấy phần, có điều anh ta không nói mà thôi.

Lúc đến hội trường, ở cửa đã chật ních ký giả, Phong Trác Nhiên thấy vậy liền lên tiếng: "Nữ ký sĩ dừng cảm, chuẩn bị xong chưa?".

"Ừm!", Tô Lưu Cảnh khê gật đầu, sau đó hít sâu một hơi, mỉm cười bước ra ngoài.

Cửa xe vừa mở ra, ngay lập tức có vô số ánh đèn lóe lên liên tục, chói hết cả mắt. Bên tai huyền não không ngừng, tất cả các ký giả chen lấn nhau lên tiếng, những ánh mắt soi mói kèm theo ống kính đen ngòm khiến cho Tô Lưu Cảnh như trở về bốn năm trước, trong đầu lại hiện lên những tin tức đáng sợ cơ hồ muốn đẩy người ta vào chỗ chết kia.

Nhưng, hiện tại cô đã không còn là Tô Lưu Cảnh của bốn năm trước nữa!

Hai gò má của Tô Lưu Cảnh trở nên nhợt nhạt, ngay sau đó cô liền ra lệnh cho mình, phải giữ tư thái hoàn mỹ nhất để đối mặt với đám người ngoài kia. Nếu như ngay cả giới truyền thông cô cũng không dám đối mặt, thì sao lại có thể đối chọi với Hình Hạo Xuyên? !

Hai người họ nhìn nhau mỉm cười đi vào hội trường, người đàn ông tuấn lãng nho nhã, người phụ nữ thì duyên dáng xinh đẹp, hình ảnh hài hòa như thế khiến cho con người ta ca thán không thôi.

Tô Lưu Cảnh đang mỉm cười, đột nhiên nhìn thấy Thương Thiên Kỳ cách đó không xa, trong con ngươi mông màu xanh dương chất chứa đầy mâu thuẫn, hai hàng lông mày nhíu chặt, đắm chiêu nhìn cô không chớp, vừa quần quýt si mê, đan xen vào đó là nỗi bi thương khó diễn đạt bằng lời.

Anh lẳng lặng nhìn cô dường như muốn khấn cầu cô nên dừng lại tất cả.

Lòng Tô Lưu Cảnh chợt đau xót, vì sao anh lại tới nơi này, không sợ bản thân sẽ bị giới truyền thông đẩy lên đầu sóng ngọn gió một lần nữa hay sao? Tô

Lưu Cảnh liếc mắt nhìn cẩn thận, ra lệnh cho mình đi dò tìm. Cô đã quyết định rồi, không thể vì bất kỳ thứ gì mà mềm lòng, nhất định phải cứng rắn hơn nữa!

"Sao thế?", Phong Trác Nhiên ghé vào bên tai nhẹ giọng hỏi.

Tô Lưu Cảnh quay đầu, tiếp tục đi về phía trước, đáp: "Không có gì, chúng ta vào thôi", sau đó quay mặt về phía truyền thông cố gắng duy trì nụ cười tươi tắn.

Dưới sự che chắn của nhân viên bảo an, Tô Lưu Cảnh và Phong Trác Nhiên giữ tư thái vô cùng hoàn mỹ đi vào bên trong hội trường, nhân tiện đó đám người truyền thông cũng chen chúc mà theo vào.

Bỏ lại bên ngoài hội trường, Thương Thiên Kỳ trợ trợ đứng đó, nhìn theo bóng lưng của hai người đang khoác tay nhau, ngay cả một ánh mắt cô cũng lười bỏ thí cho mình. Cô nghĩ làm như vậy sẽ khiến cho anh hoàn toàn chột ý niệm đối với mình sao? Nhưng có lẽ cô không biết, trong lòng anh, cô đã sớm hòa vào máu thịt, thâm căn cố đế, có muốn nhỏ cũng không thể nào ra được.

Lưu Cảnh à, nên nói em quá thiện lương, hay là quá độc ác đây. Chỉ cần em muốn, bất cứ thứ gì anh cũng đều có thể cho em, chỉ cần em mở miệng, dù em không thể báo đáp lại nhưng chỉ cần em mở miệng nói một câu thôi, anh sẽ dốc hết toàn lực ra giúp em đối phó hết thảy. Vì sao, vì sao em lại muốn đẩy anh ra xa như thế?

Thương Thiên Kỳ cô độc tựa lưng lên vách tường, nhìn lên bầu trời cao vời vợi, khẽ cười, giờ tay lên che mắt.

Sau sự kiện này, giữa bọn họ, xem như đã hoàn toàn cắt đứt, ngay cả một tia hy vọng cuối cùng cũng bị cô tự tay chặt đứt rồi.

Bất giác anh thấy thật băn khoăn, những năm tháng qua rốt cuộc bản thân mình đang làm gì? Anh đã cố gắng hết sức để cho mình có thể cân sức ngang tài với Hình Hạo Xuyên, nhưng cuối cùng vẫn thất bại thảm hại. Vậy những cố gắng đó, có ý nghĩa gì chứ? Nó chẳng qua chỉ là một chuyện cười. . . . .

Khẽ bật cười, từ giữa kẽ tay bất chợt có dòng chất lỏng nóng bỏng khẽ chảy ra. Thương Thiên Kỳ tự giễu nhếch khóe miệng. Ai nói đàn ông sẽ không rơi lệ? Người thốt ra câu nói này khẳng định chưa từng thử nghiệm qua khổ sở là gì.

Bỗng nhiên có một chiếc khăn tay không tiếng động đưa tới trước mặt, Thương Thiên Kỳ sững sờ ngược nhìn lên, đối mặt với ánh mắt đầy lo lắng của Mary, anh thoáng ngẩn người, rồi chậm rãi nhận lấy. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 46: Đính hôn (một)

"Xin hỏi tiểu thư, cô thật sự là Suzy sao? Tại sao ba năm trước cô đều không chịu xuất đầu lộ diện, mà lần này lại muốn ra mắt ngoại giới? Sự kiện lần này có ẩn giấu bí mật nào sao?"

"Tiểu thư Suzy, xin hỏi tên thật của cô là gì? Là người Trung Quốc sao?"

"Xin hỏi tiểu thư vì sao lại đính hôn với Phong thiếu? Là bởi vì yêu, hay là vì cái gì khác?"

"Tại sao lần đính hôn này lại bí mật như thế, có ẩn tình gì sao? Hay là do Phong lão tiên sinh không đồng ý?"

Vô số vấn đề được đặt ra, vô vàn các lý do làm cho người ta hỏi không xuể. Tất cả ký giả ở đây chẳng khác nào FBI, từ mối quan hệ của hai quốc gia, đến việc hợp tác kinh tế, thậm chí ngay cả mối tình sóng gió Hào môn đều đã nghĩ đến, cố gắng tìm kiếm sơ hở từ từng cử chỉ hành động của Tô Lưu Cảnh, để từ đó giật tít thành tiêu điểm cho ngày mai.

Nhưng đã để bọn họ thất vọng rồi, từ đầu tới cuối Tô Lưu Cảnh vẫn không nói một lời. Còn Phong Trác Nhiên chỉ cười híp mắt, mọi vấn đề nhất nhất bị bắn ngược trở về, không có chút sơ hở nào.

Cho đến khi ngồi vào vị trí của mình, Tô Lưu Cảnh mới cầm lấy micro, chậm rãi lên tiếng: "Xin chào mọi người, tôi chính là Suzy, rất vui vì được gặp gỡ mọi người ở đây, cũng rất cảm ơn sự quan tâm của báo giới từ trước tới giờ, vừa rồi mọi người đã hỏi tôi rất nhiều vấn đề, đủ để nhìn ra sự hiếu kỳ của tất cả lớn đến đâu. Sau đây, tôi xin trả lời ngắn gọn như sau: "Tôi vốn là một cô gái bình thường đến từ Trung Quốc, bản thân có niềm đam mê với thiết kế, trước đây không xuất hiện, là bởi vì tôi thích yên tĩnh, thuần túy thiết kế tác phẩm, hiện tại lại đột nhiên lộ diện đã hù dọa đến tất cả mọi người rồi, thành thật xin lỗi!"

Cô tự nhiên bình thản, nói năng thân thiện, lập tức hấp dẫn sự chú ý của truyền thông. Mỹ nhân đến từ phương Đông này không chỉ có thân phận thần bí, nhan sắc lại càng khuynh đảo ngoại giới.

"Chắc chắn các vị rất muốn hỏi, nếu đã như vậy thì tại sao lần này tôi lại muốn công bố rộng rãi như thế này? Hiện tại, tôi muốn thay mặt chồng chưa

cưới của mình, Phong Trắc Nhiên tiên sinh tuyên bố một tin, Phong Thái sắp khai trương một chi nhánh mới, mà tôi với cương vị là nhà thiết kế chính, rất mong muốn giúp đỡ anh ấy một tay, hi vọng mọi người có thể tiếp tục ủng hộ Phong Thái, vô cùng cảm ơn!".

Ngay lập tức chủ đề của buổi họp báo liền được chuyển đổi sang tin tức Phong Thái sắp khai trương chi nhánh mới, giống như sau khi đi qua hàng loạt hỏa mù, lập tức có thể nhìn thấy được pháo hoa, làm cho người ta chợt bừng tỉnh hiểu ra rằng: hóa ra đây mới chính là chủ đề chính.

Trong lúc nhất thời, giới truyền thông như muốn nổ tung, vốn tưởng rằng lần này sẽ thu được tin tức đỉnh hôn, thêm vào đó còn có cả thân phận của nữ chính đã là tiêu điểm hot nhất, không ngờ tới lại tiếp tục nhảy ra một tin tức chấn động đến vậy, khiến cho tất cả mọi người có mặt ở hiện trường phần chấn không thôi.

Tin tức về chi nhánh mới của Phong Thái được cô ý tung ra đúng lúc này, lập tức nhận được sự quan tâm cực điểm, không thể tưởng tượng nổi trên trang nhất các mặt báo ngày mai phản kích đến cỡ nào!

Trong khi mọi người chìm trong tiếng nghị luận huyên náo phần khởi, đột nhiên, ở trong góc một thanh âm không lớn, nhưng lại đủ để nghe được rõ ràng bật ra: "Tiểu thư Suzzy! Vừa rồi có người nói, dáng dấp của cô rất giống với người vợ chưa cưới đã đào hôn của ngài Richie, xin hỏi là thật sao?"

Những lời này mới vừa thốt lên, tất cả âm thanh ồn ào trong đại sảnh nhanh chóng lắng xuống.

Cái gì? Thời gian trước, tin tức "Bàn tay của Thượng Đế" Richie bị vị hôn thê kia bỏ rơi là một đề tài cực kỳ nóng bỏng, mà người đó và tiểu thư Suzzy thế nhưng lại là cùng một người, không biết là thật hay giả đây? !

Lực chú ý của giới truyền thông mới vừa tập trung đến tin tức Phong Thái mở chi nhánh mới nay toàn đều dồn tai lên nghe ngóng sự kiện này.

Thấy thế, Tô Lưu Cảnh cũng không hề phản bác, chỉ lạnh nhạt gật đầu đáp: "Đúng vậy, là tôi!".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 47: Đính hôn! (hai)

Vừa nghe thấy câu trả lời lạnh nhạt của cô, giới truyền thông, ai nấy đều kinh ngạc không thôi. Hành động như vậy nếu là người khác sẽ trăm phương ngàn kế mà che giấu, còn cô thì ngược lại, tự nhiên thoải mái thừa nhận.

Sau sự kiện này, buổi lễ đính hôn càng trở nên sôi trào hơn bao giờ hết. Nhất thời, cả khán phòng tràn ngập tiếng nghị luận xôn xao, ánh đèn chớp lóe liên tục như muốn chọc người ta mù mắt.

Ký giả mới vừa đặt câu hỏi lại tiếp tục lên tiếng: "Vậy lý do gì cô lại muốn đào hôn? Tại sao trong vòng một tháng ngắn ngủi, lại đính hôn với Phong thiếu? Có người còn chính mắt nhìn thấy cô có dính dáng không rõ với Tổng giám đốc Hình thị, là Hình Hạo Xuyên tiên sinh, vậy xin hỏi cô có giải thích nào về những vấn đề trên không? Nếu dùng lời người Trung Quốc của cô mà nói, thì đây có phải là chân đạp ba thuyền hay không?"

Lập luận sắc bén tựa như không chừa cho đối phương một chút mặt mũi nào như thế, không chỉ khiến mọi người rối rít ghé mắt chòng chọc nhìn câu trả lời, ngay cả Phong Trắc Nhiên vốn nho nhã, cũng hơi ngầy ra một chút. Ký giả đặt những câu hỏi kia quả thật đầu óc có vấn đề, trở về một mình có thể viết lung tung còn được, nhưng lại trong trường hợp lớn như thế này, ở trước mắt Phong Trắc Nhiên dám thốt ra những lời này, chẳng khác nào đang đối lên đầu Phong thiếu một cái nón xanh thật to, rõ ràng là muốn đối nghịch lại Phong Thái đây mà.

Nhưng vấn đề càng có tính tranh cãi như thế, càng khiến giới truyền thông kích động. Thậm chí đã có không ít ký giả thông truyền trực tiếp tin tức vừa thu được ra ngoài. Nếu muốn bình chọn câu chuyện thu hút nhất trong năm thì tin chắc rằng buổi lễ ngày hôm nay nhất định sẽ đứng đầu bảng.

Tô Lưu Cảnh khề cau mày. Tên ký giả này, trước đó vẫn không ra mặt nói một câu nào, hơn nữa trong lúc các ký giả khác liều mạng chen lên trên chỉ có một mình hắn ta vẫn bình tĩnh ở trong góc, giống như cố ý không để cho bất kỳ ai chú ý, đợi đến thời cơ thích hợp đột nhiên lập tức đưa ra những vấn đề sắc bén, không thể không nghi ngờ người này có ý đồ, hoặc cũng có thể hắn được ai đó phái tới?

"Tiểu thư Suzzy, tại sao cô lại không trả lời? Chẳng lẽ tất cả đều là sự thật nên không còn lời nào để nói!", lời của người này càng ngày càng sắc bén, rõ ràng là đang đáp vô cùng bình thường cho dù có nhìn qua trăm lần cũng không nhớ được, vậy mà lập lại cay nghiệt vô cùng, làm cho thần kinh người ta không thể không căng thẳng.

Tô Lưu Cảnh khề mím môi, đang suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào, vấn đề này quá mức âm hiểm, nếu trả lời không tốt không khéo sẽ trở thành trò cười cho tất cả mọi người.

Đúng vào lúc này, đột nhiên Phong Trắc Nhiên lại choàng tay lên vai cô, che chở ở trong vòng tay của mình, cười nói: "Lời của vị ký giả này cũng có chỗ đúng, cũng hoàn toàn chứng tỏ rằng sức quyến rũ của Phong mô tôi vượt qua hẳn hai vị kia, tôi không những sẽ không trách cứ Suzzy, ngược lại, tôi còn muốn cảm ơn cô ấy. Cảm ơn cô ấy cuối cùng vẫn lựa chọn tôi, kiên định ở bên cạnh tôi, điều đó khiến tôi thấy thật vinh hạnh, hơn nữa tôi còn cho rằng, cô ấy nhất định sẽ không hối hận về quyết định này của nó!".

Vài lời tâm tình của Phong Trác Nhiên đã thành công di dời trung tâm của câu chuyện sang phía mình, không chỉ có thể giải vây cho Tô Lưu Cảnh mà còn hài hước nâng cao giá trị của bản thân, đùa bỡn tên kia ký giả một trận, lại làm mọi người ở trong khán phòng không khỏi thư giãn hơn nhiều.

Tên ký giả vừa gây sự kia bị câu trả lời của Phong Trác Nhiên làm cho tắc nghẹn, không còn lời nào để phản bác.

"Nếu mọi người không có gì muốn hỏi nữa, vậy thì nghi thức đính hôn sẽ chính thức bắt đầu!", Phong Trác Nhiên cười nói, sau đó vươn tay nắm chặt lấy tay của Tô Lưu Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 48: Đính hôn (3)

Chương 48: Đính hôn (3a)

"Vị ký giả này, xin hỏi còn có ý kiến gì khác không?", Phong Trác Nhiên tuy đang cười nhưng ánh sáng biến chuyển nơi đáy mắt vô cùng sắc bén khiến cho người ta không rét mà run.

Mà tên ký giả phách lối vừa rồi, thấy tình huống như thế liền lập tức cúi đầu, biến mất ở trong đám người.

Phong Trác Nhiên nhìn một vòng chung quanh hội trường, bàn tay vẫn thân mật đặt lên vai Tô Lưu Cảnh, nói: "Đã như vậy, xin cảm ơn mọi người đã có mặt ở đây chứng kiến nghi lễ đính hôn của tôi và Suzzy!"

Đứt lời, Phong Trác Nhiên liền nhấc tay lên ra hiệu, buổi họp báo chính thức chấm dứt.

Sau đó, đèn ở đại sảnh tắt, cả hội trường chìm trong bóng tối, rồi đột nhiên một chiếc đèn chùm bằng pha lê khổng lồ từ trên trần nhà chậm rãi hạ xuống, ánh đèn sáng chói lấp lánh, tiếp theo đó là năm cái đèn nhỏ trong góc cũng sáng bừng lên tạo ra một khung cảnh mộng ảo mà tráng lệ.

Ngay lúc này, mười mấy cô gái mặc sườn xám truyền thống của Trung Quốc cùng nhau đi tới kéo các rèm cửa sổ trong đại sảnh ra. Rèm cửa vừa nhẹ nhàng kéo ra, cả hội trường rộng lớn lập tức ngập tràn trong cảnh sắc lãng mạn như Thiên đường, phải có đến hơn trăm đóa hồng xen kẽ với bạch hợp trắng được vận chuyển bằng máy bay từ Pháp về chỉ để trang trí cho buổi lễ đính hôn này.

Khăn trải bàn màu hồng lập tức được phôi lên mặt bàn trông chẳng khác nào những cánh bướm nở rộ, từng giỏ hoa hồng trắng nối tiếp được đưa lên, tiếp đó là những giá nến bằng thủy tinh trong suốt, thấp lên những ánh sáng lung linh huyền ảo, đẹp vô cùng.

Tất nhiên không thể thiếu được những chùm long bóng trắng hồng xen kẽ được tạo hình trái tim lãng mạn khiến cho cả hội trường càng thêm mỹ lệ, rực rỡ, nhưng không lộ vẻ tục khí, hiển nhiên là đã qua tay của nhà thiết kế chuyên nghiệp. Cùng lúc đó, tám màn màu hồng từ từ kéo lên, ngay lập tức một dàn nhạc hơn năm mươi người hiện ra trước mắt. Chỉ thấy chiếc gậy chỉ huy nhẹ nhàng vung lên, ngay sau đó một khúc nhạc trầm bổng du dương được tấu lên.

Nghị thức vừa long trọng lại hoa lệ như thế khiến cho người ta thậm tệ lười ca thán, ngay cả Tô Lưu Cảnh cũng phải giật mình thảng thốt.

"Không phải đã nói làm đơn giản một chút rồi sao?", Tô Lưu Cảnh nhỏ giọng nói.

"Phong Trắc Nhiên tới đính hôn, sao có thể đơn giản được chứ?", Phong Trắc Nhiên duy trì nụ cười ưu nhã,

bàn tay đặt trên vai người bên cạnh, còn như có như không khẽ bóp một cái, cố ý bỏ qua ánh mắt cảnh cáo của Tô Lưu Cảnh, càn rỡ nắm eo của cô, sau đó nhận lấy hộp nhẫn vừa được nhân viên đưa lên.

Một tay lấy chiếc nhẫn đính hôn ra, một chân quỳ xuống, trước mặt nhiều người lập tức cất cao giọng: "Em yêu, em có nguyện ý gả cho anh không?".

Trong bầu không khí lãng mạn, trước sự chứng kiến của biết bao nhiêu ký giả, Phong Trác Nhiên quỳ gối cầu hôn khiến Tô Lưu Cảnh kinh ngạc hít vào một hơi, thật không ngờ đến, người này thế nhưng lại hành động như vậy!

Đáng lẽ ra, cô nên lập tức đồng ý, vì dù sao mục đích chính của ngày hôm nay là công bố tin tức đính hôn này, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt nita thật nita giả của Phong Trác Nhiên, Tô Lưu Cảnh lại ngây người không phản ứng kịp, ngay sau đó nhìn anh ta chằm chằm ý bảo người này mau chóng kết thúc. Đường như tên này đã diễn hơi lố rồi, thực sự rất đáng ăn đòn!

Cuối cùng, tiếng ồn ào xôn xao của đám ký giả đã kéo Tô Lưu Cảnh về với thực tại, hoảng hốt vươn tay. . . . .

Đúng vào lúc này, đột nhiên một vị ký giả lại gào lên: "Ai kia, đó không phải là Tổng giám đốc Đinh sao? Tại sao ngài ấy lại tới đây?". Một câu này lại khiến cho toàn trường nhất thời dậy sóng!

Q.3 - Chương 49: Điên cuồng!

Chương 49: Điên cuồng!

Sự xuất hiện của Hình Hạo Xuyên không thể nghi ngờ sẽ tăng thêm một phần nghi vấn cho lễ đính hôn vốn đã khó bề phân biệt này. Nhị vật nam chính trong scandal đã có mặt tại hiện trường, chẳng lẽ lại giống với lần trước, chuẩn bị trình diễn một màn cướp hôn đặc sắc?

Tô Lưu Cảnh nhìn Hình Hạo Xuyên đột nhiên xông vào, đang dùng ánh mắt sắc bén quan sát bọn họ chằm chằm, bất chợt thấy thật căng thẳng.

Phong Trác Nhiên chậm rãi đứng lên, lẳng lặng bảo hộ Tô Lưu Cảnh ở đằng sau lưng mình, nụ cười trên môi vẫn không đổi: "Cám ơn Tổng giám đốc Hình đã đại giá quang lâm, tham gia lễ đính hôn của Phong mỗ, Phong mỗ hết sức vinh hạnh, xin mời ngài ngồi vào kia!".

Hình Hạo Xuyên nhàn nhạt liếc người trước mặt, ngay sau đó tiến lên trực tiếp đi tới chỗ Tô Lưu Cảnh.

Tô Lưu Cảnh cau mày nói: "Anh tới làm gì?"

Hình Hạo Xuyên không thèm để ý đến ánh mắt của những người chu quanh, lại càng không chú ý đến sự tồn tại của vị hôn phu ngay bên cạnh, trực tiếp tiến lên kéo tay Tô Lưu Cảnh nói: "Đi theo tôi!".

Mặc dù những lời này được anh nói bằng tiếng Trung, nhưng hiển nhiên có không ít ký giả vẫn hiểu được, toàn trường lại trở nên sôi động không ngớt, lại có người còn gọi điện thoại truyền trực tiếp tin tức nóng hổi này về tòa soạn. Hai nam tranh một nữ, mà tất cả đều người Trung Quốc, đây quả thực vô cùng đặc sắc!

Tô Lưu Cảnh bị ánh đèn flash không ngừng chớp lóe xung quanh dẫm vào mắt đến phát đau, dùng sức giãy tay ra, nhỏ giọng nói: "Tôi sẽ không đi với anh! Mời buông tay! Hôm nay là ngày đính hôn của tôi, Trác Nhiên, Hình tiên sinh, xin anh đừng nên quá phận!"

Cô đã từng nghĩ tới sự xuất hiện của Hình Hạo Xuyên tại đây, nhưng khả năng này không lớn, nhưng bây giờ thật không ngờ, anh lại dám xuất đầu lộ diện, dù sao chuyện này cũng sẽ ảnh hưởng đến bộ mặt của Hình thị. Trong hôn lễ lần trước, bởi vì không mời giới truyền thông tham dự, cho nên tất cả đều chỉ là tin đồn mà thôi, nhưng lần này thì khác, đang là hiện trường phỏng vấn trực tiếp, Hình Hạo Xuyên bị đi rồi sao? Chắc chắn anh phải biết rõ được tính nghiêm trọng của vấn đề, một khi tin tức truyền ra, không chỉ có là Hình thị,

mà thể diện của nhà họ Phong cũng mất sạch, đây không phải là đang trực tiếp tuyên chiến cùng với Phong Thái

sao!

"Hình tiên sinh, cô ấy là vị hôn thê của tôi!", Phong Trác Nhiên nhỏ giọng cảnh cáo, dưới tình huống có sự chứng kiến của nhiều người thế này, sắc mặt cũng không tốt chút nào.

"Cô ấy là của người tôi!", Đinh Hạo Xuyên nghiêng răng, khẽ quát một tiếng, giọng nói mặc dù không lớn, nhưng do bị đè nén hồi lâu trong lúc tức giận nghe vào tai chẳng khác nào tiếng gào thét. Ngay sau đó không để ý đến Tô Lưu Cảnh vẫn còn đang giãy giụa, mạnh mẽ kéo tay của cô dẫn đi.

Tô Lưu Cảnh dùng sức hất tay cứng anh ra, nói: "Tôi không phải!"

"Em đừng nên ép tôi!", Đinh Hạo Xuyên nhìn vẻ mặt quyết tuyệt của cô, trầm mặt xuống, ác độc lên tiếng. Những ngày qua, anh vẫn luôn bị tin tức Tô Lưu Cảnh muốn đính hôn hành hạ, cũng sắp bị ép điên rồi.

"Đinh Hạo Xuyên, tôi với anh, một chút quan hệ cũng không có!", Tô Lưu Cảnh lên tiếng đáp trả như chém đinh chặt sắt. Buổi lễ đính hôn này đối với Phong Thái, hay đối với sự hợp tác giữa cô và Phong Trác Nhiên mà nói tương đối quan trọng, không thể để có sơ xuất gì không may xảy ra!

Nghe thấy thế, con người của Đinh Hạo Xuyên bỗng dưng co rút lại: "Em!"

Tô Lưu Cảnh nghĩ thế, lập tức nhận lấy chiếc nhẫn trên tay Phong Trác Nhiên. sau đó đeo vào tay mình.

lạnh lùng mà tràn đầy xa cách, nói: "Tổng giám đốc Đình, bây giờ tôi đã là vợ chưa cưới của Trác Nhiên, cảm ơn anh đã tới tham dự lễ đính hôn của chúng tôi ngày hôm nay, đi thông thả không tiễn!"

Một Tô Lưu Cảnh sắc bén như thế thật khác lạ, cô tựa như lưỡi dao sắc bén từ bốn phương tám hướng công kích Đình Hạo Xuyên, khiến cho anh thương thương tích khắp người.

Nhìn cô quyết liệt xa cách như thế, Đình Hạo Xuyên bị chọc giận đến mức muốn hôn mê, cô, thế nhưng, lại dám làm như vậy! Tô Lưu Cảnh, em, rất giỏi!

Anh dường như đã bị cô chọc giận đến mức không còn lý trí, mạnh mẽ túm lấy tay Tô Lưu Cảnh, kéo cô đi ra ngoài.

Tô Lưu Cảnh hoảng hốt, gấp gáp nói: "Buông tôi ra, có nghe hay không? Buông ra! Anh đừng có mà quá đáng!". Anh thật sự điên rồi sao? Anh có biết mình đang làm cái gì hay không!

Đình Hạo Xuyên chẳng những không nghe theo, ngược lại còn kiên quyết hơn, trước mặt nhiều người như vậy, mạnh mẽ kéo cô đi ra hội trường. Tất cả ký giả, ai nấy đều chen chúc dè chừng dõi theo, lâu không khí mới vừa rồi còn hoa lệ lãng mạn làm cho người khác tặc lưỡi hít hà nhanh chóng chìm vào trong lạnh giá.

Ngay và trợ lý của Phong Trác Nhiên cũng không nhìn được mà lẩy mắt đưa chân đi động ra hướng về phía bóng lưng Đình Hạo Xuyên đang lôi kéo Tô Lưu Cảnh rời đi.

mà chụp không ngừng.

"Như thế nào? Thú vị không?", bất chợt, sau lưng vang lên tiếng của ai đó hỏi.

"Thú vị, thú vị!", người trợ lý đáng thương còn chưa phản ứng kịp là ai, đã kích động gật đầu liên tục. Anh ta quyết định, về nhà sẽ tung những hình ảnh này lên mạng để tuyên truyền!

"Ha ha, tôi cũng cảm thấy thật thú vị!", người đứng sau lưng nhàn nhạt cười nói, nghe không ra rốt cuộc là có ý tứ gì, ngay sau đó lập tức xoay người rời đi.

Trợ lý nọ chậm chạp quay người, cả người lúc này chẳng khác nào vừa bị hất một chậu nước lạnh, nhìn theo bóng lưng Phong Trác Nhiên, trái tim hung hăng run lên từng chớp, thiếu chút nữa sợ đến ngất lịm. . . . .

*****@X*****@

Mà

lên ngoài hội trường, Đinh Hạo Xuyên vẫn hùng hổ kéo Tô Lưu Cảnh đi, rồi sau đó mở cửa xe dùng sức đẩy cô vào bên trong, không thèm để ý đến những lời bàn tán xôn xao cùng ánh đèn flash đang chớp lóe liên tục, nổ máy vọt đi mất.

Cho đến khi xe điên cuồng tăng tốc, Tô Lưu Cảnh mới bình ổn được thân thể, kêu âm lên: "Đinh Hạo Xuyên, rốt cuộc anh đang làm gì! Cái người điên này! Mau thả tôi xuống!"

Mặt Hinh Hạo Xuyên càng thêm âm trầm, càng đập mạnh chân ga, không thèm để ý đến những chiếc xe đang kinh sợ dạt sang hai bên, vẫn tiếp tục tăng tốc tựa như sắp sửa lái đến chỗ chết chóc, chỉ lạnh lùng nói: "Không phải em muốn tôi tới sao? Em diễn một tuồng kịch như thế chẳng phải để đạt được mục đích này? Tốt lắm, hiện tại tôi đã tới, đúng theo ý muốn của em rồi đấy thôi!".

Tô Lưu Cảnh liền cười lạnh đáp trả: "Muốn anh tới? A, Tổng giám đốc Hinh, đúng là anh đã quá đề cao mình rồi!".

Thấy thế Hinh Hạo Xuyên chợt đảo tay lái, quất um lên: "Nếu vậy thì tại sao em không yêu Phong Trác Nhiên mà lại còn muốn đính hôn với anh ta!"

Giờ phút này Tô Lưu Cảnh cũng đã mất hết lý trí, lập tức trả lời: "Ai nói tôi không yêu anh ấy, không yêu anh ấy chẳng lẽ lại yêu anh chắc? !"

Hinh Hạo Xuyên dùng sức nắm chặt vô lăng, con người đen nhánh bắn ra tia sắc lạnh, sau khi dồn dập phanh xe lại, liền nói: "Tô Lưu Cảnh, rõ ràng là em đã nhớ lại! Rốt cuộc còn muốn giả vờ đến lúc nào!".

Bạn đang đọc truyện Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Q.3 - Chương 50: Âm sát (một)

"Tô Lưu Cảnh, rõ ràng là em đã nhớ lại! Rốt cuộc còn muốn giả vờ đến lúc nào!". Hinh Hạo Xuyên chợt phanh xe lại, tạo nên tiếng ma sát vô cùng chói tai.

Tô Lưu Cảnh theo quán tính bị va trán vào cửa kính, nhưng giờ phút này đau đớn này sao có thể so được nỗi khiếp sợ đang trào dâng trong lòng, anh đã biết? Biết từ lúc nào?

“Tôi thật không hiểu anh đang nói gì, mau thả tôi xuống!”, Tô Lư Cảnh không thêm để ý, cố sức mở cửa để xuống xe, nhưng cửa xe đã sớm bị Hình Hạo Xuyên khóa chốt an toàn, trừ phi đập vỡ kính, nếu không thì hoàn toàn không thể ra ngoài.

Hình Hạo Xuyên bỏ tay ra khỏi vô lăng, kéo tay Tô Lư Cảnh, dùng sức lắc lắc, ánh mắt không tài nào khắc chế được lửa giận: “Em còn muốn gạt tôi sao? Từ lúc em tỉnh lại dùng ánh mắt tràn đầy hận ý nhìn tôi thì tôi đã biết em hồi phục trí nhớ rồi!”.

Tô Lư Cảnh bị anh đè lên trên cửa kính, không ngừng giãy giụa, hai tay đã bị anh ghim chặt, liền cắn môi, cả giận nói: “Cái gì mà hồi phục trí nhớ? Rốt cuộc là anh muốn tôi nói thế nào mới hài lòng, hôm nay là ngày đính hôn của tôi, nếu Hình tiên sinh anh còn như vậy, thì tôi lập tức sẽ báo cảnh sát đấy!”.

Hình Hạo Xuyên cau mày, nhìn người trước mặt chằm chằm, ánh mắt đầy mâu thuẫn vừa sâu xa nhưng lại chan chứa thâm tình, một mặt muốn cắn nuốt cô vào trong bụng, một mặt khác lại muốn ôm cô vào lòng che chở, hoặc vĩnh viễn giam cầm ở bên cạnh mình, không để cho cô rời khỏi mình. Ánh nhìn đan xen nhiều cảm xúc như thế khiến cho người đối diện cảm thấy thật sợ hãi.

“Câm miệng!”, Hình Hạo Xuyên quát to, hung hăng nhìn cô, sức lực dồn nén trên tay như muốn bóp vỡ cả bà vai: “Tô Lư Cảnh, rốt cuộc em có trái tim hay không?”.

Anh không muốn nghe thêm bất cứ một câu đã thương người nào từ trong miệng của cô nữa. Đầu tiên là thiếu chút nữa kết hôn Thương Thiên Kỳ, ngay sau đó lại nhảy ra một Phong Trác Nhiên, chỉ trong một tháng ngắn ngủi lại muốn đính hôn cùng với anh ta, rốt cuộc là cô muốn làm gì! Cô hận anh, hận đến mức muốn dùng phương pháp này để trả thù anh sao? !

Con người của Tô Lư Cảnh khẽ co rụt lại, anh lại dám hỏi cô, rốt cuộc có tim hay không sao?

Thực là quá nực cười, vô cùng nực cười, anh thế nhưng lại hỏi cô có tim hay không? Ha ha, cô không có tim, còn anh thì sao?

Năm năm trước, lúc anh cưỡng đoạt cô có từng hỏi qua bản thân mình có tâm hay không?

Khi Tiểu Diệc xảy ra tai nạn xe, lúc cô cần tiền, anh đã lấy tư thế cao ngạo cùng với bố thí ném chi phiếu xuống dưới chân cô, có hay không đã hỏi mình có chút tâm nào không?

Anh khiến cô yêu mình, rồi lại nói cho cô biết, bản thân cô vốn chỉ là một thể thân của người khác, lúc đó có hỏi xem mình có tâm hay không?

Sau khi Tiểu Như Nghe trở lại, lúc anh tàn nhẫn vứt bỏ cô có từng hỏi mình có tâm hay không ?

Anh cho rằng cha cô là người hại chết cha của mình mà trả thù ở trên người cô, lúc đó anh có tự hỏi bản thân mình có tâm hay không?

Lúc cô và Tiểu Như Nghe cùng nhau bị bắt cóc, thời điểm anh lựa chọn cô ta mà vứt bỏ cô, có từng chất vấn lương tâm mình xem có tim không?

Ha ha, không có, không có, chưa từng có! Thế mà hiện tại anh lại còn dám lớn tiếng chất vấn hỏi cô có tâm hay không, thật là buồn cười, quả thực là quá buồn cười!

Tô Lư Cảnh bật cười, cười đến chảy cả nước mắt.

“Đúng vậy, tôi không có lương tâm, bởi vì trái tim của tôi, đã sớm bị đè chết trong vụ tai nạn kia rồi!”, Tô Lư Cảnh dùng sức hất tay Hình Hạo Xuyên ra, sau đó gần từng chữ: “Vô cùng xin lỗi anh, Tổng giám đốc Hình! Hiện tại tên của tôi là Suzzy, vị hôn phu của tôi chính là đại thiếu gia Phong Trác Nhiên của tập đoàn Phong Thái, có lẽ anh ấy vẫn còn đang chờ tôi trở về. Mà chúng ta, từ trước đến nay chưa từng gặp nhau, hiện tại lại càng không có chút quan hệ nào, hẹn gặp lại!”.

Tô Lư Cảnh lạnh lùng thốt lên, từng chữ từng câu đều ám chỉ rõ ràng mối quan hệ giữa hai họ hoàn toàn xa cách.

“Không có quan hệ sao? Không có quan hệ gì sao? Rốt cuộc em muốn nói với tôi câu này bao nhiêu lần nữa? Đáng chết, tóm lại là em hận tôi đến mức nào chứ? !”, Hình Hạo Xuyên nóng nảy quát to.

Anh sắp phát điên rồi, bị cô ép đến phát điên, bọn họ ngay cả con cũng đã có, lại còn dám nói không có quan hệ gì. Bất luận là trước đây cô thể hiện thân mật với Thương Thiên Kỳ thế nào hoặc mới vừa rồi tận mắt nhìn thấy cô và Phong Trác Nhiên mập mờ ra sao thì việc cô tùy ý quyết định hôn nhân của mình như thế, rốt cuộc là đang hành hạ anh hay là đang hành hạ chính mình?

“Buông tôi ra! Tôi không muốn nổi điên với anh!”, Tô Lư Cảnh cố giãy giụa để thoát khỏi vòng kim kẹp của anh.

Chợt, môi của anh lại bất ngờ hạ xuống, dùng sức áp lên môi cô, tựa như muốn cắn nuốt người trước mặt vào trong bụng, mùi máu tanh nồng đậm lập tức lan tràn khiến Tô Lư Cảnh càng thêm hoảng loạn.

Cô nhắm chặt mắt, hai tay dùng sức vỗ lên trên người anh, cự tuyệt, nhưng bất luận có làm như thế nào thì Hình Hạo Xuyên cứ trơ trơ như gỗ đá, tựa như không cảm thấy đau đớn chút nào, lại càng ôm lấy cô thật chặt làm cô không tài nào thở nổi.

Hình Hạo Xuyên, năng lực của anh chỉ thế này thôi sao? Rốt cuộc anh xem cô là cái gì!

Tô Lư Cảnh càng nghĩ càng giận, há miệng, dùng sức cắn vào đầu lưỡi đang bắt nạt mình làm tù binh kia.

Đột nhiên, bên tai truyền tới một tiếng hít sâu, Tô Lư Cảnh đột ngột bị buông ra, còn chưa phản ứng kịp, cả người đã bị đẩy về phía sau, nặng nề va vào thành ghế, choáng váng xây xẩm cả mặt mày.

Tô Lư Cảnh đột nhiên bị anh đẩy ngã liền giãy giụa hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Cẩn thận!”, Hình Hạo Xuyên chỉ đáp lại bằng hai tiếng cụt ngủn, sau khi nhìn ra ngoài cửa xe, cả người liền nhào qua, đẩy cô nằm xuống, dùng thân thể của mình làm lá chắn.

Ngay sau đó là tiếng kính thủy tinh vỡ vụn vang lên chói tai, đồng thời mảnh vỡ sắc bén bắn ra, cửa cả vào mặt anh, máu cũng theo đó mà tràn ra bên ngoài.

Đồng thời, có một vật bén nhọn mắt thường không thể nhận ra xuyên thấu cửa xe lao thẳng tới, ngay sau mùi khét lẹt lập tức bay vào mũi.

Tô Lư Cảnh nhìn vào cái lỗ tròn trên cửa xe, hai mắt mở lớn, thờ hốc vì kinh ngạc.

Đạn? !

Cô cũng không ngốc đến nỗi sợ hãi đến phát run hỏi “đây là cái gì”, ắt hẳn lúc này có người rình rập ám sát bọn họ! Hơn nữa còn đang ở rất gần đây!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 51: Âm sát!(Hai)

Trong khi chờ Tô Lư Cảnh kịp phản ứng thì Hình Hạo Xuyên đã sớm ngó ra, lúc điểm màu đỏ kia bay thẳng qua kính xe phản ứng đầu tiên của anh chính là đẩy Tô Lư Cảnh xuống đưa lưng của mình làm lá chắn bảo vệ cho cô, thật may là, phát súng kia bị chệch hướng, bọn họ may mắn giữ được một mạng.

Tô Lư Cảnh cũng bị hù sợ, vừa định nói chuyện, lại bị Hình Hạo Xuyên lấy tay che lại, nhỏ giọng nói: “Đừng nói chuyện!”

Biểu tình của anh nghiêm túc như thế, khiến Tô Lư Cảnh muốn mở miệng, lập tức nín lặng. Bởi vì cô biết, hiện tại không phải là thời điểm để gây gỗ, đối phương ngay cả súng cũng dám sử dụng, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ!

Hình Hạo Xuyên cẩn thận ngẩng đầu lên hướng mắt ra ngoài cửa sổ quan sát, mới vừa rồi nhất thời kích động, lại vô ý thức lái xe đến khu lân cận một xóm nghèo ở Luân Đôn. Nơi này từ trước đến giờ trị an vẫn rất loạn, máu tanh bạo lực thậm chí bắn nhau chưa bao giờ thiếu. Sát thủ có thể chọn hành động tại địa phương như thế này xuống tay, chứng tỏ nhất định là mưu đồ đã lâu, có lẽ vẫn theo dõi ở phía sau, chờ thời cơ thích hợp để xuống tay. Sát thủ có kiên nhẫn như thế này một là không động thủ, còn nếu đã động thủ nhất định đã có kế hoạch vẹn toàn.

Hiện tại cả con đường nhìn như rất bình thường, như sự im ắng này vô cùng khác thường, trong những ngõ tắt âm u kia, không biết đến cùng có bao nhiêu người ẩn nấp ở đó, tùy thời đều có thể nhả ra một viên đạn từ những nơi tối tăm kia. Cảm giác này, chẳng khác nào như đang đi trong đêm tối, cái gì cũng nhìn không nhìn thấy, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thọc một dao vào tim, bất đắc kỳ tử. Cảm giác bị người khác nắm giữ sinh mạng trong tay hoàn toàn không tốt.

Hình Hạo Xuyên cũng biết không thể chờ đợi thêm nữa, phải lập tức rời khỏi nơi này!

“Nằm xuống, đừng động!” Hình Hạo Xuyên nhỏ giọng nói, trên mặt vô cùng căng thẳng, sau đó không để ý mình trở thành mục tiêu, nắm chặt tay lái, đạp chân ga, cố gắng rời đi bằng tốc độ nhanh nhất.

Ngay sau đó liền thấy một chiếc Cadillac màu bạc tựa như bị chọc giận mạnh mẽ phóng ra ngoài như ngựa điên, không thèm quan tâm đến sườn xe có giá trị bạc triệu, lo đâm va vào chướng ngại vật, tạo thành những vết xước ngang dọc xấu xí.

Tô Lư Cảnh nghe theo dặn dò, cúi người xuống, nắm chặt tay vịn, dùng sức cắn chặt răng, để cho mình tỉnh táo, không hoảng hốt. Nhưng dưới tình huống như thế này, làm sao có thể không khẩn trương? Toàn thân cô rung lên theo chiếc xe, cả người không ngừng va vào thành xe, tuy nhiên đau đớn này chẳng tính là gì, chính những tiếng súng không ngừng vang lên bên tai mới khiến cô khiếp đảm thực sự.

Có lẽ đối phương cũng hiểu ý đồ của bọn họ, cho nên không ngừng nổ súng ở phía sau, liên tiếp bắn vào cửa kính, cửa xe, tạo ra vô số mảnh vỡ, mỗi một mảnh kính bắn ra đều giống như từ thần đang tới khiến người ta thật sợ hãi.

“Đáng chết!” Hình Hạo Xuyên chột bẻ tay lái, né tránh làn đạn làm vỡ bánh xe, đạn bánh xe màu bạc ma sát với mặt đường tóe lửa.

Chiếc xe hất tung một thùng rác, những đồ tanh hôi dính vào lớp xe, trông càng thêm nhếch nhác khó chịu. Đồi này của Hình Hạo Xuyên chưa từng chạt vật như vậy bao giờ, chẳng khác nào chuột chạy qua đường bị người ta đuổi giết vậy.

Nhìn vào đôi môi tái nhợt của Tô Lưu Cảnh, Hình Hạo Xuyên lớn tiếng nói: “Đừng sợ, tôi nhất định sẽ dẫn em rời khỏi đây!”.

Câu này, tựa như viên đạn xé gió mà đến, xông thẳng vào màng nhĩ, hàng mi dài của Tô Lưu Cảnh khẽ run lên, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“Alo! Lưu Thừa! Lưu Thừa!” , Hình Hạo Xuyên cố gắng thông qua máy truyền tin trên xe liên lạc cứu viện, nhưng mới vừa tiếp thông, thì một viên đạn đã xuyên qua cửa sau, sượt qua mặt anh, bay thẳng qua tấm kính trước mặt khiến nó vỡ tan tành, một dòng máu đỏ tươi nóng bỏng từ từ chảy xuống, làm ướt cả nửa gương mặt.

Mới vừa rời nếu không phải anh tránh kịp thì giờ phút này chỉ sợ đầu đã bị thùng một lỗ rồi!

Nhưng cũng thật bất hạnh, ngay sau đó phát đạn đó thì máy truyền tin chỉ phát ra một tiếng rè rè bèn nhọn rồi im bật, rất dễ nhận thấy nó đã bị hỏng hoàn toàn, thậm chí ngay cả đồng hồ cũng bắt đầu mất không chế!

Tô Lưu Cảnh thấy vết máu trên mặt Hình Hạo Xuyên, cả kinh hít vào một hơi, nói: “Mặt của anh. . .”

Giờ phút này Hình Hạo Xuyên làm gì còn sức để giải thích, chỉ gầm nhẹ một tiếng: “Câm miệng! Mau cúi xuống cho tôi!” , ngay sau đó dùng sức đập chân ga, muốn xông ra bằng tốc độ nhanh nhất.

Đối phương cuối cùng cũng xuất hiện, một chiếc xe Jeep có dán hình đầu lâu không biết từ nơi nào lao ra, phá toang hàng rào gỗ của dân xóm nghèo, từ mặt bên thẳng thùng đuôi theo Hình Hạo Xuyên.

Đối phương bên kia có bốn người! Mà cái dấu hiệu “Đầu lâu” bắt mắt kia ắt hẳn rất nhiều người nhận ra được đó chính là ký hiệu đặc biệt của tổ chức lính đánh thuê quốc tế. Bọn họ là nhóm sát thủ giết người điên cuồng, coi mạng người như giẻ rách, chỉ cần ra giá thì ngay cả tổng thống Mỹ họ cũng có thể ám sát. Hình cảnh Quốc tế đã từng nhiều huy động lực lượng lớn tiêu diệt bọn họ, nhưng tất cả đều kết thúc với tổn thất vô cùng thê thảm.

Mà lần này, thậm chí có người thuê “Binh đoàn đầu lâu” này tới ám sát hẳn, thật sự đã tốn không ít tiền!

Hình Hạo Xuyên cắn chặt răng, miễn cưỡng tránh né từng đường đạn trí mạng của đối phương, vậy mà chiếc xe vốn gấp gấp đuổi theo lại đột nhiên phanh gấp, dừng lại tại chỗ! Trước mắt họ chỉ có duy nhất một đường ra, mà một chiếc xe buýt đã chắn ngang ở đó từ bao giờ, một chút khe hẹp kẻ hở cũng không lưu lại!

Hình Hạo Xuyên chột đập thẳng xe, có lẽ anh đã đánh giá thấp “binh đoàn đầu lai” này, bọn họ đã sớm chặt đứt tất cả đường lui!

Không hề dừng lại giây phút nào, ngay sau đó Hình Hạo Xuyên liền xoay vòng một trăm tám mươi độ, hung hăng đụng qua vách tường, trực tiếp xông qua đám cỏ, tìm lối thoát.

Nhưng mà đối phương hiển nhiên không muốn bỏ qua cho bọn họ, bằng tốc độ nhanh như tên bắn đuổi theo, khoảng cách càng ngày càng gần, ắt hẳn sắp bị đối phương vượt qua!

Chỉ nghe “bụp!” một tiếng, sườn xe không bị khổng chế trông trần nghiêng ngả, lúc sắp lượn qua vách tường lại đột nhiên ngưng lại.

Tô Lưu Cảnh và Hình Hạo Xuyên đều biết, lớp bánh xe đã bị bắn thủng!

Hiện tại, bọn họ giống như dê đọi làm thịt , chờ đợi tử thần ghé thăm.

“Binh đoàn đầu lâu” thấy bọn họ dừng lại, cũng xuống xe, từng bước đi tới gần, dường như mỗi một bước chân của bọn họ cũng đều có thể nghe được rõ ràng.

Tô Lưu Cảnh không khổng chế được mà run lên lập cập, ngón tay trở nên lạnh lẽo, bọn họ sắp chết rồi sao? Thật sự phải chết sao? Trong lòng Tô Lưu Cảnh vừa ngổn ngang lại vừa trống rỗng.

Chợt, một bàn tay ấm áp đưa qua , nắm ngón tay của cô thật chặt. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 52: Ám sát (ba)

Một bàn tay ấm áp vươn sang, nắm lấy những ngón tay lạnh lẽo đang run rẩy của cô thật chặt.

“Sợ sao?”.

Trong thời khắc nguy cấp, bước chân của tử thần ngày càng đến gần như thế này mà Hình Hạo Xuyên vẫn cố quay sang an ủi. Tô Lưu Cảnh không rõ

cảm thụ trong lòng mình lúc này ra sao, chúng tựa như một mớ bòng bong, cắn răng muốn dứt tay ra lại phát hiện lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi lạnh, một chút hơi sức cũng không có.

Thấy Tô Lưu Cảnh không nói lời nào, Hình Hạo Xuyên liền nhỏ giọng cười khổ nói: “Xin lỗi, đã liên lụy đến em!“. Ngay sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, nói tiếp: “Bây giờ, em giữ chặt ghế, rồi nằm xuống! Nhớ, bất luận có chuyện gì xảy ra cũng không được ngẩng đầu lên!“.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi, chưa đến một phút đồng hồ, trong lúc đối phương chuẩn bị nổ súng cần quét thì Hình Hạo Xuyên liền đạp chân ga, bánh xe bị xít lốp, ma sát với mặt đường, phát ra hàng loạt tia lửa, tựa như một đả thủ nổi điên, xông về phía người tới.

Động tác của anh quá đột ngột, thiếu chút nữa là đâm vào người đàn ông đang đến gần, chỉ nghe thấy tiếng súng kịch liệt vang lên, cùng với hình ảnh chiếc xe nổi điên mất khống chế mạnh mẽ đâm vọt tới liều mạng với những tên đang cầm súng kia.

Hành động này hoàn toàn không quan đến làn đạn bắn xối xả phía trước, chẳng khác nào như muốn đồng quy vu tận với kẻ thù của mình. Nếu đây chỉ là đám lưu manh bình thường thì sợ rằng đã bị phương thức liều mạng này của Hình Hạo Xuyên hù dọa, nhưng đối mặt với anh lại là “Bình đoàn đầu lâu” này.

Bốn lớp xe đã bị thùng mất ba cái, cả chiếc xe tựa như bị trọng thương, không ngừng ma sát ra những tia lửa sắc bén trên mặt đường, có thể mất khống chế mà nổ tung bất cứ lúc nào.

Tô Lưu Cảnh chỉ cảm thấy một giọt chất lỏng bắn vào mặt bóng râm, thân hình to lớn của người đàn ông bên cạnh đột nhiên chấn động, rên lên một tiếng trong lòng cô khẽ run lên, vừa muốn ngẩng đầu lên, lại bị Hình Hạo Xuyên đưa tay ấn xuống, nói: “Nằm xuống đi, có nghe thấy không! Đáng chết, đừng làm cho tôi phân tâm!“.

Hình Hạo Xuyên không kim được vội mắng một tiếng, tình trạng bây giờ của bọn họ quả thật chính là chim trong lồng, cá trong chậu chờ bị làm thịt!

“Hình tiên sinh, ông chủ chúng tôi chỉ muốn mời ngài đi làm khách, đừng có phản kháng nữa, nếu không mất mạng là điều khó tránh khỏi!“.

Đối diện, một người đàn ông đứng đầu trong bốn người, nói bằng giọng sắc mũi bàn ngữ địa phương.

“Ông chủ của các người là ai?!“, Hình Hạo Xuyên vừa lái xe cố gắng tránh né, tìm đường đột phá vòng vây, vừa rống to.

Đối phương bên kia lập tức cuồng vọng đáp: “Cứ đến rồi ngài sẽ biết.“

Hình Hạo Xuyên không để ý lau lau vết máu trên mặt, giờ phút này, trông anh chẳng khác nào ác ma tới từ địa ngục, cắn răng nói: “Nằm mơ ——! ! !“

Mặc kệ ông chủ của những người này là ai, nếu hôm nay anh chịu cúi đầu, thì Hình thị làm sao còn có thể đặt chân trên thương giới? Mặt khác nếu đã rơi vào trong tay đám liều mạng này, tuy bản thân anh có thể chịu đựng, nhưng Tô Lưu Cảnh thì sao? Anh có thể chịu được tất cả hành hạ, nhưng lại không cho phép bất cứ kẻ nào động đến cô ngay trước mắt mình!

Ánh mắt của Hình Hạo Xuyên càng thêm thâm trầm, đạp lút chân ga, bằng tốc độ nhanh nhất né khỏi đường đạn, tựa như không muốn sống vọt thẳng vào phòng tuyến.

Tô Lưu Cảnh rất nhiều lần muốn ngẩng đầu lên, trong lòng bỗng thấy lo lắng không thôi, muốn xem xem rốt cuộc anh thế nào. Mới vừa rồi, bên tai vang lên âm thanh đạn ghim vào thịt vô cùng rõ ràng, nhưng, cô không thể ngẩng lên được, chỉ một động tác tùy ý của cô thôi đều có thể liên lụy đến anh, đến lúc đó cả hai người họ chỉ có thể bước vào con đường chết.

Mặc dù hận anh, hận đến mức muốn báo thù ngay lập tức, nhưng, . . Tô Lưu Cảnh dùng sức cắn môi dưới, khuôn mặt tái nhợt tràn đầy giấy giả, bất luận như thế nào, thì mối thù của cô cũng phải báo, nhưng không phải bằng phương thức này . . .

“Anh. . .“, Tô Lưu Cảnh chột vuron tay, muốn kéo góc áo của anh.

Nhưng không ngờ, xe bỗng dừng lại chấn động kịch liệt, Hình Hạo Xuyên nắm thật chặt vô lăng, tuy rất khê nhưng lại cực kỳ kiên định mà nói: “Tin tưởng anh! Đừng sợ!“.

Dứt lời, chiếc xe kia không chịu nổi tàn phá, bất ngờ rò ga, vọt tới chiếc xe cũ kỹ ở giữa đường, ngay sau đó là tiếng va chạm mãnh liệt rền vang, cả xe ngay lập tức lật ngược lại lộn trên không trung vài vòng làm cho người ta nhìn mà phát run.

Sau đó tốc độ vẫn giữ nguyên không giảm, vọt thẳng vào con sông phía trước, cả xe lẫn người đều lao xuống nước.

Nguyên nhân Hình Hạo Xuyên dám cả gan làm như thế, chính là vì đám người của “Bình đoàn đầu lâu” kia mặc dù hòa lực hung mãnh, nhưng lại không trực tiếp lấy mạng của anh, nếu không chỉ cần bắn thùng bình xăng thì bọn họ sao có thể sống được đến giờ này. Vì thế, Hình Hạo Xuyên mới dám làm chuyện mạo hiểm này. Mặc kệ người sau lưng bọn họ cuối cùng có mục đích gì, nhất định không thể để cho người kia được như ý!

Thân thể theo xe chột vọt thẳng lên, Tô Lưu Cảnh thờ hốc vì kinh ngạc, ngay cả trái tim cũng như ngừng đập vì hoảng sợ. Tiếng súng phía sau dường như cách mình càng ngày càng xa, bọn họ đã lạc vào một thế giới khác.

Chột, một bàn tay rắn chắc vuron tới, ôm lấy cô vào trong ngực.

“Ôm chặt tôi!“, Hình Hạo Xuyên nghiêm nghị nói, khi chiếc xe sắp vọt tới bờ sông bên kia chuẩn bị vỡ vụn thành từng mảnh thì anh liền dùng sức đá văng cửa xe, ôm Tô Lưu Cảnh tung người nhảy vào lòng sông.

Tô Luru Cảnh chỉ cảm giác cái lạnh thấu xương tấp vào da thịt, trái tim đau nhói, ngay sau đó liền hít thở không thông, bản thân mình đang dần dần tiến tới bờ vực tử vong.

Đột nhiên, một vệt máu đỏ loang ra khắp xung quanh, Tô Luru Cảnh lập tức bừng tỉnh, mở to hai mắt . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 53: Trúng đạn!

Tô Luru Cảnh mở to hai mắt thăm nhủ người kia bị trúng đạn rồi sao? !

Hon nữa, tuyệt đối không nhẹ, nếu không sao có thể chảy nhiều máu như vậy, dường như sắp nhuộm đỏ cả mặt nước.

Tìm Tô Luru Cảnh bỗng dung run lên một cái, lập tức muốn hé miệng hỏi thăm, nhưng lại bị dòng nước lạnh lẽo tràn tới, vọt thẳng vào phổi. Tô Luru Cảnh không kịp phản ứng, bên tai cứ ong ong, hai chân ra sức vùng vẫy, nhưng nước vẫn cứ từ miệng mũi xông vào, tựa như yêu ma quỷ quái quyền rũ, không ngừng kéo cô xuống dưới.

Tô Luru Cảnh cảm giác thân hình càng ngày càng nặng, càng giãy giụa lại càng không xoay chuyển mây may. Trong lúc vô lực chuẩn bị buông tay thì bất chợt có một đôi tay đưa qua kéo cô lại gần rồi ôm chặt lấy.

Hình Hạo Xuyên lo lắng vỗ vỗ lên mặt của người bên cạnh, cố gắng khiến cô thanh tỉnh lại, cố gắng giữ vững tinh thần. Nhưng mỗi lần vừa lên tiếng cảnh báo ‘Luru Cảnh! Đừng há miệng ra!’ đôi lại chỉ là một đám bọt khí vô hình.

Bị nước bao vây khắp nơi, Tô Luru Cảnh sao có thể giữ vững trấn định? Chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng chìm, chìm đến mức sắp vô lực chạm vào đáy nước sâu nhất, ngực đau đớn không thôi, từ từ mất đi hơi sức. Cô cứ nghĩ mình sẽ bị vùi lấp dưới đáy sông tăm tối này.

Nhưng bất chợt, có gì đó ảm áp dán lên môi, không khí thông qua đó truyền đến khoang miệng. Tô Luru Cảnh theo bản năng dán lên nó, giống như người sắp chết vớ được cọc, đuôi theo nhánh cây cứu mạng cuối cùng, liều mạng mút vào không khí ở trong đó.

Hình Hạo Xuyên thuận thế ôm lấy thân thể dần an tĩnh của cô, sau đó tiến lên không ngừng truyền không khí trong miệng mình sang cho người bên cạnh, có lẽ anh cũng không hề suy nghĩ đến việc nếu cứ thế này thì ngay cả bản thân mình cũng hít thở không thông.

Lấy được đủ đường khí, cuối cùng Tô Luru Cảnh cũng có thể thở được, chỉ mười mấy giây ngắn ngủi nhưng lại như vừa lượn một vòng từ quỷ môn quan trở về.

Chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy người nào đó đang ôm chặt lấy mình, hon nữa còn liên tục không ngừng truyền không khí sang. Hai cánh tay của anh hiện giờ còn dùng lực nắm lấy hông cô, vết thương trên mặt đã bắt đầu trắng bệch, nhưng máu vẫn không ngừng trào ra, hóa thành từng sợi tơ máu màu đỏ, lượn lờ khắp xung quanh. Anh lúc này giống như hoa anh đào cuối xuân dưới màn mưa xối xả trở nên vô cùng tiêu điều thê lương.

Giây phút này, buồng tim của Tô Luru Cảnh không thể nào khống chế mà rung động mãnh liệt.

Nhưng bởi vì thiếu đường trong thời gian dài nên cuối cùng hai người họ cũng không chống đỡ nổi, ôm lấy nhau thật chặt từ trong nước trôi lên.

Bên bờ, ‘Bình đoàn đầu lâu’ nhìn thấy hai người, lập tức xông lại, tiếp tục nỗ lực càn quét. Bọn họ giết người không chớp mắt, không hề nói lý nửa câu.

“Á!”, khi phát súng đầu tiên bắn tới, Tô Luru Cảnh lập tức hít vào một hơi, trái tim cũng như ngừng đập. Tốc độ kia thật sự quá nhanh, nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng, biểu thị từ thần sắp đến. Tô Luru Cảnh biết mình hiện tại nên lập tức né tránh, nhưng toàn thân như cứng lại không hề nhúc nhích được phân nào.

Trước mắt, một dòng máu đột ngột toé ra, hung hăng bắn lên mặt của cô, một giọt đỏ tươi còn tung toé đến bên môi, làm cô càng thêm hoảng hốt, đưa đầu lưỡi ra thận trọng liếm thử, không phải ngai ngái, cũng không phải là khô sở, mà là nổi xốt xa tuôn tràn.

Tô Luru Cảnh mở to mắt nhìn người trước mắt, thời gian giống như đang dừng lại tại giây phút này.

Cho đến khi bóng dáng cao lớn ngăn ở trước, vừa chậm rãi lại như nặng nề, ngã vào trong nước. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 54

Bên tai vang lên tiếng thịt bị xé rách, Tô Lưu Cảnh mở to mắt, không ngừng liên tưởng đến một màn nhanh như chớp mới vừa xảy ra, Hình Hạo Xuyên đột nhiên ôm chặt lấy cô chần ở đằng trước, trong giây phút đó thân hình cao lớn của anh lại rung lên mãnh liệt.

Thế là thế nào? Mới vừa rồi . . . . đã xảy ra chuyện gì?

Cô đang nằm mơ, có phải không? Nào là ám sát, nào là rơi xuống nước, nào là mưa bom bão đạn, tất cả đều chỉ là ảo giác, anh sao có thể. . . thay cô đỡ đạn? Tại sao anh lại làm như vậy? !

Tô Lưu Cảnh không phản ứng kịp, chờ đến lúc thấy Hình Hạo nghiêng ngã rơi vào trong nước, mới đột nhiên bừng tỉnh: “Hình Hạo Xuyên!”

Lúc này trong đầu Tô Lưu Cảnh không còn nghĩ được bất cứ điều gì, chỉ ra sức kéo người nào đó đang dần dần chìm xuống sông lên. Nhưng không hiểu sao tay của cô cứ mãi run rẩy, cố gắng hết sức nhưng vẫn không có đủ lực để kéo anh lại, người kia vẫn chậm chậm đồ xuống? Tại sao nước sông vốn trong suốt lại không ngừng xuất hiện những vệt máu loang lổ hòa vào trong nước từ từ phân tán, nhuộm đỏ cả một khoảng sông?

“Không sao, tôi. . không sao đâu. . .”, Hình Hạo Xuyên muốn vỗ vỗ tay Tô Lưu Cảnh trấn an, nhưng mới vươn được một nửa, lại không còn hơi sức, xụi lơ vào trong nước, bất tỉnh.

“Anh mau tỉnh lại đi!”, Tô Lưu Cảnh cố gắng gọi, vậy mà ngón tay vừa giờ tay lên, đập vào mắt là vệt máu đỏ tươi nóng đến mức như muốn đốt cháy tất cả.

Tay Tô Lưu Cảnh run run, thân thể cũng nghiêng ngã theo, chỉ chực ngã vào trong làn nước lạnh lẽo: “Hình Hạo Xuyên. . anh mau tỉnh lại!”

Tô Lưu Cảnh liều mạng, nỗ lực ôm lấy anh muốn kéo lên bờ, vậy mà mới vừa đặt chân đến bờ thì ngay lúc đó lại bị một khẩu súng không biết từ đâu chui ra dí vào gáy, tiếp đến là tiếng súng bèn nhọn đến kinh người lập tức vang lên. . . . .

*****OOXX*****OOXX*****

Bên ngoài phòng cấp cứu, Tô Lưu Cảnh lẳng lặng ngồi trên ghế, một tay dùng sức đè lên cánh tay bị thương đã được băng bó, hiện giờ hai hàm răng vẫn còn va vào nhau lập cập, bản thân cô vẫn chìm đắm trong nỗi sợ hãi tột cùng.

Cô nhắm mắt lại, ngăn mình không được nghĩ lung tung nữa, nhưng những hình ảnh hỗn loạn trong thời khắc ngắn ngủi kia lại cứ chậm chậm tua đi tua lại trong đầu không ngừng.

Trong nháy mắt khi bị dí súng vào gáy cô đã thầm nghĩ rằng hôm nay mình và Hình Hạo Xuyên sẽ phải chết dưới con sông kia rồi, may mà Lưu Thừa kịp thời dẫn người chạy tới, mà ám sát thủ tựa hồ sợ kinh động đến nhiều người nên không tiếp tục dây dưa nữa lập tức rút quân.

Tiếng máy theo dõi tí tít từ trong phòng giải phẫu, không ngừng truyền ra, tuy yếu ớt như vậy nhưng lại giống như cây kim đâm từng nhát vào tim cô, chẳng khác nào quỷ thần đòi mạng. Tô Lưu Cảnh mệt mỏi rã rời vùi đầu vào trong cánh tay, cường chế mình không nên nghĩ lung tung nữa, nhưng cô biết, những rối loạn trong lòng kia không nào kìm lại được.

Nhớ lại lời bác sĩ mới vừa nói lúc nãy, Hình Hạo Xuyên bị trúng ba phát đạn, một phát ở trên đùi, một phát ở cánh tay, có lẽ trong lúc chạy trốn ám sát thủ kia anh đã sớm bị thương. Còn phát đạn cuối cùng là bị bắn từ phía sau lưng, xuyên thủng phổi làm gãy hai xương sườn, đến bây giờ vẫn còn nằm ở trong lồng ngực, phát đạn này cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa còn mất máu quá nhiều. . . . .

Nghĩ đến đây, Tô Lưu Cảnh dùng sức cắn môi dưới thầm nhủ: Sao lại như vậy chứ, cô đã quyết định phải trả thù anh, trả thù gia tộc của anh, nhưng tại sao ngay trong lúc này lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy? Bọn họ vốn là kẻ thù của nhau, từ khi sinh ra đã được định trước là kẻ địch của nhau, chỉ có thể tổn thương lẫn nhau mà thôi. Nhưng khi Hình Hạo Xuyên nhào đến đỡ đạn thay cho cô, rốt cuộc anh đứng trên lập trường nào, tình cảm ra sao. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 55: Thuyết phục mình

Tô Lưu Cảnh dùng sức xoa hốc mắt ẩm ướt, cường bách mình không nên suy nghĩ nhiều đến những chuyện phiền não kia nữa. Cô đã quyết tâm nhất định phải báo thù, không chỉ vì bản thân mình, mà còn vì người mẹ đáng thương của cô trong lúc bị thương tuyệt vọng đã từ già cõi đời, còn người cha hiền lành của cô phải đeo tiếng xấu trên lưng lưng nữa đời người nữa, cho nên cô càng không thể mềm lòng! Tuyệt đối không thể!

Tô Lưu Cảnh ngồi thẳng người dậy, lão đạo muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức. Cô không muốn tiếp tục ở lại đây thêm bất cứ giây phút nào nữa, phải

nhanh chóng rời đi thôi. Tất cả đều không có liên quan đến cô, không nên tiếp tục ngồi nghe những tiếng tí tách từ trong cánh cửa kia không ngừng truyền ra, cũng không nên tưởng tượng đến người đang nằm trong phòng giải phẫu chỉ cách một cánh cửa mỏng manh kia hiện tại như thế nào, lại càng không nên nghĩ đến hình ảnh vòi máu phun ra từ trên người anh lúc bị đạn bắn, không nên suy nghĩ lung tung thêm nữa! Bọn họ trừ việc là kẻ thù của nhau không nên có thêm bất kỳ quan hệ gì. Ngày trước cô đã bỏ qua một lần rồi, hiện tại không thể phạm sai lầm thêm nữa!

Tô Lư Cảnh ra lệnh cho mình xoay người, lập tức rời đi. Vừa mới quay lưng thì lại thấy một bóng người chậm rãi đi ra.

“Tô tiểu thư, tổng giám đốc vẫn đang ở trong giai đoạn nguy hiểm, tôi nghĩ, lúc ngài ấy mở mắt ra nhất định rất mong người đầu tiên mình nhìn thấy sẽ là cô!”. Lư Thừa lặng lẽ tiến lên trước, nhưng lời này ắt hẳn là đang muốn nhắc nhở cô không thể rời đi.

Tô Lư Cảnh cắn cắn môi, không để ý đến, cũng làm như không nghe thấy, tiếp tục đi ra ngoài, ôm lấy vết thương trên cánh tay đang nóng hừng hực vì đau đớn.

“Cô nhất định sẽ hối hận!”, ở sau lưng, giọng nói của Lư Thừa tuy không cao nhưng lại nặng nề khác hẳn với bình thường, tựa như đang khuyên nhủ, cũng như đang nhắc nhở vì ai mà Hình Hạo Xuyên mới bị thương nặng đến như vậy.

Nghe thấy thế, thân hình Tô Lư Cảnh run lên khe khẽ, ngón tay vịn vách tường ngón tay chậm rãi co lại, hồi lâu không nói gì, tựa hồ như bị đóng băng không cách nào nhúc nhích.

“Tôi, tôi sẽ không hối hận!”, Tô Lư Cảnh nắm tay thật chặt, sau đó mới gằn từng chữ, tựa như đang tuyên thệ với chính mình.

Đúng vậy, cô sẽ không bị dao động bởi bất kỳ lý do gì, huống chi người kia lại là Hình Hạo Xuyên! Bởi vì, báo thù, chính là lý do để cô có thể sinh tồn trên cõi đời này, cũng là động lực duy nhất! Về việc anh lãnh thay cô phát súng kia... Đó cũng không phải do cô mong muốn. . . . .

Nếu như có thể, cô thậm chí còn hi vọng, chính mình nhận phát đạn kia còn tốt hơn hiện tại, ở trong trạng thái giằng co như vậy.

Tô Lư Cảnh hung hăng cắn chặt môi dưới, như muốn cắn rách cánh môi vốn đã trắng bệch của mình, nhưng thân thể gầy yếu vẫn không hề dừng lại, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Lúc vừa bước ra khỏi bệnh viện, nặng nề ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh u ám, giới hạn của cô cũng sắp sửa lung lay. Trong lòng bàn tay, vẫn còn vết máu nhàn nhạt rửa mãi không hết, trái tim cũng mệt mỏi không nói lên lời.

Tô Lư Cảnh, thấy kẻ thù của mình nằm ở trên giường bệnh, mày nên thấy vui vẻ không phải sao? Đó là kẻ thù của mày, ắt hẳn mày phải tránh xa không nên lại gần mới đúng chứ? Nhưng tại sao . . . Trong lòng lại cảm thấy mệt mỏi như vậy?

Đúng thế, mày chỉ là đang quá mệt mỏi thôi, cả ngày sống trong kinh hãi lo sợ, nên toàn thân mới thấy mệt mỏi, không có lý do gì khác.

Tô Lư Cảnh thử thuyết phục mình, trái tim căng thẳng tựa hồ cũng theo suy nghĩ tự bào chữa đó mà từ từ buông lỏng, thân thể mệt mỏi cũng sắp chống đỡ không nổi nữa, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã sắp xuống.

Nhưng ngay khi sắp ngã nhào xuống đất thì bất chợt một đôi bàn tay vươn tới nâng cô dậy.

Tô Lư Cảnh ngẩng đầu lên, nhìn vào bóng người mơ hồ trước mặt, không thể tin tròn tròn mắt. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 56: Chương 56: Gặp lại Nghiêm Hàn Du!

Người kia đứng ngược chiều ánh sáng, cả khuôn mặt như được phủ một vầng sáng chói lóa, tuy không nhìn rõ nhưng hơi thở ấm áp này lại vô cùng, quen thuộc đến mức chỉ cần ngay giây đầu tiên cô liền nhận ra đó là ai.

“Lư Cảnh.”, người kia nhẹ giọng gọi, chỉ hai chữ nhàn nhạt, lại ẩn chứa một chút khàn khàn, tựa như tình cảm đã đè nén từ lâu.

Tô Lư Cảnh không dám tin mắt chữ O mồm chữ A, hốc mắt cũng trở nên ẩm ướt, cánh môi nhẹ nhàng khép mở, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng lời đến khó miệng, lại không thể thốt lên nổi.

Mà trong đôi mắt của người vừa tới cũng thâm thúy như biển sâu, nỗi nhớ nhưng tích lũy trong nhiều năm khi gặp lại người trong lòng lập tức bùng phát dữ dội. Anh dùng sức kéo tay Tô Lư Cảnh, lôi cô vào trong ngực của mình, ghì chặt đến mức chỉ hận không thể hòa tan người trước mắt vào trong sinh mệnh của mình, sau đó chậm rãi nói: “Lư Cảnh, có phải là em không?”

Chỉ mấy chữ đơn giản, nhưng lại khiến cho người ta kích động muốn rơi lệ.

Tô Lưu Cảnh bất ngờ bị ôm lấy không nhận được mà nước mắt như mưa, chậm rãi thốt lên: “Anh Nghiêm . .”

Người này bốn năm trước chẳng khác nào một người anh trai che chở, bảo vệ cho cô, thay cô suy nghĩ mọi mặt, thật tốt quá, lại gặp được anh ở đây.

Nghiêm Hàn Dư của bốn năm sau càng thêm chừng mực thành thực, tuy nhiên sự ảm áp tỏa ra từ con người anh từ đầu đến cuối cũng chưa từng thay đổi.

“Tại sao lại khóc? Trách anh bao nhiêu năm qua cũng không tới tìm em sao?”. Con sóng còn trong lòng Nghiêm Hàn Dư rồi cuộc cũng đã bình ổn lại, êm ái buông Tô Lưu Cảnh ra, dịu dàng giơ tay lên lau đi những giọt nước mắt đang vương trên má cô.

Bốn năm qua, anh cũng như Hình Hạo Xuyên, vẫn một mực tìm kiếm người con gái này, nhưng do tài lực cùng với thể lực của mình không bằng được người kia nên việc tìm kiếm cô chẳng khác nào nhà sư khổ hạnh, từng bước gian nan lần theo dấu vết của cô ở từng góc ngách trên thế giới. Cho đến trước đây không lâu, lấy được tin tức của cô từ chỗ Tống Dĩ Hình, chỉ muốn ngay lập tức bay tới tìm người, tuy nhiên một sự kiện kinh người đã đột nhiên ngăn trở bước chân của anh.

Sự dịu dàng ảm áp của anh vẫn hết như bốn năm trước, cứ như bọn họ chưa từng bị ngăn cách bởi thời gian, lòng Tô Lưu Cảnh chợt đau xót, hốc mắt không kìm được càng ngày càng nóng hơn.

Nghiêm Hàn Dư, ở trong lòng cô tựa như một người anh trai thân thiết vĩnh viễn không ai có thể thay thế được. Bốn năm trước, khi nguy cơ bốn phía ập tới, trong lúc cô đơn độc không ai giúp đỡ duy nhất chỉ có người đàn ông này vẫn ở bên cạnh dùng sự ảm áp của mình giúp cô chống đỡ hết thảy. Hơn nữa cô cũng biết rõ những năm qua anh vẫn luôn tìm kiếm mình, tuy biết mình thiếu nợ ân tình người ta cũng không cách nào đáp lại, nhưng đến khi gặp mặt với Nghiêm Hàn Dư cô vẫn không đành lòng cự tuyệt.

Cuối cùng Nghiêm Hàn Dư cũng xuất hiện, rồi cuộc anh đã phát hiện ra bí mật gì?...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 57: Chương 57: Mềm lòng.

Tô Lưu Cảnh xoay người, cố gắng không thêm để ý lau đi nước mắt trên mặt, sau đó miễn cưỡng cười nói: “Anh Nghiêm, cảm ơn anh đã đến thăm em, em . . hiện tại rất tốt!”.

Nghiêm Hàn Dư nhìn khoảng trống trước ngực, thoáng sửng sốt, ngay sau đó liền kéo tay của cô, hỏi ngược lại: “Em rất tốt sao?”.

Tô Lưu Cảnh khẽ cắn răng, tiếp tục miễn cưỡng đáp: “Đúng, đúng vậy, anh xem, bây giờ em quả thực sống rất tốt.”

Nghiêm Hàn Dư nghe thấy vậy, cười cười tự giễu, ánh mắt lại nghiêm túc hơn trước nhiều: “Rất tốt? Đáng vẻ này của em mà xem ra rất tốt ư? Cho nên sao? Ý của em là, bản thân sống rất tốt, cho nên anh không cần đến đây nữa phải không?”.

Tô Lưu Cảnh bị hỏi dồn khó tránh được chật vật, ánh mắt sắc bén kia của anh tựa như đều hiểu được rõ ràng mọi chuyện, lập tức tránh né, cắn cắn môi, không biết nên trả lời thế nào.

Đúng vậy, thật ra ý của cô chính là như thế. Cô có khác nào một người xúi quẩy, bất kỳ ai cứ ở bên cạnh cô cũng đều bị liên lụy, bất luận là cha mẹ, em trai hay là bất kể ai quan tâm đến cô đều bị tổn thương. Cô thật sự không muốn kéo thêm người nào xuống nước nữa. Huống chi, hiện tại cô còn muốn báo thù, thì càng không thể liên lụy đến anh.

Còn có một chuyện bí mật mà cô chưa từng đề cập đến đó chính là: bản thân bây giờ chỉ chăm chăm muốn báo thù, lòng dạ không còn trong sáng như trước kia, cô không muốn đánh mất chút tốt đẹp của mình ở trong lòng anh. Nếu thế cô cũng không biết mình phải xử sự như thế nào cho phải nữa.

Nghĩ đến đây, Tô Lưu Cảnh nắm chặt tay, ra lệnh cho mình phải tuyệt tình hơn nữa: “Đúng thế, điều em muốn chính là như vậy, anh hãy mau đi đi!”

Mỗi một chữ cô thốt ra giống như vô tình rắc muối vào lòng Nghiêm Hàn Dư, khiến anh vừa đau lòng đồng thời trái tim tựa hồ cũng phủ thêm một tầng băng giá.

Tô Lưu Cảnh cường bách bản thân đẩy tay anh ra, độc ác xoay người rời đi. Mỗi một bước đều phải cố ra lệnh cho chính mình, không được quay đầu lại, không thể quay đầu lại!

Vậy mà, một lồng ngực nặng nề từ phía sau bắt chợt vuron tới, ôm chặt lấy cô, ghì vào trong lòng, lực độ này cơ hồ như muốn khám cả người con gái phía trước vào tận sâu trong linh hồn mình.

Bên tai, hô hấp của Nghiêm Hàn Dư, đè nén mà nặng nề, trong nặng nề lại mang theo cả bi thương đè nén, nặng nề giáng vào tim cô, không tài nào thờ nổi. Tô Lưu Cảnh gồng cứng người nhưng vẫn không tài nào kìm được, nước mắt cứ thế lặng lẽ chảy xuống.

“Tiểu Như Nghe bị điên rồi!”. Nghiêm Hàn Dư ở phía sau khẽ nói, nhưng từng lời kia lại đánh thẳng vào tim của cô.

Tô Lưu Cảnh không thể tin mở to mắt, kinh ngạc hỏi: “Cái gì chứ? !”

Trong ấn tượng của cô Tiểu Như Nghe vốn là một người phụ nữ vô cùng lợi hại, sao có thể bị điên được? !

Nghiêm Hàn Dư nhíu nhíu mi tâm, chăm chăm nhìn Tô Lưu Cảnh, ánh mắt kia vừa ẩn chứa thương tiếc cùng với đau lòng vô hạn, anh nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên để cô nhìn thẳng vào mắt mình: “Đúng vậy, cho nên, bây giờ em vẫn còn muốn tiếp tục giấu giếm anh những chuyện kia.

Tô Lưu Cảnh nghe vậy, thân thể khẽ run lên, đôi môi cũng trắng bệch.

Anh . . . đã biết được gì rồi? Không, không thể nào, làm sao anh có thể biết được?

“Anh, anh nói lung tung gì đó? Em chẳng hiểu gì cả, em đâu có giấu giếm cái gì. . . . . anh Nghiêm, em, . . . em có việc đi trước đây!”. Tô Lưu Cảnh yếu đuối cười cười, cố gắng thoát khỏi vòng tay của anh lập tức rời đi.

Vậy mà còn chưa kịp xoay người, liền mạnh mẽ bị kéo ngược trở lại, Nghiêm Hàn Dư dùng sức giữ chặt bả vai của cô, lớn tiếng nói: “Đến tốt cùng là em còn muốn lừa gạt anh tới khi nào? Chẳng lẽ anh không đáng giá để anh tin tưởng, không đáng giá để em dựa vào hay sao?!. Bốn năm trước, tại sao em lại muốn rời đi, còn muốn lừa gạt anh bao lâu nữa? !”.

Tại sao, cái gì cô đều muốn một mình gánh vác? Thật ra thì, chỉ cần cô nói một câu, chỉ một câu thôi, bất luận như thế nào anh cũng có thể đứng về phía cô, ở bên cạnh cô, trợ giúp cô hết thảy. Chỉ cần, cô không cự tuyệt anh ra ngoài ngàn dặm! Chỉ cần, cô cho anh một chút cơ hội! Anh đều có thể vì cô mà làm bất cứ chuyện gì.

Mà không phải như bây giờ . . . . qua bốn năm đằng đẳng mới gặp mặt mà lại dốc sức đẩy anh cách xa mình . . .

Tô Lưu Cảnh lập tức chấn động, hai mắt mở lớn, môi không nhịn được run rẩy, anh . . . anh đã biết? Biết những thứ đen tối kia, biết cô những sự thật bản thủ mà cô cố gắng che giấu, không, sẽ không đâu. . . Làm sao có thể chứ?

Nhìn thấy sự quật cường không chịu nhượng bộ ánh lên trong mắt cô, đáy lòng vừa cứng rắn của Nghiêm Hàn Dư lập tức mềm xuống, gờ tay lên muốn lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mi kia, vậy mà khi vừa chuẩn bị chạm vào lại lập tức khựng lại, gương mặt nâng cao lên, giống y như trước kia, khẽ xoa tóc của cô nói: “Mặc kệ trước kia đã xảy ra chuyện gì, hãy để cho anh ở bên cạnh em, được không?”.

Tô Lưu Cảnh hết sức khắc chế để mình không bật khóc, nhưng nước mắt vẫn không kìm được mà thi nhau rớt xuống, chợt đẩy tay Nghiêm Hàn Dư ra, cất giọng nức nở mang theo một chút khàn khàn nói: “Nếu như anh đã biết trước kia em là người thế nào, ngu xuẩn, bản thủ ra sao, không những thế còn bán cả thân thể của mình cho kẻ thù, có phải cảm thấy nhục cười lẫn không? Em chính là một người như vậy, nếu như anh đã thấy rõ ràng, vậy thì mời đi thôi, hẹn gặp lại!”. Từng chữ thốt ra từ miệng cô đều nồng đậm bi ai cùng tự giận, vừa nói xong, liền lập tức quay người rời đi.

Cô không biết bản thân bị làm sao nữa, không thể nào khống chế mà thốt ra những lời kia, tựa như một người tự giam mình trong bóng tối, toàn thân giương đầy gai nhọn ngăn trở tất cả những ai cố gắng đến gần, cố gắng giữ cho mình một chút tôn nghiêm cuối cùng. Bởi vì, đứng ở trước mặt của cô, không phải là ai khác, mà chính là người cô quan tâm, để ý.

“Lưu Cảnh, không cần cố gắng đẩy anh ra như vậy, em làm vậy có phải là quá tàn nhẫn với anh hay không?”. Sau lưng, Nghiêm Hàn Dư nhìn theo bóng dáng thon gầy, khóe miệng nhàn nhạt giương lên, nụ cười kia đọng đầy bi thương lẫn đau đớn khôn cùng. Từng chữ, từng chữ tựa như xuyên qua khe hở ngàn năm mà phát pho bay đến, quất vào mặt, mang theo nồng đậm đau đớn cùng bi ai khó có thể diễn tả thành lời.

Bóng lưng quật cường của Tô Lưu Cảnh cuối cùng cũng run lên, ngón tay không ngừng nắm chặt, nhất định bảo trì tư thế cứng rắn, vậy mà bàn chân kia lại không bước nổi một bước nào.

Cô từ lâu đã thiếu thốn tình cảm, thật lâu thật lâu mùi vị của tình thân đã vắng mặt trong sinh mệnh của cô quá lâu rồi, cho nên, mỗi một điểm tốt, mỗi một điểm tốt, cô đều phải chôn giấu thật sâu ở trong lòng, không muốn đào lên.

Mà giờ khắc này, chỉ một câu nói nhẹ như gió thoảng, lại như sấm sét giáng vào tim cô, để cho cô không cất nổi một bước, lẳng lặng, mặc cho Nghiêm Hàn Dư ôm mình vào trong ngực. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 58: Chương 58: Mẹ Hình

Ba ngày sau.

Kèm theo títt của các loại máy móc bên trong phòng bệnh, thì người đang nằm im lìm trên giường cuối cùng cũng từ từ mở mắt.

Lưu Thừa thấy vậy, vội vàng tiến lên nói: “Tổng giám đốc, anh tỉnh rồi!”. Cũng không thể trách tại sao Lưu Thừa lại kích động như thế, ắt hẳn cũng là vì từ lúc Hình Hạo Xuyên được đưa ra khỏi trong phòng giải phẫu thì ba ngày liên tiếp vẫn luôn ở trong giai đoạn nguy hiểm, hôn mê những bảy mươi hai giờ. Ngoại giới đã sớm xôn xao truyền tin, cũng không ít người âm thầm suy đoán, Hình thị đã không còn ai tiếp quản nữa. Cổ phiếu của Hình thị trên thị trường chứng khoán cũng bởi vì chuyện này mà chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã tụt xuống năm đồng. Tuy Lưu Thừa đã chặn lại không ít những lời đồn đại này, nhưng chỉ cần Hình Hạo Xuyên vẫn còn hôn mê trên giường bệnh một ngày thì ngày đó vẫn còn bất ổn.

Hình Hạo Xuyên mở mắt ra, dường như cũng không để vào tai những lời Lưu Thừa nói với mình, hơi nghiêng đầu, ánh mắt thoáng qua sự kinh ngạc, ngay sau đó con ngươi đen nhánh thâm thúy khẽ đảo một vòng, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó. Một lát sau, lại nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khóe miệng nhếch lên đầy châm biếm, có lẽ cảm thấy đáng vẻ này quá mức khó coi nên liền gờ tay lên che kín mắt của mình.

Trải qua quá trình bị thương kèm theo giải phẫu, ba ngày chưa có chút thức ăn nào vào người chỉ có truyền dịch cảm cực, mặt Hình Hạo Xuyên cũng gầy đi trông thấy. Khóe miệng vừa tự giễu, vừa thấp thoáng lạnh lẽo như băng, thâm tâm mỗi mắt trông chờ bóng dáng của ai đó nhưng hóa ra lại là tự mình đa tình.

Thì ra kể cả anh có làm gì thì cô vẫn không thèm quay đầu lại, không chịu ở bên cạnh anh dù chỉ một phút, ha ha, ha ha, anh thật sự là tự mình đa tình, thật đúng là. . . . . yếu ớt đến thảm thương. . .

Lưu Thừa thấy hành động kia của sếp lớn nhà mình sao lại không hiểu anh đang tìm người nào, trong lòng khe khẽ thở dài, rồi lên tiếng: “Tổng giám đốc, Tô tiểu thư không bị thương tích gì, đã. . . Đi về rồi!”. Lưu Thừa nói xong, ngừng lại một lát, nhưng vẫn không hề có ý định dấu điểm: “Một tuần sau, buổi trình diễn thời trang đầu tiên của chi nhánh Phong Thái Quốc Tế chính thức bắt đầu!”.

Hình Hạo Xuyên nhẹ nhàng gạt đầu xem như đã biết, sau đó thả tay xuống, khi mở mắt ra lần nữa liền trở thành một Hình Hạo Xuyên khí phách cao ngạo lạnh lùng của trước đây. Cho dù anh đang nằm ở trên giường bệnh, nhưng vẫn phong thái cao ngạo bẩm sinh vẫn không có gì có thể xâm phạm được: “Mấy ngày nay, Hình thị như thế nào?” Mới vừa tỉnh lại nên giọng nói của anh vẫn còn hơi khàn khàn.

“Tổng giám đốc yên tâm, vẫn còn trong phạm vi khống chế, chỉ cần anh tỉnh lại thì ngoại giới sẽ không còn gì để mà xì xào bàn tán nữa, anh nên nghỉ ngơi cho thật tốt!”. Lưu Thừa trầm ổn đáp.

Hình Hạo Xuyên lập tức hừ lạnh một tiếng, nói tiếp: “Hừ, những phần tử không an phận trong công ty sợ rằng đã xuất không ít lực vào chuyện này. Lưu Thừa, thừa dịp giá cổ phiếu rớt xuống, nhanh chóng thu mua một phần, sau đó mở một cuộc họp báo, đề nâng giá cổ phiếu lên, lần này, tôi muốn đá đít toàn bộ mấy lão hồ ly ra khỏi ghế!”

Lưu Thừa gật đầu trả lời: “Vâng, Tổng giám đốc!”.

Hình Hạo Xuyên khẽ mím môi, ngay sau đó cất giọng nói lạnh như nắng chẳng khác nào thiên lôi đang giáng sấm sét xuống đầu: “Rốt cuộc là ai muốn ‘Bình đoàn đầu lâu’ mời tôi đi ‘làm khách’, phải điều tra cho rõ!”. Thậm chí có người dám đặt chủ ý lên trên đầu anh, Hình Hạo Xuyên anh cũng không phải là người lương thiện gì, đã dám ra tay thì cũng đừng trách anh không khách khí!

Lưu Thừa đẩy đẩy gọng kính, đáp một tiếng.

Còn chưa nói xong, đột nhiên có tiếng huyền não từ ngoài phòng bệnh truyền tới, ngay sau đó cửa bị đẩy ra, mặt mẹ Hình vô cùng lo lắng xông vào gọi: “Hạo Xuyên!”

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 59: Chương 59: Kẻ thù truyền kiếp

Mẹ Hình vội vã đẩy cửa ra, xông tới nói: “Hạo Xuyên, con bị làm sao vậy?”

Hình Hạo Xuyên khẽ nhủ mi tâm, ngay sau đó nháy nháy mắt với Lưu Thừa. Vị trợ ý tình anh nào đó vừa nhìn lập tức liền sáng tỏ sau khi lên tiếng chào mẹ Hình liền đi ra khỏi phòng bệnh.

Mẹ Hình vốn cũng không chú ý tới anh ta, bỏ nhào tới bên giường bệnh, lo lắng hỏi: “Con bị thương nặng như vậy, mà vẫn cố ý gạt mẹ, nếu không phải nghe được tin tức vội vã chạy tới đây, nếu con mà xảy ra chuyện gì, thì mẹ biết phải làm sao đây?”.

Hình Hạo Xuyên thấy mặt bà tràn đầy lo lắng khẩn trương cũng trở nên mềm lòng, thuận theo nói: “Mẹ, con không sao rồi.”

Lúc này, sắc mặt mẹ Hình mới khá hơn một chút, chợt nhớ tới cái gì, lại phần hận nói: “Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần, đứa con gái của nhà họ Tô kia chính là sao chổi mà con không thèm nghe. Con xem đi, bản thân bây giờ còn rơi vào tình cảnh này, Hạo Xuyên, con thật muốn làm mẹ tức chết có phải không?”

Trái tim Hình Hạo Xuyên vừa mới mềm xuống một chút nghe đến câu này lập tức lại rơi vào hầm băng. Mấy năm nay, mẹ Hình lúc nào cũng ngăn cản anh tìm kiếm Tô Lưu Cảnh, hơn nữa cố gắng sắp xếp cho anh xem mắt không ngừng. Mỗi quan hệ của hai mẹ con họ vốn đã không thể nào dung hòa một lần nữa lại bị đóng băng. Hiện tại, dưới tình cảnh này, lại nghe mẹ Hình thốt ra những lời khó nghe như thế, càng khiến anh chán ghét phiền não không thôi.

Mẹ Hình lại không chú ý tới sắc mặt âm trầm của con trai, chỉ một mực nghĩ đến Tô Lưu Cảnh, mặt lại chứa đầy hận ý, nhà họ Tô, mấy chữ này quả thực chính là ác mộng cả đời bà.

“Năm đó một Tiểu Như Nghe, hiện tại lại nhảy ra một Tô Lưu Cảnh, hai đứa con gái này đều là hồ ly tinh đáng chết. Mẹ giới thiệu cho con không biết bao nhiêu tiểu thư thế gia, người nào mà không tốt hơn bọn họ gấp trăm ngàn lần? Hạo Xuyên, nghe mẹ một lần thôi, con đã ba mươi tuổi rồi, nhà họ Hình gia không thể không có nữ chủ nhân, Hình thị càng không thể không có người thừa kế!”. Nói đến câu cuối cùng giọng của bà ta đã lên cao vút, cương quyết vô cùng.

Bị những lời bèn nhọn của mẹ Hình làm cho đầu óc ong ong, Hình Hạo Xuyên lập tức lên tiếng: “Mẹ yên tâm, cháu trai của mẹ bốn năm trước đã có mặt trên đời này! Về phần những người phụ nữ khác, không cần ngài phải hao tâm tổn sức!”.

“Cái gì?”, câu này vừa dứt liền khiến mẹ Hình sững sờ không thôi, vui sướng vừa bùng lên ngay sau đó nghĩ đến cái gì sắc mặt lập tức đại biến, trở nên vụn vặt, nói: “Không phải là . . . Không thể nào!”

“Không có gì là không thể nào, đó là con trai của con và cô ấy, bây giờ cũng đã bốn tuổi rồi, thằng bé vô cùng đáng yêu!”. Vừa nghĩ đến Tiểu Mễ, Hình Hạo Xuyên lại nhớ tới đáng về khả ái, nghịch ngợm của con trai, trong lòng liền không ngừng âm ập, nhưng sau đó lại nghĩ đến về mặt tuyệt tình của Tô Lưu Cảnh, thì lại đau lòng không thôi.

“Thứ tiện nhân Tô Lưu Cảnh kia, làm sao có thể sinh huyết mạch cho nhà họ Hình chúng ta? Tuyệt đối không thể nào, nhất định là con của tên đàn ông cận kề nào đó, nhất định là cô ta đã lừa con rồi!”. Mẹ Hình bức tức phủ định. Làm sao có thể, làm sao có thể? Đó là con gái của nhà họ Tô, làm sao có thể sinh ra người thừa kế cho nhà họ Hình? Quá buồn cười, thực quá buồn cười rồi!

Hình Hạo Xuyên hừ lạnh một tiếng, không biết là đang giễu cợt, hay là đang tự châm biếm bản thân: “Hừ, ngài yên tâm, cô ấy đối với tài sản của nhà họ Hình cũng khinh thường liếc mắt, còn có DNA của đứa bé kia là do chính con tự đi xét nghiệm. Con mệt rồi, mẹ đi ra ngoài trước đi.”

Mẹ Hình sững sờ nghe con trai nói, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, tựa như ma quỷ đòi mạng, tựa như không thể nào chịu đựng được nỗi khiếp sợ không lồ này, thất hồn lạc phách đi ra phòng bệnh.

Lúc thấy bà đi ra khỏi phòng bệnh, lão quản gia vội vàng tiến lên nói: “Lão phu nhân, ngài làm sao vậy?”.

Mẹ Hình lúc này mới từ từ phục hồi lại tinh thần, nắm tay lại thật chặt, trong mắt đều là lạnh lẽo cùng với hận ý vô biên, cắn răng nghiền lợi nặn ra từng chữ từng câu: “Nhà họ Tô đã phá hủy cuộc đời của tôi, vì thế tôi không thể để cho con gái của bọn họ hủy diệt con trai mình trong khi mình vẫn còn sống sờ sờ ở đây! Tô, Lưu, Cảnh!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 60: Chương 60: Bắt cóc Tiểu Mễ (một)

Cùng lúc đó, Tô Lưu Cảnh bất chợt cảm thấy lòng dạ nóng ran, tựa như sắp có chuyện gì đó không hay sắp sửa xảy đến vậy.

“Lưu Cảnh, em làm sao vậy?”, Nghiêm Hàn Dư đang ngồi trước máy vi tính cảm thấy Tô Lưu Cảnh đột nhiên khác thường, vội ngừng tay hỏi.

Tô Lưu Cảnh thoáng lo lắng nói: “Em, em không sao!”. Nhưng thần sắc hoảng hốt đã bán đứng nội tâm lo lắng của cô. Bỗng nhiên cô đứng lên nói: “Không biết làm sao, trong lòng em đột nhiên có chút lo lắng, không yên lòng về Tiểu Mễ.”

Nghiêm Hàn Dư mỉm cười cầm cánh tay đang run rẩy của cô nói: “Tiểu Mễ ở trong nhà trẻ rất an toàn, em đừng có tự hù dọa mình như vậy!”.

Vậy mà Tô Lưu Cảnh vẫn không yên lòng, nắm chặt tay nói: “Nhưng mà em . . . Không được, em phải đi đón thằng bé về đây!”, vừa dứt lời liền đứng bật dậy, vội vàng chạy ra ngoài. Nghiêm Hàn Dư cũng không yên lòng nhanh chóng đuổi theo.

Đến vườn trẻ, liền thấy cô giáo Michelle đang dẫn một đám người bạn nhỏ xếp hàng chơi trò chơi..

Tô Lưu Cảnh ở chung quanh nhìn một vòng, sau đó vội vàng tiến lên hỏi thăm

Cô giáo Michelle vốn không có để ý, nhưng khi có ý tìm Tiểu Mễ một vòng, lại không thấy bóng dáng cậu bé đâu, lập tức gấp gáp giải thích: “Tiểu Mễ mới vừa rồi còn ở đằng sau, thế nào lại đột nhiên biến mất!”.

Lo lắng trong lòng Tô Lư Cảnh bỗng thành sự thật, mặt trở nên tái nhợt, trái tim chợt run lên từng hồi, thiếu chút nữa là khụy xuống, may mà có Nghiêm Hàn Dư tiến lên đỡ lấy. Tiểu Mễ là bảo bối, cũng là mạng sống của Tô Lư Cảnh, làm sao Nghiêm Hàn Dư lại không hiểu tâm tình của cô giờ khắc này.

Nghiêm Hàn Dư nghiêm mặt, mím môi trấn định nói: “Đừng gấp, nói không chừng Tiểu Mễ chỉ nghịch ngợm chơi đùa ở đâu đó gần đây, chúng ta đi tìm xung quanh xem đã!”.

Còn chưa nói xong, Tô Lư Cảnh đã chạy đi tìm, không ngừng gọi: “Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, con đang ở đâu? Nếu không ra là mẹ tức giận đấy!”. Nhưng không hề có ai đáp lại cô, chỗ nào cũng không có bóng dáng cậu bé. Tô Lư Cảnh sốt ruột tìm khắp nơi tiểu thiên sứ đáng yêu của cô lại đột nhiên biến mất, không thấy tăm hơi đâu cả.

Mặt Tô Lư Cảnh vốn đã không dễ nhìn, lần này lại càng thêm trắng bệch, run rẩy giống như chiếc lá tùy thời có thể lìa cành phiêu linh theo gió.

Nghiêm Hàn Dư cố hết sức khuyên bảo, nhưng không có chút tác dụng nào, giờ phút này Tô Lư Cảnh giống như thú mẹ mất đi đứa con duy nhất, trừ phi nhìn thấy đứa bé, nếu không không biết hậu quả sẽ thế nào, thật có thể sẽ hỏng mất.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, Tô Lư Cảnh cả kinh, hốt hoảng bắt máy.

“Alo, Tô Lư Cảnh phải không?”, một giọng nói đầy khinh miệt từ đầu dây bên kia truyền đến.

Giọng nói này quả thật rất quen, lại dường như vô cùng xa lạ, chẳng khác nào những con ác mộng bất ngờ ập đến, Tô Lư Cảnh sững sốt, ngay sau đó liền hét to: “Tiểu Mễ ở trong tay bà? !”.

“Hừ, yên tâm, tôi sẽ không động đến một sợi tóc của con trai của cô, chỉ muốn cô tới đây nói chuyện một chút mà thôi, nhớ, tôi chỉ muốn gặp một mình cô mà thôi!”. Vừa dứt lời điện thoại cũng lập tức ngắt tín hiệu.

Tô Lư Cảnh lặng người đứng ở đó, tay cầm điện thoại tựa hồ muốn cứng đờ, Nghiêm Hàn Dư thấy thế vội hỏi: “Sao rồi, Tiểu Mễ ở đâu?”

Đôi môi tái nhợt của Tô Lư Cảnh khẽ run, chậm rãi nói: “Bà ta, chính là bà ta . . .”

Một mình Tô Lư Cảnh đứng ở trước cửa khách sạn Quốc tế nổi tiếng, cắn chặt răng, cuối cùng lấy hết dũng khí đi vào. Lúc đến đây, Nghiêm Hàn Dư đã đề nghị đi vào cùng cô nhưng lại bị cô mạnh mẽ cự tuyệt. Người kia, đại biểu cho thù hận không thể phai nhòa trong lòng cô, bất luận như thế nào, cô cũng muốn một mình đối mặt!

Gõ cửa, lão quản gia vốn rất kiệm lời lạnh nhạt nhìn cô một cái, sau đó dẫn cô đi vào.

Bên trong căn phòng xa hoa, mẹ Hình mặc trên người bộ đồ cao quý, ưu nhã cầm chiếc ly nạm vàng tinh xảo trên tay, thấy cô đi vào chợt khựng lại một lát, ngay sau đó khinh bỉ liếc mắt quan sát cô từ đầu đến chân nói: “Cô đã đến rồi.”

Tô Lư Cảnh hít sâu một hơi, đáp: “Mời bà trả thẳng bé lại cho tôi!”

Mẹ Hình khinh thường đặt ly cà phê xuống, cười lạnh một tiếng nói: “Hừ, tôi tìm cô xem như là đã quá xem trọng cô rồi, cô có tư cách gì mà giả bộ thanh cao trước mặt tôi chứ! Cô cứ dán chặt lấy Hạo Xuyên không buông, còn gạt chúng tôi lên đi sinh con, cũng chỉ là vì tài sản của nhà họ Hình mà thôi, cô tưởng rằng tôi không biết gì sao? Con gái của nhà họ Tô cũng đề tiện chẳng khác gì cha mẹ của mình!”.

Trong giọng nói của Mẹ Hình đều là phẫn hận kèm theo khinh bỉ: “Tôi cho cô biết, đứa con trai kia của cô ai biết nó là đã chừng là đàn ông nào, cô cho rằng chỉ cần lừa được Hạo Xuyên là xong sao? Nhà họ Hình tuyệt đối sẽ không thừa nhận nghiệt chủng như nó!”.

Lòng bàn tay Tô Lư Cảnh nắm thật chặt, móng tay sắp sửa bấm rách cả da, nghiến răng, không chút yếu thế ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt người trước mặt, đáp: “Bà yên tâm, tôi tuyệt sẽ không để Tiểu Mễ mang họ Hình, vì cái họ này, không hề xứng!”.

Mẹ Hình nào chịu nổi khuất nhục như vậy, tức đến xanh mặt, lập tức cất cao giọng: “Cái gì? !”, bà ta quả nhiên đã luôn xem thường Tô Lư Cảnh, con bé này còn dám dùng cái giọng này để nói chuyện với mình, quả thực là tức chết mà.

“Tôi nói cái họ đó không hề xứng với thẳng bé”, Tô Lư Cảnh lên tiếng lặp lại, “Cái họ tràn đầy hư vinh, tội ác như thế hoàn toàn không hề xứng với nó!”.

“Chát!”, mẹ Hình tức giận, vung tay lên tát người vừa cất lời.

Tô Lư Cảnh định tránh nhưng lại bị lão quản gia ghim lại, không đường để chạy, vì thế liền ăn ngay một tát lên mặt. gương mặt hung hăng đau xót, trong đầu chấn động, đau đến muốn ngất đi.

“Tiện nhân! Ai cho cô vũ nhục nhà họ Hình chúng tôi hả! Nhìn lại bản thân mình xem cô có thân phận gì!”. Mẹ Hình phẫn nộ quát.

Tô Lư Cảnh ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn bà ta, dường như hoàn toàn không quan tâm đến cái tát kia, hoặc là một tát này chẳng có tí xi nhê gì cả: “Hừ, bị tôi nói trúng nên chợt dạ sao? Năm đó, các người hãm hại cha của tôi gánh chịu tất cả tội lỗi thay nhà họ Hình, đã thế các người còn quyết tâm đuổi tận giết tuyệt, còn phải làm ra vẻ mình là người bị hại, kỳ thật diễn của nhà họ Hình các người đứng là tốt chưa từng có! Tuy nhiên bà đừng quên, người

đang làm thì trời đang nhìn, chắc chắn sẽ có một ngày, các người cũng sẽ phải chịu báo ứng!”.

Từng câu từng chữ của Tô Lư Cảnh đều vang vang có lực, thanh thủy trong trẻo, lớn tiếng tố cáo hết thảy những hành động việc làm của nhà bọn họ. Bốn năm này nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, bọn họ cho rằng cô vẫn là một Tô Lư Cảnh mềm yếu để mặc cho bọn họ định đoạt lừa gạt sao?

Nằm mơ!

Mẹ Hinh chưa từng nghĩ đến Tô Lư Cảnh mềm yếu của năm đó thế nhưng lại nhanh nhẹn nhanh miệng đến vậy, giận đến run người, mặt hết xanh rồi lại trắng, liền chìa đầu ngón tay về phía cô, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cô! cô! cô!”

Chỉ thốt ra được ba chữ kia nhưng bà ta lại không thể nói tiếp được nữa, phần hận giờ tay lên muốn tát người, nhưng lần này bà ta không thể nào được như ý, Tô Lư Cảnh giờ tay lên dùng sức cản lại, không chịu khuất phục, ngẩng cao đầu nghênh đón ánh mắt của người đối diện!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 61: Chương 61: Bắt cóc Tiểu Mễ (hai)

“Cô, hừ... một tiện nhân như cô có tư cách gì mà dám nói chuyện với tôi như vậy?!” Mẹ Hinh tức giận hất tay ra nói.

Tức chết bà ta, vốn tìm người này tới đây là muốn nhục nhã cô một phen, sau đó để cho cô cắt khỏi thế giới của mẹ con bọn họ, không được dây dưa với Hinh Hạo Xuyên nữa. Nhưng lại không nghĩ đến, con nhóc này chẳng những không khuất phục, ngược lại còn dám đối chọi bà ta gay gắt như thế.

“Được rồi, Tô Lư Cảnh, nói tóm lại cô muốn bao nhiêu tiền!”, Hinh phu nhân cắn răng, đưa ánh mắt sắc bén rét lạnh nhìn người trước mặt chằm chằm hỏi.

Tô Lư Cảnh nhú nhú mày hỏi lại: “Cái gì?”

Hinh phu nhân ưu nhã xoay người, ngồi xuống chiếc ghế sofa màu vàng kim có hoa văn hoa cúc, khoe miệng đầy khinh miệt đáp: “Cô làm ra nhiều chuyện như vậy, đơn giản cũng là vì ích lợi, người như vậy tôi thấy nhiều rồi. Nói đi, rốt cuộc muốn bao nhiêu tiền mới cảm miệng cắt đi cho tôi!”.

Tiền? Tô Lư Cảnh cười lạnh một tiếng, thật sự quá buồn cười, bà ta lại cho rằng chỉ cần có tiền là có thể mua về được một cái mạng? Chỉ cần có tiền là có thể thay đổi bi kịch của gia đình cô sao? Chỉ cần có tiền là có thể xóa hết những thù hận nồng đậm kia sao? Thật sự là vô cùng buồn cười rồi!

Tô Lư Cảnh bật cười trả lời: “Các người hãm hại cha của tôi ngồi tù mười bốn năm, làm hại nhà họ Tô nhà tan cửa nát, vì cái gì mà chỉ cần các người chi bỏ ra một chút hư vinh như thế, một ngày nào đó, tôi nhất định sẽ đem lột sạch mặt nạ tà ác này của nhà các người đưa ra ngoài ánh sáng!”

Mẹ Hinh tựa như vừa nghe được chuyện cười, đưa mắt nhìn từ trên cao xuống dưới như đang quan sát một con kiến hôi đang giẫy giụa, khinh miệt nhếch miệng, nói: “Ha ha, vậy thì thế nào, cô cho rằng chỉ cần cô nói ra thì có người sẽ tin sao? Chứng cứ đâu? Chứng cứ ở nơi nào? Thêm vào đó nếu quả như thật cha của cô chính trực vô tội như vậy thì sao năm đó lại có thể bí quá hóa liều bước vào bẫy rập, xét đến cùng chỉ có thể trách chính ông ta chưa đủ chính trực mà thôi! Tô Lư Cảnh, tôi không biết nên nói cô đơn thuần, hay là không biết tự lượng sức mình đây!?”.

Tô Lư Cảnh nghe bà ta bẽ cong sự thật, giận đến tím mặt, đây cũng là logic của những người có tiền, đôi trắng thay đen không phân biệt phải trái quả nhiên vẫn là nhất!

Tô Lư Cảnh cuộn chặt tay thành nắm đấm, nói: “Hinh phu nhân, nếu đã như vậy chúng ta đã không còn gì để nói nữa, mời trả thẳng bé lại cho tôi, nếu không tôi cũng không ngại báo cảnh sát đâu! Danh dự của bản thân tôi không đáng là gì nhưng Hinh phu nhân thì ngược lại, xin chú ý thân phận của bà!“. Lực lượng của cô thật sự quá yếu, ở trước mặt của mẹ Hinh, lại càng giống như một chú dê con yếu ớt, nhưng cho dù là dê con cũng có tôn nghiêm của nó, vì Tiểu Mễ, không có gì mà cô không làm được!

Ánh mắt của Hinh phu nhân tràn đầy lạnh lẽo, tựa như muốn đâm thủng cả người trước mặt, đứng trước khí thế này nếu đối lại là người khác chỉ sợ đã sớm đã rút lui, vậy mà Tô Lư Cảnh lại không thêm để bà ta vào mắt chút nào.

Một lát sau, Hinh phu nhân nặng nề hừ một tiếng, rốt cuộc liền quay sang ra lệnh cho lão quân gia bên cạnh. Lão quân gia lập tức lui ra, chưa tới một phút đã ôm một cậu bé đáng yêu đang ngủ say đi vào.

Tô Lư Cảnh thấy Tiểu Mễ, lòng của rốt cuộc cũng kìm được mà run lên một cái, nhào qua đoạt lấy Tiểu Mễ.

Sau lưng, giọng nói âm trầm của Hinh phu nhân truyền tới: “Tô Lư Cảnh, cô cần cảm thấy may mắn vì lần này chỉ là cảnh cáo của tôi đối với cô chứ không phải không dám làm gì các người, hãy dẹp ngay suy nghĩ đối nghịch với nhà họ Hinh đi, tôi có hàng trăm hàng ngàn phương pháp để đưa cô vào chỗ chết! Bao gồm cả tiện chủng này!”

Tô Lưu Cảnh ôm Tiểu Mễ đang ngủ mê man, găt gao cắn môi dưới, oán hận nhìn bà ta một cái, cô cũng không muốn ở lại chỗ này thêm một giây nào nữa, lập tức bế Tiểu Mễ lúc rời khỏi. Bởi vì, nếu cứ tiếp tục ở đây sợ rằng bản thân không thể nhìn được mà nôn mửa mất!

Sau khi Tô Lưu Cảnh rời đi, lão quản gia cũng đoán được tâm tình không vui của mẹ Hình, tính toán lên tiếng: “Thưa phu nhân, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”.

Mẹ Hình nặng nề hừ một tiếng, hung hăng vỗ lên mặt bàn hoa Lê cao quý, gạt ly cà phê xuống dưới đất: “Tô Lưu Cảnh! Tôi muốn cô ta nhất định phải chết!”.

Lão quản gia tuy đã đi theo Hình phu nhân nhiều năm nhưng vẫn bị sát khí trong giọng nói của bà ta làm cho run sợ, nói: “Nếu thiếu gia biết . . . . .”

Sát ý trong mắt mẹ Hình không giảm chút nào: “Nó đã bị con hồ ly tinh này mê hoặc, tuyệt đối không thể để sai lầm này tiếp diễn được nữa! Lão gia đã qua đời nhiều năm, tôi lại càng không cho phép có người làm hoen ố thanh danh của ông ấy sau khi chết!”. Ông ấy chính là người tôn sùng nhất trên cõi đời này kể cả khi đã mất, bà ta cũng không cho phép bất cứ kẻ nào bôi một chút xù dơ bẩn lên trên người chồng mình, kể cả phải dùng đến thủ đoạn nào, cũng muốn bảo vệ danh dự cho nhà họ Hình.

Lão quản gia gật đầu như già tòi, sau đó đi ra bố trí tất cả.

Mẹ Hình đứng dậy, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn theo bóng dáng Tô Lưu Cảnh vội vàng bế Tiểu Mễ rời đi bên dưới, trên khuôn mặt mỹ lệ nhưng đã nhuốm màu của năm tháng, hiện rõ vẻ dữ tợn làm người ta hoảng sợ, tựa như ma quỷ đã ôm hận ý trong lòng mấy chục năm: “Bản thân bà ta không thể để cho tiện nhân này cướp đi ta tất cả! Chu Ngọc Như, hai mươi hai năm trước mày đã bỏ lên trên đầu của tao. Hai mươi hai năm sau, tao tuyệt đối không cho phép con gái của mày, phá hủy tất cả những gì tao thật vất vả mới lấy được !!”

“Chu Ngọc Như, mày mở to mắt ra mà nhìn, ở trên trời hãy chờ xem, tuy mày không còn trên cõi đời này, nhưng những khổ sở mà năm đó tao phải gánh chịu, tao sẽ trả lại trên người con gái mày gấp trăm lần!”

***. . . . . ***. . . . . ***. . . . . ***. . . . . ***. . . . .

Từ khách sạn ra ngoài, Tô Lưu Cảnh vội vã ôm Tiểu Mễ còn ngủ mê man chạy đi, tựa như đang gắng sức rời khỏi nơi có ác ma ăn thịt người này. Trong đầu vẫn còn nghĩ tới những lời nguyện rủa kia của mẹ Hình, toàn thân bỗng run rẩy không còn chút sức lực nào.

“Tiểu Mễ, Tiểu Mễ tỉnh lại đi!”, Tô Lưu Cảnh lo lắng gọi tiểu thiên sứ đang ngủ trong ngực dậy.

Cậu nhóc trong ngực bị quấy rối, dụi dụi mắt, hé hé mở ra, lầm bầm gọi: “Mẹ. . . . . Mẹ. . . . .” rồi lại rất nhanh ngủ mê man.

Tô Lưu Cảnh cũng đoán con trai đã bị trúng chút thuốc mê, chỉ cần ngủ một lát là không có việc gì, cuối cùng mới yên tâm hơn một chút, nhưng vẫn cẩn thận đưa Tiểu Mễ đến bệnh viện kiểm tra.

Ngồi trước cửa phòng khám, Tô Lưu Cảnh hoảng hốt thờ hồn hển, trong đầu cũng không kim được mà nghĩ miên man.

Ở nhà họ Hình, ý của Hình phu nhân đại biểu cho cả gia tộc. . . trong đó . . . . . Bao gồm cả Hình Hạo Xuyên?

Đúng rồi, bọn họ chung quy vẫn là mẹ con, chung quy vẫn là người một nhà, anh giữ danh dự cho cha mình cũng là điều dễ hiểu, ha ha, có lẽ ngay từ lúc vừa bắt đầu bọn họ đã đứng ở vị trí đối địch, chỉ có thể là kẻ thù của nhau!

Nghĩ đến đây, ngực bỗng dưng hít thở không thông, giống như có một bàn tay đang vươn ra bóp chặt cổ họng của cô, không tài nào thở nổi.

Kể cả Nghiêm Hàn Dư đến đây lúc nào cũng không hay biết.

“Lưu Cảnh? Lưu Cảnh? Em làm sao vậy?”. Cho đến khi nghe Nghiêm Hàn Dư gọi mấy tiếng mới phục hồi lại tinh thần.

“Không sao, em không sao cả!”.

Nghiêm Hàn Dư lập tức trấn an: “Bác sĩ nói Tiểu Mễ chỉ bị trúng thuốc mê với liều lượng thấp, ngủ một ngày là tốt thôi, không bằng cứ nằm viện quan sát thêm hai ngày nữa xem thế nào, được chứ!”.

Tô Lưu Cảnh ngăn người ra, sau đó mới chậm rãi găt đầu xem như đồng ý.

Nghiêm Hàn Dư thấy sắc mặt cô tái nhợt hẳn đi, đau lòng kéo đầu của cô tựa lên vai mình. Mà ở phía trên, anh nhẹ nhàng cau mày lại, trên mặt thoáng qua bi thương nhàn nhạt: mới vừa rồi em đang nghĩ đến người kia sao?

Chắc hẳn là vậy, bởi vì, chỉ có lúc nghĩ đến người kia, trên mặt của cô mới có biểu tình đau đớn như vậy. . . . .

Trên thế giới này, thật sự không có ai có thể thay thế anh ta được sao? Nhưng mà hai người. . . có lẽ sẽ không thể nào có kết quả tốt. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 62: Chương 62: Gọn sóng

May mà tố chất của Tiểu Mễ vẫn rất tốt, sau hai ngày nghỉ ngơi, liền hoạt bát chạy nhảy khắp nơi, lúc này Tô Lưu Cảnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ Hình đến, làm cho cả cục diện càng thêm khó bề phân biệt. Tô Lưu Cảnh biết cảnh cáo của bà ta ngày đó tuyệt đối không phải nói chơi, với thủ đoạn của bọn họ đối phó với chính mình năm ấy, vì duy trì danh dự cho người chồng đã mất, chuyện gì bà ta cũng có thể làm ra được!

Theo thái độ ngay lúc đó của bà ta, thì hoàn toàn không hề có chút tình cảm đối với đứa cháu Tiểu Mễ này, nếu không cũng sẽ không bắt cóc thằng bé làm mối như. Tô Lưu Cảnh thật sợ người phụ nữ điên cuồng này sẽ làm ra chuyện bất lợi với Tiểu Mễ, thằng bé là bảo bối của cô, không thể để cho ai thừa cơ hãm hại được!

Cho nên phải lên kế hoạch trước.

Con ác mộng nhà họ Hình, kết thúc trên người cô là đủ rồi, cô đã không cách nào cho Tiểu Mễ một thân thể trong sạch, nên càng không thể để cho cuộc sống của thằng bé tiếp tục trở thành một trường bi kịch.

Về phần người vẫn còn nằm ở trong bệnh viện kia . . . Tô Lưu Cảnh vẫn luôn cố trốn tránh không nghĩ về anh . . . về thương thế của anh nữa . . . .

Đêm nay, nhất định lại là một đêm thức trắng rồi.

Vậy mà điều này cũng không phải đáng sợ nhất, đáng sợ hơn đó chính là Phong Trác Nhiên đột nhiên gọi điện thoại tới thông báo: Kế hoạch khai trương Chi nhánh công ty có thể phải tạm thời gác lại.

Lúc Tô Lưu Cảnh nhận được điện thoại, trong nội tâm liền lạnh lẽo không thôi.

Lý do cô muốn hợp tác với Phong Trác Nhiên hoàn toàn là vì muốn mượn thế lực của Phong Thái báo thù nhà họ Hình, cô cũng tự lượng sức của một mình mình thật sự quá mỏng, hoàn toàn không có cách nào rung chuyển được cây đại thụ này, chứ đừng nói gì đến báo thù. Cho nên chỉ có thể tìm kiếm người trợ giúp, mà lúc này không thể nghĩ ngờ gì chính là nhánh cây cứu mạng. Vậy mà không nghĩ tới, niềm hy vọng duy nhất này cũng bị chặn mất rồi.

Không cần phải nói, nhất định là mẹ Hình đã động tay động chân, trừ bà ta ra, còn có ai có bản lĩnh lớn như vậy. Cô cũng không trách Phong Trác Nhiên, hợp tác với bọn họ vốn cũng chỉ vì quan hệ lợi ích, nhà họ Phong lựa chọn như vậy cũng là chuyện thường tình. Nhưng điều khiến Tô Lưu Cảnh để ý chính là: bản thân cô thực sự yếu kém vô năng như thế sao? Vô năng đến mức ngay cả mối thù của nhà mình lại không thể tự tay báo thù được?

Nếu như không thể làm cho nhà họ Hình suy sụp thì chẳng phải cha cô sẽ phải chết già ở trong tù sao? Không thể, không thể được!

Nhưng cô còn có thể làm thế nào đây? Đối mặt với một đối thủ cường đại như thế, rốt cuộc cô nên làm thế nào?

Tô Lưu Cảnh nắm chặt bút trong tay, cố gắng cưỡng ép bản thân không ngừng vẽ trên giấy, từng tờ từng tờ ngón ngang trên bàn, chẳng khác nào tâm tình của cô giờ khắc này.

“Lưu Cảnh, đừng vẽ nữa, em đã rất mệt mỏi rồi nên nghỉ ngơi thôi!”. Nghiêm Hàn Dư không đành lòng nhìn dáng vẻ điên cuồng bất chấp vẽ lên bản thiết kế, vội ngăn lại nói.

Tô Lưu Cảnh thất hồn lạc phách dừng lại, tùy tiện nói: “Không, em không mệt, anh Nghiêm, để em vẽ thêm một lúc nữa đã!”.

Nghiêm Hàn Dư thấy tâm trạng cô kém như vậy, sao có thể để mặc cho cô muốn làm gì thì làm, vội vàng đoạt lấy cây bút, nói: “Lưu Cảnh, mau nghe lời! Đây không phải là biện pháp để giải quyết vấn đề, em tỉnh táo lại đi, đừng để bản thân cũng ngã không dậy nổi!”.

“Đưa bút cho em! Em còn muốn vẽ!”, Tô Lưu Cảnh nỗ lực muốn đoạt bút lại, nhưng lại bị Nghiêm Hàn Dư kéo vào trong ngực.

“Lưu Cảnh, em đừng như vậy nữa! Khẳng định còn có biện pháp khác nữa mà!”, Nghiêm Hàn Dư vỗ vỗ lên đầu cô trấn an, cố gắng để cho cô bình tĩnh lại. Nhìn vẻ mặt đầy bi thương vô thương của cô anh càng thêm đau đớn hơn gấp bội.

Tô Lưu Cảnh vô lực rũ tay xuống, vẫn cố cựa mạnh không cho cảm xúc ứ tràn ra ngoài: “Anh Nghiêm, em muốn vẽ! Em muốn vẽ! Nếu không, em còn có thể làm sao? Trừ vẽ ra, em không có cái biện pháp nào khác cả! Em chỉ có thể vẽ, chỉ có thể như vậy. . . . .”

“Anh Nghiêm, em đúng là vô dụng mà . . . . .”, dòng nước mắt nóng bỏng chậm rãi chảy ra từ hốc mắt to tròn, một tay dùng sức lay lay ống tay áo Nghiêm Hàn Dư, giống như người sắp ngã vào vực sâu muôn trượng kéo chặt cọng rom cứu mạng cuối cùng.

“Cái gì em cũng không làm được . . . Cái gì cũng không thể, trừ thiết kế ra, những thứ khác đều mù tịt. Cho nên em chỉ có thể trở mắt nhìn nhà họ Hình dễ dàng phá vỡ những gì bản thân đã vất vả dựng lên, chỉ có thể trở mắt nhìn cha em bị oan uổng cả đời, chết dần chết mòn trong tù. Em chỉ có thể mặc cho bọn họ tác oai tác quái, ngay cả con trai của mình cũng không bảo vệ được, anh Nghiêm . . . em thật vô dụng, thật quá mức vô năng. . . . .”

“Anh nói cho em biết đi, em còn có thể làm thế nào? Còn có thể làm sao?”

Bản thân cô đã cố gắng duy trì kiên cường độc lập quá lâu rồi, trong lòng chỉ ôm một chấp niệm duy nhất đó chính là: Báo thù, báo thù cho những khuất nhục và khổ sở mà gia đình mình đã phải gánh chịu! Cô muốn lật đổ nhà họ Hình, rửa oan cho cha mình. Nhưng có lẽ cô đã quá ngây thơ, chỉ cần người khác động tay động chân một chút, liền thua không còn mảnh giáp rồi. . . . .

Ai có thể nói cho cô biết, hiện tại nên làm thế nào đây?

Nghiêm Hàn Dư nhìn người con gái luôn cố chấp kiên cường từ trước đến nay đang dần dần rơi vào tuyệt vọng, còn cả những giọt nước mắt tự trách lẫn đau khổ kia nữa, lập tức vươn tay ôm ái lau đi, sau đó dịu dàng ôm cô vào trong ngực.

“Thật ra thì, còn có biện pháp khác .”

Tô Lưu Cảnh sững sốt, ngược đời mắt mông lung lên, nhìn anh hỏi: “Cái gì?”

Nghiêm Hàn Dư dừng một chút, rồi cuộc vẫn mở miệng, gần từng chữ: “. . . Tiểu Như Nghe!”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 63: Chương 63: Trở về!

“Tiểu Như Nghe?”

Cái tên này thực sự quá quen thuộc, nhưng cũng có chút xa lạ, dường như đã cách đến mấy đời. Chuyện cũ cách đây bốn năm chẳng khác nào như chuyện từ kiếp trước, cái tên đó không chỉ đại biểu cho một người, mà nó đại biểu cho quãng thời gian khó có thể quên, tràn đầy máu và nước mắt. Đó là quãng thời gian mà Tô Lưu Cảnh muốn quên đi nhất, cho dù đã bị mất trí nhớ, nhưng cuối cùng lại chạy không thoát bánh xe của vận mệnh, giống như một con ác mộng có xu thế nào cũng không đi được.

Nghiêm Hàn Dư nhíu chặt mày, ôm ái vuốt vuốt mái tóc dài của cô, khẽ gật đầu.

Lưu Cảnh, em có biết không? Chỉ cần em muốn, anh đều có thể làm mọi thứ vì em!

. . . . .

Trong bệnh viện, bác sĩ đang cẩn thận rửa vết thương cho Hình Hạo Xuyên, xong xuôi đầu đầy liền nhanh chóng rời đi.

Hình Hạo Xuyên cố chịu cảm giác đau đớn từ miệng vết thương truyền tới gần như tê liệt, hơi chau mày lại, bởi vì mất nhiều máu nên mặt anh trông vô cùng nhợt nhạt, trên cằm mọc đầy râu lún phún, hơi thở phách nam càng tỏa ra đậm nét.

Lưu Thừa chậm rãi đi tới, cúi thấp người nói: “Thưa Tổng giám đốc, hai ngày trước lão phu nhân đã cho người bắt cóc tiểu thiếu gia!”.

“Cái gì?!” Hình Hạo Xuyên kinh ngạc hỏi lại. Lại có chuyện như vậy nữa sao!

“Chuyện gì đã xảy ra, tại sao không có ai báo cáo lại với tôi?”, Hình Hạo Xuyên tiếp tục lên tiếng. Mẹ con Tô Lưu Cảnh chính là chấp niệm của anh, anh không cho phép con của mình bị một chút tổn thương nào, kể cả người đó có là mẹ của anh cũng không được!

“Hôm qua tôi mới nhận được tin tức, lão phu nhân bên kia, phong tỏa rất chặt, hơn nữa. . .”. Lưu Thừa ngập ngừng rồi nói tiếp: “Vì lão phu nhân hạ lệnh, nên đám thuộc hạ cũng không dám tự tiện báo lên!”.

“Bọn họ hiện tại thế nào?”, Hình Hạo Xuyên gấp gấp hỏi. Anh biết mẹ mình có thành kiến sâu nặng với Tô Lưu Cảnh, hơn nữa lại còn dây dưa đến ân oán của đời trước nữa. Nhưng anh thật không ngờ, bà lại làm ra chuyện như vậy!

Lưu Thừa thấy tâm tình của ông chủ mình không ổn định, vội vã thông báo: “Lão phu nhân chỉ mời Tô tiểu thư đến nói chuyện, sau đó Tô tiểu thư đã mang tiểu thiếu gia bình an vô sự về nhà rồi. Có điều . . . Sáng sớm hôm nay, Tô tiểu thư lại dẫn tiểu thiếu gia cùng với Nghiêm Hàn Dư trở về nước.”

“Cái gì? !”, đôi mày của Hình Hạo Xuyên nhíu lại thật chặt, vội vã vén chăn lên, ôm lấy vết thương nhất định bước xuống giường: “Lập tức bố trí máy bay để tôi trở về nước!”.

“Hình tiên sinh, lúc này ngài chưa thể xuất viện được! Ngài vẫn còn ở trong thời kỳ quan sát, thương thế rất không ổn định, một tuần sau còn phải kiểm tra lại nữa!”.

Bác sĩ thấy thế, vội vàng nhanh chóng chạy tới ngăn lại.

“Chúng tôi không thể đợi lâu như vậy được, phải xuất viện ngay lập tức!”, Hình Hạo Xuyên quả quyết nói như chém đinh chặt sắt, đầy vòng vây bác sĩ y

tả ra, không thèm để ý đến kim truyền vẫn còn cắm trên mu bàn tay của mình, lập tức rút ra, mặc cho một tia máu theo đó mà vọt ra.

Anh không chờ được lâu như vậy! Sao anh không hiểu những thủ đoạn của mẹ anh như thế nào chứ, nếu đã làm ra chuyện bất cớ thì tiếp sau đó chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ!

Còn cả chuyện năm đó nữa, rốt cuộc đang cất giấu bí mật gì, tại sao mẹ anh lại thống hận nhà họ Tô đến độ cố chấp như thế. Thiết nghĩ, thời điểm này cần phải nhúng tay điều tra một chút rồi.

Nhưng vừa nghĩ tới Tô Lư Cảnh, trái tim lẫn vết thương của anh lại đau đớn, rung lên từng hồi: Lư Cảnh, tại sao đến tận lúc này, ngay cả khi Tiểu Mễ xảy ra chuyện, em vẫn như cũ không muốn tìm anh, chẳng lẽ, ở trong lòng em anh không có chút vị trí nào sao. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Á, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 64: Chương 64: Trở lại!

Bước xuống máy bay, Tô Lư Cảnh đưa mắt nhìn con người và cảnh vật xung quanh, trong lòng không kìm được xúc động, cuối cùng cô đã trở về rồi? Cuối cùng . . . . cũng đã trở lại, trở lại mảnh đất đầy giấy khổ sở cùng với bi thương này.

Dường như trong chớp mắt, những ký ức đã cố tình phong bế không thèm nhìn đến lại dồn dập ủa về, chẳng khác nào những con sóng dồn trào dâng bao phủ lấy toàn thân.

Tám tuổi cửa nát nhà tan, mẹ chết, em trai bị bệnh, mười năm tiếp theo đó sống trong cảnh đầu đường xó chợ, giữa giữa trong biển người, đến khi mười tám tuổi u mê gặp phải người kia. . . . . đó nguyên do khiến cô khổ sở nhất trong cuộc đời này. . . . .

Mẹ, con đã trở về, mẹ có nhớ con không? Cha. . . . . Chờ con. . . . .

Tô Lư Cảnh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Tiểu Mễ đưa tay lên xoa xoa hai mắt nhậ nhem, khăn khăn gọi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?” . . . . . Cậu nhóc không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết rằng trông mẹ mình thật đau lòng, vô cùng đau lòng.

“Mẹ không cần đau lòng nữa đâu, đã có Tiểu Mễ ở đây, ai dám khi dễ mẹ, Tiểu Mễ giúp mẹ đánh người đó! Mẹ đừng đau lòng nữa có được không?” . . . . . Tiểu Mễ vươn cánh tay nhỏ bé mập mập, nỗ lực nhào vào trong ngực mẹ khéo léo an ủi.

Tô Lư Cảnh cố nén niềm chua xót đang dâng lên trong lòng, cười nói với con trai: “Được, Tiểu Mễ là Ultraman, đánh tiểu Quái thú cho mẹ!” . . . . .

Tiểu Mễ thấy mẹ cười, cực kỳ đắc ý nói tiếp: “Không đúng, con phải là Harry Potter, tiêu diệt Voldemort gian ác, anh hùng cứu mỹ nhân. . . . .” vừa nói cậu còn vừa dí dõm bày ra tư thế tia chớp cho mẹ xem.

Tô Lư Cảnh biết con trai muốn làm mình vui, con tim lạnh lẽo rốt cuộc cũng ấm áp hơn một chút, hôn kên trán Tiểu Mễ đáp: “Đúng vậy, tiểu anh hùng của mẹ. . . . .”

Nghiêm Hàn Dư một tay kéo hành lý, một tay che chở cho một lớn một nhỏ bên cạnh, vẫy một chiếc xe taxi, đưa bọn họ vào bên trong.

“Cám ơn anh, anh Nghiêm!”, Tô Lư Cảnh cảm kích nói với Nghiêm Hàn Dư. Cô biết anh đối tốt với mình từ trước cho tới giờ đều không phải không có nguyên do, tuy nhiên ngoại trừ cảm kích ra cô hoàn toàn không thể đáp lại.

Nghiêm Hàn Dư giờ tay lên, muốn xoa xoa đầu Tô Lư Cảnh, nhưng bắt gặp ánh mắt non nớt của Tiểu Mễ, cuối cùng vẫn dừng lại, khẽ xoa đầu cậu bé, ôn hòa nói: “Không có gì, chú là người hầu của Tiểu Mễ có đúng hay không?”

Tiểu Mễ cười híp mắt như tên trộm đáp: “Đó là đương nhiên! Chú Nghiêm yên tâm, cháu sẽ bảo vệ cho chú!” . . . . .

Bây giờ trước tiên phải đi tìm Tống Dĩ Hình đã. Lúc người này nhìn thấy Tô Lư Cảnh liền hưng phấn muốn hét rầm lên, hai người họ thẳng thắn nói chuyện một lát. Tạm thời đành nhờ Tống Dĩ Hình chăm sóc Tiểu Mễ, dù sao chỗ kia thật sự không thích hợp với trẻ con.

Tô Lư Cảnh đi theo sau Nghiêm Hàn Dư, khi đặt chân ở trước cửa bệnh viện tâm thần, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hàn Dư, trong mắt tràn đầy không thể tin.

Nghiêm Hàn Dư khẽ hít một hơi, gạt đầu thay cho câu trả lời.

Lúc đi vào bệnh viện tâm thần, bầu không khí tuyệt vọng nặng nề xông tới trong nháy mắt khiến cho người ta thoáng run sợ. Đó là một cảnh tượng như thế nào, vốn dĩ trong sáng thuần khiết chỉ xoay người một cái đã biến thành về mặt đau đớn tuyệt vọng. Đúng vậy, tuyệt vọng, mỗi một góc nhỏ ở đây

cũng làm cho con người ta thấy tuyệt vọng, ngấm sâu vào xương tủy, từ trong không khí, từ từng vẻ mặt, từ những tiếng cười vô tri vô giác đắm chìm trong thế giới của chính mình, từ từng hành động rất nhỏ, ngưng kết thành một luồng khí lạnh lẽo, giá buốt.

Tô Lưu Cảnh lặng lẽ ở đó hẹp nhất trong lối đi đi xuyên, cơ hồ nếu bị này lạnh lẽo tổn thương do giá rét.

Dưới sự chỉ dẫn của nữ y tá, Tô Lưu Cảnh đưa mắt nhìn một bóng dáng gầy yếu đang ngồi trên xe lăn trong một góc khuất dưới ánh mặt trời, lập tức hít vào một hơi không dám tin. Người này, thật sự là cô gái duyên dáng cao ngạo mỹ lệ năm đó, thật sự là Tiểu Như Nghê sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 65: Chương 65: Tiểu Như Nghê!

Bốn năm trước, Tô Lưu Cảnh chưa bao giờ từng nghĩ đến, một Tiểu Như Nghê thanh cao kiêu ngạo, đột nhiên sẽ có một ngày như thế, cô thực sự không dám nghĩ tới.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ ảm áp, bóng dáng gầy gò không nhúc nhích ngồi trên xe lăn, cả người tựa như chiếc lá héo úa suy sụp, chẳng biết lúc nào sẽ rời khỏi cảnh, không lâu sau đó sẽ hoàn toàn khô kiệt mục ruỗng. Một người vốn từng xinh đẹp thanh thuần nhường ấy, hiện tại lại có hình hài khô đét như que củi, hai mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, nhưng lại giống như đang chìm vào hư không, không nhìn thấy gì cả.

Mới có bốn năm ngắn ngủi mà người này tựa như đã già đi mười mấy tuổi. . . . .

Bóng dáng yếu đuối kia ở đâu? Phong thái cử chỉ ưu nhã kia ở đâu? Sự tự tin cùng chói sáng phát ra từ trong xương tủy nay ở đâu? Váy dài màu trắng tung bay còn đâu nữa?

Người gầy gò như que củi trước mắt, im lìm, yếu ớt, tái nhợt đến xám xịt này thật sự là Tiểu Như Nghê sao? Tô Lưu Cảnh không dám tin vào hai mắt của mình.

Chậm rãi, từng bước từng bước đến gần, nhưng khoảng cách vừa được rút ngắn cô liền phát hiện, trên má phải của người này còn có một vết sẹo thật sâu thật dữ tợn, tựa như giọt nước mắt bằng máu không cách nào rửa sạch được.

“Tiểu. . . . . Như Nghê?” Tô Lưu Cảnh giọng tay lên, muốn hạ xuống, cuối cùng vẫn còn không đành từ bỏ.

Người ngồi trên xe lăn, vẫn trầm mặc như cũ, tựa hồ như không nghe thấy ai đó gọi mình, đắm chìm trong thế giới của chính mình, không có gì có thể khuấy rầy.

Nghiêm Hàn Dư đề bả vai Tô Lưu Cảnh lại, ý bảo để mình đi lên. Nghiêm Hàn Dư nhẹ nhàng đi lên trước, quỳ một gối xuống trước mặt Tiểu Như Nghê, khe khẽ gọi: “Như Nghê, anh là Hàn Dư, anh đến rồi đây!”.

Tiểu Như Nghê từ nãy giờ vẫn không động đậy nghe thấy tiếng của Nghiêm Hàn Dư, đáy mắt dần dần lấy lại tiêu cự, vẻ mặt bớt ngơ ngác, run run đưa ngón tay gầy gò lên, hốc mắt đỏ bừng, cuối cùng cũng chậm rãi khàn khàn thốt lên: “Anh Hàn. . . . . Hàn Dư. . .”. Sau đó nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nghiêm Hàn Dư không đành lòng nhìn dáng vẻ yếu ớt đó, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn vương trên má.

“Anh Hàn Dư. . . . . anh Hàn Dư. . . . . em biết mình sai rồi, em yêu anh, thật sự. . . . . trước kia là em sai, em sai thật rồi. Anh Hàn Dư, em cái gì cũng không còn, chỉ còn có anh. . . . .”. Tiểu Như Nghê siết chặt tay áo Nghiêm Hàn Dư khàn khoản cầu xin.

“Nếu Nghê, em đừng như vậy. . . . .”, Nghiêm Hàn Dư không đành lòng cau mày nói.

“Anh Hàn Dư. . . . . em đã mất hết tất cả, anh tha thứ cho em đi mà, ... đừng rời bỏ em——”. Tiểu Như Nghê cật lực khàn cầu, nhưng khi khúc mắt đột nhiên quét đến bóng dáng Tô Lưu Cảnh đứng ở một bên, lập tức liền khựng lại.

“Cô là. . . . .”, trong nháy mắt cứng đờ, ngay sau đó kinh ngạc nhìn cô hỏi: “Tô Lưu Cảnh?”.

Tô Lưu Cảnh yên lặng nhìn người trước mặt, ánh mắt phức tạp, không biết nên đáp lại ra sao.

Đột nhiên giọng của Tiểu Như Nghê lại trở nên bén nhọn: “Làm sao cô lại ở chỗ này? Không phải cô đã chết rồi sao? Tại sao lại ở đây được! Cô tới làm gì! Cô tới đây làm cái gì!”. Tiểu Như Nghê trợn trừng mắt, gắt gao nắm chặt tay áo Nghiêm Hàn Dư thét chói tai: “Anh Hàn Dư, không phải anh muốn đi cùng cô ta chứ! Cô ta không tốt đẹp gì đâu! Anh Hàn Dư, đừng đi cùng cô ta! Đừng đi mà!”.

“Tiểu Như Nghê?”, Tô Lưu Cảnh khẽ nhấc bước tiến lên, từ từ đến gần.

Tiểu Như Nghê nhìn cô, tiếp tục hét to: “Cô đừng tới đây, đồ ác độc này! Đã cướp mất Hạo Xuyên của tôi, lại muốn chạy tới giành anh Hàn Dư! Thứ phụ nữ độc ác! Nhìn thấy tôi thế này chắc hẳn cô vô cùng vui mừng có đúng hay không! Rất hả hê có đúng hay không! Không mau đi chết đi! ! !”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 66: Chương 66: Nguyên rửa!

Tiểu Như Nghê cất giọng nói chẳng khác nào âm binh đến từ địa ngục, lại vừa giống như ngọn lửa từ mười tám tầng địa ngục hùng hực muốn đốt Tô Lưu Cảnh thành tro bụi làm cho người ta rợn hết cả tóc gáy.

Ngay cả Nghiêm Hàn Dư nghe thấy thế cũng phải chau mày nói: “Như Nghê, em bình tĩnh một chút!”

Tiểu Như Nghê làm gì còn đủ tỉnh táo để nghe lời khuyên của ai, siết chặt ngón tay nổi đầy gân xanh, dùng sức ôm lấy đầu của mình, hét to: “Cút ngay! Cô cút ngay cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy cô! Anh Hàn Dư, mau dẫn em rời đi đi, cô ta là ma quỷ, cô ta là ma quỷ!”.

Nói xong lại muốn nhào về phía Tô Lưu Cảnh, dùng sức cầu xé.

Tô Lưu Cảnh không nghĩ tới cô ta lại điên khùng đến mức này, nhất thời vô ý, bị túm lấy tay, lại còn bị hung hăng cào lên mặt.

“Ha ha, tao muốn cào rách mặt của mày, tao muốn mày giống như tao! Không, không, không so với tao còn phải xấu xí hơn mới đúng! Ha ha!” . Kèm theo đó là một tràng cười quỷ dị.

Nghiêm Hàn Dư thấy thế, bèn vội vã xông lên ngăn trở: “Như Nghê, em hãy bình tĩnh một chút! Mau bình tĩnh lại đi!”.

Tiểu Như Nghê bị chặn lại, hoảng hốt bỏ tay xuống, sau đó nhào vào trong ngực Nghiêm Hàn Dư, khóc rống lên: “Anh Hàn Dư, em không muốn nhìn thấy cô ta, không muốn nhìn thấy người này. . . . .”

Tô Lưu Cảnh nhìn dáng vẻ điên cuồng đó liền hít một hơi, lần này không thể không thừa nhận, nếu không phải kỹ năng diễn quá tốt, thì Tiểu Như Nghê điên thật rồi, thật sự bị điên rồi.

Tô Lưu Cảnh nhíu chặt mày, tình hình Tiểu Như Nghê như thế, thật có thể nói cho biết cái gì chứ?

Cho dù là như thế, Tô Lưu Cảnh vẫn không thể buông tha, hít một hơi thật sâu, sau đó gần từng chữ một nói: “Tiểu Như Nghê, tôi tới là muốn hỏi cô, chuyện về bản thân tôi . . . . . Còn cả chuyện của nhà họ Hình nữa, rốt cuộc cô nắm được bao nhiêu?”

Người nào đó mới vừa rồi còn điên cuồng khóc rống, vừa nghe Tô Lưu Cảnh hỏi như thế đột nhiên liền im bất, không vùng vẫy nữa, giống như một thanh kim loại đã bị hoen rỉ, chậm rãi, chậm rãi quay đầu. Hành động như thế chưa từng biết người trước mắt là ai, rồi lại từ từ nghiêng đầu, quan sát Tô Lưu Cảnh, quan sát một lúc thật lâu, sau đó đột nhiên bật cười.

Nụ cười kia, quả thật khó có thể diễn tả nổi, chỉ có một từ để hình dung: quỷ dị.

Thái độ này của Tiểu Như Nghê quá mức quỷ dị khiến người ta phát sợ: “Ha ha, ha ha ha, mày là Tô Lưu Cảnh, ha ha, mày là Tô Lưu Cảnh. . . . .”

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Tiểu Như Nghê lại ngưng cười nói tiếp: “Tô Lưu Cảnh, bốn năm không gặp, cô có khỏe không?”

Lúc này tim của Tô Lưu Cảnh cùng Nghiêm Hàn Dư đồng thời đập liên hồi, rồi lại chợt thoáng loạn nhịp, cách nói chuyện của cô ta hoàn toàn bình thường, vẻ mặt cũng cực kỳ bình tĩnh, tựa như trong nháy mắt liền biến trở về thành một Tiểu Như Nghê mỹ lệ thông tuệ của bốn năm trước.

Tiểu Như Nghê nhẹ nhàng buông tay Nghiêm Hàn Dư ra, sau đó chậm rãi đến gần Tô Lưu Cảnh, không còn chút điên cuồng nào. Hiện tại, ánh mắt của cô ta cực kỳ bình tĩnh như đang nhìn thấu tất cả mọi chuyện, cười lạnh nói tiếp: “Xem ra cô rất tốt, ít nhất, so với tôi còn tốt hơn rất nhiều, ha ha!”.

“Cô!”, Tô Lưu Cảnh bị biến hóa nhanh như lật sách của người trước mắt làm cho sững sờ, trong lúc nhất thời không biết ứng đối như thế nào.

Tiểu Như Nghê đi tới, bước chân vẫn ưu nhã giống như năm đó, cho dù trên người là bộ đồng phục bệnh nhân xanh xao tái nhợt nhưng lại vẫn kiêu ngạo hết như công chúa. Cô ta khẽ nâng cánh tay gầy gò lên, sửa sang lại quần áo vừa bị mình kéo cầu xé của Tô Lưu Cảnh, nhẹ nhàng nói: “Cô bây giờ rất tốt, có điều tương lai thì. . .?”

“Ha ha, Tô Lưu Cảnh, nhất định cô sẽ bị trừng phạt!”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 67: Giả điên!

Từ bệnh viện tâm thần ra ngoài, Tô Lưu Cảnh vẫn không cách nào bình tĩnh nổi, lời của Tiểu Như Nghiê giống như một câu tà chú muốn xua đi cũng không được, cứ mãi quanh quẩn bên tai.

Trong khoảnh khắc sau cùng, Tiểu Như Nghiê ngồi trên xe lăn, mặt tái xanh, nhìn về phía cô đầy ngạo nghễ, chờ đợi cô bước chân vào hố lửa, dần dần bị hủy diệt.

Tô Lưu Cảnh, cô nhất định sẽ bị trừng phạt.

Nhất định sẽ bị trừng phạt, bị nguyên rủa.

Nhất định. . . . .

Tô Lưu Cảnh chợt cảm thấy tim như bị bóp chặt, không tài nào thở nổi, câu nói ngắn ngủn kia chẳng khác nào một con ác mộng, liều lĩnh xông tới, bao phủ toàn bộ thế giới của cô, len vào từng góc ngách, tựa như ma chú khiến cho trái tim run lên từng hồi, toàn thân lạnh lẽo không thôi.

Cô thật sự . . . . . bị nguyên rủa sao?

Ma chú này xuất phát từ đâu, người nào . . . . . người nào có thể giải thích ngọn ngành cho cô biết, ai có thể! Ai có thể chứ. . . . .

Thấy sắc mặt Tô Lưu Cảnh đột nhiên tái nhợt, cùng với đó là biểu cảm bi thương nặng nề, Nghiê Hàn Dư vội dừng bước lại nói: “Lưu Cảnh, em làm sao vậy? Đừng nên để những lời Như Nghiê ở trong lòng, em hẳn cũng biết tình trạng hiện tại của cô ấy không ổn chút nào mà!”.

Tô Lưu Cảnh gắt gao ôm ngực, chậm rãi, chậm rãi xoa dịu nội tâm đau đớn, lúc này mới ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cong cong khóe môi đáp: “Em. . . . . Không sao!”. Lời như thế này làm gì có sức thuyết phục nào.

Nghiê Hàn Dư lo lắng nhìn người trước mắt, nhưng không biết phải an ủi như thế nào. Anh biết sâu tận đáy lòng của Tô Lưu Cảnh từ trước tới nay vẫn tồn tại một ung nhọt, mà ung nhọt đó hôm nay đã bị Tiểu Như Nghiê chọc thủng rồi. Tuy vậy anh lại không có bất kỳ biện pháp nào để giải quyết, để chữa lành cho cô. Ông trời đúng là thích trêu đùa con người, thành tâm đầy nhưng lại chỉ có thể bất lực đứng ở bên cạnh, chịu đựng số mạng đã định. Trừ việc ở bên cạnh cô anh hoàn toàn không thể giúp được gì.

Thậm chí anh còn thấy thống hận sự bất lực này của mình, tại sao lại không có cách nào kéo người con gái này ta khỏi nhà tù tối tăm lạnh lẽo đó.

Bọn họ vốn trở về nước là vì muốn tìm kiếm biện pháp giải quyết vậy mà mới vừa nghe được những lời điên điên khùng khùng của Tiểu Như Nghiê lại làm cho mọi chuyện một lần nữa lâm vào ngõ cụt.

“Muốn tôi giúp cô? Tô Lưu Cảnh, cô không cảm thấy thực buồn cười sao? Ha ha. . . . . Ha ha ha, nói cho cô biết, tôi không biết, cái gì cũng không biết, mà cho dù có biết, tôi cũng sẽ không nói cho cô hay!”.

“Tô Lưu Cảnh, cô cứ chờ mà xem, chông mắt chờ xem, coi như có phải xuống địa ngục, tôi cũng sẽ kéo cô theo cùng ——! ! !”

Tô Lưu Cảnh cố xua đi những lời nói ác độc cứ quanh quẩn trong đầu mình, rốt cuộc cũng bình phục tâm tình, nói: “Anh Nghiê, em không sao, nhưng Tiểu Như Nghiê thật sự điên rồi sao?”

Cô ta nhìn như bị điên thật rồi, nhưng lại như tỉnh táo, khiến người ta thật hoang mang không thể nào phân định rõ. Hiện tại, Tiểu Như Nghiê chính là sợi dây thừng cuối cùng mà cô nắm được, trong tình trạng lâm vào ngõ cụt như thế này thì đây chính là biện pháp duy nhất, nhưng xem ra cả biện pháp cuối cùng cũng không thể thành được rồi!

Nghiê Hàn Dư nhíu mày nói: “Anh đã hỏi thăm bác sĩ, tinh thần của Như Nghiê thật sự không tốt, nhưng cô ấy lại cự tuyệt trị liệu, các bác sĩ cũng bó tay hết cách. Nhưng xem ra cô ấy vẫn còn cảm giác đối với chúng ta, hơn nữa từ thái độ ngày hôm nay cho thấy Như Nghiê vẫn còn tỉnh táo, hay nói đúng hơn là đang giả vờ điên!”. Nghiê Hàn Dư cũng xuất thân từ y khoa, tuy không tinh thông về vấn đề tâm thần nhưng về phương diện tâm lý học cũng biết một chút, có thể nhạy cảm bắt được sự bất đồng trong đó.

“Anh muốn nói cô ấy không hề bị điên mà chỉ là đang giả bộ?”, Tô Lưu Cảnh nhanh chóng bắt được trọng tâm trong lời nói của anh.

Nghiê Hàn Dư nghiêm mặt đáp: “Anh nghĩ, rất có thể như vậy!”.

“Tại sao cô ấy lại muốn giả điên, vào một nơi quỷ quái như bệnh viện tâm thần kia? Cô ấy điên rồi sao?”. Tô Lưu Cảnh kinh ngạc nói. Bệnh viện tâm thần chẳng khác nào địa ngục, một chỗ như thế đừng nói là kẻ điên, cho dù là người bình thường, cũng sẽ bị ép thành người điên mất.

“Anh đã cố gắng hỏi cô ấy rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều. . . . .”. Nghiê Hàn Dư nói đến đây liền khựng lại. Kết quả. . . dĩ nhiên là không có kết quả rồi.

Tô Luru Cảnh nghĩ tới lời vừa rồi của Nghiêm Hàn Dư liền dùng sức cắn môi nghĩ: nếu như Tiểu Như Nghê hoàn toàn không bị bệnh, thì tại sao cô ta lại muốn giả điên vào ở trong bệnh viện tâm thần chứ? Hay là. . . . .

Cô ta muốn trốn tránh một ai đó?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 68: Tranh đoạt!

Từ chỗ của Tiểu Như Nghê không tìm hiểu được gì, bọn họ lại một lần nữa lâm vào ngõ cụt không có đường ra. Tô Luru Cảnh ngồi ở trong xe, thù người ra không biết nên làm thế nào. Chuyện đi tới bước này, cô không thể lui được nữa, người nào có thể chỉ cho cô một lối rẽ khác hay không?

Cuối cùng là Tiểu Như Nghê đang trốn tránh ai? Hay là cô ta lại muốn che giấu bí mật gì. Rõ ràng là không bị điên, cô ta làm như vậy, là vì cái gì?

Tất cả đường ra hiện tại đều tập trung lên người Tiểu Như Nghê, nhưng cái kết này, chẳng khác nào một tử kết không thể nào phá giải được, dù lần mò thế nào cũng không tìm được bất kỳ biện pháp để mở nó ra.

Đang trong khi đang suy nghĩ, đột nhiên lại thấy xe rung lắc thật mạnh, ngay sau đó là một tiếng thảng xe ghé rón. Toàn thân Tô Luru Cảnh theo quán tính mà đổ về phía trước va thẳng cửa kính.

“Luru Cảnh, em không sao chứ?”, Nghiêm Hàn Dư ổn định thân thể, rồi vội hỏi.

Tô Luru Cảnh lắc đầu, vừa định nói mình không việc gì, lại bị chiếc xe đang ngăn trở phía trước làm cho cứng đờ tại chỗ.

Cách đó không xa chỉ tầm chưa đến nửa thước, cửa chiếc xe Limousine đang chậm rãi mở ra, sau đó liền xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Một khắc kia, mọi hô hấp của Tô Luru Cảnh dường như đều dừng lại.

Cô không nhớ rõ người kia đến gần xe mình như thế nào, cũng không nhớ cửa xe bị mở ra sao, lại càng không nhớ xung quanh đang xảy ra chuyện gì, chỉ thấy một ánh mắt đen nhánh sâu thẳm như biển khiến cô trong nháy mắt liền quên hết tất cả, bị nó bắt nhốt làm tù binh, kéo vào vực sâu không đáy, dù muốn trèo lên thì khó càng thêm khó.

Đó là ánh mắt như thế nào, sâu thẳm âm u nhưng vừa nhìn vào trong đó lại làm cho con người ta không thể nào chịu nổi, dứt cũng không ra. Người đàn ông này, bản thân chính là một nhà tù, chỉ cần bạn không phải cẩn thận, sẽ bị bắt nhốt vào trong đó, trong nháy mắt con tim chợt quặn thắt giống như đang bị hàng ngàn hàng vạn mũi tên đâm xuyên qua.

Cho đến khi tay của cô bị kéo mạnh, bắt chợt tiến vào trong ngực của người nào đó thì lúc này mới chợt bừng tỉnh.

Hình Hạo Xuyên! Thật, là anh!

“Anh. . . . . sao lại. . . . .”, đầu óc của cô đã hoàn toàn hỗn loạn, đột nhiên không biết mình nên nói như thế nào, chỉ theo bản năng muốn thoát vòng ôm quen thuộc cơ hồ khiến cho người ta muốn ngất xỉu này.

Không phải anh bị thương nặng, trong thời gian này không thể xuất viện, làm sao có thể theo chân cô trở về nước!

Sắc mặt của Hình Hạo Xuyên không tốt cho lắm, có điều giờ phút này, vẻ mặt tái nhợt này lại làm cho toàn thân anh thâm thúy hơn trước nhiều. Hình Hạo Xuyên mím môi, cúi người nhìn xuống, không hề dài dòng chỉ trảm trảm thốt ra mấy chữ: “Đi theo anh!”. Nói xong liền kéo tay Tô Luru Cảnh, muốn dẫn cô rời đi.

Tô Luru Cảnh lập tức giãy giụa nói: “Anh làm gì đấy! Buông tay! Tôi sẽ không đời nào đi với anh!”. Đúng vậy, cô sẽ không đi theo anh, giữa bọn họ trừ việc đối đầu như kẻ thù, không còn bất kỳ quan hệ gì khác! Vừa nghe thấy vậy lực độ trên tay Hình Hạo Xuyên không hề giảm chút nào, chau mày lại ngưng mắt nhìn người nào đó, muốn cưỡng chế kéo cô vào trong xe của mình.

Đột nhiên, một cái tay khác vươn ra giữ tay của Tô Luru Cảnh lại.

“Hình Hạo Xuyên, buông ra, không nghe thấy Luru Cảnh không muốn đi theo anh hay sao?”. Mặt Nghiêm Hàn Dư bình thường vốn rất ôn hòa nhưng hiện tại cũng toát ra vài phần tức giận, nói.

Nhìn vào bàn tay đang kéo Tô Luru Cảnh lại, Hình Hạo Xuyên khẽ nheo mắt lại, trên mặt không kìm được tức giận!

“Nghiêm Hàn Dư, chuyện này không liên quan đến anh, mời cút sang một bên!”.

Q.3 - Chương 69: Đánh cuộc!

“Bảo tôi rút sao? Hình Hạo Xuyên, anh không có tư cách đó đâu!”, Nghiêm Hàn Dư cũng nổi giận đùng đùng, lạnh lùng nói, không hề có ý nhượng bộ.

“Tư cách? Cô ấy là người phụ nữ của tôi, anh lại còn dám lớn tiếng nói tư cách với tôi sao!”. Hình Hạo Xuyên khễ quát lên, vang vọng vào màng nhĩ chẳng khác nào sư tử đang gầm lên bảo vệ lãnh thổ của mình.

Nghiêm Hàn Dư hừ lạnh đáp trả: “Hình Hạo Xuyên, có tư cách này hay không, không phải do anh quyết định, người đó phải là Lưu Cảnh mới đúng!”. Một Nghiêm Hàn Dư mạnh mẽ sừng cò như thế này, Tô Lưu Cảnh chưa từng gặp qua, ngay cả cô cũng sừng sốt ngây người ra nhìn anh không chớp.

Lúc này gương mặt Hình Hạo Xuyên như đang bao phủ lớp hàn băng, khí lạnh bức người, lạnh lùng chĩa về phía Nghiêm Hàn Dư. Nhưng ánh mắt lại chuyển dời sang Tô Lưu Cảnh không tiếng động ép hỏi, gia tăng sức lực trên cổ tay của cô tựa như muốn ghi chúng vào lòng bàn tay mình, khiến cho Tô Lưu Cảnh đau đớn cau chặt mày lại.

“Lưu Cảnh, chúng ta đi thôi!”, Nghiêm Hàn Dư cúi đầu xuống, nhu hòa nói.

Những lời này, trong nháy mắt liền kéo Tô Lưu Cảnh vốn đang ngỡ ngàng mơ hồ trở về với thực tại. Đúng vậy, cô nên đi khỏi đây, bất luận anh có như thế nào thì có liên quan gì. Đã sớm ra quyết định từ nay về sau, chỉ làm kẻ địch của nhau! Quan hệ giữa bọn họ, chỉ còn lại một con đường này anh sống tôi chết này mà thôi!

Nghĩ như vậy, Tô Lưu Cảnh liền cắn răng, cố gắng rút tay mình ra, nghiêm giọng nói: “Tổng giám đốc Hình, xin buông tay!”.

Lúc nghe thấy những lời đã thương người này, trong mắt Hình Hạo Xuyên lập tức lóe lên một tia đau đớn, nhưng bàn tay đang nắm chặt tay của cô kia vẫn không hề buông lỏng, từ giữa kẽ răng thốt ra hai chữ: “Không, thả!”

Tô Lưu Cảnh lại hiểu sai ý tứ trong đó, ngẩng đầu lên chống lại tầm mắt của anh, lạnh lùng giễu cợt nói: “Thế nào, Tổng giám đốc Hình lại muốn ý thế hiếp người, muốn trời tôi trở về sao? Hay là, anh trả thù vẫn còn chưa đủ, vậy xin hỏi anh còn muốn hành hạ tôi đến mức nào đây? Giống như mẹ của tôi bị nhóm người du côn hành hạ đến chết chằng?!”.

Từng chữ từng câu, đều là oán hận sâu cay, tràn đầy hận ý, từng câu từng chữ, đều cắn răng nghiền lợi chất vấn không ngừng khiến cho Hình Hạo Xuyên vừa muốn giải thích, lại nói không lời.

“Hừ, anh không phản bác nữa sao? Vậy thì mau buông ra!”. Tô Lưu Cảnh nâng một cái tay khác lên muốn kéo tay của anh ra.

“Buông cô ấy ra!”, Nghiêm Hàn Dư xông lên phía trước, muốn đẩy Hình Hạo Xuyên ra, nhưng chưa kịp động đến người liền bị hộ vệ bên cạnh anh giữ chặt, đè ở trên cửa xe, không cựa quậy được dù chỉ một chút.

Tô Lưu Cảnh thấy Nghiêm Hàn Dư bị kìm giữ, liền hít vào một hơi, vội liều mạng giãy dụa nói: “Hình Hạo Xuyên, anh mau thả ra! Thả tôi ra! Cái người điên này!”. Tuy nhiên cô lại bị anh không nói không rằng ôm vào trong ngực, không cho cô nhúc nhích vùng vẫy nữa.

“Không được chạm vào tôi! Hình Hạo Xuyên, anh buông ra!”. Bị ghì vào vòm ngực rộng rãi ấm áp, Tô Lưu Cảnh liều mạng chống lại, dùng sức đánh vào người Hình Hạo Xuyên, từng cú đâm như dùng hết toàn lực, không biết là đang muốn chống lại cái ôm này, hay là đang chống lại trò đùa của số mạng.

Nhưng cho dù Tô Lưu Cảnh có giãy giụa thế nào đi nữa thì lồng ngực của Hình Hạo Xuyên vẫn cứng như sắt thép, không thả lỏng ra chút nào, mặc cho cô đánh lên ngực của mình. Cho đến đám hộ vệ chung quanh kinh hô: “Tổng giám đốc!”.

Lúc này Tô Lưu Cảnh mới thấy trên ngực loang lổ toàn màu đỏ, đang lấy tốc độ đáng sợ từ trong quần áo thấm ra ngoài, nhanh chóng khuếch tán, khuếch tán thành từng mảng ghê người, một mùi máu tanh nồng xộc vào khoang mũi, chui vào thần kinh, khiến mọi động tác của Tô Lưu Cảnh lập tức cứng ngắc giữa không trung. Nhìn một mảng ngực thấm đẫm máu tươi, lại nhìn mặt anh đang đầm đìa mồ hôi, run rẩy nói: “Anh... anh không muốn sống nữa phải không. . . . .”

Sắc mặt của Hình Hạo Xuyên hiện tại so với vừa rồi còn kém hơn nhiều, vết thương bị đạn bắn lại bị nứt ra, đau đớn lập tức từ thần kinh ập vào đại não, đau đến mức không thể tự kìm chế, thờ đốc thật sâu mấy giây, mới nhẫn nại được đến giờ, sau khi mở miệng lại thốt ra những lời không hề liên quan: “Đi theo anh!”.

Tô Lưu Cảnh bị lời này của anh làm cho kinh hãi, hét to: “Tóm lại là anh muốn như thế nào!”. Người này điên rồi sao? Điên rồi sao? Anh bị điên rồi, còn muốn kéo cô điên theo mình hay sao? !

Một mảng đỏ tươi mang theo hơi nhiệt cuộn cuộn phả lên trên người cô, giống như toàn bộ thế giới đều bị màu sắc dọa người nhấn chìm, khiến trái tim của Tô Lư Cảnh cũng run rẩy theo.

Còn Hình Hạo Xuyên vẫn ấn cô vào trong ngực mình, không thèm để ý đến việc này sẽ xé rách vết thương làm cho máu chảy càng ngày càng nhiều, nhìn thấy mà ghê, chỉ lặp lại câu nói kia: “Đi theo anh!”.

Máu cũng theo đó mà tuôn ra xối xả: “Thả tôi ra. . . . .”

“Đi theo anh!”.

“Tôi không! Tôi sẽ không! Anh đừng vọng tưởng! Tôi sẽ không đi theo anh đâu!” Tô Lư Cảnh thét chói tai kháng cự: “Tôi sẽ không đi cùng anh! Tôi không muốn nhìn thấy anh một chút nào! Không muốn!”.

Hình Hạo Xuyên gắt gao ôm chặt lấy cô, miệng khê rên lên một tiếng, dường như chỉ cần cô không đồng ý, anh liền không ngại để máu chảy mãi như thế, chảy cho đến chết.

Em có biết không? Tô Lư Cảnh, hiện tại anh đang đánh liều mạng sinh mạng bản thân ra đánh cuộc với em, còn quan gì đến việc máu chảy không ngừng này. Anh thật sự muốn đánh cuộc, em sẽ không nỡ để mặc cho anh sống chết. Tô Lư Cảnh, em có nghe hay không?

Máu từ miệng vết thương cứ chảy ra không ngừng, sắc mặt Hình Hạo Xuyên càng ngày càng tái nhợt, mồ hôi trên trán vẫn không ngừng rỉ ra, vậy mà khóe miệng của anh lúc này lại đang khê cong lên.

Tô Lư Cảnh, em buông tay được sao?

Em nỡ lòng buông tay sao?

Ngực của anh giống như đang lên tiếng ép hỏi, gõ vào trái tim Tô Lư Cảnh khiến cho cô không còn chỗ nào để trốn, cho đến khi cô không còn giấy giữa, cho đến khi tay của cô cuối cùng cũng thả xuống, cho đến khi cô kiệt sức.

Anh biết, mình đã thắng, đúng như anh đã nhận định cô tuyệt không phải là một người tàn nhẫn, không biết phân biệt phải trái, bất chấp tất cả.

Tay Tô Lư Cảnh chậm rãi trượt xuống, mặc cho anh ôm mình vào trong ngực, từ từ nhắm hai mắt lại, tựa như đang muốn thôi miên bản thân, để mặc anh kéo mình vào trong xe. Coi như đang không tiếng động mà thỏa hiệp.

Hình Hạo Xuyên này thật sự quá điên cuồng, điên cuồng đến nỗi ngay cả mạng của mình cũng không để ý, cho nên. . . . . cô phải nhận thua sao? Tô Lư Cảnh, mày đúng là. . . . . Quá ngu xuẩn, quá ngu xuẩn!

“Lư Cảnh!”, lòng của Nghiêm Hàn Dư dần dần lạnh lẽo, nhìn theo cô rống to.

Tô Lư Cảnh quay đầu nhìn anh một cái, trong ánh mắt hoảng hốt còn bao phủ một tầng hơi nước trong suốt nhàn nhạt, nhưng chưa kịp chần chừ thêm giây phút nào, đã bị Hình Hạo Xuyên kéo vào trong xe, đi mất.

Còn Hình Hạo Xuyên sau khi kéo được người nào đó vào trong xe, thần kinh căng thẳng rốt cuộc cũng giãn ra phần nào, đầu đón lúc này vẫn cố gắng chịu đựng liên tục loạt loạt phá phòng tuyến, anh dừng xông đến.

Từ trong cổ họng phát ra một tiếng gào thét.

Tô Lư Cảnh vốn định chất vấn người đàn ông này rốt cuộc muốn thế nào, nhưng lời còn chưa kịp thốt lên thì Hình Hạo Xuyên đã đột nhiên té xỉu.

“Nhanh đi bệnh viện!” . Đám hộ vệ lập tức phản ứng.

Lúc này Tô Lư Cảnh mới phát hiện ra, trên mặt người này đột nhiên đỏ ửng kỳ lạ, thử đưa tay dò xét một chút, lập tức hít vào một hơi, không ngờ nhiệt độ lại cao đến thế!

Xe lập vút đến một bệnh viện gần đó, lúc đám hộ vệ mở cửa xe cố gắng dìu Hình Hạo Xuyên ra, thì tay anh thế nhưng vẫn gắt gao cầm chặt lấy tay Tô Lư Cảnh, tựa như đang cầm một bảo bối cực kỳ quý giá, không nỡ tách rời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 70: Tôi muốn hủy diệt tất cả của cô!

Tìm Tô Lư Cảnh đập thành thịch, đầu óc ong ong rối loạn, cứ thế bị kéo vào bệnh viện.

Nhìn Hình Hạo Xuyên bị đưa vào phòng cấp cứu, chẩn đoán, trị liệu, dọc theo đường đi tay của cô đổ đầy mồ hôi, trở nên lạnh toát, cho đến khi thấy anh được đưa vào phòng bệnh, mới từ từ tỉnh táo lại.

”Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”, Tô Lưu Cảnh mệt mỏi nói. Đến tận bây giờ, lòng bàn tay của cô vẫn bị người nào đó giữ chặt, căng cứng lại cơ hồ sắp mất đi tri giác.

Hình Hạo Xuyên lúc bấy giờ mới khàn giọng đáp lại: ”Anh không muốn như thế nào cả, chỉ muốn em trở lại bên cạnh anh mà thôi!“. Ánh mắt của anh khi nói nên lời này toát lên vẻ kiên nghị chưa từng có.

”Ha ha, Hình Hạo Xuyên anh đùa gì thế. Ngay cả đứng ở bên cạnh anh tôi còn không muốn, huống hồ đến quay trở lại? Giữa chúng ta vốn cũng không có bất kỳ quan hệ gì!“. Tô Lưu Cảnh vừa nói vừa dùng sức muốn rút tay về.

Sau đó cô đột nhiên cười lạnh rồi tiếp tục lên tiếng: ”Tôi không đồng ý thì sao chứ? Anh lại muốn phải người đến trời tôi trở về sao? Hay là lại dùng khổ nhục kế? Nói cho anh biết, Hình Hạo Xuyên, tôi chỉ ước gì anh mau chóng chết đi!”

Tô Lưu Cảnh lạnh giọng phát tiết, gào thét, vậy mà trong mắt lại mờ mịt phủ sương, khóe miệng tuy cười lại làm cho lòng người đau như đao xoắn.

Hình Hạo Xuyên đau lòng kéo cô vào trước ngực mình, dùng cánh tay không bị thương gắt gao giữ người đang gào thét lại.

Tô Lưu Cảnh nỗ lực muốn gãy giữa, nhưng toàn thân đã sức cùng lực kiệt, không còn chút hơi sức nào, mọi kiên cường trong nháy mắt đều bị hút sạch.

Cặp mắt vô hồn nhìn chằm chằm, nhìn vào khoảng không, chỉ có đôi môi không ngừng thốt lên những câu vô thức, chẳng khác nào đang phát tiết hết nỗi lòng đã giấu kín từ lâu.

”Hình Hạo Xuyên, anh còn phải hành hạ tôi đến mức nào?”

”Anh hại tôi còn chưa đủ thâm sao?”

”Tóm lại là anh muốn như thế nào. . . . . Anh mau nói đi! Nói đi. . . . . Cha của anh khi còn sống đã hủy diệt cha mẹ tôi, mà anh lại hủy diệt cuộc đời của tôi, vẫn còn chưa hài lòng sao? ! Còn chưa đủ hài lòng sao . . . . .”

”Anh nói đi, mau nói đi chứ!”

Từng câu từng chữ thốt ra bởi vì kích động mà từ lạnh lẽo, đến cuối cùng lại nhuốm đầy bi thương tuyệt vọng.

Giống hệt như chú cá ở trong đường hầm tối tăm đuổi theo nguồn sáng le lói từ phía xa xa, đến cuối cùng lại phát hiện mục tiêu kia chỉ là ảo giác, chỗ nó đến vẫn tối đen như mực, không tìm được bất kỳ lối ra nào.

Hình Hạo Xuyên im lặng lắng nghe, càng ôm cô thật chặt. Bởi vì anh biết rõ, chỉ cần mình lơ lửng một chút thì người trước mặt sẽ giống như con chim thoát khỏi lồng, lập tức bay đi.

”Lưu Cảnh, thật xin lỗi, thật xin lỗi!“. Hình Hạo Xuyên không ngừng lặp đi lặp lại, bởi vì ngoài ba chữ này anh không còn bất kỳ lời có thể nói được nữa rồi, cả cuộc đời anh đều thiếu nợ cô.

Tô Lưu Cảnh mở lớn mắt, hơi thở dồn dập gấp gáp, nỗ lực điều chỉnh bản thân nhưng lại không thốt ra một chữ, mắt càng cố gắng tròn to, không cho những giọt nước mắt yếu ớt kia rơi xuống, vậy mà cuối cùng vẫn thất bại thảm hại.

Tô Lưu Cảnh tự giấu khép mắt lại, mặc cho anh cường thế ôm mình vào trong ngực, mãi không buông.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi, nghe buồn cười đến mức nào, cái cô thiếu không phải là ba chữ nông cạn này, Hình Hạo Xuyên, những tổn thương mà anh mang lại sâu đến mức nào, quay đầu lại chỉ cần nói thật xin lỗi là xong sao? Anh có biết mình buồn cười đến cỡ nào hay không!

”Được rồi, lời cũng đã nghe. Xin hỏi, anh có thể buông tôi ra chưa? Tổng giám đốc Hình? Con tôi vẫn còn đang chờ ở nhà, xin hỏi có thể thả tôi về được chưa? Tôi không hy vọng, thằng bé lại bị bắt cóc lần thứ hai!“. Lệ đã rơi cạn, lần nữa cô lại trở về làm một Tô Lưu Cảnh kiên cường mạnh mẽ, vừa mở mắt ra, mặt cũng trở nên lạnh như băng.

Cô chỉ cho phép mình yếu ớt một phần ngàn giây, mà một phần ngàn giây về sau, cô chỉ có thể là một Tô Lưu Cảnh kiên cường !

Nói xong cũng không để ý tới vết thương trên người anh, liều mạng tránh khỏi kim chế của Hình Hạo Xuyên, có lẽ do bị mất máu quá nhiều nên sức khỏe cũng yếu đi, liền để cô thoát ra được.

Tô Lưu Cảnh không để bản thân mất bình tĩnh thêm nữa, lạnh nhạt nói: ”Tổng giám đốc Hình, không hẹn gặp lại!“. Nói xong, cũng không thèm nhìn anh, lập tức xoay người muốn rời khỏi. Nếu anh muốn dùng khổ nhục kế thì cứ tiếp tục đi, dù sao ở đây cũng là bệnh viện, hừ!

”Lưu Cảnh, chuyện năm đó, anh không hề hay biết!“. Từ phía sau, Hình Hạo Xuyên nhìn vòng tay trống rỗng, nhất thời khựng lại, ngay sau đó lập tức lên tiếng.

Nghe vậy, toàn thân Tô Lư Cảnh chấn động không ngừng, kinh ngạc quay đầu lại nhìn người nào đó, trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.

Anh . . . . . Không biết? Làm sao có thể! Làm sao anh có thể không biết được? !

”Anh thề, anh thật sự không biết, nếu như biết rõ, năm đó anh sẽ không cư xử với em . . . . . “. Nói đến đây, Hình Hạo Xuyên đột nhiên rũ mắt, muốn nói lại thôi.

Cho đến mấy ngày trước nhận được kết quả điều tra, anh mới biết được, thì ra chân tướng năm đó là như vậy! Chẳng trách mẹ anh lại thống hận mắng cô là “con gái nhà Tô”, chẳng trách bà ấy lại bài xích Lư Cảnh đến vậy, chẳng trách lão quân gia giữ kín như bưng. . . Năm đó Tô Lư Cảnh cứ thế ra đi, bốn năm sau lại oán hận anh như vậy, thì ra là. . . . .

Số phận đã định sẵn rồi sao?

Tô Lư Cảnh nhìn vào mắt anh, dường như không thể tiếp nhận, nhưng cô biết một con người kiêu ngạo từ trong xương tủy như anh không hề nói dối. Tô Lư Cảnh nỗ lực khắc chế phiền loạn trong lòng, cho đến thật lâu sau mới nói: “Anh biết, cho nên sao? Kế tiếp anh muốn như thế nào? Bồi thường cho tôi? Hay vẫn là vì danh dự của cha anh mà đẩy tôi xuống địa ngục như đã từng làm với cha mẹ tôi? Tổng giám đốc Hình, bây giờ anh tính làm cái gì?!”

Anh cứ tưởng chỉ cần nói một tiếng mình không biết là được rồi sao? Chỉ cần nói như thế là có thể thoát hết mọi tội lỗi đã gây ra? Ha ha, không, sao, có thể chứ! Bất luận anh có biết được hay không, thì anh vẫn chính là người đã gây biết bao tổn thương cho cô, ngay cả dòng máu trong người anh hay thậm chí cái họ họ mà anh đang mang đều không thể thay đổi. Anh cho rằng bởi vì bản thân không biết gì, cho nên có quyền được cô tha thứ sao? Thật quá buồn cười!

Tô Lư Cảnh cười lạnh hai tiếng, ngay sau đó vận nắm cửa, mở cửa phòng bệnh ra.

”Không phải anh muốn phải sạch tội lỗi của mình, mà chỉ muốn sám hối với em! Lư Cảnh, chỉ cần em cho anh một cơ hội, anh có thể vì em làm bất kỳ điều gì! “. Hình Hạo Xuyên từ lúc sinh ra chưa từng khuất phục, cũng chưa từng cầu xin người nào, nhưng mà với cô thì khác. Anh không ngại gờ bó tôn nghiêm, lần đầu tiên lên tiếng khẩn cầu.

Tô Lư Cảnh cũng không quay đầu lại, chỉ cất giọng châm biếm nói: “Nếu như tôi muốn anh hủy diệt toàn bộ gia tộc thì sao?”

Nhất thời hai mắt Hình Hạo Xuyên mở to, cả thân hình như đóng đinh tại chỗ.

Không nghe được tiếng đáp lại, Tô Lư Cảnh giẫm cọt hừ một tiếng, ngay sau đó đi ra khỏi phòng, kiên quyết đóng cửa lại.

Bên trong phòng bệnh rộng rãi mà yên tĩnh, đập vào tai là tiếng đóng cửa rầm rầm, ngay sau đó lập tức chìm vào im lặng không có một chút âm thanh nào, chỉ còn lại người nào đó đang nằm trên giường bệnh, tim nhảy nhót liên hồi, thật lâu không cách nào trấn tĩnh lại, còn bàn tay lại đang chậm rãi, chậm rãi, từ từ nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 71: Kết thúc đã đếm ngược thời gian!

Từ trong bệnh viện ra ngoài, toàn bộ khí lực trên người Tô Lư Cảnh như bị rút cạn, cô nhắm mắt lại, tựa vào vách tường, không nhúc nhích.

Hủy diệt nhà họ Hình, hủy diệt một gia tộc tràn đầy tội ác, mục tiêu này đã được định sẵn ngay từ đầu, nhưng tại sao mới vừa rồi ở trong phòng bệnh, lúc thốt ra từng chữ lại thấy khó khăn đến thế.

Là vì người kia sao? Là vì cô đang đối mặt với Hình Hạo Xuyên sao?

Tô Lư Cảnh đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

Tại sao? Thậm chí ngay lúc này có bắt đầu có chút hoài nghi, tại sao lại đặt cô vào tình thế khó xử như thế này, tại sao lại đặt một trọng trách nặng nề lên vai một người con gái yếu ớt như cô, tại sao không thể cho cô một sống bình thường như bao người khác? Gia đình của cô có thể nghèo khó, nhưng vẫn được cha mẹ yêu thương che chở, bình bình thân thân mà cấp sách đến trường. Có lẽ sẽ như bao nữ sinh khác thỉnh thoảng mơ mộng không thiết thực, cũng gặp được mối tình đầu của mình, có lẽ sẽ chịu một vài tổn thương nho nhỏ sau khi chia tay, nhưng có thể tiếp tục cười rạng rỡ bước chân vào đại học, cũng sẽ giống như bao cô gái khác, sau khi tốt nghiệp gặp gỡ một người đàn ông hiền lành chân thật, sau đó là kết hôn, sinh con.

Nếu như thế thì cả đời cũng sẽ không gặp phải một Quý công tử có tiền như Hình Hạo Xuyên, thậm chí bước sang tuổi ba mươi cũng bởi vì cơm áo gạo tiền mà trở thành một người phụ nữ lầm lũi hay phàn nàn nhưng cuộc sống vẫn tương đối thỏa mãn.

Rõ ràng đơn giản như thế, thậm chí cuộc sống này khiến cho rất nhiều người chán ghét, nhưng ông trời lại ngay cả chút cơ hội này cũng không chịu bỏ thí

cho cô? Tại sao vậy. . . . .

Tô Lưu Cảnh nỗ lực mở to hai mắt, nhìn lên bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, tự giễu nhếch môi, hình ảnh này đập vào mắt người khác vô cùng chói mắt.

”Mẹ!”, chợt, cách đó không xa có một chiếc xe dừng lại, cửa xe mở ra, một cậu nhóc bụi bặm từ bước chân ngừng, lo lắng vung tay chạy tới.

Tô Lưu Cảnh sững sờ, liền nhìn thấy Tiểu Mễ đang chạy tới. Cách đó không xa, Tống Dĩ Hình vừa đóng cửa xe, sau đó đi tới phía cô nói: “Nghiem Hàn Dư gọi điện thoại cho mình nói cậu bị Hình. . . . .”, vừa nói đến đây, Tống Dĩ Hình lập tức ngừng lại, rồi mới tiếp tục: “Mình tìm Lưu Thừa, nghe nói cậu ở chỗ này, nên mang Tiểu Mễ tới đón cậu trở về!”.

Cô ấy nói “Đón cậu trở về” chứ không phải là “Tìm cậu”, mấy chữ “Đón cậu”, “Trở về” này tựa như nhành cam thảo, nhanh chóng sưởi ấm trái tim đang lạnh lẽo của Tô Lưu Cảnh.

Cô biết người bạn này đang cố ý an ủi mình liền cảm kích gật đầu.

Tiểu Mễ nhào vào ngực Tô Lưu Cảnh, cất giọng nói ngây thơ nũng nịu nói: “Mẹ, tại sao lại đến bệnh viện? Mẹ bị bệnh à?”.

”Không, mẹ không sao cả, chỉ vừa khéo đi ngang qua đây thôi. Tiểu Mễ ngoan, chúng ta trở về nhé!”. Tô Lưu Cảnh mỉm cười nói, ôm cục cưng vào trong ngực. Đúng vậy, có Tiểu Mễ ở đây, cô vĩnh viễn sẽ không gục ngã!

Tống Dĩ Hình gật đầu, mở cửa xe, nói: “Mời nữ vương bệ hạ lên xe!”

Tô Lưu Cảnh bị hành động cố ý cùng giọng nói hài hước kia chọc cười, lập tức mỉm cười đáp: “Được, kỹ sư Điện hạ của ta!”.

Tô Lưu Cảnh đang chuẩn bị ôm Tiểu Mễ lên xe, đột nhiên lại thấy Tiểu Mễ vươn tay, lớn tiếng nói: “Ah ~ ở trên lâu, rất giống cái đồ chú gì đó. . . .”

Trước câu nói ngây thơ của con trai, toàn thân Tô Lưu Cảnh như đóng băng, vội quay đầu lại nhìn, thật sự là Hình Hạo Xuyên. Anh đang đứng cạnh cửa sổ, yên lặng nhìn bọn họ, khoảng không trong mắt tối thẫm, lại chứa chan tình cảm khó diễn tả thành lời.

Tiểu Mễ dường như rất có cảm tình với ông chú cao lớn này, cho dù có hơi ghét, nhưng lúc gặp mặt vẫn cứ kích động không thôi: “Ha, chào chú. . . . . sao chú lại ở trong bệnh viện vậy? Có phải không chịu ăn cà rốt, sau đó mới ngã bệnh, bị đưa đến viện, để bác sĩ chích thuốc vào mông hay không? Ha ha ha ha. . . .”

Tiểu Mễ ngây thơ hỏi, khiến không ít người đi qua cam thấy buồn cười. Chỉ có mặt Tô Lưu Cảnh lại càng thêm tái nhợt.

”Tiểu Mễ, chúng ta về nhà thôi. Có lẽ. . . . . chú ấy đang bị bệnh, chúng ta không nên quấy rầy!”. Tô Lưu Cảnh vội vã cắt đứt cuộc gặp gỡ vốn không nên xảy ra này.

Nghe thấy thế Tiểu Mễ lại mở to mắt, nghi ngờ nói: “Nhưng nhìn sắc mặt của chú ấy thật là trắng, có phải bị cái kim tiêm thật dài của bác sĩ làm đau hay không? Thật đáng thương, chúng ta mau đi thăm chú ấy đi mẹ. . . .”. Cậu bé bỗng dưng thấy đồng cảm lây, mỗi lần chú bác sĩ cầm kim tiêm vào mông thời quả thật là đau chết người. . . . .

Cậu bé càng nói, sắc mặt Tô Lưu Cảnh càng khó coi, cũng tựa như đang chạy trốn, ôm Tiểu Mễ vào trong xe, rồi đi.

”Mẹ, không phải mẹ đã nói không chào hỏi đã đi là không lễ phép sao? Chúng ta chưa chào đã đi như vậy là không đúng chút nào?”. Tiểu Mễ bị mẹ nhét vào trong xe, nhưng vẫn cố nhào về phía cửa kính, nỗ lực thò đầu nhỏ ra nhìn về phía sau.

Tô Lưu Cảnh hoàn toàn không phản bác được.

Cô vẫn luôn nghĩ, coi như Tiểu Mễ không có cha, không thể nào hưởng thụ tình thương cùng sự quan tâm của cha mình, thì cô sẽ dùng tình yêu thương gấp đôi thậm chí gấp ba để bù đắp cho con trai, không để cho cậu bé chịu một chút uất ức. Nhưng chứng kiến một màn mới vừa rồi kia, cô lại chợt phát giác, tình cảm máu mủ luôn có ràng buộc mãnh liệt, hoàn toàn có thể dễ dàng phá vỡ ranh giới mà cô đã đặt ra.

Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp gì sao?

Tô Lưu Cảnh đối mặt với câu hỏi của con trai liền đau đầu không thôi. May mà Tống Dĩ Hình thấy bạn mình mệt mỏi, liền đứng ra giải vây: “Tiểu Mễ à, bệnh nhân cần phải hít thở nhiều không khí trong lành. Cho nên, chú ấy mới đứng ở đó thuận tiện phơi nắng luôn thể, đã vậy chúng ta không nên đi quấy rầy người ta có đúng không?”

Tiểu Mễ ngẫm nghĩ một lát, liền hiểu ra, héch cảm lên nói: “Đúng vậy, chúng ta không nên quấy rầy chú ấy!”

Tống Dĩ Hình lập tức tán dương: “Tiểu Mễ thật biết nghe lời, mẹ nuôi dẫn con đi ăn món ngon nhé!”.

Tiểu Mễ cuối cùng cũng hài lòng hoan hô, sau đó nằm trong ngực mẹ mình chậm rãi nhắm mắt lại.

Thấy Tiểu Mễ đã ngủ, lúc này Tống Dĩ Hình mới dám mở miệng nói: “Lưu Cảnh, hai người. . . . . Thật không có khả năng sao? Thật ra thì mấy năm nay tớ thấy anh ta đối với cậu. . . .”. Cô cũng không phải ngốc, mấy năm qua vẫn luôn biết Hình Hạo Xuyên dằn vặt bao nhiêu tâm tư đi tìm Tô Lưu Cảnh. Kiên

trì như vậy, không thể nào không công nhận. Nếu đổi lại là cô, một khi Thẩm Minh Phong mất tích chừng ấy năm chưa chắc đã kiên trì lâu đến thế.

Tô Lưu Cảnh lập tức lắc lắc đầu, vừa muốn mở miệng, nhưng cứ há mồm lại không nói ra lời, đành một mồm tựa lưng vào ghế, chẳng khác nào cánh chim bay ngược gió muốn tìm chỗ trú chân.

Cô mệt quá, những vấn đề mãi không có lời giải này tựa như con dao bào mòn xương cốt, cứ mãi bủa vây chặt chẽ xung quanh, không có một khe hở để cho cô hít thở không thông.

Thật sự quá mệt mỏi. Đừng hỏi cô thêm bất cứ vấn đề gì nữa, hãy để cho cô nghỉ ngơi trong chốc lát, chỉ cần nghỉ một lát thôi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Á, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 72: Chương 72: Ngả bài!

Sợ đánh thức Tiểu Mễ, Tống Di Hình chậm chậm chở mẹ con Tô Lưu Cảnh về nhà mình. Nhà của Tống Di Hình và Thẩm Minh Phong tọa lạc trên núi Dương Bình gần kề ngoại ô, nơi đó nổi danh là khu dành cho nhà giàu, được bố mẹ chồng tặng sau khi hai người họ cưới nhau.

Hiện tại Tống Di Hình cảm thấy thật bức bối vì khoảng cách quá xa xôi này. Cô vừa mới học lái xe không bao lâu, lúc đó bởi vì Thẩm Minh Phong không ở nhà, cho nên không để ý liều nhắm mắt treo lên, nhưng lúc trở về, mới phát hiện lái xe mệt mỏi đến thế nào. Thật là, năm đó làm sao lại mua nhà ở đó làm gì cơ chứ! Đúng là gặp nạn rồi!

Hành xác hết gần hai tiếng, Tống Di Hình mới thở dốc một hơi, nói: “Sắp tới rồi, chỉ một lát nữa thôi!”.

Vậy mà còn chưa kịp kích động, thì một chiếc xe việt dã màu đen bất chợt từ phía sau đâm tới, với tốc độ chóng mặt, tựa như bị mất khống chế mà cứ thế đâm thẳng vào.

Tống Di Hình hoảng sợ buông lỏng tay lái, sau đó dùng sức đạp phanh xe. Bánh xe ma sát với lòng đường phát ra một âm thanh chói tai, nhưng vẫn không thể tránh được, đuôi xe bị chiếc việt dã đằng sau hung hăng cọ qua, từng tia lửa thi nhau bắn ra cộng với tiếng chạm rầm rầm.

Phanh xe cơ hồ bị giã nát, Tống Di Hình dùng toàn bộ hơi sức mới miễn cưỡng khiến cho chiếc xe dừng lại, không cần nhìn cũng biết nhất định đuôi xe trông cực kỳ thảm hại.

“Mẹ!”, Tiểu Mễ đang ngủ giật mình choàng tỉnh, hoảng sợ nhào vào lòng Tô Lưu Cảnh.

Cởi dây an toàn ra, Tống Di Hình tức giận ngút trời bước xuống xe, muốn tìm chủ chiếc việt dã kia tính sổ: “Này, anh có bị làm sao không đấy? Lái xe cái kiểu gì vậy hả?!”.

Nhưng không đợi Tống Di Hình hung sư vắn tội xong, trong nháy mắt cửa xe liền mở ra, một họng súng đen ngòm chĩa sang, làm cô hoảng sợ hô lên một tiếng: “A! ! !”

Chứng kiến cảnh này, Tô Lưu Cảnh liền hít sâu một hơi, theo bản năng ôm Tiểu Mễ vào trong ngực thật chặt.

“Di Hình, mau đóng cửa!”, Tô Lưu Cảnh hét to, trong nháy mắt hô hấp cũng như đang ngừng lại.

Vậy mà đã không còn kịp nữa, khẩu súng kia đã đặt trước mi tâm của Tống Di Hình, ngón tay đặt lên trên cò súng, tùy thời có thể bóp cò bất cứ lúc nào, đồng thời, ba tay súng khác, lập tức từ các phương hướng khác nhau vây quanh bọn họ.

Ngay lập tức tâm Tô Lưu Cảnh chột chùng xuống, cố gắng véo vào lòng bàn tay để cho bản thân tỉnh táo, nhưng âm thanh run rẩy, vẫn không thể nào che giấu được hốt hoảng: “Các người rốt cuộc là ai?! Muốn làm gì? Do ai phái tới!?”.

Một giọng nói lạnh lẽo vô tình xuyên qua kính cửa sổ lập tức truyền tới: “Hừ, Tô tiểu thư, lại gặp mặt rồi, cứ đi theo chúng tôi, đến lúc đó tự sẽ biết thôi!”.

Hai mắt Tô Lưu Cảnh bỗng dung tròn to, mặc dù cô không được mặt những người này, nhưng giọng nói kia, thì vẫn nhớ như in, bởi vì, chính đám người này, trước đây không lâu thiếu chút nữa giết chết mình, còn cả Hình Hạo Xuyên nữa!

“Binh đoàn đầu lâu!” Những người này trước đó không lâu đã đuổi tận giết tuyệt bọn họ lúc còn ở Anh!

Tống Di Hình khế cắn răng, đột nhiên túm lấy họng súng đang đặt trên trán mình, cả gan hô: “Lưu Cảnh, chạy mau. . . .”. Nhưng chưa kịp nói xong, đã bị giáng một cú vào đầu, ngã xiêu ngã xuống đất, trán loang lổ máu.

“Đừng tổn thương cô ấy!”, Tô Lưu Cảnh kinh sợ hét to.

Họng sùng kia đầy uy hiếp nhắm ngay đầu Tống Dĩ Hình, sát thủ khinh miệt nói: “Đã như vậy, thì Tô tiểu thư, xin mời!”.

Hai tay Tô Lưu Cảnh ôm chặt lấy Tiểu Mễ đang vùi vào lồng ngực của mình, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nửa phút sau, dưới chân núi gần ngoại ô Dương Bình, chỉ còn lại một chiếc xe móp méo, trên lối đi bộ không có người nào lui tới, là Tống Dĩ Hình đang ngất xỉu. . . . .

. . . . .

Vừa lên xe liền bị hít thuốc mê, cơ hồ không có bất kỳ năng lực chống cự nào cả người đã ngất đi. Lúc tỉnh lại, cô liền phát hiện hai tay mình đang bị trói trên cây thập tự, toàn thân không thể nhúc nhích, đầu óc hỗn loạn, chung quanh tối đen như mực, bầu không khí sa đọa sộc vào mũi, nơi này. . . . . Là địa phương nào?

Tô Lưu Cảnh dùng sức hắt đầu, nội tâm khẽ run lên, Tiểu Mễ ! Tiểu Mễ đâu rồi? !

“Tiểu Mễ! Tiểu Mễ, con đang ở đâu? Tiểu Mễ!”; Tô Lưu Cảnh sốt ruột khàn khàn gọi. Một mặt liều mạng muốn thoát khỏi nơi giam cầm, nhưng sợi dây này được làm bằng da trâu, mỗi khi gãy đứt đều như cắt vào trong da thịt, vô cùng đau đớn, nhưng cô vẫn không thêm để chút nào, tiếp tục hô: “Mau trả lại con cho tôi! Trả lại cho tôi! !”

“Người đâu, trả con trai lại cho tôi ——!”

Đám người kia đến cùng muốn làm cái gì? Tiểu Mễ còn nhỏ như vậy, bọn họ muốn làm gì với nó? Tại sao ngay cả một đứa bé vô tội cũng không thể bỏ qua? Tiểu Mễ, Tiểu Mễ!

Lần trước bị “Bình đoàn đầu lâu” đuổi giết, cô cứ nghĩ rằng mục tiêu của bọn họ là Hình Hạo Xuyên, nhưng thật sự không nghĩ tới, bắt cóc Hình Hạo Xuyên chỉ là giả, thì ra là mục tiêu chân chính của họ lại là bản thân mình!

Cô đã đắc tội với người nào chứ? Tại sao những người đó lại đuổi tận giết tuyệt đến thế! Có thể muốn cô chết cũng được, nhưng đừng liên lụy đến Tiểu Mễ. . . Tiểu Mễ, con đang ở đâu? Mẹ rất nhớ con, mẹ thật xin lỗi con. . . . .

Tiểu Mễ là hy vọng duy nhất để cô tồn tại trên thế giới này, nếu như thằng bé có chuyện gì. . . Nghĩ đến kết quả kia, đầu Tô Lưu Cảnh như muốn nổ tung.

Không được, đây không phải là lúc ăn năn hối hận, chắc chắn Tiểu Mễ đang còn ở đâu đó chờ cô đến cứu, Tô Lưu Cảnh, mày phải trấn định, trấn định lại!

Tô Lưu Cảnh càng nghĩ càng thấy hoài nghi, một bóng hình từ từ hiện lên trong đầu, người có tài lực lớn như vậy, có thể mời được tập đoàn sát thủ kia, hơn nữa, còn thống hận cô đến như vậy, người này. . . . .

Cửa đột nhiên được mở ra. Tô Lưu Cảnh lập tức ngẩng đầu lên nhìn, một bóng người quen thuộc chậm rãi đi về phía này.

Bà ta!

Quả nhiên là bà ta!

Mặc dù mới vừa rồi đã mơ hồ đoán được chân tướng, nhưng không nghĩ tới, thật sự sẽ là bà ta, trong lúc nhất thời cô mở to hai mắt, không biết nên mở miệng như thế nào .

Người tới chậm rãi đi từ nơi có ánh sáng nơi tới, tướng mạo mơ hồ, khoảng cách càng ngày càng được rút ngắn , từ từ vạch trần tầng sa nghi ngờ mỏng manh.

Tư thái kia, nhất cử nhất động, ưu nhã tựa như mệnh phụ phu nhân trong giới quý tộc châu Âu, đi theo phía sau là một người hầu mặc vest Tuxedo đen.

Người nọ vô cùng cao ngạo, ngạo nghễ giương mắt nhìn Tô Lưu Cảnh chật vật không chịu nổi, khinh miệt nhếch miệng, từ trong cổ họng khẽ hừ lạnh một tiếng: “Con gái nhà họ Tô, cô khỏe chứ?”.

Tô Lưu Cảnh nghe thấy những lời này của bà ta, trong lòng lập tức lạnh lẽo, hai tay gắt gao nắm chặt, dùng sức cắn răng, gần từng chữ: “Hình, phu, nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 73: Chương 73: Đại Kết Cục (một)

Mẹ Hình lạnh lùng, bước nhanh đi tới, không chút lưu tình thẳng tay tát mạnh lên mặt Tô Lưu Cảnh: “Tiện nhân! Ai cho cô có tư cách nói chuyện với tôi như vậy!”

Tô Lưu Cảnh bị trối chặt, một chút cơ hội tránh né cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay của bà ta hung hăng vung tới, mặt bị đánh bóng rất lệch hẳn sang một bên, một tia máu tươi theo khóe miệng từ từ chảy ra.

“Mau trả con tôi lại cho tôi!”, Tô Lưu Cảnh nhổ máu tanh trong miệng ra, kiên trì nói.

Ngay sau đó, một bàn tay hung dữ lần nữa vung tới, sức lực ngoan độc, đánh cả đầu Tô Lưu Cảnh ngửa ra đằng sau: “Tô Lưu Cảnh, tôi đã cảnh cáo cô rồi! Mà vẫn dám nói chuyện với tôi bằng giọng như thế sao!”

Một tát này vừa ra, trong nháy mắt đầu óc Tô Lưu Cảnh quay mòng mòng, trước mắt trắng xóa, cơ hồ muốn ngất đi.

Mẹ Hình giơ tay lên, dùng móng tay bén nhọn kéo cằm Tô Lưu Cảnh, nheo mắt lại, căm ghét xen lẫn thống hận nói: “Đừng có dùng cái gương mặt này, dùng cái giọng ta đây lúc nào cũng đứng nói chuyện với tôi! Cô quả nhiên bản thủ giống hệt mẹ mình, giống nhau y như đúc!”

Tô Lưu Cảnh hất cằm lên, dùng sức tránh thoát tay của bà ta, cắn răng nói: “Trả con lại cho tôi!”

“Con trai của cô?”. Trong tầng sáng âm u, biểu tình của mẹ Hình vô cùng kỳ dị, dường như một mệnh phụ phu nhân trước đó chỉ là vẻ bọc bẻ ngoài, đây mới chính là diện mạo thật của bà ta: “Đứng rồi, thiếu chút nữa đã quên tên tiểu tiện chủng kia!”. Nói xong lập tức vỗ vỗ tay, cửa nhanh chóng được mở ra, một người đàn ông cao to không chút thương tiếc xách cậu nhóc đi vào, sau đó lạnh lùng ném xuống đất.

Chính là Tiểu Mễ.

“Các người muốn làm cái gì!”. Tô Lưu Cảnh thấy bọn họ đối xử với con trai mình như vậy, vội vàng gọi to: “Tiểu Mễ, con có sao không? Đến bên mẹ này!”

Cậu nhóc bị ném trên mặt đất, đau đớn kêu lên một tiếng, trong đôi mắt to ầng ầng nước, nhưng vẫn dũng cảm không khóc ra ngoài, bước từng bước đến chỗ mẹ mình, nói: “Mẹ, mẹ, Tiểu Mễ không đau, không sợ, Tiểu Mễ không sợ!”

Giọng trẻ con non nớt cổ tỏ ra kiên cường làm cho người ta đau lòng hết sức, nhưng nơi này trừ Tô Lưu Cảnh, không còn ai thương xót cậu bé cả.

“Cái người xấu xa này! Thả mẹ tôi xuống! Mau thả mẹ tôi xuống!”. Tiểu Mễ tức giận vung quả đấm nhỏ về phía mẹ Hình.

Tô Lưu Cảnh biết chắc người này sẽ không hề để ý đến máu mủ tình thâm, liền hoảng sợ kêu lên: “Tiểu Mễ đừng! Tiểu Mễ mau tới đây! Đến bên mẹ này!”

Nhưng cậu nhóc còn chưa kịp chạy, đã bị tên thù hạp máu lạnh xách lên lần nữa.

“Tốt, Tô Lưu Cảnh, cô quả nhiên rất giỏi, mẹ cô tiện, cô cũng tiện, hôm nay con của cô cũng y như thế, giỏi lắm! Yên tâm, thấy mẹ con cô tình thâm như thế, tôi sẽ thành toàn cho các người, hôm nay nhất định sẽ để cho hai người cùng đi với nhau!”. Sắc mặt mẹ Hình càng thêm âm u, ngay cả Tô Lưu Cảnh cũng thấy phát run.

“Bà muốn làm gì. . . . . muốn làm gì chứ. . . . .” Tô Lưu Cảnh sợ hãi hỏi. Về mặt quyết tuyệt kia thật sự không phải như đang nói đùa. Bà ta muốn làm cái gì?! Đến tột cùng muốn làm gì với họ!

“Làm gì sao? Cô sẽ lập tức biết ngay thôi!”. Mẹ Hình cười lạnh một tiếng, ngay sau đó xoay người, nói với Tiểu Mễ đang lơ lửng quơ chân múa tay ở giữa không trung: “Bé ngoan, đến nơi này của ta, ngoan, đến bên ta này, ta sẽ liền để cho mày cùng với mẹ mày ở chung một chỗ.”

Biểu tình giả nhân giả nghĩa lại trong hoàn cảnh âm trầm, quả thật so với yêu ma quỷ quái còn đáng sợ hơn nhiều.

Tô Lưu Cảnh liều mạng giãy giụa, hét to: “Bỏ qua cho thằng bé đi, nó vẫn còn nhỏ, thằng bé vô tội mà! ! !”.

Mẹ Hình nheo mắt lại, hung ác nói: “Vô tội? Chỉ cần trên người của nó chảy dòng máu của cô, chỉ cần nó là con của cô thì không thể nào thoát khỏi liên quan!”

“Thằng bé đầu gì cũng là cháu trai của bà mà! ! !”. Mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng dưới tình huống trước mắt, không thể không khuất nhục nói ra sự thật này.

“Cô nói cái gì? Cháu trai?”. Mẹ Hình chợt giống như đang nghe được một câu chuyện cười, lập tức cười phá lên, nói: “Tô Lưu Cảnh, cô đừng có dát vàng lên mặt mình, tiện chủng cô sinh ra há có thể làm cháu của tôi, ha ha ha ha, cô đang đùa gì thế? Tên tiểu tiện chủng kia, vừa sinh ra đã đáng chết! Hoàn toàn không xứng làm cháu của tôi!”.

Tô Lưu Cảnh bị vẻ mặt đáng sợ cùng những lời nói của bà ta làm cho ngây ngẩn cả người. Đây là ý gì? Tiểu Mễ đích xác là con của cô và Hình Hạo Xuyên, cũng là cháu của bà ta, kể cả có không thích Tiểu Mễ thế nào thì bà ta cũng không nên nói như vậy . . . nguyên nhân do đâu chứ. . . . .

Trong lúc cô đang sững sờ đến ngất người thì mẹ Hình đã túm lấy Tiểu Mễ đang không ngừng giãy giụa, sau đó kéo thân hình nhỏ nhỏ, đi thẳng đến bên cạnh một thùng hóa chất cũ kỹ, mở nắp ra, bên trong chứa toàn nước là nước.

Tô Lưu Cảnh khiếp sợ nhìn bà ta, không dám tin, run rẩy nói: “Bà muốn. . . . . Làm gì? Làm gì chứ. . . ! Đừng mà. . . ! ! “. Đến tiếng cuối cùng cơ hồ là muốn xé rách cổ họng.

Sẽ không, sẽ không! Sẽ không! ! !

Mẹ Hình nâng Tiểu Mễ lên giữa không trung ngay giữa thùng nước, vừa muốn ném cậu nhóc vào, bất chợt nhớ ra cái gì, liền nói: “Đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên, còn một vị khách còn chưa mời đến, một tuồng kịch hay như thế này sao có thể thiếu cô ta được?”.

Nói xong, tên mặt lạnh lập tức lui ra, rất nhanh đẩy một chiếc xe lăn đi vào.

“Đừng mà! Bỏ qua cho tôi đi, tôi thật sự không nói gì cả, bỏ qua cho tôi đi mà, van cầu các người. Tôi thật sự không nói gì mà. . . . . “. Trên xe lăn, Tiểu Như Nghi trong bộ đồng phục của bệnh nhân tâm thần, bị cưỡng chế đi vào, đang túm chặt lấy cánh cửa, khóc la ầm lên.

“Tôi thề, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt của bà nữa, tôi. . . . . Tôi sẽ ngoan ngoãn đến một nơi thật xa, cả đời không đặt chân tới nơi này, cái gì cũng sẽ không nói, van cầu bà, bỏ qua cho tôi đi. . . . . “. Tiểu Như Nghi sợ hãi nhìn về hướng này, biểu tình kia, quả thật giống như một người đang sống sờ sờ hướng mắt về phía địa ngục.

Mẹ Hình nhìn cô ta khóc lóc quỳ lạy van xin mình như thế, liền hài lòng cong môi nói: “Tốt lắm, người đã đến đủ rồi, tiếp theo, chúng ta sẽ chính thức trình diễn màn kịch hay ho thôi!”.

“Mấy người các người, hôm nay đều là nhân vật chính cả, một người là tình nhân cũ của con trai tôi, một, là con gái nhà họ Tô, đặc biệt đến đây báo thù, còn cả đứa nhỏ này nữa! Tôi nên sắp xếp thứ tự xuất hiện của các người như thế nào đây?”.

“Không bằng. . . . . Liền theo thứ tự thời gian đi, hôm nay phải giải quyết xong hết đấy!”.

“Không! Đừng mà!”.

Mẹ Hình tay thờ dài nói với Tiểu Như Nghi: “Chắc chắn, thật ra thì tôi vốn cũng không muốn giết cô. Nhưng ai bảo cô lại tự cho mình thông minh, đi thăm dò những chuyện kia, còn cố tình điều tra ra được, đã thế còn dám vờ giả điên giả dại. Cô nói xem, phụ nữ thông minh như cô tôi sao có thể không giết cho được? Nếu như cô vạn không cẩn thận đem chuyện của tôi nói ra ngoài, chẳng phải tôi sẽ bị thua thiệt sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng Á, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 74: Chương 74: Đại Kết Cục (hai)

Mẹ Hình giờ tay lên ra hiệu cho đám thù hạ, tay sát thủ lập tức giương súng lên, không chớp mắt chỉ thẳng vào đầu Tiểu Như Nghi.

Tiểu Như Nghi sợ run người không ngừng lui về phía sau, nhưng cửa đã sớm đóng lại, cô ta làm gì còn có cơ hội chạy trốn, chỉ thấy họng súng kia thẳng tắp chĩa vào người mình. Miệng không ngừng mấp máy cầu xin tha thứ, nhưng họng súng lạnh như băng kia như đang lạnh lùng nói rằng: hôm nay chính là ngày chết của cô ta.

Lúc này Tiểu Như Nghi đã bị ép điên, điên cuồng hét to: “Cái bà điên này! Mụ điên! Đáng đời bà cả đời không giữ được người đàn ông của mình! Đáng đời bà bị chồng ruồng bỏ, sinh con với người khác, đáng đời! Đáng đời!”

“Tô Lưu Cảnh, cha của cô không phải là cái người ở trong ngục giam kia đâu! Cha ruột của cô thật ra là Tổng giám đốc trước đây của Hình thị, cô mới chính là người thừa kế của nhà họ Hình. . . . . Người. . . . .”

Đáng tiếc, lời còn chưa dứt, chỉ nghe mẹ Hình tức giận gào thét cắt ngang: “Còn không mau nổ súng!”.

Tên sát thủ nhận được lệnh, lập tức bóp cò, một tiếng súng bén nhọn liền vang lên, ngay sau đó là vòi máu vọt ra, cả người Tiểu Như Nghi ngã ra phía sau, toàn thân co quắp, không còn thanh âm. Cả kho hàng rộng như vậy, chỉ còn lại chiếc xe lăn màu bạc lăn tít mù, bánh nhẹ nhàng quay vòng trên đất . . . . .

Một màn máu tanh diễn ra ngay trước mắt, Tô Lưu Cảnh khiếp sợ trợn trừng mắt, nhìn cả người Tiểu Như Nghi co giật từng cơn, từ cổ họng phát ra mấy tiếng vô thức, ngay sau đó hoàn toàn không nghe thấy tiếng thở nữa, chỉ có cặp mắt mở lớn, cùng dòng máu đỏ tươi, nóng bỏng từ trong tóc chảy ra, lăn dài xuống má, giống như trước khi chết vẫn còn muốn tố cáo, thề thảm không nỡ nhìn.

Tô Lưu Cảnh muốn gọi, nhưng cổ họng cứ như bị nghẹn tắc lại, không thốt ra nổi một chữ, toàn bộ hô hấp đều bị niêm phong lại, cả linh hồn cũng chấn động.

Trong đầu không tua đi tua lại những lời Tiểu Như Nghiê đã nói trước khi chết, còn cả phát súng vừa vang lên kia nữa, bộ não không ngừng bị kích thích về cảnh tượng Tiểu Như Nghiê bị bắn chết.

Có nghĩa là gì? Lời của cô ta mới vừa nói là có ý gì? Cha ruột cô lại không phải là người đang ở trong nhà giam mà là Tổng giám đốc trước đây của Hình thị. Còn nói cô mới đích thị là người thừa kế của nhà họ Hình? Có ý gì, có ý gì! Sao cô nghe lại không hiểu chút nào, một chút cũng không hiểu!

Giờ phút này trong đầu Tô Lưu Cảnh đã hoàn toàn trống rỗng. . . . .

Nếu như cô thật sự là. . . . . Như vậy cô chính là người nhà họ Hình. . . . . kẻ thù lại là chung một huyết mạch. . . . . cô và Hình Hạo Xuyên sẽ trở thành. . . . . anh em cùng cha khác mẹ? Làm sao có thể chứ? ! Tô Lưu Cảnh thật muốn bật cười, nhưng toàn thân không còn tí sức lực nào nên không thể động đậy. Không thể nào, làm sao có thể chứ? Đây quả thực là chuyện đùa!

Chuyện đùa! Quả thực là hài hước không chịu được, đúng vậy, nhất định là đang nói đùa! Cô không tin, hoàn toàn không tin! Tuyệt đối không tin! ! ! Nhất định là họ lại đang thiết kế bẫy rập gì đó. Nhất định là thế!

Mẹ Hình ưu nhã xoay người, bước từng bước về phía Tô Lưu Cảnh, tựa hồ một chút cũng không quan tâm tới cái chết vừa diễn ra sờ sờ trước mặt.

“Chà chà, thật ra là muốn gạt cô cho đến chết nhưng kết quả lại bị tiện nhân này nói ra. Có điều không sao cả, dù sao cũng nghe thấy rồi, cô cũng sắp đi gặp người mẹ hạ tiện của mình rồi!”. Mẹ Hình mỉm cười nói, nhẹ nhàng như đang nói đến một câu chuyện cũ.

Đối lập với phong thái đó lại là hình ảnh Tiểu Như Nghiê chết không nhắm mắt.

Tô Lưu Cảnh hoảng sợ nhìn người đang mỉm cười, bước đến gần mình, không khác gì như đang nhìn một ác ma. Bà ta nói. . . . . Thật sao? !

Ánh mắt của mẹ Hình thật ngoan độc, gắt gao nhìn chằm chằm vào người trước mặt, trong mắt tràn đầy oán giận, nỗi oán hận này, tựa như đã ngấm sâu vào trong xương tủy, chỉ hận không thể xé xác Tô Lưu Cảnh ngay tại chỗ: “Mày và mẹ của mày quả thật giống nhau như đúc, đều là thứ hồ ly lăng lợ! Năm đó, rõ ràng đã có chồng, lại đến quyến rũ chồng người khác, sinh ra một tiện chủng! Chính là mày! Chính là mày! Chúng mày cho là tao không biết sao? Muốn lừa gạt tao sao? Năm mơ!”.

“Năm đó, mẹ mày cướp mất chồng của tao, còn bây giờ mày lại tới giành con trai với tao! Tại sao! Tại sao lại muốn cướp đi tất cả của tao chứ!”. Mẹ Hình càng nói càng kích động, vẻ mặt càng ngày càng đáng sợ, cơ hồ muốn lập tức nhào tới, bóp chết cô cho hả dạ.

Tô Lưu Cảnh nghe xong tất cả chân tướng, liền muốn ngất xỉu. Thì ra là. . . . . Chuyện năm đó chính là như thế này. . . .

Mẹ Hình nhìn đáng vẻ sắp không chịu nổi nữa của cô, cuối cùng cũng nở nụ cười, tựa như trước mắt mình không chỉ là Tô Lưu Cảnh, mà là người đàn bà đã cướp đi chồng của mình.

“Thật ra thì bốn năm trước, mày đã phải chết rồi. Thật không ngờ mạng mày vẫn chưa đến đường cùng, gặp tai nạn xe như thế mà vẫn không chết, ngược lại còn được thăng chức Thương Thiên Kỳ kia mang đi”. Mẹ Hình tiếc nuối nói.

Cái gì?! Bốn năm trước, Tô Lưu Cảnh nghe được sự thật từ miệng Tiểu Như Nghiê lập tức tuyệt vọng rồi đi, lại bất ngờ gặp phải tai nạn. Hóa ra là do mẹ Hình tự biên tự diễn. Bà ta . . . . . bà ta đến cùng ác độc đến mức nào, mới có thể giấu sâu như vậy. . . . . Người phụ nữ này thật đáng sợ, bà ta điên rồi, thật sự điên rồi. Thì ra người chân chính bị điên, không phải là Tiểu Như Nghiê, mà là người phụ nữ kinh khủng trước mắt!

Mẹ Hình lập tức lại lên tiếng nói tiếp: “Tuy nhiên không sao cả, không có vấn đề gì hết. Năm đó tao có thể bức tử mẹ mày, có thể đưa người cha hèn yếu của mày vào ngục giam, thì hôm nay, tao cũng có thể tự tay giết chết mày! Mày chết rồi thì không còn ai biết chuyện năm đó, mà mày, cũng không có biện pháp cướp đi thứ chỉ nên thuộc về nhà họ Hình, cướp mất tài sản của tao, còn cả con trai tao nữa!”

Tô Lưu Cảnh sắp không trụ nổi nữa rồi, thật sự đã đến giới hạn cuối cùng, sự thật tàn nhẫn bày ngay trước mặt, ác ma điên cuồng máu lạnh đang ở trước mặt quả thật đã ép cô đến phát điên rồi. Cô muốn chạy trốn, rất muốn chạy trốn, dẫn Tiểu Mễ nhanh thoát khỏi ác ma này, nhưng sợi dây da trên cổ tay càng ngày càng siết chặt, hằn lên những dấu vết dữ tợn.

“Thật sự không có gì đáng ngại...”, mẹ Hình khề nhếch môi, đưa ra một quyết định tàn nhẫn: “Lần này, tao sẽ chính mắt tiễn mày đi gặp mẹ của mày! Mày chọn đi, mày hay là tiện chủng không nên tồn tại kia ai sẽ đi trước?”.

Nói xong, liền nhắc Tiểu Mễ đang hoảng sợ bật khóc lên cao, đặt trước thùng nước.

Tô Lưu Cảnh đã hoàn toàn sụp đổ, liều mạng gào thét: “Tôi! Bà hãy giết tôi đi! Đừng động vào con trai của tôi! Đừng động vào thằng bé! Cứ giết chết tôi là được rồi! ! !”. Cô nỗ lực vùng vẫy, muốn tiến lên cứu Tiểu Mễ, không quản đến việc cổ tay bị cửa nát, máu chảy ra không ngừng cơ hồ nhuộm đỏ cả giá thập tự.

“Mày đang cầu xin tao à?”, Mẹ Hình tàn nhẫn cười nói, một tay siết chặt cổ Tiểu Mễ, mặc cho sinh mạng nhỏ bé trong tay không ngừng đầm đã vì thiếu dưỡng khí.

“Tôi cầu xin bà! Tôi có thể dập đầu với bà, bà cứ lấy mạng của tôi đi! Tôi cầu xin bà giết tôi! Đừng thương tổn đến thằng bé ——! ! !”. Tô Lưu Cảnh

mở to cặp mắt đỏ như máu, khăn khăn thốt lên, tựa như một thú mẹ gần như lâm vào tuyệt cảnh, chỉ biết vô dụng gào thét.

“Ha ha, không tệ, cái tao muốn —— chính là để cho mày ném trái tư vị khổ sở này, nhìn con mình chết đi ngay trước mắt, hoàn toàn khổ sở suy sụp! Ha ha ha. . . . .”. vừa cười, mẹ Hình vừa xách Tiểu Mễ lên, dứt khoát nhấn thân thể nhỏ bé vào thùng nước.

“Không ——! ! !”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 75: Chương 75: Đại Kết Cục (ba)

Mẹ Hình độc ác xách Tiểu Mễ lên nhấn thân thể nhỏ bé vào thùng nước: “Đây vốn là thứ nghiệt chủng không nên tồn tại!”

Mẹ Hình nheo mắt lại, hung ác nói, khóe miệng cong cong, khát máu đến đáng sợ. Lão quản gia đứng ở bên cạnh thật sự nhìn không nổi, liền lên tiếng khuyên: “Lão phu nhân, đó là cháu trai của bà mà!”.

Nhưng vừa dứt lời lại bị bà ta quát lui xuống: “Cút! Thằng nhóc này là cháu trai của tiện nữ Chu Ngọc Như kia chứ không phải cháu trai của tôi, nó hoàn toàn không xứng!”.

Thùng nước vừa to vừa đầy, cậu bé bị nhấn đầu vào trong đó, hai cánh tay nhỏ bé liều mạng khua khoắng loạn xạ, từng chùm bọt sóng không ngừng dâng lên. Sinh mạng nho nhỏ theo bản năng tìm kiếm sinh tồn, cố gắng sống sót! Nhưng bàn tay đang đặt trên đầu cậu bé chẳng khác nào móng vuốt của ác ma gắt gao giữ chặt, muốn tiễn cậu vào địa ngục.

“Mẹ. . . . . Mẹ. . . . . mẹ”, hai tay cậu nhóc cố gắng vói lên mặt nước, cố gắng hướng cầu cứu mẹ mình, nhưng càng ngày lại càng nhiều nước xông vào mũi vào miệng, không tài nào thở được. Mẹ, con rất sợ, khụ khụ, mẹ. . . . .

“Đừng mà! Bà giết tôi đi! Đừng tổn thương đến Tiểu Mễ! Đừng mà ——! ! ! Tôi xin bà, bắt tôi làm gì cũng được. . . . . hãy bỏ qua cho thằng bé, bảo tôi chết cũng được, bà muốn tôi làm gì cũng có thể, nhưng hãy buông tha cho thằng bé. . . . . tha cho thằng bé đi mà. . . . .”

Nhưng mẹ Hình tựa như đã phát điên, khóe miệng khê nâng lên một đường cong điên cuồng, vui vẻ thưởng thức đứa trẻ vô lực giãy giụa bước dần đến cái chết, quả thực vô cùng biến thái.

“Đừng mà. . . . . Đừng! ! !”, ánh mắt của Tô Lưu Cảnh tập trung vào động tác ngày càng yếu ớt, càng ngày càng suy yếu của Tiểu Mễ, đến cuối cùng, ngay cả một chút hô hấp cũng không còn, tựa như một con búp bê bị hỏng, bất lực dừng sát ở trên mặt nước, hoàn toàn bất động.

Không biết từ lúc nào, trên mặt Tô Lưu Cảnh đã ướt đầm, thét lên một tiếng thê lương cuối cùng: “Tiểu Mễ ——! ! !”

Nhưng thân hình nho nhỏ đó cuối cùng cũng không còn nghịch ngợm nhảy nhót làm mặt quỷ với cô nữa rồi. Cậu nhóc giảo hoạt đã không thể tiếp tục làm nũng naim trên đùi của cô, khăn khăn cầu xin tha thứ mỗi khi mắc lỗi được nữa rồi. Cậu bé giống y hệt thiên sứ giờ đây đã giống như một nhánh cỏ dại mất hết sự sống, ngã rạp trên mặt đất.

Tô Lưu Cảnh ngơ ngác nhìn con trai đang nằm trên đất, mặt trần đầy nước mắt, lại khóc không ra tiếng, cứ thế mà nhìn cậu nhóc chằm chằm. . . . . Giống như khi còn bé mỗi đêm ngồi ở bên giường nhỏ kể cho cậu nghe những câu chuyện cổ tích, cất tiếng hát ru, dụ cậu tiến vào giấc ngủ ngọt ngào.

Cả người cô cứ như thể đã hóa thành một tòa điêu khắc.

Mẹ Hình đã hoàn toàn điên mất rồi, không để ý tới Tiểu Mễ không còn hơi thở, lập tức đi tới trước mặt Tô Lưu Cảnh, nói: “Như thế nào? Nhìn con trai mình chết đi ngay trước mặt cảm giác ra sao?”. Bà ta cười hỏi, rồi nói tiếp: “Yên tâm, Tô Lưu Cảnh, tao nhất định sẽ để mẹ con chúng mày được đoàn tụ!”.

Mà tất cả những thứ này, hiện tại đối với Tô Lưu Cảnh mà nói hoàn toàn không cần thiết. Thực sự không cần thiết chút nào. Khi hi vọng tan biến ngay trước mắt, khi bảo bối cũng là động lực duy nhất để cô chống đỡ cũng đều bỏ cô mà đi thì còn có cái gì để quan tâm đây? Còn có cái gì đáng để cô tồn tại ở thế giới này?

Tô Lưu Cảnh chậm rãi nhắm mắt lại, thảm như: Tiểu Mễ, chờ mẹ, mẹ sẽ tới bên con ngay thôi. Con cũng đừng nghịch ngợm, đứng ở đó chờ mẹ một lát có được không? Chỉ một lát thôi, mẹ sẽ tới. Sau này mẹ sẽ không bao giờ rời xa con nữa, mẹ với con vĩnh viễn. . . . . Ở chung một chỗ. . . . . Ai cũng không thể dẫn con đi được nữa. . . . .

Tiểu Mễ, đợi mẹ. . . . .

Mẹ Hình nhìn cô khê nhếch môi cười, liền tức giận đoạt lấy khẩu súng trong tay gã sát thủ, đặt lên đầu Tô Lưu Cảnh, nói: “Mày cười cái gì? Lúc này mày nên khóc mới đúng! Không được cười! Có nghe hay không! Mày đang cười nhạo tao sao? Không được phép cười! Mau khóc cho tao!”.

Nhưng lúc này Tô Lưu Cảnh đã mất đi tất cả, còn có gì phải sợ nữa đây? Cái chết vào thời khắc này với cô mà nói, quả thực là kết cục tốt nhất.

“Không được cười! Không được cười!”, Mẹ Hình kích động lên tiếng, nói xong liền nắm thật chặt khẩu súng, ngón trỏ khẽ bóp cò ——

Tô Lưu Cảnh bình tĩnh nhắm mắt lại, chờ đợi giải thoát cuối cùng ——

Nhưng vào lúc này, cửa đột nhiên bị đá văng, một tiếng thét từ bên ngoài truyền đến: “Dừng tay! ! !”

Mẹ Hình ngẩng người một lúc, nhìn chăm chăm vào Hình Hạo Xuyên lúc này đáng lẽ ra đang nằm ở trong bệnh viện!

Cùng lúc đó, một viên đạn bay vút đến, “phập” một tiếng, vừa vặn đánh bay khẩu súng trên tay mẹ Hình, một đại đội vệ sĩ chuyên nghiệp, nhanh chóng ập vào, hoàn toàn chiếm lĩnh cả kho hàng âm u.

“Hạo Xuyên, con đang làm cái gì vậy! Mẹ là mẹ của con đấy!”, Mẹ Hình bị bắn vào tay, liền thét to.

“Từ hôm nay trở đi, xem như tôi không có người mẹ này!”, Hình Hạo Xuyên không thèm nhìn bà, chỉ là nhàn nhạt thốt ra một câu, sau đó xông tới chỗ Tô Lưu Cảnh gọi: “Lưu Cảnh!”

“Không, làm sao con có thể tìm được chỗ này, là ai dẫn con tới đây! Là ai dẫn con tới chứ!”, Mẹ Hình bị giữ chặt, nhưng vẫn còn chưa chịu thua mà quát um lên.

Ngoài cửa, lão quản gia đã lớn tuổi tập tễnh đi tới, cung kính hạ thấp người mà nói: “Thật xin lỗi, lão phu nhân, là tôi đã phản bội bà. Nhưng, mong bà hãy mau dừng tay lại, đừng hạ sát người vô tội nữa, nếu không lão gia trên trời có linh thì cả đời này không thể nào an nghỉ. Lão phu nhân, bà đã điên thật rồi!”

“Ai nói! Ai nói tôi bị điên! Tôi không có! Không có!”, mẹ Hình điên cuồng thét lên, ngay sau đó bị tên vệ sĩ đánh ngất xỉu.

Hình Hạo Xuyên mau chóng cời trói cho Tô Lưu Cảnh khỏi giá thập tự, vậy mà cô vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất. Anh vội vươn tay ra đỡ, lại bị Tô Lưu Cảnh đẩy ra. Một mình nằm trên mặt đất, gian nan bò đến chỗ Tiểu Mễ cách đó không xa.

Mỗi lần bò một bước, trên cổ tay lại không ngớt tràn ra máu tươi, mỗi lần bò một bước, trong hốc mắt trống rỗng lại trào ra những giọt lệ nóng bỏng, cứ như vậy từng bước từng bước bò đến bên cạnh thân hình bé nhỏ, ôm lấy con trai, thầm thì: “Tiểu Mễ ngoan, mẹ tới cứu con, mẹ tới rồi đây. Mẹ rất xin lỗi, đã đến chậm một chút, Tiểu Mễ tha thứ cho mẹ được không? Mẹ biết sai rồi, Tiểu Mễ ngoan. . . . .”

Hình Hạo Xuyên thấy Tiểu Mễ nằm ngất đơ bất động cùng với Tô Lưu Cảnh đã hoàn toàn suy sụp, nước mắt lập tức trào ra, tay run rẩy, chậm rãi đưa về phía thân hình nhỏ bé lạnh lẽo.

Đó là. . . . . con trai của anh, là đứa bé duy nhất của anh và Tô Lưu Cảnh. . . . . thằng bé vừa đáng yêu lại thông tuệ. . . . . Tại sao có thể như vậy. . . . .

Hình Hạo Xuyên giờ tay lên, hung hăng tát vào mặt mình.

“A! Chú à. . . . . Khụ khụ. . . . . sao chú lại tự đánh mình như vậy? Sao mọi người lại náo loạn hết lên vậy! Cháu vẫn chưa chết mà! Khụ khụ. . . . .”, không nghĩ tới, cậu nhóc mới vừa rồi vẫn còn bất động, đột nhiên mở mắt, ho khan nói.

Tô Lưu Cảnh mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn Tiểu Mễ, ngay cả chớp mắt cũng không dám, giống như sợ tất cả đều là bản thân đang nằm mơ. Đây là mơ sao? Tại sao cô lại thấy Tiểu Mễ tỉnh lại, nếu quả như thật là mơ thì cô cam nguyện cả đời này chết ở trong giấc mộng này.

Tiểu Mễ khó chịu ho khan hai cái, lại nói: “Mẹ, con thật sự. . . . . Khụ khụ. . . . . Không sao, mới vừa rồi người phụ nữ xấu kia ấn con vào nước, lúc đầu khiến con sợ chết khiếp. Đột nhiên sau đó nhớ tới, trước kia ở trong nhà trẻ học đã từng học bơi. . . . . Khụ khụ. . . . . Sau đó con liền ngậm miệng lại, không hô hấp, lúc sắp tắt thở đến nơi. . . . . Khụ khụ. . . . . người xấu kia mới chịu thả ra. . . . .”

Mặc dù cậu nhóc có hơi phô trương khi nói mình không việc gì, nhưng dấu vết tím bầm vẫn còn giăng đầy trên khuôn mặt nhỏ bé cùng với lời tự thuật đứt quãng kia có thể nhận thấy được, cậu đã chịu tội không ít.

Nhưng dù sao—— cậu bé vẫn còn sống!

Sau khi kiên cường nói xong những lời này, cậu đã không còn chút sức nào, cái miệng nhỏ nhắn trắng bệch, cả người cũng mềm oặt xuống.

Tô Lưu Cảnh ôm Tiểu Mễ vào trong ngực thật chặt, đôi môi run rẩy không ngừng, nước mắt lại càng rơi như mưa. Sau đó bất chợt liền bế cậu nhóc lên, đi về phía cửa, cô muốn đưa Tiểu Mễ đến bệnh viện, ngay lập tức!

Hình Hạo Xuyên hiểu ý của cô, vội vàng chạy tới, nói: “Đề anh đưa hai mẹ con đến bệnh viện!”

Lúc này ý thức của Tô Lưu Cảnh đã từ từ trở về, chậm rãi nhớ tới cảnh tượng vừa phát sinh không lâu trước đó, theo bản năng lui về phía sau một bước, né tránh, đáp: “Tôi sẽ không gặp lại anh thêm lần nào nữa, cũng sẽ không tranh giành gia sản với anh, cuộc đời này chúng ta không còn bất cứ quan hệ nào nữa—— không hẹn gặp lại!”

Cô mệt mỏi rồi, đã quá mệt mỏi. Nếu chuyện kia là thật thì bọn họ chính là hai anh em cùng cha khác mẹ, mà Tiểu Mễ, lại là đứa nhỏ dưới tình huống bọn họ không biết chuyện loạn luân sinh ra. Tất cả thật sự quá, hoang, đường, rồi !

Trái tim Tô Lưu Cảnh giờ phút này thật sự đã chết rồi, cái gì mà báo thù, cái gì mà mối hận gia tộc, quay đầu lại lại là một kết cục như thế này. Cô có nên cười không? Có lẽ là nên. Hay là nên khóc? Ất hẳn cũng nên khóc. Nhưng giờ phút này hơi sức gì cũng không có, hơn hai mươi năm khổ sở, cả tấn bị kịch, năm năm tê tâm liệt phế sống trong thù hận, cái gì cũng đều tiêu tán, chỉ có một trái tim đã chết, trở về cát bụi. . . . .

Hình Hạo Xuyên lòng đau như cắt khẽ gọi: “Lưu Cảnh!”

Vậy mà cô lại chưa từng quay đầu, bé Tiểu Mễ, từng bước từng bước, khó khăn, yếu ớt, lại quyết tuyệt rời khỏi.

“Khoan đã!”, lão quân gia không nhịn được thở dài, mở miệng nói: “Thật ra thì Tô tiểu thư đích thực là con gái của lão gia . . . . .”

Mọi người ai nấy ở đây nghe thấy thế cũng đều chấn động, nhưng chưa kịp hồi hồn thì lão quân gia đã tiếp tục nói: “Còn thiếu gia. . . . . thật ra là do lão phu nhân năm đó từ bên ngoài mang về. . . . . hoàn toàn không phải là con ruột của lão gia. Chuyện này, ngoại trừ lão phu nhân đã phát điên thì chỉ có một mình tôi biết.”

Tất cả tại chỗ mọi người kinh hãi, thốt lên: “Cái gì? !” . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 76: Ngoại truyện 1: Xin chào, hàng xóm!

Tô Lưu Cảnh đứng dưới ánh mặt trời ấm áp, nhìn bức thư trong tay, những tia nắng vàng rực rỡ đang nhảy nhót trên mặt giấy trắng tinh, trông xa giống như một chú bò câu đang giang rộng đôi cánh trắng:

“Xin lỗi, Lưu Cảnh, một lần nữa cha lại trốn chạy, thậm chí không nhìn mặt con một lần, đã rời đi. Bởi vì hiện tại, cha không có đủ can đảm để đối mặt với các con. Đây vốn là một sai lầm của thế hệ trước lại liên lụy đến đời sau vô tội, mà mẹ con cũng phải bỏ ra cái giá quá cao đó là sinh mạng của mình. Về thân thể của con, xin đừng oán hận gì mẹ con cả, bà ấy thật sự là một người phụ nữ tốt.

Nhớ năm đó, cha cũng đã đi theo Hình Dật hơn bốn mươi năm, bọn cha vừa là thanh mai trúc mã đồng thời cũng là bạn tốt của nhau, có thể được nói cùng sống cùng chết cũng chẳng sai. Lúc ấy chúng ta không sợ trời không sợ đất, kiên cường không chịu thua ai, cứng rắn dựa vào hai quả đấm mở rộng con đường làm ăn.

Sau đó, hai chúng ta cùng gặp mẹ của con, Chu Ngọc Như. Mẹ con lúc còn trẻ, đáng đáp cực kỳ xinh đẹp, lại ngây thơ hồn nhiên, lúc cười lộ lên cực kỳ đáng yêu, tựa như một đóa hoa bách hợp lung linh dưới nắng sớm mai. Lần đầu tiên nhìn thấy mẹ con, hai chúng ta đồng thời đều sa vào lưới tình. Nhưng rất nhanh cha liền nhận ra, mình không có hy vọng, bởi vì ánh mắt của mẹ con luôn dừng lại trên người ông ấy. Hai người bọn họ yêu nhau, cha rất ghen tỵ, nhưng chỉ có thể chúc phúc.

Sau này, hai người họ muốn kết hôn, nhưng nhà họ Hình không đồng ý, bởi vì nhà họ Chu quá nghèo, gia cảnh quá thấp, gia đình bên kia tìm mọi cách ngăn trở, thậm chí lấy cái chết ra ép buộc, đến tận nhà mẹ con náo loạn một trận. Vì vậy, tình yêu của họ dưới cảm đoán ngăn trở của hai nhà liền chấm dứt bằng một cuộc ép buộc kết thân. Hình Dật vẫn rất yêu mẹ con, ông ấy muốn ly hôn, nhưng vợ của Hình Dật lúc ấy lại mang thai, mà cô ta dựa vào đứa bé kia, ngồi yên ổn ở nhà họ Hình không hề xút mề. Ngọc Như đau lòng muốn chết, rồi lại bởi vì yêu mà không đến được với nhau, nên họ đã giấu mọi người ở chung một chỗ bốn năm, cho đến một ngày Ngọc Như chạy tới tìm ta.

Cô ấy mang thai, đứa bé kia chính là con. Cô ấy còn chưa kết hôn, mà lại có con, lúc ấy không biết vợ của Hình Dật đã dùng thủ đoạn gì thiết kế ông ấy ra nước ngoài, che giấu tất cả. Ngọc Như không còn đường nào để đi, không thể làm gì khác hơn là tới tìm cha.

Cha vẫn yêu mẹ của con, vì vậy nhân cơ hội này hèn hạ cầu hôn với cô ấy. Mẹ con đầu tiên cũng không đồng ý, nhưng cái thai lại ngày một lớn, không thể gạt được mọi người, bị cha mẹ của cô ấy phát hiện, vì vậy mới bắt buộc đi kết hôn. Mẹ con vì áy náy với cha, nên từ sau ngày kết hôn đã thề từ nay về sau sẽ không bao giờ gặp lại Hình Dật nữa. Sau đó cuộc sống của chúng ta, an ổn mà ấm áp, vốn cứ thế bình yên cả đời, đều tại cha cả, bị người ta hãm hại, trúng vào bẫy mà vợ Hình Dật giăng ra, cuối cùng rơi vào cảnh gia đình tan vỡ, người chẳng còn.

Những chuyện cũ năm xưa, cha vốn không muốn nhắc lại, nhưng cha nghĩ con có quyền được biết tất cả chân tướng. Lúc này cha chỉ muốn nói với con một câu cuối cùng: Con gái, nếu như con nguyện ý, thì cả đời này ta vẫn cha của con.

. . . . .

Nhìn bức thư trong tay, Tô Lưu Cảnh không kiềm được nước mắt, từng giọt từng giọt “tí tách” rơi lên trang giấy.

“Mẹ, con tan học rồi~” cách đó không xa, ở cửa nhà trẻ, một cậu nhóc đáng yêu, đầu đội mũ bê rê màu xanh dương, sải từng bước vui sướng từ cổng

trường chạy về phía Tô Lưu Cảnh nói.

Tô Lưu Cảnh nhanh chóng cắt thư đi, sau đó chớp chớp mắt giấu đi những giọt lệ đang chực trào ra, quay đầu lại ôm cậu nhóc vừa nhào tới vào ngực, nói: “Tiểu Mễ, chúng ta về nhà thôi!”.

“Vâng. . . . hiện tại con rất muốn ăn cánh gà rán!”, cậu nhóc liền thoáng phát biểu một câu, cuối cùng còn tham ăn liếm liếm quanh miệng một vòng. Mẹ cậu làm cánh gà chiên là ngon nhất!

Tô Lưu Cảnh véo vào chóp mũi con trai đáp: “Ừm! Tiểu quý thêm ăn! Có điều, nếu đã ăn cánh gà thì không thể ăn chocolate với bánh ngọt nữa!”.

“Đừng mà . . . .”, cậu nhóc vừa nghe thấy thế lập tức mím miệng, không thuận theo nói, chỉ lưu lại một chuỗi tiếng cười thánh thót như chuông bạc.

Nơi này là thị trấn Provence, một vùng đất yên bình nên thơ, đẹp nhất của nước Pháp, là nơi có ánh mặt trời mê người nhất như rót mật, óng ả, không hề gay gắt nhưng cũng không hề nhợt nhạt., kèm theo đó là những ánh đồng hoa oải hương tím ngắt, tí tắp tận chân trời, bầu không khí lúc nào cũng tràn ngập hương hoa và hương rượu nho thoang thoảng.

Mẹ con họ đã tới nơi này nửa năm rồi. Nửa năm trước, khi tất cả chân tướng được phơi bày, sau đó mẹ Hình được giám định là tinh thần thật có vấn đề, liền bị đưa vào viện tâm thần trị liệu, trên thực tế chẳng khác nào với hạn chế hành động. Vụ án mười lăm năm trước lần nữa lật lại, cha Tô trải qua vài chục năm trong lao ngục, rốt cuộc cũng được phóng thích.

Thân thể của Hình Hạo Xuyên cũng đã được tra rõ, lại là mẹ Hình hơn hai mươi năm trước, để giữ được địa vị của mình ở nhà họ Hình, mà giả bộ mang thai, sau đó mang một đứa bé từ cô nhi viện về đánh tráo.

Lần này tất cả mọi người đều hiểu rõ, thì ra Tô Lưu Cảnh mới chính là người thừa kế duy nhất của nhà họ Hình, mà Hình Hạo Xuyên, người đàn ông đứng đầu bảng về tài phú của châu Á lại là người giả mạo, trong lúc nhất thời ai nấy đều kinh ngạc tột độ.

Tô Lưu Cảnh vì tránh né việc phân chia tài sản, ngoài ra còn có. . . . . Hình Hạo Xuyên, liền dẫn Tiểu Mễ một mình tới nước Pháp. Nửa năm qua, cô đoạn tuyệt với tất cả, chỉ cùng Tiểu Mễ sống những ngày tháng thanh thoi mà đơn giản. Thịnh thoàng về bản thiết kế cũng đủ com no áo mặc. Đây là một vùng đất xinh đẹp, giống như một nơi đảo hoa tiên cảnh không vương bụi trần, người nơi này thiện lương mà vui vẻ, giống như những nhành oải hương xinh đẹp ngoài kia.

Đặt Tiểu Mễ xuống, để cậu nhóc vui sướng tự mình đi mở cửa. Tô Lưu Cảnh đột nhiên lại nhận được điện thoại, là Tổng Dì Hình gọi tới. Người biết cô ở chỗ này, cũng chỉ có mình cô ấy.

“Lưu Cảnh! Không xong rồi!”, điện thoại vừa thông, liền nghe được Tổng Dì Hình cuồng quát hô hào.

Tô Lưu Cảnh không nhìn được đưa điện thoại ra xa một chút, thật không hiểu nổi, rõ ràng đã là bà mẹ hai con, trong bụng lại có thêm một đứa sắp chào đời, làm sao mà vẫn cứ âm ỉ như vậy?

“Sao vậy?”, Tô Lưu Cảnh bật cười hỏi.

“Hình Hạo Xuyên! Hình Hạo Xuyên!”, Tổng Dì Hình gấp gáp vừa thở vừa nói.

Một lần nữa nghe thấy cái tên kia, tim Tô Lưu Cảnh vẫn kim được mà khẽ run lên, cổ che giấu sự khác thường của mình, hỏi: “Thế nào?”

“Anh ta nhường lại vị trí Tổng giám đốc Hình thị, toàn bộ sự vụ đều chuyển giao cho Minh Phong và Lưu thừa, sau đó còn chuyển quyền thừa kế tất cả tài sản sang tên cậu! Tôi liên mất tích!”, Tổng Dì Hình gấp gáp nói.

Cái gì? ! Tô Lưu Cảnh khó hiểu lập tức nhú chặt mày.

Người này muốn làm cái gì? !

“Lưu Cảnh? Lưu Cảnh, cậu có nghe không đấy?”, Tổng Dì Hình liên tiếp hỏi.

Tô Lưu Cảnh ngẩn người một chốc, mới phản ứng kịp, cầm chặt điện thoại cố giữ vững thái độ lạnh nhạt, làm bộ như không thèm quan tâm nói: “Minh biết rồi, nhưng mà mình sẽ không tiếp nhận đâu, cậu hãy nói với bọn họ: tài sản của nhà họ Hình hoàn toàn không có chút quan hệ nào tới mình cả, nên mình tuyệt đối sẽ không tiếp nhận.”

Dứt lời, liền cúp điện thoại.

Tô Lưu Cảnh nắm chặt điện thoại, đứng ở đó, nghĩ miên man: Hình Hạo Xuyên bỗng dưng lại phát điên cái gì, tại sao lại từ chức, còn chuyển giao toàn bộ tài sản sang tên của cô? Anh muốn dùng cách này để bồi thường cho cô sao?

Không phải cô đã nói, cả đời này, chỉ mang họ Tô rồi sao!

Tô Lưu Cảnh bị tin tức bất ngờ này làm cho chấn kinh, đến tận khi Tiểu Mễ chạy tới giật giật tay áo, cô mới phục hồi tinh thần.

“Mẹ, mẹ, bên cạnh hình như mới có người chuyển đến. . . . .”, Tiểu Mễ chỉ vào căn nhà nhỏ mái ngói đỏ giống nhà của mình như đúc hiểu kỳ nói.

Tô Luru Cảnh quay đầu đi, quả nhiên liền thấy trong khu vườn nhỏ của nhà hàng xóm có một chiếc xe jeep mới đang đậu.

“Được rồi, chúng ta về nhà trước, lấp đầy cái bụng nhỏ này đã, sau đó sẽ sang chào hỏi vị hàng xóm mới có được hay không?”. Tô Luru Cảnh xoa xoa đầu con trai nói. Trẻ con đúng là lớn nhanh, mới nửa năm, đã sắp đến hông của cô rồi, nếu mà to chút nữa, sợ bé không nổi mắt.

Cậu nhóc cười híp cả mắt, hoan hô chạy vào phòng.

Trên bàn ăn, Tô Luru Cảnh đang dụ dỗ con trai ăn thêm cà rốt ót xanh, thì chuông cửa đột ngột vang lên.

Cậu nhóc tạm thời thoát khỏi ma chuông cửa cà rốt và ót xanh, liền kích động trượt xuống ghế, vui sướng xung phong chạy ra mở cửa: “Mẹ, mẹ, nhất định là hàng xóm mới đến . . . .”

Tô Luru Cảnh làm sao không hiểu tâm tư của con trai, bắt đầu nhìn theo ra cửa.

Cửa vừa mở ra, cậu nhóc vừa nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện, kinh ngạc nghẹo đầu, “Ah” một tiếng, rồi kỳ quái chớp chớp đôi mắt tròn sáng, hỏi: “Sao lại là chú?”.

Tô Luru Cảnh nghe thấy thế, vội đi lên trước, thằng bé này, đã dạy nhiều lần rồi mà lại nói không lễ phép với khách như vậy. Tô Luru Cảnh vội nói: “Xin lỗi, Tiểu Mễ không hiểu chuyện, xin hỏi. . . .”

Nhưng lời còn chưa nói hết, khi nhìn rõ ngoài cửa là ai thì lập tức khựng lại không nói ra lời.

Người ngoài cửa đưa lưng về phía mặt trời, toàn thân như được dát lên một vòng hào quang rực rỡ, kèm theo đó là hương hoa oải hương ngọt ngào thoang thoảng. Anh khẽ nhếch nhöhe miệng, trong đôi mắt đen nhánh lóe lên như ánh sao, cất giọng trầm thấp dễ nghe: “Xin chào, tôi là hàng xóm mới dọn tới, về sau xin giúp đỡ nhiều hơn!”.

Cách đó không xa, ánh trời chiều đang phát ra những tầng sáng rực rỡ, cùng với biển hoa oải hương trùng điệp như muốn tấu vang một khúc nhạc tuyệt vời nhất. . . . .

Mà lúc này bên kia địa cầu.

Tổng Dĩ Hình cầm điện thoại trên tay, hoảng hốt nhìn sang Thẩm Minh Phong đang bàng quan đứng một bên, nói: “Nếu như Luru Cảnh mà biết, em tiết lộ địa chỉ hiện tại của cậu ấy cho Hình Hạo Xuyên, hơn nữa còn khuyến khích anh ta dọn đến cạnh nhà, chắc chắn sẽ bị xử tử mất?”

Thẩm Minh Phong nhìn bà xã đã làm sai còn muốn giả bộ đáng thương bên cạnh, không nhịn được liền bỏ đá xuống giếng: “Coi như bị giết, cũng là do bản thân tự làm tự chịu.”

“Hu hu. . . . . Người ta không muốn đâu, trong bụng em còn có cục cứng đấy, đây chẳng phải là một xác hai mạng sao . . . .”, Tổng Dĩ Hình kêu khóc nói, không ngừng lay lay cánh tay của Thẩm Minh Phong.

Thẩm Minh Phong cười cười kéo bà xã dờ hơi vào trong ngực, an ủi: “Được rồi được rồi, không phải em mới vừa gọi điện thoại nhắc nhở cô ấy sao? Những thứ khác, hiện tại không liên quan gì tới em cả!”.

Tổng Dĩ Hình như vừa được sống lại, mạnh như rồng hổ vọt vào phòng ngủ, vội vã xách rương hành lý, lên tiếng hô hào: “Không được! Hai người bọn họ đã gặp mặt, em phải đến đó trước khi Luru Cảnh chạy trốn! Minh Phong, chúng ta lập tức lên đường du lịch nhân tiện kỷ niệm năm năm kết hôn luôn thế!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu 24h: Chồng À, Em Không Muốn Làm Thế Thân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.